PARTIDUL DE EXPORT

— roman science fiction —

de Victor Martin

Partea întâia
ELOGIUL MUNCII DE PARTID

Capitolul I

Albert era frânt de oboseală. După cele câteva nopţi petrecute în holul maternităţii, a fost anunţat că nevasta lui a născut, spre dimineaţă, un băieţel. În loc să meargă la culcare şi apoi să se ducă la o bere, odihnit, cu prietenii, să sărbătorească evenimentul, trebuia să meargă la serviciu. În loc să se bucure, ca tot omul, de venirea pe lume a primului său copil, trebuia să îndure ideea enervantă că are de lucru. Pe birou, îl aşteptau zeci de dosare nerezolvate. Investiţiile noi nu aşteptau după el şi soţia lui.

Ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, trebuia să meargă şi pe la registratura oraşului, să depună actele noului născut.

Trecu pe acasă şi, în timp ce îşi punea ceva de mâncare, îşi făcu socoteala că se va opri la Registratură, va termina repede, apoi va fugi la firmă. Va rezolva dosarele uşoare, care nu necesită prea multă concentrare, şi va fugi acasă, să doarmă câteva ore. Odihnit, se va întoarce la lucru, unde va rămâne toată noaptea. Cum nevasta va fi externată peste câteva zile, va avea timp să depună toate lucrările şi să organizeze şi un chef monstruos. Asta, dacă nu se găseşte să vină soacră-sa să-i poarte de grijă.

Drumul până în centru i se păru infernal. Toată lumea mergea la serviciu şi, în plus, era şi o dimineaţă ceţoasă.

Registratura era o clădire construită în stil futurist, ca o pălărie turtită, aşezată în stânga unei suprafeţe verzi, şi înconjurată de pâlcuri de arbori şi arbuşti exotici, în cadrul unui parc imens.

Albert ştia că sunt două astfel de clădiri, cu formă de lentilă biconvexă culcată. Acum, era nevoit să constate că erau trei astfel de clădiri. Cum firmele luminoase erau aşezate deasupra, la baza acoperişurilor semisferice, văzându-se doar din depărtare, de pe şoseaua principală, nu-şi mai bătu capul. Parcă maşina, luă dosarul cu actele copilului şi intră, aşa

cum ştia, în clădirea din stânga, spunându-şi că, dacă nu era asta, era cealaltă.

Intră într-un hol imens şi se îndreptă, cu paşi repezi, spre portar. În alte condiţii, s-ar fi amuzat să vadă în ce uniformă era îmbrăcat acesta, un combinezon argintiu, foarte
asemănător cu acelea purtate de astronauţi, dar acum era presat de timp.

- Aici este Registratura? îl întrebă.

- Nu, nu-i aici. E la nivelul 3, lângă Computerul Central. Să vă anunţ? - Chiar vă rog!

Portarul apăsă pe mai multe butoane şi îi indică liftul 34.

Pe Albert îl învioră lipsa de formalism a celui din spatele ghişeului. Fără bilete de voie, cărţi de identificare, ecusoane, fără întrebări sâcâitoare, mai mergea.

Coborî din lift şi, în jurul unui hol circular, numără şase uşi. Cum acestea nu aveau decât nişte plăcuţe cu cifre, se hotărî să întrebe.

Salariaţii, îmbrăcaţi cu aceleaşi uniforme futuriste, argintii, ca şi portarul, ieşeau grăbiţi pe o uşă, tot timpul, pentru a intra pe o alta.

- Nu vă supăraţi, opri Albert o tânără cu trăsături mongoloide, unde este Registratura?

- Dormi?! se miră femeia. Ai uitat că Registratura e cu un nivel mai jos? Aici e nivelul

4. Dacă ai probleme cu înscrierea, grăbeşte-te! În zece minute, plecăm, iar tu nici nu ţi-ai pus uniforma.

Deoarece asiatica dispăru în spatele uneia dintre uşi, grăbită, la fel cum apăruse, nu avu timp s-o întrebe unde se pleacă în următoarele zece minute şi despre ce uniformă vorbeşte.

Luă liftul şi apăsă pe cifra 3. Se deschiseră uşile, se dădu jos şi văzu că la nivelul acela nu era decât o uşă. Restul peretelui era acoperit cu panouri luminoase, pline cu indicatoare divers colorate, săgeţi şi butoane ciudate.

Înainte de a intra, îşi spuse că decoraţiunile interioare ale clădirii, uniformele salariaţilor şi arhitectura, erau rezultatul vreunei idei ciudate a primarului, un pasionat cititor de science-ficţion şi mare futurist.

Într-o cameră luminoasă, în spatele unui ghişeu banal, se găsea o brunetă, tunsă scurt, îmbrăcată cât se poate de normal, într-un taior gri cu tăietură clasică.

- Nu aveţi uniformă de cosmonaut?! se amuză Albert.

- Nu fac parte din personalul tehnic, răspunse femeia, întinzând mâna după dosar. Vă rog să completaţi acest formular!

Bărbatul luă hârtia şi se apucă să umple, automat, spaţiile dintre rubrici. I se cereau date generale, aceleaşi date cerute peste tot. Încheie, trase o semnătură, trecu data şi înapoie chestionarul.

- Vă felicit, spuse fata, ridicându-se în picioare şi strângându-i mâna.

- Vă mulţumesc, spuse Albert cuprins de o emoţie pe care nu şi-o înţelegea.

Uitând de oboseală, se gândi că era o revoluţie în birocraţia

curentă să se ridice o
funcţionară în picioare şi să strângă mâna unui client oarecare la ora 9.00 dimineaţa. Îşi
spuse că, pentru asta, când va avea puţin timp liber, va redacta o scrisoare de felicitare
către noua conducere a Primăriei, rezultată din alegerile locale, care tocmai avuseseră loc.

- O recipisă, ceva? îndrăzni să îngăime.

- Nu e nevoie, dădu bruneta din mână. Totul e fişat şi înregistrat în Calculatorul Central.

Numai zâmbet, îl conduse până la uşă. Înainte de a mai apuca să spună ceva, Albert se şi trezi în hol, felicitat încă o dată şi cu un ecuson în piept. Pe acesta nu erau trecute decât numele lui, Albert Hosman, şi cifra 7712.

Îşi spuse că aşa o fi acum, se dau ecusoane la plecare, nicidecum la intrare. Îşi făcu socoteala că, dacă birocraţii au început să se comporte pe dos, nonconformist, nu cum le e felul, o fi şi cu ecusonul vreo chestie.

Luă liftul şi coborî la nivelul 0. Aici, nu era nici un hol de intrare, ci o încrengătură de ţevi, cabluri, manometre şi alte feluri de aparate de măsură, transformatoare imense, tablouri de comandă şi un furnicar de oameni preocupaţi.

- Cred că am greşit etajul, spuse Albert când fu întrebat de vorbă. - Ce nivel ai format?

- Nivelul 0.

- Ai format bine, dar acesta nu este nivelul tău. După cartela de identificare, ai un nivel superior, nivelul 7. E nivelul cuşetelor membrilor de partid. Aici este sala maşinilor, iar la nivelul 1 este reactorul superluminic.

- La 2, ce e?

- Dumneata eşti cam obosit, interveni un al doilea tehnician.

- Am venit acum o jumătate de oră. N-am mai fost aici.

- Atunci, nu e de mirare. N-ai prins şedinţa de deschidere. Ai trecut pe la Registratură?

- Am trecut, că de-asta am venit. Am rezolvat problema, iar acum vreau să plec. Am o grămadă de hârţoage de rezolvat. Pe unde pot să ies?

- Pe unde ai venit, lifturile sunt libere, dar mai bine du-te şi odihneşte-te! Abia am plecat şi avem drum lung. Nu vreau să te ofensez cu vreo comparaţie, dar a mai ajuns o ameţită bătrână pe aici, una grasă şi enervantă. Când am întrebat-o dacă e membră de partid, s-a apucat să ne spună că ea nu are de-a face cu politica, că vrea acasă, că i-a născut fiica, i-a dispărut ginerele şi nu are ea chef să discute cu

nişte muţunache de
mecanici, cum suntem noi.

- Ha,ha,ha! Baba nici nu avea habar că are de-a face cu nişte specialişti în mecanică, cibernetică, electro, hidro, termo, aero şi atomodinamică, potenţiali candidaţi la
preşedinţia şi la fotoliile parlamentare ale lumii spre care ne îndreptăm.

- Domne, puteţi să fiţi ce candidaţi vreţi, se enervă Albert, dar eu am timpul drămuit şi o grămadă de dosare de rezolvat. Nu vine peste voi inspecţia financiară la sfârşitul
săptămânii, ci peste mine.

- E bună, râseră şi alţi tehnicieni. Şi baba avea umor involuntar, cu fiica ei, care a născut. Ţi-o fi născut şi ţie fata?!

- Nu, mie mi-a născut nevasta.

Încă vreo zece tehnicieni se întorseseră cu faţa spre ei şi râdeau ţinându-se cu mâinile de burtă.

- Eşti dulce, domnule! spuse un specialist. Să ştii că te-am reţinut. Când ajungem, te iau cu mine în campania electorală.

- Nu e adevărat, spuse un altul, un bătrân chel, la aproape şaizeci de ani. După ce se învecheşte în partid, omul se hotărăşte singur pe cine urmează. S-a dus timpul când se trasau sarcini. S-a deşteptat electoratul, iar membrii angajaţi politic sunt şi mai deştepţi. Ei sunt creatorii de opinie.

Lui Albert îi venea să-i ia la pumni. Ce îi întreba el şi ce îi spuneau ei?!

Se depărtă, hotărât să nu mai răspundă la provocări, în timp ce tehnicienii se întorceau, fără nici o vorbă, la treaba lor.

- Să mai treci pe aici! îi aruncă peste umăr un tânăr hidrotehnician.

- Mai trec pe dracu'! mârâi Albert, îndreptându-se spre lift.

Urcă la nivelul 3, să întrebe bruneta cum poate părăsi clădirea fără să mai fie luat peste picior de toţi boii, dar avu o deziluzie. In locul fetei, se găsea un tânăr îmbrăcat în salopetă argintie de astronaut.

- Era, mai înainte, aici, o brunetă, spuse Albert.

- S-a dus să se odihnească. Şi aşa, nu mai avea prea multe de făcut. Urmează, pe parcurs, să i se dea alte sarcini.

- La ora 10.00 a.m.?! se miră.

- Ora nu are importanţă decât dacă nu cumva aveţi vreo întâlnire de amor, la vreo oră fixă. Dacă da, ţin să vă informez că păstrăm, convenţional, acelaşi sistem de măsurare a timpului ca pe Pământ. Domnişoara este disponibilă toată după-amiaza, ca să spun aşa.

Amândoi facem parte din dispozitivul tehnico-administrativ, aşa cum aţi învăţat la şedinţele de instruire dinaintea plecării. Dacă n-aţi reţinut, uniforma mea vorbeşte de la sine.

Albert era ameţit de logoreea tânărului, din care nu înţelegea,

de altfel, nimic. Îşi spuse că, probabil, îl ajunsese oboseala ultimelor nopţi nedormite şi că ar fi mai bine să se ducă direct acasă, să se culce.

- Ar fi bine să mergeţi să vă odihniţi puţin, îl auzi Albert, ca un ecou al gândurilor sale. Cu toţii am lucrat în ultimele zile. Cred că şi dumneavoastră aţi lucrat destul de mult. E adevărat că, într-un partid, recompensa are un caracter mai mult moral, dar eu cred că trebuie să se sacrifice cineva.

- Eu n-am lucrat nimic. Acum vreau să lucrez, îl minţi pentru a-i face plăcere. Am stat câteva nopţi pe culoarele maternităţii, unde a născut nevastă-mea.

- A venit şi o doamnă cu aceeaşi problemă. Spunea că a născut fiica sa. Deoarece a
făcut o criză tipică de isterie, a fost sedată şi dusă la culcare. Cred că nu aveţi nevoie de aşa ceva.

- Nu, nu este nevoie, spuse Albert, îngrozit la gândul că i s-ar putea face vreun calmant şi ar putea pierde controlul asupra realităţii.

Încercă să pună cap la cap informaţiile ce i se învârteau în cap şi îşi spuse că, probabil, salariaţii de aici, de la portar până la fochiştii de jos, plasaţi într-un decor futurist,
ajunseseră să se creadă pe o navă cosmică. Era posibil ca, din lipsă de activitate, să se fi apucat de jocul ăsta tâmpit cu partidul. Cum aproape toate întreprinderile erau
informatizate, nu le era deloc greu să participe la joc, fără să se ridice de pe scaun, în
grupuri mici sau interconectaţi cu toţii. De aici, până la o paranoia colectivă, nu era decât un pas. Orice era posibil. Era posibil chiar să nu fi nimerit în Registratură, ci în clădirea nou construită a vreunui spital de nebuni.

Numai nebunii duc un joc până la capăt. La el, la serviciu, nu cu mult timp în urmă, s-a jucat "Trenuleţul", cu atâta convingere, încât nişte proşti au intrat, din greşeală, în
fişierele companiei naţionale de căi ferate şi s-au produs pierderi masive de bani. Cum lui Albert nu-i prea plăcea să participe la jocuri din astea, a scăpat de concediere, dar putea să cadă ca fraierul în valul imens de disponibilizaţi.

Acum, era nervos pentru că îşi putea pierde serviciul tot din cauza unui joc şi nu putea să-şi dea seama cum putea ieşi. Îşi făcu socoteala că jucătorii jocului numit "Partidul" sau cum s-o fi numind sunt destul de fanatici, ca şi jucătorii de şah, crichet, fotbal şi chibiţii lor. Dacă s-au hotărât să-l bage în joc, nu mai avea scăpare. Trebuia să spună că e alături de ei şi să aştepte momentul prielnic pentru a fugi.

Necazul era că, în timpul ăsta, îşi putea pierde serviciul. Exista şi o parte bună;

legislaţia era destul de dură în astfel de situaţii şi putea să-i cheme în instanţă pe vinovaţi.
Pentru asta, îi trebuiau probe, pentru a demonstra că a fost implicat, în mod forţat, într-un
joc pe care nici măcar nu-l cunoştea. Putea cere daune morale foarte mari. Uneori,
daunele morale nu au nimic a face cu morala, ci cu pragmatismul. Se gândi că, dacă cerea
o sumă imposibilă, instanţa îi acorda cam 10% din aceasta şi putea trăi din dobândă. În
condiţiile astea, îşi putea permite să se gândească şi la morală. Moraliştii nu sunt oameni
fără bani.
- Hei! se simţi zgâlţâit de tânăr. Dormiţi în picioare?
- Cred că mi-ar trebui puţin somn, admise Albert.
- E evident acest lucru. Pot să vă conduc? Tot nu am nici o treabă.
- Dacă doriţi...
Se urcară în lift, iar tânărul atinse butonul nivelului 7. Dacă la nivelul 3 liftul era
poziţionat lateral faţă de hol, la nivelul 7 se oprise în mijloc, sub o plafonieră luminoasă, circulară, imensă.
- Aici este, spuse tânărul.

- Ce este aici?
- Nivelul dormitoarelor membrilor de partid.

Îi arătă cele zece culoare, ca nişte raze, ce porneau de la lift, şi îi indică să meargă pe culoarul 7. Cum indicativul său era 7712, prima cifră arăta etajul adresei, iar următoarele, 7 şi 12, arătau culoarul şi numărul cuşetei.

- Vă numiţi Albert Hosman? întrebă tânărul arătând plăcuţa de pe trapa cuşetei. - Aşa mă numesc, îi răspunse.

Uimit de repeziciunea cu care îi pregătiseră dormitorul şi îi puseseră şi numele pe el, Albert uită de minima politeţe de a-l întreba şi el pe tânăr cum se numeşte.

- Dar, ceea ce se cheamă cuşeta 12 nu are sistem de deschidere, îi spuse.

- Are o fantă prin care treceţi cartela de identificare pe care o aveţi în ecusonul de plastic din piept, spuse tânărul.

Îi arătă cum să procedeze pentru ca microcip-ul cartelei să activeze senzorul trapei şi intrară. Albert se aştepta să dea peste o cuşetă ca în filmele science-ficţion, nu mai mare decât o cuşetă de vagon de dormit, dar ceea ce vedea el era un dormitor spaţios, ultramodern. În patul aşezat lateral puteau să doarmă şi patru persoane, iar la masa din centru încăpeau până la zece.

- Pe acest perete, unde se găsesc mai multe inscripţii, pictograme, butoane şi fante, aveţi toate facilităţile civilizaţiei, spuse tânărul. Suntem un partid mic doar din cauză că nu primim pe oricine. Deoarece aţi fost primit pe ultimii metri, nu am avut timp să vă schimbăm sistemul general al cuşetei cu unul specific, adaptat personalităţii şi bazat pe amprente digitale. Cred că sunteţi încă în studiu. Când se va termina cercetarea, vor apare şi tehnicienii pentru a vă face modificările necesare.

- E posibil?! se prefăcu Albert a fi mirat.

- Nu posibil, ci absolut cert. Dacă aţi fost acceptat, înseamnă că aveţi un profil moral perfect şi aveţi stofă de manager. Vă dau un exemplu de folosire a facilităţilor şi am plecat...

Introduse cartela în fanta unde scria “calculator”, iar din perete ieşi o măsuţă pe care se găsea un sistem computerizat, cu ecran plat şi toate anexele necesare.

- Fiecare facilitate, cum este acum “calculatorul”, are un buton. Când e incompatibilă cu o altă facilitate, să zicem “barul”, se aude acest sunet strident şi trebuie sa apăsaţi pe buton pentru a se închide.

Albert văzu cum apare barul, auzi zgomotul calculatorului, văzu cum trebuie acţionat butonul acestuia şi cum dispare în perete.

- Acum, puteţi să petreceţi în voie! spuse tânărul. - Cum adică?

- Adică, de exemplu, putem ciocni un pahar în cinstea înscrierii în partid. Iniţie apariţia barului, turnă coniac în două pahare şi îi ură “bun venit”. - Şi eu, eu ce trebuie să fac aici?
- Aici, în cuşetă, sau aici, în partid?
- În cuşetă.
- În cuşetă puteţi să faceţi ce doriţi. E teritoriu privat. - Dar în partid?
- Ah, am uitat. Daţi-mi cartela!

Luă cartela de identificare şi o trecu prin fanta aflată sub inscripţia “activat” producând aprinderea unui bec verde.

- Acum, puteţi primi pe cartelă mesaje de convocare de la nivel central, sarcini de
partid sau cine ştie ce alte informaţii. Uitaţi, scrie “activat”. Dacă doriţi să nu fiţi deranjat,
treceţi cartela, din nou, prin fantă şi se aprinde un bec roşu. Acum este “dezactivată”.
- Nu cred că mi se cere să activez sau să dezactivez cartele...

- Aţi intuit exact. Dacă vreţi să promovaţi în ierarhia de partid, trebuie să vă implicaţi cât mai mult. Pentru asta, vă recomand să ţineţi cartela cât mai mult activată, dacă nu chiar tot timpul. De altfel, dacă sunteţi convocat la o şedinţă de partid, puteţi participa sau nu, după voie; nimeni nu vă retrogradează sau pedepseşte. În politică, e ca la coadă la pâine: puteţi doar să staţi pe loc sau să înaintaţi. Ceea ce azi este defect de imagine şi vă ţine pe loc, mâine poate deveni element de progres.

- Mai am o singură rugăminte, spuse Albert ameţit de discurs şi de alcool, să mai staţi un minut. Vreau să vedeţi dacă mă pricep să folosesc facilităţile date de cartelă.
- Nici o problemă. Doar pentru asta sunt aici.

Albert mai turnă câte o porţie de coniac şi vru să activeze calculatorul, însă pe cartelă apăruse mesajul “eroare”.

- V-am spus, “barul” e incompatibil cu “calculatorul”. Închideţi întâi barul!

După ce reuşi să scoată calculatorul din perete, Albert îl rugă pe tânăr să se aşeze pe un scaun şi să-i arate cum funcţionează.

- Ce aţi vrea să ştiţi?

- Să zicem că m-aş ocupa cu monitorizarea activităţii partidului

şi ar trebui să raportez şefilor tot ce se întâmplă, bun sau rău. Cu ce aş începe?
- Cu începutul, se învioră tânărul.
- Care ar fi începutul?

- Nu ştiu.

- Începutul ar fi, să zicem, faptul că ne-am întâlnit noi doi. Dumneata m-ai ajutat să mă integrez. Ăsta e un lucru bun sau rău?

- E un lucru bun, desigur.

- Nu mă văd eu atunci nevoit să fac tot un lucru bun? - Care ar fi acela?

- Să conştientizez faptul că dumneata m-ai ajutat, că ai făcut ceva bun. Să raportez şefilor acest fapt. Să te ajut să promovezi.

- Nu vă împiedică nimeni să faceţi asta. Şefii noştri sunt foarte receptivi.

- Da, dar dacă vine şeful şi îmi spune că umblu cu minciuni spre a te promova pe dumneata, care, întâmplător, îmi eşti nepot?

- E posibil, dar în partidul nostru nu se umblă cu nepotisme.

- N-am auzit de un partid în care să nu se umble cu nepotisme.

- Nici eu, dar partidul nostru se doreşte a fi formaţiune politică de tip nou, modernă, o formaţiune a viitorului, pentru viitor, cum a spus preşedintele.

- Se doreşte, nu se doreşte, un lucru e clar: de la vorbe la fapte, trebuie să avem înscrisuri. De acord?

- Întru totul, dar nu ştiu unde vreţi să ajungeţi.

- Vreau să spun că sunt diferenţe de nuanţe. Putem spune “un partid al viitorului” sau “un partid pentru viitor”. Când spunem ceva, vorba zboară şi nu putem face diferenţe între nuanţe.

- Extraordinar. Aţi intrat chiar în miezul problemelor.

- În miez am intrat, dar să nu uităm învelişul, spuse Albert, ridicând degetul arătător, didactic, încălzit de băutură. Şi atunci, nu trebuie să creăm învelişul întâlnirii noastre epocale, care poate imortaliza pe vecie începutul acestui joc numit “partidul”?

- Îl imortalizăm printr-un nou pahar.

- Nu. Îl imortalizăm pe o bucată de hârtie. La imprimantă.

- Acest calculator este ultraperformant, iar imprimanta merge cu folii de plastic rezistente la intemperii.

- Mai bine. Începem?

- Ce trebuie să fac? întrebă tânărul.
- Să scrii. Eu îţi dictez, iar dumneata scrii.

- Sunt gata.
- Titlul: Declaraţie. Subsemnatul...,cum te numeşti? - Emert Holms.
- Deci, Emert Holms, în vârstă de..., oraşul, strada...
- Eu nu am nici un domiciliu. Locuiesc pe această aerodină lenticulară. - Deci, domiciliat pe aerodina lenticulară..., cum se numeşte.
- Nu are nume. Doar o cifră: 068.

- Deci, domiciliat pe aerodina 068, cu număr de carte de identitate, seria, numărul..., precizez că l-am ajutat pe d-l Albert Hosman, în vârstă de 47 de ani, domiciliat în oraşul Esper, strada Festa, numărul 8, planeta Pământ, proaspăt înscris în partidul nostru, să se integreze. Pentru a se integra în jocul numit “partid”...
- În jocul de partid, îl corectă tânărul.

- Nu e bine. Într-un partid nu e voie să se facă “jocuri de partid”. E tendenţios. Partidul însuşi e un joc, un joc frumos pentru o cauză dură: puterea.

- Aveţi dreptate. În fapt, partidul nostru nici nu are un nume. Îi zicem “partidul x” şi urmează, în funcţie de conjuncturi, să-şi capete singur un nume.

- Vezi?... Hai să continuăm! Cum spuneam, l-am condus la nivelul 7 al aerodinei, unde locuieşte, culoarul 7, cuşeta 12, şi i-am arătat cum funcţionează toate “facilităţile” puse la dispoziţie. De asemenea, l-am informat cum funcţionează cartela de identificare şi l-am ajutat la redactarea acestui text. Declaraţia aceasta ne va ajuta pe amândoi, arătând conducerii de partid că, la nici două ore de la înălţarea aerodinei lenticulare 068 în spaţiul interstelar, doi membri s-au şi pus pe treabă. Data, numele...şi atât.

După ce scoase folia din imprimantă, Albert îl mai servi pe tânăr cu un coniac şi îl puse să semneze. Luă fiecare câte un exemplar, toastară pentru viitorul de aur al partidului şi goliră paharele.
- Ce legătură ai tu cu partidul dacă locuieşti pe aerodină?

- N-am spus că stau tot timpul pe aerodină, ci că am domiciliul

pe 068, spuse Emert.
Am o cuşetă a mea. Când vreau, pot rămâne mai mult timp pe Pământ sau mai mult pe Ioza.
- Ce e Ioza?
- Planeta către care ne îndreptăm, unde am exportat oameni şi am format un partid. M-am născut pe Ioza, dar fac legătura politică între cele două lumi.
- În ce sens?
- Cât timp am fost pe Pământ, am urmărit dacă va fi o criză politică generalizată.

- Şi? Va fi?
- Eu sunt optimist şi spun că va fi.
- Ce te face să crezi asta?
- S-a iniţiat o reformă atât de accelerată, încât mă tem că va trece ca vântul. - Nu prea vezi cu ochi buni succesele semenilor noştri.
- Semenilor tăi.
- Bine, fie şi semenilor mei.
- Ar fi absurd să le vedem cu ochi buni. Partidul pe care îl exportăm a eşuat lamentabil la ultimele alegeri, iar membrii noştri de bază sunt cei care s-au abţinut de la vot, cărora le e scârbă de politica pământeană. Decât să se ia decizii proaste, mai bine se iau indecizii bune.
- O fi de la coniac, dar nu te-ai exprimat corect. Decizii bune şi indecizii proaste.
- Indeciziile sunt proaste prin definiţie, astfel încât o indecizie proastă e aproape o decizie bună.
- Cum vrei tu, dar nu înţeleg ce aveţi cu politica pământeană.
- Pentru a putea iniţia o mişcare politică de amploare pe Ioza, ne luptăm să demonstrăm că politica pământeană e falimentară. De exemplu, am învăţat de la pământeni că, pentru a-l învinge pe duşman, trebuie să faci studiile superioare la el. Mă bate gândul, când mă întorc pe Pământ, să mă înscriu la o facultate şi să rămân câţiva ani acolo. Nu-mi place faptul că s-a înlocuit comerţul cu idei prin comerţul cu idei comerciale.
- Să lăsăm politica şi să trecem la lucruri mai practice!
- S-o lăsăm! La o băutură, subiectul predilect sunt femeile.
- Nu voiam să spun asta, ci faptul că nu ştiu să activez WC-ul.
Holms îi arătă cum se scoate closetul din perete şi cum se deschide uşa. -E curat. Pot să intru şi în ciorapi.

- Nu te împiedică nimeni să intri în ciorapi, dar cred că ar fi mai bine să intri în WC-u, râse tânărul ca de o glumă bună.

- Nu vreau să discutăm despre femei, spuse Albert după ce reveni. După ce se termină jocul ăsta, mă duc glonţ la spital. Mi-e frică să nu se fi introdus politica şi în maternităţi.

- Pe moment, va trebui să vă obişnuiţi cu ideea că suntem în spaţiul cosmic, în drum spre o planetă locuită. Sexul vă poate feri de angoase.

- Domnule, eşti de-a dreptul odios.

- Deloc. Nu vă poate rămâne indiferentă fata întâlnită mai înainte. E foarte talentată. Promite. Promite orice. Şi ei îi plac relaţiile noi.
- Despre ce fată vorbeşti?
- Despre bruneta de la Registratură. O bomboană. Dulce! O cheamă Olga. Nu a vrut să se culce cu mine decât de două ori. Am simţit eu că vă interesează.
- Sigur că mă interesează, minţi Albert, dar nu crezi că era bine să laşi pe cineva în loc. Ţi-ai părăsit postul pentru mine.
- Pentru o cauză nobilă, nimic nu era prea mult...Vă dau adresa. Stă tot la 7, aci, pe culoarul 1, da' nu mai ştiu cuşeta... Aflu eu... Nu se poate să n-o întâlniţi la şedinţe.
- Eşti îngerul meu păzitor! spuse Albert.
- Mai ales că ne aflăm chiar în cer.
Aburiţi de băutură, se îmbrăţişară şi îşi strânseră mâinile de mai multe ori. - Noi nu vom mitui poporul! strigă Emert şi goli un ultim pahar.
- Ce e asta?
- Un slogan.
- A?!
- Când ajungem, mă înscriu la concursul de sloganuri. Se lasă cu o sumă foarte mare de bani. Nu vii şi dumneata?
- Nu.
- Păcat. Ia spune un slogan!
- Nu trebuie să mai stăm pe loc!
- Nu merge. Spune ceva despre legi!
- Legi mai bune!
- E banal.
- Legi în folosul cetăţeanului!
- Hm! Parcă mai merge, dar mai trebuie să exersaţi.
- Până la legi mai bune, să le respectăm pe astea!
- E mai subtil, dar nu concordă cu politica partidului de a face bine în mod agresiv.
Când, în sfârşit, trapa se închise în urma tânărului, Albert se

aşeză pe pat şi adormi instantaneu, într-o poziţie nefirească, uitând să micşoreze intensitatea luminii şi să activeze încălzirea incintei.

Se trezi brusc, aşa cum adormise, şi se ridică în picioare, îngheţat, fără să-şi dea seama unde se găseşte.
Nu-şi aducea aminte unde şi cum adormise. Privea bulversat spre cartela de
identificare de pe masă. Nu-şi dădea seama dacă era o continuare a visului sau era realitatea.

Sunetele veneau de la cartelă: “Oriunde vă găsiţi, vă rugăm să luaţi cunoştinţă de faptul
că, la nivelul 2, va avea loc prima noastră întâlnire de partid din spaţiul cosmic. Vă urăm
bun venit la bord şi felicitări pentru faptul că aţi ales partidul care trebuie! Numai
împreună vom reuşi să transformăm o idee într-un partid mare şi puternic. Nu uitaţi:
scopul nostru este să luăm puterea şi să iubim poporul. Să-l iubim cu putere!”

Mesajul fu repetat de mai multe ori, aşa că Albert îl învăţă pe dinafară. Deschise trapa
şi privi pe culoar. Din dreapta, venea o doamnă corpolentă, trecută de cincizeci de ani,
îmbrăcată cu o rochie de culoare roşie, cu trandafiri galbeni, purtând pantofi cu tocuri
foarte înalte. Pălăria şi poşeta, amândouă galbene, erau în ton cu rochia şi pantofii.

- Stelele sunt, ah, o frumuseţe, domnule dragă, văzute de aici, din spaţiu! spuse când ajunse lângă el. Cel ce ştie să vadă frumuseţea în orice lucru e un om avut.

- Nu cred că vă înţeleg, spuse bărbatul.

- Nu e o mândrie să nu fii înţeles, dar şi dumneavoastră aveţi un minus: duhniţi a băutură.

- Exersez pentru un concurs de sloganuri.

- A, pentru un scop nobil nici un rău nu e prea mare. Şi eu vreau să mă înscriu la acest concurs. Dacă ţi-e greu, pui jos; dacă nu, vino cu noi! Vă place?

- Sigur. Prin ceea ce vom face, şi noi vă alegem pe voi!

- E şi mai subtil, dar să lăsăm sloganurile, spuse femeia. Cred că vă simţiţi rău. Sunteţi palid.

- Nimeni nu abandonează un subiect aşa interesant cum sunt sloganurile politice. N-am nimic, dar mă obsedează un subiect şi mai interesant; ora la care au fixat întâlnirea, spuse Albert, simţind că încă îi mai sună în cap vocea care anunţa şedinţa.

- Nu trebuie să fiţi obsedat. La întâlnirile noastre se poate ajunge oricând şi se poate sta oricât. Nu se poate să fi uitat. E libertate; pentru că s-au testat toate orânduirile sociale posibile şi n-au mers, trebuie descoperită o cu totul altă formă de organizare. Nouă ne revine sarcina să facem asta şi, pentru a nu face prea multe victime pe Pământ, ne vom testa politica pe extratereştri, acolo, departe...

Făcu un gest graţios cu mâna şi îşi aranjă un fald al rochiei. Bărbatul vru să ceară informaţii, dar femeia ajunsese deja la lift.

- Vă recomand să priviţi stelele şi să vă gândiţi la aceste lucruri! Stelele, ah, ce frumuseţe! îi aruncă din uşă.

Albert se conformă şi se apropie de hubloul de la capătul culoarului. Văzu o puzderie de puncte luminoase, zburând înapoi, cu viteză, în întuneric.

"O fi vreo hologramă, ca acelea cu cascade sau curse de câini", îşi spuse. Nu era deloc impresionat de peisajul de afară, nu simţea nici o emoţie, nici un fior metafizic. Îl impresionau mai mult peisajele sintetizate din filmele cu zboruri cosmice. Atunci îl bântuia chiar frica şi avea senzaţia neplăcută a căderii de la înălţime.

Ăsta fu motivul pentru care se gândi să meargă şi el la întâlnirea de partid. Luă liftul, coborî şi constată că ajunsese prea din timp.

Nu văzu decât câteva grupuri, aşezate pe scaune, ici şi colo, mici nuclee de bârfă. Discutau cu voce joasă sau trăgeau cu ochiul spre cei câţiva tehnicieni în salopete argintii, care făceau proba la instalaţiile de sunet şi lumini sau întindeau bucăţi de mochetă pe scenă.

- Ce se întâmplă aici? aruncă Albert spre cel mai apropiat grup, format dintr-o blondă tânără, un bărbos alb şi un bărbat de culoare.

- Ce să se întâmple? se întoarse tânăra. Nu se întâmplă nimic.

- Vreau să spun, ce se pregăteşte aici? Scena, sala... pentru ce se pregătesc? - Pentru şedinţa zilnică. Cum se face că ai uitat?

- Am venit mai târziu, spuse Albert.

- Nu e în ale lui, spuse blonda, întorcându-se către ceilalţi doi. Cred că a băut prea mult. Nu simţiţi mirosul?

- Ar fi bine să faci un duş, se întoarse bărbosul. Mai durează vreo oră până să înceapă şedinţa. Dacă întârzii, ştii bine că nu e nici un necaz; găseşti înregistrarea pe calculator.

- Simt şi eu nevoia unei băi, dar nu am habar cum se foloseşte cartela de identificare, spuse Albert.

- Ce cartelă? Nu ai totul pe bază de amprentă digitală?!

- Nu.

- Atunci chiar că eşti venit mai târziu. Nu vrei tu, Caty, să-i arăţi acestui domn cum să facă un duş? o întrebă negrul pe fată.

Albert crezu că e luat peste picior şi imediat se vor prăpădi de râs, dar fu uimit să vadă că tânăra se ridică de pe scaun şi se apropie de el.

- E datoria oricărui membru de partid să ajute alt membru de partid, atunci când se află la greu, îi spuse.

Vru să-i răspundă că n-a dat deloc în greu şi nici membru de partid nu e, dar se răzgândi; cei trei îl credeau, probabil, într-o stare avansată de beţie.

O urmă pe blondă până la uşa liftului 17 şi urcară. Ajunşi în cuşetă, fata îi arătă cum se activează duşul, ocazie cu care se dezbrăcă şi intră în cabina transparentă.

- Vezi!? îi arătă, se poate adapta, automat, pentru mai multe persoane, maxim zece,
cum scrie şi pe plăcuţa asta indicatoare. În cazul nostru, l-am reglat pentru două persoane. Hai, vino!

- Observ o tendinţă a salariaţilor din întreprinderea asta spre obsesia sexuală, spuse Albert.

- Nu ştiu ce vrei să spui cu "întreprinderea", dar să ştii că venim din întreprinderi foarte diferite şi nu suntem salarizaţi, nefiind nevoie. Am avut preocupări diverse. Ne-am dat
demisia şi am venit în acest partid din dorinţa de a ne exprima liber. O funcţie e o
închisoare; nu-ţi dă voie să spui ce crezi. Majoritatea instituţiilor au regulamente de
ordine interioară, care nu permit să te înscrii în vreun partid, într-o cursă electorală sau să iei atitudine într-o problemă sau alta. Omul oscilează tot timpul între o puşcărie bogată şi o lume largă lipsită de resurse.

- Ce au toate astea cu sexualitatea?!

- Au. Ştii prea bine că ţara noastră a ieşit dintr-o dictatură de extremă stângă şi există pericolul de a trece într-o dictatură de extremă dreapta. Manifestările sexuale au fost interzise, în timpul dictaturii, provocând obsesii. Noi nu vrem aşa ceva. La ce să te gândeşti într-o dictatură dacă nu la sex? Sexul poate fi mai greu controlat de poliţia politică, fiind promovat chiar de aceasta. Într-o dictatură, viaţa şi proprietatea nu pot fi garantate şi oamenii se refugiază în viaţa sexuală. E timpul să ne amintim că avem două sexe perfect funcţionale. Nu trebuie să le raţionalizăm în exces.

- E nebunie curată cu partidul ăsta al vostru. Nu am chef să mă bag sub duş cu tine nici
măcar din raţiuni de partid, îi spuse, învârtindu-se furios prin cuşetă. E posibil ca voi să
vă fi părăsit serviciurile şi să fi venit aici din dorinţa de a vă găsi pe

cineva sau, pur şi simplu, pentru a vă distra. Nu e şi cazul meu. Nevastă-mea a născut în dimineaţa asta, iar eu îmi pierd timpul pe aici. Jocul ăsta de-a partidul începe să mă calce pe nervi.

- Nu se poate, spuse fata. Chiar dacă am admite că ţi-a născut nevasta, nu ai putea avea cunoştinţă despre acest eveniment. Nava a plecat acum trei zile, iar tu spui că a născut azi-dimineaţă. Nu merge; trebuie să găseşti altceva.

- Am dormit cam mult, îşi spuse Albert.

- Sigur că ai dormit cam mult, dar ai şi visat cam mult. De altfel, nu e nici o supărare, spuse tânăra, închizând robinetele şi trecând în cabina de uscare. Tu eşti cel care m-a invitat să-l ajut la duşuri. Dacă te-ai răzgândit, nu e un necaz prea mare. Drumul e lung şi consider că invitaţia rămâne deschisă; un coleg de partid nu se refuză niciodată.

- Mai scuteşte-mă! Eu nu sunt membru de partid.

- Cum adică!? îl întrebă în timp ce îşi trăgea rochia.

- Adică am nimerit întâmplător în jocul vostru. Am intrat să înregistrez noul născut şi nu mai pot ieşi.

Fata ştia că au fost primiţi în partid numai oameni sănătoşi la minte, cu înaltă ţinută morală şi foarte buni profesionişti. Mai ştia că, pentru a putea face o politică justă,
constructivă, trebuia să fii un om detaşat, cu un rafinat simţ al umorului. Îşi spuse că bărbatul scria probabil o carte science-fiction şi îşi exersa replicile, aşa că hotărî să intre în jocul lui şi să glumească la fel.

- În cazul ăsta, dacă spui că nu eşti membru al partidului nostru, trebuie să raportez conducerii, să-ţi trimită o gorilă, care să te însoţească tot timpul, până ajungem la destinaţie, spuse tânăra.

- Cum adică? tresări bărbatul, amintindu-şi de Emert.

- Un om ciudat, cum eşti dumneata, hotărât să creadă că nu mai este membru de partid, nici nu este demn de a face parte dintr-un partid de export, cum este al nostru. Poţi face multe lucruri rele şi, pentru a nu le face, ai nevoie de un paznic, un zdrahon cu mai multe zeci de kilograme de muşchi pe el.

- Am glumit, spuse Albert, zâmbind larg.

- Şi eu am glumit, spuse blonda, arătându-i cum să închidă duşul şi uscătorul, precum
şi cum se ajungea la dulapurile cu haine. Şi apoi, nici eu nu prea aveam chef să fac duş cu
tine. Cliff Nielsen şi Ionas Sabin, cei doi, cu care m-ai găsit şi cu care împart cuşeta, îmi
sunt mai mult decât de-ajuns. Totuşi, dacă uiţi cum merge duşul, ţi-am băgat adresa în
calculator.

- Ecaterina Sohn, nivelul 7, culoarul 10, cuşeta 1, citi pe monitor, continuând să zâmbească larg. Suntem vecini.

- Dacă nu sunt acasă, mă găseşti la sala de mese, la bar, la restaurant sau cine ştie în ce alt spaţiu virtual, spuse femeia. Cel mai bine e să-mi laşi un mesaj. Vin eu aici.

- Dacă îţi spun ceva, nu mă raportezi conducerii de partid?

- Nu e partinic să pârăşti.

- Atunci, ce glumă a fost aia cu însoţitorul?

- O glumă bună, sper...Spune, care e marele secret? - Habar n-am

cum să te apelez.

- Simplu. În calculator se găsesc toate informaţiile. Nu cred că un membru de partid nu ştie să folosească un calculator.

- Aşaaa?! Calculatorul?

- Sigur. Poţi folosi şi cartela de identificare, apelând pe oricine, din oricare colţ al navei. Priveşte!

Îi arătă cum se pot folosi unele informaţii de pe cartelă, cum se poate activa sistemul de comunicare, îl sărută şi ieşi, trăgând trapa.

Rămas singur, Albert se băgă sub duş, căutând să-şi adune gândurile, pentru a vedea ce putea face în continuare. Trase concluzia, încă o dată, că totul e o farsă. Nu îşi dădea seama cine era sadicul care pusese totul la cale. Probabil că, la mijloc, erau colegii de serviciu, care voiau să-l compromită în faţa şefilor şi să scape de el. Nu puteau face asta decât dacă aveau pe cineva, aici, la Registratură. Poate nu voiau decât să-l enerveze şi să se distreze pe seama lui. Se gândi că era bine să lase faptele să decurgă firesc şi să prindă momentul pentru a evada. Îl încălzea ideea unui proces răsunător. Pentru asta, îi trebuiau probe. Avea declaraţia tânărului Holms, ascunsă într-un sertar cu cifru. Îi mai era necesară o declaraţie scrisă şi câteva înregistrări audio. Cu astfel de probe, putea câştiga orice proces.

Intră în baza de date a calculatorului şi găsi la cuvântul "înregistrare" informaţia care îi trebuia. Cartea lui de identificare era practic mult mai funcţională decât putea spera; avea o memorie foarte mare şi, dacă apăsa pe un desen minuscul, funcţiona şi ca "înregistrator". Din timp în timp, putea descărca informaţiile pe un disc.

Mulţumit de ceea ce aflase, probă mai multe costume şi salopete. Cel mai mult îi plăcu un costum albastru, ce se potrivea de minune cu nişte ghete gri dintr-o piele moale. Nici salopeta argintie, pe care o purtau tehnicienii, nu-i venea rău. Până la urmă, îşi spuse că e cel mai la modă să fii îmbrăcat în ceea ce te reprezintă cel mai bine şi îşi aduse aminte sloganul prezent, o perioadă destul de lungă de timp, pe toate

clădirile. “Ce îmbrăcăm şi de ce?” era întrebarea scrisă cu litere foarte mari, luminoase, deasupra numelui firmei producătoare de îmbrăcăminte, care abia se vedea. La această întrebare, îşi răspunse că, până la urmă, cel mai bine era să se îmbrace astfel încât să se simtă el însuşi, cel care avea o grămadă de lucruri de făcut, într-o viaţă ordonată, înainte de a fi aruncat în această aventură.

Îşi puse pe el tot vechiul costum de serviciu şi aceiaşi pantofi uşori, cu tocuri foarte joase. Singurul lucru nou, dar necesar, erau ciorapii, pe cei vechi aruncându-i în nişa pe care scria “gunoi”.

Îşi prinse ecusonul ce conţinea cartela de identificare şi coborî, vesel şi relaxat, la nivelul 2, unde fu surprins neplăcut de înghesuiala ce se crease. Vorbitorul nu putea fi văzut decât ca o proiecţie holografică, deasupra capetelor publicului.

De jur împrejur, pe ecrane luminoase, se derulau sloganuri. “Numai o putere slabă foloseşte forţa!”, “Vom transforma defectele oamenilor în calităţi!”, “Vom lăsa alegătorii să gândească singuri!”, “Nici o schimbare nu e definitivă!”, “Va trebui să avem ce împărţi!”, “Promitem salarii mai mari decât impozitele!”, “Noi ne gândim la banii voştri!”, citi şi îşi îndreptă atenţia către cel care vorbea.

- Partidul nostru nu are un nume, spunea oratorul. Numele partidului nostru va veni la timpul potrivit, în funcţie de condiţiile sociale, politice, istorice şi culturale de pe planeta unde mergem. Fiind la începutul începutului, îi vom spune, deocamdată, Partidul X.

Odată cu renumele, va veni şi numele, firesc, de la sine. Unde nu e, poţi să pui ce vrei. În timp ce noi, fondatorii, ne vom face cunoscuţi în rândul publicului, partidul va căpăta un nume. E plin eşichierul politic de partide “democrate”, ce nu au nimic a face cu democraţia, partide “liberale” ce nu au treabă cu vreo doctrină liberală sau partide

“creştin-democrate”, care folosesc creştinismul ca pe un paravan al hoţiei. Venim de pe Pământ şi spunem că orice sfârşit are un început.
- Cine e? întrebă Albert.
- E preşedintele, îi spuse un bărbat chel, scund şi gras.
- N-ar fi trebuit să spună că orice început are un sfârşit?
- Nu cred. Preşedintele e considerat atât de inteligent, încât nu-şi pune nimeni problema să-l înţeleagă. Trebuie doar să-l ascultăm cu atenţie.

Spaţiul dintre rândurile de scaune şi cercul din spatele acestora erau şi ele pline cu spectatori strânşi unul în altul. Singurele locuri de unde mai puteai privi erau cele trei intrări.
- Ce e cu înghesuiala asta? întrebă.
- E şedinţă inaugurală. La viitoarele şedinţe, e posibil să scadă afluenţa, răspunse chelul. Dumneata ai avantajul că eşti mai înalt. Poţi vedea şi tribuna.
- Puteau să facă o sală în trepte. La câtă aparatură electronică am întâlnit, puteau să ne dea şi nouă nişte binocluri de zece dolari bucata.
- Ce rost ar fi avut? Nu vezi holograma?!
- Ba da, spuse Albert, dar omul e atât de şters, încât nu l-aş putea ţine minte nici până mâine.
- Aşa şi-o fi dorit să fie clonat. Poate că vrea să iasă în evidenţă numai prin ceea ce face. Foarte puţini oameni îşi doresc clone identice, conştienţi fiind că ingineria genetică poate să îndrepte şi unele defecte.
- Vrei să spui că preşedintele ăsta nu este preşedintele original?
- Originalul nici măcar nu este preşedinte. Este cizmar. Foarte puţini dintre noi au aceeaşi ocupaţie ca pe Pământ.
- Îmi sugerezi faptul că şi voi, cei din sala asta, sunteţi clone? - Nu-ţi sugerez nimic. Ce altceva am putea fi?
- Clonarea n-a reuşit decât la plante şi, experimental, la câteva specii de animale. - Eşti rămas în urmă.

- Şi eu, eu ce sunt? Să nu-mi spui că sunt tot clonă! - Ce altceva ai putea fi?!
- De unde ştii? Mă cunoşti de undeva?
- Nu, dar am navigat printre fişierele calculatorului. De plictiseală, să nu crezi că am ceva cu dumneata. Te numeşti Albert Hosman.

- Şi sunt o clonă?
- Desigur.
Deşi se hotărâse să ia totul în glumă, lui Albert i se întunecă privirea. Dacă era adevărat? se întrebă. Dacă era adevărat, era mai bine. El, adică originalul, îşi continuase drumul la serviciu, rezolvase problemele şi aşa mai departe. Se răzgândi şi îşi spuse că, totuşi, ceea ce i se întâmpla nu era decât o minciună şi minciună trebuia să rămână.

- Asta îmi aduce aminte de bancul cu o familie model, care voia să treacă, ilegal, graniţa, se trezi spunând.
- O, îmi plac bancurile. Ele sunt esenţa politicii, sunt sâmburele de adevăr. Spune! - Aici?
- Sigur că da. Sunt nerăbdător să-l aud şi să-l spun şi la alţii.

- O familie mergea către graniţă, înghesuită într-un automobil. După un timp, un poliţist pe motocicletă face semn şoferului să tragă pe dreapta. “Aţi depăşit viteza”, îi spune. “Ţi-am spus eu să nu mai bei, că depăşeşti viteza”, spune nevasta şoferului către şofer. “Cum, v-aţi urcat beat la volan?!”, întreabă poliţistul. “Sigur. Şi mai fură şi o limuzină roşie, să ne vedem de la o poştă”, spune sora şoferului. “Cum, maşina e furată?!”, întreabă, siderat, poliţistul. În momentul ăsta, ca să pună capac la toate, se scoală şi bunicul, care dormea pe bancheta din spate, împreună cu nepoţii, şi întreabă dacă au trecut graniţa. “Cum să treceţi graniţa?!”, se înfurie la culme poliţistul. “Cu maşina, se trezeşte din somn şi unul din copiii şoferului, n-ai văzut ce scrie pe ea: corp diplomatic”. Dumneata, după ce susţii că preşedintele e o copie, spui că toţi sunt copii şi, pe deasupra, susţii că şi eu sunt tot o copie. Asta e morala...
- Vezi dumneata morală, dacă nu taci, îl apostrofă o femeie. Acolo vorbeşte un om. - O clonă, un om, nu are importanţă. Principalul e că nu aud, spuse o alta.

- Mi-a plăcut bancul, îi şopti grăsunul. Lasă-le în pace pe proaste!

- Nu aveţi de gând să tăceţi? se întoarse prima femeie, ameninţându-i cu pumnul. Nu vedeţi că se dezbate problema agriculturii?

- Partidele "ţărăneşti" nu au ajutat cu nimic la refacerea acestei clase şi la refacerea mândriei de a fi om al pământului, îl auziră pe orator. Nu au ajutat oamenii de la ţară să se îmbogăţească şi, astfel, piaţa oraşelor să devină mai ieftină. Au nenorocit specificul local al agriculturii. Au nenorocit o pătură şi aşa subţire de specialişti în agricultură, încurajând culturile făcute la nimereală şi creşterea animalelor în sistem gospodăresc... Nu pământ vrea ţăranul; el vrea să i se dea mai multă atenţie...

- Eu mă duc mai în faţă, îi spuse Albert grăsunului.

- Nu-ţi recomand să te bagi în masa asta compactă de oameni.

Ultimul avertisment îl ambiţionă şi mai mult. Cu toate că putea să stea liniştit, să
asculte, să se amuze la glumele deloc sărate, strecurate de preşedinte în discurs, sau, pur

şi simplu, să se ducă să se culce, Albert se băgă la înghesuială. Dând din coate, reuşi să străbată jumătate din distanţa ce-l despărţea de tribună. Încercând să înoate mai departe prin mulţimea ce se găsea pe intervalul dintre scaune, făcu loc şi altora, care se ţineau după el, formând un singur rând.

În momentul când drumul le fu barat de un individ, care nu voia în ruptul capului să se dea la o parte, primii trei exploratori alunecară. Unul reuşi să se refugieze la capătul rândurilor de scaune şi să se ridice, iar ceilalţi doi fură înghiţiţi de mulţimea înfuriată.

Unul dintre cei doi era Albert, care căzuse cu faţa în jos. Două femei se urcaseră cu picioarele pe spatele lui, să poată vedea mai bine. Din cauza mulţimii de picioare, care dansau în ritmul discursului, era numai vânătăi. Încercă să se întoarcă pe o parte, să se ridice, şi văzu că omul care căzuse odată cu el căuta să facă aceeaşi manevră. Mişcarea nu le reuşi la nici unul, spectatorii suindu-se la loc, cu picioarele pe ei.

- Daţi-vă jos de pe mine! strigă Albert.

Vacarmul tropăiturilor, aplauzelor şi uralelor era infernal. Nu se auzea nimic.

- Am încercat şi eu! îi strigă celălalt individ căzut. Măcar tu eşti aşezat pe-o parte. Eu am vrut să mă ridic şi am căzut pe spate. Cel mai rău mă enervează gheata asta de pe bazin. Nu vrei să întinzi o mână şi să-l apuci de gleznă pe idiot?!

Albert încercă manevra şi se alese cu falangele zdrobite. Piciorul căzuse pe mâna lui, făcându-l să urle, fără să-l audă nimeni.

- Acum e mult mai bine, spuse omul.

- Mai bine pe dracu'! îşi înăbuşi Albert o înjurătură. Ăştia o fac înadins. Cum vrei să te ridici, te lovesc cu picioarele. Ce fel de camaraderie de partid e asta?

- Nu e nici o camaraderie, în nici un fel de partid. Fiecare vrea să ajungă cât mai sus în ierarhia de partid. Sunt furioşi că am vrut să ne băgăm în faţă.

- Murim aici.
- Acum nu murim. Eu am mai păţit asta. Cel mai rău va fi când se va termina discursul şi se va evacua sala. Va trebui să fim atenţi, să ne aşezăm cu faţa în jos şi să ne apărăm capul.
- Ne vor face şniţele.
- E posibil. După două săptămâni la reanimare, eu am scăpat, dar alţi doi n-au rezistat. - M-ai încurajat.
- Ai făcut vreodată yoga?
- Da. Am practicat concentrarea yoga timp de patru ani.

- Ai noroc. Va trebui să ne concentrăm şi, chiar în situaţia dificilă în care ne aflăm, va trebui să participăm cu tot sufletul la atmosfera generală a întâlnirii şi la cuvintele preşedintelui. Uităm de chinurile trupului.

- Atmosfera generală sunt elefanţii ăştia. Ce ne trebuie?

- Trebuie să prindem momentul final şi să ne concentrăm. Trebuie să scăpăm cu cât mai puţine fracturi şi fără hemoragie internă.

Albert vru să fie ironic şi să spună că e interesant, dar renunţă, deoarece primi o lovitură involuntară drept în faţă. Cu braţul liber, îşi acoperi ochii şi căută să se concentreze.

- Partidele "naţionale" şi "naţionaliste" au doctrine făcute la întâmplare, un amestec comunist şi legionar, cu puţin şovinism sau intoleranţă, fluturând cuvinte sacre, cum ar fi "patriotismul", în mod demagogic, îl auzi pe orator. Partidele auto-denumite social-democrate nu au habar de social-democraţie şi încearcă să participe la un puzzle himeric, pentru a intra în Internaţionala Socialistă şi, prin intermediul acesteia, în Uniunea Mondială. Nu vrem să construim nici un partid cu iz parodic, cum ar fi "Partidul Antialcoolicilor", cel al pensionarilor sau deltaplanoriştilor, care n-au rămas la nivelul iniţial, ironic, ci au fost loviţi de aripa Puterii şi s-au lipit, cu grămada lor de oameni, la un partid mai mare, pentru un loc eligibil de senator... În lipsă de altceva, au apărut răufăcătorii de bine. Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce facem!

- Fi atent acum! strigă celălalt căzut. Se mişcă.

Albert auzi, într-adevăr, un ropot de aplauze şi tropăituri. Evită, în ultimul moment, ca o femeie să se suie cu picioarele pe el. Aceasta se dezechilibră şi căzu, la câţiva metri mai încolo, fiind înghiţită de mulţime.

- Nu are nici o şansă, spuse celălalt. Dacă avem noroc, noi am putea scăpa. - Îţi mulţumesc că m-ai prevenit, îi spuse Albert.

- Adam Ranco mă numesc. Sper să prindem zile mai bune.

- Încântat de cunoştinţă! Eu sunt Albert Hosman. În fond, noi ne-am căutat-o... - De cunoştinţă sunt şi eu încântat, dar de ambient nu prea.
- Ce ne-o fi lipsit?...
Văzând că nu-i răspunde, Albert îşi concentră atenţia spre discursul preşedintelui.
- Ca urmare, noţiunile “democrat”, “creştin”, “socialist”, “popular”, “societate”, “naţional”, “liberal”, “alianţă” şi altele pot fi demonetizate, spunea acesta. Nu ştiţi ce veţi găsi pe planeta spre care ne îndreptăm, dar în nici un caz nu veţi găsi faliţii pământeni, care se ţin cu ghearele de putere şi nu vor să se sinucidă nici morţi. E posibil ca noţiunile vehiculate de noi să nu se fi inventat sau să existe şi să nu prezinte importanţă. Trebuie să ne pregătim să facem în aşa fel încât poporul să înţeleagă şi ceea ce e de neînţeles. Noi exportăm un partid în formare şi căutăm întrebări la nişte răspunsuri pe care nu le-a dat

încă nimeni. Putem fura idei interesante şi să le grefăm pe o ideologie proprie, o
ideologie care nu trebuie să fie decât a bunului simţ. Bunul simţ este culmea ecologiei.
Singurul joc politic, valabil pe Pământ, este jocul de fotbal. Deoarece pentru un microbist
o oră de fotbal are 90 de minute, viaţa lui este mai lungă. Partidul nostru, repet, va căpăta,
pe parcurs, orice nume. În funcţie de aderenţa ideilor noastre la acel public, important va
fi renumele. Cu instrumente diferite, dorim să facem altceva. Fără a dori să fim originali
cu ostentaţie, trebuie să schimbăm uneltele învechite şi modul de lucru perimat. Pentru
asta, avem nevoie de oameni noi. Noi suntem oamenii noi. Cine ştie, poate, odată, în
viitor, ne vom întoarce pe Pământ şi vom impune o altfel de politică. În mod sigur, nu vom fi noi aceştia, cei de acum, de pe această navă, ci urmaşii noştri...
Albert crezu că vor urma aplauze şi se pregăti să se apere.
Văzu că nu se întâmplă asta şi preşedintele o ţine înainte cu inexistenţa diferenţei de vârstă, sex, religie sau profesie în munca de partid.
- Pentru asta, avem nevoie de calitate, ca unic criteriu, îl auzi. Comuniştii au încercat
să nu facă nici o diferenţă între oameni, dar nu ca o egalitate democratică în faţa şansei, ci
au luat-o de jos, proletarizând societatea; ei sunt mulţumiţi că au avut şansa să trăiască
spre a vedea şi o revoluţie anticomunistă. Aşteptaţi degeaba; conducătorii de acum nu vor
să-şi dea seama că sunt proşti. Noi o vom lua de sus, punând în faţă calitatea omului.
Următoarea revoluţie va fi o revoluţie de piaţă. Primind în partid doar oameni de valoare,

putem să schimbăm în bine orice societate. Nu e important să avem mulţi membri.
Important e ca aceia pe care îi vom primi în partid să aducă o mare susţinere populară.
Vrem ce vreţi şi voi. Vom schimba lucrurile, nu descrierea lor. Nu avem nevoie numai de
oameni de calitate, ci şi de oameni care să fie constanţi din punct de vedere psihic.
- Ca ăştia căzuţi în capul meu ca un blestem, nu se putu abţine Albert să comenteze.

- Nu ne aude nimeni, spuse Adam. Suntem singuri sub călcâiele unei mase nebune de oameni. Şi apoi, nici nu se referă la ceva asemănător, ci la aceia care migrează prea uşor de la un partid la altul.

- Unde să migreze? Înţeleg că acolo, pe planeta aia, vom fi doar noi, un grup de emisari politici.

- Ai înţeles greşit. Nu va fi altfel ca pe Pământ. Au mai emigrat şi alte partide, de pe alte planete. Unele organizaţii politice s-au format acolo, cum vrem să facem noi pe asta. Să-l ascultăm pe preşedinte! Dacă scăpăm cu viaţă, noi ne putem întâlni la o băutură şi putem sta la poveşti.
- În primul rând că, din ce am înţeles, găsim toate discursurile în memoria
calculatorului. În al doilea rând, dacă murim, nici nu mai conversăm, nici în calculator nu ne mai băgăm.
- Vor fi două vieţi pierdute, pe altarul muncii de partid. - Ne pot clona.
- Nu am auzit să existe tehnica necesară, aici, pe navă.

- Cei morţi în incidentul asemănător pe care l-ai trăit au mai apărut?
- Nu.
- Neplăcut lucru.
   - Foarte neplăcut, admise şi Adam, făcându-i semn că indivizii care se aşezaseră cu picioarele pe ei dădeau semne de nervozitate.
Dacă îi deranjau prea mult, cei doi puteau fi zdrobiţi sub tălpi. Albert îi spuse că preşedintele amintise ceva despre toleranţa faţă de colegi, dar nu primi nici un răspuns. Şeful partidului vorbea despre meschinăria celor ce trec de la un partid la altul, reafirmând ideea unor membri puţini, dar de calitate.
   - Vrem să construim un partid al viitorului, spunea el. Acesta se construieşte greu, cu sacrificii, fiind nevoie de unitatea tuturora, nu de paranoia câtorva. Vrem democraţie pentru toţi. Pentru a ne înţelege, veniţi cu noi! Când votaţi, fiţi voi înşivă! Ne urcăm în ultimul tren al democraţiei. Nu trebuie să ne pierdem încrederea într-o călătorie interesantă. Viaţa e prea scurtă pentru a o trăi prost şi a o păstra pentru noi, ca nişte meschini. Un nebun înfiinţează o formaţiune politică şi, dacă nu reuşeşte să fie susţinut de publicul larg, se lipeşte la o formaţiune mai mare, unde negociază câteva locuri în legislativ. Alegerile pe liste promovează nonvaloare. Alegerea nominală, pe care vrem s-o promovăm noi, prezintă şi ea unele capcane: poate fi ales un om fără valoare, dar cu nume sonor, care ne-a păcălit prin prefăcătorie, sau poate fi ocolit anonimul de geniu.
Odată ocolite aceste capcane, listele nominale pot da manageri cu nume cunoscut, capabili să conducă. Dacă sunt morali şi educaţi, cei aleşi pot scoate din anonimat şi alţi

manageri. Pentru a pune în lumină stabilitatea psihică, simţul răspunderii şi probitatea
morală a celui care va vrea să se înscrie la noi, am introdus în cerere şi condiţia de a nu
ieşi din partid timp de zece ani. Cei ce se ştiu a fi lichele vor face cale întoarsă. Puterea
nu trebuie să-i înalţe în ştreang. Timpul lucrează pentru noi, dar nici noi nu trebuie să
stăm degeaba. Când totul e de plâns, nu mai râdem. Nu suntem numai pentru privatizarea
întreprinderilor noastre. Nu vedem cum e aia o anticorupţie a corupţilor. Sacul gol e o
povară. Cu cât vom avea bancnote cu valoare mai mare, cu atât vom face o economie mai
mare de hârtie. Ne-o demonstrează legea compensaţiilor. Învăţând să pierdem, vom
câştiga. Binele trebuie făcut sesizabil. Nu trebuie să mai fim plătiţi, unii în detrimentul
altora. Pentru asta, vom salva tot ce stă în picioare.

Albert îşi aduse aminte de formularul cu întrebări, semnat la nivelul 3, în faţa brunetei cu părul scurt. I se derulă prin faţa ochilor modul protocolar în care îl felicitase aceasta şi simţi că transpiră de furie.

- Nu ne interesează trecutul politic, social, economic sau religios al celui care doreşte să meargă cu noi, îi dădea preşedintele înainte. Pentru orice, trebuie un început. Trebuie un nou început şi pentru politică. Fiind discreditată de actualii politicieni, aceasta a ajuns într-o fundătură. Să nu uităm că politica este un uliu; uneori este aproape un vultur,
alteori aproape un corb. Conducătorii de până acum nu au reuşit să demonstreze decât faptul că nu numai conductele petroliere conduc petrolul.

“Ai dracului să fiţi! înjură Albert în gând. Dacă tot ce se întâmplă e real şi nu un joc,
cum cred eu, voi face în aşa fel încât să vă conduc şi să vă arăt eu vouă pentru umilinţa de azi, când mă călcaţi în picioare!”
- Nimeni nu mai trebuie să fie călcat în picioare, îl auzi pe orator, ca un ecou al
gândurilor lui. Trebuie să militām pentru un partid al nostru, pentru toată lumea. Mulţi
încearcă să fie săraci fără a fi escroci. Un partid al viitorului înseamnă un partid care ia în calcul un viitor mai bun. Cu cât vom ajunge mai repede la putere, acolo, unde mergem
acum, cu atât mai repede trebuie să aducem viitorul mai aproape de prezent. Imaginea
unui partid se creează greu şi se menţine şi mai greu. Nu avem voie să facem gafe. A
greşi nu este omenesc sau, mă rog, nu într-un mediu extraterestru. Poate fi fatal. În
politică, cu atât mai mult, nu avem voie să greşim. Electoratul nu te omoară, ci mult mai
rău: te ignoră. Cuvântul nostru de ordine trebuie să fie “decenţa”. O reclamă deşănţată,
atunci când atinge masa critică, aruncă totul în aer. Pe de altă parte, s-a constatat că, dacă îi faci reclamă, poţi vinde chiar şi un lucru bun. Acumulările cantitative duc, în politică,
la căderi calitative catastrofale, reflectate în lehamitea electoratului. În politică, ca şi la
arma numită geniu, nu poţi greşi de două ori. Electoratul este o mină pe care trebuie s-o
dezamorsăm tot timpul. Unde sunt oameni, e şi multă prostie. Sper că, dacă vom avea dea face cu extratereştri, să simplificăm lucrurile.
Ropotul de aplauze se dezlănţui aproape instantaneu şi îl luă pe Albert complet pe
nepregătite. Strigătele şi tropăiturile erau un coşmar infernal. Îşi dădu seama că adunarea se terminase deoarece, aceia care se

suiseră pe el, se dăduseră jos. Peste el treceau, acum, mereu alţii. Unii încercau, fără succes, să-l ocolească, dar cei mai mulţi se împiedicau sau îl călcau în picioare. Vru să se ridice, dar nu mai avea putere. Căzu şi vru să-i spună ceva lui Adam, nu prea ştia bine ce. Acesta zăcea pe jos şi era complet desfigurat, plin de sânge; nu-şi dădea seama dacă mai trăia. Asta îi amplifică starea de rău.

În faţa lifturilor, valul de membri de partid se oprise. Împinşi din spate, mulţi se
suiseră, din nou, cu picioarele pe cei căzuţi, încercând să-şi facă loc şi să ia o gură de aer.

N-a aflat niciodată când şi cine l-a luat de acolo, dar presupunea că serviciul ambulant al navei se ocupa de răniţi.

Din cauză că se trezise la secţia de reanimare a infirmeriei, era mai mult ca sigur că scăpase cu viaţă, dar nu se putea bucura în voie. Trezirea era un coşmar şi mai mare; asupra sa, stătea aplecată soacră-sa.

- Ce cauţi aici?! tresări Albert.

- Ce cauţi tu aici?! se răsti bătrâna.

- V-am spus să-l lăsaţi în pace! se auzi vocea unei asistente. E încă slăbit.

- Cum să-l las în pace? Umblă aiurea şi se bagă în tot felul de încurcături. Bine că l-am găsit.

- Dacă mai ridicaţi tonul la pacient, vă dau afară, o atenţionă asistenta. Soacra nu-i dădu nici o atenţie şi se întoarse spre ginere:

- De două săptămâni stau lângă tine. Ai fost în comă.

Albert îi simţea glasul ca pe o lamă subţire de cuţit, plimbată de-a lungul coloanei vertebrale.

- Te pomeneşti că ţi-o fi drag de mine..., îi spuse.

- Nu m-am gândit nici o clipă la tine. Am făcut-o pentru Norma. N-o fi mare lucru de capul tău, dar a fost alegerea ei. Nu puteam să mă bag. I-am spus de atâtea ori să renunţe la tine, încât, până la urmă, am făcut-o să se îndrăgostească şi mai mult.

- Ce cauţi pe navă?

- Despre ce navă vorbeşti? Te-ai ţăcănit şi tu. De când am intrat aici, mi se joacă o farsă sinistră.

- Eşti lămurită unde ai intrat?

- Am crezut că e clădirea Registraturii.

- Şi?

- Nu ştiu. Am vrut să cercetez, dar nu mi s-a permis. Ei spun că nu sunt membră de partid, că nici nu primesc pe oricine, mai ales peste 50 de ani, dar asta e o minciună; am văzut un membru de partid care abia se târa pe culoar. Altfel, s-au purtat destul de bine. Mi-au dat o cameră, aici, la nivelul care joacă rol de spital şi mi-au permis să iau masa la cantină. Nici nu ştiu la ce nivel ne aflăm...

- Suntem la nivelul 24, spuse asistenta în timp ce pregătea o nouă perfuzie. Ar fi bine să mergeţi în cameră...

- Tragi cu urechea?! se enervă soacra.

- Nu văd ce aveţi de ascuns, mai ales că eu sunt cadru medical, iar voi sunteţi pacienţii. N-aş vrea să chem doctorul. Puteţi să mă înţelegeţi...

- Despre ce doctor tot vorbeşti acolo? Fac ce vreau şi unde vreau.

- E vorba de doctorul Hicus, şeful secţiei de boli neuro-psihice, unde sunteţi internată. Nu puteţi face orice doriţi, ci numai ceea ce permite regulamentul, iar regulamentul spune că bolnavii de la reanimare nu au voie să primească vizite.

- Chiar, spuse Albert, până se clarifică situaţia, suntem nevoiţi să luăm de bună varianta lor. Dreptatea e de partea celor mulţi.

- Şi proşti, completă soacra. I-auzi obrăznicie! Mă face nebună. - Nu sunt aşa proşti dacă au reuşit să mă facă să cred că,

într-adevăr, suntem pe o navă cosmică, în drum spre o planetă străină, spuse ginerele.

- Au reuşit asta şi au mai reuşit ceva, să te calce în picioare. Era să mori. Eşti conştient de lucrul ăsta? Ei sunt nebunii.

- Sunt conştient de orice, mai ales de faptul că m-am trezit la viaţă, spuse Albert. Numi fac probleme; am destule. M-a apucat o foame cumplită.

- O fi, dar cred că ai rămas cu sechele serioase. Te-ai tâmpit. Nu reuşesc să mă înţeleg cu tine.

- L-aţi luat prea brusc, spuse asistenta în timp ce îi monta perfuzia. Cred că abia poimâine îl vor băga pe hrană uscată, în mod progresiv.

- Dacă te mai bagi în vorbă, să ştii că te plesnesc, spuse soacra.

- E un delict destul de grav. Nu cred că o veţi face, spuse asistenta.

Pentru a-i demonstra contrariul, soacra îi administră un dos de palmă, trântind-o pe podea. Ofensată, asistenta se ridică, scoase o cartelă de identificare din buzunarul halatului şi formă un mesaj.

- Am auzit că umblă o bătrână grasă, care spune tuturor că i-a născut fiica şi i-a dispărut ginerele, dar speram să nu fii dumneata, spuse Albert. Mai bine rămâneai acasă.

- Cum să rămân acasă? Dacă proasta de Norma te-a luat de bărbat, trebuia să veghez asupra ta. Umblă vestea că nici n-ai petrecut bine câteva zile în clădirea asta blestemată şi te-ai şi culcat cu două salariate. Ţi-am spus să nu mai bei. Ce-o fi găsit fiică-mea la tine?

- Ce-a găsit Norma la mine, are puţină importanţă. Necazul e cu dumneata, că eşti bolnavă de suspiciune.

Două namile, îmbrăcate în halatele portocalii ale secţiei de psihiatrie, pătrunseseră în rezervă, împingând uşile rabatabile pentru a face loc unei tărgi pe roţi.

- Care-i treaba? întrebă unul.

- Baba m-a pălmuit, spuse asistenta.

Fără prea multă vorbă, vlăjganii puseră mâna pe soacră şi îi imobilizară mâinile cu bandă adezivă.

- Albert, spune-le să mă lase în pace! Îi ia mama dracului! Ei te-au călcat în picioare, iar capra asta nu suportă nici măcar o palmă...

- Nici eu nu înţeleg prea bine ce se întâmplă, spuse ginerele.
Suită pe targă, soacra văzu, cu uimire, spumegând de furie, că i se imobilizează
picioarele. Una dintre gorile îi pusese o mână pe piept şi o împingea petrecându-i o curea în jurul gâtului.
- Mă sufoc! Porcule! Albert, fă ceva!
- Ce poate face? întrebă asistenta. Omul abia a revenit în lumea celor vii şi ai şi dat buzna peste el. Nu eşti întreagă la cap.
- Aşa credem şi noi, spuse unul dintre cei doi, trăgând căruciorul spre ieşire.

Celălalt, făcându-se că nu aude blestemele soacrei, îi injectă un calmant. Respectuos, salută şi împinse uşile rabatabile cu spatele, scoţând targa afară.

- N-o pot suferi, dar într-un singur sens tot are dreptate, am fost strivit cu picioarele, spuse Albert.

- A fost o regretabilă eroare, spuse asistenta. Vi se vor cere scuze, în mod public, într-o şedinţă extraordinară.

- Dacă muream?

- Eraţi decorat "post mortem", cum se procedează, dar n-aţi murit deloc, zâmbi asistenta. Tot răul e spre bine...

- Unde vezi dumneata binele?

- În faptul că, prin acest incident, nedorit de nimeni, aţi plătit un tribut pentru o
onorantă şi binemeritată promovare. Unii, pentru a câştiga capital politic, o caută cu
lumânarea, alţii îşi plătesc ei înşişi agresorii. Majoritatea marilor oameni de stat au fost închişi de adversarii lor, aflaţi pe moment la putere.

- În ce fel crezi dumneata că mă vor promova?

- Nu ştiu, dar sunt sigură că veţi fi despăgubit pentru prejudiciul moral adus.

- Asta poate fi, dar ce a fost tot circul cu soacră-mea? E ea imposibilă, dar nebună nu e.

- N-a fost ideea mea. Emert Holms, cel de la Registratură, spune că vă e prieten. El a înscenat totul.

- A fost o farsă?

- Sigur. Bătrâna nu are ce să păţească. O sperietură nu-i strică. Poate se lecuieşte să dea lecţii şi să-şi bage nasul peste tot... Acum, trebuie să vă odihniţi.

Îi injectă un somnifer, strânse perfuzia, aflată pe sfârşite, şi ieşi. Albert adormi, enervat la gândul că, din cauza sâcâitoarei soacre, uitase exact esenţialul, să întrebe dacă Adam Ranco, cel căzut la podea odată cu el, supravieţuise.

Capitolul II

Când se trezi, Albert Hosman văzu că era aşezat pe o saltea suspendată, în mijlocul unei săli imense, feeric luminată. Întins pe spate, era cuplat, cu o încrengătură de fire, la aparatele prinse de tavan, în dreptul saltelei. Îşi dădea seama că era monitorizat şi ţinut în viaţă prin intermediul cablurilor, dar acestea îi dădeau o senzaţie neplăcută. Nici nu ştia ce să blesteme mai întâi, mâncărimea groaznică de piele sau furnicăturile din creier.

I se părea că, de când fusese adormit pe patul infirmeriei, până acum, în momentul
trezirii, trecuse doar o clipă. Se întrebă ce rost avea să se găsească pe o saltea, la capătul unei săli imense, şi nu găsi nici un răspuns. Nici ce fel de persoană importantă era el, să ocupe o astfel de încăpere, nu înţelegea.

Îşi privi corpul gol, acoperit cu zeci de cercuri din ceramică elastizată, divers colorate. Cercurile erau prinse la capetele firelor şi lipite, într-o ordine greu de definit, pe pielea trupului şi pe frunte.

Încercă să-şi amintească ce îl adusese într-o situaţie atât de penibilă şi nu reuşi altceva decât să-şi accentueze durerea de cap. Câteva secunde, simţi cum se învârte sala cu el, apoi ameţeala trecu şi îşi aminti figura lui Emert, băiatul de la ghişeu. Acesta îl adusese acolo, îl dăduse jos de pe targă, îi scosese pijamaua şi o aruncase într-o incintă de
sterilizare, aşezându-i cercurile colorate pe corp.

Lui Albert nu-i era prea clar de ce ar fi trebuit să-l cupleze tânărul Emert la aparate; erau atâţia alţii care se puteau ocupa de îngrijirea lui. La infirmerie, se găseau destule cadre medicale care să se ocupe de răniţi.

Se gândi că, în privinţa lui Emert, era posibil ca imaginaţia să-i joace feste, dar mai
erau şi alte nereguli, vizibile de data asta; nu mai avea nici o cicatrice pe corp şi nici urmă de vânătaie. Dispăruseră nu numai urmele rănilor căpătate la şedinţa de pomină, dar nu mai erau la locul lor nici cicatricele din copilărie sau de mai târziu.

“Nu e în regulă, îşi spuse. Chiar dacă ar fi ajuns chirurgia plastică la un aşa grad de
perfecţionare, încât să şteargă de pe corp şi urma cicatricelor mai puţin vizibile, ce rost ar fi avut s-o facă cineva? Dacă m-au călcat în picioare cu atâta uşurinţă, ce rost ar avea săşi bată capul cu mine? Chirurgia plastică e scumpă”.

Îl fulgeră gândul că era posibil să nu fie el, ci o clonă, şi transpiră brusc. Îşi aduse
aminte de grăsunul de la singura şedinţă de partid la care

participase, pe navă, la afirmaţia acestuia că membri de partid erau clone ale unor oameni rămaşi pe pământ, iar preşedintele era clona unui cizmar, şi îl apucă o frică de moarte. Nu se simţea deloc a fi el însuşi. Simţea ceva străin în el sau el se simţea străin, nu-şi dădea prea bine seama. Nu înţelegea nici cine şi în ce scop l-ar fi putut repune pe un inel vechi de informaţie genetică. Şi ingineria genetică era scumpă.

Se întoarse pe o parte, privi sub saltea şi văzu că era suspendat la doar un metru de podea. Nu-şi mai făcu probleme cu dezlipitul cercurilor de pe corp, nu se mai ridică în capul oaselor şi nu se dădu jos de pe saltea în mod normal, ci se rostogoli. Bufni de podea, dar firele elastice mai atenuară din efectul căderii.

Se ridică în picioare şi încercă să scape din păienjenişul în care se prinsese, dar nu reuşi decât să se încurce şi mai rău. Văzu că bulinele nu se desfăceau de la sine. Trase de una dintre ele şi simţi o durere cumplită; parcă ar fi avut rădăcini în pielea lui. Furios, în speranţa că va rupe măcar păienjenişul de conductori, prinse să alerge spre celălalt capăt al sălii. După ce se întinseră la maxim, elastice, firele îl proiectară înapoi şi îl loviră de perete.

- Nu se procedează aşa, auzi vocea unei femei.

Deschise ochii şi văzu că fusese pus din nou pe saltea, iar asupra lui se aplecase asistenta de la Reanimare. Ruşinat, se întoarse într-o parte; intenţiona să se aşeze pe burtă, dar cablurile nu-i permiteau să facă rotaţia.

- Nu trebuie să te jenezi. De la accident încoace, eu te-am îngrijit. Dacă nu ai fi fost un
caz atât de greu, m-aş fi culcat cu tine, cum am făcut şi cu alţii, dar timpul nu e pierdut.

- Ce se întâmplă?! Unde sunt?

- Am ajuns la destinaţie.

- Cum adică?

- Suntem pe planeta Ioza, sfârşitul călătoriei noastre. Aici, vom înfiinţa o colonie
politică. Mai multe informaţii, despre locul unde ne aflăm şi ceea ce ai de făcut aici, vei primi pe parcurs, de la persoane autorizate din partid.

- A, iar tâmpenia cu partidul de export...

- Nu e nici o tâmpenie, spuse asistenta şi roti unul dintre cercuri. E pura realitate.

Albert văzu cum, prin rotirea unui electrod circular, i se desprind de pe corp toţi cei de aceeaşi culoare cu el. După ce fu eliberat, se ridică şi se dădu jos din pat. Asistenta îl ajută să îmbrace o salopetă argintie, din pânză metalizată, asemănătoare cu acelea purtate de majoritatea membrilor echipajului.

- Ăsta e un combinezon de pe navă.

- Exact, dar nu scrie niciunde că trebuie folosit doar acolo. Noi am coborât, iar aerodina 068 a plecat după un alt grup de membri de partid.

- Tu de ce n-ai plecat?! Nu eşti membră a echipajului?

- Nu am venit ca să plec. Am venit să fac politică şi, îţi jur, am să fac! Tot echipajul a coborât. Pe navă se găseşte alt echipaj, format dintr-un grup de tehnicieni a cărui misiune s-a încheiat aici. S-a urcat şi un grup care nu a făcut faţă cerinţelor şi s-a compromis politic. Nu putem ţine aici oameni cu o imagine proastă în faţa electoratului.

- Îmi amintesc faptul că mă găseam la Reanimare, la nivelul 24, unde, după o altercaţie cu soacra mea, mi-ai administrat un somnifer. Emert Holms m-a adus aici?
- Nu.
- Ştiam eu că e pură imaginaţie. Am dormit mult?
- Suspect de mult, dar, în momentul când te-am sedat, eram deja destul de aproape de planetă.
- Spune-mi sincer, suntem clone?! Unul, înainte de accident, mi-a spus că suntem clonele unor oameni, care, de fapt, au rămas pe Pământ.
- Nu. Din câte ştiu eu, nu suntem clone, dar parcă poţi să ştii... Dacă am fi clone, am
avea conştiinţa identităţii originalelor, dar nu ne-am face atâtea probleme. Prin faptul că

ne agităm, uneori inutil, presupun că suntem originalele. Doar originalele au angoase; doar ele ştiu că au aceste angoase.
- M-ai lămurit, râse Albert.
- Atât cât m-am priceput, spuse asistenta.
- Aici, unde suntem?
- În blocul de primire nr. 1. Te ţii pe picioare? - Cred că da.

Cu sprijinul asistentei, făcu doi paşi, ameţi, apoi, după câteva ture în jurul sălii, se obişnui cu mersul.
- Putem să mergem, spuse femeia. Suntem aşteptaţi.

Scoase o telecomandă din buzunarul halatului şi deschise o uşă invizibilă. Pe hol, la două mese foarte lungi, mai multe zeci de bărbaţi şi femei, discutau aprins, fiecare arătând celorlalţi un teanc de foi de hârtie sau răsfoind vreun carneţel.
- Ăştia ce fac? întrebă Albert.
- Discută probleme de doctrină.

- Doctrina unui partid e una, stabilită de la bun început, bătută în cuie, şi toţi trebuie să se conformeze acesteia.

- E o concepţie învechită, spuse asistenta. Partidul este un organism viu, în continuă mişcare, cu doctrină care se schimbă după necesităţi şi, de ce să n-o spunem, după interese.

- Dacă e adevărat tot ce se întâmplă şi ne găsim pe planeta aia îndepărtată, numită Ioza, înclin să cred că mă interesează mai mult partea ştiinţifică a expediţiei, să mă plimb, să descopăr lucruri noi, nu să stau şi să discut politică.

- Vei ajunge să faci şi aşa ceva, dar, deocamdată, eşti aşteptat. Te aşteaptă chiar preşedintele partidului. Nu putem întârzia nici o clipă.
- Dacă nu mă trezeam, ce se întâmpla?

- Nu se întâmpla nimic. Aşteptam să te trezeşti. Dacă tot ţi-ai revenit, preşedintele a fost informat şi a fixat ora întâlnirii. Să mergem! Abia aşteaptă să te cunoască. Cât timp ai fost în comă, s-a interesat personal de starea sănătăţii tale. Asta adaugă un plus de

strălucire imaginii şi aşa bune pe care o are în faţa celorlalţi membri de partid. Imaginea
bună în faţa colegilor se răsfrânge asupra imaginii din faţa viitorilor electori.
Se îndreptară spre unul dintre lifturi, iar asistenta îl pofti să urce. Albert nu-şi dădea seama câte etaje coborâseră, dar un lucru era clar: sala unde se
găseau era una şi aceeaşi cu cea de pe navă, locul unde el fusese călcat în picioare. Erau

aceleaşi scaune, aceeaşi scenă, aceleaşi instalaţii de sunet şi lumini, acelaşi proiector holografic gigantic şi mocheta de aceeaşi culoare.
- Ce glumă proastă mai e şi asta?! se întoarse spre asistentă. Suntem pe navă!
- Nu suntem deloc pe navă. Arhitectul clădirilor de pe Pământ şi de pe Ioza e una şi
aceeaşi persoană cu constructorul navelor. Trebuie să recunosc, nu a dat dovadă de o prea multă imaginaţie, dar nici n-a avut timp pentru a sta pe gânduri.
Îi arătă grupul de oameni de pe scenă, aplecat asupra unei măsuţe, şi îl împinse uşor înainte:
- Cel cu chelie este preşedintele.
- Dar, se amuză Albert, toţi sunt chei. Şi una dintre cele două femei e chealã.
- Aşa e moda. Preşedintele e cel care nu are deloc păr pe cap şi e îmbrăcat în costum maro.
- Aşa mai merge, spuse bărbatul şi se sui pe podium.
Simţind prezenţa celor doi nou veniţi, preşedintele şi însoţitorii săi încetară discuţia, se
întoarseră şi făcură o plecăciune scurtă. Albert se simţi dator să salute în acelaşi fel şi,
pentru că cercetarea reciprocă continua, constată şi el că grupul era format din şase
bărbaţi şi două femei. La cinci bărbaţi le căzuse părul în mod natural, având capete şi
chelii de forme şi mărimi diferite, iar preşedintele şi una dintre însoţitoare erau vizibil
raşi în cap. Cea de-a doua femeie nu se răsese, dar şi ea era tunsă destul de scurt.
Obiectul discuţiei lor era o hartă destul de curioasă, formată din două jumătăţi diferit colorate: o jumătate albastră şi o jumătate roşie.
- Fi binevenit printre noi, stimate domnule Hosman! spuse preşedintele. Numele meu este Aram Melior!

- Şi sunteţi adept al concepţiei melioriste.
- Ce mai e şi aia?!

- Un concept potrivit căruia lumea nu este nici cea mai rea cu putinţă, nici iremediabil rea, ci poate fi ameliorată sau este în curs de amelioarare.

- Interesant, spuse preşedintele. Sunteţi un băiat citit şi asta mă face, încă odată, să nu regret încrederea pe care am investit-o în dumneata.

- Bine v-am găsit! spuse Albert, neştiind dacă asta era formula cea mai inspirată. Văd că îmi cunoaşteţi numele şi investiţi o grămadă de încredere în mine.

- Cum să nu. Aţi dat dovadă de mult curaj şi v-aţi remarcat prin eroismul cotidian de a nu vă lăsa pradă morţii.

Preşedintele Melior se întoarse către asistenta medicală, iar aceasta făcu o descriere succintă a stării de sănătate a fostului pacient, după care părăsi incinta. Însoţitorii

preşedintelui luară cuvântul, pe rând, exprimându-şi bucuria pentru faptul că reuşise să depăşească starea critică.

După ce ultimul îşi termină cuvintele de bun venit şi îmbărbătare, se lăsă o linişte mormântală, ca şi cum nimeni n-ar mai fi ştiut ce să spună şi cu toţii ar fi recitat nişte texte învăţate acasă, iar scena primirii sale ar fi fost regizată.

- V-am deranjat cumva de la o activitate importantă? întrebă Albert ca să se afle în treabă.

- Nu. Deloc, spuse preşedinte. Tocmai cercetam harta planetei. - Aşa mă gândeam şi eu, dar de ce este bicoloră?

- Planeta Ioza se roteşte în jurul soarelui său altfel decât Pământul; o jumătate din ea este expusă, cealaltă jumătate fiind tot timpul întunecată. Pe hartă, jumătatea luminată este albastră, iar jumătatea întunecată este colorată în roşu. Noi ne găsim pe jumătatea luminată de soare, cam la mijloc, lucru care ne face să percepem rotaţia astrului aprins ca fiind circulară şi continuă, în jurul ariei unde ne găsim.

- Ce aberaţie astronomică!

- Planeta asta e o aberaţie foarte apropiată de modul nostru de a gândi. Am luat-o ca pe un astru locuibil şi atât.

Albert văzu pe hartă punctul unde erau, loc numit oraşul Lahr, şi faptul că acesta nu reprezenta singurul oraş din zonă.

- Sunt oraşe ale populaţiilor autohtone, nu-i aşa?

- Nicidecum. Locuitorii de aici trăiesc în aşezări primitive. Noi i-am acceptat în oraşele
pe care le-am construit ca mulţumire pentru că ne-au permis să ne aşezăm pe pământurile
lor. În plus, indigenii sunt potenţiali votanţi şi chiar potenţiali membri ai partidului
nostru. Nici membrilor altor partide, venite de pe alte planete, nu le-am interzis să se
aşeze şi să locuiască în oraşele noastre. Unii au acceptat, dar majoritatea şi-au construit şi
ei oraşe, specifice lor şi cu utilităţi punctuale, unde şi-au şi fixat sediile de partid.

Partidele ai căror membri nu suportă lumina s-au aşezat, normal, pe partea cealaltă a
planetei.
- Avem multe oraşe, se miră Albert.
- Sigur. Colonizarea n-am început-o de azi, de ieri. Politica pe care am început s-o facem şi partidul pe care l-am adus sunt, însă, de dată mai recentă.
- Nu le-a mai venit şi altora ideea asta cu exportul unui partid? - De pe Pământ?
- Da, de pe Pământ.
- Dacă are forţa financiară necesară şi poate coloniza această a doua lume locuibilă,
orice partid de pe planeta noastră poate veni să facă politică. Deocamdată, de pe Pământ

am venit numai noi. Din partidul nostru, s-au desprins mai multe aripi, cu idei de extremă
dreapta sau extremă stânga, dar nu contează prea mult în ochii electoratului. Cei aflaţi
aici sunt vicepreşedinţii mei, iar dumneata ai fost numit vicepreşedinte departamentului
care se ocupă cu problemele de imagine şi relaţii cu mass-media, îl luă preşedintele pe
nepregătite.

- Presupun că v-aţi tras chelii pentru a afişa o anumită imagine, dădu Albert cu bâta în baltă, vădit amuzat. Probabil că locuitorii acestei planete sunt lipsiţi de păr.

- Ai presupus bine, spuse preşedintele, dar ai făcut raţionamentul numai pe jumătate şi în glumă. În politică, imaginea este un lucru foarte serios. Nu ştim cum arată locuitorii planetei. Ştim că sunt mai multe rase, iar cheliile sunt conforme cu moda ce bântuie
printre membrii noştri de partid, mai ales printre cei tineri. Şi vicepreşedinţii s-au
conformat cu această ultimă tendinţă în modă.

- Presupun că nu-mi sugeraţi să mă chelesc şi eu, asta, ca proaspăt vicepreşedinte cu imaginea, se înfioră Albert.

- Nu sugerez nimic. E libertate. Mai ales că dumneata te vei ocupa de construcţia imaginii celorlalţi. Nu vei ieşi prea în faţă.

- Aşa mai merge. Ce trebuie să fac?

- Vei merge în oraş, vei lua pulsul străzii şi vei face rapoarte. În acestea, poţi introduce orice fel de propuneri şi sugestii vrei să faci. Rapoartele le vei prezenta doamnei Ema
Radovici, şefa departamentului de propagandă, arătă preşedintele spre vicepreşedinta care nu se răsese în cap.

- Atât?

- Să nu crezi că ai viaţă uşoară. Pe planeta asta au venit partide din toate colţurile
Universului. Nu va fi aşa uşor să ne facem cunoscuţi în vederea alegerilor ce se apropie. Să câştigăm încrederea băştinaşilor, va fi

şi mai greu.
- Trebuie să le ţin discursuri, să le împart fluturaşi, manifeste, programe?...

- Nu. Cu asta se ocupă doamna Radovici. Dumneata trebuie doar să urmăreşti nevoile populaţiilor locale. Îi direcţionăm noi.
- Până la venirea noastră, presupun că au trăit şi fără politica dusă de noi.

- Da, dar noi, oamenii, suntem aici de câteva sute de ani şi am avut grijă să pregătim terenul. Suntem cu mult înaintea partidelor venite de pe alte planete; acestea s-au trezit mai târziu.
- Nu înţeleg. Ce are a face momentul venirii aici cu politica?

- Are, că noi am pus mâna pe aproape toată economia. Nu poţi conduce o naţiune decât
dacă aceasta are ceva să-ţi ceară. Am mers pe ideea: vă luăm tot, ca să aveţi ce ne cere.
Dacă lucrurile merg bine, nu e politic. Lucrurile trebuie să meargă prost pentru ca
alegătorul să viseze la mai bine. Nu trebuie să se ajungă la o societate în care totul să

meargă ca pe roate. Intervine lâncezeala. Tot timpul, lucrurile trebuie să meargă din ce în ce mai puţin prost. Doar o societate imperfectă este o societate dinamică, în care să poţi spera la mai bine. A fi înseamnă a fi relativ bine dispus. Viaţa prea bună prosteşte.
Trebuie să existe speranţa că, undeva, cineva face un gest pentru tine. Trebuie băgată în subconştient ideea că, undeva, cel pe care l-ai ales munceşte pentru tine. În fond, poate
asta e politica: arta de a face lucrurile să meargă atunci când nu mai înţelege nimeni
nimic şi nu mai are nici o speranţă.
- E inuman! se revoltă Albert.
- Sigur că e inuman, dar cine ne poate acuza de lipsa umanismului tocmai aici, pe Ioza, când umanismul e cam desuet şi pe Pământ?! râse preşedintele.
- Alt vicepreşedinte cu problemele de imagine nu v-aţi găsit? Cu ce sunt eu mai breaz decât alţii?
- Am cerut informaţii. Ai referinţe bune. Eşti un bun profesionist, eşti serios şi ai
imaginaţie. Astea, ai dreptate, sunt calităţi pe care le putem găsi şi la alţii, dar nimeni nu s-a lăsat călcat în picioare pentru a-l vedea şi auzi pe conducătorul partidului, adică pe mine. Îţi mulţumesc!
- Da, dar şi Adam Ranco s-a lăsat călcat în picioare pentru a vă vedea... - Da, dar săracul Ranco n-a rezistat.
Pe Aram Melior îl podidiră lacrimile şi îl strânse în braţe, lucru pe care îl făcură şi ceilalţi vicepreşedinţi. Emoţionat, mai ales de îmbrăţişarea vicepreşedintei Radovici, Albert nu mai ştia ce să spună.
- Crezi, poate, că nu vei avea nici un avantaj de pe urma funcţiei pe care ţi-am încredinţat-o? rupse preşedintele tăcerea.
- Nici eu nu ştiu ce să mai cred.
- Trebuie să crezi un singur lucru: partidul nostru nu şi-a dezamăgit niciodată clientela politică. Fără bani, fără tot felul de bunuri materiale, un partid nu funcţionează. Cu cine ai vrea să lucrezi?

- Cu doamna Radovici.
- Nu se poate, surâse preşedintele cu subînţeles. Dânsa trebuie să aibă grijă de
departamentul propriu. Veţi petrece foarte mult timp împreună, pentru a vă coordona
activitatea, dar trebuie să ai un adjunct propriu. Sunt disponibili trei bărbaţi şi două femei.
- Ştiu că unul dintre dezideratele unui partid modern este promovarea tineretului şi femeilor.
- Exact. Doamna Olga Clarc, de la Registratură, nu are nici o treabă, iar doamnei Diana Overt, asistenta care te-a îngrijit pe dumneata, aproape tot timpul, i s-au redistribuit,
încet-încet, aproape toate atribuţiile.
- Îmi sugeraţi să o iau pe asistenta Overt, să mă ajute?

- Asta îţi sugerez. Spre deosebire de mine, care ştiu o grămadă de lucruri din cărţi şi documente, ea a mai fost pe aici, cunoaşte bine oraşele, membrii noştri de partid şi ideile lor, precum şi multe aşezări ale indigenilor şi obiceiurile lor. În plus, până la restabilirea completă, îţi este de un real folos.

- Şi are o foarte arzătoare dorinţă de a face politică, îi cântă Albert în strună.

- Mă bucur că ai observat. În plus, e tânără şi frumoasă. Trebuie să promovăm tinerii;
aceştia sunt deschişi, prin însăşi natura lor, spre libera iniţiativă, au o dorinţă nesecată de
întrecere, de participare la libera concurenţă, şi sunt aplecaţi, firesc, spre tot ce e nou.

- O fi, spuse Albert, dar tinerii de care vorbiţi sunt foarte puţini. Pentru a te înscrie în
libera iniţiativă, trebuie să ai mulţi bani. Majoritatea tinerilor sunt săraci şi, din cauza
asta, leneşi şi beţivi. Sunt neinstruiţi şi fără experienţă sau de-a dreptul inculţi. De frică să
nu le vină vreo idee, nici nu mai citesc. Ei pot fi revendicaţi mai ales de spectrul politic
de stânga. Nu poţi judeca pe cineva după înclinaţii, după dorinţe, ci după ceea ce este şi
ce face.

- Mă bucur că nu-mi dai dreptate întru totul, râse preşedintele. Nici n-ar fi democratic.
Îţi spun însă că am adus cu noi doar oameni de valoare, că mergem pe criteriul calităţii şi
mai puţin pe doctrină sau program. Elementele de doctrină sunt aceleaşi peste tot, ca şi
oamenii. Totul este să iei cele mai bune elemente de doctrină şi cele mai bune elemente
umane şi să le adaptezi la politica proprie, apoi politica s-o adaptezi la specificul local.
Acesta e şi rolul tău, să ne semnalezi elementele caracteristice ale

societăţii de pe Ioza, să
putem construi partidul pe matricea acestei societăţi. Reformarea societăţii umane a dat
greş pentru că nu s-a luat în calcul specificul uman. Aici, nu trebuie să facem aceeaşi
greşeală, ci să punem pe hârtie un plan de reformă credibil. Nu trebuie să experimentăm
modelele noastre, prea mult timp, pe spinarea bietelor populaţii de pe această planetă, nu
trebuie să prelungim prea mult tranziţia, nu trebuie să plutim prea mult în supa unor
elemente democrat-creştine, social-democrate, liberale sau socialiste! Trebuie să dăm
politicii noastre o importanţă practică, să ne legăm de societatea de aici şi de tradiţiile ei.
Încă de la început, trebuie să veghem să nu se formeze o pătură de corupţi, de îmbogăţiţi
peste noapte, care să polarizeze masa monetară. La prima mutaţie genetică din societate,
trebuie să intervenim pentru ca celulele cancerigene ale corupţiei să nu prolifereze. Nu
trebuie să continuăm tradiţia capitalismului uman de a transforma tot ce ne înconjoară
într-un coş de gunoi, industrial şi cultural, ci trebuie să elaborăm propria noastră reformă.
O reformă pentru noi, nu pentru alţii! Când se experimentează modele, tradiţiile de orice
fel, politice, sociale, culturale, ştiinţifice chiar, sunt uitate. Se diluează totul într-o ţigănie
generală!

Aşezate pe scaune, cele câteva zeci de membrii de partid, veniţi între timp, căscau gura la conducător. Când acesta termină ce avea de spus, se ridicară în picioare şi îl aplaudară furtunos.

- Mulţumesc, spuse preşedintele. N-am intenţionat să mă lansez într-un discurs. E, probabil, o deformaţie profesională.

- Oricum, oricând, o clarificare a propriilor idei, e benefică, îl gâdilă unul dintre
auditori. O idee, susţinută în mod repetat, se şlefuieşte, capătă rotunjime şi consistenţă. Să

luăm, de exemplu, mondialismul uman; acesta a fost introdus pentru a distruge specificul local şi pentru a se câştiga din ce în ce mai mult. Am fi prea naivi dacă ne-am închipui că îţi vrea cineva binele fără să aibă un interes.

- Aşa e, nu avem nimic de împărţit, cu nimeni, căci, dacă am avea ceva de împărţit, am păstra pentru noi, dădu unul dintre vicepreşedinţi cu bâta în baltă.

- Ba avem ceva de împărţit, reluă preşedintele, şi anume dreptatea. Dreptatea nu costă bani, ci consecinţele ei. De consecinţe, însă, nu mai răspundem. Împărţim dreptatea şi aşteptăm să apară consecinţele ei pozitive. Chiar acum am făcut o reparaţie morală fără precedent, punându-l pe domnul Albert Hosman în funcţia de vicepreşedinte cu problemele de imagine şi relaţii cu mass-media. Dintr-o gravă eroare de organizare, la prima şedinţă de la plecarea de pe Pământ, dânsul a fost călcat, efectiv, în picioare. Datorită tehnicii avansate şi dăruirii echipei de medici care l-a îngrijit, dânsul a revenit printre noi. Ar fi trebuit să-i prezint scuzele într-un cadru solemn, într-o şedinţă extraordinară, dar au rămas prea puţini oameni în clădire, să putem organiza o astfel de şedinţă. Cei mai mulţi au plecat în oraş, fiecare cu treaba lui.

- Noi aici avem treabă, spuse o femeie din audienţă. Facem parte din personalul care se ocupă cu îngrijirea şi întreţinerea sediului de partid.

- Nu am făcut nici o aluzie, spuse preşedintele. Fiecare cu atribuţiile lui.

Albert privi storurile care acopereau ferestrele sălii şi întrebă dacă nu era mai bine să se ridice acestea, să poată pătrunde lumina de afară, şi să se stingă corpurile de iluminat de pe tavan. Economia de energie invocată nu era decât un pretext; în realitate, voia să vadă dacă erau, într-adevăr, pe o planetă cu numele Ioza şi nu tot pe nava 068.

Cu aprobarea preşedintelui, un tehnician puse în funcţiune un sistem mecanic de ridicare a storurilor şi stinse luminile.
- Ce mai e şi asta?! se miră Albert.
- La ce te referi? întrebă preşedintele.
- La faptul că ne aflăm în parcul central al oraşului Esper, pe Pământ.
- Nicidecum. Ne aflăm în parcul central al oraşului Lahr, pe Ioza.
- Mi-a spus mie asistenta că un arhitect fără imaginaţie a copiat totul, dar nu mi-a venit
să cred. Poate e o minciună şi nu am plecat deloc de pe Pământ. Poate e o farsă politică.
Multe secole omenirea a fost minţită că omul a ajuns pe Lună şi mai departe, dar nimeni
n-a părăsit Pământul. Imaginile transmise erau obţinute în simulatoare. Chiar astronauţii
erau cei care credeau că au zburat, neştiind toată viaţa lor că au fost nişte marionete.
Mulţi au ajuns preşedinţi sau deputaţi folosind zborul interplanetar ca pe o unealtă
electorală. Poate că darea în vileag a minciunii a avut tot un scop electoral, iar reluarea
cercetărilor pentru o cucerire reală a spaţiului cosmic n-a fost altceva decât o altă gogoaşă
electorală. Minciună a minciunii! Ce e o minciună a minciunii? Adevărul. Poate că
oamenii nu au zburat niciodată dincolo de atmosferă, iar partidul ăsta n-a ajuns pe nici o
Ioza, ci doar în simulatoarele instalate în Middle West. Ceea ce mi s-a întâmplat mie, de

când am conştientizat că nu am nimerit în registratura oraşului Esper, ci pe o navă cosmică, nu poate fi adevărat.

- Totul e absolut adevărat. Îţi dau cuvântul meu de onoare: nu e nici o farsă, spuse preşedintele. Avem oameni serioşi în partid; nu se ţine nimeni de glume. Cu politica partidului nu se glumeşte.

- Adevăr absolut nu există. Poate că nici voi nu ştiţi că sunteţi subiecţii unei înscenări.

- E doar o presupunere, spuse preşedintele. Trăim evenimente incredibile, iar şocul este perceput diferit, de persoane diferite. Incredibilul seamănă cu minciuna, dar există şi minciuni mici, credibile. La dumneata, e scuzabil; ai trăit câteva evenimente incredibile datorită faptului că ai nimerit pe navă din greşeală. Primăria a pus afişe peste tot, să anunţe populaţia că o navă va fi aşezată în parcul central al oraşului; s-au făcut şi multe emisiuni pe la televiziuni, dar, fiind atât de multe posturi de televiziune, există riscul să producă lehamite şi să nu se mai uite nimeni la ele, cum cred că este şi în cazul dumitale. Lumea s-a cam săturat de politică, iar un eveniment atât de important, cum este trimiterea pe altă planetă a unui partid, a rămas neobservată. Nici noi nu am investit prea mulţi bani în a face cunoscută plecarea noastră; am păstrat banii pentru a ajuta populaţiile de aici să se ridice economic şi pentru a construi pe Ioza noi obiective. Consider că e bine să luăm lucrurile aşa cum sunt.

- Iar eu, ca arhitect-şef, consider o calomnie să mi se pună imaginaţia şi talentul la îndoială, sări cu gura un bătrân din audienţă.

- Ah, scuză-mă, se întoarse Melior. Ar fi trebuit să fac o prezentare mai detaliată a celor prezenţi, dar am lăsat asta pentru

mai târziu, cu ocazia unei şedinţe restrânse a conducerii partidului. Dânsul este arhitectul nostru, domnul Eucelin Muncia.

- Voi ar trebui să mă scuzaţi, spuse Albert, pentru faptul că nu-mi vine să cred nimic. Mai bine zis, nu ştiu ce să cred. E o asemănare izbitoare. Priviţi! Sunt trei clădiri sub formă de lentilă biconvexă, înălţate pe trei stative din beton. La plecarea de pe Pământ, în parc au fost două clădiri şi un vehicul interstelar, foarte asemănătoare, dar, de fapt, după plecarea noastră, nu au rămas decât cele două clădiri. Aici, pe Ioza, sunt trei clădiri: una, în care ne găsim noi, sediul partidului, şi alte două, în stânga şi dreapta acesteia. De ce trei clădiri şi nu două, ca în parcul oraşului Esper?

- Din raţiuni practice, spuse arhitectul. Aveam nevoie de o clădire în plus.

- Eu pot să presupun că am fost răpit, că am fost drogat şi pus să interpretez un rol într-o acţiune holografică. Pot să presupun că ne aflăm tot pe Pământ, în parcul central al oraşului Esper, în sala de şedinţe a aerodinei lenticulare 068, şi ne pregătim să reluăm acţiunea deoarece interpretarea anterioară a lăsat de dorit. Nu cred nimic din ce se întâmplă.

- Va trebui să înveţi să crezi, spuse preşedintele. Dacă nu vrei să priveşti realitatea în faţă îţi va fi foarte greu să construieşti imagini credibile pentru viitorul nostru electorat.

- Da, dar eu ştiam că progresul se bazează pe îndoială.

- Da, dar, în cazul acesta, îţi poţi alunga îndoiala dacă laşi cadrul general şi eşti mai atent la detalii, îi arătă arhitectul. Dacă avem aceleaşi ronduri de flori şi aceleaşi alei ale parcului, nu e nici un necaz, dar priveşte automobilele! Sunt aceleaşi?

- Nu.

- Bineînţeles că nu. Sunt automobile alimentate cu energie solară. Şi străzile sunt puţin modificate; le-am pus în aşa fel, încât maşina să fie bătută tot timpul de razele astrului incandescent, care se învârte circular, doar pe o linie paralelă cu ecuatorul. Priveşte!

Indiferent ce s-ar fi întâmplat, Albert îşi puse în gând să nu se ia la ceartă cu cei prezenţi; indiferent dacă totul fusese real sau se întâmplase într-un spaţiu virtual, trecuse prin experienţe dureroase. Nu mai avea chef de răni şi infirmerii. De bine de rău, acum vorbeau altfel cu el, îl puseseră vicepreşedinte şi nu avea altceva de făcut decât să observe ce se întâmplă şi să facă rapoarte.

- Văd, e o lume fascinantă, îi minţi. Aştept cu nerăbdare să o cunosc, să văd ce fiinţe o populează şi cum poate fi atrasă către partidul nostru.

- Nu e nevoie să aştepţi deloc, spuse preşedintele. Poţi porni oricând să cucereşti această lume.

- Ce trebuie să fac?

- Iei legătura cu asistenta Overt! A fost anunţată că este ajutoarea dumitale şi s-a prezentat la datorie. Te aşteaptă în automobil. Ea îţi va spune unde să mergi şi ce trebuie să faci.

- În care automobil mă aşteaptă?! se miră Albert.

Preşedintele îi arătă pe fereastră o maşină albastră, propulsată cu energie electrică, parcată pe ultima alee din stânga, lângă un camion militar. Albert văzu că Diana Overt le face cu mâna din automobilul decapotabil şi renunţă să mai întrebe ce căuta un camion

militar pe o planetă străină. Dorea să plece cât mai repede din sala de şedinţe, oriunde, să
respire alt aer, mai curat, mai puţin îmbâcsit de discuţii sterile şi discursuri fără rost.
Preşedintele îl felicită pentru funcţia primită, îi ură succes în activitatea viitoare şi îl
strânse în braţe. La fel făcură şi ceilalţi vicepreşedinţi şi cei care formau publicul ad-hoc. Se adunaseră în jurul lui, iar strângerile de mâini, îmbrăţişările şi bătăile amicale cu
palma, pe umăr sau pe spate, nu mai conteneau.

Într-un târziu, uşa principală se deschise şi îl conduseră la maşină. Preşedintele schimbă câteva cuvinte cu asistenta Overt, aceasta dădu aprobator din cap şi scoase ecusonul în care se găsea cartela de identificare a lui Albert.

- Ce să fac cu asta?! Adresa cu numărul 7712 era a unei cuşete de pe nava 068.

- Ai aceeaşi adresă, spuse şeful partidului. Locuieşti în clădirea asta, la nivelul 7,
culoarul 7, cuşeta 12. Arhitectul a copiat întocmai locuinţele tuturor membrilor de partid.

Albert nu mai apucă să întrebe cum putea pleca, aşa, câine sur la vânătoare, îmbrăcat în combinezonul primit la ieşirea din comă; asistenta îi prinsese ecusonul în piept, activase motorul şi pornise de pe loc cu mare viteză.

Până la colţul primei clădiri, văzu să preşedintele şi suita sa nu încetau să fluture palmele, în semn de rămas bun.

- N-am mai pomenit asemenea manifestări de bunăvoinţă, îi spuse asistentei.

Mult timp, atentă la trafic, femeia nu spuse nimic, apoi, când reuşi să încetinească, îi declară că învăţase să conducă într-un timp foarte scurt şi nu prea avea experienţă.

- De ce n-ai spus?! întrebă Albert. Conduceam eu.

- Nu se poate ca un vicepreşedinte de partid să conducă automobilul. Ar fi o ruşine. - Ce lucru ar trebui să fac eu ca să nu fie o ruşine?

- Preşedintele mi-a spus să vă duc la locul unde veţi munci. - Spune-mi Albert!

- Bine. Fie şi Albert! Eu am primit sarcina să te ajut în tot ce faci. - Ce trebuie să fac?

- Vei fi angajat, aşa, de formă, la o firmă asemănătoare cu aceea la care ai lucrat pe Pământ, dar pe o funcţie mai mare. E o sucursală ce se ocupă de consultanţa în investiţii. Nu trebuie să faci nimic; e o funcţie politică. Nu dai socoteală la nimeni. În realitate, te vei ocupa de imaginea partidului şi de relaţia lui cu mijloacele de comunicare în masă.

Lui Albert i se părea că străzile sunt aceleaşi cu cele ale oraşului unde locuia şi îi trecu prin cap, încă o dată, că totul nu era decât o farsă, iar aceasta se va termina până la urmă şi totul va reintra pe făgaşul normal, când le va cere socoteală celor ce se făceau vinovaţi de glume tâmpite. După o bucată de drum, văzu că existau şi străzi inexistente în oraşul Esper. Pe margine, se găseau case cu magazine la parter şi arbori înalţi pe margine,

crengile acestora împletindu-se la o înălţime de câteva zeci de metri.
- Unde suntem?
- Această parte e Oraşul Vechi.
- Se numeşte aşa pentru că e primul lucru construit de noi, presupun.
- Nu. Se numeşte aşa pentru că a fost construit după nişte gravuri reprezentând străzi şi
case dintr-un oraş existent în timpuri străvechi. S-a constatat că arhitectura şi modul de
viaţă din oraşele dispărute de pe Pământ se potrivesc foarte bine felului de a fi al
indigenilor. Aici s-au aşezat cei mai mulţi locuitori de pe această porţiune de planetă.
- Un fel de rezervaţie?
- Nici un fel de rezervaţie. Stă fiecare unde vrea, aici se găsesc mai mulţi băştinaşi. Sunt şi oameni.

Asistenta frână brusc, iar Albert se lovi cu capul de parbriz. - Uite unde şi-au găsit ăştia s-o facă. În mijlocul drumului. - Ce să facă?
- Nu vezi?
- Ba da. Fac ceea ce ar trebui să facă orice bărbat cu o femeie: un act sexual, dar în
văzul lumii?! Asta chiar că mă face să cred că suntem pe altă planetă. Ei nu văd că e lume în jur?
- Lume? Puţin zis. Nu sunt oameni.
- Văd şi eu. Le lipseşte bunul simţ.
- Şi asta, dar, în primul rând, autohtonii sunt lipsiţi de funcţii vitale.
- Nu s-ar spune, râse Albert. O ţin înainte, fără jenă, la botul maşinii noastre. Puteau să moară.
- Nu ştie nimeni cum arată aceşti locuitori ai planetei Ioza, dar şi-au format un înveliş anatomic uman. Au toate organele, ca şi noi, dar valorile componentelor sângelui,
valorile componentelor urinei, valorile elementelor neuronice, lipsesc. Nu au puls, nu au tensiune, nu au temperatură... Nimic. Am făcut analize la câteva exemplare şi am
constatat că totul e zero.
- Nu se poate să nu aibă temperatură. Orice lucru are o temperatură. Dacă termometrul indică cifra zero, înseamnă că au temperatura zero, nu că nu au temperatură.
- Se poate spune şi aşa.
- Dacă se îmbolnăvesc, ce faceţi?
- Nu ştiu. Acuză dureri ca oamenii, au aceleaşi organe, ca şi noi, cu aceleaşi funcţii, dar nu ştim ce să le facem.
- Trebuie să ne hotărâm, au sau n-au funcţii?
- Nu ştiu cum să-mi explic...Funcţionează. Am dus câteva exemplare pe Pământ şi am constatat că dispar.
- Cum să dispară?
- În lumina soarelui nostru, devin invizibili, în mod ireversibil, şi am tras concluzia că
depind foarte mult de lumina de aici. Trăiesc şi se înmulţesc aşa cum sunt, cu învelişul
ăsta uman al lor, dar nu au parametri vitali pe care să-i punem în evidenţă cu aparatele
noastre.

- Dacă erau invizibili, dădeai peste ei. Mi se pare ciudat să formez un electorat format din votanţi care nu prea există.
- Există. Poţi vedea şi singur.

- Ce i-ar putea interesa din tot ce propunem noi?
- Din tot ce propunem noi, cel mai mult îi interesează introducerea fiarului ca port popular, printr-o lege specială.
- Ce mai e şi fiarul?
- Dacă te uiţi mai bine, vezi că unii băştinaşi sunt îmbrăcaţi normal, iar alţii au nişte cearşafuri albe trase pe cap.
- Presupun că cearşaful e denumit fiar.
- Presupui bine. Fiarul este accesoriul unui ritual sexual. Cei de aici nu pierd timpul cu invitaţii la masă, flori sau cutii cu bomboane. Cei îmbrăcaţi astfel se împerechează acolo unde se găsesc, mai nou, chiar şi în mijlocul străzii.
- Sunt animale. Presupun că unii dintre ei nici nu se cunosc prea bine.
- Exact. Când îi apucă, îşi trag sacul pe cap şi ies în stradă. Când partenerii se potrivesc, se ajunge şi la căsătorie.
- Cred că sunt destul de bine organizaţi. Legalizarea fiarului ar fi un gest inutil. Când legalizezi un obicei de la sine înţeles, electorii pot crede că e obligatoriu. Se pot produce chiar violuri, lucru care ar putea dăuna imaginii partidului. Trebuie să căutăm alte metode de a-i atrage.
- Nu prea înţeleg.
- E foarte simplu. Ştii ce s-a întâmplat pe Pământ... Abia când s-a trecut de la formula ocrotirii proprietăţii la cea de garantare a proprietăţii, au început necazurile. S-a început revendicarea proprietăţilor cu puşca în mână. Dacă dai cuiva un stilou să scrie ceva, actul scrisului lui îi dă iluzia că e al lui şi se face că uită să ţi-l înapoieze. La fel, cei care au arendat pământurile sau au stat în chirie, au început să se creadă stăpâni pe pământuri şi imobile, sfârşind prin a crede că trebuie să li se garanteze aceste lucruri.
- M-ai lămurit, spuse femeia şi începu să claxoneze. Ăştia nu mai termină. Băştinaşii întoarseră capetele către ei, zâmbiră şi le făcură cu mâna.
- Sunt exhibiţionişti.
- Aici, nu cred că există aşa ceva. Cred, mai degrabă, că vor să

împărtăşească şi cei din jur bucuria lor.

- Asta e culmea nesimţirii, spuse Albert. M-aş inhiba dacă s-ar uita cineva la mine şi m-ar claxona. Oamenii n-ar face lucru ăsta în astfel de condiţii.

- Oamenii de aici s-au adaptat.

- Vrei să spui că şi oamenii se împerechează aşa?

- Da.

- Pe Pământ, ar fi consideraţi exhibiţionişti şi pedepsiţi.
- Se pare că aici e altfel. E legic faptul ca excepţia, atunci când se generalizează, să
devină regulă. E ca şi furtul; când îl practică majoritatea populaţiei, cei cinstiţi sunt priviţi şi trataţi ca nişte hoţi.
- Cum se recunosc oamenii între ei? Poartă cearşafuri colorate?

- Nu e nevoie. Există compatibilitate genetică între membrii de partid veniţi de pe Pământ şi populaţia autohtonă. Rezultă descendenţi perfect viabili.
- Cu funcţii vitale ce pot fi puse în evidenţă sau fără?
- Unii copii ies ca oamenii, alţii ca băştinaşii. Nu există cazuri intermediare.
Colonizarea planetei Ioza a început acum câteva sute de ani. Ideea aducerii unui partid politic este mai recentă.
- Cum poţi deosebi oamenii de autohtoni?

- Cu ajutorul unei plăcuţe tensiometrice. Uite, ia şi tu una! Nu se ştie când îţi trebuie. Se pune pe încheietura braţului. Poate să nu indice nimic sau poate, în cazul unui om, să arate tensiunea.

Albert luă plăcuţa tensiometrică, o puse într-un buzunar al salopetei şi privi spre băştinaşii buclucaşi.
- Ce facem? Ocoleşte-i şi să ne vedem de drum!
- Nu se poate. Priveşte semnul! E depăşirea interzisă.

- Pe dracu'! De când suntem aici, n-a trecut nici o maşină din sens invers, cu care am fi putut să ne ciocnim. Dă înapoi până la prima intersecţie şi ia-o pe altă stradă!
- Nu se poate. E sens unic.
- Şi ce dacă e sens unic?
- Pot să-mi pierd carnetul de partid. Nu vreau să risc. - Cobor şi îi împing pe ăştia pe trotuar.
- Nu se poate. E şi mai periculos. Încalci o tradiţie.
- Dacă e periculos să şi respiri, ce propui să facem?

- Abandonăm maşina. Clădirea unde lucrăm noi doi e la câteva străzi mai încolo. Suntem aproape de ieşirea din Oraşul Vechi.

Asistenta coborî, îşi luă geanta şi porni, pe trotuar, înainte, iar bărbatul văzu că nu arăta

deloc rău cu o fustă mai scurtă şi cu părul în vânt. Începea, deja, să le dea dreptate
indigenilor, cu obiceiul lor de a-şi trage un sac pe cap şi de a ieşi în stradă, la agăţat.
Trânti portiera şi alergă în urma ei.

- Ce facem, lăsăm maşina aşa? Nici măcar n-am închis-o.
- Nu e nevoie. Aici, automobilele sunt proprietate comună. Le foloseşte cine vrea, cum vrea. Energia solară e în cantitate nelimitată, iar singura regulă e să fie tot timpul în stare de funcţionare. Pentru asta, nu trebuie lăsate la umbră.
- Interesant lucru, spuse Albert descumpănit.
- Cel care a introdus acest sistem a vrut ca omul să nu mai folosească mijlocul de transport ca pe un lux, un mijloc de a-i epata pe vecini.
- Adică, vrei să spui că ăia doi, după ce îşi termină treaba, se pot sui în maşina noastră şi pot pleca la plimbare?
- Ei sau alţii, nu contează.
- Dacă vor şi ei, şi alţii, să se suie în automobilul cu care am venit noi, cine are câştig de cauză? Nu se iau la bătaie?
- Nu. Primează legea bunul simţ.
- Există legea asta?!
- Încă nu, dar partidul nostru vrea să creeze terenul propice promulgării unei astfel de legi. Va fi o lege complexă, greu de impus, dar, printr-o politică de bun simţ, totul e posibil.
- Ha, ha, ha! râse Albert. Politica şi bunul simţ... Greu de crezut. Unde nu e bun simţ, nu ai ce legifera.
- Orice lucru e greu de crezut până în momentul când devine posibil. Bunul simţ, e adevărat, nu există; doar frica de pedeapsă creează aşa ceva. Doar legea te educă. Ai văzut, pentru a nu călca legea circulaţiei, am lăsat maşina şi am plecat pe jos.
- Mi se pare de bun simţ ceea ce spui, dar nu mi se pare practic să ne dăm noi jos şi să se urce alţii. Dacă neaveniţii nu sunt aşa manieraţi ca tine?
- Treaba lor. În cazul ipotetic afirmat de tine, dacă unii au treabă cu automobilul, iar alţii vor să se plimbe, se urcă toţi în automobil, rezolvă treaba, iar plimbăreţii îşi continuă drumul. În cazul când sunt două treburi importante de rezolvat, se

poate rezolva cea mai apropiată, apoi cea mai depărtată. Când e vorba numai de plimbare, se plimbă cu toţii sau au prioritate îndrăgostiţii şi aşa mai departe. Bunul simţ cunoaşte nenumărate nuanţe.

Ieşiţi din păienjenişul de străduţe străjuite de arbori ale Oraşului Vechi, se urcară pe una dintre benzile transportoare ce străjuiau, de o parte şi de alta, trotuarele unui bulevard larg şi aglomerat.

- Asta e banda cea mai lentă, îi explică femeia. E pentru plimbare. Dacă vrei, poţi merge pe trotuar, cu picioarele tale, sau poţi face alergări.

- Am văzut asta într-un film, spuse Albert. Pământul nu-şi permite să consume atâta energie cu benzi de tipul ăsta.

- Pământul, din cauza unor proaste politici economice, din cauza politizării excesive
sau corupţiei generalizate, nu-şi poate permite multe lucruri. Se consumă mai multă
energie pentru distrugere decât pentru creaţie. Concluzia: o balanţă energetică negativă.

Îi arătă, în depărtare, patru coloşi de peste 100 de nivele, şi îi spuse că acolo mergeau, clădirea unde vor lucra fiind, undeva, mai în spate.

- Bulevardul ăsta există în Esper, dar fără alea patru turnuri înalte şi fără mijloace de transport, cum sunt benzile astea.

Traseul făcu o curbă printre turnuri şi ajunse într-o zonă cu blocuri de înălţimi mai mici, unde cei doi se dădură jos.

- Clădirea Poştei e la locul ei, cum o ştiu eu, spuse Albert.

- Văd, se miră Diana, dar acest lucru nu este în ordine.

Siderată, privea împrejur şi continua să nu înţeleagă ce s-a întâmplat. - Se pare că nu-ţi convine ceva, spuse bărbatul.

- Sigur că nu-mi convine ceva. Mi s-a spus să te duc la sediul firmei unde vom lucra, o clădire cu 50 de nivele, aşezată în spatele turnurilor, şi uite ce găsim!

- E clădirea Poştei, aşa cum o ştiu eu în oraşul Esper. Să intrăm! Poate reuşesc să trimit o telegramă acasă.

Diana nu apucă să-l oprească la timp şi să-i spună că nu aveau voie să intre; bărbatul o şi luase la goană în sus, pe scări, spre intrarea cu uşi masive, străjuită de cinci coloane din marmură, ce se înălţau până sub acoperişul clădirii cu 3 etaje.

Când intră, Diana văzu că bărbatul se şi aşezase cu coatele pe marginea unui ghişeu şi se certa cu un oficiant.

- Nu vrea să-mi primească telegrama, se întoarse Albert către femeie. Spune ceva
despre faptul că această clădire nu există. Spune că a intervenit o eroare arhitecturală sau de organizare, cauzată de circuitul aprobărilor, ceva între investiţie şi darea în folosinţă... Nu-l înţeleg. Uită-te şi tu! La celelalte ghişee, lumea e servită. M-am aşezat aici pentru că nu era nimeni...

- Nu trebuia să intrăm, spuse asistenta.
- Nu văd de ce n-am fi intrat.
- Are dreptate domnul de la ghişeu; această Poştă nu există. - I-am spus şi eu, interveni oficiantul.
- Dar ceilalţi clienţi? mârâi Albert.
- Ei erau aici când s-a descompus clădirea, spuse femeia. - Cum adică?!

- Vreau să spun că, dintr-un capriciu al arhitectului de partid sau din spirit de originalitate cu orice preţ, orice clădire care dispare pe Pământ nu are decât două şanse: să fie reconvertită material pe Ioza sau să fie înlocuită cu altceva. În acest caz, în loc să apară sediul firmei noastre, pe această suprafaţă de teren, corespunzătoare celei de pe Pământ, a fost ridicată tot Poşta din Esper.

- Aşa e, întări oficiantul. Aţi face foarte bine să părăsiţi incinta cât de repede puteţi. S-a declanşat procedura de conversie şi s-ar putea să dispăreţi împreună cu noi.

Cei doi ieşiră din clădire exact în momentul când Poşta începea să se năruie. Albert văzu pe scările din marmură albă mai multe pete maronii, care alunecau spre intrare, iar asistenta îi spuse să nu calce pe ele.

- Sunt furnici de conversie a materiei, spuse Diana.

Îl îndemnă să treacă pe partea cealaltă a bulevardului. Săriră peste benzile transportoare şi se strecurară cu greu printre maşini; cu toate că era ora când treceau foarte puţine autovehicule, acestea erau periculoase pentru că mergeau cu mare viteză.

- Furnici de conversie?! se miră Albert, trăgându-şi sufletul. Ce mai sunt şi astea?

- Nu se ştie prea bine, dar e cert că sunt receptive la nou şi construiesc, din orice, absolut tot ce vrei. Ai văzut vreo macara, vreo schelă de construcţii, betoniere sau muncitori cu lopata?

- Nu, n-am văzut. Ce insecte sunt astea?

- Nici nu se ştie prea bine dacă sunt insecte, spuse asistenta. Nu se ştie ce sunt; se ştie doar ce pot face. I-am întrebat pe băştinaşi, dar nici ei nu ştiu. Li s-a spus furnici deoarece, ca şi furnicile, iau câte o moleculă dintr-o parte şi o pun în altă parte.

- Ai văzut, descompun Poşta, cu fiinţele din interior, cu totul. E posibil ca băştinaşii fără funcţii vitale să fie construiţi din astfel de furnici după chipul şi

asemănarea omului.

- Deşi eu nu cred în ea, este şi asta o teorie. Când indigenii duşi pe Pământ, au dispărut în lumina soarelui nostru, au apărut furnicile. Asta ne-a făcut să credem că indigenii erau făcuţi din micile insecte. Că alcătuiesc fiinţe sau lucruri, că folosesc materie pentru a converti un lucru în alt lucru, că stau la întuneric sau sunt influenţate de lumina solară, nu ne-a prea interesat. Ne-a interesat ce pot face aceste fiinţe minuscule.

- Ce pot face?!

- Gândeşte-te numai la problema spinoasă a lipsei de locuinţe. Pe Pământ, se vorbeşte numai despre fonduri mutuale pentru construcţie de locuinţe. Aceste fonduri duc, oriunde s-ar afla, la foloase necuvenite şi corupţie. Existenţa furnicilor face ca problema
locuinţelor să nu fie doar o promisiune electorală.

Aşezaţi pe o bancă, în părculeţul de peste drum, Albert şi Diana priveau fascinaţi cum clădirea Poştei se descompune, ca un tort de îngheţată cu frişcă uitat la căldură, şi cum, în locul acesteia, se ridică, surprinzător de repede, o clădire cu 50 de nivele.

Enervată, femeia se ridică în picioare şi strigă celui mai apropiat supraveghetor al
lucrării că turnul a fost proiectat cu margini drepte, nu rotunjite, iar supraveghetorul
strigă ceva despre modernism, înnoire, liberă iniţiativă şi făcu un gest obscen.

- Nişte imbecili, spuse asistenta şi se aşeză la loc. Nici măcar firma luminoasă nu e verde, aşa cum a fost concepută. Am să cer sancţiuni drastice.

- În ce ar consta aceste sancţiuni?! râse Hosman. - În trimiterea, înapoi, pe Pământ.

- Asta da sancţiune! Eu aş pleca acasă chiar în acest moment, să nu mai văd cum se descompun sau recompun, din nimic, clădirile.

- Nu chiar din nimic. Poşta a fost convertită în clădirea firmei noastre de consultanţă şi prognoză privind investiţiile.

- Nu înţeleg cum au putut face furnicile o cădire de 50 etaje dintr-o clădire de doar 3 etaje.

- Nici eu nu ştiu. Or mai fi pus de la ele.

- Acesta e un coşmar. Simt că înnebunesc.

- Tocmai din cauza asta sunt aici, să te ajut să nu păţeşti ca soacra ta, care e internată la psihiatrie. Era prea bătrână ca să mai poată să se adapteze.

- Poate că era mai bine să rămân închis în sediul partidului, alături de conducere,
computere şi personalul de întreţinere. Umblând brambura într-o lume ciudată şi
periculoasă, mă simt mai rău decât într-o puşcărie. Aş fi fost mai liniştit dacă rămâneam internat, chiar şi la psihiatrie.

- Nu e timpul trecut, râse Diana Overt. Până atunci, trebuie să te gândeşti că asumarea libertăţii este asumarea pericolului. Când ai lăsat casa, nevasta şi lenea cotidiană, ai ştiut de ce ai făcut asta. Abia în puşcărie omul descoperă libertatea.

- Nimeni nu vrea să creadă că am căzut din greşeală în lumea voastră, virtuală sau adevărată, nu are importanţă. Ce caut eu

aici?! Aici e puşcăria.

- Orice societate are nevoie de un om providenţial. Ai fost luat din întâmplare. Ai căzut în plasă prin forţa hazardului. Foarte bine. Întâmplarea a făcut ca să suferi mai mult decât alţii şi, culmea, să supravieţuieşti. Maselor de alegători le plac oamenii care au fost, întrun fel sau altul, chinuiţi. Aceşti oameni sunt creatori de religii noi.

- Nu-mi convine. Populaţiile primitive aşteaptă pe cel ales, să le dea un sens existenţei, dar, la urmă, îl sacrifică pe altarul noii religii.

- Partidul are nevoie de tine. Are nevoie să dea băştinaşilor o nouă religie, dar nu te va sacrifica în mod real, cum se proceda în timpurile întunecate şi imemoriale ale Pământului. La urmă, vor truca un accident sau un atentat şi te vor ascunde, te vor urca pe navă şi te vor trimite acasă.

- M-ai liniştit, se supără Albert. Să mergem! Unde mergem?! - Unde am plecat.
- Adică la firmă.
- Exact.
Săriră peste benzile rulante care treceau pe lângă părculeţ şi încercară să traverseze
strada, dar traficul devenise infernal. Maşinile treceau, în ambele sensuri, fără întrerupere şi cu viteză mare.
După mai multe încercări de a trece strada, direct spre edificiul cu 50 de etaje, unde urmau să lucreze, renunţară.
- Ce facem? întrebă bărbatul.
- Ne urcăm pe o bandă şi mergem spre nord, până la cea mai apropiată staţie de electrobuz. Acolo e un pasaj subteran, dar există un impediment.
- O lume străină şi necunoscută, e presărată numai cu obstacole. De ce ar fi obstacolul din staţia următoare mai rău decât altele?
- Pentru că e legat de timp.
- Adică?
- Staţiile de electrobuz au fost cumpărate de un membru foarte avut al partidului, un
element declasat şi retrograd, un om care nu priveşte spre viitor, cum facem noi toţi, ci
spre trecut. Nu se ştie cum şi ce maşinării a montat, dar în staţii timpul curge înapoi.
- Cum adică?!
- Nu ştiu prea bine. M-am ferit să folosesc electrobuzul.
Se coborâră de pe bandă şi se opriră la o oarecare distanţă de staţie. - Aici nu se găsesc decât oameni în vârstă.
- E mai mult decât evident. Pierzând zilele pe aici, aceştia îşi alimentează iluzia că
timpul curge invers, iar ei se vor îndrepta dinspre bătrâneţe, înapoi, spre vârsta medie.
Electrobuzele se opreau, se deschideau uşile, dar foarte puţini se suiau sau coborau. Cei care coborau, nu se îndreptau grăbiţi spre cine ştie ce obiectiv, cum se întâmplă de obicei în vânzoleala staţiilor mijloacelor de transport în comun de pe Pământ. Intrau

în vorbă cu alţi bătrâni, glumeau, râdeau, comentau sau schimbau opinii politice, dar nu se mişcau din loc. Majoritatea se înghesuiau la umbra unei copertine de plastic, dar erau şi bătrâni care preferau să stea la soare.

- Ce interes a avut membrul de partid avut de care vorbeai să achiziţioneze reţeaua de transport formată din aceste vehicule? întrebă Albert. Văd că merg aproape goale.

- Nu ai reţinut bine. Bogătaşul respectiv, al cărui nume nici nu merită să fie pomenit,
nu a achiziţionat electrobuzele şi calea lor de rulare, ci numai staţiile, răspunse asistenta.
- N-a avut destui bani?
- E foarte avut. Poate să cumpere tot oraşul.
- Cu atât de puţini călători, nu se câştigă nimic.
- Nu cred că a făcut ce a făcut din interes. Nici din staţii nu-i iese vreun ban.
- Văd şi eu, spuse Albert. La noi, pe Pământ, staţiile produc bani prin cofetăriile,
magazinele sau cârciumile amplasate în ele. Nu găsesc sensul. O fi vreun nebun care nu are ce face cu banii şi a vrut să-şi afişeze opulenţa.
- Nu văd de ce ar face asta. Nu a mai fost văzut în public de foarte mult timp. Partidul l-a adus aici, l-a ajutat să facă avere şi, firesc, ne-a sponsorizat şi el. După ce a
achiziţionat staţiile, s-a ţăcănit de tot şi n-a mai dat nici un ban. A fost dat afară din partid şi i s-a trasat sarcină să plece de pe Ioza. N-a vrut să plece şi, fiind democraţie, nu a avut parte de alte sancţiuni. Acum, nu ştiu unde e şi ce mai face.
- Mister total.
Bărbatul se apropie de un bătrân şi îl întrebă de ce nu se urcă în electrobuz. Acesta îi arătă ceasul şi îi spuse că nu are ce căuta în vehicul deoarece acolo nu se întâmpla nimic demn de luat în seamă. În staţie, secundarul central al ceasului de la mână se învârtea de la dreapta la stânga, dinspre cifra 12 către cifra 11.
- Dacă tot a luat în stăpânire staţiile, domnul acela avut putea să pună şi el nişte bănci. Nu aţi obosit de când staţi în picioare?
- Noi am cerut să nu se pună bănci, spuse un alt bătrân. Nu avem de gând să stăm prea
mult.
- Nu aveţi de gând, dar staţi.
- Nu stăm nici o clipă în plus, spuse un al treilea bătrân.
De-a lungul bulevardului şi prin faţa staţiei, se găseau vaze cu

flori, turnate din ciment, cu diametrul de doi metri şi aşezate pe stative de metal, iar acest ultim bătrân se aşezase pe o astfel de vază, acuzând o ameţeală uşoară.

- Se întâmplă ceva. Nu ştiu prea bine ce, dar, în sfârşit, se întâmplă ceva, spuse
întorcându-se cu spatele către o pală de vânt încărcat cu elemente temporale. Mi-a stat ceasul.

- Nu se poate, spuse un al doilea. Şi mie.

Le arătă celorlalţi, iar aceştia îi arătară lui. Secundarele ceasurilor înţepeniseră; nici măcar nu se mai învârteau invers.

- Ce se întâmplă aici? întrebă un bătrân abia coborât din electrobuz.

- Nu ştim prea bine.
- V-au stat şi vouă ceasurile?
- Cum adică, şi nouă? Au mai stat şi ceasurile altora?
- Da. Acest lucru e general. Am trecut prin mai multe staţii. - Ciudat.

- Nu e nimic ciudat, spuse Albert. Ceasul meu merge normal. Dacă ar lua-o înapoi, l-aş arunca.

- Treaba ta, spuse bătrânul care stătea pe vaza cu flori. Poate că nu ai înaintat destul în vârstă ca să ajungi în situaţia de a începe să speri în ceva. Nu timpul ne este dat, ci faptele noastre.
- Cum doreşti, admise Albert.
- Cred că ar fi mai bine să părăsim acest loc, spuse Diana. Nu trebuia să ne oprim. Bărbatul o urmă, coborâră în pasaj şi se opriră în întuneric.

- Ar fi trebuit ca trecerea asta să fie luminată, ca orice trecere, spuse femeia. O fi vreo defecţiune.
- Ce facem? Ne întoarcem?
- Nu are nici un rost.

Se sprijiniră de zid şi înaintară, în acest fel, până văzură lumina zilei de la celălalt capăt al pasajului.
- Ajungem.

Urcară scările şi constatară cu groază că nu erau pe partea cealaltă a bulevardului, ci ajunseseră, înapoi, în staţia de unde plecaseră.
Bătrânii îi priveau uimiţi.
- Trebuia să ajungeţi dincolo, spuse unul.
- Cred şi eu, spuse Albert.

- Nu trebuia să ne oprim aici, o ţinu asistenta pe a ei. Perturbaţiile temporale, provocate sau naturale, nu sunt un joc.

- Măcar se întâmplă ceva absurd, în concordanţă cu starea neplăcută în care mă aflu, spuse bătrânul aşezat pe vaza cu flori.
- Nici eu nu mă simt mai bine, spuse un alt bătrân.

Constatară că starea tuturor celor prezenţi era proastă, mai

puţin cea a asistentei şi însoţitorului ei.

- Eu ameţeli n-am, spuse Albert, dar am senzaţia aceea neplăcută a celui care întârzie
de la serviciu. În fond, ne îndreptam către locul de muncă. Întâi vreau să merg la serviciu şi nimeresc pe o navă cosmică, apoi mă îndrept spre un alt serviciu şi dau peste turbulenţe spaţio-temporale.
- Ce are?! întrebă un bătrân. Aiurează?
- Să încercăm la pasajul următor! spuse Diana, neluându-l în seamă.
Se urcară pe o bandă, merseră spre nord, în continuare, se dădură jos înainte de a ajunge la staţie şi o ocoliră. Coborând treptele unui alt pasaj, văzură că erau în acelaşi întuneric. Merseră pe lângă zid, până la ieşire, şi se treziră tot în prima staţie.
- La dracu'! strigă bărbatul. Ce ne facem?
- Dacă timpul circulă mai repede, clădirile din jur sunt mult mai imobile, îl luă un bătrân peste picior.
Albert sări să-l pocnească, iar asistenta îl opri în ultimul moment.
- Am ajuns să depindem de ăia la care timpul circulă normal, în sensul său unic, îşi continuă bătrânul batjocura.
- Suntem cam pe sens interzis, spuse un alt bătrân. Ne-au cam stat ceasurile. - Ar trebui să facem ceva, spuse un al treilea.
- Ce să facem?
- Nu ştiu.
- Trebuie să aşteptăm, spuse al patrulea.
- Ce aşteptăm?
- Nu ştiu. Mă doare capul.
- Şi pe mine. Şi am şi o idioată stare de greaţă. - Aş bea o bere.
- Să mergem acasă!
- Imposibil. Trebuie să aşteptăm. E o breşă temporală. Şi apoi, după atâta timp pierdut prin staţii, nu se mai ştie dacă vom mai găsi ceva.
- Eu nu aştept nimic, spuse Albert. Sunt groaznic de obosit. Cred că am să las
începerea serviciului pentru mâine. În fond, ai spus că nu prea am

ce face la locul de muncă.

- Da, dar trebuie să faci acest lucru în fiecare zi, spuse Diana.Nu trebuie să absentezi,
iar dacă nu eşti la birou, ci pe teren, trebuie să se ştie unde eşti. Să mergem! Nu am idee

cât de mult ne-a afectat staţionarea în această staţie. Să sperăm că va mai fi un mâine pentru noi şi o înşiruire normală a zilelor de lucru.

- Deci, mergem înapoi acasă, în cuşetele noastre din sediul partidului, tragem un pui de somn, iar mâine o luăm de la capăt, spuse bărbatul. Văd un automobil abandonat.

- În final, ajungem noi şi acasă. Până atunci, mai avem o posibilitate. Trebuie să încercăm să ajungem azi la serviciu.

Asistenta Overt îl plimbă pe o serie de străduţe întortocheate, până la intersecţia
străzilor 4 şi 23, unde găsiră ceea ce căutau, adică o cârciumă. Intrară şi se îndreptară spre
bar, fără să fie băgaţi în seamă de vreunul dintre consumatori. Asistenta îl cunoştea pe
barman şi, după ce făcu prezentările, îl întrebă dacă nu îi poate ajuta să traverseze strada.

- Ştiu eu? spuse barmanul. Cunosc pe cineva care ar putea să îl opereze pe domnul, dar mă tem că cere prea mult. Partidul vostru ar fi dispus să plătească?

- Nu se pune problema aşa, păli asistenta. Partidul e dispus să dea orice sumă pentru domnul Hosman, care e vicepreşedinte, dar asta e o problemă a noastră, internă, care ţine de întreprinderea unde vom lucra şi la care vrem să ajungem. Eu ţi-am cerut un mijloc
mai neconvenţional.

- Aaaa! se dumiri barmanul. Domnişoara asistentă calcă legea... - Ca toată lumea, se enervă Diana. Sper că suma e aceeaşi.

Barmanul dădu aprobator din cap, îi întinse o bilă de plastic şi îi aminti că are contul bancar înregistrat în interiorul acesteia.

- Ce facem cu asta?! râse Albert.

- Trecem strada.

- Ne-am tâmpit?! Nu putem să trecem înapoi, aşa cum am trecut încoace?

- Nu. Traficul e infernal. Noi am prins pauza de prânz. Următoarea pauză e mâine, normal, la prânz.

- Înţeleg, dar ce facem cu bila?
- Vei vedea.

Îl salută pe barman, îi spuse că i se vor vira banii în timp util şi îl trase pe Albert afară. Îl duse înapoi, în dreptul clădirii firmei de consultanţă şi îl puse să stea, în poziţie de drepţi, cu ochii închişi.

- Eşti bună să-mi spui şi mie ce vrei să faci?! se revoltă Albert. Îmi dai tot timpul ordine. M-am săturat!
- Cu bila asta, ne înălţăm şi trecem peste stradă.
- Am văzut o grămadă de elicoptere. De ce trebuie să zburăm cu bila?

- Au mai încercat şi alţii şi au dispărut, cu elicoptere, cu tot. Nu se ştie din ce cauză, dar se presupune că ar fi vorba de perturbaţii spaţio-temporale, foarte intense, la joasă înălţime.
- Care nu afectează bilele de contrabandă... - Exact.
- Trebuie neapărat să ţin ochii închişi? Crezi că nu am curajul să privesc realitatea în faţă?!
- Nu e vorba de curaj. E vorba că nu ai mai zburat cu bila. Nu ştiu dacă poţi rezista. - Pune-mă la încercare!
- Bine.
Albert văzu cum Diana prinde bila în pumni şi cum se concentrează până când aceasta devine incandescentă. Lumina i se prelingea printre degete, lichidă, şi se simţiră cuprinşi de aceasta şi ridicaţi de la sol.
- Nu se întâmplă nimic rău, spuse bărbatul. Necazul e altul. - Văd şi eu, spuse femeia.
În loc să-i treacă strada, bila îi dusese în sens invers. Zburară peste acoperişurile
caselor şi coroanele arborilor şi fură depuşi în faţa cârciumii pe care o vizitaseră cu nu mult timp în urmă. Intrară, trecură printre mese şi se opriră la bar.
- V-aţi întors?! se miră barmanul. Presupun că nu merge bila şi vreţi să v-o schimb. - Nu. Am vrut să zburăm spre firma unde vom lucra, iar bila ne-a adus aici.
- Atunci e stricată.
- Nu cred. Am greşit eu vreo comandă. Înainte de a trage concluzia că bila e stricată, vreau să mai încerc o dată.
- Prea bine, aprobă barmanul. Să vă servesc un ceai sintetic. Intră în protocolul oricărui local. Mai comandaţi ceva?
- Nu.
Barmanul potoli doi beţivi care, în loc să ia unul o bere verde, iar celălalt o bere roşie, aşa cum îi plăcea fiecăruia, se certau ce fel de bere să ia, apoi se întoarse, aşeză în faţa bărbatului şi asistentei lui două ceşti cu ceai aromat şi fierbinte şi înţepeni într-o poziţie

ciudată. La fel rămăseseră nemişcaţi şi ceilalţi consumatori, aşezaţi la mese sau în faţa tejghelei barului.

- Hei! flutură Albert o palmă prin faţa ochilor barmanului. Trezeşte-te!

Se întoarse spre Diana Overt, cu intenţia s-o întrebe ceva, dar uitase ce avea să spună. Trăia cu senzaţia jenantă că atunci o vedea pentru prima dată.

- Cine eşti? o întrebă.
- Nu ştiu. Tu cine eşti?
- Nici eu nu ştiu.
- În acest caz, nimeni nu ştie cine este, spuse femeia. - E posibil să fim două automate.
- Nu cred. Dacă am fi automate, nu am conştientiza faptul că există această posibilitate. - Oricine am fi, cred că ar fi mai bine să plecăm de aici.
- Ce te face să crezi asta?
- Nu ştiu. Simt.

Ieşiră din cârciumă şi constatară cu uimire că afară era noapte. Întunericul oraşului îi cuprinse, lichid, umezindu-le hainele şi ochii, pătrunzându-le în urechi, murdărindu-le palmele şi împingându-i cu ură spre ei înşişi.

- Ce e aia? întrebă Albert.
- Nu ştiu. O bilă.
- La ce foloseşte?
- Nu ştiu.

Femeia aruncă bila, iar aceasta explodă, răzând câteva case de pe faţa pământului.

- Eşti un pericol, spuse bărbatul, ridicându-se din şanţul unde se băgase de frică.

- N-am ştiut că e explozibilă. Am crezut că e un lucru inutil, o mică minge de cauciuc. Ciudat! Nu crezi că se întâmplă ceva înfricoşător? Pe partea asta a planetei Ioza, e tot timpul ziuă. Ce-o fi cu întunericul ăsta?

- Nu ştiu. Mă simt ca într-o piesă de teatru, unde te manevrează regizorul şi ţi se şoptesc replicile. Nu ştiu cine sunt, într-un oraş atemporal şi aspaţial, ca o bibliotecă infinită, ancorată în viitor.

Simţea cum timpul curge invers şi şterge pasaje sau întreg conţinutul dintr-o serie de
cărţi uriaşe. Senzaţia era de plenitudine, o plenitudine stranie, dacă poate exista aşa ceva; era linişte absolută, resemnare, bucurie explozivă şi demenţă, în procente variabile; era şi o îngenunchere la statuia ultimului bibliotecar, care, cu o încetineală de nedescris, dădea semnalul începerii sărbătorii ultimului autor. Era beţia cuvintelor ce descriau sfârşitul

dispariţiei ultimelor cărţi.
- Mă înspăimânţi, spuse femeia. Ai nişte priviri lagunare.
- Lacunare. Am privirile lacunare ale unui prezentator de modă veche. - Prezentator de ce?

- De muzică şi literatură la mâna a doua, unde putem să ne punem ochelari cu vedere la mare şi putem să ne împărtăşim dragostea chiar şi unui detector de minciuni. Acolo,
oamenii câştigă cu greu o pâine şi o ţin presată între file de carte.
- Şi unde poeţii simt nevoia de a urina orice.
- Pe orice.
- Nu. Ei simt nevoia de a urina orice lichid. Cred că ne găsim într-un spaţiu al subconştientului, unde poeţii pot urina orice lichid, cu orice compoziţie.
- Ne găsim într-un spaţiu al subconştientului meu?
- Nu ştiu. Cred că se găseşte fiecare în spaţiul subconştientului lui. Eu nu am viziuni culturale, ci politice. Simt că, pe aici, se face o politică murdară, o politică a
întunericului. Politica poate influenţa mediul citadin.
- Intelectualii se ridică din ce în ce mai greu la înălţimea propriei lor culturi, o ţinea Albert pe a lui.
- Cred că am avut dreptate, spuse femeia. Nu simţi cum se urcă scriitorii tăi în maşina de spălat putina.
- Ba da. Mă urc şi eu cu ei, dar nu într-o maşină de spălat. - Era vorba de o maşină de spălat putina.
- Nu înţeleg.
- Era o metaforă prin care voiam să-ţi spun că ar trebui să ştergem putina, adică să plecăm de aici, unde putem vorbi oricât, despre orice. Nu simţi că e prea mult şi, în acelaşi timp, nu e mult deloc?
- A? Ba da. Simt că mă aflu într-o expoziţie de portrete tremurate, încropită din acte de caritate gratuite.
Albert se trezi vorbind, simţi o lovitură puternică în piept şi deschise ochii, zâmbind unui gând ascuns, atât de bine ascuns, încât încerca degeaba să ajungă la el.
- Hei! De ce dai?!
- Nu te-am lovit eu. E şocul revenirii dincoace, peste drum.
- Nu mă simt foarte rău, dar am rămas cu o somnolenţă sâcâitoare. Am avut un vis.
- Nu. Bila face din dorinţă a patra dimensiune. Ţi-am spus că e

periculos să ţii ochii deschişi. Ai avut o trecere destul de lină de la starea de trezie la visul groaznic, dar, la urmă, dacă nu ajungeam pe partea cealaltă a străzii, nu ştiu dacă te mai puteam salva. Să mergem!

Trecură pe aleea dintre cele două turnuri de câte o sută de nivele şi intrară în clădirea firmei lor. În holul imens, se găsea o mulţime de oameni, aşezaţi care pe unde se nimerea.

Văzură cum sar cu toţii în picioare, ca la un semn, iau câte un buchet de flori în mână, se aşează în trei formaţiuni compacte şi atacă o partitură de bun venit.
- Pentru cine cântă? întrebă Albert.
- Pentru tine.
Când corurile terminară de cântat, dirijorul se apropie, făcu o plecăciune, scoase o bucată de hârtie şi citi un mesaj de bun venit.
- Vă mulţumesc, spuse bărbatul, dar nu trebuia să vă deranjaţi.
- E plăcerea noastră, spuse dirijorul. Vă aşteptăm de 9 ore şi am fi fost în stare să vă aşteptăm şi o săptămână. În politică, ne place, nu ne place, trebuie să considerăm reprezentantul nostru ca fiind bun, chiar înainte de a fi. Asta ne permite şi nouă să fim la fel.
- Ai dreptate, spuse Albert. Iar dacă lucrurile au început prost, merită să aibă un final apoteotic.
- Aveţi perfectă dreptate, spuse dirijorul şi făcu un semn către asistenţă.
Cei prezenţi începură să arunce cu flori în noul specialist pe probleme de investiţii, până când îl acoperiră.
Râzând cam strâmb, Albert ieşi de sub tona de plante şi mulţumi pentru amabilitate. Coriştii aplaudară şi porniră să cânte un al doilea cântec. După ce terminară, începură să evacueze sala, ordonat şi în linişte.
Nu mai rămaseră decât cel aşteptat, femeia, dirijorul şi un bărbat înalt. Ultimul se prezentă ca fiind Ionas Divert, directorul firmei, şi îi rugă pe cei trei să-l însoţească.
Urcară cu liftul la etajul 44 şi se îndreptară direct spre biroul rezervat specialistului în probleme de investiţii, domnul Albert Hosman, vicepreşedinte cu probleme de imagine şi relaţii cu mass- media. Alături, se găsea biroul asistentei acestuia, domnişoara Diana

Overt.

- Aveţi aici tot confortul, spuse directorul. Dormitoare spaţioase, birouri luminoase,
baie, bucătărie... După operaţie, e chiar necesar să nu mai părăsiţi sediul firmei. Aici e
biblioteca, calculatoare conectate la cele pe care le aveţi acasă, la sediul partidului, tot ce
vă trebuie pentru a compara informaţiile cuprinse în glob cu cele din alte surse.

În spatele lor apăruse un tânăr în uniformă de doc cafeniu, care fu prezentat ca fiind
şeful gărzilor firmei şi numit Hon Kovalski. Rolul acestuia era să rezolve, personal, orice problemă a vicepreşedintelui Hosman şi legătura acestuia cu personalul care urma să
populeze tot etajul.

Se făcură plecăciuni, se strânseră mâini, apoi directorul şi şeful gărzilor părăsiră biroul. - Sper că, în curând, vă veţi înscrie în corul celor mulţi, spuse dirijorul.

- Desigur, minţi Diana. Ne vom înscrie într-unul dintre corurile membrilor de partid din această instituţie, coruri ce cu onoare le conduceţi.

- Mă bucur nespus să aud acest lucru, spuse dirijorul. Iau aceste cuvinte ca pe o promisiune. Sper ca, după operaţie, să mă căutaţi. Aveţi în glob toate partiturile cunoscute pe Ioza.

Îi îmbrăţişă de parcă i-ar fi cunoscut de când lumea, strânse mâna vicepreşedintelui, sărută mâna asistentei şi părăsi incinta la fel de brusc ca directorul şi gardianul.

Albert se uită pe fereastră. Văzu că, printre cele două turnuri de o sută de etaje, spre sud, se întindea priveliştea aproape întregului oraş. Spre nord, se găseau doar fabrici şi câteva unităţi militare.

- Sunteţi puternic industrializaţi şi militarizaţi.

- Industrializaţi, da, dar nu militarizaţi. După cincizeci de ani de stat degeaba, trupele au început să se antreneze în deşert.

- Dacă arde soarele, presupun că aveţi şi ţinuturi deşertice.

- N-am vrut să spun că se antrenează într-un deşert, ci faptul că se antrenează degeaba,
conflictele fiind minore. Avem ţinuturi necultivate, dar nu sunt deşertice; pământul e
roditor.

Îşi plimbă privirea în dreapta şi în stânga, apoi se uită în depărtare. Oraşul Lahr era
imens. Cartierele de case, şantierele, fabricile, depozitele şi edificiile din beton şi sticlă se întindeau cât vedeai cu ochii.

- Am mai auzit chestia cu operaţia, spuse. Barmanul a pomenit prima dată despre o posibilă operaţie şi despre un chirurg. Cei de aici vorbesc despre o operaţie şi despre un glob ca despre ceva de la sine înţeles. Despre ce este vorba?

- Ei nu ştiu că tu nu ştii şi iau totul ca de la sine înţeles, spuse asistenta. - Ce e de la sine înţeles?

- Mi-a fost jenă să-ţi spun. Nu ai observat, dar toţi membri de partid, salariaţi la această firmă, la sediu sau aiurea, au un glob ocular din material plastic, plin cu informaţii, în locul unuia dintre globii oculari naturali?! Şi noi vom purta astfel de globi. Aici, la

firmă, preţul operaţiei nu se opreşte din retribuţie.
- Cum adică?! Vor să ne scoată ochii?
- Dacă priveşti aşa lucrurile, da, ne vor scoate câte un ochi, ca la toţi membrii de partid.
Lucrurile nu trebuie privite aşa, ci ca o cinste care ni se face. Ni se vor instala globi de informaţii în loc. Rareori se poate găsi atâta cantitate de informaţie într-un volum atât de mic. Ochiul electronic, conectat la creier, nu se deosebeşte cu nimic de ochiul natural, dar e mult mai performant. Pe lângă o componentă informaţională, există o cameră video minusculă şi un cip, pe post de retină. Dacă aveam astfel de globi de informaţie, nu ne mai trebuia bila aceea pentru a trece strada. Globul e un foarte bun sistem de schimb de

informaţii cu receptori sau emiţători electronici externi, poate stabiliza perturbaţiile spaţio-temporale şi îţi poate conferi calitatea de a vedea pe întuneric.

- Cunoşti expresia pământeană conform căreia orice individ ţine la ceva sau cineva ca la ochii din cap? întrebă bărbatul.

- Cunosc, spuse asistenta. Din cauza asta, mi-a fost frică să-ţi spun. În ce mă priveşte, nu am idei preconcepute...

- Cum adică, vrei să te supui unei operaţii barbare, aşa, de bună voie?!

- Sigur. Cunosc minunile tehnologiei şi consider că globul de informaţie e una dintre ele. Nu se poate face nici un fel de politică fără o mare cantitate de informaţie.

- Asta e politica dracu'. Mai bine mă lipsesc, se enervă Albert. Nu mai vreau să fac nici o politică.

- Nu se poate să nu vrei. Ai intrat în joc.

- Ce vrei să spui?

- Cine nu vrea, este operat cu forţa. Membrii de partid trebuie să formeze un front informaţional comun pentru asigurarea succesului final în alegeri.

- Ce fel de democraţie mai e şi asta? Nu pot să mă întorc pe Pământ, sunt ameninţat cu mutilarea... Nu am chef să mi se scoată ochii. Ce mă sfătuieşti să fac?

- Dacă ţii cu tot dinadinsul să scapi de montarea globului de informaţie, e bine să taci. După un timp, poate găsim un loc să ne ascundem, în vreun oraş, sau fugim în emisfera întunecată a planetei. Pentru întuneric, ţi-ar fi fost de folos ochiul. E construit pentru vedere în infraroşu, depistează tot felul de unde subsonice, măsoară radioactivitatea, face măsurători fine de distanţe, unghiuri şi nu mai ştiu ce altceva. Am rătăcit pe aici, pe undeva, o broşură de documentare şi popularizare.

- E un paradox, spuse Albert. Eu vreau să fug în întuneric pentru a scăpa de montarea ochiului artificial şi, pe partea ailaltă, nu mă pot descurca în întuneric fără acesta...

- Putem să facem şi altfel, spuse Diana. Îmi pun numai eu glob de informaţie şi te

însoţesc la toate şedinţele şi mitingurile. Când nu ştii să răspunzi la vreo întrebare, îţi şoptesc. Dacă întreabă cineva, mint că ai fost operat. Pe mine mă vor crede; mă cunosc foarte mulţi membri de rând şi şefi ai partidului. Majoritatea au trecut pe la infirmerie, unde i-am îngrijit şi eu.
- Bravo! Aşa facem, se bucură vicepreşedintele. Aplicăm varianta a doua şi, dacă
vedem că se îngroaşă gluma, o ştergem din oraş. Eşti, pentru mine, o adevărată asistentă.
Zâmbi larg, o sărută şi îi băgă mâna sub fustă.
- Vai, iubitule! Dacă vrei ceva, am văzut două fiaruri în dulap.

Capitolul III

Albert şi Diana obturară ferestrele dormitorului şi mai mult de o sută de ore nu se
dădură jos din pat. După asta, obosiţi, căutară într-una dintre lăzile frigorifice din
bucătărie, mâncară şi băură pe săturate, apoi, amorţiţi, traseră un somn de câteva zeci de ore. Când se treziră, îi apucă o poftă nebună de muncă şi se încuiară în bibliotecă.

Vicepreşedintele dictă mai multe analize, iar asistenta le transmise la centru. Din aceste
analize, se desprindea ideea unei reforme originale. Dacă nu aveau ce reforma, se putea
imagina ceva, de la zero. În nici un caz nu trebuia ca Ioza să devină coşul de gunoi,
industrial şi cultural, al ţărilor capitaliste dezvoltate de pe Pământ. Nu trebuia continuată
tranziţia acestor ţări către nu se ştie ce mondialism şi monopol; trebuia imaginată o altfel
de ţintă. Totul trebuia pornit de la zero. Acest zero trebuia bine gândit, astfel încât
reforma ce va urma să fie specifică unei societăţi noi, a noastră, a celor prezenţi aici.
Acum, nu ştim către ce tranzităm, dar nu trebuie, în nici un caz, să privim capitalismul ca
pe o formă de postcomunism. Ce poate fi mai rău decât comunismul? Postcomunismul.
Nu facem altceva decât să ne îndreptăm în direcţia în care merg ţările capitaliste
pământene, în condiţiile în care capitalismul actual nu seamănă deloc cu acela de la
începuturi, iar cel viitor e greu de imaginat. Ni se inoculează ideea tranziţiei, dar trebuie
să stăm tot timpul în spatele unor antemergători. Nu ni se permite să-i depăşim şi, dacă nu
ni se permite asta, va trebui să trecem pe lângă ei. Va trebui să-i

învăţăm că, dacă nu-i putem întrece, măcar ne putem permite să-i depăşim.

În analize, era pusă în lumină şi ideea că e o iluzie să crezi despre locuitorii planetei Ioza că sunt necivilizaţi. Era foarte uşor să pui pe cineva în inferioritate, prezentându-i calităţile ca fiind defecte. Nu trebuiau consideraţi civilizaţi doar bogătaşii marilor state capitaliste pământene. Nici ţările mici nu trebuiau să-şi ia nasul la purtare; era necesar să înveţe că pot fi atacate de ţările mari, că pot, într-adevăr, să joace rolul de buturugi mici, care răstoarne carul mare, dar nici din ele nu mai rămâne nimic. Planeta Ioza şi oraşul Lahr, capitala ei, trebuiau să spulbere complexul de inferioritate. Nu mai trebuiau să stea tot timpul cu ochii pe planeta de origine. Pământenii nu veneau pe Ioza nici măcar împinşi de criza de supraproducţie. Era necesar ca băştinaşii să se întoarcă spre ei înşişi, spre propria lor societate şi reformă. După insuccesul înregistrat la ultimele alegeri de pe Pământ, era necesar ca membri de partid să se regrupeze pe altă planetă şi să pună în scenă o premieră. Cei rămaşi, după o migraţie masivă la alte formaţiuni politice, nu au vrut să plece niciodată. Cei care au migrat nu au vrut niciodată să părăsească planeta natală. În plus, trădătorii unui partid, sunt potenţiali trădători ai oricărui partid.

Preşedintele Aram Melior le trimise o scrisoare electronică şi îi felicită pentru activitatea susţinută pe care o depuneau în serviciul partidului.

Îi plăcea foarte mult concepţia lui Hosman despre demitizarea conducerii. Era de acord cu faptul că, pentru a lucra cu folos pentru societate, era bine să se uite faptul că, acolo, sus, cineva ne iubeşte sau nu. Era bine să renunţăm la mentalitatea potrivit căreia conducătorul partidului, ţării sau planetei este şi conducătorul

nostru, al fiecăruia dintre
noi. Preşedintele partidului nu e conducătorul tău, ci conducătorul partidului. E bine să-şi
vadă fiecare de treburile lui. Ne-am învăţat să nu facem nimic înainte de a ni se spune ce

să facem. Totul porneşte de la un dictator, în jos, direct, prin şedinţe şi mitinguri, sau
indirect, prin teleconferinţe, până la ultima femeie de serviciu. După un şablon, se poate ajunge la o planetă de conducători, fiecare conducând pe fiecare. În orice fel de dictatură, dacă cineva nu dictează cuiva, nu se simte bine. Trebuie să ocolim capcana de a fi cu toţii dictatori şi executanţi, totodată. Ocupaţi cu conducerea, uităm că singura preocupare
trebuie să fie procesul de producţie. Dacă li se dictează de sus, mulţi se simt fericiţi. Când nu mai sunt conduşi, neputând suporta vidul de putere de deasupra, mulţi iau în braţe o zeitate, căzând în misticism. Privit astfel, orice conducător am avea, sfârşeşte prin a crede că are o menire divină. Slugile credincioase creează dictatori.

E bine să nu ne mai preocupăm de tot ce fac şi spun conducătorii. E bine să ne vedem
de treaba noastră în societate şi să facem în aşa fel, încât lucrul nostru să fie pentru
societate. Managerii nu trebuie să-şi mai bată capul despre ceea ce cred şi spun
subalternii despre ei, pentru a-şi fabrica o masă de subordonaţi docili şi credincioşi, ci
trebuie să se îngrijească de reuşita procesului specific de producţie la care se pricep.

Cu această nouă mentalitate, se pot crea manageri şi executanţi eficienţi. Eficienţa
duce, firesc, la bogăţie şi la îmbogăţirea populaţiei. Un popor avut e uşor de civilizat.

Ar mai fi o metodă de a demitiza un conducător suprem, aceea de a avea nenorocul să
alegem un preşedinte al planetei care să ne facă să cădem în derizoriu. Prin caracterul ei
întâmplător, această alegere este chiar mai periculoasă decât divinizarea directă. Un
preşedinte caraghios, care zâmbeşte continuu şi fără rost, care

face gafe monumentale,
comportamentale sau de limbaj, e un artist al poporului, nu un conducător. Poporul ar
face bancuri pe seama lui până ar cădea singur în autodivinizare. Dacă spui ceva despre
idioţi, îi jigneşti pe idioţi, dacă spui ceva despre muncitori, îi jigneşti pe muncitori, dacă
spui ceva despre intelectuali, nomazi, săraci sau cinstiţi, îi jigneşti pe intelectuali, nomazi,
săraci sau cinstiţi. Când un popor începe să se creadă sfânt, începe să dea lecţii
popoarelor din jur.

Încurajat de laudele şefului de partid, Albert îşi propuse să se gândească la un subiect foarte interesant, la centralizare şi autonomie. Dictă Dianei câteva fraze.

- Ar trebui să mai lăsăm fiarul, spuse femeia, excitându-se şi scriind de zor,... măcar în timp ce muncim. Nu pot să mă mai concentrez. Vorbeşti fără întrerupere.

- Da, dar tu eşti cea care iubeşte atât de mult politica...

- Grozav slogan: Dragoste şi Politică!

- Sună mai mult a titlu de roman, spuse vicepreşedintele. Poate că am exagerat cu munca politică şi toate analizele astea. Să luăm o pauză!

- Aşa spune şi preşedintele Melior într-un mesaj, să lăsăm munca de birou şi să ieşim
pe teren, să cunoaştem naţiile planetei Ioza, să luăm fiecare potenţial alegător în parte, să-
i cunoaştem mentalitatea şi să i-o schimbăm. Spune că o susţinere largă din partea
electoratului ne va aduce la putere şi că, fiind un partid de manageri, vom face ca acest
astru să fie guvernabil. Dacă este guvernabil, poate fi bine condus. Dacă este bine condus,
poate fi avut. Deocamdată, Ioza e sărăcită de o pătură de îmbogăţiţi extratereştri, aduşi de
partidele lor de pe cele mai stranii planete locuite. Prin polarizarea bogăţiei, ei au produs

mase largi de îmbogăţiţi. Au creat o falsă clasă de mijloc, care nu este compusă decât din salariaţii lor, băştinaşi care se ocupă cu transferul masei monetare în afara planetei.
Partidul care a format ciugulitori, la masa celor bogaţi, are un segment electoral foarte fidel. Falsă sau nu, clasa de mijloc e greu de atras către noi. Au învăţat din pliantele publicitare ce este capitalismul pământean şi se vor capitalişti. Pentru a-i atrage în partidul nostru, trebuie să-i învăţăm că poate exista şi ceva mai mult decât capitalismul, o economie şi o societate a ordinii şi bunului simţ. Pentru a îmbina organizarea cu morala, trebuie să construim o economie puternică. Nu putem construi o economie puternică în câţiva ani; nu am putut face asta nici în cele câteva sute de ani, de când suntem aici.
Pentru asta, trebuie să stăm în spatele celorlalte partide şi, la momentul oportun, să trecem în faţa lor şi să le suflăm electorii. Nu trebuie să facem abstracţie de faptul că ceilalţi extratereştri vin aici cu o tehnică, de multe ori, chiar de neînţeles pentru noi.
Managerii noştri nu trebuie neapărat să fie instruiţi pe Pământ; ei se pot instrui din mers pe planeta Ioza. E nevoie doar de a ne vindeca de complexul de inferioritate pe care psihologii pământeni ni l-au alimentat cu iluzii, complex care s-a acutizat odată cu pierderea alegerilor.
Bărbatul emise un hohot de râs şi aplaudă furtunos:
- Ai recitat ca din carte. Problema e alta: dacă vrem să ieşim de aici, ne împiedică cineva?
- Nu. Nu cred. Nu ştie nimeni că vrei să scapi de operaţie. Ei nici

nu concep că ar putea exista vreun idiot care să nu vrea să i se monteze un glob de informaţie.
- Cum nu ştie nimeni? Ştii tu.
- Mă insulţi. Eu sunt secretara ta şi execut doar ordinele date de tine. - Da, dar ai spus că eşti devotată partidului.
- Sigur că sunt devotată partidului, iar tu eşti vicepreşedintele departamentului cu
probleme de imagine şi relaţia cu mass-media. În concluzie, nu comit nici un act de
nesupunere faţă de partid dacă te ascult. Dacă e s-o luăm şi altfel, o preconizată operaţie de montare a unui glob de informaţie nu are nici o legătură cu politica partidului.

- M-ai liniştit, dar dacă îi trece cuiva prin cap faptul că vreau să rămân cu ochii mei naturali şi nu ne lasă să plecăm?

- E o suspiciune inutilă. Dacă, prin absurd, se pune cineva de-a doua, avem mesajul preşedintelui partidului. E literă de lege.

- Deja mă simt mai bine, se întinse Albert, cuprins de o stare de beatitudine. Fericirea îmi face foame. Ce-ar fi să iei o carte de bucate şi să găteşti ceva bun, până termin eu de lărgit ideea despre centralizare şi autonomie. Ideile mi se ciocnesc în cap ca nişte ciocane şi gândul la mâncare le poate da un sens.

- Poate că e mai bine să mâncăm ceva, în fugă, să punem în ordine subiectele pe care ni le-am propus şi să ieşim în oraş.

- Am poftă de o mâncare ca lumea, bine preparată, cu suc de roşii şi multe condimente, un pahar cu vin... Vreau să luăm masa ca lumea, de la cap la coadă, într-un cadru destins. M-am săturat să fac totul în fugă.

- Foarte bine. Dar, înainte de a mă apuca de treabă, aş vrea să-ţi spun ce cred eu despre centralizare şi autonomie...

- Spune! o îndemnă bărbatul.

- Statul dictatorial, indiferent de ce fel, centralizează puterea unui om sau a unui grup de oameni. După spulberarea unei dictaturi, relaxarea se face brusc. Nici populaţia, nici viitorii conducători nu sunt pregătiţi pentru descentralizare şi acordarea autonomiei. Se renunţă la orice fel de formă de planificare, noţiunea fiind considerată demonetizată prin proastă folosire. O autonomie bruscă, economică, teritorială, religioasă, etnică, juridică sau de orice alt fel, duce la dictaturi mici ale unor minorităţi asupra majorităţii. În justiţie, de exemplu, s-a văzut că autonomia şi salariile disproporţionat de mari au bulversat judecata corectă, au făcut caducă noţiunea de dreptate şi au înconjurat corupţia generalizată. Justiţia s-a simţit datoare să-l scoată din mizerie pe politicianul corupt, din nou, curat ca lacrima.

- Aşa m-am gândit şi eu, spuse Albert. Nu e bună nici centralizarea excesivă, nici autonomia excesivă. Ne trebuie un echilibru în toate, deci şi un echilibru centralizareautonomie.

Fără să mai spună o vorbă, femeia zâmbi şi trecu în bucătărie.

Nervos că nu-şi putea aduna gândurile pentru a le aşterne pe hârtie, Albert se învârti cu scaunul, împingând cu piciorul în colţul biroului. Pentru a scrie un eseu despre mondializare, citise o carte de 400 de pagini, dar nu reuşea să-şi intre în mână.

Nu înţelegea de unde veneau usturimea de ochi şi o cumplită şi bruscă durere de cap.
Se gândi că un prânz de excepţie îl va remonta şi îşi aduse aminte că ideea principală a cărţii citite era că popoarele, trăind sub jugul marilor imperii, au căpătat o frică funciară de străini. Cuvântul "mondializare" sperie multă lume. Mulţi s-au obişnuit să nu depăşească spaţiul vital, un apartament, un serviciu prost plătit, o familie, un concediu la mare sau la munte. Totul e calculat orbeşte. Unele ţări sunt organizate ca nişte puşcării economice. Cultul proprietăţii a fost înlocuit cu acela al lipsei de proprietate sau al proprietăţii la limita subzistenţei. Mulţi oameni nu concep să aibă mai multe servicii, în mai multe oraşe din ţară sau în mai multe ţări, şi să locuiască în mai multe locuinţe.
Omului i se pare ciudat să părăsească o casă care nu este a lui sau să părăsească un serviciu prost plătit. Pentru el, lumea e statică, e o puşcărie. Dacă nu poate călători, îşi spune că e bine acolo unde e. Sigur că e bine, dar e prea puţin. E o mentalitate de om sărac, de vulpe care nu ajunge la struguri. Dacă nu este lăsat să se îmbogăţească, omul sfârşeşte prin a crede că acest lucru nu este posibil.

"Mondializarea" e doar o idee. Ea nu elimină monedele ţărilor, nu face populaţiile să dea buzna unele peste altele. Face graniţele mai permisive, mai puţin birocratizate, traficul mai fluent şi circuitul financiar şi de mărfuri mai puţin greoi. Un continent unit sau o planetă unită nu desfiinţează graniţele, nu face oamenii să renunţe la tradiţii.

Necazuri sunt, printre acestea numărându-se faptul că monezile diferite, din regiuni
diferite, au valori foarte diferite. Mondializarea îi sperie pe bogaţi şi săraci, deopotrivă,
pe cei inteligenţi şi pe cei duşi cu pluta, pe cei cu gândire mai abstractă sau mai concretă.

Cuprins de astfel de gânduri, Albert privi cu atenţie topul de o mie de coli de scris, scos din învelitoare cu puţin timp în urmă şi aşezat pe biroul lucios. O foaie după alta, zbura de la suprafaţa pachetului, se înălţa în aer şi dispărea.

Se scutură, apoi închise şi deschise ochii, dar fenomenul anormal continua să se deruleze. Pachetul ajunsese aproape la două treimi.

Îşi spuse că, la urma urmei, putea să se găsească într-o lume virtuală stranie, aşa cum a
presupus de la început, totul nefiind decât un joc, şi nu avea rost să-şi bată prea mult
capul. Episodul cu trecerea străzii şi cel cu bătrânii din staţie dovedeau acest fapt.

Îi plăcea fotoliul rotitor din spatele biroului său. Pipăi pielea maro cu care era tapetat şi simţi cum se ridică mania puterii în el, ca un lichid călduţ, şi i se localizează la cap. Îşi făcu vânt cu piciorul, se mai învârti de câteva ori şi simţi o ameţeală plăcută. Crezu că îi revine inspiraţia, dar nu era deloc aşa; nici un gând despre cum ar fi putut el să abordeze tema mondializării nu-i trecea prin minte. Nici despre o viitoare lege a răspunderii
manageriale nu putea spune prea multe.
Opri scaunul din rotaţie şi se uită la topul de hârtie; ajunsese la jumătate şi foile
continuau să zboare şi să dispară. Puse capul pe birou, închise ochii şi întinse mâinile în faţă, cum avea obiceiul să facă atunci când voia să se relaxeze. Din greşeală, apăsă unul dintre zecile de butoane al căror sens îşi propusese să-l descifreze mai târziu. Sunetul scos îi zbârnâi în creier şi îi trecu prin gând macheta foarte nostimă a unui elicopter. Aceasta se înălţă, zbură un timp şi,

pentru că avea combustibilul pe sfârşite, începu să se prăbuşească. La câteva zeci de metri de sol, pilotul de jucărie deschise cartea tehnică să vadă unde este defectul, apoi totul se spulberă într-o explozie enormă.
Speriat, deschise ochii şi îl văzu pe Hon Kovalski.
- Bate şi ţi se va deschide apetitul pentru bătaie! glumi acesta. - Cine mai eşti şi tu?! întrebă vicepreşedintele.
- Sunt Kovalski, şeful gărzilor firmei, la ordin. Vă amintiţi? V-am condus aici,
împreună cu directorul Divert şi domnul George Manas, dirijorul tuturor corurilor firmei. A trecut ceva timp de când aţi venit. Văd că v-aţi mutat aici. Nu mai mergeţi acasă?
- A, ăla cu muzica e George Manas. A uitat să ne spună. Scuză-mă, domnule Kovalski! Am adormit. Credeam că sunteţi în vis.
- Sunt crunta realitate. Vă rog să-mi spuneţi Hon!
- Bine, Hon. Are ceva că am stat aici şi am lucrat?
- Nu are nimic. De fapt, am anticipat totul şi am umplut frigiderele cu mâncare. Aţi văzut ce bibliotecă vastă vi s-a amenajat?

- Am văzut. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am rămas.

- Puteţi să staţi şi să lucraţi unde doriţi, dar, să ştiţi, computerul aflat la dumneavoastră acasă, e mult mai bine dotat cu informaţii. În plus, metodele folosite, scrisul pe hârtii şi celelalte, sunt empirice.

- Poate fi adevărat ce spui, dar dacă locuinţa mea de la sediul partidului e copiată după cuşeta de pe navă, atunci dormitorul e foarte mic. Aici am un dormitor spaţios şi curat.

- Mă bucur că vă place. Să vedeţi ce bine au ieşit filmările.

- Ce filmări?! Ce vorbeşti?! deveni Albert foarte atent.

- Am înregistrat pe bandă toate actele sexuale pe care le-aţi avut cu Diana Overt. O parte dintre casete le-am trimis deja în teritoriu.

- Ce vrei să spui?!

- La noi în partid nu există secrete. Totul este filmat şi îndosariat. Ceea ce reprezintă o importanţă imediată, se foloseşte imediat.

- Ce importanţă imediată reprezintă jocurile mele cu secretara?!

- Cei de la filiale caută să demonstreze autohtonilor că se poate face dragoste şi altfel. - Cum adică?

- Adică civilizat, în dormitor. Nu pe străzi. Pentru asta, li se arată cum fac pământenii şi ce picanterii cunosc ei. Nu vrem neapărat să le schimbăm obiceiul cu fiarul, dar nici nu avem chef să organizăm mitinguri electorale, iar lor să le plece hormonii la plimbare, în mijlocul lumii, tocmai când preşedintele nostru le vorbeşte despre economie şi prosperitate.

- E cam întuneric în dormitor. Cred că au ieşit nişte filmări de toată jena.

- Nicidecum. Au ieşit nişte filmări excelente. Nu trebuie să subestimăm tehnica filmografică de azi.

- Dacă mă culcam cu Diana în patul din locuinţa mea de la sediu, nu mai aveaţi filmuleţele dorite, râse vicepreşedintele.

- Inexact, spuse Hon. Orice punct din orice parte a oricărui dormitor de pe Ioza este
prevăzut cu un senzor reglat să declanşeze camera de filmat la greutatea a două persoane.

- E filmată toată populaţia planetei?

- Nu. Sunt filmaţi doar membrii partidului nostru. Ei trebuie să fie un exemplu pentru alegătorii autohtoni şi, în plus, nu-şi pun fiarul în cap în mijlocul străzii.

Pe Albert îl enerva faptul că îl filmaseră fără să-i ceară acordul şi se gândi că, dacă îl întrebau, nu-şi dădea nici un acord. Din punctul lor de vedere, procedaseră bine. Îşi spuse că făcuseră o prostie, dar prostia era atât de generalizată încât nu mai deranja pe nimeni. Se mai calmă şi îşi aruncă ochii pe ceea ce mai rămăsese din topul de hârtie.

- Tu vezi ce văd eu?
- Sigur că văd, răspunse Hon. Foile zboară şi dispar . - Ţi se pare normal?
- Nu e deloc normal.
- Şi, atunci, ca şef al gărzilor nu trebuie să iei măsuri.

- Fenomenul nu ţine de departamentul de pază. Nu pot lua nici o măsură de prevenire sau de combatere a vreunei infracţiuni.
- Ce se poate face? Uită-te, foile dispar de sub nasul nostru.

- Dacă nu este reclamat sau constatat vreun furt, nu am pe cine incrimina. Nu e nici un furt.
- Dacă furt nu e, ce e?

- Nu ştiu. O dispariţie. Probabil, ceva legat de paradoxul spaţiu-timp. V-aţi rotit cumva cu fotoliul?
- Sigur.
- E o copilărie. Câte rotaţii aţi făcut?
- De unde vrei să ştiu? N-am stat să număr. - Ştiţi măcar în ce sens v-aţi rotit?

- Pot să reconstitui. Dacă am împins cu piciorul în colţul ăsta de birou, înseamnă că m-am învârtit în acest sens, adică în sensul invers de rotaţie a limbilor de ceasornic.
Îi arătă şi văzură că foile de hârtie încep să dispară mai repede.

- Rotirea cu scaunul accelerează zborul colilor. Acestea dispar şi când staţi pe loc, dar mai lent. Înseamnă că e şi un fenomen spaţio-temporal, dar acesta este suprapus peste un alt fenomen, necunoscut, misterios.

Văzând că vrea să dispară şi ultima hârtie din fostul top, Albert se aplecă în faţă şi vru s-o prindă. Foaia îi trecu printre degete, ca un fum, şi se destrămă.
- Ciudat, spuse pipăind locul gol. Foarte ciudat.
- Nu e nimic ciudat. În afară de Diana Overt, a mai intrat cineva aici? - Probabil că au intrat oamenii tăi să ia casetele filmate.
- Nu. Asta nu. Casetele se schimbă singure, în mod automat. Unde e Diana?

- În bucătărie. Prepară ceva de mâncare. Dacă doreşti, eşti invitat să iei masa cu noi.

- Nu, mulţumesc. Am mâncat şi sunt în exerciţiul funcţiunii. Ce aţi făcut concret în ultimele două ore.
- Am conceput nişte eseuri politice.
- Şi, mai înainte?
- Am citit o carte.
- În profil.
- Bineînţeles că în profil. Tot ce e aici se referă la politica partidului. Nu e nimic referitor la investiţii.
Luă, dintre zecile de cărţi aflate pe tăblia lucioasă a biroului, volumul referitor la mondializare şi i-l întinse. Hon luă cartea, o răsfoi cu atenţie, apoi ridică privirea spre vicepreşedinte.
- Ce scriaţi?
- Nu scriam nimic. Mă învârteam cu scaunul să văd dacă nu-mi vine inspiraţia. De fapt, la un moment dat, m-a cuprins o foame atât de cumplită, încât m-a apucat somnul. Când ai intrat, cred că dormeam.
Hon scosese un carnet şi începuse să noteze ceva, încruntându-se.

- Vrei să iniţiezi o anchetă pentru un top de hârtie?! întrebă Albert.
- Nu contează valoarea lucrului dispărut, ci principiul moral. Putem considera că e o dispariţie şi, cum nu cred că e un fenomen paranormal, atunci când apare şi un făptuitor, se cheamă că avem un furt. Furtul ţine de protecţia şi paza pe care trebuie să le acorde gărzile conduse de mine. Pe Ioza, nu se întâlnesc prea des cazuri din astea.
- Poate fi o anchetă pentru nimic. Pe Pământ, gardienii mai iniţiază câte o anchetă să-şi justifice salariile. Dacă e ordin, mai găsesc şi câte un corupt. Cine trebuie să fie coruptul, se hotărăşte la nivelele cele mai înalte ale partidului, dar aici? Ce rost are să iniţiezi o anchetă? Am înţeles că nu există infracţionalitate prea mare pe această planetă.
- Nu există infracţionalitate, dar există luptă pentru putere şi, cel puţin teoretic, acolo
unde se iniţiază lupta pentru putere, trebuie să apară şi metode de luptă nepermise de lege

şi morală. Ia, gândiţi-vă! Dacă vă învârteaţi cu scaunul şi vă venea inspiraţia la timp, ce făceaţi?
- Mă apucam de scris.
- Pe ce?
- Pe foi de hârtie. Multe lucruri interesante am scris chiar eu, nu le-am dictat, iar secretara le-a trimis la centru, prin fax.
- Deci, putem presupune că hârtiile dispărute puteau fi suportul unor idei care să schimbe lumea politică?

- Putem.

- Vedeţi? Aici am vrut să ajung. E posibil ca nici un alt top să nu fie atât de important ca acela care a dispărut.

- Ai dreptate. Nu ştiu cum sunt fiinţele pe aici, dar oamenii, atunci când se îndrăgostesc de lucrurile lor, le folosesc cu succes. Când am fost student, m-am legat foarte mult de un stilou. Era un stilou ieftin, cu nişte motive florale naive, desenate pe el. Cu el am luat numai note bune. Înaintea unui examen greu, l-am rătăcit pe undeva şi am pierdut examenul. Norocul meu a fost că l-am găsit înaintea sesiunii de toamnă, altfel pierdeam anul. Nu-mi intra nimic în cap dacă nu aveam acel stilou în mână. Aşa mă simt şi acum. Sunt din ce în ce mai convins că aş fi putut scrie ceva epocal pe foile dispărute. Acela care a iniţiat dispariţia, e un sabotor! strigă vicepreşedintele. Ai vreo bănuială?

- Acum, pentru că nu mai sunt lăsaţi să fure, hoţii au lăsat deoparte bunele maniere şi se ţin de tot felul de glume proaste. Pot fi angajaţi de vreun membru de partid al partidului nostru. Pot fi de la un partid concurent. E posibil să fi intuit că sunteţi un potenţial mare conducător şi v-au luat în vizor.

- E posibil, dar n-a fost nici un străin aici.

- Ce se întâmplă?! întrebă Diana din pragul uşii. Am crezut că se dă vreo bătălie. De ce strigi aşa?

Căutând să fie cât mai concis, Albert îi povesti tot ce se întâmplase. Femeia izbucni în râs, iar şeful gărzilor tuşi stânjenit şi spuse că se retrage, că are foarte mult de lucru şi va întocmi un raport pe baza căruia să se declanşeze o anchetă privitoare la topul de hârtie dispărut.

- Vom vedea, spuse şi închise carneţelul. Voi începe prin a

scana întreg etajul pentru a depista amprente străine.
Diana îl invită şi ea la masă, dar Hon Kovalski o refuză, salută respectuos şi ieşi.
Secretara trecu în bucătărie, să definitiveze ultimele detalii ale mesei, iar Albert se afundă în fotoliu şi în gânduri. Reflex, începu să se învârtă cu fotoliul, încet, apoi din ce în ce mai repede, derulând filmul celor întâmplate şi căutând o explicaţie logică.
După un timp, începu să picotească, apoi ochii i se închiseră de tot.

În virtutea inerţiei, scaunul mai făcu două rotaţii şi se opri. Vicepreşedintele deschise ochii şi privi stupefiat. Filele topului de hârtie dispărut, începuseră să reapară, una câte una. La 50 de centimetri de tăblia biroului, din neant, apăru o filă, apoi o a doua, a treia, aşezându-se, firesc, una peste alta.

Venită să-l cheme la masă, asistenta se uita uimită la bărbat şi la foile care se materializau din nimic.
- Am crezut că vă distraţi pe seama mea, spuse.
- Eu aş fi putut să glumesc, dar şeful gărzilor nu şi-ar fi permis. Spune-mi că nu dorm! - Nu dormi. Ce m-ar face să cred că dormi?

- Faptul că aşa ceva se întâmplă doar în vis, arătă Albert spre topul din ce în ce mai gros.
- Eu aş spune că aşa ceva nu există, spuse femeia. - Cum să nu existe?! Nu vezi?
- Nu. Nu la asta mă refer. Am senzaţia că nu există nimic din ceea ce e în jurul nostru, că acest apartament nu e real.
- Ar fi prea mult.
- Este prea mult. Uşa de la acest birou s-a deschis singură, iar dincolo nu e ceea ce ne-
am aştepta noi, ci altceva, încă necunoscut. Dispariţia şi apariţia hârtiilor parcă ar fi
curgerea timpului, când înapoi, când înainte. Cred că am încurcat-o rău de tot. Vino să
vezi!
Albert se ridică de la birou şi o urmă pe culoar, dar acela nu era culoarul ştiut de ei. Pereţii nu erau placaţi cu marmură, nici podeaua nu era acoperită cu covoare moi, ci era cu totul alt hol. Acum, pe jos se găseau scânduri putrezite şi scârţăitoare, iar pereţii erau acoperiţi cu tapet murdar şi, pe alocuri, dezlipit. Din loc în loc, era atârnată câte o pictură ieftină sau câte o vază cu flori agăţătoare.
Ca la un semn, cei doi vrură să se întoarcă în biroul lui Albert, dar uşa din aluminiu,
capitonată cu piele, se închise şi se transformă într-o uşă din lemn, cu geamuri murdare.
- Ce se întâmplă?! se opri bărbatul, brusc, speriat că putea intra prin geamuri. - Nu am avut niciodată de-a face cu ei, dar cred că aici este mâna enocraţilor. - Ce dracu' mai sunt şi ăştia!
- O grupare extremistă care vrea să instaureze dictatura enocraţilor pe Ioza. Am auzit că sunt extrem de periculoşi.
- Să chemăm gărzile!
- Nu ştiu dacă se mai poate. Biroul tău a rămas înăuntru, iar butoanele sunt pe el.
- Hon a spus că există camere de filmat şi că am fost

supravegheaţi tot timpul. Vor observa că am dispărut.

- Crezi că enocraţii sunt proşti? Au făcut şi ei înregistrări şi le pun, să le vizioneze gardienii. Nu cred că se va prinde cineva de truc.

- Cine sunt enocraţii ăştia şi ce vor de la noi?

- Ce sunt, ştiu, dar nu ştiu ce vor. Sunt adepţi ai enocraţiei, o orientare sociologică şi politică, potrivit căreia, în societatea contemporană, rolul de conducere ar reveni specialiştilor în domeniul enotehnicii. Enocraţii sunt conduşi de enologi, specialiştii în enologie, o ştiinţă care se ocupă cu vinificaţia şi cu studiul produselor derivate ale viei şi vinului.

- Despre ce derivate este vorba?
- Fel de fel, dar enologii consideră că omul este principalul derivat al viei şi vinului. - Cum adică?

- Cred că totul se referă la faptul că via şi omul au o istorie comună, şi că multe genii au fost zămislite la beţie.

- Dacă enologii cred că geniile sunt o consecinţă a unei mese copioase, stropită cu mult vin, şi a unui act sexual, se înşeală. Eu cred că recunoaşterea geniului nu se face nici
măcar, neapărat, după moarte, ci în timpul vieţii celor care au vrut să-l cunoască.

- Nu vorbim despre genii, ci despre adepţii enocraţiei. Circulă tot felul de poveşti despre ei, dar eu nu am văzut nici unul.
- Oricum, ne-au făcut-o. Dintr-o clădire impunătoare, unde stăteam bine şi frumos,
mâncam, beam, făceam dragoste cu tine şi scriam eseuri politice, iată-mă într-un hol urât mirositor, luminat de un bec orb. Acum, cine ştie ce mai urmează! se enervă Albert. Auzi, colo! Enologi.

- Pe uşa biroului tău scrie Albrecht Hosmann, investigator, iar la mine scrie Diana Overth, secretară.

Bărbatul citi plăcuţele din tablă lipite pe geamurile celor două uşi alăturate, constată că
numele erau şi nu erau ale lor şi îl cuprinse o senzaţie stranie; îi venea să vomite şi avea ameţeli.
- Ce o fi ăla investigator?
- De unde vrei să ştiu?

Văzură că, din încăperea biroului de investigator, uşile nu dădeau într-un dormitor vast şi într-o bucătărie utilată modern, ci într-o cămăruţă cu pat de fier şi o chicinetă, unde abia încăpeau aragazul şi o măsuţă. Peste tot, mizeria era la ea acasă. Pereţii erau
coşcoviţi, fişetele birourilor erau ruginite, iar tot restul era din lemn. Într-un cuier, se găsea agăţată o haină şi o pălărie de parcă Albrecht ar fi ieşit pentru câteva minute din încăpere, doar în cămaşă, urmând să revină peste câteva minute.

Albert căută prin buzunarele hainei şi găsi un portofel cu acte şi bani. - Ai mai văzut aşa ceva?

- Nu. Ăştia sunt bani din anul 1922, dintr-un stat demult dispărut, Statele Unite...Uite! Scrie pe ei.

- Am citit şi eu, dar nu am crezut că a putut exista aşa ceva, spuse Albert. Ce facem?

- Nu ştiu ce să facem. Cred că enologii lucrează cu furnici. Cine ştie în ce publicaţie au găsit acest decor şi le-au pus să iniţieze un proces de conversie. Poza de pe cartea de identitate seamănă cu tine.

- Seamănă, dar eu n-aş purta nici bătut tricou cu guler, panglică din pânză legată de gât şi o haină ca asta din cui, cum se vede în poză. E clar. Nu sunt eu.

- Ba, din păcate, cred că eşti chiar tu. Ai face bine să-ţi iei portofelul. Presimt că, într-o lume ca asta, e bine să ai acte.

Îi arătă pe fereastră un om îmbrăcat altfel decât majoritatea, care oprea câte o maşină şi cerea şoferului să-i arate fel şi fel de hârtii.

- Vezi ce vreau să spun? Toţi şoferii opriţi scot din buzunar un plic din ăsta din piele de animal. Din plic, scot fel de fel de hârtii pe care le arată individului cu şapcă nostimă. Ai face bine să iei haina pe tine şi să-ţi pui pălăria!

Albert îmbrăcă haina peste salopeta argintie termoizalantă, pe care o purta direct pe piele, puse pălăria pe cap şi se uită într-o oglindă. Hohotul lui de râs stârni praful de pe dosare şi făcu să se mişte podelele din lemn; arăta ca un mecanic cu haină şi pălărie.

- Nici tu nu stai prea bine, spuse vicepreşedintele şi îi întinse trenciul găsit în biroul secretarei. N-ai văzut ce rochii lungi au femeile din lumea asta, indiferent dacă această lume e construită sau nu de furnici?

Deoarece se găseau vrafuri de reviste, aruncate peste tot, citiră repede câteva zeci şi se dumiriră pe ce lume se aflau.

Constatară că se găseau la etajul 2 al unei clădiri cu doar 8 etaje, iar a treia uşă dădea spre o scară interioară. Exista şi lift, dar acesta era complicat de folosit şi nici nu avea rost să se obosească pentru două etaje.

Coborâră şi, chiar în faţa clădirii, găsiră maşina investigatorului, după numărul din carnetul de conducere. Eforturile lor de a o porni fură zadarnice.

- Dacă nu ar fi trecătorii ăştia aşa fistichiu îmbrăcaţi şi maşinile astea atât de complicate, aş crede că suntem pe o stradă din Oraşul Vechi, spuse bărbatul.

- Maşinile astea "complicate" sunt primele maşini din lume. Sunt cele mai simple.

- Şi atunci, de ce n-am putut să pornim maşina asta care, după cum arată actele, e proprietatea mea?!

- Nu totdeauna lucrurile cele mai simple sunt şi cele mai accesibile. Ai putea, de exemplu, să mânuieşti o bâtă?

- Nu.

- Vezi?!

O luară pe jos, de-a lungul trotuarului, căscând gura la vitrine.

- Dacă e mâna lor la mijloc, enologii au uitat că, totuşi, suntem pe Ioza, unde, pe o emisferă e ziuă, iar pe cealaltă noapte, spuse Diana. Pe Pământ, unde a existat acest an 1922, ziua şi noaptea se succedau. Aici, unde am fost aruncaţi, e tot timpul ziuă.

- Ar fi putut şi enologii să aibă bunul simţ să dea un pahar de vin. În fond, spuneai că se ocupă cu vinificaţia.

- Dacă vrei un pahar de vin, hai să intrăm acolo, peste drum, unde scrie “restaurant”. Dacă banii din portofel sunt buni, luăm şi masa.

- Da, dar stă proţăpit în uşă ipochimenul acela cu şapcă, haină cu epoleţi şi pistol la brâu. Precis ne întreabă de acte.

- Şi ce, nu avem?! întrebă asistenta. Uite aici! Am găsit buzunarul trenciului toate
actele numitei Diana Overth. Întâmplător, seamănă cu mine. Nu avem de ce ne teme.
Cine a produs această lume virtuală sau ce-o fi ea, ne-a avut în vedere tocmai pe noi doi.
Traversară strada şi se opriră în faţa celui ce păzea locanta.
- Ce doriţi? îi întrebă.

Miraţi că nu sunt legitimaţi, vicepreşedintele şi secretara sa îi spuseră că ar vrea să ia
masa şi să deguste un vin de calitate. Paznicul izbucni în râs şi îi informă că acela era un club privat şi, chiar dacă ar fi avut legitimaţie, tot nu le-ar fi permis să intre. Erau
îmbrăcaţi total inadecvat; el, cu salopetă pe sub haină, iar ea, cu un balonzaid peste
lenjeria intimă.

- Asta nu e lenjerie intimă, de supără femeia. E o fustă şi un tricou, aşa cum se poartă la oamenii civilizaţi.

- Să lăsăm! spuse Albert. Hârtia asta s-ar putea să-l facă să se răzgândească. Scosese o hârtie de o sută de dolari şi i-o plimba pe la nas.
Omul se făcuse palid şi începuse să tremure.
- Ce-o fi având?!

- Nu am nimic, spuse paznicul, dar nu am văzut o hârtie de o sută decât o dată în viaţă,
şi atunci pentru scurt timp, pentru că, în loc s-o cheltuiesc cu folos, am pierdut-o la ruletă.

- Bine, atunci se cheamă că o să vezi suta şi a doua oară. De

data asta, sper, pentru mai mult timp.

Vicepreşedintele îi îndesă bancnota în buzunar, îl ocoli şi îi făcu semn asistentei să-l urmeze. Încercă să intre, dar uşa nu se mişca.

- Clanţa e pusă de formă, spuse paznicul. Nu se deschide decât dacă o acţionez eu, cu această telecomandă.

- Dar, dincolo nu e ce ne aşteptăm noi să fie, ci doar o câmpie întinsă cu pante line şi rare ridicături de pământ. Priveşte! Se întinde până în depărtare.

- Nu e treaba mea, spuse omul. Eu sunt plătit să păzesc uşa unui restaurant cu regim închis, de club privat. Unde intraţi voi şi ce faceţi acolo, nu mă interesează.

- Ţi-am dat suta de dolari să pot intra în local, să iau masa şi să beau ceva.

- Inexact. Mi-ai dat suta de dolari ca să vă las să intraţi. Când? Unde? Ce treabă am eu cu dorinţele voastre?!
- Bine, dar ce treabă avem noi pe câmpia asta pustie?
- Nu e o câmpie pustie. Peste doar un sfert de oră, aci e programat un miting electoral.
Tot timpul se întâmplă ceva pe câmpie, programul e foarte încărcat. Uitaţi-vă spre
dreapta! O masă compactă de oameni, să tot fie câteva zeci de mii, se îndreaptă încoace.
- Sunt ai noştri! se bucură Diana.
În fruntea unei mulţimi se găsea preşedintele partidului, îmbrăcat în obişnuitul lui
costum maro. Veneau şi toţi vicepreşedinţii, cei cinci bărbaţi chei şi cele două femei. Îi
recunoscură pe Ema Radovici şi pe arhitectul-şef Eucelin Muncia.
Era acolo şi Ian Hicus, neuro - psihiatrul, precum şi cei de la conducerea firmei, directorul Divert, dirijorul
Manas şi gardianul-şef Kovalski. Erau mulţi, foarte mulţi reprezentanţi ai nivelului
tehnic al aerodinei 068...Venea şi o armată de oameni ai presei.
- Ar fi trebuit să vă iau mult mai mulţi bani, spuse paznicul. E un miting neautorizat.
- Neautorizat de cine!? Am înţeles că partidul nostru, chiar dacă nu a câştigat încă alegerile, are mare putere pe Ioza.
- O fi cum spui, dar avem un preşedinte şi un guvern, care, chiar dacă nu strălucesc profesional, nici de colo nu sunt.
- Ai spus că e programat un miting, interveni secretara. Cine l-a programat?!
- Nu ştiu şi nu e treaba mea să ştiu. Ştiu doar că a fost programat un miting electoral neautorizat.
- Mai avem timp să ne întoarcem, spuse Albert. Revenim în stradă şi tragem uşa acestui pseudo - restaurant.
- Nu cred că se mai poate, spuse Diana. Deja preşedintele ne face cu mâna, în semn de bun venit.
Femeia plecă spre grupul de manifestanţi, care venea spre ei.

Vicepreşedintele avu un moment de ezitare, apoi trânti uşa şi o urmă.
- Mă simt ca şi cum m-aş găsi în spatele unor decoruri de carton, în timpul unei filmări.
- Aşa te simţi, dar nu cred că e asta. Priveşte în jur! În orice parte ai privi, nu se vede decât o imensă întindere de pământ înverzit şi, ici-colo, câte o colină mai înaltă. Cred că, mai degrabă, e un fenomen optic.
- Fiţi bineveniţi la mitingul nostru! le ură Aram Melior, preşedintele partidului.
- Ne bucurăm să fim bineveniţi, spuse Albert, dar paznicul de care tocmai ne-am despărţit ne-a spus că mitingul partidului nostru e neautorizat. Meseriaşii ăia se comportă de parcă totul ar fi în ordine. Să nu ai autorizaţie, nu e lucru normal şi orice lucru anormal induce o stare de nelinişte.

Văzură o grămadă de lucrători cum înalţă o tribună şi cum un grup de electronişti şi electricieni se ocupau cu montarea instalaţiilor de sonorizare.

- Cel care v-a spus că mitingul nostru e neautorizat, a spus adevărul, dar tactica politică
ne dictează să ţinem şi astfel de manifestări. Am vorbit cu actualul premier al planetei şi
l-am rugat să nu ne dea aprobarea. Din când în când, aşa, de ochii ziariştilor, trebuie să
fim trataţi cu refuz. Dacă totul ar merge ca pe roate, câinii democraţiei s-ar întoarce
împotriva noastră. Puţină suferinţă le tine trează atenţia. Mitingul acesta îl facem doar
noi, între noi, conducerea şi un segment stabil din electorat, pe care îl folosim ca public.
Din când în când, şi electoratului foarte stabil trebuie să-i reîntăreşti reflexele
condiţionate.

Se uită împrejur să vadă dacă nu era vreun reprezentant al presei prin apropiere şi zâmbi stânjenit:

- Desigur, acesta este un lucru pe care îl ştie toată lumea, dar nu trebuie ca să fie auzit de la noi, înregistrat şi amplificat de forţa cuvântului.

- Înţelegem, spuse Diana.

Făcu semn spre cel mai apropiat grup de ziarişti, care, văzând că avea loc o discuţie între conducere şi doi oameni, apăruţi din neant, se uitau spre ei cu atenţie.

- Nu e nici un pericol să se apropie, spuse Melior. Putem vorbi în voie. Dacă mitingul nostru e neautorizat, şi înregistrările lor sunt tot neautorizate.

- Da, spuse Albert, dar pot folosi cele spuse de noi în alt context, ca şi cum
înregistrările ar fi făcute la un alt miting, autorizat, sau le pot folosi în emisiuni sau articole de sinteză.

- Uite, asta îmi place la tine, ai idei, îi spuse preşedintele lui

Albert. Ziariştii ăştia sunt ultimii din lume. Nu am avut nici un interes să aduc aici oameni de calitate, care să ştie să întoarcă pe toate feţele chiar şi cea mai banală afirmaţie, să ne încurce politica şi să-i deturneze sensul.

- Eu ştiu că o politică de calitate are nevoie de ziarişti talentaţi.

- Inexact. O politică adevărată, de orice calitate ar fi, se face cu ziarişti proşti, care nu ştiu să intuiască sensul mişcărilor.

- Înţeleg. Oricând, o politică adevărată este politica pe care o facem noi, pentru noi, cu ajutorul electoratului nostru, fără intervenţia presei.

- Îmi place de tine, îl bătu preşedintele pe umăr. Păcat că nu este aici şi Hosman cel original. Dar, nu-i nimic! Am să-i transmit înregistrarea acestei discuţii, ca temă de meditaţie. De fapt, am să-i transmit orice discuţie care se va întâmpla s-o avem în viitor.

- Ce vrea să însemne “cel original”?! se sperie Albert.

- Vreau să spun că nu eşti tu vicepreşedintele care se ocupă de relaţiile cu presa, precum şi reflectarea activităţii noastre în ziare şi imaginea în ochii unui potenţial

electorat. Nu eşti Albert Hosman, ci o copie. Ţi-am zis Albrecht Hosmann, investigator de profesie. În acelaşi timp, eşti chiar vicepreşedintele şi specialistul în investiţii. Ai acelaşi bagaj de informaţii, pe acelaşi pachet genetic. Totodată, nici Diana nu e Diana, ci domnişoara Overth, secretara investigatorului.

- Nu e prea complicat?!

- Ba da, dar legile existente, chiar dacă nu ne convin, trebuie respectate. O lege din astea spune că mitingurile neautorizate trebuie să se desfăşoare în afara oraşului Lahr, capitala astrului.

- Nu mi se pare că suntem în afara capitalei, ci în spatele unor decoruri de film, abil mascate optic, interveni Diana.

- E adevărat, decorurile sunt bine mascate. Nu le vedem. De partea cealaltă, locuitorii sunt amestecaţi cu actorii, pentru mai multă veridicitate şi naturaleţe, dar totul se găseşte pe câmpia asta, la marginea oraşului.

- Dacă, prin absurd, aţi ajuns atât de departe cu ştiinţa, încât să sintetizaţi oameni după model şi să construiţi oraşe-fantomă, e treaba voastră, dar nu credeţi că era mai simplu să-l chemaţi aici pe Hosman, originalul, să nu vă mai complicaţi cu duplicate?

- A trebuit să păstrăm originalele la firmă. Au o misiune foarte importantă. - Aceea de a lua masa, în timp ce noi facem foamea pe câmpuri.

- Nu. Rolul lor este să scrie eseuri politice, foarte importante pentru viitoarea orientare a partidului. Asta este cauza pentru care am preferat această formă de, să-i zicem, teleportare.

- Dacă au rămas originalele în clădirea firmei de consultanţă, nu poate fi vorba de teleportare, spuse Diana. Eu credeam că suntem în alt timp, undeva, unde se poate sintetiza orice, chiar şi o stradă a unui străvechi oraş din trecutul Pământului.

- Nici eu nu ştiu prea bine. Sunt complet antitehnic. Cred că nu este o teleportare, în adevăratul sens al cuvântului, ci, mai degrabă, o conversie la distanţă, o sinteză pe bază de matrice

genetică informaţională.

- Pare destul de complicat de înţeles. De pus în practică un astfel de proces, pare şi mai complicat, spuse Albert.

- Vă dau un exemplu empiric. Să zicem că avem un text, sintetizat pe o coală de hârtie. Acesta este decriptat subatomic, până devine informaţie, şi trimis electromagnetic în altă parte, unde este sintetizat, pe o altă bucată de hârtie, cu altă cerneală. Voi sunteţi textul trimis dintr-o clădire de 50 de etaje într-o maghernită de 8 etaje, care stă să cadă la cel mai mic cutremur. Sunteţi şi, în acelaşi timp, nu sunteţi aceiaşi doi oameni. Totul e pe principiul aparatului numit fax.

- Ha, ha, ha! râse Abert. Aţi ajuns cu ştiinţa atât de departe încât aţi fi în stare să trimiteţi prin fax chiar şi oile la păscut.

- E o idee notabilă. Uite că la aşa ceva nu m-am gândit. Am s-o dau ca temă de
meditaţie ştiinţifică savanţilor din partidul nostru. Necazul e că nu am adus încă nici o oaie pe Ioza, iar pe Pământ acestea sunt animale pe cale de dispariţie, foarte rare, foarte scumpe şi protejate de o lege specială.

- Nu m-am referit chiar la oi. Era o parabolă...Voiam să spun că eu, copia, nu sunt chiar cerneală pe hârtie de fax, ci un organism mai complicat.

- Ah, am înţeles. Află că eşti făcut din trei fiinţe autohtone. S-au folosit atâtea pentru că pachetele lor de gene sunt puţin diferite de cele umane.

- Aţi ucis băştinaşi pentru conversia mea?!

- Nicidecum. S-au oferit singuri, cu mare bucurie. Ca posesor al cunoştinţelor unui vicepreşedinte de partid, eşti o persoană importantă. Cei trei indigeni au fost foarte mândri să participe, cu trup şi suflet, la copierea ta.

- Cu trupul, e clar, dar sufletul?

- Informaţional, nu ajungea materia unui singur individ. S-au folosit trei.

- Nu e vorba de numărul lor, ci de faptul că au dispărut nişte fiinţe înzestrate cu raţiune. Că e unul, că sunt trei, are prea mică importanţă. I-aţi ucis!

- Nicidecum. Ei s-au oferit, iar raţiunea lor de a exista e să fie de folos. Au murit şi n-au simţit.

- E ca şi cum aţi fi reintrodus pedeapsa cu moartea.

- Nu are rost să reintroducem pedeapsa cu moartea, se enervă Melior. Şi faptul că vă lăsăm în viaţă e prea mult.

- Asta e raţiune de a nu mai fi, interveni secretara ca să aplaneze conflictul. Nici eu nu văd rolul dublurilor. Nu se întâmpla nimic rău dacă originalele făceau o pauză şi veneau chiar ele la miting.

- Nu se putea. V-am spus. Chiar dacă am face abstracţie de importanţa scrierilor celor doi, nu se cade să deranjezi un om

important de la masă. Diana era pe cale de a pregăti un prânz pe cinste. Nu se poate şti dacă, în timp ce ia acest prânz, lui Hosman nu-i vine vreo idee fundamentală, care să revoluţioneze politica partidului.

- Orice ar fi, e absurd ce ni se întâmplă, spuse Hosman.

- Trebuie să înveţi şi tu, şi am să transmit acest lucru şi originalului, că totul este absurd până când se întâmplă. Să propovăduiţi asta întregului electorat!

- Ce ne apropie, e clar. Ne deosebeşte ceva?

- Ţie ţi s-a introdus un program simplu, care te face să nu fii cât originalul de suspicios. Lucrul ăsta te face superior.

Albert nu mai spuse nimic. Nu voia să se ştie că nu credea absolut nimic din cele spuse de şeful partidului. Îi venea să-i râdă în nas, dar se hotărî, până la urmă, să se aşeze în spatele unui zâmbet. Îşi ascunse gândurile, să vadă ce avantaje putea avea din faptul că era considerat încrezător şi, din cauza asta, superior originalului.

Spuse că avea deplină încredere în politica partidului şi că va face tot posibilul pentru victoria finală: câştigarea alegerilor.

- Vouă, ca şi dubluri ale celor doi colegi ai noştri, nu vi se cere să faceţi ceva. După miting, sunteţi liberi să mergeţi unde vreţi şi să faceţi ce doriţi.

- Chiar aşa?! se miră Albert. Suntem aduşi aici, apoi ni se dă un picior în fund.

- Nu. Aţi fost aduşi aici cu un singur scop, să asistaţi la miting. Dacă vreţi, puteţi să participaţi activ, să luaţi cuvântul, dar, la încheiere, rolul vostru se termină. Puteţi să intraţi în pielea investigatorului şi al secretarei lui sau puteţi face orice altceva.

- E inuman să fim îndepărtaţi aşa! ridică şi Diana tonul. Avem sentimentele şi bagajele de cunoştinţe ale originalelor. Nu reprezentăm doar o autoritate virtuală, suntem departe de orice limbaj de lemn şi vrem să facem politică. Vrem să vă ajutăm să vă depărtaţi de atitudinea totalitară şi omniscientă.

- Vreţi pe dracu'! spuse preşedintele.

Fără un cuvânt, le întoarse spatele, trecu prin cercul de reprezentanţi ai mass-media, ce îi înconjuraseră, şi se urcă pe scenă.

- Na, să te saturi de politică! râse Albert.

- Presa ştie ce am discutat noi?! strigă Diana.

- Au scris toate ziarele, au urlat toate posturile de radio, au transmis toate televiziunile
şi s-au înroşit cablurile telefoanelor marilor agenţii de ştiri, se întoarse preşedintele şi
aruncă peste umăr. Subiectul conversiei de fiinţe umane din

autohtoni e deja fumat. Aţi
face bine să vă amestecaţi cu ceilalţi simpatizanţi şi să urmăriţi mitingul. Aveţi de învăţat.
Urcă şi se îndreptă spre microfon. Aşezat în mijlocul scenei, părea o fiinţă
neînsemnată, nu marele om, conducătorul primului partid al oamenilor din spaţiul extraterestru.

Salută mulţimea şi îi mulţumi pentru prezenţă. Publicul aplaudă furtunos şi începu să scandeze lozinci.
Ziariştii notau de zor deşi conducătorul partidului nu spunea nimic notabil,
cameramanii se întreceau în a lua imagini, din cele mai imposibile unghiuri, iar reporterii radiourilor împingeau cordonul de pază din jurul scenei, căutând să fie plasaţi cât mai aproape de difuzoare.

- Ce idiot, spuse Albert. Întâi îmi spune că sunt o persoană importantă, sintetizată din trei autohtoni, apoi mă lasă, ca pe un nimeni, cu ochii în soare.

- Pe Pământ, unde nu se pot compara decât între ei, oamenii se consideră mai buni sau
mai răi. Aici, pe Ioza, unde sunt doar unii dintre extratereştrii, s-a văzut că oameni sunt
cei mai răi. Nu te poţi baza pe cuvântul lor; azi spun una, mâine alta. Dar, fi atent!
Începe.
- Ce începe?
- Mitingul.
- Păi, ceea ce a spus preşedintele până acum nu face parte tot din programul adunării?!

- Nu. Mitingul propriu-zis, neautorizat, începe abia după intonarea imnului. Ceea ce a spus până acum e pentru presă. Începând din acest moment oamenii din mass-media nu mai au acces. Nu sunt autorizaţi să mediatizeze un miting neautorizat. Consemnează evenimentul, ca atare, şi atât. Nu au voie să facă nici un comentariu.

- Dar, dacă dau publicităţii ştirea, se cheamă că fac un denunţ public, că atenţionează poliţia de faptul că are loc un lucru ilegal. Faptul că mitingul este neautorizat este ştirea bombă. Nu văd ce i-ar mai interesa.

- În acest caz, poliţia nu are voie să intervină. Ea ştie că mitingul e neautorizat, dar acesta e neautorizat chiar de preşedintele interimar al planetei, la rugămintea liderului Melior şi la sugestia premierului.
- Aaa, acum se dau aprobări şi pentru chestii neautorizate.
- Nu s-a dat nici o aprobare în acest sens. Nedându-se autorizaţie de desfăşurare,
înseamnă că mitingul e neautorizat. Aici, nu e ca pe Pământ, unde trebuie să te acoperi de aprobări scrise ca să nu o încurci. Aici, lucrurile sunt de la sine înţelese.

Albert îşi spuse că, pentru el, lucrurile erau mai degrabă de la sine neînţelese şi se hotărî să le lase să decurgă singure, în afara înţelegerii lui. Ştia că, dacă ceva nu era corect şi nu avea cum să intervină în corectarea lui, trebuia lăsat să treacă; poate era corect

pentru alţii.

Văzu că, într-adevăr, reprezentanţii televiziunilor şi radiourilor îşi strâng uneltele de filmat şi trusele audio şi, împreună cu cei de la ziare, formează, la o oarecare distanţă, în spatele publicului, o masă umană compactă.

- Ce fac?! se miră Albert. Toată lumea se uită la ei, parcă vrând să-i vadă plecaţi, iar ei au înţepenit.

- Ca să plece, aşteaptă permisiunea preşedintelui. Ziariştii n-au venit aici de capul lor, ci au fost aduşi de partid. Sunt plătiţi să însoţească partidul şi să-l susţină, mai ales electoral.

- I-auzi colo! Sunt aproape jumătate din cei veniţi cu preşedintele. Printre ei, nu sunt şi ziarişti de pe alte planete sau locali?

- Până la venirea noastră, pe Ioza n-a existat niciodată o reţea de transmitere a ştirilor, iar celelalte partide, venite de pe alte planete, abia acum îşi organizează agenţii de presă.

Fac asta pentru că ne-au văzut pe noi şi îşi dau seama că e foarte bine să te faci cunoscut prin toate metodele.

Masa de oameni ai presei primi confirmarea de plecare şi se urni, cu tot calabalâcul, în jos, pe câmpia lin înclinată; ajunsă la o distanţă considerabilă, se făcu nevăzută, de parcă ar fi intrat într-un tunel invizibil.

- Ce truc! se frecă Albert la ochi. Aici se apare şi se dispare de parcă acest lucru ar fi normal.

- N-au dispărut. Au trecut dincolo, în oraşul construit la marginea capitalei. E ceva normal. Un proverb local spune că lucrurile vizibile sunt pentru orbi.

Pe scenă, urcase un cor format din 400 de femei, cu cearceafuri foarte transparente, trase pe cap, şi se grupase în spatele şefului de partid. Urcă şi George Manas, dirijorul tuturor corurilor firmei, salută publicul şi scoase bagheta.

- Sunt aproape goale, spuse Albert. N-au nimic pe sub cearceafuri şi, în lumina soarelui, se vede tot.

- Cearceafurile sunt fiaruri ţesute chiar de ele, cu multe broderii şi motive florale. Priveşte! Nu sunt două fiaruri la fel.

- Dacă tot s-au apucat să-şi facă singure hainele, puteau să facă lucruri decente. Spuneai că fiarul este un accesoriu al unui ritual sexual.

- Femeile astea sunt susţinătoare ale introducerii fiarului ca port popular. Partidul
nostru a adoptat această idee a băştinaşilor şi a transformat-o într-unul din instrumentele lui electorale.

- Nu e nici o femeie urâtă în cor. Ar putea avea necazuri. Cine le vede îmbrăcate astfel, e sigur că ele caută un partener pentru împerechere.

- Asta şi caută. Sunt tot timpul disponibile, dar nu au nici un succes la bărbaţi. - Dar, sunt aşa frumoase!

- Dacă te interesează...

- N-am spus că mă interesează. Am spus că nu pot înţelege de ce nu au succes.

- Femeile frumoase au cea mai mică trecere la bărbaţi. Nu înţelege

nimeni acest
paradox. Dacă le mai văd şi atât de transparent îmbrăcate, potenţialii parteneri se sperie. Băştinaşii o fac în mijlocul străzii, dar acoperiţi cu fiarurile. Toată lumea ştie ce fac ei acolo, dar nu se vede, în mod direct, mare lucru; totul e în imaginaţie. În plus, fetele astea cântă aşa frumos! Ascultă! E imnul partidului nostru.

- Nu cântă ele. Încă nu se suise dirijorul pe scenă, când s-a pus o înregistrare. Femeile cântă, dar se suprapun peste partitura imnului, înregistrată, probabil, tot cu ele.

Simţiră un miros ciudat şi văzură că femeilor nu le ieşeau din gură doar sunete, ci şi un abur gălbui, odorific.

- Atmosfera din jur a început să miroasă a migdale, spuse Diana. - Ce sunt alea?
- Fructele unui arbore de pe Pământ. Au mâncat cam multe fructe şi într-o cantitate considerabilă. Miroase de te trăsneşte.
- Mirosul e de migdale, dar cred că provine de la mâncărurile pe care le fac băştinaşii,
spuse secretara. Au obiceiul să pună mult acroniu în ele. E posibil ca membrele corului să
fi fost invitate la vreo sărbătoare de-a lor şi, după spectacol, să fi fost poftite la masă.
- Aşaaa?! Iar acroniul are miros de migdale. Ce e acroniu?
- Un metal foarte rar. Pe Ioza se găseşte în cantităţi destul de mari. Toate partidele se
bat să pună mâna pe un contract de exploatare industrială a zăcămintelor de acroniu.
- Oriunde apare ceva de furat, hop şi noi cu politica, râse Albert.
- Pe noi, oamenii, nu ne prea interesează exploatarea industrială. Firma “Acro
Industrial”, care a dat numele elementului, primeşte de la băştinaşi cantităţi mici, dar suficiente, pe care le foloseşte în industria electronică de vârf. La schimb, populaţia autohtonă primeşte instrumente performante şi toată lumea e mulţumită.
- Care pot fi instrumentele alea electronice?
- În afară de absolut toată tehnica de calcul, tehnica medicală, militară sau cea a
construcţiei de androizi, au apărut şi o grămadă de mici invenţii foarte scumpe. Îţi aduci aminte bila cu care am traversat strada? E făcută de “Acro”.
- Toate bune şi frumoase, dar altceva mă ancrasează pe mine, spuse bărbatul şi îl cuprinse un acces violent de tuse.
- Te ancra...ce?
- Mă acoperă de impurităţi mirositoare şi mă face să nu mai funcţionez normal.
- Vorbeşti ca un android, râse femeia. Ei, ce te deranjează până la a te scoate din uz?
- Mirosul ăsta al femeilor de pe scenă e tot mai puternic, dar nu ăsta e cel mai mare

necaz. Necazul e că aburul galben ce le iese din gură începe să formeze nori deasupra
noastră şi o ceaţă din ce în ce mai densă, care ne afectează respiraţia. Nici nu se mai vede aşa bine.

Corul terminase cu imnul şi atacase partituri mai ritmate, inspirate din folclorul celor de pe Ioza, peste care se suprapuseseră texte penetrante, cu un pregnant caracter electoral. Extaziat, publicul adus la miting dansa după muzică, zgâlţâindu-se din şolduri şi ridicând mâinile în sus, pentru a plesni din palme.

Din când în când, câte un conducător, vicepreşedinte sau altfel de membru de vază, precum şi câte un membru de partid mai răsărit, venea alături de preşedinte şi striga un slogan personal, imaginat pe loc.

- Am ajuns să-i urâm pe cei cărora le facem rău! îl auziră pe Eucelin Muncia, arhitectul-şef al partidului.

- E o discriminare intolerabilă: politicienilor inteligenţi nu li se permite să fie proşti! strigă şi Ionas Divert, directorul firmei de consultanţă.

- După ce am pierdut ultimele alegeri desfăşurate pe Pământ, nu a mai vrut nimeni să se uite pe declaraţiile noastre de avere! îl auziră şi pe Hon Kovalski, şeful tuturor gărzilor firmei.

- Justiţia nu ştie ce face. Nici noi nu ştim ce face justiţia! strigă Ema Radovici, vicepreşedinta cu propaganda.

- Orice imposibilitate e posibilă, atunci când orice posibilitate încetează să mai fie imposibilă! spuse Valentin Zega, responsabilul cu probleme economice, unul dintre cei cinci vicepreşedinţi chei ai lui Melior.

- Vom sta totdeauna jos, cu fruntea sus! strigă Cibil Negresco, vicepreşedintele organizatoricului.

- De la partid, putem afla lucruri pe care nu le ştiam despre noi înşine! o auziră pe Olga Clarc, fata de la Registratură.

- A crescut coeficientul de inteligenţă! spuse neuro-psihiatrul Ian Hicus. Dacă îl fac pe unul bou, se prinde.

- Dacă nu-l ridici în slăvi, guvernul nu cade! strigă negrul Ionas Sabin.

- Să furăm numai de la oamenii serioşi! se trezi o tânără strigând. Sloganul ei stârni un imens hohot de râs, atât în public, cât şi pe scenă.

- N-am spus nimic comic. Aşa am gândit, aşa v-am spus, îngăimă ea stânjenită. Ţin la opiniile mele şi vreau să mi se respecte. Unde este atât de mult propovăduitul drept la opinie?

Albert îşi aminti că o mai întâlnise pe această blondă. Era Ecaterina Sohn, vecina lui de etaj, pe nava 068, care locuia pe culoarul 10, la cuşeta 1. Ea îl

condusese să îi arate cum funcţionează duşul şi uscătorul şi se întrebă dacă locuia tot la aceeaşi adresă, din moment ce sediul de partid fusese construit pe planetă şi populat după modelul aerodinei.

- Sunt de acord cu dreptul la libera exprimare, o calmă preşedintele Melior, dar furtul e un subiect mai delicat. Trebuie tratat cu maximă subtilitate. Pe lângă francheţea dumneavoastră exagerată, aţi adus pe scenă şi pe aceşti doi tineri şi nu văd în ce scop.

- Sunt Cliff Nielsen şi Ionas Sabin, prietenii mei.

- Au venit să strige sloganuri?

- Dacă vreţi, pot să strige şi sloganuri. Pot să strige orice.

- Să-i auzim? spuse preşedintele şi îl invită pe viking la microfon.

- Ce vreţi de la mine?! întrebă Nielsen.
- Să ne spui un slogan.
- Ca să râdeţi voi de mine.
- Nu râde nimeni.

- Bine, vă spun una despre eficientizarea pupincurismului, spuse bărbosul. Pentru a economisi timp, politicienilor li se sărută mâna băgată deja în cur.

- E scabros. Tu ce vrei să ne spui, se întoarse spre bărbatul de culoare. Tot vreo tâmpenie?
- Tâmpenie sau nu, eu v-am spus un slogan. - Ce, dacă mai spui unul, mori?

- Nu mor, dar nici bine n-o duc din cauza asta. Am hotărât să vă spun ceva mai fin, spuse Ionas Sabin. Cred că o fi secretul diplomaţiei să te pui în locul altuia, aşa cum se vorbeşte, dar să rămâi acolo reprezintă culmea diplomaţiei.

- Atunci când te găseşti în casa altuia, mănânci ce mănâncă el, dar nu poţi anticipa ce vrea să mănânce acesta! strigă şi Albert din public, fără să-l audă nimeni.
Diana îl felicită pentru intenţie, îl bătu prieteneşte pe spate şi îl sfătui să tacă. - Aşa mai merge, se auzi Aram Melior.

Îi invită pe ultimii trei, blonda şi cei doi bărbaţi, să părăsească scena şi întrebă dacă mai doreşte cineva să spună ceva. Constată că foarte mulţi membri de partid din public aveau câte ceva de spus.

- Bine, fie! admise preşedintele. Deoarece este un miting neautorizat, merg şi părerile neautorizate, dar, vă rog, să vă rezumaţi doar la câte o frază, să poată trece cât mai mulţi prin faţa microfonului!

În felul ăsta, cu toţii aflară: că e nevoie de mai mult cinism pentru cei ce se consideră cinici; că omului urât îi e mai uşor să râdă de altul; că, dacă îngheţi, nu mai poţi să plăteşti căldura; că exploatatorul vede lucrurile cum poate şi exploatatul le vede cum vrea exploatatorul; că, oricum, guvernele tot cad, dar cad în capul populaţiei; că proştilor nu trebuie să le spui nimic, ci doar să le arăţi cât este de rău să fii

deştept; că diferenţa dintre
bărbat şi femeie este aceea potrivit căreia unele femei se mărită cu primul întâlnit în cale,
iar altele cu ultimul; că trăim bine, dar nu ştie nimeni asta; că mor doar caricaturiştii, iar
caricaturile rămân în viaţă; că talentul se vede atunci când scriitorul creează o lume în
care ţi-ar place să trăieşti, lume de care fuge el; că, de proşti, ţi-e lehamite să te aperi; că
singura modă perenă este obsesia de a fi în pas cu moda; că, uneori, sinistraţii se aşteaptă
la ce poate fi mai rău, adică la sosirea premierului; că s-a ridicat munca la rangul de efort
supraomenesc; că nu e important numărul celor care ştiu să citească, ci al celor care ştiu
ce să citească; că s-a reuşit performanţa de a se face orice, fără a se mânca orice; că omul
nu poate înţelege de ce portofelul valorează mai mult decât banii din el; că, din cauza

răului de înălţime, conducătorii nu-şi mai apleacă privirile, în jos, spre popor; că treburile murdare se fac din ce în ce mai curat; că demult nu mai sperăm să câştigăm ceva şi vrem doar să sperăm; că proştii spun că prostia îmbătrâneşte, iar deştepţii susţin că inteligenţa este cauza bătrâneţii; că omul, cât trăieşte învaţă, timp de distracţie nemaiavând; că
numai deştepţii îşi dau seama cât sunt de proşti şi multe altele.

Preşedintele le mulţumi tuturor pentru sinceritatea de care dădură dovadă şi, deoarece norii şi ceaţa cu miros de migdale se risipiseră, făcu semn dirijorului Manas să atace câteva cântece vesele. Aburul galben, care ieşea din gurile coristelor, crea manifestării, din nou, un aer intim şi frumos mirositor.

- În încheiere, poate şi datorită caracterului neautorizat al adunării noastre, am să vă ţin
un discurs mai puţin convenţional, spuse Aram Melior. Un discurs critic. Sunt incitat de
afirmaţiile făcute de voi privind politica şi politicianismul. Recunosc, se ascund printre
noi politicieni înnebuniţi de putere. Nu prinderea lor este scopul nostru. Trebuie să vedem
cine este de vină, boala sau bolnavul? Politicianul sau politica făcută de el? Cine e de
vină? Puterea sau maniacul puterii? Pentru a ajunge la titlul de cei mai proşti dintre cei
buni, mulţi politicieni se luptă să ajungă cei mai buni dintre cei proşti. Dacă îi întrebi cum
luptă ei pentru binele poporului, ei spun că nu au nimic de împărţit cu nimeni, că, dacă ar
avea ceva de împărţit cu cineva, ar păstra pentru ei înşişi. Acum, ne situăm în jurul a 78
% din preferinţele electoratului nostru, dar, din cauza politicienilor de care am vorbit,
acest procent se situează în jurul cifrei de 57 %. Ştim că pe mulţi dintre dumneavoastră
nu vă interesează acest lucru şi vă mulţumim pentru acest lucru.

Din punctul
dumneavoastră de vedere, nici pe noi nu ne interesează. Ducem un cumplit război cu noi
înşine. Urcăm cu greu pe limanul neînţelesurilor. Viaţa ne omoară. Liceele au început să-
şi construiască puşcării proprii. Avem un turism de supravieţuire. Se organizează tot felul
de jocuri politice de vară. Vinul acestor timpuri nu mai are nici un gust. Tot mai mulţi
oameni meschini se ascund în serviciul politicienilor oneşti. Nimeni nu se mai prezintă la
sediu cu un memorial de activitate întocmit ca lumea. În loc să vină alături de noi,
tineretul stă pe străzi şi cântă despre nu mai ştiu ce supernintende mascule şi bascule.
Cântă despre cum putem împărţi, între noi, rotundul. Cântă despre erotica semnelor şi
sexul cuvintelor. Nu mai poţi auzi un citat din "Critica raţiunii noastre". Poezia a devenit
un antidot otrăvitor. Trăim generaţii paralele. Politicienii sunt ca nişte lebede oarbe, cu tot
mai rare pete de curăţenie pe ele. Ei preferă să înţeleagă unele lucruri şi să lase pe altele
neînţelese. Cuvintele din limbă spun tot mai puţin. Avem o literatură politică doar de a fi,
o democraţie de a trage cu puşca. Necăzând tot timpul în plin, mulţi presupun că politica
partidului nostru trebuie să cadă în gol.

E o concreteţe de prost gust în politica actuală. Fiind în vizită de lucru la un lider local, l-am întrebat cum înţelege el realismul politic, iar el mi-a răspuns că, deoarece eu am spus că el este un politician de vază al ţinutului, şi-a cumpărat o vază de flori şi a dat ordin să i se toarne chipul pe ea. Acum, e "politician de vază", iar vaza o ţine pe birou, la loc de cinste, alături de fotografia familiei.

Un alt politician a afirmat că stă cu urechea la pământ să vadă ce face, ce doreşte sau
ce mai spune poporul. Când l-am întrebat dacă e adevărat, acesta mi-a arătat cum face.
Opreşte maşina din 25 în 25 de kilometri, se dă jos din ea şi se duce la marginea

câmpului. Aici, se pune pe coate şi genunchi şi îşi lipeşte urechea de pământ, în mod

concret. Când l-am întrebat ce aude, mi-a spus că poporul e nemulţumit de trecerea de la politica lui “merge şi aşa” la politica lui “merge oricum”, că mulţi conducători au fost aşezaţi mai sus pentru simplul motiv că ei visează mai frumos, că, atunci când ajung în suburbii, politicienii trec prea repede la un limbaj suburban şi un comportament în consecinţă şi alte trăsnăi.

- Şi ce aţi făcut cu aceştia?! se auzi o voce din public.

- Nu-mi convine să port un dialog, în acest fel, se enervă preşedintele. Transformăm mitingul într-o conferinţă de presă. După mine, dacă mai avem timp, oricine poate să urce pe scenă şi să ţină un discurs. Răspund, totuşi, pentru prima şi ultima dată, celui care m-a întrebat ce am făcut cu politicienii care au înţeles greşit realismul politic promovat de noi. Deoarece nu au înţeles indicaţiile mele preţioase, le-am trimis un set de contraindicaţii. Concreteţea politică a partidului nostru poate lua aspecte penibile. Culmea curiozităţii, un lider local a pus un preţ foarte mare pe capul unui prost, care nu se ştie ce fărădelege a comis şi a fugit pe partea întunecată a planetei. Liderul voia să vadă ce a avut prostul în cap, să comită fapta. Fiind prins, răufăcătorul a fost dat pe mâna neurochirurgilor, care, la modul propriu, i-au deschis cutia craniană “să vadă ce are în cap”. Neurochirurgii au întocmit un raport, în sensul ăsta, şi l-au înaintat conducătorului local. Astfel de lucruri nu trebuie să se mai întâmple.

- Suntem nemulţumiţi de faptul că una scrie în caietul program al mitingului şi despre altceva discutăm! se auzi o altă voce din public.

- Nu discutăm nimic! se enervă preşedintele. Dacă te-ar mulţumi orice, nu văd de ce ai mai trăi! V-am spus, nu vreau să port un dialog.

- Aici scrie că trebuia să ne vorbiţi despre o lege a răspunderii manageriale! insistă membrul de partid din public.
- Domnule, eşti penibil! Folosind un ton mai puţin colocvial, în esenţă, am vorbit
despre managementul politic şi am făcut câteva referinţe critice la acesta. Nu am vrut să vă citesc un text sec, mai puţin digerabil. Dacă insistaţi, am să vă citesc textul pregătit şi apoi încheiem.
- Insistăm! Insistăm! se auziră mai multe voci.
Aram Melior scoase o hârtiuţă din buzunar şi îşi puse ochelarii de vedere:
- Foarte bine. Iată textul: conducătorii, din orice domeniu de activitate, inclusiv cel
politic, sunt angajaţi pe criterii de interese sau rudenie. Pe aceleaşi criterii, sunt puşi pe liste astfel încât să ocupe locuri eligibile. Criteriile de interese şi rudenie coincid foarte rar cu acelea de cinste şi competenţă. După un timp, managerii incapabili duc orice fel de proces, economic, financiar, social, medical, politic, cultural, religios, la dezastru. Dacă rămân în libertate, formează o mafie. Dacă intră în puşcărie, formează o altă mafie;
pentru cei bogaţi, puşcăria e hotel curat. Cel mai bine este să propunem o lege a
răspunderii manageriale, potrivit căreia, cel ce greşeşte să plătească în bani. Plata să se
facă în funcţie de importanţa greşelii. Cea mai mare durere este durerea de la buzunar.
Dacă vom câştiga alegerile, vom susţine această lege, o vom promulga şi vom crea un
cadru legislativ adecvat de aplicare eficientă a acestei legi.

Potrivit acestei legi, nu vor mai exista obiective falimentate intenţionat, pentru a fi cumpărate pe nimic. Potrivit acestei legi, cei ce s-au îmbogăţit prin trafic de influenţă nu vor mai putea profita de funcţiile în care au fost înfipţi. Vor fi oprite ingineriile financiare, împrumuturile tip suveică şi scurgerile de fonduri spre regiuni unde nu avem nici o influenţă sau spre spaţiul altor planete. În cazul falimentului, demisia nu va mai fi o metodă de a scăpa de pedeapsă. Şi hoţii, şi proştii, vor suferi rigorile legilor. Alţi hoţi şi alţi proşti se vor teme să mai acceadă la conducere.

Consiliile de administraţie nu descentralizează. Mai devreme sau mai târziu, acestea se coagulează în jurul unui lider. Autonomia ce se formează, este o autonomie în sine, o mică dictatură, nu în folosul obiectivului administrat. Într-o societate coruptă, consiliile de administraţie sunt direct ineficiente, formate din oameni de zece feluri, algoritmic, pe criterii politice, luaţi de la partide cu zeci de feluri de interese. Aceste consilii nu pot lua decizii, iar obiectivul cade sub influenţa unui director, care poate fi la mâna oricui.
Managerul competent e mai greu de corupt. Rolul consiliului de administraţie trebuie să fie consultativ, inclusiv în aprecierea calităţii managerului, care îl poate înlocui la cea mai mică mişcare greşită. Consiliul nu ar mai trebui să se bage unde nu se pricepe, adică în decizii de producţie. O lege a răspunderii manageriale trebuie precedată de o lege a tragerii la răspundere managerială. Cu manageri competenţi, vom revitaliza orice domeniu de activitate. Ne va ajuta şi firma noastră de investiţii, care nu va permite nici o investiţie ineficientă sau inutilă. S-au văzut regiuni sărace, care s-

au îmbogăţit prin simplul fapt că nu au făcut mişcări financiare greşite sau îndreptate împotriva progresului. Societatea poate căpăta un suflu nou şi oamenii se vor îmbogăţi. Nu există democraţie fără bogăţie. Numai prin îmbogăţirea societăţii, se pot îmbogăţi şi reprezentanţii acesteia. Îmbogăţirea unor indivizi, în cadrul unei societăţi sărace, generează corupţie şi prost management. Sărăcia nu te face mai deştept, ci mai isteţ. Prin faptul că te scapă de excese, sărăcia nu te face mai sănătos, ci mai sportiv.

Partidul nostru îşi propune să înscrie în rândurile lui doar oameni inteligenţi şi profesionişti. Dacă vom câştiga alegerile, îi vom pune acolo unde le este locul, în funcţie de pregătirea fiecăruia. Nu vom pune electroniştii la agricultură, hidrotehnicienii în diplomaţie, juriştii la sănătate, marinari în administraţia locală sau popii să facă privatizare. De votul vostru depinde ajungerea noastră, a tuturor, la putere. Pentru a impune o lege a răspunderii manageriale în Parlament, trebuie ca puterea s-o deţină cât mai multe milioane de fiinţe, indiferent dacă acestea vin de pe Pământ, sunt autohtone sau provin din alte zeci de lumi. Un grup de conducători, rupt de electoratul său, mai devreme sau mai târziu, cade.

Publicul începu să aplaude cu frenezie şi să strige cuvinte de laudă la adresa partidului şi măreţului său conducător, domnul Aram Melior. Mimând modestia, acesta arătă spre vicepreşedinţi şi alţi membrii marcanţi, spunând că nu ar conduce singur nici dacă ar putea, că formează cu toţii o echipă unită, care serveşte acelaşi scop ca şi electoratul, câştigarea alegerilor, cu sprijinul şi în serviciul alegătorului simplu.

Încurajat de uralele şi ovaţiile asistenţei, dădu ordin să se cânte din nou imnul partidului, dar o femeie frumoasă, blondă, tunsă scurt, cu trăsăturile feţei foarte dure,

îmbrăcată într-un costum de călărie, le atrase atenţia prin faptul că smulsese bagheta din mâna dirijorului şi le tăiase sonorul.

- Gata, spuse ea. V-aţi jucat destul. A venit şi rândul altora să se joace. - Ce spui femeie?! se înfurie preşedintele. Cum îţi permiţi?
- Sunt Eva Stering, guvernatoarea acestor teritorii şi le administrez cum doresc.
- Iar eu sunt Aram Melior, preşedintele partidului celor veniţi de pe Pământ. Faci parte din rasa umană sau eşti localnică?
- Sunt băştinaşă. M-am născut într-unul din satele din apropiere, iar forma umană şi funcţia de guvernatoare le-am primit destul de târziu. Conduc teritoriile din jurul capitalei abia de un an şi, spun eu, cred că le conduc destul de bine.
- Nu s-ar spune. Vii aici să ne întrerupi adunarea. Nici măcar nu ştii cine suntem.
- Ba ştiu prea bine cine sunteţi. Am toate informaţiile. Aţi avut timp destul să vă organizaţi mitingul cât se poate de judicios şi nu aţi făcut-o. Am primit o sesizare în care scrie că aţi depăşit cu 15 minute timpul ce v-a fost alocat, m-am suit pe cal şi am venit aici într-o fugă.
- Cal?! Ce cal?
- Calul meu. Nu-l vedeţi?
Le arătă în depărtare şi văzură uimiţi un cal ce păştea liniştit.
Deoarece nu se mai auzea nimic în difuzoare, spectatorii începură să discute între ei şi se produse o rumoare puternică, apoi se întoarseră cu toţii, să privească în direcţia în care arăta femeia.
- N-am văzut niciodată un cal adevărat, spuse dirijorul.
- Nici eu, spuse preşedintele. Nici pe Ioza nu există. Îi ştiu numai din cărţi.
- Pe planeta noastră există cai, dar cresc numai pe partea întunecată, sunt foarte puţini şi, aici, la lumina soarelui, nu văd nimic.
- Pe jos sau călare pe un cal orb, dumneata ai venit să ne strici mitingul, spuse Melior.
- Ştiu şi îmi cer scuze, dar timpul dumneavoastră a expirat, spuse femeia. Mai sunt şi alţii la rând. Pentru atât aţi plătit, atât staţi. Dacă nu plecaţi, sunt nevoită să vă bag la penalizări.

- Dar, noi n-am plătit nimic. Am primit autorizaţie să ne desfăşurăm mitingul şi asta facem.
- Aţi primit autorizaţie să desfăşuraţi un miting neautorizat?!
- Poate n-am fost destul de explicit. Premierul ne-a indicat acest teren.

- Foarte bine. Cu ocazia sfârşitului de an, vă rog să transmiteţi premierului să facă tot ce a făcut până acum, dar să încerce să mănânce mai mult. Vi s-a indicat ce vi s-a indicat, dar acum trebuie să plecaţi. Avem altceva în program.

- Dumneata jigneşti un preşedinte de partid şi autoritatea interimară.
- Departe de mine acest gând, dar, repet, aici trebuie să se desfăşoare altceva. - Ce anume?!
- În continuare, pe această câmpie, va avea loc o bătălie între două armate formate din copii celor mai bogaţi mafioţi ai planetei.
- Cum adică?! Noi ne luptăm să luăm puterea prin mijloace democratice, tocmai pentru a îndepărta putregaiul corupţiei de pe acest astru, iar copiii acestor corupţi ne gonesc ca pe nişte caraghioşi, să vină ei şi să se joace.
- Nu ştiu. În program aşa scrie. Nu aveam nici un drept să vă întrerup mitingul în mod nejustificat. Voi trebuie să plecaţi, iar copiii de mafioţi trebuie să vină.
- Nu cred că vrem.
- Eu cred că vreţi. Copiii mafioţilor folosesc arme adevărate, nu jucării. După ce că o
să plătiţi staţionarea inutilă, vă puteţi pierde şi viaţa. Vă garantez că părinţii ăstora nu dau
nici o socoteală pentru pierderile colaterale. Echipa de sanitari apare spre sfârşitul
luptelor.
- În fond, nu prea mai avem ce discuta, interveni vicepreşedinta cu propaganda.
Subiectul privind legea răspunderii manageriale a fost atins. Comentariile membrilor de
partid şi introducerea de idei noi, care să completeze textul iniţial, sunt lucruri pe care
putem să le introducem în deschiderea mitingului viitor. Numai bine, până atunci, se
decantează tot ce am discutat şi se pot cristaliza idei originale. Vom avea destul timp de
gândire.

Curioşi să vadă de ce s-a întrerupt mitingul, mai mulţi reprezentanţi ai conducerii se urcaseră pe scenă, făcând un cerc în jurul guvernatoarei şi şefului de partid.

- Sunt de acord să încheiem aici, dar un lucru tot mai trebuie să fac. Trebuie să anunţ publicul despre ce vom discuta data viitoare, locul întâlnirii şi caracterul mitingului.
Alegerile se apropie cu paşi foarte repezi şi va trebui să ţinem un miting adevărat,
grandios şi autorizat.

- Prea bine, încuviinţă guvernatoarea, dar să nu te întinzi la vorbă. Suntem, şi aşa, în întârziere faţă de program.

Preşedintele Melior făcu semn inginerului de sunet să refacă alimentarea cu energie şi
să pună difuzoarele în funcţiune, apoi comunică mulţimii că mitingul s-a terminat. Fără
să ia în seamă mai multe vociferări, spuse că, în deschiderea adunării viitoare, se vor
aduce completări şi modificări la legea discutată, cea a răspunderii manageriale, şi se va
discuta mai mult despre managementul ministerial. Mitingul va avea loc în parcul de
lângă firma de consultanţă privind investiţiile, va avea un caracter oficial, autorizat, şi va
avea ca obiect principal de discuţie formarea unui altfel de electorat. Spuse că locul de
desfăşurare a adunării fusese ales şi cu scopul de a atrage atenţia bătrânilor care îşi fac
veacul în staţiile atemporale din împrejurimi. Poate se reuşea performanţa de a-i întoarce
cu faţa spre politica viitorului şi de a-i face să nu mai trăiască din amintiri.

- Sloganul nostru poate fi: La un altfel de electorat, o altfel de politică! se aprinse.

Şeful partidului salută publicul, iar asistenţa îl aplaudă furtunos şi scandă lozinci
concepute pe loc. Împreună cu liderul cel mare, coborâră toţi conducătorii şi se dădu
semnalul pentru demontarea scenei. În timp ce se strângeau uneltele de sonorizare şi
aparatele video, care înregistraseră toată adunarea, reflectoarele şi boxele difuzoarelor,
mai multe mii de meseriaşi se repeziră cu trusele de unelte să demonteze podiumul.

Fiecare membru de partid lua câte ceva în spinare şi se alătura coloanei care se pusese deja în mişcare.

În scurt timp, convoiul de partid abia dacă se mai văzu în zare. Fără tribună şi fără oameni, câmpia era la fel de pustie ca înaintea începerii mitingului.

- Ce e cu voi? întrebă guvernatoarea, văzând că Albert şi Diana rămăseseră pe loc. Nu plecaţi?

- Nu.

- De ce?!

- Nu facem parte din convoi. Suntem un investigator şi secretara lui.

- Aveţi dreptate. Nu faceţi parte din nici o diagramă. Cum investigatorii nu intră în atribuţiile mele de serviciu, nici nu ştiu ce să vă spun.

Încălecă pe calul care se apropiase între timp şi porni la trap.

- Să aveţi grijă! Copii de mafioţi sunt foarte periculoşi. E bine să staţi cât mai departe! le strigă din depărtare, înainte ca bidiviul să-şi scoată aripile, să se ridice de la sol şi a dispară în văzduh.

- Ce animal o mai fi şi ăla? întrebă Albert.

- Nu ştiu. E prima dată când văd aşa ceva.

Capitolul IV

Pe câmp, pătrunseseră mai multe mii de copii, cu vârste cuprinse între 7 şi 15 ani. Se aşezaseră într-o formaţie compactă, în poziţie de repaus, cu armele puse pe umăr sau sprijinite de pământ. Unii se certau, alţii discutau cu voce mai joasă, iar cei mai mulţi se uitau de-a lungul câmpiei.

- Ce faceţi aici? întrebă Albert.

- Am venit să ne luptăm, spuse una dintre odraslele mafioţilor, un copil de vreo 10-11 ani.

- Cu cine vreţi să vă luptaţi?

- Nu ne luptăm cu nimeni, ci noi, între noi. Unii ne-am numit “blocurişti”, iar alţii “târgoveţi”. Uite, avem ecusoane în piept! Eu, de exemplu, sunt târgoveţ.

- Voi, cei de aici, care dintre ei sunteţi?

- Suntem cu toţii aici, în acest grup, blocurişti şi târgoveţi. Când este gata decorul în care vor avea loc luptele, ne împărţim în două tabere.

- Nu se vede ce scrie pe ecusoane.

- Ba se vede. Toate armele de foc sunt prevăzute cu lunete. Şi lansatoarele de rachete au dispozitive optice. Nu poate fi nici o confuzie.

- Nu era mai simplu să purtaţi uniforme diferite, vizibile, sau să purtaţi şepci diferite pe cap. Dacă cel ochit stă pe burtă, nu se vede ecusonul.

- Dacă ne-am fi confecţionat uniforme, ar fi fost prea simplu şi nu ar fi fost în
conformitate cu scenariul. Ducem un război civil, cu un pronunţat caracter citadin şi
multe lupte de stradă. Pe pământurile unui târg, s-au construit clădiri cu patru, cinci, până
la zece nivele. Târgoveţii sunt nemulţumiţi de acest lucru şi a izbucnit un conflict. De la
mai multe certuri, care au avut loc într-una dintre crâşmele orăşelului, s-a ajuns la focuri
de armă şi la mai mulţi morţi. Asta i-a făcut pe copiii locuitorilor decedaţi să se răzbune.
Până la urmă, odraslele şi nepoţii indigenilor, locuitori ai caselor, precum şi odraslele
adulţilor de la blocuri, veneticii, au luat totul în serios, au început să se înarmeze cu ce au
găsit pe acasă şi s-au luat la bătaie. Ulterior, au atacat un depozit al armatei, l-au jefuit şi
s-au înarmat până în dinţi. Deoarece părinţii noştri adevăraţi, mafioţii, nu participă la

lupte, scenariul a fost astfel scris încât să nu ne luptăm decât noi. Neavând decât un rol decorativ, locuitorii de aici sunt artificiali, un fel de androizi. Au familii, copii, nepoţi, fraţi, surori şi o grămadă de rude de diferite grade. Şi noi, copiii de mafioţi, facem parte din familiile lor, numai că noi suntem prezenţi doar pentru a participa la o bătălie. Fiecare iese în stradă cu ceea ce este îmbrăcat în mod obişnuit, fie că este vorba de haine de şcoală, de joacă, de sărbătoare sau de înmormântare. În ceea ce facem, nu avem nimic militar. Nu ne îmbrăcăm în uniforme. În cazul în care nu se vede ecusonul, există două posibilităţi: să tragem şi apoi să vedem ce am împuşcat sau să încingem o luptă corp la corp. Cu uniforme pe noi ar fi fost prea simplu. Un grad de dificultate în plus nu strică.

- Cel vizat poate să ascundă ecusonul.

- Ei, şi dumneata! Ai o manie cu ecusoanele astea. Nu cred să ascundă cineva ecusonul. Dacă e prins mai izolat, combatantul poate fi ucis, din greşeală, chiar de camarazii săi. Părinţii noştri nu au dat bani ca să facem noi lucruri inutile.

- Bani?! Cum adică?

- Domnule, dumneata chiar că eşti venit din cer. Eşti aerian rău de tot. Cine ar fi prostul care să ne lase să ne luptăm aici fără să plătim. Necazul e că ăia, cu mitingul lor, ne-au mâncat aproape o oră din program. Sper să fie penalizaţi, iar banii lor să fie daţi, înapoi, părinţilor noştri.

- Nici nu puteţi să ţineţi armele în mâini.
- Ba putem. Armele astea au fost fabricate pentru noi, din metale rezistente şi foarte uşoare. E comandă specială. Sunt puşti automate, foarte scumpe. Au sisteme cibernetice de autocontrol şi autoreglare. Ţinem în mâini mici minuni ale tehnicii. Dacă ar fi fost să mânuim armele furate de la depozit, conform scenariului, ne-am fi deşelat.
Mânui arma cu mândrie şi arătă investigatorului şi secretarei sale cum se pune în funcţiune.
- Are dreptate guvernatoarea, îngăimă Diana. Armele acestor copii sunt adevărate.
- Cum să nu fie adevărate?! se miră copilul. Nu le vedeţi cu ochii voştri? Cum aţi vrea să fie, imaginare?
- Trag cu gloanţe adevărate? întrebă Albert.
- Daţi-mi voie să nu înţeleg! se miră copilul. Cu ce ai vrea să tragă?
- Cu gloanţe care să nu ucidă, oarbe sau de cauciuc. Pe Pământ, nici cele mai sălbatice organizaţii paramilitare nu omoară civili nevinovaţi. La antrenamente, se folosesc gloanţe oarbe. Gloanţele de cauciuc sunt folosite mai ales de poliţie la reprimarea unor
manifestaţii politice.
- La ce ne-ar folosi?! N-ar mai muri nimeni.
- Asta spun şi eu: nu ar mai muri nimeni.
- Ar fi lipsit de haz. Nu ştiu ce e Pământul ăsta al dumitale, dar e o tâmpenie ce fac cei de pe el.
- Pământul este leagănul unei părţi din civilizaţia planetei Ioza.
- Îmi e străin termenul de leagăn, dar îţi spun că noi suntem copii de mafioţi indigeni şi care cum a luat formă umană şi a avut părinţi cu resurse financiare îndestulătoare s-a
înscris pentru lupte. Susţinem politica de forţă a părinţilor noştri. Unii sunt pentru prima oară pe acest câmp, alţii sunt aici pentru a doua, a treia sau a patra oară. Eu, de exemplu, am supravieţuit la patru înfruntări, între vârsta de 7 şi cea de 11 ani, şi sunt aici a 5-a

oară. Mulţi au murit şi au intrat în cartea de aur a acestor lupte,

dar sunt unii care au
participat la toate luptele. Cei care împlinesc vârsta de 16 ani, nu mai vin; sunt majori şi intră în afaceri, alături de părinţii lor.
- E păcat să muriţi la o vârstă atât de fragedă. - Nu e nici un păcat. E o mândrie.

- Sunteţi îndoctrinaţi să faceţi un lucru care este împotriva legilor firii. Este ignorată legea conservării speciei. E sinucidere curată. Părinţii voştri sunt nişte criminali.

- Sunt nişte criminali, că de-aia sunt mafioţi, dar sunt nişte criminali ocupaţi, care nu au timp să se omoare între ei.

- Cum adică?!
- Adică noi, copiii, suntem reprezentanţii părinţilor noştri pe câmpul de bătălie. Părinţii noştri se duşmănesc şi, fiind mafioţi, se duşmănesc de zeci de ani. Ei ştiu să urască.
Duşmănia asta este criteriul după care formăm cele două tabere, nu uniformele,
caschetele sau anul de fabricaţie a armelor.
- Dacă se duşmănesc, de ce nu se războiesc ei?!
- Nu au timp. Trebuie să se îngrijească de afaceri şi să câştige bani. Cu ce vrei să
plătească armamentul acesta sofisticat şi dreptul nostru, al copiilor, de a ne lupta aici?!
- Au existat mafioţi şi pe Pământ, dar s-au războit scurt şi au terminat. Văd că, aici,
după ce că aceste elemente declasate se luptă prin reprezentanţi, conflictul durează ani de zile. Spui că ai participat la patru lupte şi eşti aici a 5-a oară. De ce nu refuzaţi? Vă obligă cineva să vă omorâţi între voi pentru ura dintre descreieraţi?
- Nu ne obligă nimeni, dar avem o înaltă conştiinţa civică. Pentru a deveni buni
cetăţeni şi mafioţi de frunte ai societăţii, trebuie să luptăm. Cei care se jertfesc, merită toate laudele, dar se dovedeşte că nu pot împlini cei 16 ani de viaţă, vârstă la care noi, copiii de mafioţi, intrăm în afaceri.
- A scăpat cineva din aceste bătălii?
- Foarte mulţi.
- Pe Pământ, zilele sunt succesiuni zi-noapte şi 365 de astfel de succesiuni fac 1 an. Aici, e tot timpul ziuă. Cum ştiţi că a trecut 1 an?
- Foarte simplu. Odată cu încheierea luptelor noastre, se încheie anul şi încep
sărbătorile de sfârşit de an. Cu mult timp în urmă, locuitorii Iozei nu-şi făceau probleme cu trecerea timpului. Nici nu cunoşteau cuvântul. Neexistând timp, acesta nici nu trecea. A trebuit să vină oamenii, acum câteva sute de ani, să ne lege de un cuvânt. Deşi

cunoşteam nu mai puţin de 17 dimensiuni esenţiale, această “a patra dimensiune”, cum îi spuneţi voi, nu o descoperisem. Ea se găseşte şi în sistemul vostru de 26 de dimensiuni,
conform cu teoria stringurilor. Vă mulţumim pentru aceasta! Luptele noastre reprezintă, cum am spus, sfârşitul de an şi începerea unui nou an şcolar. Mai reprezintă şi începutul epocii optime de semănat. După terminarea luptelor, avem ziua pompierului. Pompierii
pun substanţe inflamabile peste tot, dau foc şi se antrenează stingând incendiul, apoi
orăşelul, cu blocurile, casele, străzile, grădinile şi locuitorii săi, dispare în propria-i
cenuşă. Golită din nou, câmpia este arată şi cultivată, ca toate câmpiile din jurul capitalei şi de pe întreaga planetă. Scenariul e scenariu.

- Scenariul e scenariu, dar numai în capul vostru. În realitate, avem doar un câmp gol. - A fost gol. Priviţi în spate!

Albert şi Diana se întoarseră şi fură surprinşi să vadă că peisajul se schimbă. Apăruseră
clădirile, străzile şi parcurile târgului şi, sub ochii lor, se sintetizau locuitorii. Preocupaţi
şi obosiţi, aceştia se îndreptau, cu treburi, cine ştie unde sau veneau din cine ştie ce
direcţie.

- Nu se poate, spuse investigatorul. Apar şi oameni.
- Sigur, spuse copilul. În scenariu scrie că orăşelul este populat cu adulţi, iar noi
suntem fiii, fiicele sau nepoţii lor. Cei mari nu participă la lupte; ei fac parte mai mult din decor. Îşi văd de activităţile lor zilnice sau, pur şi simplu, trec pe străzi. Dacă nu reţin toate amănuntele scenariului şi nu se feresc, cad victime nevinovate. Orice război afectează şi populaţia civilă. Cu cât trece mai mult timp şi se reeditează de mai multe ori această bătălie, adulţii sintetizaţi aici conştientizează tot mai mult că noi, fiii, fiicele sau nepoţii lor suntem un pericol public. Citindele caută să resintetizeze aceşti adulţi în fel şi chip, dar, dacă nu se schimbă scenariul sau măcar materialul genetic, frica lor tinde să se amplifice, de la o luptă la alta, şi să se permanentizeze.
- Ce-s alea citinde?
- Mici entităţi subatomice care se ocupă cu reconversia materiei.

- Se referă probabil la ceea ce noi numim furnici de conversie a materiei, spuse Diana, numai că citindele lor nu se văd.

- Nici furnicile de la înălţarea clădirii cu 50 de etaje a firmei de consultanţă nu erau vizibile. Nişte pete maronii, probabil aglomerări de cine ştie ce chestii, şi atât.

- La microscop, chestiile alea apar ca nişte furnici. E posibil ca citindele să fie invizibile.
- Dar nu inexistente. Poţi să ştii ce fel de microscoape au ăştia? întrebă bărbatul. - Ce sunt furnicile? întrebă copilul.

- Nişte insecte de pe planeta Pământ, care au un puternic instinct de a se organiza şi de a construi, spuse femeia.
- Nu cred că citindele lor sunt acelaşi lucru cu furnicile noastre de conversie, spuse
Albert. S-ar putea ca drăciile lor invizibile să acţioneze la nivel de bosomi sau fermioni. În afară de faptul că nu se văd nici măcar pete maronii mişcătore, aici se lucrează cu mult mai mare eficienţă şi cu mult mai multă fineţe.

- E posibil ca fineţea să depindă şi de numărul citindelor, spuse băiatul. E posibil să fie mai multe decât de obicei, dar pe mine nu

mă interesează acest lucru. Mă interesează bătălia ce va începe şi sunt agitat pentru că suntem în întârziere.

- Nu pare să fie ceva în legătură cu numărul, spuse femeia. Casele, drumurile, parcurile şi locuitorii apar pur şi simplu, de parcă ne-ar pune cineva, brusc, o pictură în faţă.
Arborii nu se ridică văzând cu ochii, ca şi cum s-ar forma din nimic, nu îi poţi urmări
cum se înalţă.

Într-o parte a câmpiei, apăruse un deal. Platoul acestuia, se întindea până departe, fiind acoperit de blocuri. Printre blocuri, se găseau o şcoală, un spital şi câteva şantiere de
construcţii.

Un versant al dealului era acoperit cu pâlcuri de conifere, iar printre arbori se găseau poşta şi câteva case răzleţe. În vale, se vedeau case vechi, cu unul sau două etaje, multe lipite unele de altele, de-a lungul unei străzi principale şi mai multor străzi secundare.

Totul era delimitat de două râuri, care veneau de cine ştie unde şi se uneau dincolo de târg, ducându-se mai departe pe sub podul pe care trecea şoseaua principală.

Armata de copii, investigatorul şi secretara rămăseseră dincolo de râul care trecea pe lângă gară, linia de cale ferată, un cartier industrial şi o aglomerare de depozite.

- Războiul trebuie să înceapă, spuse copilul. Împuşcăturile vor începe în târg şi pe dealuri, dar se vor extinde şi aici, peste râu. Trebuie să plecaţi.

- Unde să plecăm?! se enervă Albert. Când am trecut dincoace, pe câmpie, a dispărut totul în jur şi nu ştim cum să ne întoarcem.

- Unde să vă întoarceţi?

- Într-un oraş care a existat pe Pământ, în secolul XX. - Vreţi să călătoriţi în timp?

- Nu. Acest oraş nu e decât un decor pentru vreo filmare.

- Înţeleg, dar nu pot să vă ajut cu nimic. De ce nu aţi plecat cu partidul?

- Nu suntem dintre ei. Suntem doar două copii ale unor conducători de-ai lor.

- Sunt nişte idioţi. După ce că ne-au întârziat programul, nu au grijă nici de proprii lor oameni. De unde ştiu ei că nu sunteţi mai buni decât originalele?

- Nu avem idee.

- E posibil să fiţi în dificultate sau privilegiaţi de situaţia în care vă găsiţi, nu ştiu, dar un lucru e clar: trebuie să staţi cât mai departe de orăşelul în care ne desfăşurăm noi ostilităţile. Deşi nu avem conducători, participând la mai multe lupte, mi se recunoaşte o anumită autoritate. Tata mă laudă de fiecare dată şi îmi prevede că, dacă am norocul să

scap cu viaţă din următoarele lupte, voi deveni un bun mafiot şi un mare afacerist. E bine să luaţi în serios ce vă spun.
- În realitate, spui că eşti copilul unui mafiot, dar aici, în scenariu, ce eşti?
- Sunt cel de-al patrulea copil al unor androizi, contabili de meserie. Tatăl e contabilşef la spital, iar mama lucrează la o firmă de asigurări. Mai am trei fraţi mai mari, tot sintetizaţi. Eu joc rolul fratelui mai mic şi sunt în al şaptelea an de şcoală. Locuim în casa aceea, pe partea dreaptă a străzii principale, cum te uiţi spre dealul cu blocuri.
- Nu se vede prea bine, spuse Albert. E prea departe.
Copilul scoase un dispozitiv şi îi puse să privească prin el.
- Aşa mai merge, spuse secretara. Aparatul ăsta redă o imagine de cristal.

- E o lunetă electronică, dar nu are numai proprietatea de a da imagini, ci şi rol acustic. Poate să prindă orice conversaţie, în concordanţă cu ceea ce se vede.
Le arătă cum se reglează sonorul şi le indică butoanele de imagine.
- Fantastic! exclamă Diana. Lângă casa voastră se găseşte un dispensar, iar pe scările acestuia se găsesc două femei, care vorbesc despre bolile lor şi proferează injurii la
adresa medicilor.
- Dacă vă place luneta, v-o împrumut. Am văzut că nu aveţi de gând să plecaţi. Puteţi să vă ascundeţi în pădure şi să urmăriţi toate mişcările bătăliei noastre.
- De acord, dar dacă ţi se întâmplă ceva? Dacă eşti ucis? Cum ţi-o mai înapoiem?
- Indiferent dacă eu cad sau nu la datorie, există un cod. La sfârşitul bătăliei, codul se şterge şi se emite un semnal. Tatăl meu trimite pe cineva să recupereze instrumentul. E posibil să nu aibă chef să recupereze ceva şi luneta să mai rămână la voi, o bucată bună de timp. Tatăl meu, ca orice mafiot, are toane.
- Dacă îi vine ideea că te-am omorât noi şi ţi-am furat luneta?
- Nu se poate gândi la acest lucru. În momentul în care aţi acceptat să-mi faceţi onoarea de a împrumuta această lunetă, s-a şi emis un mesaj al acestui fapt, care s-a înregistrat în calculatorul familiei mele. Nu poate exista nici o confuzie.
- Pare destul de greu de manevrat. Are o grămadă de butoane.
- Uşor de manevrat nu e, dar nu imposibil. În plus, butoanele sunt însoţite de mici
desene foarte sugestive. În afara reglajelor optice şi a celor acustice, pe care le-aţi văzut,
are şi reglaje pentru un dispozitiv video. Acesta se porneşte de aici şi se opreşte în acest
mod. Dacă vreţi să aveţi amintiri de pe unde aţi trecut, totul se înregistrează pe acest disc.
Discul e mic, dar capacitatea lui de a reţine imagini e imensă. Nu cred că aveţi nevoie de
un alt disc. Până când veţi vrea să înregistraţi alte lucruri, tehnica

o ia înainte. Chiar
această lunetă, cu toate performanţele ei, e oarecum depăşită. Acum, a început construcţia
de instrumente electronice pe bază de acroniu. Voi, oamenii, aţi venit cu această idee. Voi
sunteţi cei mai pricepuţi. Aţi câştigat respectul nostru, al băştinaşilor, şi, cine ştie, poate
veţi câştiga şi alegerile. Înainte de venirea voastră, foloseam acest metal drept condiment
pentru anumite mâncăruri şi ca o punte de legătură spre altceva. Acest altceva, în ultimul
timp, aţi fost voi, oamenii; pentru că voi nu puteţi lua forma noastră, luăm noi formă
umană, iar acroniul ne ajută să facem asta. E o cinste pe care o acordăm geniului uman,
mai ales că voi aţi fost primii extratereştri care au venit pe Ioza.

- Dacă nu încetează, mă pun pe plâns, spuse Albert.

- Când nu e vreo consecinţă a vreunei afecţiuni oculare, plânsul este demagogie populară, spuse copilul.

- Mă ia peste picior?

- Nu cred că e o ironie, spuse secretara. Băiatul e convins de ceea ce spune. Băştinaşii nu au umor, iar oamenii veniţi peste ei tind, la rândul lor, să devină mai serioşi. Doar noi, oamenii, în încercarea noastră disperată de a fi serioşi, suntem veseli.
- Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, dar un lucru e sigur: nu e nici o glumă, spuse micul mafiot. Orice lucru, când e făcut pe Ioza, e de zece ori mai bun. Dacă nu vreţi să plecaţi, vă puteţi ascunde dincoace de râu. De gloanţe puteţi să vă feriţi, dar dacă vă cade o rachetă în cap, praf vă face. Acum, vă rog să mă iertaţi! Trebuie să plec la luptă.
Secretara îi mulţumi pentru lunetă şi îl îmbrăţişă, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea. Se salutară, îşi urară mult noroc, apoi fiul de mafiot se alătură celorlalţi. Un băiat le prezenta liniile principale ale unui studiu de intenţie, iar o fată, aflată lângă el, le citea amănuntele, neuitând să amintească, la fiecare luare de cuvânt, că nu puteau merge la luptă, aşa, la întâmplare, să tragă care cum vrea şi încotro vrea fiecare. Se puteau omorî între ei, dar după o ordine prestabilită.
După ce terminară cu teoria şi i se înmână fiecăruia câte un exemplar tipărit al studiului de intenţie, pe baza căruia să-şi elaboreze strategia, cele câteva mii de copii se împărţiră în două grupuri şi se îndreptară spre cele două poduri de peste râu.
Blocuriştii trecură podul aflat în dreptul lui Albert şi Diana şi intrară în oraş pe lângă gară. După ce trecură printre casele din jurul acesteia, începură să urce dealul spre blocurile lor. Ceilalţi trecură peste podul aşezat în dreptul unui abator şi, odată ajunşi la strada principală, se împrăştiară, după scenariul prestabilit.
Investigatorul şi secretara urcară dealul de peste râu şi se aşezară pe o porţiune mai puţin înclinată, în spatele unor copaci. Reglară luneta în aşa fel încât să le arate pe ecran

cele mai importante locuri din oraş şi, din când în când, câte o imagine de ansamblu.

Pe baza reglajelor făcute de oameni, luneta, la rândul ei, îşi elaboră un mic program, prin care să schimbe imaginea, să regleze sonorul şi să treacă pe înregistrare video atunci când se întâmpla ceva şocant.

- Au ajuns acasă, spuse Diana. Ce o mai fi urmând?

- Nu ştiu, spuse Albert. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să plecăm, să căutăm un loc
prin care să pătrundem în interiorul decorurilor cinematografice şi, de acolo, mai departe, spre sediul partidului. Am reţinut punctul de pe câmpie unde au dispărut oamenii presei. Poate găsim o metodă de a ne întoarce acasă, pe Pământ. S-ar putea ca preşedintele să ne fi minţit, să nu fim nişte dubluri, ci chiar originalele.

- Nu avem unde pleca. În plus, eu sunt curioasă ce se întâmplă în orăşelul ăsta. Nu putem şti; poate că bătălia copiilor e cheia întoarcerii pe Pământ.

- Intuiţie?

- Cred că da.

- Bine. Dă să vedem ce face copilul cu care am vorbit! Pare destul de isteţ. Are stofă de supravieţuitor. Nu se poate să nu coacă ceva.

Văzură că băiatul intrase în curte, fiind imediat luat la zor de mama lui pentru că întârziase.

- În loc să-l certe că umblă cu arme de foc, îl ceartă că nu a ajuns la timp la masă, se miră Albert.

- Şi mie mi se pare ciudat, spuse secretara. Mai ciudat e numele lui. Am discutat atâtea cu el şi nu ne-am gândit să-l întrebăm cum îl cheamă.

- La ce ne-ar fi folosit? Să ne încărcăm memoria cu prostii? - Nu e prostie. Îl cheamă Albert Hosmann, ca pe tine.

- Înţeleg, îl cheamă Albert. Am auzit când l-a strigat taică-său, dar de unde şi până unde Hosmann?

- Priveşte plăcuţa de la cutia poştală!

Femeia reglă imaginea şi văzură că, într-adevăr, aşa scria: familia Herbert Hosmann.

- Poate fi o coincidenţă, spuse bărbatul. E numele meu ca investigator. Cu doi de "n" la sfârşit.

- Nu spun că n-ar fi o coincidenţă, dar este o coincidenţă mult prea vizibilă.

- Oricât de vizibilă ar fi coincidenţa, nu putem ajunge decât la concluzia că nu putem trage nici o concluzie.

- Aşa-i. Asta e concluzia care nu-ţi cere nici un efort, dar aici doar faptele contează. Vezi ce face băiatul?

- Nu se vede nimic. L-a băgat maică-sa în bucătărie.

- Ba se vede. Foarte bine se vede. Luneta a considerat că e important să ne afişeze ce face copilul acolo. Ce fel de unde foloseşte luneta, acustice, calorice, radioactive, pentru a face asta, nu pot să ştiu. Important e că avem de-a face cu un instrument mult mai mult decât optic, cu o minune a tehnicii.

- Cu ceva tehnic se ocupă şi copilul.

Văzură că, în timp ce părinţii stăteau la soare, în curte, iar fraţii mai mari plecaseră la râu, micuţul Albert căuta ceva prin bucătărie. Obiectul căutării era o minge de fotbal.

Luă câteva linguri din mâncare, apoi împinse farfuria cât colo,

făcu ordine pe jumătate din masă şi aşeză mai multe aparate de măsură.

Văzură cum desface mingea, cum îi instalează un dispozitiv electronic exploziv, cum îi reglează ceasul şi cum o închide la loc.

Le strigă părinţilor că pleacă la fotbal şi, până să se trezească aceştia să-l bată la cap că nu a făcut nici o lecţie în vacanţă, o şi zbughi pe poartă afară. Bătu mingea până la

capătul străzii principale şi, împreună cu alţi câţiva băieţi, o luă pe lângă biserică şi urcă pe dealul unde se găseau blocurile.

Maidanul unde începură să bată mingea se găsea chiar în faţa sediului Poliţiei. Doi poliţişti mai tineri, întrebară dacă pot să intre şi ei în joc, iar copiii îi refuzară.

- Nu se poate, le spuseră. Fotbalul e un joc pentru copii, al nostru şi al celor de pe deal.

- Foarte bine, spuse unul dintre poliţişti. Dar, vă previn, dacă vă împuşcaţi, părinţii voştri vor fi aspru amendaţi. Ar trebui să lăsaţi armele măcar când jucaţi fotbal.

- Nu se poate, spuse un copil. Semnalul de începere al luptei poate să fie dat în orice moment.

Investigatorul şi Diana văzură că se strânseseră mulţi copii de la blocurile din
apropiere, cei din vale, târgoveţii, fiind doar câţiva. Fixaseră două porţi şi se împărţiseră în echipe egale. Când mai apărea câte unul, intra direct în echipa care avea un jucător în minus. Nimeni nu se întreba cine fusese cu ideea jocului, cine adusese mingea sau dacă aceasta ar fi putut reprezenta un pericol.

- N-ar fi mai bine să începem bătălia? întrebă un blocurist, venind din dreapta clădirii Poliţiei. Am pierdut şi aşa destul timp cu teoria şi aşteptatul după ăia cu partidul.

- Cum doriţi, dar am zis să ne aclimatizăm puţin, să facem întâi un meci de fotbal, să ne încălzim, spuse un târgoveţ şi lovi mingea, înscriind un gol.

Cum scorul era destul de echilibrat, meciul începu să se încingă şi nu observă nimeni că târgoveţii se retrăseseră din joc, unul câte unul, făcându-se nevăzuţi. Când explodă mingea, Albert, fiul contabilului Herbert Hosmann, era deja acasă.

Câteva zeci de blocurişti zăceau sfârtecaţi pe platoul din faţa Poliţiei. - Joacă murdar, spuse investigatorul.

Prinşi pe strada principală, în apropierea unui magazin, unde fuseseră trimişi de părinţi, la cumpărături, câţiva târgoveţi fură ucişi de blocurişti. Fu ucis şi copilul unui brutar, în timp ce îşi ajuta tatăl să frământe aluatul.

- Ia, uită-te! îi arătă secretara lui Albert. Vezi ce discută ăştia? - Da. E primarul şi şeful poliţiei. Nu se poate.

- Ba se poate. Notabilităţile târgului se folosesc de bătălia dintre copiii de mafioţi
pentru a-şi regla conturile. Primarul îi dă ordin poliţistului să angajeze un blocurist care să o omoare pe fiica unui învăţător, participantă la lupte, şi, tangenţial, să-l ucidă şi pe învăţător, pentru că l-a acuzat de trafic de influenţă şi gestionare frauduloasă a banilor comunităţii şi a celor primiţi de la comunităţile extraterestre, pe programe.

- Ăştia nu sunt conştienţi că existenţa lor e doar o felie de viaţă, că nu durează decât câteva ore, de la venirea copiilor până la sfârşitul bătăliei, conform cu imaginaţia unui scenarist nebun?

- Se pare că nu. Totul depinde cum îi zici secundei. Secunda se poate numi mileniu, o viaţă sau un mănunchi de ore.

Luneta le arătă imagini cu un blocurist mic şi gras, tocmit de şeful poliţiei, care se strecura prin grădina învăţătorului, împovărat de armament.

Luat prin surprindere de apariţia fetei de învăţător, o împuşcă pe loc. Nu avu timp să se întoarcă şi să tragă în ceilalţi membri ai familiei, strânşi în grădină la cules de flori pentru ceaiuri, deoarece fu pocnit cu ceva greu în cap. Nevasta învăţătorului înşfăcase un hârleţ, îi crăpase capul bondocului războinic şi se aruncase la pământ, izbucnind în plâns, lângă fetiţa ei ciuruită de gloanţe.

- Îi arăt eu lui, spuse învăţătorul. Aici e mâna escrocului de primar.

Adună grenadele căzute pe jos, le băgă în sacul ce conţinea încărcătoare, apoi luă arma agresorului şi pe cea a fetei lui, le puse pe umăr şi ieşi în stradă.

- I-am spus să nu se joace cu armele de foc, se jelui nevasta învăţătorului. Fetele nu trebuie să se bage în jocuri din astea...Acum, tu unde te duci? Vrei să te omoare şi pe tine? Te pui cu mafia primarului?!

Învăţătorul îşi şterse o lacrimă, lovi cu furie o piatră de pe drum şi trase o înjurătură.

- Lasă, că vom câştiga noi alegerile, strigă peste gard. Atunci să vezi! Îi băgăm pe toţi în puşcărie.

- Îi băgaţi pe dracu'! strigă nevasta învăţătorului. Dacă mai speri că vor avea loc alegeri corecte, de ce te-ai mai înarmat aşa?!

Un frate şi ceilalţi doi copii ai lui, încercară să-l oprească, să-l calmeze şi să-l bage în curte, dar era prea târziu. Maşina primarului venea deja către ei.

Unul dintre băieţi fu ucis, iar fratele fu grav rănit. Învăţătorul se ascunsese după un stâlp, aproape în acelaşi timp cu explozia maşinii; ca să fie sigur, aruncase o legătură întreagă de grenade.

- Mori, brută! spuse şi scuipă.

- Nu cred că a fost acolo, îi spuse nevasta. Primarul e criminal, dar nu e prost să se bage cu capul înainte.

- Poate că e mai bine, spuse învăţătorul şi o împinse cât colo pe femeie. Mi-ar fi părut rău să nu am satisfacţia de a-l vedea târându-se în genunchi, implorând să-i cruţ viaţa. Am să-l împuşc

drept în frunte.
Înconjură rămăşiţele automobilului aruncat în aer şi se uită cu atenţie. Dintre fiare
contorsionate şi bucăţi de trupuri arzând, nu se mai înţelegea nimic. Îşi băgă capul între urechi, îşi fixă privirea înainte şi plecă fără să se mai uite înapoi.

- Domnu' învăţător! strigă un vecin în urma lui. Nu aşa trebuie luată puterea, ci prin alegeri democratice.

- Unde vezi tu democraţie?! Mi-au omorât fata, iar tu vrei să stau cu mâinile în sân?

- Ştiu, am văzut scena, dar nu avem voie să ne băgăm. Doar copii au voie să poarte arme. Noi, adulţii, oameni cu capul pe umeri, nu trebuie să fim violenţi. Trebuie să luptăm pentru întronarea legii, dar numai pe cale paşnică.
- Unde ai mai auzit tu de luptă paşnică?
- E scris în programul partidului nostru. Suntem oameni în toată firea şi e ridicol să ne ucidem între noi. Conflictul armat este între cei mici. Şi fata dumitale era printre ei.
- Tocmai pentru că este un conflict între copii, nu trebuia să se amestece şi primarul. - Ai vreo dovadă?
- N-am.
- Atunci?
- Atunci ce?
- Atunci strânge dovezi şi dă-l în judecată!
- Unde ai văzut tu proces cinstit între un reprezentant al puterii şi un amărât din opoziţie, cum sunt eu. Pot să am dovezi zdrobitoare şi tot nu câştig. Judecătorii sunt în solda lor. Chiar dacă aş da peste un judecător cinstit, pe care au uitat să-l schimbe sau care s-a ascuns în partidul lor, şi aş câştiga procesul, ce fac?
- Mda, ai dreptate. După ce că executorii judecătoreşti sunt de-ai lor, nici nu catadicsesc să-şi mişte fundul dacă nu-i plăteşti.
- Îţi dai seama? Să-l ung pe executorul judecătoresc, ca să pună în aplicare o sentinţă judecătorească care ce? Care să-l bage în puşcărie pe primar pentru instigare la crimă. I-auzi colo formulare. Îl bagă dracu' în puşcărie pe primar pentru o astfel de instigare. Dacă, prin absurd, câştig procesul, nu mă aleg decât cu despăgubiri morale. După mai mulţi ani de plimbări prin instanţe. Pot banii să plătească o viaţă?
- Nu prea pot, admise vecinul. Cu bani şi martori mincinoşi, oamenii puterii pot scăpa din orice confruntare judecătorească.
- Ei? Cum rămâne cu domnia legii şi nonviolenţa?
- M-ai convins. Merg şi eu cu dumneata. Văd că ai un pistol automat în plus.

Auzind discuţia, îi urmară şi alţi membri ai partidelor de opoziţie. Unii îşi luaseră armele de vânătoare, alţii îşi fabricau din mers sticle incendiare sau îşi umpleau buzunarele cu pietre, dar cei mai mulţi îi urmară din curiozitate.

Era cam mare plictiseala şi o răzmeriţă era tocmai ce le trebuia ca să se mai dezmorţească. Până în faţa Primăriei, se adunase o armată destul de mare de potenţiali combatanţi şi gură-cască.

O luară pe lângă clădirea în care se desfăşurau video-conferinţele primarilor de
comune cu prefecţii şi împânziră parcul din apropiere. Călcând vegetaţia în picioare, ocupară aleile şi începură să spargă geamurile Primăriei.
- Ce căutaţi voi aici?! tună o voce.
- Tu cine mai eşti?! strigă şi învăţătorul.
- Sunt secretarul şi vă mai întreb odată, ce căutaţi? - Îl căutăm pe primar.
- Îl căutaţi degeaba. A plecat cu şeful poliţiei la ferma lui de dincolo de pod. - Cu o maşină neagră cu tricolor?
- Exact.
Neştiind ce să creadă, învăţătorul şi vecinul lui schimbară priviri mirate. - Poate fi o minciună, spuse vecinul.
- Crezi ce vrei, spuse salariatul Primăriei.
- Dacă n-a fugit prin spate şi s-a aflat în maşină, înseamnă că l-am ucis, spuse învăţătorul.
- Dacă l-ai ucis pe primar, înseamnă că o s-o păţeşti. Într-un astfel de caz, instanţa se autosesizează.
- Am venit degeaba, spuse cineva.
- Eu ştiu?! se întrebă secretarul. Dacă tot aţi venit până aici şi sunteţi porniţi pe
scandal, iar subiectul scandalului a plecat, vă pot invita la masă. Avem mâncare destulă. Cantina, aşa cum ştiţi, e la subsol.
Văzând pe ecranul lunetei cum năvălesc demonstranţii în Primărie, atraşi de gândul că vor avea o masă gratuită, Albert îşi aduse aminte că îi este foame.
- Am putea să mergem şi noi, îi spuse Dianei.
- Nu cred că e cazul. În primul rând că e prea departe şi, până ajungem noi, războinicii rad tot, iar în al doilea rând e foarte periculos. Vezi ce fac ăia, salariaţii, în frunte cu
secretarul.
- Văd. Au ieşit din clădire, asigură toate intrările şi stropesc pereţii cu materiale inflamabile. Cel din stânga a dat deja foc.
- Vezi? Demonstranţii au căzut în capcană. Populaţia, dacă este

înfometată, poate fi condusă foarte uşor.
- Chiar şi la moarte. Ce-o fi cu primarul?

- Cred că era în maşină şi a murit în explozie. Dacă era în clădire sau se ascundea pe undeva, îl sesiza luneta. Prezenţa lui, în actuala conjunctură, era ceva de excepţie, iar luneta sesizează evenimentele excepţionale.

Văzură că Primăria începuse să ardă şi, pentru că nu puteau ieşi pe ferestrele de la parter, din cauza zăbrelelor, manifestanţii, cuprinşi de flăcări, săreau pe ferestrele primului etaj.

- E posibil să mai scape vreunul, spuse Albert. - Nu e posibil, spuse secretara.

Cei care reuşeau să stingă focul de pe haine şi se ridicau în picioare, erau împuşcaţi de salariaţii ascunşi prin împrejurimi.

- Dacă primarul e mort, cine le-o fi dat ordin să facă un asemenea măcel? întrebă investigatorul.

- Cine ştie? Poate nu e decât ura celor de-un fel faţă de cei de alt fel, a salariaţilor unei instituţii împotriva duşmanilor instituţiei. Ura este neputinţa de a iubi. Cine munceşte, nu iubeşte, iar salariaţii erau la muncă.

- Poate că ura este ceva mai mult, neputinţa de a iubi destul.

- Poate că este o consecinţă de o clipă a pericolului de a-ţi pierde libertatea de a munci. Salariaţii erau la muncă şi şi-au văzut ameninţată această libertate.

- Oricum, consecinţă a unei cantităţi mai mici sau mai mari de filozofie, s-a ales praful. Mi se face frică.

- Şi mie mi-e frică, spuse femeia. Ca să scăpăm de această frică, ar trebui să ne refugiem, undeva, în afara acestei lumi. Nu putem. Cum îi urmărim noi pe cei din faţa Primăriei, cu luneta, e posibil să fim şi noi, la rândul nostru, urmăriţi. De cine ştie cine.

- Frica vine şi din faptul că purtăm prea mult de grijă unor lucruri pe care ar trebui să le considerăm normale şi nu o facem, spuse Albert.

- Normale sau nu, toate cele petrecute ar trebui să ne înveţe să fim foarte prudenţi.

Dacă aş şti că eu sunt Diana Overt cea originală, totul ar avea un sens. Am pornit să fac politică, ceea ce îmi place la nebunie, şi m-am trezit că mi se spune că, stai puţin, tu, de fapt, eşti o copie, secretara unui investigator dintr-un oraş de carton. Norocul îi ajută pe cei îndrăzneţi, dar ce îndrăzneală să am eu când nu sunt sigură cine sunt? Nesiguranţa asta mă face să-mi fie frică.

- Suntem ceea ce simţim, spuse investigatorul. Tu cine simţi că eşti?

- Simt că sunt cea care vrea să facă politică într-o lume mai bună, cum este planeta Ioza.

- Dacă tu te simţi aşa, îmi vine şi mie uşor să mă simt vicepreşedintele care asigură imaginea primului partid pământean plecat în Cosmos, spuse Albert. Asta facem. Ne întoarcem de unde am venit, adică în capitală, şi ne apucăm serios de politică, pentru a

scăpa de nesiguranţă. Ne găsim într-o lume nedemocratică, unde se poate muri chiar şi din cauza unei singure virgule. Ne găsim într-o dictatură a lucrului sigur, a legii duse până la ultima virgulă. Perfecţiunea creează dictatură. Vom lupta pentru o societate a diversităţii de opinii, o societate democratică.

- Da, dar diversitatea prea mare produce nesiguranţă, iar nesiguranţa produce teamă. Fugim de dictatura lucrului sigur şi ajungem la dictatura nesiguranţei. Extremismele au fost totdeauna un pericol pentru democraţie, spuse femeia. Vine un moment, în orice istorie, când, cei ce susţin că doi şi cu doi fac patru, sunt condamnaţi la moarte. Acest lucru l-am citit la un scriitor de pe Pământ.

- Scriitorii îşi permit să creeze istorie, care, până la urmă, nu e decât reîntoarcerea de la vorbă la faptă.

- Nu e o istorie adevărată, ci o istorie a imaginaţiei lor. Luneta asta înregistrează ce se întâmplă aici?

- Sigur. Beculeţul de înregistrare e aprins.

- Foarte bine. Înainte de a pleca să facem politică, vreau să văd ce mai pun la cale
copiii de mafioţi. Curiozitatea mea e enormă. Au loc şi evenimente imprevizibile, cum este episodul cu demonstranţii şi salariaţii Primăriei sau episodul absurd cu mingea de fotbal, care a explodat.

- Priveşte! spuse secretara. Devine din ce în ce mai interesant. Salariaţii Primăriei au început să cadă, unul câte unul. Se trage de undeva.

- Da. Se trage de pe deal. E unul dintre copiii de mafioţi. Uite! Între arbori. Ţinteşte la fix. Nu îi împuşcă decât în cap.

- Cred că, aici, în povestea cu târgoveţii şi blocuriştii, are vreo rudă ucisă de oamenii primarului şi se răzbună. Am înţeles că nu le permite regulamentul să se bage în
conflictele dintre locuitorii orăşelului.

- Am înţeles că nici timp prea mult nu au pentru asta. Trebuie să se concentreze asupra
conflictului lor, altfel se scurge timpul alocat bătăliei şi nu

acumulează puncte, spuse
Albert.

- Nu cred că au pierdut timpul. Se aud împuşcături de peste tot. Acolo, în depărtare, pe plaja celuilalt râu şi printre arini, se trage cel mai intens.

- Nu cred că sunt arini. Cel care a imaginat acest decor, nu a fost niciodată pe Pământ. Vegetaţia de aici e complet diferită.

- De unde ştii?! Nu se vede până acolo, iar luneta stă fixată pe zona Primăriei.

- Uită-te în jur! Nu văd nici un copac cunoscut, iar pe marginea râului din apropiere, vegetaţia e şi mai stranie. De ce nu reglezi luneta, să ne uităm şi în altă parte?

- Am încercat, dar revine pe automat. Ia, uite! Salariaţii au fost atacaţi de supravieţuitori şi s-a încins o bătaie de la egal la egal.

Văzură cum, prinzând curaj, manifestanţii care reuşiseră să scape din incendiu,
părăsiseră ascunzătorile şi trecuseră la contraatac, aruncând cu pietre sau angajându-se în lupte corp la corp.

Fiind din ce mai mulţi, în scurt timp, răsculaţii îi învinseră pe salariaţi. Salariaţii lăsară armele şi o luară la fugă prin grădinile caselor de peste drum, fiind vânaţi fără milă.

Se mai auziră câteva împuşcături din direcţia copilului de pe deal, care îi ajutase să iasă din încercuire, apoi acesta fu răpus de un glonte, venit de cine ştie unde.

- Salvatorul nostru a fost ucis! strigă un manifestant. Să-l răzbunăm! - Să-l răzbunăm! strigară toţi ceilalţi.

Puseră mâna pe armele abandonate de salariaţi, pe lopeţi şi târnăcoape, de la punctele
de stingere a incendiilor, sau pe răngi şi bare metalice, de la atelierul mecanic din spatele Primăriei, şi porniră să urce dealul, omorând, cu furie oarbă şi necontrolată, pe oricine le ieşea în cale.

- Atacă spitalul, spuse secretara.

- Cum adică?! Spitalul e ultimul loc pe care trebuie să te răzbuni.

- Asta, dacă te gândeşti logic, dar lumea, ca să poată evolua, e din ce în ce mai ilogică. Au spânzurat un medic. E posibil ca acesta să fi tras în copilul de mafiot.

- Se calcă orice regulă. Nici locuitorii nu au voie să se bage în treburile micilor războinici.

Un manifestant se urcase pe marginea scării de marmură a pavilionului de psihiatrie şi arăta cu mâna spre doctorul care se zbătea în ştreang.

- Ce zice?! întrebă Albert.

Secretara reglă sonorul şi îl auziră pe manifestant cum acuză medicul spânzurat că nu a vrut să-i dea reţetă compensată cu 50% din preţ.

- Ce vrea să spună?! se miră investigatorul.

- Cred că se referă la un obicei de pe Pământ. În anumite state, se iau bani de la
populaţie şi se subvenţionează medicamentele la anumite

categorii mai defavorizate de populaţie.
- Zău?! Defavorizate de cine?
- Cred că defavorizate de conducerea statului.

- Cum adică?! Întâi îi defavorizează, apoi îi favorizează, plătindu-le 50% din preţul medicamentelor. În ce scop?
- Cred că în scop electoral.

- Hm! Cred că din cauza asta a pierdut partidul nostru alegerile de pe Pământ. N-a folosit şmecherii din astea. Cred că, venind pe Ioza, nu vom mai face astfel de greşeli.

- Nu trebuie să mai facem astfel de greşeli, dar nu trebuie să facem nici altfel de greşeli, spuse femeia. Trebuie să nu mai facem nici un fel de greşeli. De noi toţi depinde acest lucru.

- Asta, în general, dar noi doi, mai ales, nu trebuie să greşim.

- Ca vicepreşedinte care se ocupă cu imaginea, trebuie să ai grijă să nu greşească nimeni. Dacă nu-i tragem de urechi pe cei ce au tendinţa să facă o politică proastă, ne mănâncă presa. Putem salva situaţia o dată, de două ori, dar nu la infinit. Chiar dacă luăm măsuri de subvenţionare a medicinei, industriei, culturii şi altor domenii, trebuie să facem asta cu multă prudenţă. Trebuie să atragem de partea noastră bolnavii, muncitorii sau poeţii săraci, dar nu trebuie să înfuriem nici plătitorii de impozite. În final, aceştia pot foarte uşor să-şi formeze părerea că nu am subvenţionat nimic şi am băgat mâna în bani.

- E foarte periculos jocul de-a populismul, spuse Albert, Dacă folosim anumite sume doar pentru noi, conducătorii, va trebui să le împărţim cât mai egal şi cât mai echitabil, cât mai aproape de meritul fiecăruia. Dacă se simte vreunul nedreptăţit, ne toarnă la ziar şi ne strică imaginea, în faţa electoratului.

- Nemulţumiţi apar oricum, spuse secretara. Cea mai bună metodă este tot cea a şantajului intern. Cum ridică cineva glasul, îl dăm noi la ziar, nu aşteptăm să ne dea el pe noi.

Văzură că un manifestant se luase la bătaie cu cel suit pe scara pavilionului. Îşi cărau pumni, lovindu-se în parte, iar ceilalţi

încercau să-i despartă.
- Ce aveţi?! strigă unul.
- Am spânzurat un medic pentru că nu a vrut să-mi dea reţetă compensată, iar idiotul ăsta a vrut să-l dea jos din ştreang, spuse primul manifestant, urcându-se din nou pe marginea scării.
- De ce ai vrut să-l dai jos din ştreang? fu întrebat omul. - N-am ştiut pentru ce l-am spânzurat.
- N-ai ştiut de ce e spânzurat un om şi totuşi ai participat?!
- Sigur. M-am gândit că, în momente cruciale, masele populare trebuie să fie unite, să meargă în aceeaşi direcţie, apoi am aflat de ce l-am ajutat pe ăla să-l înalţe pe doctor în ştreang. Pentru că nu i-a dat reţetă compensată. Mie, medicul acesta mi-a dat reţetă compensată, aşa că m-am gândit să-i salvez viaţa.
- Ţie de ce ţi-a dat reţetă compensată?
- Eram bolnav. Sănătatea e mai bună decât toate abia atunci când te îmbolnăveşti.
- Rezultă că iniţiatorul spânzurării nu a primit reţetă pentru că nu era bolnav.

- Şi eu eram bolnav! strigă cel de pe scară.
- Poate nu erai destul de bolnav.
- Eram destul de bolnav.
- Dacă erai destul de bolnav, deci nu foarte bolnav, la ce îţi mai trebuia reţetă? - Să mă fac bine.
- "Sunt bolnav, deci exist", spune un proverb. De ce voiai să te faci sănătos? - Pentru orice bolnav, sănătatea lui e cea mai importantă.
- Eu ştiam că, pentru orice bolnav, boala lui e cea mai importantă.

- Aşa o fi, dar nu asta e problema, ci faptul că nu înţeleg, dacă mi se opresc bani pentru asigurările sociale de sănătate, de ce nu am dreptul la reţetă, dacă nu gratuită, măcar compensată?!
- Poate că nu aveai dreptul la reţetă.
- Cum să nu am dreptul?! Cine hotărăşte dacă am dreptul sau nu?

- Oricum, nu medicul. Acum, nu mai e ca pe timpuri, când medicul era plătit direct şi, în funcţie de câţi bani primea, te făcea mai mult sau mai puţin sănătos. Atunci, se vorbea de starea de sănătate, nu de starea de boală, ca acum. O instituţie parazitară gestionează banii strânşi de medici de la noi şi, ca orice firmă care trebuie să se afle în treabă, o face prost. Această instituţie, casa de asigurări pentru sănătate, sau cam aşa ceva, gestionează mai mult starea de boală, nu starea de sănătate, cum îi spune numele. Paradoxal, e creată o inflaţie de cadre sanitare cu studii superioare, dar, cu toate că sunt mai mulţi medici la suta de locuitori, această sută e tratată mai prost. În primul rând, medicii sunt plătiţi prost şi au un contract unilateral cu casa asta pe care nu şi-o doreşte nimeni. Dacă ridică unul glasul, i se reziliază contractul fără milă. Din cauză că sunt prea mulţi, se mănâncă între ei, lucru de care profită casa. În al doilea rând, au un plafon financiar foarte mic la medicamente. Din el, trebuie ca medicul să mulţumească toată

lumea. Mult prea multă lume. Atunci, te întrebi dacă poate hotărî medicul cine are dreptul la reţetă?
- Eu ştiu că inflaţia asta de medici va scădea. Numărul celor care controlează
activitatea în medicină e mai mare decât numărul medicilor şi devine şi mai mare.
- Păi, dacă dispar medicii, controlorii ce fac?
- Dispar şi ei.
- Şi?
- Încet, încet, apar alţi medici. Oricum, ei apar mai încet decât controlorii. Pe medici trebuie să-i formezi. Cei care controlează actul medical nu mai trebuie formaţi. Se recrutează singuri din cadrele deprofesionalizate şi cu bani.

- Până vă hotărâţi voi dacă e inflaţie sau dispar, medicul îşi dă duhul! strigă unul. A scos limba de-un cot.

- Ia nu ne mai bruia cu medicul tău azi şi mâine! se enervă un altul. Aici, principiul contează. Oamenii mor sau trăiesc, principiile rămân.

- Cel mai bine e să fiţi sănătoşi. Dacă sunteţi sănătoşi, nu mai aveţi cu ce să fiţi şantajaţi.

- Ce dialog imbecil, râse Albert, privind ecranul lunetei. Puţini bolnavi psihici sunt reintegraţi în societate, dar şi mai puţini sunt excluşi din societate. Parcă am fi în ţara proştilor.

- Suntem în ţara proştilor, spuse Diana. Şi ţine minte: prostia poate învinge orice armată!

- Ai dreptate. Când populaţia unei planete scade destul de mult, începe să dea şi indivizi de excepţie.

- Lucru care pe noi nu ne interesează. Dacă vrem să luăm puterea, trebuie să creştem masa de votanţi şi, concomitent, s-o educăm în spiritul doctrinei noastre.

- Cum doctrina, şi cu sprijinul biroului nostru de imagine şi relaţii cu presa, e doar în curs de elaborare, rezultă că populaţia s-a înmulţit degeaba.

- Rezultă că trebuie să ne grăbim cu îndoctrinarea, spuse secretara. Ca mâine sunt alegerile.

- Am putea să coborâm dealul, să trecem râul şi să urcăm până la spital. Am putea
începe chiar cu cei ce s-au adunat, acolo, în curte. Le-am putea ţine un discurs fulminant despre lupta împotriva violenţei.

- Şi ce crezi că ar înţelege despre această luptă împotriva violenţei?

- Ar înţelege că nu e bine să se omoare între ei.

- Asta au şi înţeles, să nu se omoare între ei, ci pe alţii. Crezi că îi duce mintea până
acolo încât să ajungă la concluzia că lupta împotriva violenţei n-ar fi altceva decât tot o
luptă? Ei au înţeles să lupte împotriva violenţei până la distrugerea totală a acesteia.

- Interesant mod de a gândi. Am putea să le spunem să lase

armele şi să planteze
fiecare câte un pom. Dacă ar planta fiecare câte un pom, am putea sta cu toţii la umbră. Ce-i place omului cel mai mult?
- Ei, ce-i place?
- Să stea la umbră.
- Nu-i place să stea nici la umbră, nici la soare. Îi place să se mute, tot timpul, de la soare la umbră şi invers. Omul e inconstant. Nu-l poţi politiza cu forţa. Aşa cum spune preşedintele nostru: “Politizarea forţată are şi greşelile ei. Una dintre aceste greşeli este chiar politizarea forţată”.

- Ai văzut, dacă le dai oamenilor să mănânce şi să bea, îi poţi băga unde doreşti, spuse Albert. Îi poţi băga şi într-un conflict. Interesul nostru e să-i facem să nu se războiască între ei, ci să stea unde vor, la soare, la umbră, dar să ne urmărească pe noi şi politica pe care le-o vindem. Televiziunile vor să le arate cât de proşti sunt, iar ei sunt plecaţi la muncă. Ce ne interesează pe noi munca şi progresul economic? Pe noi ne interesează ca ei să stea cuminţi, să asculte şi să ne voteze. Nu e nevoie să ne înţeleagă.

- Ne înţeleg sau nu, oamenii trebuie să ne urmărească, mai ales, aici, pe Ioza, unde nu cunoaştem specificul locului şi geografia. Avem nevoie de mass-media ca de aer.

Raţiunile de stat nu pot leza libertatea de exprimare a presei, dar o pot face să dispară. Drumul de la democraţie la dictatură e mai scurt. Nu putem fi fericiţi decât dacă
dictatura, sub orice formă ar fi ea, dă drumul democraţiei din lesă. Bogaţi sau săraci, în schimb, putem fi. Faptul că gândim nu ne absolvă de această vină.

- Ştiu, râse vicepreşedintele. Am avut politicieni deştepţi, dar s-au urâţit de tot. Pentru a putea schimba mentalitatea maselor de votanţi, s-a cerut mai întâi conducătorilor să-şi
schimbe ei mentalitatea. Şi-au schimbat-o, dar pe foarte mulţi bani. Şi-au asumat valorile noii societăţi însuşindu-şi-le. Guvernul actual merge pe drumul cel bun, dar nu sunt foarte sigur că acesta e drumul lui. Politicienii au impresia că singurul lucru care se sfârşeşte
este anotimpul vacanţelor. Ei au totdeauna ceva de ascuns, dar nu se mai pune problema ce, ci unde. Ei sunt oameni deosebiţi; deosebiţi cu greu. Trebuie să avem multă grijă!

Istoria ne învaţă şi, pe urmă, ne uită.

- Nimeni nu vrea să te determine să fii mândru că îl cunoşti. Am primit în partid numai oameni obişnuiţi; obişnuiţi cu bani mulţi. Paradoxal, pentru a le putea spune orice, trebuie să-i convingi pe alegători că nu vorbeşti serios. Atâta timp cât sunt obligaţi să înţeleagă ceva, nu înţeleg nimic.

- Îţi vine să te întrebi de ce sunt proştii atât de simpatici, glumi

Albert.
- Pentru că sunt aşa de singuri. Dacă nu sunt în stare aşa, singuri, pot gândi câte doi. - Aşa cum facem noi.
- Nu e de glumit, spuse femeia. A ştiut preşedintele ce a ştiut când ne-a organizat într-o echipă de studiu asupra imaginii partidului şi relaţiei sale cu mass-media. Abia aştept să ne întâlnim cu Ema Radovici, şefa departamentului de propagandă. Îi putem da idei foarte bune.
- Nu cred. E posibil să ne întoarcem în oraşul acela din secolul XX al Pământului.
Toate structurile politice, inclusiv structura de conducere a partidului nostru, al oamenilor, se găseşte în Lahr, capitala planetei Ioza. E posibil să fim luaţi drept un investigator şi secretara acestuia. Preşedintele spunea că suntem duplicatele conducătorilor de partid care credem că suntem, un fel de clone sau sosii, ceva.
- Sosii nu putem fi. În nici un caz. Alea sunt persoane care seamănă perfect cu alte persoane, astfel încât nu pot fi deosebite fizic. La noi, dacă e adevărat ce ni s-a spus, s-a mers pe o matrice informaţională genetică. Suntem, mai degrabă, nişte clone, nişte reproduceri tehnice.

- Reproduceri organice prin metode tehnice, spuse Albert. Când se reproduce ceva, se calcă o lege a copyright-ului. Este călcat dreptul legal de autor.
- Care ar fi autorul?
- Preşedintele ştie ceva.
- Da, dar cum ajungem la el? întrebă Diana.
- Ştim că va fi prezent la mitingul autorizat din parcul de peste drum de firma de consultanţă privind investiţiile.
- Dacă ajungem acolo, putem afla când are loc întâlnirea şi putem vorbi cu preşedintele. Am văzut însă că nu prea vrea el să ne bage în seamă.
- Îl facem noi să discute, se supără bărbatul. Îl forţăm.
- În ce scop? Nu ai pe cine să acuzi de înfăptuirea unei reproduceri. Ce te crezi?! Operă de artă? Dacă vorbim de o reproducere tehnică, ce treabă avem? Suntem nişte copii fără stăpân. Să se supere cei care deţin originalele, în cazul în care le deţine cineva prin forţă! Originalele nu le deţine nimeni. Sunt cetăţeni liberi, entităţi organice în sine şi pentru sine, aşa cum suntem şi noi.
- Entităţi pentru sine şi pentru partid.
- Trup şi suflet, spuse femeia.
- Dacă sunt proprii lor stăpâni, acei Albert şi Diana s-ar putea supăra că au fost reproduşi.
- Şi noi ne-am putea supăra că am fost reproduşi.
- Da, dar e o diferenţă, spuse bărbatul. Originalele se pot opune, dar copiile nu, că nu au fost încă sintetizate.
- Depinde care considerăm că sunt originalele şi care copiile. Eu mă simt originalul. E posibil ca noi, originalele, să fi fost teleportaţi, iar copiile să fi rămas pe loc.
- Atâta timp cât avem identitate şi nu asemănare, eu cred că nu avem copii şi original, spuse Albert. Amândouă entităţile sunt copii şi originale, în acelaşi timp.
- Nu în acelaşi spaţiu.
- Corect. Nu în acelaşi spaţiu. De la un timp, ne mişcăm în spaţii diferite şi acumulăm impresii şi cunoştinţe diferite. Cu toate

astea, în ce ne priveşte, nu cred că este funcţională o lege a copyright-ului. În accepţiunea noastră, a pământenilor, doar obiectele şi operele de artă pot fi produse sau reproduse. Nu avem furnici modelatoare sau remodelatoare pentru conversia materiei sau citinde, cum am văzut ultima dată.

- Preşedintele ne-a comparat cu un text trimis prin fax, nu cu nişte opere de artă, râse Diana.

- Şi un text poate fi o operă de artă.

- Nu cred că e cazul nostru. Aici, s-ar putea vorbi de un text politic. Textul politic devine mai greu capodoperă, iar dacă o face, e mai uşor supus perisabilităţii. Politica e un produs cu termen de garanţie foarte scurt. Uneori, prin exerciţiu demagogic, se poate altera.

- Da, dar politica este singurul domeniu unde omul nu distinge ce este în termen de garanţie şi ce este deja stricat, argumentă bărbatul. Alegătorul înghite orice fel de gogoşi.

- Cu condiţia să nu i le fi băgat altcineva pe gât mai înainte. Am putea să le propunem o lege a copyright-ului privind reproducerea clonelor. Chiar pe Pământ, clonarea a ajuns foarte departe şi nu s-a gândit nimeni la o astfel de lege. Dacă nu avem, vom avea o epocă înfloritoare a reproducerii tehnice a fiinţei umane, unde să existe drepturi şi interdicţii similare copyright-ului din alte domenii.

- Unde vrei să introducem această lege?

- Aici, pe Ioza, spuse femeia. Prin lege, va fi interzisă reproducerea neautorizată şi folosirea haotică a citindelor. Cum i-am ajutat noi pe autohtoni să se deştepte şi să folosească superior acroniul, ne pot ajuta şi ei pe noi.

- Va fi foarte greu să clarificăm ce înseamnă autorizaţia de reproducere şi noţiunea de reproducere, autorizată sau nu. Întâi, trebuie să propunem o lege care să garanteze drepturile genetice ale individului. Specia umană îşi poate pierde identitatea.

- Mare scofală. Aici, unde avem partide ale atâtor specii, venite din toate colţurile Universului, identitatea unei specii nu mai are prea mare importanţă. În cadrul legii mai largi a drepturilor omului, drepturile genetice se pot subînţelege.

- Aia e pe Pământ şi nici nu prea se respectă, spuse Albert. Aici, trebuie să dăm şi o lege care să înlesnească paza drepturilor

genetice.
- Nu trebuie păzite atât drepturile genetice, cât, mai ales, o tipologie genetică
dominantă. A nu avea un genotip general, recunoscut de toată lumea, te face indezirabil genetic.
- Da, dar aşa cum hoţia s-a generalizat şi a trebuit să fie legiferată, se poate generaliza
şi indezirabilitatea genetică. Când anormalul pătrunde peste tot, în poliţie, justiţie,
guvern, presă, biserică sau ştiinţă, se pot generaliza şi excepţiile genetice. Ce se va
întâmpla?
- Omenirea, cu prototipul ei cu tot, generat de o excepţie, va progresa sau va da înapoi,
spuse Diana. Se va ajunge, de la o generalizare a normalului, la o generalizare a
anormalului. Dar, ce este normal şi ce este anormal, atunci când normalul este anormalul
generalizat şi legiferat. Societăţile nu recunosc binele şi răul, ci generalizarea acestora.
După o succesiune de legalizări ale unor generalizări de excepţii, într-un anumit moment
al istoriei, se poate ajunge, întâmplător, chiar şi la generalizarea de la început, considerată normală pentru specie, dar poate fi prea târziu. Ceea ce în trecut putea fi considerat
normal, în prezent poate fi considerat anormal. Din punctul ăsta de vedere, al perspectivei istorice, istoria nu se repetă.

- M-am gândit şi eu la aceste lucruri. Extinderea politicului în hegemonia tehnicului face ca întâmplarea, oricât de absurdă, să devină posibilă, dar nu aceste lucruri mi se par importante, ci faptul că, amintirea soţiei mele, pe care am părăsit-o fără voie, face posibil să mă gândesc mai mult la soacră-mea.

- Poate din cauză că soacra ta se află pe Ioza, mai aproape, internată la secţia de psihiatrie din sediul de partid, iar soţia a rămas pe Pământ.

- Asta poate fi cauza, dar prefer, decât să-mi vină soacra în gând, să discutăm despre clonare, spuse bărbatul.

- Ideea clonării tot la soacră-ta te poate duce, râse femeia. Dacă eşti o copie, înseamnă că n-ai soacră. Dacă eşti originalul, ai. Cum ai soacră şi te obsedează gândul acesta, înseamnă că eşti originalul.

- Şi dacă aş fi o dublură, nu cred că putem vorbi de clonare, în adevăratul sens al
cuvântului. O fi ajuns clonarea foarte departe pe Pământ, dar aici a urmat, cred, un drum
paralel cu ceea ce ştim noi despre acest lucru. Ai auzit ce a spus preşedintele? S-a căutat
mult până să se găsească gene identice cu ale noastre. Nu s-au reprodus artificial aceste
gene, ci s-au căutat. Eu sunt făcut din pachetele genetice de la trei autohtoni voluntari.

- Nu putem şti ce este adevăr şi minciună. În politică, se minte mult, spuse Diana.

- S-ar putea să ai dreptate. Preşedintele mi-a spus că mi s-a introdus un program
simplu, care mă va face să nu mai fiu aşa suspicios. Acest lucru, după cum vezi, nu se prea întâmplă.

- Eşti la fel de suspicios ca originalul, dacă nu cumva eşti chiar acesta. Asta, pe de-o
parte. Pe partea ailaltă, nu ştim nimic despre ce face şi drege un investigator şi secretara
acestuia într-un oraş din secolul XX al Pământului. Nu avem

cunoştinţe în acest sens.

- Chiar. Dacă ar fi să lucrez ca investigator, cum mi-a sugerat preşedintele, nu aş putea. Nu am informaţii. Experienţă, nici atât.

- Ne-am luat cu vorba şi am uitat că urmărim o bătălie absurdă, aşezaţi în spatele unui decor cinematografic, spuse femeia.

- Mai mult. Un decor sintetizat de citinde, pe o câmpie din afara capitalei Lahr.

- Sau din afara oraşului cinematografic, spuse Albert. Un lucru am uitat să întrebăm: mafioţii, părinţii copiilor care se bat dincolo de râu, sunt în Lahr sau în oraşul din secolul XX al Pământului?

- Nu asta ne frământă. Aflăm noi. Până atunci, uită-te acolo! îi arătă Diana imaginea de pe ecranul lunetei.

- Nu se poate!

- Ba da.

Manifestanţii fuseseră atacaţi de poliţiştii oraşului şi, după câteva schimburi de focuri, predaseră armele.

- Am uitat să urmărim acţiunea, spuse bărbatul.
- Nu cred că a fost cine ştie ce. Cred că s-au predat destul de repede, înainte să mai moară cineva.
În timp ce manifestanţii erau încolonaţi şi conduşi la sediul Poliţiei, printre blocuri, prin grădinile caselor sau pe străzi şi alei, copiii de mafioţi se împuşcau fără nici un discernământ. Singura logică era faptul că lupta se dădea între cei ce locuiau la blocuri şi cei ce locuiau la case, în josul străzii principale. Blocuriştii şi târgoveţii veniţi din afara orăşelului erau tot mai puţini şi timpul acordat luptelor era tot mai scurt.
Nu mai era mult şi se dădea semnalul de oprire a bătăliei, urmând să vină epoca optimă de semănat, sărbătorile de sfârşit de an şi începerea unui nou an şcolar, îi anunţa textul apărut pe ecranul lunetei electronice. Imediat după încheierea luptelor, urma să fie sărbătorită Ziua Pompierilor, când trebuia să intre în scenă pompierii profesionişti, să incendieze orăşelul, pentru a avea ce să stingă.
În timp ce un copil scria fraze obscene la adresa blocuriştilor pe pereţii Poştei, primi un glonte în frunte şi căzu pe spate, înfigându-se într-un gard de fier. Fu răzbunat de un târgoveţ, care trase cu o încărcătură grea, făcând să sară în aer un sfert dintr-un bloc. Nu se ştia dacă lunetistul fusese ucis, dar se ştia sigur că existau pierderi colaterale de vieţi omeneşti în rândul locuitorilor.
Luneta le arătă câteva imagini de pe plajele râurilor, unde unii dintre copiii de mafioţi făcuseră imprudenţa să se dezbrace şi să între în apă, lăsând armamentul nesupravegheat pe mal. Împuşcaţi fără nici o ripostă, aceştia pluteau în josul râului sau rămâneau înţepeniţi în răgălii, înroşind apa.
Copiii terminaseră gloanţele şi trecuseră la armamentul greu, prinzând la mijloc un trib de nomazi ce se îndrepta spre pădure, unde urma să sărbătorească nu se ştie ce. Bărbaţii

duceau în spinare nişte animale ciudate, asemănătoare unor tapiri cu aripi, şi butoaie cu băutură, iar femeile cărau corturile, vesela şi copiii mai mici. Primele rachete care explodară îi făcură pe nomazi să se împrăştie îngroziţi exact spre locurile unde cădeau alte rachete. Vaietele celor rămaşi în viaţă, îi deranjară şi îi enervară atât de rău pe copiii de mafioţi, încât îi lichidară pe toţi, înainte de a se întoarce la propria lor luptă.

Scăpat ca prin minune dintr-o ambuscadă, micul Albert, fiul contabilului-şef de la spital, se întoarse acasă şi se ascunse în grădină. Avea acumulate destule puncte în bătălia care era în toi. Era obosit şi nu voia să mai împuşte pe nimeni. Nu voia nici să fie făcut terci de vreo rachetă. Dintre bălării, o văzu pe chiriaşa familiei lui, care lucra la un bar, cum scoate o sticlă de băutură dintr-un coteţ de păsări, cum desface dopul, bea o cantitate apreciabilă, pune sticla la loc şi pleacă împleticindu-se.

Nu apucă să se mire prea mult de faptul că o femeie care lucrează la un bar bea pe ascuns, deoarece atenţia îi fu atrasă de băiatul văduvei de alături. Acesta scosese un fierăstrău şi se apucase se taie gardul grădinii familiei Hosmann. Înfuriat, micul Albert nu se mai sinchisi să se întrebe de ce vecinul le tăia gardul. Îi trase un glonte în cap şi lansă o rachetă, aruncând în aer mai multe case, nu numai casa vecină. Acest lucru îi fu fatal. O altă rachetă, trasă de pe deal, lăsă o groapă de zece metri în locul lui.

- S-a dus cariera de om de afaceri a copilului de mafiot, spuse Diana. Cred că scapă mult prea puţini din toată succesiunea de bătălii.

- Oricum, nu mai avem cui să înapoiem luneta. Nu ne rămâne decât să aşteptăm până ne-o cere tatăl lui.

Luneta îi anunţă că timpul afectat luptelor se terminase şi le arătă imagini cu copii care se ridicau, respirând uşuraţi, de pe lângă garduri, din bălării sau dintre ruinele caselor. Unii ieşeau din beciuri sau din gropi camuflate, alţii se dădeau jos de pe blocuri, din
podurile caselor sau din copaci.

- Nu e lucru curat, spuse Diana. Copilul acela vrea să arunce arma şi nu poate. - Cum să nu poată. Jocul de-a războiul e terminat.

- Are o armă mai specială, cu dispozitiv fonic. Cred că e înzestrată şi cu o sofisticată unitate de memorie.

- Mai mult, spuse Albert. Cred că e construită pe bază de acroniu.

- Fi atent în faţă, boule! striga arma. Tu vrei să mă arunci şi o să te trezeşti împuşcat.

- M-am săturat de tine, puşca dracului! striga şi copilul de mafiot, dând să trântească
arma de pavajul străzii. Timpul luptelor s-a terminat. Până anul viitor nu mai avem voie să tragem.

- Să nu îndrăzneşti, scrâşni arma, activându-şi dispozitivul hipnotic. Mă întorc
împotriva ta şi te fac ciur. Uiţi că avem un duşman comun şi că noi, armamentul vostru, vă suntem prieteni?...Fi atent! Vine o grenadă.

Copilul se aruncă după o grămadă de pietriş şi ochi aproape instinctiv. Arma luă o corecţie de 15 grade, iar glonţul lovi grenada, făcând-o să explodeze în aer.

- Ai văzut? se auzi vocea hârâită a armei. Era s-o păţeşti.

- Am văzut, dar ăla nu avea voie să arunce grenada. A expirat timpul de luptă. Cine plăteşte continuarea bătăliei?

- De bani îţi arde acum?! strigă arma. Era să mori.

- Ştiu, dar m-am plictisit de tine. Până la anu', nu suport să te mai plimb. M-am săturat de tot. Am obosit. Sunt cu nervii la pământ. Dacă am bani, îmi cumpăr o puşcă automată nouă şi mai perfecţionată.

- Asta poate fi adevărat, dar noi, armele de acum, am primit ordin să nu încetăm lupta. Ce se va întâmpla la anu', nu mă interesează.

- Da, dar noi, copiii, am primit ordin să încetăm. Cine comandă aici.

- Noi, armele.

- De la cine aţi primit ordin să nu ne lăsaţi să încetăm lupta?

- De la constructorul nostru.

- Ai posibilitatea să-l anunţi pe acest constructor să ia legătura cu scenaristul de anul ăsta sau cu părinţii mei?

- Nu.

- Am încurcat-o.

- N-ai încurcat-o deloc, spuse arma. De terminat, trebuie să se termine cumva. - E ziua adevărurilor absolute, râse copilul.

- Aşa e, spuse arma, pentru a putea trăi în pace, oamenii pun de un război.

- Ce facem?! strigă un alt copil, din tabăra lor, a blocuriştilor. Am intrat în prelungiri?! Aşa ceva nu s-a mai pomenit! Nu mă lasă arma să plec.

Nu mai apucă să mai spună ceva, deoarece un glonţ, venit din frunzişul unui copac, îl răpuse pe loc. Pentru că băiatul din spatele grămezii de pietriş nu voia să rişte nimic,
aruncă o grenadă. În cădere, autoreglată, arma făcu mai multe victime, înainte ca
târgoveţul din pom să cadă, bufnind, pe caldarâm. Cei care nu aveau arme cu acţiune
hipnotică, bazate pe acroniu, nu înţelegeau nimic. Se îndreptau spre poduri şi, încercând să iasă din decor, erau ţinte sigure ale celorlalţi. Unii dintre ei aveau norocul să pună
mâna pe câte o armă perfecţionată, al cărei stăpân fusese ucis, şi să se întoarcă la luptă.

Chiar dacă nu ar fi vrut să facă asta, armele cu acroniu îi atrăgeau hipnotic şi le spuneau pe unde să o ia şi ce să facă.

Câteva maşini cu pompieri pătrunseseră în oraş, pe şoseaua principală, iar altele pe
podurile de peste râuri. O parte dintre pompieri puneau capace din material plastic
ignifug peste cadavrele copiilor de mafioţi, căzuţi în luptă, iar altă parte mânuia
aruncătoarele de flăcări. Casele, copacii, spitalul, şantierele de construcţii, gara, blocurile, androizii care ieşeau îngroziţi în stradă, totul era mistuit de flăcări.

- De ce se mai trage? întrebă şeful pompierilor, uitându-se ostentativ la ceas. Lupta s-a terminat.

- Nu ştim, răspunse un pompier. S-a produs o încurcătură.

- Nu e nici o încurcătură. A început ziua pompierului. Lupta trebuia să înceteze, iar noi trebuie să provocăm incendii, pentru a avea ce stinge.

Deoarece fu lovit în cap de un glonte, venit de cine ştie unde, nu mai apucă să mai spună altceva. Se rostogoli peste bara de susţinere a maşinii şi căzu pe caldarâm, acelaşi lucru păţind şi subalternii săi. Pompierii de la celelalte utilitare de stins focul se apropiară şi acoperiră cadavrele cu semisfere ignifuge. Şoferul maşinii comandantului îi informă că încă se trage şi că ar face bine să lucreze cât mai ferit şi să se axeze doar pe incendiere.

Începea epoca optimă de semănat, se apropiau sărbătorile de sfârşit de an şi noul an şcolar. Nu mai aveau timp să-şi demonstreze priceperea în stingerea focului. Abia dacă mai aveau când să organizeze funerarii militare comandantului, subofiţerilor şi celorlalţi pompieri, căzuţi la datorie.

Un glonte îl răpuse şi pe şofer, dar nici ceilalţi nu mai avură timp să-l acopere cu un
capac protector, deoarece o rachetă căzu chiar lângă ei. După explozia rachetei şi maşinii comandantului, luară foc şi maşinile din apropiere, sărind în aer.
- E un adevărat măcel, spuse Albert. E o bătălie scăpată de sub control.
- Acum e o bătălie adevărată, spuse Diana. Nu există legi ale războiului. Războiul nu are legi. Bătălia controlată e o absurditate.
Pe ecranul lunetei apăru un semnal de avertizare luminos, dublat de un piuit strident, ca semnal sonor.
- Ce-o mai fi?! întrebă bărbatul.
- Nu ştiu. Nu mi-am închipuit niciodată că o lunetă poate fi aşa complicată. Poate anunţă încetarea generalizată a focului.
- Tragerile au încetat înainte de venirea pompierilor şi luneta n-a reacţionat nicicum.
- Acest obiect optic sofisticat face parte din acelaşi arsenal. Să nu uiţi că ne-a fost
împrumutată de unul dintre războinici. E posibil ca luneta să fie, cumva, legată de armele inteligente ale copiilor de mafioţi.
- Mâinile sus şi nici o mişcare! auziră o voce.
Se întoarseră şi văzură un bătrân, îmbrăcat într-un caraghios costum de vânătoare. Înţepenit pe picioare, ca pentru a-şi face curaj, îi ameninţa cu o puşcă de vânătoare, greoaie, cu o singură ţeavă.
- Uite că am dezlegat misterul! râse secretara, văzând că semnalul optic şi cel sonor încetaseră, brusc, în aceeaşi clipă.
- Cine dracu' mai eşti şi tu? întrebă Albert, ridicându-se în picioare, cu mâinile în sus, împreună cu femeia.
- Sunt Iacob Zeze, secretar în departamentul de propagandă al doamnei Ema Radovici, în cadrul partidului nostru, al oamenilor. Sunt şef de filială.
- Nu eşti din oraş?
- Care oraş?
- Orăşelul ăsta, aflat în vale, la picioarele noastre.

- Nu. Sunt din capitală. Am fost responsabil de buna desfăşurare a activităţii unei filiale de cartier.
- Ai ceva de împărţit cu noi?
- Sigur. Îl caut pe vicepreşedintele Albert Hosman.
- Eu sunt, spuse bărbatul, neştiind dacă făcuse bine că îşi dezvăluise identitatea. Ce vrei de la mine?

- Vă caut înnebunit, iar voi staţi aici, ascunşi în pădure, şi vă uitaţi la ăştia cum se bat. - Ce-ai vrea să facem?
- Să lucraţi.
- Acum, nu lucrăm?!
- Nu. Vă distraţi.
- Nu ne distrăm deloc. Ne lărgim orizontul politic, căpătăm experienţă. Numai o vastă
experienţă generează idei noi, care să ne facă să câştigăm alegerile. Ideile perimate
întinează imaginea care vrem să ne-o facem despre un partid reformator, modern,
universal.
- Ai recitat ca din carte. Mă bucur foarte mult că te-am găsit.
- Poţi să te bucuri oricât de mult, că tu ai arma şi ne ameninţi cu ea. Ce vrei? - Vreau să-mi semnezi o cerere de demisie.
Scoase o foaie de hârtie din buzunarul de la piept, o despături şi o întinse. - Vrei să demisionezi din partid?! se miră Albert, luând coala.
- Cum v-am spus.
- De ce nu te-ai dus la preşedintele Melior?
- Am fost, dar nu vrea să-mi dea acordul. Spune că sunt nebun şi ar fi bine să mă tratez. - Am eu dreptul să semnez demisii?
- Sigur. Scrie şi în regulamentul nostru de ordine interioară. Eşti vicepreşedinte. - Mai sunt şi alţi vicepreşedinţi.
- Nu vor să semneze. Ei ascultă de Aram Melior. - Şi eu ascult de preşedinte. Îi sunt subaltern. - Asculţi degeaba de el.
- Pot să ştiu şi eu, de ce?!
- Eşti o copie a vicepreşedintelui cu probleme de imagine, nu-i aşa?
- Să presupunem că e aşa! Dacă sunt o copie, semnătura mea nu e valabilă.
- Ba da. E aceeaşi semnătură. Poate fi dovedit acest fapt prin expertiză grafologică, dar nu asta e problema. Problema e că, dacă eşti o copie, nu-ţi mai baţi atâta capul cu politica partidului şi cu ce semnezi. Semnezi şi gata.
- Dacă aşa spui, aşa facem, dar ai putea măcar să laşi arma aia deoparte.

- Aş putea, dar sunteţi şmecheri cu toţii. O las după ce semnezi. - De ce vrei să părăseşti partidul?
- Nu e treaba ta.
- Mă ameninţi cu arma, nu eşti motivat politic să părăseşti partidul şi vrei să-ţi semnez eu demisia?
- Sigur. Altfel, te împuşc.
- De ce tocmai pe mine?! De ce nu ameninţi alţi vicepreşedinţi?
- Am ameninţat şi alţi vicepreşedinţi, dar, ţi-am spus, sunt pupincurişti ai lui Melior.
- Şi?
- Nu au vrut să-mi dea aviz favorabil şi am fost nevoit să-i împuşc.
- Cum adică?! Ce vicepreşedinţi ai împuşcat?
- Pe Valentin Zega, cel cu problemele economice, şi pe Cibil Negresco de la
departamentul de organizare. Şi ei au încercat, ca şi voi, tot felul de subterfugii. Tactica dusului cu vorba şi cea a tragerii de timp îmi sunt cunoscute. Să nu uitaţi că am lucrat la propagandă.
- De ce nu te-ai dus la şefa ta să-ţi semneze demisia?
- N-am vrut s-o deranjez. Dacă mă refuza, eram obligat s-o împuşc. Nu e frumos să ucizi o femeie.
- Criminal cu principii.
- Toţi criminalii au principii. Criminalul ucide din cauza unei idei fixe, a unei păreri, transformată în principiu.
- Care ar fi ideea fixă?
- Nu e o idee fixă, ci un fapt: nu am fost plătit la justa mea valoare. Am alergat ca un prost şi am primit un salariu de mizerie. Banii se opresc, acolo, sus, la nivelul vostru, al conducătorilor.
- N-am ştiut. De fapt, de când am venit aici, nici eu nu am primit vreun ban. - Originalul a primit deja două salarii grase, dar nu ştii tu.
- Vezi? Suntem în aceeaşi barcă. Dacă ai lăsa puşca, ne-am putea aşeza şi ne-am putea înţelege ca oamenii. Abia o mai ţii.
- Înţelegerea dintre oameni face parte din anecdotica de partid. Vă cunosc. Vreţi să scăpaţi de mine.
- Nu e adevărat. Suntem în aceeaşi tabără. Chiar vrem să ajungem la doamna Radovici, şefa dumitale, şi să-i împărtăşim din experienţa noastră recentă.

- Nu mai suntem în aceeaşi tabără. Eu sunt demisionar. - Demisionar sau nu, poţi să ne duci la şefa ta.

- Chiar dacă aş şti unde e, tot nu v-aş putea duce. Nu mă mai bag în problemele partidului.

- Atunci, e foarte bine, interveni secretara. Vezi-ţi de drum!

- Nu mă expediezi dumneata, aşa, cum vrei. V-am căutat de am înnebunit. Ne certăm degeaba. Decât să tot fi discutat, mai bine îmi semnai hârtia şi, cu asta, gata.

Albert simţi că e străpuns de un glonţ şi căzu.

- Ce-ai făcut, idiotule! strigă secretara.

- N-am făcut nimic, spuse bătrânul.

- Cum n-ai făcut nimic? L-ai împuşcat şi spui că nu ai făcut nimic.

- N-am tras eu. A fost un proiectil rătăcit. Probabil, de la copii...

- Dacă eram aşezaţi printre tufe şi arbori, nu ne vedea şi nu trăgea nimeni. Cel care a tras, a ţintit la fix. Au arme electronice cu lunetă foarte perfecţionate, care se reglează singure.

- Cine are astfel de arme?! se miră secretarul Iacob Zeze. - Cum, nu ştii cine are astfel de arme?!

- Nu.

- Copiii mafioţilor. Sunt arme construite pe bază de acroniu.

- Am auzit despre acroniul ăsta, dar nu ştiam că e folosit şi în industria de armament. Asta, ce e?

- O lunetă. Ne-a împrumutat-o un copil de mafiot?

- Mare minune! Vezi că scrie ceva pe ecranul ei!

- Scrie că s-a transmis un semnal şi, în cel mai scurt timp, vine aici o echipă sanitară a mafioţilor, spuse Diana. Pentru a nu pierde prea mult sânge, ni se indică să acoperim cât mai bine rana.

- Nu au tras copiii de mafioţi cu armele lor minunate. Ăia trag la fix, direct în cap. Aici e mâna unui diletant. Glonţul l-a lovit în abdomen. Norocul e că a ieşit pe partea ailaltă.

- Al dracului noroc!

În partea de jos a pădurii, în câmpie, apăruse Eva Sterling, guvernatoarea teritoriilor din afara capitalei, călare pe calul ei zburător. Lăsă calul să pască şi urcă dealul spre Diana şi Iacob Zeze.

Din depărtare, apăruseră şi mai multe ambulanţe, iar în urma acestora veneau tractoare şi o mulţime de alte utilaje agricole.

- Începe epoca optimă de semănat, le spuse Eva. Bătălia dinaintea acestei epoci s-a terminat cu bine, iar ziua pompierului a fost dată peste cap de iniţiativa unor arme înzestrate cu prea multă inteligenţă. Aceşti copii au cinstea să îngraşe pământul cu sângele şi carnea lor. Pentru a economisi timp, nu mai luăm cadavrele de aici; am pus sanitarii să arunce pe ele substanţe de descompunere rapidă.

- E mult cinism în cuvintele tale, spuse Diana. Nu faci un control, să vezi dacă mai e cineva în viaţă.

- Cei care sunt în viaţă, emit un semnal şi sunt adunaţi foarte repede. În această situaţie se găseşte şi prietenul tău. Ăsta cine e?

- Iacob Zeze, un secretar din departamentul de propagandă al partidului nostru. - Ce caută aici?

- A venit să-i semneze vicepreşedintele o demisie. - Mare minune, se miră guvernatoarea.

O maşină a sanitarilor se oprise în coastă şi se apropiau doi sanitari, ducând cu ei o
targă. Îl luară pe Albert Hosman, coborâră dealul, îl puseră în ambulanţă şi îl conectară la aparate, apoi se urcară şi demarară în trombă, într-o direcţie necunoscută.

- Unde îl duc? întrebă Diana.

- Nu ştiu, răspunse Eva. Am lucruri mult mai importante de făcut.

Capitolul V

Albert deschise ochii şi , ca prin ceaţă, văzu că se afla într-o sală uriaşă, cu tavan ca de catedrală, format din mai multe cupole îmbinate şi cu picturi pe ele. În sală, se găseau peste o sută de paturi de spital. Fiecare pat avea la un cap câte o instalaţie sofisticată de menţinere în viaţă.

Era bandajat peste abdomen, îmbrăcat în pijama, acoperit cu pături şi cu capul aşezat între două perne.

Stând în picioare, se uita la el un bărbat scund, gras, brunet şi cu mustaţă. Era îmbrăcat cu halat alb, ca toţi cei ce se învârteau printre paturile răniţilor.

- Dumneata m-ai deconectat?

- Da.

- Înseamnă că eşti medic.
- Nu sunt medic.
- Dacă nu eşti medic, cum ţi-ai permis să desfaci firele care mă conectau la instalaţie? - Mă pricep. Ai ieşit din comă şi eşti în siguranţă.
- Cine eşti şi ce vrei?
- Sunt Adrian Imer, şeful enocraţilor şi am venit să te salvez de la moarte. - Deocamdată, văd că m-am trezit. N-am murit.
- N-ai murit, dar vei muri. Nu-i aşa că nu vrei asta?
- Cine e prostul care ar vrea să moară?! se miră Albert. Dar de unde ştii că voi muri? Am fost rănit atât de grav?
- Nu.
- Atunci?
- Vor să te întrebuinţeze ca material genetic, spuse Imer. Am luat halatul ăsta şi am intrat să te salvez.
- Aşa, singur?
- Bineînţeles. Ei se aşteaptă să vină o armată după tine. Aşa e mentalitatea lor, de războinici în turmă.
- Cine vrea să mă ucidă? întrebă vicepreşedintele. - Mafioţii.
- M-au salvat şi acum vor să mă ucidă iarăşi?!
- Da, spuse şeful enocraţilor. Vor să te livreze viu. E preţul mai bun.
- Lucrurile scumpe dau iluzia calităţii, râse Albert. Cui vor să mă vândă?
- Nu ştiu. Asta e treaba mafiei: să facă negoţ cu material genetic. Nu vreau să permit acest lucru. Pentru mine, eşti o persoană importantă, de o deosebită valoare.
- Pe dracu'! se enervă pacientul. Oricât m-aş amăgi eu, sunt doar o copie convertită pe un suport informaţional de excepţie şi construită din mai mulţi autohtoni.
- Complet greşit. Eşti Albert Hosman, specialist în investiţii, un om cu un talent politic rar întâlnit.
- Zău?! Te pomeneşti că nici conversia materială nu există.

- Nu am spus că nu există conversie pe bază de matriţă genetică, ci faptul că nu ai fost subiectul acesteia, spuse Imer. Nu te mai mira atâta! Eşti originalul. Ai fost vândut de colegii tăi de partid.

- Dacă sunt originalul, nici nu mi-am început bine activitatea. Nu se poate să fiu îndepărtat înainte de a se vedea ce e cu mine.

- Ba se poate. Ai căzut în capcană. Nu ai început bine activitatea, dar ai demonstrat ce poţi. Te-ai dovedit a fi un profesionist. Nu le-a plăcut. Lumea îi înţelege foarte greu pe cei ce preferă să nu mănânce o pâine, ci s-o pună la presat într-o carte.

- Cum adică să pună pâinea la presat?! se miră Albert.

- E o metaforă; o pâine între file de carte. În politică, cei prea deştepţi dispar, aşa cum dispar şi cei complet incompetenţi. Dacă incompetenţii sunt aşa de la natură, cei capabili se dovedesc a fi imprudenţi. Trebuia să te hotărăşti dacă voiai să stai pe funcţie sau voiai să demonstrezi ceva. Cu eseurile politice pe care le-ai scris, ai stârnit multe invidii.

- N-am avut nici o intenţie în sensul ăsta.

- Nu contează intenţia, ci faptul că ai băgat partidul la idei. Ai stârnit imaginaţia bolnavă a lui Aram Melior, care, probabil, vrea să scape de tine. Politica ne omoară, spuse enocratul.

- În cazul ăsta, se pare că o politică făcută corect poate ucide. Dacă aş fi vrut să iau locul preşedintelui, nu văd cum aş fi reuşit. Am înţeles că e plin de bani, iar relaţiile lui cu ceilalţi formează o ţesătură foarte artistică.

- Banii şi relaţiile sunt valabile doar pe Pământ. Aici, se mai folosesc şi alte criterii de promovare. De fapt, şi pe planeta noastră de plecare, folosirea excesivă a banilor şi relaţiilor, precum şi afişarea ostentativă a lor, au făcut ca partidul să piardă alegerile. Electoratul amendează orice exces, oricât ar fi el de mic. Tu, ca şef al departamentului de imagine, poţi să faci un uragan din orice chichiţă. E posibil să regrete că ţi-au dat funcţia asta. În politică, şeful promovează pe oricine, dar caută ca

subalternul să fie mai prost decât el. Un subordonat inteligent este un pericol potenţial.
- Peste tot e la fel, spuse vicepreşedintele.
- Nu chiar. În activitatea practică, industrie, cercetare, agricultură sau mai ştiu eu unde, şeful trebuie să fie inteligent. Rezultatul activităţii lui este palpabil şi imediat.
- E adevărat, dar la o concurenţă acerbă, cu trădători din toate părţile, conducătorii pot fi oricum. O firmă condusă de un prost dă faliment şi e înghiţită de una bine condusă, dar, între timp, prostul face avere şi pleacă.
- Atunci, cine are dreptate? întrebă Imer.
- În politică, nu are importanţă cine are dreptate, ci de ce.
Important este scopul şi
traducerea lui în practică. Nu există nici o probă că se doreşte eliminarea mea. Am avut multă încredere în partid şi în conducătorii lui. Am considerat şi consider că nu putem pleca la drum fără încredere, măcinaţi de orgolii şi suspiciuni.

- Politica se face cu minciuni credibile.

- Dacă, faţă de electorat, minciuna mai merge, am sperat ca măcar noi între noi, în interiorul partidului, să nu ne minţim. De unde ştiu că mint ei şi nu minţi tu?

- Nu are importanţă cine minte. În politică, atunci când vei vedea că nu ţi se mai permite să minţi, începi să ascunzi adevărul.

- Adevărul e că nu pot să ştiu dacă mă minţi. Acum, te văd pentru prima dată.

- Şi pe ei, pe conducătorii care te-au vândut, tot pentru prima dată i-ai văzut. Am
dovada filmată a faptului că ai fost împuşcat de un membru de partid, plătit de
preşedintele Melior, dar ar fi absurd să-ţi derulez caseta aici. Deşi eraţi foarte bine
ascunşi în pădure, v-au găsit prin intermediul lunetei împrumutate de la copilul unui
mafiot. Mafiotul e extrem de furios. Consideră că, dacă nu vă dădea vouă luneta, copilul lui se descurca în păienjenişul luptei şi nu murea. Are perfectă dreptate; dacă avea luneta, copilul era avertizat că duşmanul vrea să tragă în el cu racheta şi contraataca.

- Să presupunem că partidul m-a vândut la mafioţi. Tu de ce vrei să mă salvezi?

- Ţi-am spus, te consider un om de valoare. Unii sunt pedepsiţi pentru ceea ce au făcut, alţii pentru ceea ce n-au vrut să facă. Tu nu te înscrii în nici una din aceste categorii.
Vreau să te scot de aici.

- Dacă nu vreau să merg?

- Trebuie să vrei. Un om cu inteligenţa ta trece de aparenţe. Te poţi gândi că ai fost
conectat la o instalaţie de supravieţuire şi salvat, dar ceva îţi spune că lucrul ăsta a fost făcut cu un anumit scop. Vrei să ieşi de aici, iar eu am să te ajut să faci asta. Vreau să-ţi propun un târg.

- Ce târg?

- Ca alternativă la dispariţia totală, îţi ofer ospitalitatea enocraţiei

noastre şi foarte
mulţi bani. Tu, în schimb, trebuie să faci exact ceea ce te pricepi mai bine şi îţi place mai mult, adică puţină politică. Foarte puţină.
- Despre ce este vorba?
- Nu avem prea mult timp. Îţi detaliez când ajungem.
- De unde ştiu eu că eşti şeful enocraţilor şi nu eşti vreun mafiot?
- Îţi spun eu. Sunt cel mai mare enolog, conducătorul suprem al enocraţilor.

- Să spunem că te cred. Diana a afirmat că enocraţii sunt extrem de periculoşi şi e posibil ca voi să ne fi teleportat din sediul luxos al firmei de consultanţă într-o clădire dărăpănată din secolul XX al Pământului. A mai spus că nu aveţi pic de respect faţă de om, considerându-l "un derivat al viei şi vinului".

- Poveşti. Dacă noi, enocraţii, care suntem oameni, nu avem respect faţă de om, îţi poţi
imagina ce respect pot avea mafioţii, care sunt băştinaşi cu înveliş uman. Mafioţii produc

frică. Noi producem nedumerire. Frica induce panică şi, vrem sau nu, în subconştientul
omului se formează dorinţa de a pune mâna pe armă. Nedumerirea produce o cantitate
foarte mică de frică. Frica e atât de redusă, încât se transformă într-o solidaritate pasivă.
Uneori, se transformă în indiferenţă. Cel mai mult şi mai mult, mafia îi urăşte pe oameni. Ei vor să ne facă să afirmăm că planeta asta este Iadul de pe Pământ. Nici nu ştii cum
lucrează mafioţii.
- Nu ştiu. Cum lucrează? întrebă Albert.
- Să luăm ca exemplu o societate de asigurări a mafioţilor. Un agent vine la tine şi îţi propune să-ţi asiguri casa împotriva calamităţilor, să zicem, cutremure, incendii,
inundaţii. Tu refuzi. Atunci, o echipă de incendiatori plătiţi îţi produce întâi un foc mai mic, îţi arde o magazie, ceva, un garaj. Tu te sperii şi faci asigurarea. Firma de mafioţi câştigă. Uite cum lucrează.
- Poate respectul faţă de om îi face pe mafioţi să ia un înveliş uman. Poate nu au treabă decât cu autohtonii lor.
- Mafioţii nu respectă nimic, spuse Imer. Noi, enocraţii, am propus introducerea pedepsei capitale pe Ioza. Dacă acest lucru este posibil la oameni, nu ştiu cum pot fi executaţi băştinaşii, entităţi energetice îmbrăcate într-un înveliş uman. Despre celelalte feluri de extratereştri, ştim că, în majoritate, sunt de natură materială, dar e prea
complicat să descoperim în ce fel mor, iar ei nu vor să spună.
- Atunci, aţi renunţat la idee.
- Exact, dar ne-a venit o idee mult mai subtilă. Am construit o puşcărie pentru
criminalii periculoşi. Înăuntrul ei, aceştia se omoară unii pe alţii; totul e să-i faci să se certe pe ceva. Ce nevoie mai avem de pedeapsa capitală?
- Eu am învăţat la şcoală că nu se poate micşora corupţia şi criminalitatea decât prin îmbunătăţirea condiţiilor de detenţie,

spuse vicepreşedintele.
- Părerea noastră e alta; cu cât faci traiul mai bun în puşcării, cu atât mai mulţi
delincvenţi vor să vină acolo. Nici nu le mai pasă dacă sunt prinşi sau nu. De fapt, noi
avem condiţii destul de bune în puşcăriile noastre, conform cu standardele internaţionale.
Asta ne şi face să nu avem o concurenţă serioasă în domeniu. Nu condiţiile sunt
importante sau nu, ci modul cum ştim să neutralizăm mafia. E o chestie psihologică.

- Sau de economie, unde, cu cât aceasta merge mai prost, cu atât există mai mari şanse să se redreseze.
- Vezi?!
- Ce să văd? Că dictatura voastră, a enocraţilor, e tot ce ne lipseşte?
- Nu! îl atenţionă enocratul. Să vezi că se apropie o asistentă. Dacă ţii la viaţa ta, te
prefaci că eşti încă în comă şi nu scoţi un cuvânt. După un timp, deschizi ochii, ca şi cum
te-ai trezi. Nu trebuie să ştie că am discutat. Întâi, îi spun că stau să văd când te trezeşti.
Va deveni suspicioasă, dar nu-şi va permite să spună unui doctor că acest lucru
contravine regulamentului. Tu te trezeşti, te prefaci că eşti încă slăbit, iar eu îi cer să-ţi

injecteze un somnifer. Înghite pastila asta! E un antidot. Eu am să plec împreună cu ea, ca să-i spulber îndoielile. Când vezi că am ajuns în capătul celălalt al sălii, numeri până la o sută, te ridici şi mergi spre uşa aia laterală. Acolo sunt W.C.-urile. Vezi uşa?
- Da.

- La jumătatea drumului, te faci că eşti slăbit şi te prăbuşeşti. Dacă se repede la tine o
altă asistentă şi te ajută să mergi în direcţia dorită, i-am păcălit. Dacă te vede, te lasă
acolo, căzut, şi se îndreaptă către uşa principală sau cheamă pe altcineva să te ajute, e
necaz.

- Dacă voi avea vreodată ocazia, am să propun o lege a intrării la budă, glumi pacientul.
- Ca lege organică, completă Imer, dusul la privată fiind un lucru organic. - Şi atunci?
- Atunci intervin eu, doctorul, care a văzut scena, absolut întâmplător, şi vrea să
acţioneze direct şi responsabil. Asistentele au un respect religios faţă de medicii mafioţi. În mafie, tot respectul e bazat pe frică. Dar, fi atent! Se apropie.

Albert nu mai apucă să întrebe ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi fost ajutat de cea mai apropiată asistentă. Îşi putea imagina şi singur că femeia se ducea să raporteze că pacientul şi-a revenit şi a reuşit să se ridice singur din pat. Fără să ştie de ce, închise ochii, atât cât să poată întrezări ceva printre gene, şi ascultă cu atenţie.

Enologul luase placa pe care erau prinse fişele de observaţie de la capul patului şi îşi pusese o pereche de ochelari pentru citit. Răsfoind hârtiile, mima concentrarea şi se prefăcea că nu observă venirea femeii.

- Nu ar trebui să fiţi aici, domnule doctor, o auzi pe asistentă. Ne ocupăm noi de tot. Nu trebuie să vă deranjaţi.

- Ştiu, spuse şeful enocraţilor, dar deranjul nu e prea mare. Acesta este un caz mai rar. Un exemplar foarte scump.

- Dacă l-aţi decuplat de la instalaţia de supravieţuire, înseamnă că trebuie să se trezească. Trebuie să raportez acest lucru.

- Nu e nevoie, spuse Imer. Dacă tot sunt aici, am să fac eu asta. Aştept să se trezească, îi pun câteva întrebări, consemnez totul în fişă, stochez informaţiile şi le trimit la
calculatorul central. Dacă e vreun necaz, te chem.
Albert deschise ochii, încercă să se ridice şi îşi dădu drumul, la loc, între perne. - Se trezeşte, spuse asistenta.

- Era şi cazul, dar cred că mai are nevoie de odihnă, spuse falsul medic. Fă-i un somnifer!
- Trebuie să plec, spuse asistenta după ce injectă sedativul.

- Nu mai stau nici eu, spuse enologul. Mai am şi alte treburi. Când se trezeşte, mă anunţi!
- Prea bine, spuse femeia.
Îi făcu loc falsului doctor să treacă şi îl urmă. După un timp, Albert se ridică şi se
îndreptă, cu paşi şovăitori, către uşa indicată. Merse împleticit şi, după câţiva metri, îşi dădu drumul pe podea, aşteptând să vină cineva, să-l ajute să se ridice. Văzând că nu-l bagă nimeni în seamă, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Spre surprinderea lui, aceasta era încuiată. Nu-şi putea imagina că uşa latrinelor unui spital, chiar şi ca acesta, cu o sală imensă şi tavan ca de biserică, putea fi închisă.
- Te-ai trezit? auzi o voce.
Tresări, se întoarse şi văzu o asistentă, alta decât cea cu care plecase enologul. - M-am trezit, spuse Albert. Vreau să merg la closet.
- Nu e aici.
- Aici, ce e?
- Nu ştiu, spuse femeia. E închis.
- Văd că e închis. Dacă e închis, de unde ştii că nu e intrarea la closet? - Te simţi bine?

Blestemă în gând enocratul care îl băgase în bucluc indicându-i o uşă, fără să-i precizeze ce trebuia să facă în cazul în care aceasta era încuiată.
- Nu ştiu nici eu.
- Cum?! se miră asistenta. Nu ştii dacă te simţi bine sau rău?

Albert nu ştia dacă e bine să îi spună că se simte bine sau se simte rău. Îşi făcea socoteala că, dacă îi spune că se simte bine, îi indică altă uşă şi îl lasă să se descurce singur, iar dacă îi spune că se simte rău, îl însoţeşte şi nu mai scapă de ea.

Alese o variantă de mijloc şi îi spuse că are o stare de ameţeală uşoară, dar se putea ţine pe picioare, şi că s-ar simţi foarte bine dacă ar aduce o cheie şi i-ar deschide uşa, să poată merge la W.C.-u.

- Nu am ce uşă să-ţi deschid, se enervă asistenta. Aici, nu intră

nimeni, niciodată. Nu are nimeni nici o cheie de la această uşă.
- Orice uşă e o intrare spre undeva, se trezi Albert vorbind. Înseamnă că, dacă e o intrare, trebuie să intre cineva aici. Cineva trebuie să aibă cheia. Dacă intră cineva aici, înseamnă că pot intra şi eu, că există o cheie care să deschidă uşa pentru mine.
- Eşti sigur că te simţi bine?

- Absolut sigur.
- Te trece? Mai poţi ţine?
- Da.

- Oricum, mai devreme sau mai târziu, dacă nu ajungi la W.C.-u, faci pe tine, spuse asistenta.
- Şi ce dacă?

- Cum, şi ce dacă? Crezi că avem timp să stăm după fundul vostru, să vă ducem la duşuri şi să vă schimbăm tot timpul pijamalele?
- Da, asta cred, spuse vicepreşedintele. Mă duc să mă culc. - Nu se poate. Mergi acolo unde ai plecat. Te însoţesc. - Am plecat spre uşa asta.
- Da, dar closetele sunt dincolo de cealaltă uşă laterală, cea din partea opusă a sălii.

Prima asistentă, cea care plecase împreună cu enologul, se apropiase foarte grăbită şi privea uimită scena.
- Ce se întâmplă aici?! întrebă.

- E pacientul de la patul numărul 84, răspunse a doua asistentă. S-a trezit şi spune că are nevoie la W.C.-u, dar cred că minte; până acum, ar fi trebuit să facă pe el.
- E restabilit?
- Cred că da.

- Atunci, fă-i un control şi, dacă e funcţional, du-l la camera obscură! Subiectul dinaintea lui n-a rezistat. A făcut un stop cardiac.
- Ce e aia “camera obscură”, întrebă Albert.
- Ai să vezi, spuse ce-a de-a doua asistentă.

- Ce să vadă, dragă?! râse prima asistentă. Camera obscură este, aşa cum îi spune şi numele, o cameră complet întunecată. Te vom băga acolo pentru unul, două sau mai multe acte sexuale cu pământence de-ale tale. Dacă rezişti, bine; dacă nu rezişti, din punctul nostru de vedere, nu e mare lucru. Păţeşti ca exemplarul dinainte.

- Nu trebuia să-i divulgi adevărul, spuse cea de-a doua asistentă. Trebuia să fie o surpriză.

- De ce, dragă?! E bine să ştie ce îl aşteptă. Ar trebui să fie onorat. Îl aşteaptă nevasta premierului, nevasta primarului general al capitalei şi cea a unui secretar din primăria sectorului 2. Mafia a luat bani frumoşi de la soţii acestora şi trebuie să-şi îndeplinească obligaţiile contractuale. M-a trimis domnul doctor Zimer să caut un subiect.

- Un doctor mic şi grăsuţ numit Adrian Imer? întrebă Albert. - Nu. E vorba despre doctorul Henri Zimer.

- N-aţi văzut un doctor scund, gras şi cu o mustăcioară subţire? se făcu bărbatul că nu înţelege.

- Nu, n-am văzut, spuse prima asistentă.

- Cum nu ai văzut nici un doctor mic şi gras. Nu ţi-a spus doctorul Imer să-mi faci un somnifer?

- De-aia dormi de te spargi, râse asistenta. Aia era fantoma unui bancher, care bântuie pe aici, încă dinaintea transformării clădirii în spital. Crezi că nu ştiu că ţi-a dat fantoma un antidot la somniferul meu?

- Ha, ha, ha! râse Albert. Fantome care administrează antidoturi...Mie mi-a spus că e şeful enocraţilor.

- Nu poate fi şeful enocraţilor, care e un lungan de peste doi metri, beţiv, numit, întradevăr, Adrian Imer. Cel care se găsea la capul patului tău era fantoma unui bancher. A înnebunit şi spune oricui vrea să-l asculte că e enologul-şef.

- Aşaaa?! O fantomă bolnavă de nervi?

- Da. Nu eşti singurul păcălit. Fantoma asta ameţeşte cu minciuni pe orice nou venit.

- Să mergem! spuse cea de-a doua asistentă. În curând, se încheie tura şi mai am o grămadă de treabă.

Fără nici un cuvânt, prima asistentă se depărtă, pe culoarul dintre două rânduri de paturi, către uşa principală, uitându-se fugar în fişele de observaţie ale câtorva pacienţi. A doua asistentă, o luă spre stânga, către cealaltă uşă laterală, pe un culoar ce tăia sala, printre paturi, de-a latul, făcând semn lui Albert s-o urmeze.

- Unde mergem? o întrebă.

- N-ai auzit? Mergem în cabinet să-ţi fac un control al stării generale, apoi te bag în camera obscură, la fufele alea.

- Să zicem că vreţi să mă introduceţi într-o cameră cu nişte femei, dar de ce trebuie să fie o cameră obscură.

- Să nu se poată filma. Ar fi o probă prin care s-ar putea compromite aleşii noştri sau cei ce ne guvernează, soţii sau rudele apropiate ale femeilor care apelează la serviciile

noastre. O filmare în infraroşu e tot ce se poate realiza, dar nu are nici o relevanţă pentru presă.

- Şi eu, dacă vreţi să le fac ceva acestor neveste de notabilităţi, cum fac? Îmi place să văd cum arată o femeie; dacă arată rău, nu-i pot face nimic.

- Cele trei neveste arată foarte bine, eu fiind de-a dreptul urâtă pe lângă ele, dar de ce te deranjează întunericul?
- Pentru simplul motiv că nu văd pe întuneric.
- Asta-i bună! Nu ai informaţional unul dintre cei doi ochi?!
- Nu.
- Cum adică? Stai puţin! Vrei să spui că nu ţi s-a montat un ochi artificial?! - Nu mi s-a montat.
- Cum e posibil să nu fi observat nimeni acest lucru?

- O fi observat cineva acest lucru şi e posibil să fie consemnat, dar nu te-ai uitat în fişă. Poate cealaltă asistentă ştie acest lucru, dar a uitat să-ţi spună.

- Poate nici nu s-a consemnat în fişă lipsa ochiului informaţional, considerându-se de la sine înţeles faptul că orice om a suferit o operaţie de montare a unui astfel de accesoriu. Cum te descurci?

- Foarte bine. Am înţeles că aici e tot timpul ziuă, iar pe partea întunecată a planetei n-
am ajuns încă. Sunt venit mai de curând şi m-am ascuns de cei care mi-au sugerat că ar trebui să-i las să-mi scoată un ochi. Trebuie să fiu nebun să mă las mutilat.
- Dacă n-ai ochi artificial, nu te mai pot băga în camera obscură. - De ce, mă rog? Scrie undeva că orbii nu întreţin acte sexuale. - Ai dreptate. Nu se specifică niciunde acest lucru.
- Vezi?! Orice nu e interzis, e permis.

- M-am liniştit. Tura mea se apropie de sfârşit şi nu am nici un chef să stau peste program, să caut alt pacient pentru nevestele şefilor voştri.

- Da, dar eu nu prea am chef să mă împerecheaţi voi, aşa, ca pe un animal, cu tot felul de necunoscute, chiar dacă zici că sunt frumoase şi cu soţi sus puşi.
- Ar trebui să consideri asta o cinste.
- Nu mi se pare o cinste, ci un act inuman.

- Totdeauna, criticii nu văd cu un ochi, iar cei criticaţi nu ştiu niciodată cu care. Pot să te duc înapoi, în patul tău, mai ales că nu ai nici ochi informaţional, ca toţi oamenii, şi las totul în sarcina turei următoare. Ştii care e alternativa?...

- Care?

- Cum, nici asta nu ştii?! Ăsta e un spital de recuperare al mafiei. Cei recuperaţi sunt revânduţi ca material genetic.

- Înseamnă că avea dreptate Imer, bondocul ăla, şeful enocraţilor, fantoma unui bancher sau ce-o fi fost.

- Nu ştiu ce ţi-a spus fantoma, dar ăsta e un adevăr: mafia câştigă bani buni pe piaţa neagră a ingineriei genetice. Nu vrei să încerci răul cel mai mic?

- Ăsta, cu nevestele?

- Da.

- Nu le ajung bărbaţii lor?

- Nu de asta sunt aici. Fac un tratament pentru a rămâne însărcinate. Soţii lor sunt
diagnosticaţi ca nefertili. Dacă ai norocul să-ţi faci datoria cum trebuie, se aprinde un bec, dar, de când lucrez aici, n-am auzit să se întâmple acest lucru. O fi fost vreun caz, dar nu pe tura mea. Eu am auzit doar de decese.

- Păi, dacă repartizează trei femei la un bărbat, nu e normal ca bărbatul să fie epuizat? La oameni, se practică monogamia.

- Da, dar la politicieni s-a instituit sexul în grup. Astea sunt neveste de politicieni. - Politicienii nu deţin al treilea sex.

- Numărul sexelor nu are nici o importanţă, ci modul cum sunt folosite. Au venit
extratereştri de tot felul, cu fel de fel de sexe, care s-au organizat în partide. Există o rasă unde, culmea anatomiei, fiecare individ are sexul său, diferit de al altuia. Aceştia nu intră în discuţie.

- Nu sunt buni politicieni?!

- Nu ştiu dacă sunt sau nu buni politicieni, dar un lucru e clar: lucrul cunoscut e cel mai
bun. Faptul că planeta Ioza are o conducere interimară formată predominant din oameni,
face ca aceştia să prefere o politică sexuală oarecum izolaţionistă. Li s-a acordat acest
drept pentru că se pricep cel mai bine la politică. Ei sunt cei mai vechi extratereştri de la
noi şi, din cauza asta, li s-a dat dreptul şi cinstea să organizeze primele alegeri. Tot o
dovadă de încredere este şi faptul că nouă, autohtonilor, ni s-a

dat ordin să luăm formă
anatomică umană.
- Autohtonii nu sunt buni la împerecherile astea?

- Ba sunt foarte buni, compatibili fiziologic şi genetic, dar sunt prea puţini în politică. Clasa politică se izolează tot mai mult de mase, lucru care mi se pare normal Am înţeles că şi tu ai fost ceva prin politică.

- De ce “am fost” ?!

- Pentru că, aici, nu ai decât două posibilităţi: să fii epuizat de femei şi să-ţi dai duhul sau să fii livrat ca material genetic. Ce alegi?

- Tu ce crezi?

- Cred că alegi varianta întâi. Măcar vei avea câteva zile de plăcere. - Vezi? Nu prea am de ales.

Ajunşi la uşă, asistenta o deschise şi îl lăsă pe bărbat să intre primul, apoi închise. În faţa lor, se găsea o încăpere imensă, de formă eliptică, luminată discret, şi cu podeaua acoperită cu material textil elastic. Pe marginea sălii, din zece în zece metri, se găseau mai mult de cincizeci de uşi; uşa pe care intraseră ei era una dintre ele.

În mijloc, o unitate formată din adolescenţi, care nu păreau a depăşi vârsta de douăzeci de ani, făcea instrucţie militară. Tinerii, băieţi şi fete, erau îmbrăcaţi în uniforme transparente, mulate pe corp, de la gât până la tălpi, croite dintr-o pânză plastifiată foarte subţire. Băteau pas de defilare, mergeau în pas de marş, făceau întoarceri pe loc, din mers, sau mânuiau arma.

- Uniformele astea nu îi acoperă deloc, spuse Albert.
- Nu văd de ce i-ar acoperi, se miră asistenta.
- Nu văd cum ar putea merge, aşa, goi, la război.

- Nici nu merg aşa. Asta e doar o ţinută uşoară, de antrenament, folosită doar în interior. Mafia este împotriva celor care circulă goi pe străzi.
- Cum adică, goi pe străzi?
- Aşa cum e normal. Ai văzut vreun extraterestru acoperit cu ceva?
- Nu.
- Ba ai văzut. Şi voi sunteţi extratereştri. Şi voi veniţi din spaţiul cosmic. Doar voi, oamenii, aveţi acest obicei, să vă acoperiţi corpul cu foiţe celulozice, din plastic sau lamele metalice. Înaintea venirii voastre, locuitorii Iozei, adică noi, băştinaşii, nu purtam haine. Ni se părea jenant. Nu ne puteam mişca liber. E drept că nici nu arătam aşa, cu formă umană.

Îi povesti despre luptele sângeroase care se duseseră între băştinaşii normali din punct de vedere psihic şi adepţii acoperirii cu haine. Pământenii le povesteau ceva despre ruşine, ca sentiment biblic. Autohtonii cunoşteau şi ei ruşinea, dar considerau că e o

neruşinare să te acoperi cu tot felul de materiale. Considerau că acest lucru era o metodă de a-ţi ascunde gândurile şi un afront adus celorlalţi. Lupta a fost inegală, deoarece
adepţii acoperirii cu haine au fost ajutaţi de pământeni, nu doar ideologic şi politic, ci şi practic. Victoria a fost de partea celor goi, în toate sensurile, deoarece mulţi oameni au
renunţat la haine şi s-au mutat în sectoarele capitalei sau în oraşele, satele sau teritoriile planetei unde se trăieşte în goliciune.
- Există astfel de teritorii?! se miră bărbatul.
- Sigur că există. Chiar acest sector, unde se află spitalul mafiei, este un teritoriu unde oamenii şi autohtonii circulă dezbrăcaţi pe străzi.
- Pot să umble îmbrăcaţi.

- Nu pot, atâta timp cât există o hotărâre a consiliului de sector care nu le permite să se îmbrace. Cui nu-i place, se mută în altă parte.

- Am văzut, copiii de mafioţi merg îmbrăcaţi la bătălie, la antrenamente au o uniformă care nu îi acoperă deloc. Cum umblă mafioţii, părinţii acestor copii?

- Mafioţii umblă îmbrăcaţi şi nu se ocupă doar cu vânzări ilegale de material genetic
sau cu însămânţările plătite ale nevestelor de politruci. Unul dintre obiectele importante
ale activităţii lor este chiar negoţul cu haine în teritoriile interzise. Vezi şi tu! Spitalul
acesta se ascunde chiar în mijlocul unui sector de oameni şi băştinaşi dezbrăcaţi. Noi,
personalul sanitar, doctorii şi bolnavii, circulăm îmbrăcaţi în interior. Mulţi dintre medici sunt fii şi fiice de mafioţi bogaţi şi temuţi, care nu le permit angajaţilor să umble
dezbrăcaţi prin spital.

- Şi s-au gândit mafioţii ca odraslele lor să aibă ceva pe ei la antrenamente, chiar dacă, aşa, numai de formă.

- Nu pot să ştiu ce criterii au avut în vedere atunci când au ales o astfel de uniformă. Copiii de mafioţi au idei din cele mai trăsnite, iar părinţii lor au mulţi bani şi le fac toate voile. Teribilismul lor poate fi dat şi pe seama vârstei, nici unul neavând mai mult de 16 ani, dar nu cred că acesta este subiectul discuţiei. Cred că uniformele acestor copii
reprezintă nişte imitaţii imperfecte ale unui prototip ideal. Se aude că un grup de mafioţi bogaţi ar finanţa un proiect de fabricare a unor haine pe bază de acroniu.

- Nu cred că e mare lucru pentru ei.

- De ce nu crezi asta?

- Pentru că am văzut armele construite pe baza acestui metal miraculos. Sunt
extraordinare. Mi s-a spus că metalul ăsta este folosit şi pentru conversia voastră în formă umană şi condiment în industria

alimentară, printre multe altele.
- Ai văzut vreodată o bucăţică de acroniu?
- Nu.
- Nici n-o să vezi. E un metal incolor, foarte greu de pipăit, cu un miros ciudat. - Miros de migdale.
- Ce sunt alea?

- Fructele unui pom de pe Pământ. Au un miros foarte persistent, îmbătător. Folosit la mâncăruri, acroniul dă un miros şi mai puternic.

- Mirosul nu cred că are prea multă importanţă. Consistenţa metalului e importantă. Din cauza consistenţei reduse, cred că sunt băgaţi şi pământenii în afacere. Aceştia deţin o tehnică specială de vizualizare a metalului.
- Foarte bine.

- Dacă ar fi simplu, ar fi foarte bine, dar nu e simplu să construieşti o tehnologie de stabilizare a acroniului, astfel încât să poţi face din el mii de metri pătraţi de ţesături invizibile.

- Invizibile?

- Sigur. Haine vizibile poate croi oricine. Important e să poţi obţine o ţesătură
invizibilă. O fabrică de confecţii din ţesături de acroniu e uşor de construit, dar cred că le trebuie cantităţi imense din acest metal. Una e să fabrici o piesă de mitralieră sau lunetă, unde acroniul vizualizat poate fi înghesuit într-o carcasă din metal obişnuit, şi alta să-l tragi în folii imense, instabile.

- M-am prins. Vor să facă haine pentru cei care vor să se vadă că umblă dezbrăcaţi, conform legii, dar, în acelaşi timp, le place să fie îmbrăcaţi şi protejaţi de capriciile timpului.

- Exact, dar numai până la un punct. Nu există capricii ale timpului; climatizarea planetei e aproape perfectă.

- Dacă mafioţii ăştia au înclinaţii ştiinţifice, de ce nu-şi ţin copiii acasă.

- N-au timp de ei. Vor să-i educe rapid. Aceşti copii sunt trecuţi prin bătălii. Chiar prima lor înfruntare e un şoc teribil, care maturizează brusc.

- Am văzut. Unii par de 20 de ani.

- Exact, spuse asistenta. Nu-i interesează cum arată şi în ce sunt îmbrăcaţi. Sunt veniţi aici pentru a se antrena în vederea bătăliei de anul viitor, care are loc în acelaşi mic oraş construit de citinde. Ăştia sunt cei mai buni dintre cei buni. Îi interesează doar să ducă bătăliile până la capăt şi să intre în afaceri, alături de părinţii lor. Nu-i interesează
uniforma, ci antrenamentul.

- Şi-au pierdut simţul conservării.

- Sau li s-a exacerbat.

- E cum spui. Curajul exacerbat le distruge instinctul de apărare, spuse Albert. Frica produce autoconservare.

- Nu cred că sunt aşa curajoşi. Cred că sunt morţi de frică.

- Oricum, dacă simţ al conservării mai pot avea, instinct genezic nu mai au. Sunt şi fete printre ei.

- Nu e adevărat, spuse femeia. Când îi apucă, întrerup antrenamentul. Priveşte! Cred că ai norocul să asişti la un episod de acest gen.

Bărbatul văzu că se dă semnalul de oprire a exerciţiilor şi că una dintre fete îşi dă
uniforma jos, se întinde pe spate şi se pregăteşte. Asista la împerecherea acesteia cu un grup de băieţi şi, de emoţie, nu mai putea să scoată nici un cuvânt.

Sângele începu să-i fiarbă şi se uită altfel la asistentă, astfel încât aceasta îi trase o palmă peste ochi. Sesizaţi de ce se întâmplă, copii de mafioţi se întoarseră către ei şi începură să râdă.
- Te holbezi la mine, iar în camera obscură te aşteptă chiar ce îţi doreşti mai mult.
- Nu ştiu dacă îmi doresc aşa de mult să am o relaţie pe întuneric cu nişte necunoscute.
- Şi eu sunt tot o necunoscută şi necunoscută vreau să rămân. Nici nu ştii cum mă
cheamă şi îţi trece prin cap să mă pui jos, acolo, de faţă cu o unitate întreagă de copii.
Se aşeză cu retina sintetică a ochiului informaţional în faţa senzorului de la a şasea uşă şi îl invită pe Albert să intre. Holul era în semiîntuneric, văzu că erau două uşi mari, iar cea din stânga era deschisă. Încăperea în care dădea această uşă era mobilată ca un
laborator de chimie, cu o masă lungă, aşezată central, plină cu tot felul de borcane, pline cu substanţe de diferite culori şi consistenţe. Încăperea, ca şi masa cu borcane, era placată cu faianţă albă pe suprafeţe mari şi foarte puternic luminată. Lumina albă nu venea de la vreun corp de iluminat, ci ieşea din pereţi; pereţii erau luminoşi.
- Uşa din dreapta era închisă. Ce e acolo? întrebă bărbatul. - Nu te interesează.
- Ba mă interesează. Acolo e camera obscură?
- Nu e acolo, râse asistenta. Camera obscură este afară, la uşa cu numărul 23. Mă bucur că eşti nerăbdător să ajungi acolo. Noi am intrat pe a şasea uşă. Vreau să-ţi fac mai multe teste şi analize. Te rog să-ţi pui papucii acolo şi să dezbraci pijamaua.
- Cum, mi-o spui, aşa, direct?!
- Sigur. Printre alte teste, este şi testul fertilităţii.
Albert se dezbrăcă, iar asistenta îi scoase şi bandajul din jurul abdomenului şi îi făcu semn să se întindă pe pat.
- Te doare? îl întrebă, palpându-l în mai multe puncte. - Numai aici,

îi arătă.
- E bine.
Îi luă sânge şi îl împărţi, cu pipeta, în mai multe eprubete, apoi începu să toarne reactivi cunoscuţi doar de ea. Îi controlă temperatura, parametrii activităţii cardiace, respiratorii şi nervoase, apoi îl supuse la o serie de teste privind activitatea senzorială şi motorie.

Îl aşeză la masă şi îl puse să completeze mai multe teste psihologice, grile, rebusuri şi acrostihuri, al căror sens era cunoscut doar de ea, făcându-şi de lucru, între timp, cu descifrarea sensului altor analize. La sfârşit, adună hârtiile, le studie cu atenţie şi se dezbrăcă.

- Nu pot să mă concentrez, spuse Albert. E prea multă lumină. Cred că ultimele evenimente m-au obosit.

- Nu avem timp de odihnă. După acest ultim test, trebuie să te duc la uşa 23 şi să plec acasă. Am şi eu familia mea, copii, soţ, o grămadă de cumpărături de făcut, trebuie să şi gătesc.

- Stai aici, în sectorul ăsta, unde băştinaşii umblă goi?

- Nu. Stau la două sectoare mai încolo. Nu suntem nici tradiţionalişti, dar nici nu ne îmbrăcăm exagerat de ermetic.

Îi făcu o injecţie, iar Albert simţi că îi vine să zboare. Era odihnit ca după un somn de mai multe zeci de ore.

- Dacă rămâi însărcinată în urma testului meu de fertilitate?

- Am luat un antidot. Nu e un test care să verifice fertilitatea mea. - Pot să merg la closet?

- Când ţi-am făcut copro-parazitarul şi examenele urinei, ai eliminat totul. - Cred că am multă apă în corp. Emoţiile sunt de vină.

- Bine. W.C.-ul e pe hol, chiar alături. E un bec roşu deasupra uşii.

Bărbatul ieşi, închise uşa laboratorului, iar femeia îi strigă să o lase deschisă. Făcu întocmai şi, din doi paşi, fu la uşa din partea opusă faţă de laborator.

- Nici eu nu ştiu ce e acolo, spuse asistenta. Pe aici, majoritatea uşilor se deschid pe bază de amprentă retiniană, iar eu nu am acces. Nici nu mă interesează.

- De unde ştii că nu am intrat la W.C.-u?

- Sunt camere de luat vederi peste tot.

- Şi în closete?!

- Ce ai mai putea oferi nou pentru mine?! râse asistenta. Noi nu suntem curioşi să
aflăm ceea ce nu ni se permite; ne putem pierde serviciul. În lume, există multiple
obiective care pot fi cunoscute, dar nu ne ajunge viaţa să cunoaştem nici măcar variantele posibile ale unui obiectiv.

- Într-o lume ca asta, doar curiozitatea mă mai ajută să nu

cedez nervos, bombăni bărbatul şi intră la closet.
Primul lucru pe care îl făcu, fu să blocheze intrarea şi să încerce dacă fereastra se
deschidea. Spre surprinderea lui, geamul se ridică, în plan orizontal. Cu destulă greutate,
se strecură şi privi afară. Se afla, undeva, la etajul 3 al unei clădiri, unde se înfunda o
stradă largă şi pustie, plină de lăzi cu gunoi. Scara de incendiu era destul de departe, dar,
la un metru sub fereastră, se găsea o plintă ornamentală din piatră, destul de lată.

Ieşi, călcă atent pe marginea ferestrei, dar plinta învechită de trecerea timpului şi de
intemperii se desprinse. Albert făcu un salt şi reuşi, în cădere, să se prindă de scara de
incendiu. Revigorat de injecţia făcută de asistentă, coborî cu agilitate, dar avu neplăcuta
surpriză să constate că scara se termina la jumătate şi distanţa până jos era destul de mare.

- Dă-ţi drumul încoace, către fereastră! auzi o voce din spatele unei cutii de gunoi. - Diana, tu eşti?!
- Sigur. De ce ai stat atâta?!
- Cum de ce am stat atâta?! Să nu-mi spui că te aşteptai să ies tocmai pe aici!
- Ba tocmai asta aşteptam. Ţi-am pregătit un pat din deşeuri de materiale elastice, aici, în dreptul ferestrei. Sări!

Bărbatul se balansă, aruncându-se unde i se indicase, apoi fugi spre locul unde se ascunsese femeia.

- Ce cauţi aici?! o întrebă.
- Ce crezi?
- Ai venit să mă salvezi.
- Am ajuns întâmplător aici. M-au trimis să culeg informaţii şi să asigur relaţia
partidului nostru cu presa. Trebuie să fac un material şi să-l dau mijloacelor de informare în masă.
- Cu ce ocazie?
- E o şedinţă de consiliu local, la nivelul primăriei sectorului ăsta al capitalei. - De ce nu eşti acolo?
- Nici nu ştiu unde este primăria de sector. Am intrat aici, să întreb pe cineva şi am întâlnit-o pe Areta şi nu mai ştiu cum, că s-a măritat între timp, o foarte veche
simpatizantă a partidului nostru. E asistentă medicală.
- Nu cumva e o femeie blondă, tunsă scurt şi cu un semn vizibil pe frunte?! întrebă Albert şi arătă către fereastra pe unde fugise.
- Ba da. Ai observat şi tu semnul?
- Sigur. Ce legătură ai tu cu această Areta?

- Cair. Mi-am adus aminte. Se numeşte Areta Cair. Soţul ei este inginer sau ceva
tehnic, de genul ăsta. Mi-am adus aminte numele lui pentru că a făcut parte din tehnicii de pe nava 068, cu care am venit noi. Candidează la un post de parlamentar, primar sau consilier, nu-mi mai amintesc.
- Lasă-l în pace pe inginer. Ce e cu asistenta?

- Mi-e prietenă. Am rugat-o să simuleze faptul că îţi face analize şi să te facă scăpat. Bine că am reţinut fereastra.

Când auzi de simularea analizelor, pe Albert îl apucă râsul. Femeia crezu că râde de bucurie că scăpase de camera obscură şi de modul ingenios cum ticluiseră evadarea cele două femei. Îi spuse că nu are rost să râdă, deoarece nu ştia ce ar fi făcut dacă ar fi căzut pe ciment şi şi-ar fi rupt oasele.

- M-ai fi dus la loc, în patul cu numărul 84, în salonul acela imens.

- Dacă ai fi supravieţuit impactului cu solul, fi sigur că aşa aş fi făcut. Mafioţii au
transformat o catedrală în spital, dar au cadre medicale de valoare. Te-ai fi făcut bine, dar nu ştiu cum te-aş mai fi scos din încurcătură. Trebuie să asist la şedinţă şi să merg înapoi, la firmă. Acolo trebuie să mă întâlnesc cu tine şi să facem împreună un raport la
conducere. În loc să mă aştepţi acolo, te găsesc în spital. Ce cauţi aici?

- Cum, ce caut aici?

- Exact. Ce cauţi aici?! Ne-am înţeles să mă aştepţi în birou la tine, la firma noastră de consultanţă în privinţa investiţiilor, şi te găsesc rănit în spitalul mafioţilor. Ai avut vreun accident?

- Asta-i bună! spuse Albert. Ai fost cu mine tot timpul, din momentul în care ne-am trezit într-un oraş construit ca decor pentru filme inspirate din istoria Pământului, până când am fost lovit de glonţul unuia dintre oamenii lui Aram Melior.

- Cum adică? Preşedintele celui mai mare partid al celor veniţi de pe Pământ a tocmit un om să te omoare?!

- Sigur. Aşa susţine Adrian Imer, şeful enocraţilor. Asistenta care m-a îngrijit şi Areta, prietena ta, spun că n-a fost nici un Imer la capul patului meu, ci fantoma unui bancher scund, gras, brunet şi cu mustaţă, care bântuie liberă prin spital şi spune, cui are timp s-o asculte, că este cel mai mare enolog.

- Am auzit de fantoma asta, spuse femeia. Am auzit şi de şeful enocraţilor, dar ca
preşedintele partidului nostru să dorească moartea unuia dintre

vicepreşedinţii săi mi se pare o aiureală curată.

- Aiureală, neaiureală, aşa mi-a spus fantoma, că e posibil ca Melior să fie orbit de invidie şi să creadă că vreau să-i iau locul.

- Nu e exclus. În politică se poate întâmpla orice. Au loc, uneori, nişte răsturnări uimitoare de situaţii.

- Mai degrabă, răsturnări de situaţii uimitoare.

- Cum vrei, dar nu asta e important, ci faptul că ai ajuns aici înaintea mea. Dacă mai punem la socoteală şi timpul scurs de la rănirea ta până la aducerea în spital, plus timpul scurs până la vindecarea completă, rezultă o călcare flagrantă a oricăror legi ale fizicii. Eu nu am parcurs decât drumul de la firmă până aici. Nu am fost cu tine niciunde, nici când ai ajuns în oraşul-fantomă, nici când ai fost împuşcat.

- Atunci, se verifică cele spuse de Melior pe câmpul de lângă oraş, spuse Albert. Eu sunt, totuşi, o copie. Originalul te aşteaptă la sediu.

Îi povesti cum se trezise, alături de o altă Diana, în biroul său de investigator, într-un oraş din trecutul Pământului, cum ajunsese să ia parte la un miting neautorizat al
partidului, cum asistase la sinteza unui mic oraş, cu ajutorul citindelor, cum vizionase cu o lunetă perfecţionată războiul dintre două bande de copii de mafioţi, până la apariţia lui Iacob Zeze, un secretar din departamentul de propagandă al vicepreşedintei Radovici, care la ameninţat cu demisia şi cu arma.

- Secretarul te-a împuşcat?

- Nu. Glonţul a venit din altă parte.

- E clar că nu eşti tu, spuse femeia. Nu ştii ce am făcut eu şi originalul Hosman după apariţia ta şi a copiei mele în oraşul acela?

- Nu ştiu. Ce aţi făcut?

- N-am făcut mare lucru. Am citit, am scris eseuri politice, am mâncat, am băut şi am făcut dragoste.

- Înseamnă că, informaţional, copia depăşeşte, într-un anume fel, originalul. Eu am
câteva experienţe în plus, chiar dacă sunt nişte experienţe pe care nu şi le-ar dori nimeni. Mă întreb unde o fi copia ta.

- Areta nu mi-a spus nimic. Asta înseamnă că nu a venit cu tine nici o copie a mea. Mi se pare halucinant să aflu că umblu prin oraş în dublu exemplar.

- Ea era îmbrăcată cu un trenci peste un tricou şi o fustă scurtă. Tu eşti în pielea goală.

- În sectorul ăsta, aşa se umblă. Areta mi-a pus în rucsac lucrurile tale şi nişte mâncare. Pălăria aceea caraghioasă am aruncat-o. Am păstrat doar salopeta termoizolatoare şi
haina, cu toate actele şi banii. Am pus şi hainele mele acolo.

- Să mă îmbrac?

- Nu e indicat. Aşa cum eşti, gol, baţi mai puţin la ochi. Prietena ne-a pus aici, într-un buzunăraş, două seturi de acte false. Avem cărţi de identitate, cărţi de credit şi legitimaţii de reporteri la un

cotidian din zonă.

Rupt de foame, Albert nici nu se mai uită cum îl chema pe actele noi. Mâncă mai multe sandvişuri, bău apă dintr-un bidon de plastic şi începu să râdă.

- De ce râzi?
- După o aşa masă, mă apucă somnul.
- Poţi să închizi ochii şi să te întinzi puţin. Avem destul timp.
- Nu am nici un chef să mă culc aici, spuse bărbatul şi căscă de îi trosniră fălcile.

- Caldarâmul nu e rece. În sectorul ăsta, climatizarea este foarte bine pusă la punct. Nu
e nici prea cald, nici prea rece, astfel încât locuitorii pot umbla nestingheriţi în pielea
goală.
- Nu e vorba de asta. Mi-e frică. Suntem prea aproape de spitalul mafiei.
- Le trebuie ceva timp până să se dezmeticească. Areta mi-a spus că va scrie în
procesul verbal de predare-primire faptul că te-a dat pe mâna furnicilor de conversie, apoi va ieşi din tură. Se duce acasă şi aşteaptă. Când vor constata că nu eşti, şefii o vor chema să dea declaraţii. În cele din urmă, vor fi nevoiţi să accepte că furnicile au greşit adresa şi te-au trimis în altă parte, nu te-au resintetizat la nevestele de demnitari.
- Nu înţeleg legătura dintre mine şi furnicile alea.
- Nu ţi-au spus?
- Nu.
- Marii conducători politici au dreptul să deţină furnici de conversie. Că le folosesc ei sau rudele lor, e altă poveste.
- Care dintre cele trei femei are aşa ceva?
- Nevasta premierului şi cea a primarului general al capitalei au sigur furnici în
proprietate personală. Astea nu merg nici la closet singure, dar să mai facă şi curăţenie, să gătească, să facă piaţa sau să servească masa. Să se împerecheze singure, nici atât.
Folosesc furnici.
- Cum adică? Trebuia să le însămânţez prin intermediul furnicilor de conversie?
- Văd că ai înţeles. Două femei trebuiau să te ţină pentru a o lăsa însărcinată pe ce-a de-a treia. Durerile sunt cumplite. Poţi să mori în orice clipă.
- Şi eu care credeam că se moare de epuizare fizică. Brr... Bine că am scăpat.
Se aşeză în spatele femeii, cu spatele la cutia de gunoi, cu capul

pe rucsac şi închise ochii. Fie din cauza celor povestite, fie din cauza faptului că i se răspundea la mângâieri, bărbatului îi crescu nivelul hormonilor în sânge. O întoarse cu faţa spre el şi întreţinu un îndelung act sexual.

Diana îi spuse că nu prea avea chef, dar, dacă tot se apucaseră, o plăcere în plus nu strica.

- Şi eu care credeam că tu te-ai încins prima..., spuse bărbatul şi dădu din mână cu regret. Unde dragoste nu e, nu-i nimic.

- Să nu-ţi pară rău. Eşti foarte asemănător cu originalul. - Dar nu identic.

- Nu prea identic.

- Eu nu am ce comparaţie să fac. Nu m-am culcat cu cealaltă Diana.

- Dacă o întâlneşti, ai tot timpul. Până atunci, trebuie să te mulţumeşti cu mine.

- Cred că mi-a pierit somnul şi am amorţit, spuse bărbatul şi se aşeză pe partea cealaltă. Ce facem?

- Eu nici nu am avut de gând să adorm pe ciment, spuse femeia. Şi pe mine mă dor
oasele. Mergem la primăria de sector! Eşti mult mai în siguranţă acolo. Asistăm la şedinţă şi ne gândim ce să facem în continuare.
Se ridică, scoase din rucsac o alifie şi îi unse lui Albert tot corpul. - Fantastic. Mi-au dispărut durerile. Ce e asta?

- E bună pentru durerile musculo-articulare, dar te apără şi de radiaţiile solare. E rândul tău să mă ungi, dar încearcă s-o faci fără mângâieri pe toate zonele erogene!

După ce bărbatul asigură şi protecţia femeii, luă rucsacul la spinare şi o urmă. - Acum eşti mult mai alunecoasă.

- Şi tu.

Porniră pe un bulevard înţesat de lume, străjuit de clădiri vechi şi înalte, lipite una de alta. Căutând să nu bată la ochi, se prelingeau pe lângă pereţi, oprindu-se în câte un gang, să vadă care e mişcarea.

Oamenii, autohtonii, sau ce or fi fost ei, treceau grăbiţi încolo şi încoace şi nu-i băga
nimeni în seamă. Fiecare avea, probabil, treaba lui şi ceva distinctiv, potrivit cu ocupaţia:
birocraţii de rang superior, care centralizau datele, duceau cu ei serviete din material
transparent, pline cu seturi de acte, cei care prelucrau datele primare, mai multe la număr,
aveau genţi mai mari, cu mai multe hârtii, gospodinele duceau plase de plastic, în care se
vedeau cumpărăturile. Cei care aveau pe cap pălării transparente şi genţi diplomat, erau
diplomaţi, politicieni sau ceva de acest fel. Cei care purtau caschete, ghiozdane imense şi
bastoane, toate transparente, precum şi centuri cu pistoale pe

pielea goală, erau, evident,
poliţişti.
- E o societate foarte transparentă, spuse bărbatul.
- Transparenţa e una dintre dimensiunile de bază ale politicii făcute de partidul nostru.

- Da, dar dacă mi se pare oarecum logic să vadă toată lumea ce au unii în geantă, nu ştiu cât de logic e să porţi pălărie transparentă. Ce ar fi vrut să ascundă sub pălării?

- Ce ascund ăia sub pălăriile transparente este un lucru oarecum logic, dar de ce nu te întrebi ce ascund poliţiştii sub caschetele lor transparente? spuse femeia.
- Dacă o ţinem tot aşa, ajungem la limita inferioară a logicii, râse Albert.

Se apropiară de un poliţist plictisit, care stătea pe marginea trotuarului, învârtea bastonul şi se uita în josul şi în susul bulevardului.

- Nu vă supăraţi, îl interpelă Diana. Vrem să ajungem la primărie. Ne puteţi spune unde este?
- Nu sunteţi din zonă?
- Nu.
- Mi-am dat seama.
- După ce?
- Nu ştiţi unde este primăria, spuse poliţistul. Cel ce nu ştie unde este primăria, nu e de pe aici. Logic, nu?!
- Cât se poate de logic.
- Dacă nu este de pe aici, este din altă parte. Logic, nu? - Logic, admise Diana.
- Dacă este din altă parte, e posibil să fi făcut vreo fărădelege pe acolo. Logic, nu?
- Da.
- Dacă cineva face o fărădelege, e logic să fie căutat de poliţie. Logic, nu?
- Uite că am ajuns la pragul de sus al logicii, râse femeia. Ce doreşti de la noi? - Vreau să ştiu dacă sunteţi căutaţi de poliţie, spuse poliţistul.
- Logic, nu? râse Albert.
- Nu suntem căutaţi de nici o poliţie, spuse femeia.
- Nu merge aşa. Orice răufăcător spune că nu e căutat de poliţie. - Logic, nu? râse în continuare Albert.
- Mai încetează cu “logic, nu”- ul ăsta! se enervă Diana.
- Nu trebuie să vă enervaţi, spuse poliţistul. E rău dacă mă enervez şi eu. - Dacă te enervezi, ce faci?
- Nimic. Am spus că e rău dacă mă enervez, în sensul că mi se face rău, pe fond nervos, nu că trebuie să fac ceva.
- Dacă eşti poliţist şi nu-l arestezi pe insolentul care te deranjează în exerciţiul funcţiunii, cu ce te ocupi? Stai, aşa, să ţi se submineze autoritatea?!
- Nu mi se subminează nici o autoritate. În primul rând, domnişoara a avut dreptate să se enerveze; prea am exagerat şi noi cu logica. În al doilea rând,

eu nu arestez pe nimeni,
ci umblu după indivizii care sunt căutaţi de poliţie. Când îi găsesc, îi duc la sediu.
- Dacă nu vor să meargă?

- Ce întrebare e asta?! se miră poliţistul. Cum să nu vrea să meargă? Nu am întâlnit un astfel de caz.
- Dacă întâlneşti?
- Nu ştiu. În regulament, nu se specifică nimic.
- Acum înţeleg de ce trebuie să facem politică şi de ce trebuie să câştigăm alegerile, spuse Albert. Pentru că avem o legislaţie imperfectă.
- Dumneata afirmi trăsnăi, spuse poliţistul. Avem o legislaţie foarte bună. Partidele au complicat lucrurile până n-a mai rămas nimic de simplificat.
- Din cauza unei gândiri simpliste, nu progresăm. Dacă nu progresăm, sărăcim încontinuu.
- Sărăcirea săracilor nu interesează pe nimeni. Aţi elaborat nişte programe care să ne facă fericiţi. Când citim aceste programe, ne prăpădim de râs.
- Când am venit aici, cantitatea era singura voastră calitate, spuse vicepreşedintele. Noi, oamenii, v-am ajutat foarte mult să înaintaţi din punct de vedere calitativ.
- Sunteţi oameni?!
- Sigur.
- Bă, dacă voi sunteţi oameni, atunci noi ce suntem? exclamă poliţistul.
- Băştinaşi. Nişte entităţi fără puls şi fără temperatură, dar cu formă umană. - Sunt şi băştinaşi în sectorul ăsta, dar eu sunt om.
- De-aia ne înţelegem aşa bine.
- Sigur că da, se bucură poliţistul. Eu sunt venit mai de curând pe planeta asta şi mă bucur când întâlnesc oameni ca mine.
- Nici eu n-am venit de prea mult timp, spuse Albert. - Ce te-a făcut să vii aici?
- Sunt aici dintr-o eroare. M-am dus să înregistrez copilul meu abia născut şi, în loc să nimeresc registratura oraşului Esper, am nimerit în aerodina 068.
- Ce ghinion! Eu am venit pentru că nu mai suportam climatul politic de pe Pământ.
Aici, am observat că se face o politică mai rafinată; lucrurile urâte

sunt prezentate
frumos. Cei care au luat conducerea pe planeta noastră de origine spun că nu ne-au
îndeplinit dorinţele electorale pentru că nu am avut mai mult respect faţă de promisiunile lor electorale. Măcar ăştia de aici ne spun că diferenţa dintre doi oameni este egală cu
diferenţa dintre doi autohtoni.
- Sunt greşeli peste tot.

- Da, dar nu seamănă între ele. Politicienii de pe Pământ fac greşeala să demonstreze că sunt mai deştepţi decât electoratul, iar cei de pe Ioza fac greşeala să demonstreze că sunt mai proşti decât electoratul. Există şi un proverb: aşa cum englezul caută ploaia prin ceaţă, autohtonul din Lahr caută noaptea în ziua veşnică.
- Ce e englezul?
- Un locuitor al unei insule sălbatice de pe Pământ. Sunt foarte mulţi englezi în sectorul ăsta al capitalei. Mulţi dintre ei îmi sunt vecini; sunt recunoscuţi pentru calmul şi umorul lor.
- În ce ar consta umorul?
- “Tot ce putem învăţa de la Darwin e că autohtonul de pe Ioza şi celelalte tipuri de oameni se trag din maimuţa englezului”, spun ei şi se prăpădesc de râs.
- Cine e Darwin?
- Vreun învăţat de-al lor. Când pomenesc vreun nume şi dau şi câte un citat, obişnuiesc să încheie cu sintagma “Proşti, da’ culţi!”. De exemplu, e citat unul Horace, care obişnuia să spună că e mare păcat de umorul englezesc, să fie susţinut de un regim alimentar autohton.
- E ceva.
- Sigur că da. Am învăţat de la ei că nu e important dacă trăieşti sau nu fericit; important e să trăieşti în aşa fel încât să poţi muri fericit.
- Ce altceva ai mai învăţat?
- Am mai învăţat faptul că orice guvern promite organismelor internaţionale că intră în normalitate şi se pomeneşte că nu mai poate ieşi de acolo.
- Sunt nişte proşti englezii dumitale, spuse Albert.
- Fiind proşti, nici nu ştiu cât sunt de fericiţi, râse Diana.
- Nu ştiu cât de proşti sunt, dar eu îi admir, spuse poliţistul. În

calmul lor, nu îi interesează ce fac toţi ceilalţi în timp ce ei nu fac acest lucru.
- Profund.

- Profund idiot, spuse femeia. Nu suntem aici să studiem obiceiurile etniilor din oraş, Suntem aici să sprijinim, cu toate forţele, cel mai mare partid al oamenilor de pe planeta Ioza. Tu din ce partid faci parte?

- Nu fac parte din nici un partid, spuse poliţistul. Eu sunt aici să descopăr locuitorii
căutaţi de poliţie şi să-i conduc la sediu. Prin intermediul mass-media, poliţia i-a
ameninţat pe toţi urmăriţii general că, dacă nu se predau, îi arestează. Voi sunteţi căutaţi
de poliţie?

- Chiar dacă am fi căutaţi de poliţie, crezi că am fi proşti să venim, aşa, şi să-ţi spunem ţie că suntem căutaţi? întrebă Albert.
- Da.
- Cum adică?
- Adică s-ar simplifica lucrurile. Când cei căutaţi de poliţie vin la mine să mă întrebe dacă sunt căutaţi de poliţie, economisesc timp şi plătesc mai puţine oale sparte. Câştig şi eu timp, că nu mai sunt obligat să alerg după ei.
- Cum putem afla dacă suntem căutaţi de poliţie?
- În ghiozdanul pe care îl duc în spate, am fişele nominale ale tuturor celor căutaţi. Vreţi să vă uitaţi voi în fişe? Sunt puse în ordine alfabetică.
- Cine e nebun să fie căutat de poliţie şi să vrea să se predea?
- Când au o bănuială că ar fi căutaţi, cetăţenii se îndreaptă către primul poliţist întâlnit şi se predau. Sunt curioşi de ce îi caută poliţia, în cazul în care îi caută.
Diana deschise ghiozdanul şi luă fişele la rând, căutându-l întâi pe Hosman la litera “h”, apoi se căută pe ea, la litera “o”, de la Overt.
- Să zicem că suntem pe listele astea. Ce facem? întrebă.
- Dacă sunteţi pe liste, vă conduc la sediul poliţiei, care se găseşte în aceeaşi clădire cu primăria. Vă predau cu proces verbal şi încasez o sumă consistentă de bani.
- Uite la el! râse Albert. După ce că vin cetăţenii şi se predau, ca proştii, poliţistul mai şi încasează bani de pe urma lor.
- Să lăsăm asta! spuse femeia. Şi noi căutăm primăria. Nu vrei să ne duci până acolo. - Sunteţi pe liste?
- Nu.
- Atunci, vă salut prieteneşte şi vă rog să circulaţi! - Spune-ne măcar cum să ajungem la primărie! - Ce căutaţi la primărie?
- Vrem să asistăm la o şedinţă de consiliu local. - În ce calitate?
- Ziarişti.
- N-am înţeles niciodată cu ce se ocupă ziariştii şi presa asta?! În viziunea voastră, doar opresorii sunt răi.

- Noi ne ocupăm cu presa pentru a vă da timp vouă, cetăţenilor, să trăiţi informaţiile, spuse femeia. Să le trăiţi bine.

- Pe dracu'! Publicaţiile sunt pline de poze cu femei goale. Am scris la o astfel de revistă, să-mi exprim nemulţumirea, iar cei de acolo m-au luat peste picior, la poşta redacţiei.

- Ce ţi-au răspuns?

- Că nu e adevărat că, în revista lor, fetele pozează goale, că le dau, în prealabil, o masă bună.

- Nu văd unde e necazul, spuse Albert. Cu toţii umblăm în fundul gol.

- Da, dar eu locuiesc într-un sector unde cetăţenii merg îmbrăcaţi pe străzi. - Aşa?!

- Da.

- Mai bine ne-ai spune unde e primăria aia! spuse Diana.

- Sigur că da. Asta pot să fac pentru voi. Luaţi banda transportoare două staţii. La o intersecţie, mergeţi la dreapta, apoi la stânga şi din nou la dreapta. Clădirea primăriei se vede, impunătoare, chiar la capătul celei de-a treia străzi.

Văzând că poliţistul încheiase discuţia şi le întoarce spatele, îi mulţumiră şi o luară, prin mulţime, în direcţie opusă, către benzile transportoare.

- Nu cred că am mers vreodată cu aşa ceva, spuse bărbatul, dar am în memorie modul de folosire al benzilor. Cred că originalul le-a folosit.

- E foarte adevărat. Nu mergem nici cu banda cea mai rapidă, nici cu cea mai lentă. - De ce n-am merge cu banda lentă? Nu e nimeni pe ea.

- Ar bate la ochi.

- Cred că ne ascundem şi nu ne caută nimeni.

- Nu e chiar adevărat, spuse femeia. Tu erai trecut pe listele celor căutaţi de poliţie. - Tu nu?

- Nu. Eu nu?

- Asta înseamnă că nu mă caută numai mafia, ci şi poliţia. - Asta înseamnă că poliţia e pe mână cu mafia.

- Ca peste tot.

Trecură de pe banda mijlocie pe banda lentă, urcară pe trotuar şi se prelinseră pe lângă
zidurile clădirilor, oprindu-se în câte un gang, să privească de-a lungul străzii şi spre

masa de trecători. Ajunşi la capăt, văzură peste drum o clădire impunătoare, barocă,
înălţată după modelul casei regale din micuţul regat arab Agundawa. Se repeziră ca orbii să treacă strada, uitând să privească pe unde se află.
- Hei, unde vă credeţi?! le strigă o tânără. Până aici aţi ajuns?!
Ca treziţi dintr-un vis, priviră în jur şi văzură că mulţimea era îmbrăcată şi încă destul
de auster. Nu era nici băştinaş, om sau cine ştie ce altfel de extraterestru gol pe acea
stradă.
- Ce sector e ăsta?
- Sectorul 3, le spuse tânăra, roşie la faţă şi cu ochii la Albert. - Nu e sectorul 2 ?!
- Nu. Acel sector începe dincolo de şirul de case din faţă. - Înseamnă că aia nu e primăria sectorului 2.
- Nu. Asta e primăria generală.
Înainte ca o mulţime furioasă să se repeadă la ei, Diana şi bărbatul se ascunseră într-un gang şi o luară la fugă printr-o curte interioară. Săriră mai multe garduri şi se treziră, nu se ştie unde, pe una dintre străzile unde oamenii umblau goi.
- Era s-o încasăm, spuse bărbatul.
- Puteam să ne îmbrăcăm şi nu se mai supărau aşa. Am şi eu un rând de haine în
rucsac, dar avem treabă la primăria acestui sector, nu la primăria generală; aici e şedinţa. Cred că am uitat să-i spunem poliţistului ce fel de primărie căutăm.
- Cred că poliţistul avea insolaţie. A spus că poliţia se găseşte în aceeaşi clădire cu
primăria. Cred că vorbea de primăria sectorului 2, deoarece primăria generală a capitalei se află într-o zonă cu oameni îmbrăcaţi, unde el, fiind gol, nu putea să ducă cetăţenii căutaţi de poliţie. Eşti sigură că şedinţa nu are loc la primăria generală?
- Nu mai sunt sigură de nimic, spuse femeia. De ce crezi că ar fi trebuit să aibă loc acolo?

- Nu cred nimic. Mi-ar fi plăcut să merg la şedinţă îmbrăcat. Nu-mi place să umblu aşa. Ca reprezentanţi ai unui partid, în legătură cu imaginea şi presa, trebuie să luăm notiţe. Unde ţinem reportofonul, creioanele sau carneţelele? Nici nu avem aşa ceva.

- Avem aşa ceva în rucsac, dar nu folosim. Fac o înregistrare pe microsferă. - Ce e aia? întrebă Albert.

- O sferă miniaturală pe care se înregistrează tot ce priveşti. Sunete, imagini, tot. În trecut, s-au folosit micro-compact-discurile, dar acelea aveau o capacitate foarte mică.

- Unde ascunzi sfera aia?

- N-o ascund niciunde, spuse Diana. Se găseşte în globul ocular informaţional.

Îi arătă ochiul stâng şi îi spuse să privească atent în partea de sus. Microsfera se putea vedea foarte bine.

- Ţi-au făcut operaţie?!

- Eu am cerut acest lucru. Crezi că îmi dădeau drumul în oraş şi îmi încredinţau o misiune de maximă importanţă fără să fiu pregătită tehnic?

- I-au pus şi originalului Hosman ochi din ăsta?

- S-a pus problema, dar el s-a prefăcut că are o indispoziţie digestivă. A spus că are foarte mult de lucru şi, dacă tot nu se simte bine, rămâne acasă. Părerea mea este că nici nu l-ar fi lăsat să mă însoţească fără să aibă un astfel de ochi. Nu am vrut să te sperii.

- Nu m-ai speriat deloc, spuse bărbatul. După toate cele întâmplate, nu mă mai sperii. Cu mafia şi enocraţii după mine, gândesc altfel. Am văzut ce performanţe avea luneta aceea şi armamentul copiilor. E posibil ca un ochi din ăsta să mă facă mult mai vigilent.

- Nu numai că ochiul informaţional te face să te descurci într-un mediu ostil, dar te ajută să întreprinzi acţiuni de partid secrete. Nu trebuie să ştie prea multă lume cine suntem şi ce căutăm. Reprezentanţii partidelor mici abia aşteaptă să se ia de noi.

- Despre ce partide mici vorbeşti?

- Există mai multe aripioare, de stânga, de dreapta, de mijloc, de stânga mijlocului, de mijlocul stângii, de mai la dreapta sau de mai la dreapta dreptei, care s-au desprins din partidul principal al oamenilor, adus aici de Melior, explică asistenta. La alegerile locale, reprezentanţii acestor aripi au reuşit să se bage în consiliile tuturor primăriilor. Sunt deosebit de periculoşi.

- Mai periculoşi ca enocraţii sau mafioţii?
- Nu ştiu. Prin faptul că umblă îmbrăcaţi, mafioţii nu pot veni la primăria sectorului 2, unde oamenii umblă dezbrăcaţi. De-asta cred că şedinţa de consiliu local se va desfăşura aici, nu la primăria generală a capitalei.
- Pot avea iscoade, spuse bărbatul.
- Mai mult ca sigur. Mulţi dintre consilieri pot fi plătiţi sau pot fi chiar mafioţi mai mici. Şedinţa este extraordinară şi are la ordinea de zi un singur punct: votarea pentru îmbrăcarea sau pentru lăsarea aşa a celor ce mai umblă goi pe străzi, în anumite părţi ale planetei sau în diferite sectoare ale capitalei. Mafioţii sunt direct interesaţi de această problemă. Până să reuşească să producă haine invizibile, pe bază de acroniu, cea mai prosperă afacere a lor este traficul ilegal cu haine, aduse de pe Pământ.
- Trafic ilegal de material genetic, trafic de influenţă, furturi, negustorii ilegale... Stai şi te întrebi dacă are rost să împarţi dreptatea unei astfel de lumi. Mafioţii ăştia nu au chiar nici un pic de ruşine?! întrebă Albert. Fac reguli pentru toată lumea şi se comportă discreţionar. Nu-i pune nimeni la punct? Nu-i bagă nimeni în puşcărie?

- Ba da. Am auzit că enocraţii se ocupă de vânarea mafioţilor, că au construit o puşcărie de maximă securitate pentru corupţi, unde ei fac regulile.
- Mare scofală. Mafioţii fac reguli, enocraţii fac reguli.
- Exact. De-asta trebuie să ne luptăm şi să luăm puterea politică, pentru a da legi clare şi progresiste, spuse Diana.
- Unde e puşcăria asta?
- Nu ştiu.
- A văzut-o cineva? o întrebă.
- Nu cunosc pe nimeni care s-o fi văzut şi nici nu e indicat s-o vedem noi. E o puşcărie pentru mafioţi.
- Poate fi doar o legendă. Cealaltă Diana mi-a spus că enocraţii sunt oameni, dar îi tratează cu dispreţ pe cei de aceeaşi rasă, considerându-i simple “derivate ale viei şi vinului”. Nu sunt nici ei mai buni, aşa că nu trebuie să ne temem că pot câştiga alegerile?
- Nu ştiu dacă s-au înscris ca partid politic. Cred că, mai degrabă, vor să ne lase pe noi, cei din jurul lui Aram Melior, să câştigăm, apoi ne fură oamenii cei mai capabili şi construiesc o dictatură, bazată pe fărădelegi ascunse, multă secretomanie şi puşcării. La suprafaţă, nu sunt decât nişte specialişti în aclimatizarea viei pe Ioza şi buni tehnicieni în fabricarea vinurilor şi derivatelor acestora.
- Iar politica lor este unul dintre derivatele de succes ale vinului.
- Nu ştiu ce fel de politică fac enocraţii pentru că nu ştiu pe unde se ascund. Faptul că ne ajută pe noi, poate fi doar o speranţă deşartă a preşedintelui nostru. Nu putem şti.
- Cred că au şi o politică a lor. Cel care a venit la capul patului meu, enolog, fantomă sau ce o fi fost, a vrut să mă ajute să evadez. M-a lăudat şi mi-a spus că are nevoie de mine, să fac politică pentru ei.
- Aia a fost doar o fantomă. E posibil să fi visat.
- Da, dar faptul că mafioţii au vrut să mă vândă ca deşeu genetic

sau să mă dea la
montă, n-a mai fost vis. Enocraţii îi vânează pe mafioţi, mafioţii îi vânează pe enocraţi şi eu cad la mijloc.
- Nu. Mafioţii nu îi vânează pe enocraţi. Nu consideră că e de demnitatea lor să facă
acest lucru. Să nu te superi că îţi spun, dar mafioţii, chiar dacă răufăcători, sunt băştinaşi. Enocraţii sunt oameni, adică locuitori ai unei planete numite Pământ, ca şi noi. Mafioţii îi privesc pe enocraţi ca pe o adunătură de beţivi, care nu merită nici o atenţie.
- Să nu-mi spui că vine cineva, te bagă în puşcărie, iar tu te mulţumeşti să-l priveşti superior!
- Cum îţi spun. Uneori, orgoliul inhibă simţul de conservare.

- Începe să mă obosească politica, spuse Albert şi se opri în faţa grădinii unui restaurant. Mai bine ne-am aşeza la o prăjitură sau un cocteil.

- Bine, dar în fugă şi cu ochii în toate părţile, spuse femeia. Nu vreau să te pierd. Dacă accepţi să faci operaţia de montare a ochiului artificial, te iau cu mine în misiune. Îl dau dracu' pe celălalt Hosman.

- Uiţi un amănunt. Eu sunt vicepreşedintele cu probleme de imagine şi relaţia cu presa, iar tu eşti secretara mea.

- Iar tu uiţi alt amănunt. Eşti o copie, iar preşedintele te-a vândut ca pe ultimul om. Eu te prezint drept originalul, pentru mai multă eficienţă şi nu se prinde nimeni de substituţie. Poate, într-o zi, găsim o metodă de a te răzbuna pentru tot răul făcut. Până atunci, ajută-mă şi te ajut!

- Cum vrei să te ajut, am înţeles. N-am înţeles cum mă poţi tu ajuta pe mine; nici nu ştii ce îmi doresc.

- Îţi doreşti să fii pus pe liste şi să ocupi un loc fruntaş în societate şi în partid.

- Nicidecum. Îmi doresc să ajung acasă, pe Pământ, în oraşul Esper, unde mă aşteaptă soţia şi copilul abia născut.

- Bine. Mergem înainte şi, când găsim o portiţă favorabilă, te ajut să pleci de aici.

- Nu pot, pur şi simplu, să-mi cumpăr un bilet şi să mă urc în prima aerodină care pleacă spre Pământ?

- Nu. Nu poţi face asta. Te caută conducerea partidului, pentru că a luat banii şi a livrat mafiei o marfă proastă. Te caută mafia, pentru că a luat bani de la soţiile demnitarilor şi tu ai fugit...

- Mă caută enocraţii pentru a le face politica.

- Nu e foarte sigur. Numai tu continui să crezi că fantoma aia este enologul-şef.

Văzând că se apropie chelnerul, tăcură. Comandară băuturi şi prăjituri, iar Albert întrebă un tânăr de la o masă alăturată cum se putea ajunge la primăria de sector.

- Nu puteţi, spuse tânărul.
- De ce, mă rog?!
- Pentru simplul motiv că vă aflaţi la primărie. E peste drum. - Unde e?
- Acolo.

Diana privi cu atenţie, iar ochiul artificial i se reglă singur. Pe o placă de marmură scria, într-adevăr, că aceea era primăria sectorului 2.
- Clădirea aia jegoasă e un bloc de apartamente.

- Da, dar la parter se găsesc birourile şi sala de şedinţe. Acolo se va lua o hotărâre crucială. Vom vedea dacă, în continuare, vom umbla aşa cum suntem sau va trebui să dăm jumătate de salariu pe un costum de haine.
- Să ne grăbim! spuse femeia, căutând legitimaţiile prin rucsac.
- Dacă aveţi treabă cu şedinţa, nu are nici un rost să vă grăbiţi, spuse tânărul. Mai durează până începe şi nici nu cred că puteţi intra.
- De ce?
- Pentru că legitimaţiile voastre sunt false.
- În ce calitate ne declari dumneata legitimaţiile ca fiind false?!
- După legitimaţiile alea, rezultă că suntem colegi, la acelaşi ziar, ceea ce nu e
adevărat. Cel care vi le-a făcut putea să ştie că ziarul la care lucrez eu nu mai foloseşte legitimaţii din alea, ci ecusoane cu senzor.
Le arătă ecusonul pe care îl avea atârnat la gât şi le spuse că primăria luase măsuri de
siguranţă în plus. Din mulţimea de oameni de presă strânşi pe trotuarul din faţa primăriei,
nu puteau să intre decât câţiva, cei care aveau ecuson cu senzor, ca şi el, pe post de
acreditare.
Diana se uita la tânăr deconcertată.
- Intrăm prin spate, spuse.
- Nu există nici un spate. Pe unde se intră, pe acolo se iese. - Îl mituim pe cel de la intrare.
- Nu puteţi. Se teme. Nu vedeţi câtă poliţie a fost masată de jur împrejur? - Urâtă treabă. Avem ghinion.
- Nu e nici un ghinion, ci noroc chior.
- Care ar fi norocul?
- Faptul că m-aţi întâlnit tocmai pe mine, spuse ziaristul. - Poţi să intri cu mai mulţi însoţitori?
- Pot să fac asta, dar nu vreau să fac aşa ceva. - Vrei bani?
- Sigur că vreau bani. Nu fac nimic fără să fiu plătit, dar nu asta e problema, ci faptul că vă voi vinde plăcuţele care folosesc ca

acreditări. După aia, fiecare îşi vede de treaba lui; nu ne ţinem unul după altul.

Le întinse două ecusoane, iar Albert scoase haina găsită în biroul de investigator. Din haină, scoase portofelul, din portofel banii şi îi dădu tânărului două bancnote.

- Nu ştiu ce reprezintă hârtiile astea, spuse ziaristul. Sunt, probabil, bani de la voi, de pe Pământ. Vreau bani de pe planeta noastră!
- Nu avem decât cărţi de credit.
- Bune şi alea.

Diana îi întinse una dintre cărţile de credit de pe numele lui Hosman şi întrebă dacă e destul.
Jurnalistul se uită pe foiţa unde era scrisă suma şi parola, apoi spuse că e o sumă
acceptabilă. Se ridică, îşi luă geanta din plastic transparent şi se îndreptă spre un automat, să controleze valabilitatea cărţii de credit. Făcu semn că lucrurile erau în ordine, traversă strada şi intră în primărie.

După ce terminară de comentat ceea ce se întâmplase, Albert şi Diana, dădură chelnerului o altă carte de credit, să scadă consumaţia, şi părăsiră grădina.

Avură emoţii până ajunseră în faţa omului cu scannerul, apoi se liniştiră şi intrară în primărie.

Capitolul VI

Pentru a intra în atmosfera şedinţei, Albert şi Diana nu mai aveau nevoie să întrebe pe
cineva ce se întâmplă. Unii dintre lucrătorii din presă se aşezaseră pe scaunele de pe cele
două laturi ale sălii, cu genţile aşezate pe genunchi, pentru a nu-şi expune prea vizibil
organele genitale, dar cei mai mulţi rămăseseră în picioare. Discutau cu aprindere
ultimele evenimente din capitală, din jurul acesteia, de pe partea întunecată a planetei sau
de aiurea.

Consilierii se mişcau fără rost prin sală, şoptind unul altuia secrete ştiute doar de ei.
Două secretare împărţeau foi de hârtie, pe care era trecut singurul punct de pe ordinea de zi, acela de votare a unei hotărâri de consiliu privind plimbarea în pielea goală pe străzi. Şedinţa avea un caracter extraordinar, pentru că aborda o temă deosebită, foarte sensibilă, care nu a mai fost dezbătută vreodată şi era deschisă oricui. Publicul ocupa scaunele din spate, aşezate la oarecare distanţă de rândurile de scaune destinate consilierilor, primarului şi aparatului tehnico-administrativ.
- Pe ce criteriu or fi format asistenţa aia de schelete? întrebă bărbatul.
- I-or fi adus ca să le arate că se mănâncă mai bine prin reprezentanţi. Consilierii abia încap pe scaune de graşi ce sunt.
- Primarul care-i?

- Cel aşezat la capătul celui de-al cincilea rând, în partea stângă, e primarul de sector, spuse Diana.

Lăsat pe spate, peste spătarul scaunului, primarul se uita în sus, fixând un punct pe tavan.

- Pare destul de abătut, spuse vicepreşedintele. Nu parlamentează, nu se ceartă, nu discută cu nimeni. Pare că gândeşte, că e frământat de o idee interioară.

- Nu ştiu cât de interioare îi sunt ideile, dar am înţeles că are necazuri din cauza celor trei neveste de demnitari, care au dispărut.

- Te pomeneşti că una dintre alea de la camera obscură era nevasta ăstuia.

- Nu. De la sectorul ăsta, n-a dispărut decât nevasta unui secretar, dar e mare scandal
cu celelalte două, nevasta primarului general şi nevasta premierului. Dacă nu le găseşte, îl paşte demisia, spuse Diana.

- Să-i spunem unde sunt!

- Ştie şi el unde sunt, dar îi e frică să nu producă un conflict artificial între poliţie şi
mafie, care s-ar putea solda cu victime nevinovate. Cred că încă se mai caută soluţii.

- Sau se înfiinţează comisii de analiză, spuse Albert.

- E posibil. Dacă nu s-ar înfiinţa aceste comisii, nu ştiu dacă ar mai analiza cineva ceva.

- Dacă le-aş spune că eu sunt cel care trebuia să le însămânţeze pe distinsele doamne, ce crezi că s-ar întâmpla?

- Nu s-ar întâmpla nimic. Ar lua-o ca pe o glumă bună şi s-ar prăpădi de râs. - Serios. Ăştia sunt în stare să aibă şi umor?

- Sigur că da, spuse femeia.

- De unde ar putea veni umorul?

- Ca şi la oameni, din contradicţia posibilităţii şi dorinţei. Nu e posibil să scape cineva de la mafioţi.

- De ce n-ar fi posibil?

- Există înrădăcinată mentalitatea că nu fuge nimeni de mafioţi. Existând această

mentalitate, cele spuse de tine sunt luate în râs, pentru că sunt percepute ca o dorinţă a ta de a fi cel programat pentru camera obscură.

- Nu au o mentalitate sănătoasă, spuse bărbatul. Dacă eşti sănătos la cap, fugi de rău, nu îl cauţi cu tot dinadinsul.

- Aşa ar fi normal, dar aici, dacă fugi de mafie, e mai rău decât dacă stai pe loc. Dacă stai pe loc, există posibilitatea, în proporţie de 50%, ca mafia să fie în toane bune şi să scapi. Dacă fugi, nu mai scapi.
- Vrei să spui că soarta mi-e pecetluită?
- Nu ştiu, spuse Diana. Mergem pe elementul surpriză. Deocamdată, cred că mafia e nedumerită de dispariţia ta. E atât de nedumerită, încât nu poate decât să creadă că e o eroare a furnicilor. Pe ideea asta a mers şi Areta; cunoaşte psihologia mafioţilor şi mentalitatea celorlalţi în ce îi priveşte pe primii.
- Văd că se râde destul de des. Ce ar putea să stârnească râsul?
- O glumă de ultimă oră se referă la proiectul de lege al unui nebun, proiect de apărare a limbii autohtonilor de elemente din limbile extratereştrilor.
- Care e bancul? întrebă Albert.
- Un bogătaş pământean, patronul celei mai mari fabrici de tehnică de calcul, îi spune iniţiatorului legii: Domnule, eu le-am dat locuitorilor Iozei soft-uri, hard-uri, site-uri, online-uri, scanner-uri, e-mail-uri, fax-uri. Dumneata, ce le-ai dat? Le-am dat nume autohtone, răspunde iniţiatorul proiectului de lege.
- Presupun că partidele oamenilor, în frunte cu măreţul partid al lui Aram Melior, nu sunt de acord cu astfel de iniţiative. În fond, oamenii sunt extratereştri pe aici.
- Bineînţeles, spuse femeia. E o iniţiativă ridicolă. Dacă băştinaşii au luat forma oamenilor, nu văd ce ar avea cu limba lor, mai ales când este vorba de tehnică. O iniţiativă ridicolă este şi aceea privind elaborarea unui manual al crizelor.
- Într-o democraţie, există multe crize, de tot felul, care trebuie gestionate. E normal, dacă nu există succese, care să fie gestionate, să se gestioneze ce se poate obţine mai uşor, adică crizele. E normal să se elaboreze un manual al acestora.
- Aici e vorba de faptul că, de la criza manualelor aprobate de ministerul învăţământului, s-a ajuns la ideea unui manual al crizelor.
Albert o făcu atentă pe femeie că începea şedinţa. Consilierii se

aşezaseră, unii pe
dreapta, alţii pe stânga, iar oamenii presei scoseseră carneţelele, aparatele de fotografiat şi camerele de filmat.
Cvorumul fiind întrunit, conducătorul şedinţei bătu cu un ciocan de lemn în masă,
semn că şedinţa putea începe, şi îi rugă pe consilieri să se ridice în picioare şi să păstreze un minut de reculegere în amintirea nevestelor premierului, primarului general al
capitalei şi secretarului sectorului 2, dispărute în împrejurări neelucidate.

- N-ar fi rea o iniţiativă legislativă prin care să se mărească eficienţa poliţiei, şopti Albert.

- Aşa-i. Dacă i-ar îmbrăca şi pe cei din acest sector în uniforme, le-ar creşte prestanţa în faţa hoţilor, spuse Diana.

- Pot să aibă poliţiştii o ţinută oricât de impunătoare. Hoţii sunt tot hoţi. - Totuşi, mi se pare penibil să te aresteze un poliţist în fundul gol.
- Nu se poate, spuse bărbatul.
- Ce nu se poate?
- Cum te-ai simţi tu dezbrăcată în faţa unui poliţist îmbrăcat?

- M-aş simţi în inferioritate, dar cred că nu e bine să ajungem în situaţia de a avea de-a face cu poliţia.
- Imposibil.
- Ce e imposibil? întrebă femeia.

- E imposibil să nu ai de-a face cu poliţia. Ai văzut, dacă eşti căutat de poliţie, eşti căutat şi de poliţişti, indiferent dacă sunt îmbrăcaţi sau nu. În numele legii, eşti arestat. Nu are importanţă în numele cărei legi.

- Chiar dacă inutilă, ideea cu încurajarea poliţiei nu e rea, spuse Diana. Prinde la electorat. Am întregistrat-o şi o voi folosi în raport. Ochiul meu informaţional e deja deschis spre tot ce se întâmplă de acum încolo. Totuşi, ce te-a făcut să abordezi acest subiect? Te-ai gândit singur la lucrurile astea?
- Cum adică?!
- Această discuţie, în aceiaşi termeni, am avut-o şi cu originalul Hosman.
- Din moment ce nu-mi amintesc de discuţia ta, presupun că m-am gândit singur.

- Mă întreb ce rost are discuţia asta şi de ce se repetă întocmai, iar tu, fără să ştii ce mă întreb eu în gând vrei să îmi spui că discuţia îşi are rostul ei pentru că escrocii de pe aici nu au rafinamentul celor de pe Pământ; sunt şi hoţi, şi urâţi.

- Exact. Asta voiam să spun şi voiam să completez că totul se datorează faptului că bogăţia dezorganizată de aici e sărăcie curată. Mulţi fură, dar puţini profită de aceasta.

- Eu îţi spun că planeta asta a progresat în ultimul hal datorită faptului că nu există un cadru legal nici măcar pentru hoţie, deoarece, ca orice lucru, legile funcţionează între anumite ore, iar tu te gândeşti să-mi spui că legile sunt respectate la grămadă şi politicienii nu trebuie lăsaţi să gândească singuri, nu-i aşa? întrebă

femeia.

- Exact. Mă gândesc să-ţi spun că politicienii nu trebuie lăsaţi să gândească singuri pentru că fac doar prostii, spuse vicepreşedintele. S-a demonstrat anatomic faptul că indivizii fără cap nu gândesc.

- Iar eu îţi dau dreptate şi îţi spun că, dacă vrei să te apuci serios de politică, trebuie să ai un ajutor serios, spuse Diana.

- Nu mă gândesc să mă apuc serios de politică, spuse Albert.
Vreau să mă întorc acasă.

- Aici, discuţia mea cu originalul nu mai coincide cu discuţia asta. Când mă refeream la politică, nu vorbeam despre tine.
- Despre cine vorbeai?
- Despre mine. Eu vreau să mă ajuţi tu pe mine, nu eu pe tine.
- Cu toată plăcerea, dar acum ar fi mai bine să ne îndreptăm atenţia spre ceea ce se întâmplă în sală.

Consilierii se aşezaseră şi, în aşteptarea semnalului de începere, foşneau ziare sau dosare cu ordini de zi de la adunările ordinare anterioare. Pentru că şedinţa era declarată ca fiind publică, Albert află că se aleseseră şi câteva zeci de oameni de pe stradă. Fuseseră aduşi cu forţa în incintă şi ocupau ultimul rând din spate, rând care se afla separat de blocul de scaune din faţă al sălii printr-o distanţă de vreo câţiva metri.

Primul care urcă la tribună şi luă cuvântul fu primarul.

- Ce mulţi sunteţi! spuse rotindu-şi privirile prin sală. Mai ales dumneata, de acolo.

După ce râsetele încetară, se apucă să expună în termeni simpli şi plini de mult bun simţ, cam ce i-a trecut prin cap, atunci când a avut iniţiativa strălucită de a propune îmbrăcarea celor ce umblau goi, iniţiativă care, aşa cum se va vedea peste mai multe secole, va da roade. S-a gândit să propună consiliului local adoptarea unei hotărâri prin care să se interzică măcar locuitorilor sectorului 2, indiferent de rasă, condiţie socială, religie sau stare de agregare, să mai umble dezbrăcaţi pe stradă.

În încheiere, făcu semn unei secretare să împartă reprezentanţilor presei textul oficial, semnat şi parafat, şi ură succes celor care urmau să discute şi să voteze acest text.

Primul înscris pe lista vorbitorilor era un reprezentant al unui partid extremist de stânga.

- Nu cred că iniţiativa domnului primar va avea sorţi de izbândă, începu el. E adevărat, în antichitatea pământeană, oamenii puneau pe ei tot felul de

pânzeturi, prinse cu ace de aur. S-a ajuns la o aşa mare risipă de imaginaţie în conceperea brizbizelor, încât omul, “cel mai de preţ capital”, a ajuns să nu mai aibă nici o valoare. Şi-a consumat energia cu lucruri inutile. Atunci mai mergea. Era frig şi, când venea vorba despre frig, oamenii vorbeau cu căldură. Nu se ajunsese la independenţa faţă de natură. Independenţa faţă de condiţiile de mediu s-a produs în zilele noastre şi, cum e firesc, a dus la o mai mare apropiere de natura umană. Forţele de dreapta au încurajat simplificarea modelelor de haine, culorile mai puţin enervante, dar să nu uităm că revoluţia tehnico-ştiinţifică, promovată de forţele stângii politice, a introdus şpilhozenul unisex şi unicolor. Doar mirosurile au fost diferite, în funcţie de coeficientul de inteligenţă al fiecăruia.

- Ha, ha, ha! sări un consilier al unui partid din cealaltă parte a spectrului politic. Ce culoare?! Ce miros?! Ca urmare a egalitarismului vostru de prost gust, lucrurile începuseră să put. Şi puţeau într-un singur fel. Ar trebui să venim noi la putere, să dăm toate şulfele jos de pe cetăţeni, pentru a se vedea unii pe alţii într-o lumină adevărată.

Preşedintele de şedinţă bătu cu ciocanul în masă, indicându-i recalcitrantului să ia loc şi să vorbească atunci când îi vine rândul.

- Politica dezastruoasă a ultimelor guverne interimare a adus lumea la forma primară, a lăsat-o în fundul gol. În numele unei democraţii prost înţeleasă, se consideră
individualismul ca un concept de bază şi se uită munca în echipă, se enervă vorbitorul, privindu-l pe deasupra ochelarilor pe acela care îl întrerupsese.

- Munca în echipă duce la devieri sexuale! strigă, la rândul lui, din sală, consilierul de dreapta. Şi la antici se umbla în pielea goală, mai ales pe stadioane, la olimpiade, dar atunci nu aveau altă treabă decât să înalţe temple şi să venereze frumuseţea corpului uman. Nu-şi prea puneau capul la contribuţie.

Văzând că nu are cu cine vorbi şi că e întrerupt tot timpul, consilierul de stânga lăsă locul următorului vorbitor înscris pe listă, membrul unui partid ecologist.

- E posibil să consideraţi că am avea aplecări spre stânga, dar nu este aşa, începu
acesta. Partidul nostru face parte dintr-o convenţie de centru-dreapta şi simpatizează cu
actuala putere. Părerea mea este asemănătoare cu cea a primarului: persoanele goale
strică peisajul. S-a constatat că, atunci când ies din casă, cetăţenii unor sectoare ale
capitalei noastre se dezbracă de tot ce au, ies la plimbare, pe străzi sau prin parcuri, şi nu
mai sunt atenţi decât unii la alţii. E adevărat că atenţia aceasta este foarte bine mascată de educaţia pe care am primit-o, educaţie ce ne serveşte şi în relaţiile de serviciu, dar tot cu ochii în patru suntem. Ce ar fi ca, acum, în şedinţă, să lăsăm la o parte acest unic punct de pe ordinea de zi, care este introducerea sau nu a hainelor în afara locuinţei personale, şi să pornim a face remarci deplasate privind defectele fizice pe care le are fiecare? Vă spun că ar fi foarte rău. Are dreptate primarul: ceea ce nu se vede, nu intră în discuţie. Dacă ne

acoperim goliciunea, măcar la serviciu, nu mai suntem nevoiţi să ne gândim tot timpul
cum să ne înfrânăm instinctele şi nici nu mai avem nevoie să votăm tot felul de pedepse
aspre pentru cei care se iau de semenii lor.

Următorul vorbitor, un social-democrat, urmă la microfon şi spuse că lucrurile cele mai simple sunt moştenite din generaţie în generaţie şi că nu are rost să le schimbăm tocmai noi, că suntem mai breji, mai ales atunci când lucrurile cele mai simple sunt acelea care nu există. Cele mai simple haine sunt acelea pe care nu le avem. Despre ele nici nu
trebuie să vorbim. Ţinu să releve faptul că ultimele cercetări socio-psihice au demonstrat faptul că instinctele se aprind mai repede atunci când li se ascunde ceva. Un simplu fiar, pus pe o femelă, o face mai misterioasă, mai atractivă, lucru care nu ne trebuie în
societate, la lucru, prin parcuri sau magazine.

- Sunt de acord cu antevorbitorul meu, spuse un consilier socialist, urmând la cuvânt.
Instinctele de procreare trebuie să se trezească acasă, la fiecare, când, după ce am luat
masa, ne-am făcut de lucru prin atelier, am lucrat ceva pe calculator, am controlat lecţiile
copiilor, am udat grădina, am tuns iarba sau am privit la televizor, trebuie să ne îmbrăcăm
frumos, la cravată, cu pălărie sau fără, în cizme sau pantofi, după gust, şi să ne băgăm
într-o cameră obscură, unde să facem tot ce dorim. Sunt de acord cu primarul, care vrea,
iată, după atâta amar de timp, în care ne-am văzut goi, să ne vedem şi îmbrăcaţi. S-ar
putea relansa industria uşoară şi s-ar putea crea multe locuri de muncă.

- S-ar putea crea pe dracu'! strigă un consilier. Industria uşoară e acaparată de mafie, cu ajutorul vostru, aş spune!
- Am putea aduce haine, la mâna a doua, de pe Pământ!
- Asta e genocid. Nu putem şti cum reacţionează autohtonii şi celelalte rase de extratereştri la bolile noastre.
- Da, iar cu hainele astea nu am face altceva tot timpul decât să stăm în oglindă şi să ne admirăm, interveni şi un consilier de pe primul rând, din stânga. N-am face altceva decât să ne lăudăm unii la alţii hainele, din ce în ce mai sofisticate şi mai fistichii. Unde ar mai fi eficienţa muncii?
- Având în vedere eficienţa muncii noastre, vă rog să nu întrerupeţi vorbitorul! se enervă preşedintele şedinţei. După luarea de cuvânt a primarului, îşi spune fiecare părerea, mai pertinentă sau mai puţin pertinentă, apoi îşi formează fiecare propria lui opinie, pro sau contra, şi trecem la vot. Întreruperile şi discuţiile în contradictoriu, în afara listei de vorbitori, prelungesc inutil şedinţa.
Deoarece socialistul nu mai avea nimic de adăugat, luă cuvântul un reprezentant al
coaliţiei, aflată pe moment la putere, şi spuse că dezbrăcarea, inclusiv dezbrăcarea de
caracter, este o practică liberală, o eliberare de convenţionalismul ieftin, specific unor ere întunecate, cu perucile, blănurile şi păduchii lor sau maieurilor luate peste pufoaice.
- Ce sunt păduchii?! se interesă preşedintele şedinţei.
- Nişte bidigănii enervante cu formă de taier. - Ce sunt bidigăniile?
- Nişte chestii mici şi enervante, ca furnicile de conversie, dar mult mai mari, vizibile cu ochiul liber.
- Taierul?
- O farfurie întinsă, din metal.
- A!
- Nu are rost să ne ferim de frig, acum, când temperatura este menţinută constantă, pe
toată planeta, spuse liberalul. Dacă vrea cineva să se culce cu nevasta îmbrăcat în
salopetă de mecanic, cu fular la gât, bocanci în picioare şi căciulă

pe cap, e liber să o
facă. Îşi poate procura orice. Nu toată industria textilă e la cheremul mafiei. Există fabrici
care lucrează la cererea clienţilor. Dacă vrei să te duci la culcare cu tractorul, nu te
împiedică nimeni. În limitele legilor, fiecare poate face, la el acasă, tot ce pofteşte. Vă
previn că purtarea hainelor încurajează traficul de droguri, care, ascunse prin buzunare
false, sunt găsite mai greu. Prin buzunare, pot fi ascunşi banii falşi sau trusele de spart
bănci. O cartelă de credit, legată de gât, şi o geantă transparentă sunt de-ajuns.

Încheie prin a le ura tuturor să lupte pentru o societate simplu organizată şi coborî de la tribună. Timp de o oră, se perindară la microfon mai mulţi consilieri, aprobând ideea îmbrăcării locuitorilor Iozei sau, dimpotrivă, criticând-o cu vehemenţă.

- La un buget de austeritate, cum este cel al capitalei noastre, asta ne mai lipseşte, să-i îmbrăcăm pe cei goi, spuse un vorbitor. De bine ce o ducem, n-o prea ducem. În condiţiile în care tradiţia croitoriei s-a cam pierdut, noi vrem să aruncăm cu miliarde. Nici ce mai e la modă nu se ştie, aceasta dispărând în condiţiile în care a dispărut obiectul discuţiei şi hainele sunt traficate de mafie. Să trimitem şomeri la calificare, departe, în enclavele unde s-au auto-exilat unele categorii de oameni, mi se pare o pierdere de timp şi de bani. Nu putem şti dacă pământenii amintiţi au evoluat sau au devenit primitivi. Nu putem şti dacă au păstrat tradiţia de a fabrica haine sau sunt şi ei dezbrăcaţi. Mai bine am folosi banii să astupăm gropile de pe şosele. Vă întrebaţi de ce sunt aşa bune maşinile noastre? Pentru că reuşesc să meargă pe drumurile noastre. Să construim mai multe şcoli sau să ajutăm sănătatea şi culturile tuturor raselor!

- Unde sunt tradiţiile noastre?! întrebă retoric consilierul unui alt partid de stânga. Unde sunt frumoasele noastre costume populare de acum trei secole? Dacă membrul unei comunităţi minoritare nu se exprimă în limba lui de origine, nici nu ştii că e minoritar. Majoritatea raselor venite după noi au proprietăţi mimetice, ca şi autohtonii. Oricine se poate strecura în orice structură a statului, făcând politica cine ştie cui şi subminându-i autoritatea.

- Da, dar singura minoritate adevărată suntem noi, oamenii. Doar noi nu ne putem metamorfoza, interveni un consilier al

forţelor de dreapta.

- Nu suntem singura minoritate, sări un al doilea consilier al forţelor de dreapta. O minoritate foarte mare sunt cei ce ne operează la buzunare, atunci când purtăm haine. Când umblăm dezbrăcaţi, hoţii se “metamorfozează” în oameni de afaceri.

- Şi, în plus, dacă plângi atâta după tradiţii, ce te împiedică pe dumneata să-ţi pui un frumos costum popular, din zona unde te-ai născut, şi să petreci o frumoasă seară pământeană, în intimitate, cu nevasta, dacă eşti aşa mare naţionalist?! întrebă un liberal.

- Să vă suiţi voi în pat, îmbrăcaţi în costum popular, cu iţari de bumbac, cizme, laibăr şi pălăriuţă cu pene, pe o căldură înăbuşitoare! strigă consilierul de stânga în microfon.
Am făcut nenumărate cereri, să vină cineva şi să-mi repare climatizarea, dar n-a venit nimeni. Dacă noi, consilierii, suntem trataţi cu dispreţ, ce să mai vorbim de cetăţeanul simplu, votantul care umblă cu fundul gol pe stradă. Am luat după acesta zece piei, printr-o fiscalitate înrobitoare şi iraţională...Eu vreau să ies cu nevasta şi copiii, la biserică sau la cumpărături, îmbrăcat în costum popular, să mă admire toată lumea.

- E treaba dumitale, interveni conducătorul şedinţei. Aici, însă, discutăm o problemă cu implicaţii sociale, politice şi economice mult mai profunde, cu repercursiuni neaşteptate, imprevizibile, în timp. Vă rog să reveniţi la subiect!

- Nu revin la nici un subiect. Or să ne mănânce autohtonii. Lor le vine mult mai uşor să demonstreze ceva, altcuiva decât propriului lor popor. S-au înmulţit peste măsură şi nici nu pot fi depistaţi. Au înveliş uman, ca şi noi. Dacă umblă îmbrăcaţi sau în pielea goală,

nu are nici o importanţă. Nu îi caută nimeni să vadă dacă au funcţii vitale sau nu. În plus, fac faţă de noi aceeaşi politică pe care o facem şi noi faţă de ei.

- Vă rog să treceţi la loc! spuse preşedintele. Sunt şi autohtoni de faţă şi se pot simţi jigniţi. Sunteţi un naţionalist şovin.

- Nu trec niciunde!

- Mă obligaţi să amân şedinţa. Şi aşa, am mai amânat-o de câteva ori. Ştiţi prea bine.

Auzind ce e pericol să fie chemaţi din nou, consilierul se depărtă de microfon, de parcă acesta ar fi fost încins. Începu să facă semne obscene către consilierii băştinaşi, către conducătorul şedinţei şi către următorul înscris pe listă, care se apropiase de microfon. Fu rugat să înceteze, admonestat şi, până nu luă o palmă peste ochi, nu se opri.

- Vreau să spun, la începutul luării mele de cuvânt, că nici eu nu suport băştinaşii, care se chinuiesc să demonstreze că ne sunt superiori, dar un lucru trebuie să recunoaştem: şi ei umblă goi pe străzi, la serviciu, şi lor li se dereglează climatizarea, spuse următorul vorbitor. Nu-i împiedică nimeni să se înmulţească. Faptul că fac mulţi copii, nu-i face să progreseze. Am văzut că, deşi au un potenţial foarte mare, n-au înaintat tehnic şi nu s-au civilizat prea mult. Trebuie să învăţăm de la ei că, să ne înmulţim numai de dragul de a fi majoritari, e prea puţin. Nu trebuie să facem din creşterea numărului de indivizi un scop în sine.

- Mai la obiect, domnule! interveni conducătorul şedinţei.

- Mai la obiect?! Mai la obiect e faptul că suntem un sector între celelalte sectoare ale capitalei şi nu putem hotărî pentru alţii. Dacă ne apucăm să ne împopoţonăm fără aprobarea unui guvern stabil, unei preşedinţii stabile, unui parlament stabil, provenite din alegeri democratice, călcăm o

hotărâre anterioară. E posibil să ni se taie orice sursă de energie şi să se bage armata peste noi. Călcăm legea administraţiei publice locale şi legea funcţionarului public, iar acestea nici nu au fost date încă.
- Cum să călcăm nişte legi care nu există?! sări un consilier. - Chiar aşa, cum?! se miră şi conducătorul şedinţei.
- Foarte bine. Se ignoră nişte principii, care se găsesc în orice lege, cum sunt cele două legi amintite, nu se calcă nişte legi care nici n-au fost date.
- Profund.
- Profund sucit.
- Inexact. Vreau să spun că ar trebui să ne vedem de micile noastre hotărâri meschine, de spaţiile comerciale, de excursiile pe comisii, de numele străzilor, salarii, taxe, comemorări, zilele capitalei, decernări de titluri, iar problema îmbrăcării sau dezbrăcării cetăţenilor s-o lăsăm în seama viitorului guvern. Nici nu ştim dacă, în urma alegerilor democratice pentru care ne pregătim, va rezulta o democraţie reală sau vom vira către vreo formă de dictatură.

- Nu e nici o diferenţă! strigă un consilier.

- Ba e, spuse conducătorul şedinţei. Diferenţa dintre dictatură şi democraţie este că în prima ziariştii scriu în speranţa schimbării sistemului, iar în cea dea doua scriu repede să nu se schimbe sistemul.

- Cum ar veni, democraţiile sunt pauzele de masă dintre dictaturi, râse cel de la microfon.

Bombăni ceva, în timp ce se îndrepta spre scaunul lui, dar nu auzi nimeni ce spunea.

Luă cuvântul o reprezentantă a sexului slab şi frumos, membră a unei formaţiuni politice civic-liberale, arătând că, paradoxal, după ce s-a renunţat la haine, s-a micşorat numărul de violuri şi agresiuni verbale la adresa locuitoarelor de sex feminin.

- Când eşti gol, te gândeşti că poţi fi tu însuţi agresat, indiferent de sex, concluzionă ea.

- Mai ales că tot noi, consilierii, am hotărât să nu se mai permită folosirea sintagmei “contact sexual” şi să devină uzuală aceea de “contract social”! strigă un socialist.

Trecând peste un mic incident, în care un cameraman, având intenţia să facă loc reprezentantei civic-liberale, se agăţă de o treaptă şi căzu cât era de lat, şedinţa continuă. Părerile erau pro şi contra iniţiativei primarului.

Luă cuvântul un autohton, membru al unui mic partid naţionalist şi spuse că el, ca mulţi alţii, nu avea nimic cu minorităţile. Atâta timp cât nu făceau rele, conlocuitorii puteau face orice politică. Dacă erau îmbrăcaţi sau dezbrăcaţi, nu-i băga nimeni în seamă.

Nu putea nimeni să ştie dacă erau autohtoni sau oameni, iar alte forme de extratereştri erau în număr mult prea mic. De funcţiile vitale ale oamenilor, ar fi trebuit să se ocupe

poliţia.
- Treaba noastră, a consilierilor, constă în faptul că, au sau n-au haine pe ei, sunt autohtoni sau extratereştri, bogătaşii oraşului sunt cei care pompează banii, continuă el. În trecut, era la modă sintagma “corupt în fund”. Cum îl prindea pe parvenit, instanţa judecătorească îi decupa pantalonii în fund, supunându-l oprobiului public printr-o hotărâre definitivă. Acum, corupţii se acoperă cu acte şi se ascund în spatele nudităţii, scăpând printre degete. Păcat de bunele obiceiuri!

- Vorbeşti prostii! sări un reprezentant al dreptei. Am ajuns până acolo, încât, cu haine sau fără, să nu vrem o anticorupţie a corupţiei, ci o anticorupţie curată. Vehiculăm noţiuni, aşa, de dragul noţiunilor. Planeta a progresat în prostie, iar masa de cetăţeni e prea săracă pentru a ne permite acest lucru.

- Domnilor, vă atrag atenţia că avem un singur punct la ordinea zilei, spuse conducătorul şedinţei. Nu discutăm despre minorităţi sau despre corupţie.

- Cum să nu discutăm?! sări reprezentanta unui partid democrat. Unde e democraţia şi libera exprimare? Totul se leagă: civism, nuditate, corupţie, inflaţie, minorităţi...Se apropie clipa când sărbătorim ziua internaţională a Pământului. De fiecare dată, mie mi-e ruşine că trebuie să merg în fundul gol la depunerea de coroane de flori. Mi-a fost frică s-o spun, dar acum o spun răspicat.

- De ce nu te muţi într-un sector unde cetăţenii umblă îmbrăcaţi?! strigă un consilier. - Aici am familia, casa şi funcţia.

- De dragul funcţiei, eşti în stare să umbli şi dezbrăcată, o ironiză un reprezentant al uneia dintre religiile pământene şi membru al creştin-democraţiei. Concordă mai bine cu doctrina democrată, dar nu e lucru sfânt să te legi de uneltele puterii.

- Uite cine vorbeşte?! râse democrata. Ştiţi foarte bine că fiecare dintre noi a plătit sume importante pentru a fi trecuţi mai în faţă pe liste. Acum, îşi exersează fiecare influenţa politică pentru a scoate măcar dublu din cât a investit. Să mă mut în altă parte şi s-o iau de la capăt? Ce idee?! Voi, reprezentanţii unor forţe superioare, dar inefabile, pe care susţineţi a le fi depistat pe Ioza, folosiţi puterea pentru a ne pregăti pe noi pentru o judecată de după moarte, iar când nu vă mai merge, intraţi în avocatură.

- Blasfemie! strigă creştin-democratul, roşu la faţă.

Conducătorul şedinţei bătu cu ciocanul în masă, în mod repetat, până dispăru şi cea mai mică urmă de rumoare, şi spuse că totul nu e decât o problemă de conştiinţă.

- De-asta am fost chemaţi, reluă el. Să votăm aşa cum ne dictează conştiinţa, indiferent de rezultatul votului. Dacă există, mai lăsaţi în pace forţele divine! Nu le mai băgaţi în certurile voastre! Păstraţi-le ca pe ceva sfânt şi ca pe o opţiune individuală!

- Nu aveţi dreptate, spuse un reprezentant al dreptei liberale, urcând la tribună. Vorbiţi de opţiune individuală şi de liberul arbitru, punându-ne să votăm o opţiune colectivă: ori toţi îmbrăcaţi, ori toţi dezbrăcaţi. Eu aş propune o a treia cale: cine vrea îmbrăcat, să umble aşa pe străzi, iar cine vrea dezbrăcat, să umble dezbrăcat.

- Mai este o cale, spuse un socialist. Să umble toată lumea îmbrăcată prost. - E mai greu să faci lumea să umble îmbrăcată bine.

- Îmbrăcată bine, poate. Şi mai greu e să faci lumea să umble îmbrăcată cu gust. Încotro se îndreaptă moda asta?

- Nu ştiu, spuse liberalul, Deocamdată, moda se învârte pe aici,

nu se îndreaptă în nici o parte. Din cauza asta suntem convocaţi la şedinţa asta, noi, politicienii. Suntem formatorii de opinie. Dacă nu putem introduce bunul gust prin mijloace paşnice, propunem o lege în acest sens.

- Vrei, poate, în spirit liberal, să plătească cine vrea impozite, în condiţiile în care voi promiteţi reducerea fiscalităţii, dar aţi pus ministrul finanţelor să ne jupoaie?! se enervă socialistul. Cea mai bună cale este să plecaţi singuri de la conducere.

- Nimeni nu pleacă singur de la conducere.

- Domnu', domnu'! bătu preşedintele în masă. Nu are nici o legătură cu discuţia.

Odată aprinse, spiritele se încinseră în momentul în care unul dintre consilieri trecu la microfon, în locul liberalului, şi lansă bomba. Om de la munte, calm, venit de curând pe Ioza, membru al unui mic partid de opoziţie, consilierul începu prin a spune o anecdotă

cu un ţăran şi o girafă, apoi lansă ideea că oraşul Lahr, capitala, nici nu există, sa face parte dintr-o lume virtuală. Ei, consilierii, puteau să nu fie vii, să fie doar o îngrămădire de biţi, care poate fi ştearsă de orice virus. Acţiunea lor de a iniţia modificarea unei legi, printr-o hotărâre de consiliu şi o listă de semnături, putea fi stopată de o simplă
întrerupere de energie, dacă nu era băgată la timp în memorie.

- Cum e posibil ca noi, consilierii, oamenii de afaceri, funcţionarii publici, până la
ultimii paznici şi gunoieri, să umblăm dezbrăcaţi pe stradă?! spuse el retoric. M-am
întrebat, de multe ori, unde a dispărut ruşinea şi am găsit un singur răspuns: o lume ca
asta nu există. E posibil să fim doar piesele cu care joacă vreun nebun un joc pe
calculator. Putem fi chiar pionii cine ştie cărei instanţe superioare, bine intenţionată. De multe ori, vorbeşte gura fără noi sau facem lucruri necugetate. Nu mai spun nimic de
iraţionalismul de a fi goi.

- E speculaţie ieftină! strigă un consilier de stânga. De când s-au băgat calculatore şi în closete, a înnebunit lumea.

- Ai citit prea multe romane science-fiction, râse preşedintele de şedinţă. Ai venit mai de curând şi nu ştii că acest gen de scrieri este interzis pe planeta asta.

- Ştiu eu?! E posibil să fie cum spuneţi voi, dar eu aşa simt, că e ceva în neregulă cu noi şi ar trebui să ne întrebăm ce.

- Ce ţi se pare dumneata a fi în neregulă?

- În primul rând, mă frapează faptul că au încremenit consilierii din spatele sălii. Au rămas ţepeni cei din ultimul rând, apoi, în timp ce vorbeam, cei din rândul următor, încoace, spre în faţă. După aceştia, au încremenit cei din rândul al treilea şi al patrulea. Nici cei din rândul al cincilea nu mai dau semne de viaţă.

Albert, Diana, oamenii de presă şi publicul văzură privirile mirate sau de-a dreptul îngrozite ale consilierilor din primele rânduri şi ale celor de la masa prezidiului.

Neliniştea plana ca o pasăre întunecată deasupra incintei.

- Ai dreptate, spuse conducătorul şedinţei. Cei de pe ultimul rând sunt statui de piatră şi s-a accentuat paloarea feţelor celor de pe rândul următor. În felul ăsta, dacă e adevărat ce ai intuit dumneata, vom împietri şi noi.

- Poate ar fi bine să ieşim afară, spuse unul.

- Ar fi o idee, dar simt că nu mă pot ridica de pe scaun, spuse un altul. - Nici eu, întări un al treilea.

Albeaţa feţei, ca pe nişte sculpturi sidefate, apăruse la aproape toţi membrii consiliului local al sectorului. Unul dădu să spună ceva şi împietri cu gura căscată, iar cel de alături rânjea ca un tâmpit. Cei mai mulţi aveau întipărită pe faţă expresia mirării, a fricii sau o îmbinare între cele două.

Capetele celor de pe ultimele rânduri începuseră să aibă fisuri. Braţul stâng al unuia se frânsese şi căzuse peste speteaza scaunului din faţă.

Speriat, preşedintele lovi cu ciocanul de lemn în masă, vrând să suspende şedinţa, iar acesta se sparse în mii de cioburi de parcă ar fi fost din sticlă.

Vrând să spună ceva conducătorului şedinţei, primarul urcase scările, dar încremenise la mijlocul drumului, pe podium. Punându-şi problema că locul e de vină, cei mai mulţi se gândeau fără rost că ar fi fost bine dacă ieşeau din timp afară. Rămăseseră cu privirile mute, încărcate de ură, către ultimul vorbitor, cel care intuise dezastrul. Acesta, la rândul lui, înţepenise la microfon.

- Ce mai e şi asta?! se miră Albert. Se joacă cineva cu furnicile de conversie sau cu citindele?

- Nu ştiu, spuse Diana. Nu cred. Am auzit eu că ar exista o boală a puterii, adusă de pe Pământ, dar credeam că e o glumă, să se mai tempereze elanul unora. Nu mi-am închipuit că e adevărat.
Văzând că membrii consiliului încep să se fărâmiţeze şi să se împrăştie pe jos, sub
formă de pulbere fină, ziariştii îşi adunară lucrurile şi dădură buzna afară. La fel făcură şi cei din urmă spectatori, cei care avuseseră curiozitatea să urmărească până la sfârşit
dezastrul.

- Noi de ce nu plecăm?! întrebă Albert.

- Nu ne goneşte nimeni. Dacă e aşa cum se spune, că dorinţa de putere este o boală care te transformă în statuie, înseamnă că nu ne afectează pe noi.

- Eşti sigură?

- Ce vrei să spui?!

- Ai o ciudată paloare a feţei.

- Asta e chiar o glumă proastă, se enervă Diana.

- Eşti sigură că nu voiai să faci politică de dragul puterii? - Cât se poate de sigură.

- Atunci boala asta e chiar urâtă. Acţionează şi asupra subconştientului. - Ce vrei să spui?

- Faptul că ochiul natural ţi s-a înroşit şi mandibula ţi se mişcă foarte greu. Cuvintele tale par a veni din gât.

- Mă faci să-ţi zâmbesc drept în nas, glumi Diana.

Bărbatul văzu că se întipărise pe faţa femeii un zâmbet chinuit, dar nu mai înţelegea nici un cuvânt. Cuvintele erau din ce în ce mai hârâite şi mai stinse, iar procesul de transformare spre starea de statuie şi apoi spre starea de praf era acelaşi ca la consilieri.
Singurele lucruri care nu fuseseră afectate de boală erau ochiul artificial şi ecusonul cu

senzor. Le culese din praf şi le puse într-unul din buzunarele rucsacului, gândindu-se că îi pot folosi la ceva.

Într-un târziu, din spatele unei draperii, unde se găsea, probabil, o uşă, văzu că apar două femei de serviciu.

- Phiui! exclamă una. S-a făcut târziu. Iar trebuie să adunăm mizeria produsă de degradarea consilierilor. Norocul e că unii au ochi artificial şi mai facem un ban.

- Nu sunt în stare de nimic, spuse cea de-a doua. Când trebuie să ia şi ei o decizie importantă, se fac bucăţi. Acum, de unde ştiu eu dacă trebuie să plec acasă înţolită sau, ca până acum, în pielea goală? Nu mai vin odată alegerile alea generale, că de parţiale m-am săturat.

- Nu mai e mult. Dar, ce speri tu de la alegerile alea? - Se produce o schimbare.

- O schimbare se produce, nu zic nu, dar regimul rămâne acelaşi, cu acelaşi fel de oameni. Se schimbă ceva, dar totul rămâne la fel. Din când în când, se aşează câte unul pe scările primăriei şi face greva foamei.

- Nu fac greva foamei cei care au din ce slăbi. - Ai dreptate.

- Acum, va fi ales alt consiliu local la sectorul nostru. Alte figuri, alte mofturi. - Până li se urcă puterea la cap şi se alege praful.

- Praf pe care trebuie să îl adunăm noi.

Femeile de serviciu măturau pulberea rezultată din descompunerea consilierilor şi executivului primăriei şi o aruncau într-o cutie imensă. Din când în când, se opreau pentru a se odihni, pentru a mai trage câte o înjurătură la adresa celor care conduceau sau pentru a cleveti.

Când dădură cu ochii de Albert, rămaseră cu gura căscată de uimire. - Uite un cetăţean care nu are beţia puterii! spuse una dintre ele. - Orice individ are beţia puterii, spuse cealaltă.

- Iar în primărie puterea te sufocă.
- De ce nu te-ai făcut praf până acum?
- Sunt un om normal, spuse bărbatul. Nu am nici un motiv să mă descompun.

- Ha, ha, ha! râse una dintre femeile de serviciu. Asta e ca în bancul ăla cu extratereştri, care caută epava unui submarin.
- Nu-l ştiu, spuse ce-a de-a doua.

- Se zice că extratereştri din diferite părţi ale lumii aud că, la polul îngheţat, din zona
întunecată a planetei noastre, a eşuat un submarin autohton. Dintr-un spărgător de gheaţă extraterestru, este coborât un batiscaf, conţinând, bineînţeles, un scafandru extraterestru. Dintr-un al doilea vapor extraterestru, e coborât spre epavă, un al doilea batiscaf,
conţinând un al doilea scafandru extraterestru, dintr-o altă rasă. Tot aşa, e coborât al
doilea scafandru, al treilea, al patrulea şi aşa mai departe. După îndelungi cercetări, iese
la suprafaţă primul extraterestru, al doilea, al treilea şi, în final, iese şi un om, care, în
felul lui, e tot un extraterestru. “Ce e cu tine aici?! este întrebat omul. Nu se vede nici un
vapor uman împrejur.” “Ştiţi, eu nu am venit la furat. Eu sunt spion”, se scuză scafandrul pământean, trăgând puternic aer în stomac, prin cele 24 de orificii bucale. Spre uimirea
tuturor, care nu mai văzuseră un spion, omul prinde cu cele 6 membre anterioare un
prosop, îşi freacă bine bronhiile, se îmbracă, îşi îndeasă lucrurile într-o valiză mică, salută reverenţios şi se depărtează, ţopăind într-un picior.

Cea de-a doua femeie de serviciu râdea să se prăpădească, dar Albert găsea că nu e nimic de râs.

- Ce banc tâmpit, spuse el.

- Nu e nici un banc tâmpit. E un banc bun. La fel ca în banc, tu ne spui, fără să te
întrebe nimeni, că eşti normal, adică nu eşti atins de morbul puteri, şi culmea, mai spui şi
că eşti om, adică de pe Pământ. În realitate, cine ştie ce dihanie într-un picior mai eşti.

- Puteţi crede orice. Sunt om şi nu am nici o ambiţie politică.

- Nu se poate. Toţi oamenii aduşi aici sunt setoşi de putere. Altfel, nu văd de ce ar mai fi venit. Că veni vorba de putere, ştii

bancul cu bomba atomică?
- Lasă bancurile! spuse cealaltă femeie. Să vedem de ce a venit ăsta.
- Eu am venit dintr-o eroare. Nu doresc să fiu conducător. Nu vreau decât să ajung
înapoi, pe Pământ, la familia mea. Asta, bineînţeles, dacă nu ajunge originalul mai întâi. Mă şi întreb dacă soţia şi noul născut sunt ai mei sau ai celuilalt.
- Acum, că am aflat de ce a venit, pot să spun bancul? - Poţi.

- Pe Pământ, escaladarea înarmării cu arme fotonice ajunge, într-un anumit moment, pe cele mai înalte culmi. Fiecare stat construieşte, an de an, arme tot mai mari, mai
perfecţionate şi mai puternice. Un stat agresor prinde o astfel de bombă de un avion şi îi trimite pe militari s-o arunce asupra statului inamic, dar comandantul transmite acasă mesajul că bomba nu poate fi aruncată. “De ce nu poate fi aruncată?”, întreabă
dispeceratul. “Deoarece ţara e prea mică”, vine răspunsul.

Femeile de serviciu râdeau să se prăpădească, iar Albert se uita la ele fără să poată schiţa măcar un zâmbet.
- Ăsta e banc?
- Sigur! se miră una dintre ele. Ce ai vrea să fie?

- Lasă-l în pace! spuse cealaltă. Ăsta nu poate fi om. Nu are simţul umorului.

- Într-un fel, nu sunt om, spuse bărbatul. Sunt o copie, dar, fiind o copie identică, nici nu sunt atât de copie, ci un alt original. Se poate considera că sunt om, nu produs de sinteză genetică informaţională. E ca şi cum ai compara două imagini din două oglinzi paralele. Nu ştii care e mai originală. Cât despre umor, am destul, dar nu diger bancurile absurde.

- Nu de poate. Consilierii pământeni fac bancuri din astea. După ce ne terminăm treaba, mai tragem cu urechea la certurile, bârfele şi bancurile lor.

- Bancuri din astea merg aici, unde sunt inventate. Nu merg pe Pământ. Eu sunt venit mai de curând şi nu înţeleg multe lucruri. Mai ştiţi şi alte bancuri?

- Sigur, spuse una dintre femei. Îl ştii pe ăla cu inaugurarea?

- Nu.

- Cu ocazia tăierii panglicii unui nou edificiu, o expediţie de extratereştri pământeni a ajuns în sectorul nostru. Membrii expediţiei au discutat cu cetăţenii, ca de la om la om, şi au pus bazele unei noi forme de umanism: umanismul pământeano-autohton, iar o televiziune alternativă a eternizat evenimentul. Într-o atmosferă sărbătorească, extratereştri pământeni s-au făcut panglică în jurul obiectivului inaugurat, iar primarul a tăiat panglica şi a făcut-o pastramă.

- E macabru şi de-a dreptul scabros, spuse Albert.

- Eu îl aud a nu ştiu câta oară şi tot îmi place, spuse cealaltă femeie de serviciu, ştergându-şi lacrimile de râs.

Râsul îi îngheţă pe faţă când dădu cu ochii de un al doilea supravieţuitor al şedinţei. - Hei! o zgâlţâi cealaltă femeie. Trezeşte-te! E doar un om.

- E plin. Ar fi bine să chemăm poliţia. Nu credeam că există

atâţia oameni scârbiţi de politică.
- Nu mai e nimeni, spuse cel nou apărut.
- Eşti Zeze şi nu ştiu mai cum, secretarul ăla cu demisia, spuse Albert.

- Sunt Iacob Zeze, secretar în departamentul de propagandă. Te urmăresc de când te-au luat mafioţii şi te-au băgat în spital. Nu lăsam eu să fii vândut ca material genetic. Dacă nu intervenea femeia, să te salveze, te scoteam eu din ghearele medicilor.
- Nu mai spune! Tot mai vrei să-ţi dai demisia?
- Sigur.
- Dă hârtia încoace, să ţi-o semnez!
- N-o am la mine. E la hotel, acolo unde mi-am lăsat hainele.

- Ai plecat dezbrăcat, dar puşca nu ai uitat-o.

- Trăim într-o lume periculoasă. Când am venit aici, n-am crezut că va fi aşa. Am venit să lupt pentru o lume mai bună. Aici, am auzit că pot exista şi “mafioţi cinstiţi” sau “crime serioase”.

- Am auzit şi eu lucrul ăsta. Aici, mafioţii sunt consideraţi cinstiţi. Mi-a spus asta chiar şeful enocraţilor, cei ce deţin monopolul puşcăriilor. Spunea că escrocii nu au ce căuta în puşcăriile lor; nu sunt cinstiţi.

- Cei de aici spun că pe Pământ până şi cremele societăţii sunt neserioase şi mafioţii necinstiţi. În realitate, peste tot e la fel, indiferent dacă se poartă chelie sau părul lung, indiferent dacă se face sex inteligent sau prostesc, dacă inteligenţa e de bun simţ sau nu, dacă violurile au loc în aer liber sau nu, dacă iubirea e premeditată, dacă se fac cursuri de comportament la distanţă, dacă avem table de înmulţit cu capul, dacă se ridică monument monedei naţionale sau profitul e din pierdere. Suntem pierduţi pe o planetă pierdută.
Odraslele bogătaşilor poartă pantofi de mers cu maşina şi apar în topul celor mai avuţi copii de oameni avuţi. Nici măcar în cultură nu e mai bine; scriitorii contemporani îşi publică autobiografia în mai multe variante, sprijinirea educaţiei este încă departe de setul de priorităţi al clasei politice şi, mai nou, se vorbeşte tot mai des de culturismul din cultură. Pe Pământ, nu există aşa ceva. Puşcăriile de stat sunt goale, nu pentru că a scăzut infracţionalitatea, cum spune Melior, ci pentru că nu vrea nimeni să lucreze acolo. Asta dă apă la moară enocraţilor, despre care nu ştie nimeni nimic şi care câştigă enorm cu puşcăriile lor particulare. Sunt sătul să servesc o politică fără limite. Dacă vine cineva şi

le spune aceste lucruri, ei se dau după deget, considerând că orice demascare e prematură. Şi nici nu tac; îţi spun asta în faţă.

- Decât să vorbeşti tot felul de prostii, care ne-ar putea băga în bucluc, mai bine aţi şterge-o, spuse una dintre femei.

- Am înţeles de la Diana că aici, în primărie, suntem feriţi de pericole, spuse Albert.

- Nu sunteţi deloc feriţi de pericole, spuse femeia de serviciu. S-ar putea să vă dăm câteva mături pe spinare. Ne încurcaţi şi ne ţineţi din lucru.

Zeze şi Hosman fură nevoiţi să părăsească sediul primăriei şi să iasă în stradă.

- Mergem la mine, propuse secretarul. Am luat o cameră la hotel. Până ne gândim ce să facem, te ascunzi acolo.

- De unde ştiu eu că nu mă dai pe mâna mafiei, a partidului sau poliţiei?

- Dacă voiam să fac asta, nu mai apăream ca purecele pe guler, ci mă băgam în prima cabină telefonică şi sunam la poliţie.

- Aia nu e cabină telefonică, spuse Albert. E o cuşcă în care se găseşte un animal.

Chiar, am uitat să întreb ce e cu aceste cutii transparente, aşezate din loc în loc; mi se par destul de nostime micuţele animale ce se scălâmbăie în ele.

- Nu sunt cuşti cu animale pentru amuzament. Aşa arată pe aici cabinele telefonice. Eu nu prea folosesc astfel de telefoane.

- Era mai simplu să introducă telefonia mobilă.

- Da, dar s-au opus credincioşii, spuse Iacob. Înainte de a intra mafia peste ei, erau destul de influenţi.

- Nu le-a convenit faptul că telefoanele mobile pot fi ascultate?!

- Fixe sau mobile, toate telefoanele pot fi ascultate. Argumentul credincioşilor a fost că degeaba ne chinuim să introducem noi şi noi sisteme de telefonie mobilă; Dumnezeu n-a chemat încă pe nimeni, telefonic, la el.

- I-auzi colo! se miră vicepreşedintele. Şi s-au gândit la sistemul ăsta de telefonie publică?

- Exact. Telefoanele sunt mici animale înzestrate cu proprietăţi telepatice. Sunt ecologice şi folosesc energie psihică neconvenţională. Necazul e că sunt inteligente şi au idei. De multe ori, se bagă în discuţie, aplanează conflicte sau sintetizează vocea unuia dintre cei ce discută şi deturnează sensul unor fraze. Tot ce fac, fac în bine, dar uneori mai încurcă relaţiile, indiferent dacă sunt relaţii de dragoste, de prietenie sau afaceri. Eu nu prea folosesc telefoanele astea; îmi place să am control absolut asupra spuselor şi acţiunilor mele.

- Cum rămâne cu secretul convorbirilor?

- Cum să rămână? O fi important acest secret, dar infracţionalitatea e şi mai importantă. Au fost introduse animale telepate pe post de telefoane pentru a scădea numărul afacerilor dubioase încheiate pe această cale.

- Hoţii se pot întâlni personal.

- Da, dar timpul costă bani, spuse Zeze. Până se întâlnesc ei, cresc costurile producţiei subterane sau scade valoarea acţiunilor de la bursă. Unii escroci ajung la concluzia că e mai economic să lucrezi cinstit.

- Aş vrea să văd şi eu un mafiot reprofilat.

- Nu spun că sunt mulţi escroci pocăiţi, dar s-au semnalat destule cazuri.

- M-am fâţâit o grămadă de timp prin oraş şi nu m-am gândit s-o întreb pe Diana ce e cu animalele astea.

- Mi se pare destul de curioasă apariţia femeii care te-a salvat. Nu cred că e aceea cu care am plecat din pădure, după ce te-au luat sanitarii.

- Nici nu e aia sau, mă rog, nu era, că a murit. spuse Albert. Era originalul.

- Aşa mai merge. Copia a fost arestată. După ce am ajuns în sectorul 2, ne-am
dezbrăcat, să fim ca toată lumea. Neştiind că nu e voie, s-a apucat să fure o plasă de
plastic dintr-un magazin. Voia să-şi pună hainele în pungă, să nu umble cu ele în mână.
S-a apropiat un poliţist de noi, iar femeia a făcut prostia s-o ia la fugă. Aici, nimeni nu
fuge de poliţişti. Omul de ordine s-a luat după ea şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat după aia.

- Unde e acum?
- Cred că poliţistul a dus-o la secţie s-o violeze, spuse secretarul. - E frumos aşa ceva?

- Nu e frumos, dar nu cred ca biata femeie să fi avut bani, să plătească amenda care se dă în astfel de cazuri.
- Dacă ai avut bani pentru hotel, presupun că puteai s-o ajuţi, spuse vicepreşedintele.

- Presupui prost. Nu aveam nici un interes s-o ajut. Sunt un tip pragmatic. Pe tine, te ajut fiindcă am un interes.

- Eşti o pramatie. Nu ţi-am propus să-ţi semnez cererea de demisie şi să mă laşi în pace?
- Ba da, dar nu aveam foaia la mine, spuse Zeze.
- Am eu destule foi de hârtie în rucsac. Puteai să scrii altă cerere.

- În primul rând, nu ştiam ce ai tu în rucsac şi, în al doilea rând, nu vreau nimic pe gratis. Dacă îţi fac un serviciu, în schimb, mă simt mai bine.
- Ce serviciu ai putea să-mi faci?! se miră Hosman.

- În primul rând, vreau să te ascunzi la hotel, apoi, în funcţie de direcţia în care vrei s-o iei, te pot ajuta. Am destule relaţii.
- S-o scoatem pe Diana din arest. Am mai multe cărţi de credit.

- Nu cred că, după atâta timp, mai are vreun rost, fu Iacob de părere. Nici nu ştiu unde a fost dusă; sectorul e mare. Încercând să salvăm femeia, putem să intrăm noi în tot felul de încurcături. Spune-mi, mai bine, cu ce aş putea să te ajut pe tine?!
- Vreau să mă întorc acasă!

- Şi eu vreau să mă întorc acasă. După ce îmi semnezi demisia, nu mai am treabă pe Ioza. Plecarea acasă e o variantă demnă de luat în seamă.
- Ce facem? întrebă Albert.

- În primul rând, îţi trebuie şi ţie un ochi informaţional; astrodromul e în zona întunecată. Ai destui bani?

- Nu ştiu ce bani se folosesc pe aici şi nici cât am pe cărţile de credit, dar mă întreb
dacă nu cumva se poate folosi ochiul Dianei. Când ea s-a descompus, i-am recuperat

ochiul.
- Se poate folosi, dar am văzut că ai recuperat mai multe lucruri.

- Doar ochiul şi un ecuson cu senzor, cum e ăsta, al meu, emis de o publicaţie din zonă, spuse vicepreşedintele. Dacă îţi trebuie...

- Sigur că îmi trebuie, spuse Iacob. Dacă eşuăm în încercarea de a ne sui pe o aerodină,
putem să ne apucăm de ziaristică. Nici nu ştii cât de valoros este dreptunghiul ăsta de
plastic. Poţi intra oriunde, poţi scrie articole şi le poţi vinde, pe bani frumoşi, la diverse
publicaţii.
Îşi puse ecusonul la gât şi îi arătă spre o clădire veche.

- Ăla e hotelul, dar intrăm prin spate. Dacă ne vede cineva poate să creadă că facem parte din personalul de întreţinere. Nu cred că spionii mafiei se aşteaptă să tragi la hotel; e mai sigur aşa.
Împinseră o uşă din lemn masiv şi urcară o scară în spirală.

Ajunşi la etajul 3, străbătură mai multe culoare întortocheate, cunoscute doar de Iacob, ascunzându-se în vreun colţ întunecat la trecerea vreunui locatar.

- Asta e camera. Eu am să merg să trag câteva sfori, să văd dacă putem să-ţi montăm
ochiul electronic fără să se sesizeze cineva. Vreau să cumpăr şi ceva de mâncare. Până
mă întorc, ar fi bine să tragi un somn bun. Când te vei trezi, vei simţi că eşti alt om.

- Mie îmi spui?! M-am mai trezit odată că sunt alt om. O copie a unui original. Cred că am să citesc o carte. Văd că hotelul are camere cu bibliotecă.
- Nu îţi recomand să deschizi vreuna din cărţile astea. Sunt cărţi de atmosferă. - Cum adică?

- Dacă te apuci să citeşti una dintre cărţile astea, poţi fi învăluit în atmosfera creată de
scriitor. Dacă nu ai nervii tari, poţi să uiţi pe ce lume te afli şi rămâi pe veci învăluit în
acea atmosferă. Deşi e un hotel vechi şi dărăpănat, camera e destul de scumpă aici,
tocmai din cauza unor dotări de excepţie, cum este biblioteca, dar n-am găsit nimic liber
în altă parte.

Secretarul luă o plasă din material plastic, obişnuită pentru sectorul acela de maximă transparenţă, îi mai spuse o dată să se odihnească şi plecă să cumpere mâncare.
Albert puse siguranţa la uşă, trase perdelele să nu mai fie atâta lumină şi se băgă în pat.
Încercă toate poziţiile şi metodele, se băgă şi cu capul sub pernă, dar nu reuşi să
adoarmă. Îl chinuia ideea că putea fi trădat oricând, de oricine, şi uşa putea, în orice clipă, să se dea în lături sau să fie făcută ţăndări de vreo explozie.
Se ridică din pat şi privi pe fereastră. Nu se vedea decât o ţesătură de străzi şi o
îngrămădire de clădiri vechi. La o oarecare distanţă, printre dărăpănături de cinci până la treizeci de etaje, apăreau clădiri-turn cu sute de nivele.
În general, privitul pe fereastră îl deconecta, dar acum vânzoleala străzii nu-i făcea nici
o plăcere. În grădina unui restaurant din apropiere, un grup gălăgios sărbătorea ceva.
Adăpostiţi sub umbrele imense, viu colorate, petrecăreţii băgau în ei, pahar după pahar,
un lichid maroniu. Un puternic miros de migdale şi frânturi de cântece electorale

ajungeau până la el, făcându-l să-şi amintească de corul partidului şi de mitingul neautorizat la care fusese nevoit să asiste pe câmpia din afara oraşului.

Deoarece fereastra era închisă, era foarte mirat că mirosul şi sunetele pătrundeau până
la el, dar şi mai mirat era de faptul că auzea perfect discuţia pe care o avea o mamă cu
fiica ei. Aşezate la o masă lăturalnică, acestea nu păreau deloc deranjate de cântecele
chefliilor. Fetiţa, care nu părea a avea mai mult de 6 ani, îşi bombarda mama cu întrebări
inteligente, iar ultima încerca să facă faţă. Când nu mai putea să fie spontană, improviza.

“Dacă nu putem impune o lege, ce facem? întreba fetiţa.”

“Ştiu eu? răspundea mama. Cred că suntem nevoiţi, prin lege, să impunem măcar respectul faţă de lege.”

“De ce nu suntem mulţumiţi cu traiul pe care îl ducem?”

“Dacă te-ar mulţumi orice, nu văd ce rost mai are să trăieşti.” “De ce trebuie să învăţăm tot timpul?”

“Pentru a ni se recunoaşte merite pe care nu le avem, trebuie să fim foarte bine pregătiţi.”

“De ce trebuie legitimat un lucru deja existent?”

“Pentru a putea găsi noi şi noi lucruri de legiferat.” “De ce ne lăudăm că nu avem de nici unele?”

“Pentru a le ascunde mai bine.”

“Cine moare mai întâi, scriitorul sau lumea sa?”

“Cred că, mai întâi, moare lumea pe care scriitorul o lasă altora.” “De ce nu trebuie să ne îmbogăţim?”

“Până nu te îmbogăţeşti, nu ştie nimeni că eşti hoţ. De-asta nu e bine să ne îmbogăţim.”

“Poţi să-mi spui de ce fugim aşa de legi?”

“Sigur că pot. O planetă cu atât de multe legi, e o planetă de delicvenţi. Nici nu ştii ce lege calci fără să ştii.”

“Există viaţă după moarte sau e doar, aşa, o spoială?” “După moarte, există orice vrei.”

“De ce sunt aşa uşor de prins hoţii mai mici?”
“Hoţii cei mici sunt mai uşor de prins deoarece ei nu pot trăi fără hoţii cei mari.” “Cum putem să ne servim patria?”

“Nu ştiu cum putem să servim noi patria, dar unii o servesc din punctul lor de vedere.” “Înainte era mai bine?”
“Ştiu doar că, atunci când aud că înainte era mai bine, cei mai mulţi se uită înapoi.” “De ce cugetăm?”
“«Cuget, deci nu am altă treabă», spune un proverb.” “Care este cea mai de seamă libertate câştigată?” “Avem, mai ales, libertatea de a ne-o pierde.”
“Oamenii deştepţi spun prostii?”
“Nu, dar atunci când spun, se cunoaşte.”

Când îşi dădu seama că, de fapt, nu asculta nici o discuţie, Albert tresări şi transpiră brusc. Văzu că nu era la fereastră, ci se băgase cu capul sub pernă şi trăsese plapuma peste el. Cufundat într-un întuneric total, putea să se asfixieze.

Se ridică şi privi pe fereastră. Nu se vedea grădina nici unui restaurant şi, în consecinţă,
nu exista nici un grup de cheflii, nu se auzeau cântece, nu venea miros de migdale şi nu
se auzea nici o discuţie între vreo mamă şi vreo fiică. Totul se produsese în mintea lui;
visase.

Văzu gangul pustiu dintre cele două clădiri din faţă şi îşi spuse că nu mai lipsea altceva decât să apară şi o bătrână, ţinând în mâini două plase grele, transparente, pline cu tot felul de cumpărături. Când văzu că, într-adevăr, se apropia o bătrână cu plase în mâini, îşi spuse că nu e a bună. O luase razna.

Îşi spuse că jocul cu ideile nu era bun, dar el nu avea nici cea mai mică intenţie să se
joace cu ideile. Era posibil ca toată aiureala să fie legată de ceea ce spusese secretarul, de
faptul că exista ceva care crea atmosferă. Cărţile creau atmosferă, dar nu-şi aducea
aminte să fi umblat cu vreuna. Era posibil să fi deschis vreo carte; cum nu-şi aducea
aminte de modul cum adormise, era posibil să nu-şi amintească de modul cum luase vreo
carte.

Soarele strălucea deasupra clădirilor, dar gangul de lângă hotel

părea un hău din care apar babe. Prima dată, putea fi o coincidenţă între gândul lui şi faptul că se apropia o bătrână trasă în jos de greutatea plaselor, dar aceasta apărea mereu de la capătul gangului, dispărând, undeva, în stânga. Acum, bătrâna apărea a patra oară. Era posibil să fie cu totul alta, era posibil să fie tot ea, venind a patra oară, era posibil orice.

Îşi spuse că, până devine posibil, totul e imposibil şi se apropie de raftul cu cărţi, luând una la întâmplare.

“Omul pândit de frigul camerei”, era titlul cărţii. Se prezentau amintirile membrului
unuia dintre partidele de extratereştri de pe Ioza. Extraordinarele aventuri ale
reprezentantului de partid se petreceau pe o planetă de gheaţă, unde eşuase cu nava şi

reuşise să supravieţuiască. După ce dădu primele pagini, văzu că motto-ul cărţii era: “Deschid cartea. Cartea? Ger”.

“Cum adică?! râse Albert. Dacă deschid această carte, se face frig? Păi, uite că tocmai am deschis-o şi nu se întâmplă nimic.”

Se sui în vârful patului şi se apucă să citească. Era vorba despre un astronaut, care avusese neşansa să eşueze pe un astru îngheţat, dar locuit. Cum nu se prea înţelegea cu băştinaşii, s-a hotărât să-şi facă tabăra la câteva zeci de kilometri de cea mai apropiată comunitate. După ce i s-au terminat proviziile, s-a apucat să vâneze animalele stranii care bântuiau împrejurul locuinţei sale pneumatice. Mare i-a fost mirarea să constate că animalele nu erau bune de mâncat, dar erau înzestrate cu raţiune. Vorbeau, ştiau jocuri inteligente, dar nu erau organizate social. Nu umblau în grupuri şi nu aveau adăposturi sau comunităţi distincte. Animalele erau mai deştepte decât băştinaşii din satele apropiate.

Ajutat de câteva animale, extraterestrul a prins un autohton şi a constatat că aceia pe care el îi luase drept locuitori ai planetei aveau carnea foarte gustoasă. A încins un foc şi a gătit o tocăniţă foarte frumos mirositoare. La început, fiarele necomestibile cu care se împrietenise, s-au codit, apoi, împinse de mirosul irezistibil, au gustat şi ele. Nici alcoolul pe care îl bea extraterestrul nu era lucru rău.

Totul a degenerat într-o beţie generală şi s-a transformat într-o prietenie solidă între astronaut şi ciudatele animale. Când s-au trezit din beţie, au pornit o prigoană aprigă împotriva băştinaşilor şi i-au vânat fără milă.

Pe câteva zeci de pagini, scriitorul descria modul cum le învăţa extraterestrul pe animale să prepare pastrama. La rândul lor, prinzând foarte

repede limbajul articulat al astronautului, animalele l-au învăţat cum să supravieţuiască în frig, care erau cele mai mari primejdii şi cum să se ferească de ele.

Prins de firul naraţiunii, Albert nu observă că îi îngheţaseră picioarele. Lăsă cartea, le frecă şi, când simţi că e restabilită circulaţia sângelui, reluă lectura. Deoarece simţi spatele îngheţat, se înveli într-o pătură, puse din nou plapuma pe el şi se întoarse către celălalt capăt al patului, spre locul unde, printre perdelele opace, pătrundea lumina solară.

Încălzit, îşi spuse că îi era frig din cauza oboselii. Chestia cu biblioteca ambientală şi cărţile de atmosferă i se părea o glumă. Când a adormit fără să-şi dea seama şi a visat tot felul de discuţii absurde, n-a mai fost vorba de nici o carte, îşi spuse şi se gândi că, dacă prin absurd ar fi ieşit frigul din carte, planeta avea o climatizare globală care i-ar fi atenuat efectul.

Citi până când simţi că nu mai e frig şi îl cuprinde o toropeală plăcută. Ochii i se închideau tot mai des şi îi cădea capul în carte. Nu-şi dădea seama dacă citea înainte sau pusese cartea deoparte şi se culcase.

Frigul, transformat într-o căldură plăcută, era acum de-a dreptul fierbinţeală. Dădu plapuma la o parte, aruncă pătura de pe el şi, pentru că tot îi era cald, se ridică din pat şi se aşeză într-un fotoliu, în faţa unui birou.

Îşi continuă lectura şi văzu că, într-adevăr, se găsise între somn şi realitate. Citise
câteva zeci de pagini fără să reţină nimic. Dădu paginile înapoi şi văzu că, între timp,
avusese loc o invazie de extratereştri, asemănători cu primul. Mai mulţi masculi din nava
invadatoare, împreună cu personajul principal, în loc să mănânce o autohtonă, au violat-o.
Fiecare dintre ei îşi revendica paternitatea hibridului rezultat. La spital, unde născuse
băştinaşa, s-a iscat o ceartă care a dus la bătaie generală. Primul extraterestru susţinea că
o iubeşte pe autohtonă şi e dispus s-o ia pe navă. Al doilea extraterestru era dispus s-o
ducă pe planeta de origine şi s-o ia de soţie, cu copil, cu tot. Al treilea extraterestru
susţinea că el este tatăl, lucru certificat de testul ADN. Al patrulea extraterestru spunea că
testul ADN este fumat, deloc relevant, şi cel mai bun este testul electro-magnetic de
stabilire a paternităţii, iar el este dispus să se căsătorească, să se aclimatizeze şi să rămână
pe loc. Cel de-al cincilea extraterestru susţinea că testul neutronic e cel mai bun, iar
extraterestrul şase spunea că testul neutronic e periculos şi e extraordinar testul cu şocuri
electrice, care a cerut el să i se aplice. Al optulea extraterestru a spus că tot testul clasic,
electro-chimic, dă rezultatul cel mai sigur şi s-a apucat să tragă de femela băştinaşă. “Nu
merge niciunde!”, s-a enervat extraterestrul nouă şi l-a pocnit pe extraterestrul opt.
Scăpată din plasa de forţă a numărului opt, femela s-a făcut grămadă pe podea, alături de
extraterestrul mort. Extraterestrul trei a spus că nu se joacă cinstit

şi l-a omorât pe
numărul nouă. Extraterestrul trei a fost ucis de numărul cincizeci şi şase, iar numărul
patruzeci de numărul cincisprezece. Cei două mii de extratereştri violatori s-au prins într-
o bătaie sângeroasă nemaipomenită până atunci. Din luptă, a ieşit întreg doar
extraterestrul douăzeci şi şapte. Când acesta se pregătea să ia cu el femela şi copilul, a
apărut şi soţul autohtonei. Auzind ce absurdităţi debitează numărul douăzeci şi şapte,
autohtonul a luat un scaun şi l-a lovit pe extraterestru, zdrobindu-l de perete. Când s-a
uitat mai bine pe foaia de ieşire şi la femelă, băştinaşul şi-a dat seama că a greşit uşa; nu
aceea era nevasta lui. Pentru că, în urma bătăii, n-a mai rămas nici un pretendent în
picioare, femela şi-a făcut bagajul şi a părăsit singură spitalul. A luat în braţe capul
miriapodului, căruia îi dăduse naştere, şi a ieşit, trebuindu-i cinci minute până când
ultimul segment al copilului să iasă pe uşă. Rănit, primul extraterestru venit pe planetă, a
fost salvat de animalele gheţarilor, cu care era prieten. Animalele l-au pus la fiert, într-o
cuvă, pentru restabilirea funcţiilor vitale.
Cu toate că aburii din cuvă invadaseră camera de hotel şi efectul acestora era
amplificat de căldura dată de focul ce dogorea sub cuvă, Albert nu mai reuşi să-şi revină. Frigul cărţii îl îngheţase de tot şi numai "ghinionul" îl ajută să scape cu viaţă. Dacă nu spărgeau uşa mafioţii care îi luaseră urma, nu-şi mai revenea, crezu omul.

Ca prin vis, îşi aminti că fusese coborât cu cea mai mare viteză cele trei etaje, suit într-
o maşină şi introdus într-o cutie de climatizare cu rol de restabilire a funcţiilor vitale.
"Ăştia mă duc, înapoi, la spital", îşi spuse când auzi sirena ambulanţei.

Îl trecură fiorii. Când îşi amintea de spitalul mafiei, i se făcea frică. Deschise ochii şi văzu că era conectat, prin tot felul de fire şi

tuburi, la un aparat cu mii de beculeţe şi ace indicatoare.
- E cazul să nu te mai stresezi, auzi o voce. Îţi înrăutăţeşti starea de sănătate.

Lada revitalizatoare era transparentă, iar prin capacul ei văzu că era păzit de doi
poliţişti şi mai mulţi sanitari, aşezaţi pe două banchete, unii în dreapta, alţii în stânga.
- Sunteţi în serviciul mafiei?
- Nu. Dacă eram în serviciul mafiei, nu te mai băgam la reanimare. Mafia ucide, nu revitalizează, spuse poliţistul din dreapta.
- Şi nici nu se îngrijea să-ţi recupereze cartea pe care tocmai o citeai şi toate lucrurile personale, spuse poliţistul din stânga.
- Aia nu era cartea mea. Era din biblioteca hotelului.
- Eşti cititor normal de literatură sau cititor de literatură normală? întrebă poliţistul din stânga.
- Ce întrebare mai e şi asta?
- O întrebare legitimă. Nu puteam şti dacă citeşti o carte normală. În oraşul nostru,
cărţile normale nu au nici o valoare. În trecut, dacă lăsai un portmoneu cu bani în
mijlocul drumului, nu-l lua nimeni. Acum, cu cărţile se întâmplă acelaşi lucru; nu le ia
nimeni. Cartea normală nu e tentantă pentru hoţi, spuse poliţistul din dreapta.
- Nu e o carte normală. E o carte care poate schimba ambientul.
- Dacă e o carte anormală, se confiscă. Intră în sfera de interes a poliţiei.
- Nu am prea mare respect pentru poliţişti şi nu ştiu pentru cine lucraţi, dar pot spune că vă merge mintea?
- Numai la prostii, spuseră poliţiştii, într-un glas, şi se bătură pe umeri, râzând ca proştii.
- Să ştiţi că nu glumesc, spuse Albert.
- Suntem angajaţi ai statului şi lucrăm pentru toţi conducătorii de acum ai planetei. - Mai exact?
- Mai exact, suntem la dispoziţia soţiei preşedintelui, spuse poliţistul din stânga. Dânsa ne-a trimis să te aducem.
- Preşedintele Melior nu e căsătorit.

- Nu e vorba de şeful celui mai mare partid al oamenilor, ci de preşedintele interimar al planetei, spuse poliţistul din dreapta.

- Mă scoateţi de aici?

- Nu. Pentru a fi siguri că eşti perfect restabilit, te lăsăm în cutie până la sfârşitul drumului.

- Care e sfârşitul ăsta?

- Vila preşedintelui.
- Ce treabă am eu cu preşedintele?
- Nu ai nici o treabă cu preşedintele. Ai treabă cu soţia sa. Ea ne-a trimis să te recuperăm. Dacă nu ajungeam la timp, nu te mai revitalizam nici cu zece cutii de climatizare.
- Ce treabă am cu soţia preşedintelui?
- Şi dacă am şti, nu am avea voie să-ţi spunem. - Sanitarii nu vorbesc?
- Ba da, dar acum au treabă, spuse poliţistul din stânga.
Ambulanţa se opri, se deschiseră portierele, iar Albert văzu că este luat pe sus, cu
cutie, cu tot, de mai mulţi sanitari, şi urcat pe scările unei vile cu aspect de palat de
justiţie. Străbătură mai multe culoare ale casei şi intrară într-o cameră cu piscină, unde îl aşezară pe o masă şi îl deconectară de la aparate.
După ce îl dezinfectară, îl îmbăiară şi îl uscară, îl lăsară liber.
Îşi luară cutia şi părăsiră încăperea, la fel de intempestiv cum intraseră. - Hei! strigă Albert în urma lor. Nu se poate să mă lăsaţi aşa!
- Treaba noastră s-a terminat! îi aruncă un sanitar peste umăr. Nu suntem plătiţi ca ghizi turistici.

Capitolul VII

Albert hoinări mai mult timp pe culoarele casei preşedintelui, mirat că nu întâlnea pe nimeni. Deschise mai multe uşi, privi înăuntru încăperilor, apoi le închise. Nu erau decât camere goale, dormitoare, biblioteci, birouri, săli de sport sau de baie.
Transpiraţi şi furioşi, până la urmă, tot poliţiştii fură aceia care îl găsiră pe el. - Pe unde umbli, domnule? îl luă în primire unul dintre ei.

- Am tras o tură pe aici.
- Ai tras o tură pe aici?! Nu ţi-au spus sanitarii să stai pe loc?
- Nu.
- Ne îngreunezi misiunea. Nu e treaba noastră să alergăm după tine pe culoare.

- Probabil că ne-am mişcat în contratimp, spuse Albert.

- Contratimp, necontratimp, bine că nu ai nimerit în dormitorul soţiei preşedintelui. Nu s-a trezit.

- Nu e nimeni pe aici.

- Cum adică? întrebă poliţistul.

- O casă ca asta, la nivel de preşedinte, necesită pe puţin o mie de servitori. - E josnic ce spui.

- Nu e josnic deloc. O casă imensă, dacă nu e îngrijită, se degradează. Nu mai pun la socoteală servitorii direcţi ai celor două somităţi, care spală, curăţă şi duc tava.

- Dumneata eşti picat din cer, spuse al doilea poliţist. Conducătorii noştri nu folosesc semeni de-ai lor pentru servicii casnice. E degradant.

- Să nu-mi spui că preşedintele şi soţia lui se îngrijesc singuri de cele ale casei, spuse vicepreşedintele.

- Nu-ţi spun asta. Ar fi şi mai degradant.

- Atunci, cum se face că aula asta pustie e curată şi toate lucrurile sunt ca aşezate cu mâna.

- Oamenii cu stare deţin furnici de conversie, spuse unul dintre poliţişti.

- Am auzit de furnicile astea, spuse Albert. Şi soţia premierului are aşa ceva. În plus, nu costă nimic.

- Cum să nu coste?! se mirară poliţiştii. Sunt eficiente, dar costă ceva.

- Am presupus că furnicile din proprietatea notabilităţilor prestează servicii, duc o existenţă de sine stătătoare şi nu cer nimic.

- Cum să nu ceară nimic?! Nu există serviciu neplătit. Pentru serviciile aduse, furnicile primesc de la stat imense teritorii în zona întunecată a planetei.

Albert nu mai apucă să spună poliţiştilor că nu credea nimic din povestea cu teritoriile. Părerea lui era că aceste furnici se puteau întinde încotro voiau, pe orice teritoriu, fie în zona întunecată, fie în cea luminată de soare. Nu vedea cine le-ar

fi putut opri şi cum.

Unul dintre poliţişti îi făcu semn că puteau pleca, iar celălalt îi arătă pe unde trebuiau să meargă spre dormitorul soţiei preşedintelui.

Străbătură mai multe culoare, apoi poliţiştii îl introduseră într-un dormitor vast şi
luminos. Salutară cu mult respect, îi urară mult succes în activitatea viitoare, apoi ieşiră şi închiseră uşa după ei.

Vicepreşedintele vru să iasă şi el, dar uşa era închisă. Contrariat, se întoarse şi privi împrejur.

Prima doamnă a planetei deschise ochii şi, când dădu cu ochii de Albert, zâmbi şi îşi aminti că preşedintele era plecat să întâmpine o delegaţie a unui partid extraterestru. În lipsa acestuia, dăduse ordin să fie adus individul care trebuia să fie introdus în camera obscură, împreună cu nevasta premierului şi cea a primarului general al capitalei. Era bucuroasă că avea agenţi secreţi mult mai bine antrenaţi decât ai celorlalţi.

Căscă şi se întinse în tot patul, încercând să prelungească minutele de beatitudine pe care i le dădea un somn odihnitor. Privi felia de cer senin care se vedea printre două perdele groase şi încercă fără succes să rememoreze ce îşi programase să facă în următoarea perioadă de timp.

Spunându-şi că va cere mai târziu agenda de lucru, îşi potrivi perna la spate, trase de firul unei sonerii şi aşteptă apariţia furnicilor.

- Vreau micul dejun! spuse când zări o primă pată maronie pe covor.

Înşiră mâncărurile pe care le dorea şi întrebă dacă soţul ei ajunsese să se întâlnească la timp cu extratereştri.

O voce sintetizată de miile de furnici spuse că totul era în ordine, că soţul ei fusese luat în timpul somnului, descompus şi resintetizat în limuzina prezidenţială. La graniţa emisferei întunecate, l-au predat furnicilor dumnealui, cu ordinul expres de a-l trezi înainte de a ajunge la astroport, de a-i băga sanvişurile direct în stomac şi de a i le digera. În felul ăsta, nu se mai obosea să mestece, era bine hrănit şi câştiga un timp pe care îl putea folosi în scopuri mult mai înalte.

- Eu nu pot renunţa la plăcerea de a-mi digera singură mâncarea, spuse prima doamnă a planetei. Mi se pare un lucru de bun gust.

- Nouă ni se pare un lucru anacronic, se auzi vocea furnicilor.

- Da, dar să nu uităm că am un invitat la masă, spuse nevasta preşedintelui arătând către vicepreşedintele celui mai puternic partid al oamenilor.

Albert vru să spună ceva şi observă că îi fusese acoperită gura de o pătă maronie, formată din furnici microscopice de conversie. Mai multe astfel de pete îi blocaseră încheieturile membrelor, imobilizându-l total.

Nu putea să facă altceva decât să stea pe loc, să tacă şi să privească modul cum e
invadat patul prezidenţial, cum e descompusă prima doamnă a planetei, cum este dată jos din pat, moleculă după moleculă, atom după atom, şi recompusă la baie. Văzu cum este spălată pe faţă, ştearsă cu prosopul sau cum este fardată.

Între timp, alte furnici sintetizaseră o masă, o frumoasă faţă de masă şi le acoperiseră cu felurile de mâncare cerute.

Aşezată pe scaun, soţia conducătorului planetei, luă mâncărurile la rând, le mirosi să vadă dacă sunt ceea ce dorea şi ceru furnicilor să se dea jos de pe ele. Învinsă de lăcomie, începu să înfulece cu poftă, extaziată, zâmbind unor gânduri ştiute doar de ea şi uitând că afirmase prezenţa unui invitat la masă.

Când termină, ordonă să se strângă tacâmurile murdare şi să fie lăsată să lenevească mai multe zeci de minute. Descompusă şi recompusă pe pat, se întinse pe spate, apoi se puse pe-o parte, închise ochii şi îşi adună mâinile şi picioarele.

După ce se termină pauza, se aşeză din nou pe spate, între pernele moi, şi aştepta începerea celui de-al doilea ritual de coborâre din pat. Cu precizie matematică, furnicile începură să desprindă fragmente din soţia preşedintelui şi s-o recompună în sala de baie.

Primei doamne a planetei îi era lehamite să se deplaseze singură, chiar şi cei câţiva metri pe care îi avea de străbătut până sub duş. Moleşită de începutul digestiei şi cu ochii împăienjeniţi de somn, fu refăcută, punându-se la locul lui fiecare particulă, apoi fu dat drumul jetului de apă de deasupra.

La început, furnicile nu înţeleseră ce se întâmpla cu femeia, apoi îşi dădură seama cu uimire că se desprindeau din ea particule microscopice, fiind antrenate de jetul de apă călduţă, printre pătratele grătarului de plastic, prin gura de evacuare, spre un canal principal.

- Avem o problemă tehnică gravă! se sintetiză o voce puternică.

- Nu-mi pasă! se auzi din dormitor o voce la fel de puternică. Vă duceţi după ea şi o adunaţi, chiar dacă ar fi să străbateţi toată canalizarea oraşului. Are pe agendă o invitaţie la o şedinţă foarte importantă a principalului partid al oamenilor şi trebuie să fie prezentă şi la o prezentare de modă.

Albert încă mai simţea că salivează la amintirea mâncărurilor pe care le băgase în ea prima doamnă a planetei. I se părea o mitocănie din partea ei să mănânce în faţa unui om înfometat, imobilizat şi obligat să stea şi să se uite. Mai trase o înjurătură în gând şi se bucură să audă că o luase apa şi o împrăştiase în canale.

Nu apucă să-şi savureze bucuria deoarece i se împăienjeni privirea, nu mai văzu nimic şi îi stătu mintea în loc. Se trezi aşezat pe un scaun, la masă, uitându-se la soţia preşedintelui, care fusese resintetizată în faţa lui. Tot în faţa lui, erau sintetizate şi farfurii cu mâncăruri îmbietor mirositoare.

- Sunt Pola Rashca, soţia lui Thomas Rashca, preşedintele interimar al planetei Ioza, spuse femeia.

- Sunt Albert Hosman, copia unui vicepreşedinte de partid, specialist în investiţii, investigator sau aşa ceva, se prezentă şi bărbatul.

- Te rog să serveşti şi să mă scuzi că, mai înainte, m-a luat gura pe dinainte şi am mâncat eu tot!

Albert îi aruncă o privire urâtă.

- De când mi-a sărit prima dată muştarul, nu mai mănânc cu muştar, spuse. - Ce e aia "muştar"?!

- N-are importanţă.

Începu să înfulece, la nimereală, diferitele feluri de mâncare. Sătul, se mai îmblânzi şi începu s-o privească altfel.
- Nici să nu te gândeşti! îl preveni nevasta preşedintelui.
- De ce nu?! se miră. Actul sexual este necesar; după el, omul începe să gândească. - N-am nici un chef să începi tu să gândeşti.
- De ce am mai fost adus aici?
- Eram curioasă să văd masculul care ar fi trebuit să însămânţeze cretinele alea de neveste ale premierului şi primarului general al oraşului.
- Putea fi oricine altcineva. Nu au avut pe altul la îndemână. - Nu pot să cred că sunt ele aşa de proaste.
Albert nu putea şti dacă nevestele îşi dăduseră acceptul în ceea ce îl privea sau se
lăsaseră la mâna mafiei. Se hotărî să joace jocul primei doamne a planetei, spunându-şi că era periculos s-o contrazică.
- Alegerea mea a fost făcută pe criterii cunoscute doar de doamnele premierului,
primarului general şi unui secretar de sector. Nu au găsit de cuviinţă să mă informeze şi pe mine.
- Mi se pare normal, spuse femeia. Nici eu n-aş fi făcut asta. Acum, că ne găsim la
masă, vom întreţine o discuţie uşoară, menită să ne stimuleze digestia, apoi voi hotărî ce voi face cu tine. Oricum, nu am nici cea mai vagă intenţie să mă împerechez, ca
animalele, în mod direct.
Comandă furnicilor să sintetizeze mai multe băuturi spirtoase, obţinute din fermentarea unor plante exotice, şi îi făcu semn vicepreşedintelui să guste.
- Mă scuzaţi! A fost o greşeală din partea mea să vă privesc puţin mai insistent, dar sunt venit mai de curând de pe Pământ şi nu sunt obişnuit să văd femei luând masa dezbrăcate.
- Găseşti că sunt cam grasă?
- Nicidecum. Sunteţi tocmai bine.
- Spune-mi Pola!

- E bine şi Pola.

- Şi încearcă să nu minţi. Soţul meu spune că sunt grasă şi îmi recomandă singurul regim de slăbire, valabil din punctul lui de vedere: regimul totalitar.

- Te rog să mă scuzi! Nu cunosc obiceiurile de pe aici.

- Eu trebuie să mă scuz, spuse femeia. În primul rând, nu am ştiut că eşti nou venit şi nu te-ai obişnuit cu obiceiurile noastre. Ceea ce e normal pentru noi, pentru cei rămaşi pe Pământ e, probabil, o mare cinste.

Albert bău din mai multe vase şi se fixă asupra unui lichid alcoolic, foarte tare, de culoare albastră şi cu un puternic miros de migdale.

- Băutura asta conţine acroniu, spuse el.

- Nu conţine acroniu. Băştinaşii pun acest metal în mâncărurile şi băuturile lor. Pentru
că produce efecte paranormale necontrolabile, noi nu folosim acroniu în alimentaţie.
Mirosul de migdale e dat de esenţa de fructe de migdal, folosită la tot felul de licori şi
cocteiluri.

- Nu ţi-e frică să-mi dai să beau? Dacă o masă aşa copioasă m-a făcut să se umfle
hormonii sexuali în mine, nu te temi că pot avea neşansa să mă îmbăt şi să conştientizez faptul că stăm la masă în fundul gol?

- Nu mă tem. De fapt, chiar mă bucur să calc un protocol rigid. Deoarece toţi marii
conducători politici sunt puţin cam curvari, nevestele acestora sunt puţin perverse.

- Nu-mi face nici o plăcere să stau în fundul gol.

- Moda asta nu e valabilă peste tot. De exemplu, aici, unde se găseşte casa noastră,
autohtonii şi oamenii umblă îmbrăcaţi. Dacă vrei, îţi ofer un costum de la soţul meu.
Dădu ordin furnicilor să îmbrace bărbatul în ultimul costum pe care i-l cumpărase
soţului şi ceru pentru ea o rochie dintr-un material uşor, cu o croială lejeră, care să nu-i îngreuneze mişcările, asortată la o pereche de pantofi fără toc.

- Înţeleg că vrei să-mi dai drumul, spuse Albert, privind cu uimire costumul cenuşiudeschis, care se materializa pe el.

- Înţelegi prost. Atâta timp cât omul înţelege doar ceea ce îi place, acesta este singurul lucru bun pe care îl poate face. Te păstrez pentru mine.

- E degradant. Mă tratezi ca pe un obiect cu care vrei să ai copii şi, se pare, cunoşti
foarte multă psihologie. Aşa, îmbrăcată cu rochia aceea, eşti chiar mai atractivă.

- Oricât aş fi de atractivă, îţi spun că nu vreau să am copii cu tine. - Atunci, ce vrei?!

- Vreau să te păstrez şi să le fac în necaz îngâmfatelor alea de neveste ale premierului şi primarului general. Ar trebui să fii fericit; pentru că nu deţii ochi informaţional, nu simt nici o atracţie faţă de tine. Intenţionez să-ţi plătesc operaţia care să te aducă în rândul
lumii, apoi mai discutăm. Oricum, după ce nu vei mai fi bun de nimic, nu intenţionez să te vând ca deşeu genetic.

- Ştii multe lucruri despre mine, dar agenţii au omis să vă spună că secretarul Zeze voia să mă ajute să-mi montez un ochi, din ăsta, artificial.

- Ştiu totul. Furnicile mi-au băgat în ochiul electronic o amplă înregistrare despre tine, dar nu am apucat încă să o studiez şi nici nu prea am chef să fac asta. Nici la şedinţa partidului tău nu vreau să merg. Mă plictiseşte politica. Deşi soţul meu mă bate tot timpul la cap, nu pot s-o înţeleg. Nu pot să înţeleg de ce agreaţi voi nişte alegeri anticipate de noi.

- Cel mai mare partid al oamenilor de aici agreează anticipatele pentru că stă bine în sondajele de opinie, spuse Albert.

- Nu înţeleg cum poate acest partid să aibă un procent aşa mare din intenţiile de vot ale locuitorilor când guvernanţii nu ştiu cum să mai folosească banii strânşi de la ei, dar nici nu-i lasă să propună ceva în sensul ăsta.

- E posibil ca actuala guvernare să nu îndeplinească dorinţele electorale ale cetăţenilor deoarece acest electorat nu are nici un respect faţă de promisiunile actualilor conducători, spuse bărbatul.

- Cetăţenii sunt înşelaţi pe faţă şi, îţi spun fără nici o reţinere, soţul meu este unul din cei care îi înşeală, spuse femeia. Se comportă ca şi cum tot ce se întâmplă aici s-ar întâmpla în altă parte. Îi învaţă şi pe alţii să facă acest lucru.

- Conducătorul planetei, domnul Rashca, vă explică politica aşa cum o vede el, din interior. De-asta nu înţelegeţi mare lucru. Când cineva nu înţelege ceva, acel lucru începe să-l irite. Pe cetăţean, poţi să-l înşeli oricât de mult, dar nu foarte mult. Numai guvernanţii pot să hotărască ce înseamnă acest “foarte mult”. Viaţa politică este o lecţie pe care eşti conştient că trebuie s-o înveţi, pentru că, într-o bună zi, ţi se va da lucrare de control din ea, şi totuşi amâni nejustificat s-o înveţi. Eu, de exemplu, când am ajuns aici şi am fost aruncat în maşina infernală a politicii, am început prin a mima că înţeleg ceea ce se întâmplă în jurul meu. Alţii au făcut invers.

- Ştiu. Cei mai mulţi încep prin a face ce le place, dar foarte

puţini sfârşesc prin a le place ceea ce fac.

- Mai ales că, la un miting neautorizat, preşedintele Aram Melior m-a anunţat că nu sunt eu, ci o copie, un produs de conversie genetică. Îi place ceea ce a făcut?

- A uitat să-ţi spună că, în unele medii, nu se face prea mare deosebire între copii şi originale.

- Ce-l poate face pe Aram Melior, conducătorul partidului, să facă abstracţie de faptul că sunt o copie?

- Superficialitatea. Superficialitatea e şi ea o formă de a ascunde prostia. Eu îl pot face să creadă orice.

- Acum, da, dar dacă ajunge preşedinte?

- Îl las pe actualul conducător al planetei şi îl iau pe el de soţ. Oricine are nevoie de banii mei.

- Poate să pună mâna pe bani şi să facă tot ce vrea el. În politică, nu poţi fi sigur de nimic.

- Măcar de acest lucru poţi fi sigur, râse femeia. Nu se mai îndoieşte nimeni de relativitate.

- Îţi mulţumesc pentru amabilitate, dar, ai văzut, orice drum cu gropi este pavat cu bune intenţii. Formalismul ne mănâncă. Ca să nu fim o societate de consum, nu consumăm. Facem abstracţie de fondul problemelor.

- Societatea de consum se formează întâmplător şi ţine foarte puţin. Consumul prin reprezentanţi e agreat, în primul rând, de aceia care nu consumă. Ca să se îmbogăţească, reprezentanţii vând tot felul de surogate şi, după un timp, acestea ajung şi pe masa lor.

- Vrei să spui că indivizii societăţii muncesc doar ca să întreţină lenea şi arterioscleroza altor indivizi? întrebă vicepreşedintele.

- Într-un fel, da, asta vreau să spun. Deoarece există o mare incidenţă a bolilor de inimă şi a bolilor mizeriei în rândul celor ce muncesc, bogătaşii se pot considera şi ei răzbunaţi, dar nu se consideră aşa. Nu au nici un interes. Aşa cum şovinismul e caracteristic minorităţilor, politica revanşardă este caracteristică majorităţilor. Va fi foarte greu să-i convingem pe săraci că e mai bine să-i ajute pe bogaţi, să le meargă afacerile.

- De ce i-ar ajuta?

- Din interes. Dacă le merg afacerile, bogătaşii creează noi locuri de muncă şi cresc retribuţiile, spuse femeia.

- Dacă nu vor să facă acest lucru?

- Atunci înseamnă că sunt nesimţiţi.

- Atunci înseamnă că săracii nu ar trebui să-i ajute pe cei avuţi să se îmbogăţească şi mai mult.

- Ba da. Cercul vicios trebuie rupt de cei inteligenţi, dar şi cei de la baza societăţii trebuie să aibă măcar inteligenţa de a vedea

cine sunt aceştia. Ăsta e rostul alegerilor, spuse prima doamnă.
- Am ajuns la rostul alegerilor şi am uitat de rostul băuturii, spuse Albert.

Îşi mai turnă o porţie din lichidul albastru şi îşi spuse că, atunci când ceva merge, e logic, iar când nu mai merge, devine ilogic. Băutura era a dracului de logică; mergea foarte bine pe gât, în contextul elucubraţiilor lor despre politică. Îl cuprinse o stare de ameţeală plăcută, dar îl cuprinse şi frica. Când nu putea să anticipeze evenimentele viitoare, era neliniştit. Cuprins de curajul prostului, nu putea merge la infinit. Nu ştia nici dacă era originalul, nu ştia nici dacă tot ce se petrecea nu era vreo înscenare.
Nu părea nici o înscenare; furnicile de conversie existau şi erau la mâna oricărui individ cu mulţi bani. Orice bogătaş putea sintetiza un decor de film, mai adevărat decât

realitatea, unde putea să se erijeze în scenarist, producător, regizor sau actor într-un rol principal.

- Bogătaşul are posibilitatea să sintetizeze un android prin cel mai simplu proces din lume, procesul de intenţie, spuse. În politică, tot mai multă lume joacă teatru, uitând să transforme discuţiile în dialoguri, spuse bărbatul.

Prima doamnă, cufundată în propriile-i gânduri, nu îl auzi.Vicepreşedintele privi
ferestrele şi îşi spuse că totul nu era decât un vis sau un efect al alcoolului. Se hotărî să abordeze subiectul mai pe ocolite şi îi spuse ceva despre absurditatea de a folosi orologii cu 12 ore, în condiţiile în care planeta Ioza nu avea o alternanţă zi-noapte.

- Pentru că timpul n-a trecut niciodată pe aici, autohtonii nu şi-au bătut niciodată capul
cu trecerea timpului, spuse femeia. Asta, până la venirea noastră, când au luat de la noi
noţiunea şi s-au apucat să măsoare curgerea timpului. Mai nou, văd că şi alţi extratereştri
sunt interesaţi de timp. Până la venirea omului, lucrurile au mers de la sine, fără să fie
cunoscut timpul, ca noţiune fizică. Toată lumea se ocupa cu ceva şi nu-şi dădea nimeni
seama de relativitatea lucrurilor sau curgerii timpului. Nu-şi dădea nimeni seama că, dacă
te grăbeşti, lucrurile merg mai încet. Dar, ce ţi-a venit?! Astea sunt lucruri arhicunoscute.

- Arhicunoscute sunt pentru cei născuţi aici. Eu le-am aflat de la un copil de mafiot. - Cum adică?!

- Adică am asistat la lupta de anul ăsta dintre două tabere de copii de mafioţi, spuse bărbatul. Unul dintre ei mi-a explicat că noţiunea de timp au introdus-o, într-adevăr, oamenii.

- Ai asistat la lupta dintre copiii de mafioţi?! - Sigur.

- Mafioţii ştiu?

- Ei m-au luat de acolo.

- Soarta ţi-e pecetluită, declară prima doamnă. - Vrei să mă trădezi?
- Nu.
- Poţi avea necazuri din cauza mea, spuse vicepreşedintele. - Nu pot avea nici un necaz.
- Atunci, înseamnă că mă poţi ascunde. Poate mă ajuţi să fug, înapoi, pe Pământ.
- Cel mai călduţ loc, unde se poate fugi de pe planeta Ioza, e chiar planeta Ioza. Ce vrei să cauţi pe Pământ?! se miră Pola.
- Acolo am familia.

- Aici, încercăm cu toţii să fim o familie. Poţi să te integrezi în marea noastră familie politică.
- Cu mafia după mine? întrebă Albert.
- Cu toată mafia după tine. Cine nu e urmărit, îşi face tot felul de idei şi se miră că nu e urmărit. Dacă eşti urmărit, îţi faci un ideal din a te ascunde tot timpul. Credinţa în politica pe care o facem te poate ajuta foarte mult.
- Nu-mi convine să trăiesc tot restul vieţii sub spectrul fricii.
- Nu vei trăi tot restul vieţii sub ameninţare, îl asigură femeia. Avem un plan secret de a pune mafia cu botul pe labe. Deocamdată, nu putem; ne folosim de ea. Crezi că mie îmi convine modul cum se poartă aceste entităţi energetice autohtone cu oamenii?
- Cum se poartă?
- Aşa cum se poartă albii de pe Pământ cu negri. - Cum se poartă? insistă bărbatul.
- Îi pun să joace baschet pentru ei.
- Noi ce trebuie să jucăm pentru mafie?
- Trebuie să facem un joc politic murdar. Nu trebuie să ajungem acolo. Vom face în aşa fel încât neînţelegerile dintre noi să devină de la sine înţelese. Ai asigurarea mea şi asta ar trebui să te facă deja să te simţi mai bine, spuse prima doamnă.
- Nu mă simt deloc bine. Mă simt ameninţat.
- Prin politica făcută de noi, prin ideile proliferate, îţi poţi găsi propriul drum. Te poţi elibera prin politică.
- Vorbeşti ca vechii credincioşi despre credinţă, spuse vicepreşedintele. În timpuri
demult uitate, oamenii fără o credinţă erau arşi pe rug şi, când îşi dădeau duhul, deveneau credincioşi.
- S-a încercat şi aici acest lucru, dar n-a mers. Dacă n-a mers, s-au transformat catedralele în spitale, cum ai văzut, sau în cine ştie ce altceva.
- Şi credincioşii?
- Dacă erau credincioşi, nu se năruia totul, spuse Pola. Cei rămaşi s-au împrăştiat pe la mănăstiri. Credinţa e cum o înţelege

fiecare.
- Credinţa vine din faptul că infinitul e foarte uşor de împărţit, spuse Albert.
- Poate fi şi asta o definiţie. Cine îi mai poate înţelege? Unii au plecat, alţii au venit.
Am întâlnit un actor, care este călugăr la o mănăstire din partea întunecată a planetei.
- Bun actor.

- Exact. Mulţi mimează credinţa, dar un actor poate s-o facă mult mai profesional, spuse femeia.

Bărbatul îşi spuse că nu era deloc bine să-şi mai dea drumul la gură. Prima doamnă era în stare, aşa cum spunea, să-şi lase soţul şi să-l ia pe Melior, dacă acesta învingea în alegeri, iar asta însemna că nu putea avea prea multă încredere. Din motive ştiute doar de ea, putea să-l dea pe mâna mafiei.

- Mă interesează prea puţin credinţa în politică, lupta dintre copii sau mafia, spuse Albert. Curgerea timpului mă interesează, de asemenea, mult prea puţin. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ceasul din turnul clădirii, ce se vedea pe fereastra din dreapta.

- Ce să se întâmple?

- A dispărut. Au dispărut şi acoperişurile caselor, care se vedeau pe celelalte ferestre; totul a fost înlocuit cu un film.

Arătă spre peisajul citadin, cu oameni îmbrăcaţi, trecând dintr-o parte în alta, arbori şi case, peisaj care aluneca de la ferestrele din stânga spre ultima fereastră din dreapta dormitorului, în partea opusă direcţiei lor de înaintare. Totul părea văzut dintr-un vehicul aflat în mişcare.

- Ah! exclamă femeia. Am omis să-ţi spun. Psihicul tău e foarte sensibil la astfel de schimbări.

- Ce schimbări?

- Am pus furnicile de conversie să ne recompună într-un dormitor ca al meu.

- Şi le-ai pus să ne ruleze un film, ca şi cum ne-am plimba cu dormitorul? întrebă bărbatul.

- Chiar ne plimbăm cu dormitorul. Suntem resintetizaţi într-un autovehicul prezidenţial.

- Suntem aici şi, totodată, am rămas acolo, la vilă.

- Nu. Doar dormitorul original a rămas, spuse femeia. Acesta, unde ne găsim acum, a fost reconstruit. Doar noi doi şi şoferul am fost mutaţi aici. Şoferul a fost luat din somn de furnici, descompus şi recompus, dar e obişnuit.

- Ceea ce se vede e realitatea?

- Da. Am uitat să spun furnicilor să construiască un peisaj static, aşa cum se vedea pe geamuri, să nu te sperii. Suntem într-un camion şi ne deplasăm pe un bulevard, către ieşirea din capitală. În curând, se vor vedea ultimele construcţii, fabrica unor mafioţi, statuia unuia dintre ultimii conducători ai autohtonilor, apoi ieşim în câmp.

- Unde mergem? întrebă Albert.

- În zona întunecată a planetei. Soţul meu aşteaptă delegaţia unei civilizaţii încă necunoscute. Vin forme noi de viaţă şi m-am gândit să mergem acolo.

- Eu nu ştiu nici măcar formele de viaţă de aici, care au venit cu mai mult timp în urmă şi s-au organizat în partide.
- Îi ştii pe băştinaşi. Sunt non-umani şi nu au funcţii detectabile cu aparatele noastre, spuse Pola.
- Da, dar au luat forma oamenilor şi unele din obiceiurile acestora.
- Da, dar au luat şi o grămadă de proaste obiceiuri. Ar fi bine, de acum încolo, orice nouă formă de viaţă care păşeşte pe Ioza, să fie preluată de noi. Ar fi bine să organizăm un miting în cinstea venirii noilor extratereştri, iar soţul meu şi Aram Melior cred că s-au gândit deja la acest lucru. Se apropie clipa alegerilor şi orice vot contează.
- Credeam că v-a apucat dorul de a-l vedea pe conducătorul planetei, spuse vicepreşedintele. Trebuia să mergeţi la o prezentare de modă.
- Credeai prost. Vreau să dau şi eu o mână de ajutor la proliferarea politicii noastre. - Aţi putea să mă eliberaţi. Nu cred că mă puteţi ascunde.
- Nu doresc să te ascund deloc, spuse prima doamnă. Dimpotrivă; te ajut să-ţi recapeţi poziţia pierdută în partid. Te prezint ca pe un foarte bun prieten al meu.
- Soţul tău poate deveni gelos şi violent.
- Nu cred. Importantă e atitudinea lui faţă de mine. O femeie trebuie recucerită de un milion de ori. Tot n-ajunge.
- Dacă se face al dracului şi te lasă? întrebă bărbatul.
- Nu mă lasă. Dacă vreau, îl las eu pe el. Eu l-am făcut preşedinte, eu îl pot da jos. La sugestia mea, l-au pus în funcţie pe cel mai puternic om de pe planetă, dar încă îl mai caută pe cel mai inteligent. Dacă vreau, le pot spune să te pună pe tine în locul lui, dar nu vreau. Încă nu-mi dau seama cât eşti de inteligent.
- Cum aşa?
- Eu fac parte dintr-o familie avută, spuse femeia. Fără banii mei, bărbatul meu nu ajungea aşa sus. Rămânea un gunoi politic.
- Un gunoi politic sunt şi eu, dar, spre deosebire de alţii, n-am vrut să devin aşa. Atunci când am făcut greşeala să mă sui în aerodina 068, am căzut de

fraier, numai că o gafă de acest fel nu-mi poate releva lipsa de inteligenţă. Aş putea fi un preşedinte la fel de bun ca oricare.

- Voi analiza propunerea ta, dar, să ştii, oricine poate fi preşedinte, dar nu oricine e preşedinte. Asta e marea minciună a democraţiei, faptul că mulţi au calităţi superioare conducătorului suprem, dar nu ajung decât să viseze că vor ajunge vreodată în vârful ierarhiei.

- Nu e nevoie să mai analizezi nimic, spuse Albert. N-a fost propunerea mea, ci o sugestie a ta. Politicienii sunt imuni la orice analize, iar eu, cu atât mai mult.

Femeia râse, iar bărbatul îşi spuse că jocul acesta de-a uzurparea autorităţii, se putea dovedi a fi periculos. Pentru că totul putea fi doar o metodă de a-l pune la încercare, să-i determine loialitatea, încercă să schimbe vorba.

- Dacă nu ai bani, nu răzbeşti în politică, spuse bărbatul. Dacă nu găsesc o personalitate de excepţie, partidele proliferează cultul personalităţii. Pe bani.

- E adevărat, dar nu trebuie să afişezi ostentativ acest lucru. Cel mai avut om este cel care îşi ascunde cel mai bine averea.

- Omul, cât trăieşte, învaţă.

- Şi, cât învaţă, moare, completă Pola.

- Şeful partidului, Aram Melior, o fi ştiind că moare puţin câte puţin sau are impresia că s-a născut învăţat?

- Nu ştiu.

- Am înţeles că se consideră o personalitate de excepţie şi vrea să candideze la funcţia supremă, spuse Albert. Dacă are şi bani, preşedintele Rashca dispare şi nu mai apuci să-l iei de soţ nici măcar pe Melior.

- Aram n-are nici un ban. Nu ştie de unde i se pompează banii pentru partid şi cât de uşor se poate închide robinetul.

- Dacă nu ştie cine îl sprijină financiar, e posibil să vrea să mă predea mafiei. O fi luat bani frumoşi pe mine.

- Cât sunt eu prezentă, nu îndrăzneşte.

- Dacă îndrăzneşte?

- Dacă îndrăzneşte, îl pun pe soţul meu să-l aresteze, spuse prima doamnă. - Pe ce motiv?

- Pe orice motiv, un motiv general, trădare, subminarea autorităţii, ceva de felul ăsta. Suntem planeta tuturor posibilităţilor, dar nu a posibilităţilor oricui, ci a posibilităţilor noastre.

- Spuneai că vrei să purtăm o discuţie uşoară, la o masă de dormitor. Dormitorul a plecat la plimbare şi noi am ajuns tot la politică, spuse bărbatul.

- Am observat şi eu că planeta Ioza e puternic politizată. Fiecare cetăţean are impresia că trecutul începe cu el. Uneori, mă prinde

valul şi ajung să cred şi eu acelaşi lucru, spuse soţia preşedintelui. Politicianul are impresia că, dacă îşi pune ceva în cap, are.
- Cum vine asta?!
- Adică, vreau să spun, are ceva în cap, dacă bagă acolo.
- Aha! râse vicepreşedintele. Nu era vorba de vreo pălărie.

- Nu, nu m-am referit la obiectul care acoperă nepreţuitul capital politic.

Albert privi afară şi văzu că autovehiculul părăsise bulevardul principal şi pătrunsese într-o ţesătură de străzi înguste şi întortocheate, străjuite de arbori înalţi.

În scurt timp, ieşiră în afara oraşului şi nu mai văzură decât livezi şi câmpuri cultivate. - Ne grăbim? întrebă bărbatul.

- Nu. Avem de străbătut un drum lung şi monoton. - Nu e nimeni pe plantaţii.

- Cred că au plecat la miting, acolo unde mergem şi noi, spuse femeia. În curând, vom întâlni convoiul de automobile şi camioane, pline cu simpatizanţi. Va fi, ca de fiecare dată, o întâlnire grandioasă.

- Cam mulţi simpatizanţi. N-a rămas nimeni acasă.

- Toţi cetăţenii de la marginea oraşului şi din comunităţile dimprejur sunt oameni. Ei sunt cei mai aprigi simpatizanţi ai celui mai vechi şi puternic partid.

- Nu s-a găsit nici un chiulangiu? întrebă Albert.

- Nu există. Ştiu cu toţii: care se ascunde şi nu vrea să participe la manifestaţiile noastre, e descompus de furnici şi recompus cu forţa în maşină.

- Nu e prea multă democraţie aici.

- Mecanismul democratic e greu de înţeles, spuse Pola. - Cum să-l înţelegeţi, dacă nu există?

- Democraţia noastră e singura democraţie posibilă. Ca şi cu dictatura, omul trebuie să se obişnuiască şi cu democraţia. Ţăranii din fermele agricole şi muncitorii din minele de acroniu sunt baza electoratului nostru. Sunt mulţi şi mai uşor manevrabili. Dacă a văzut
că nu poate desţeleni mentalitatea înrădăcinată de secole a autohtonilor, guvernul s-a axat pe agricultură umană.

- Dacă îi exploataţi şi le dictaţi ce trebuie să facă, se întorc împotriva voastră, spuse vicepreşedintele. Nu e o democraţie în sensul clasic al cuvântului. Unde e puterea
poporului?

- Puterea poporului se poate transforma în dictatura poporului. Nu vrem să repetăm greşelile făcute de strămoşii noştri pe Pământ, unde democraţia nu mai este altceva decât lupta celor din puşcăriile comuniste împotriva celor din puşcăriile capitaliste. Nu îi exploatăm deloc şi nu le dictăm nimic. Avem doar grijă să extragem dintre ei elementele care ar putea să le tulbure credinţa în noi. Fiind oameni, ei nu pot fi decât de partea celui mai puternic partid al oamenilor. Şi dacă ne-am purta urât cu ei, tot pe noi ne-ar vota. N-ai vrea să voteze autohtonii sau cine ştie ce alte monstruozităţi extraterestre, venite din cer? Unii sunt fericiţi că nu au nimic de pierdut, alţii sunt fericiţi că nu au nimic de

câştigat. Dacă îi dai cetăţeanului ceva, vrea mai mult. Cel mai bine e să-i faci promisiuni sigure.
- Interesant.
- Mai ales că, oricâte piei ai lua de pe ei, rămân tot cu obrazul gros, aşa că nu mai are rost să-i jupoi, spuse prima doamnă a planetei.
- Aşa e. Oricâte piei ai lua de pe om, tot pielea dracului e pe el.
- Mai ales în cazul în care îl exploatezi fără măsură. Am auzit că ultimele conduceri ale Pământului au scumpit benzina, să nu se mai ţină nimeni după ele.
- Eu nu am fost la vot şi nici n-am urmărit viaţa politică, dar acum fac legătura, spuse bărbatul. Cred că partidul lui Melior nu a intrat în parlamentul pământean din cauza unor măsuri excesive. Au început să confunde acţiunea de a mânca tot ce fac cu acţiunea de a face tot ce mănâncă. Aici, nu se pune problema benzinei. Am înţeles că tot ce mişcă e alimentat de energia solară.
- Da, dar zona întunecată ne e inaccesibilă.
- Nu poţi avea totul. E o democraţie într-o fază incipientă. Mai e timp.
Albert îi povesti că democraţia pământeană era îmbătrânită şi putredă în interior. Dacă parlamentarii vedeau că nu pot impune o lege, dădeau o lege de respectare a ei. Discută la infinit şi nici măcar nu se hotărăsc unde să pună felinarele roşii ale caselor de toleranţă, la intrare sau la ieşire, în condiţiile în care prostituţia nu e legalizată, dar e cvasi-generalizată. Invitat să citească un raport privind guvernarea, premierul şi-a permis gestul obscen prin care a arătat parlamentarilor cum a crescut nivelul de trai. Făcând pe deştepţii, cu toţii se iluzionează că au găsit răspunsul la întrebarea: de unde venim şi încotro ne îndreptăm?
- Pentru noi e simplu, spuse soţia preşedintelui. Venim din

spaţiu şi ne îndreptăm spre primele alegeri democratice din istoria planetei. Trebuie să nu ne mai întrebăm de unde venim, ci de ce.

- Pământenii nu se hotărăsc cum să fie secolul următor: social-democrat, naţionalist, creştin, socialist, popular, ecologist, comunist, ţărănist?

- Eu cred că secolul care vine va fi social-democrat, naţionalist, creştin, socialist, popular, ecologist, comunist, ţărănist sau nu va fi deloc.

- Asta e ca în butada aia despre agricultură: orice ar cultiva, Pământul ţine la titlul de grânar al Universului, spuse bărbatul. Voi, aici, pe Ioza, construiţi o societate simplă, pe care poate să şi-o imagineze orice prost. Nu vă loviţi de convenţionalisme ieftine.

- Facem asta, dar nu suntem originali cu orice preţ. Nu părăsim drumul bătut şi, din orgoliul, o luăm pe margine, prin hârtoape. Folosim şi aici micile şmecherii pământene.

- Cum ar fi...?

- Cum ar fi scoaterea membrilor guvernului la o acţiune propagandistică de plantarea unor arbori genealogici, spuse femeia.
- De ce genealogici?
- Ca să dea agricultorilor senzaţia de lucru durabil, care va dăinui.
- Înţeleg, dar, în cazul ăsta, cei de pe Pământ şi cei de pe Ioza pot merge pe un drum bătut, dar incorect. Ai auzit povestea celor doi scriitori celebri? întrebă Albert.
- Nu.
- Doi scriitori renumiţi se întâlnesc la un congres. Din vorbă în vorbă, observă că au lecturi comune. Din orgoliu de a fi original, unul dintre scriitori se apucă să citească
literatură proastă, gândindu-se că nu va face şi confratele acelaşi lucru. Celălalt scriitor foloseşte, însă, acelaşi raţionament. După mai multe zeci de ani, la bătrâneţe, cei doi
scriitori se întâlnesc din nou, la alt congres. Din vorbă în vorbă, amândoi ajung la
concluzia că au tot lecturi comune, dar, de data asta, de proastă calitate. Prea târziu însă; fiind foarte bătrâni, nu mai pot repara nimic.
- Şi soţul meu e scriitor, spuse Pola. De plictiseală, a scris câteva cărţi. - Câte?
- Într-un interviu a afirmat că nu mai ştie câte cărţi a scris; dacă el nu ştie, eu, nici atât. - Probabil că şi-a format şi un public, îşi dădu bărbatul cu presupusul.
- Nu ştiu ce fel de public şi-a format, dar adeseori îl aud spunând că, decât să vinzi o carte prostului, mai bine o dăruieşti celui deştept, spuse femeia.
- E posibil să se adreseze unui grup de prieteni culţi, dar eu am tendinţa să rămân la părerea mea când vine vorba de politicieni scriitori.
- Care ar fi acea idee?
- Ideea paradoxală, potrivit căreia foarte mulţi scriitori se cred scriitori, spuse
vicepreşedintele. De multe ori, scriitorul ratat stă şi se întreabă ce

este el, un nimeni sau un nimic?

- Fie literatura proastă, fie bună, oricât ar citi, oamenii mor neconsolaţi datorită faptului că nu ştiu cine le va ocupa locul de la bibliotecă, spuse femeia.

- De la biblioteca publică sau de la biblioteca de acasă?

- Pentru a lăsa o bună impresie generaţiilor viitoare, trebuie să ne amintim că e mai bine să eliberăm din timp scaunele bibliotecilor publice.

- Aşaaa?! Generaţiile viitoare nu au nici un rol, spuse Albert. Sunt prea pline de propria lor substanţă. Singurul lucru pe care îl înţeleg tinerii când vin la o lansare de carte, e faptul că nu au bani.

- Da, dar nu pentru cărţi.

- Cum adică?! se miră vicepreşedintele.

- Adică nu înţeleg faptul că nu au bani pentru cărţi; înţeleg că nu au bani pentru alte tâmpenii.

- Îmi vine să râd, dar nu pot.

- Nici eu nu mai pot. De frică să nu greşim, o să ni se înfunde. Am să propovăduiesc statul pe loc.

- Ei, nici chiar aşa! râse Albert. Decât să meargă lucrurile atât de repede, încât să nu le vadă nimeni, mai bine să stea pe loc.

- Avem şi noi greutăţi mari, aproape insurmontabile, spuse femeia. Când omul i-a arătat autohtonului biblia şi i-a spus “să nu furi!”, acesta i-a răspuns “Bă, să nu furi tu şi mă-ta!”. E doar un exemplu. I-am spus soţului meu să ameninţe poporul că, dacă mai fură, îl trimite pe Pământ.

- Şi lucrurile rele se sfârşesc într-o zi.

- Da, dar sfârşitul acestora e mai lung. Din cauza asta, orice plan de reformă are şi o variantă mai lungă. Am fost nevoiţi s-o alegem pe aceasta şi să legăm cetăţeanul de un salariu mic. Dacă nu îi convine şi fuge cu aţa, nu lungim firul, ci îi mărim parul.

- Fraza ta are conotaţii obscene, spuse bărbatul.

- Involuntare.

- Chiar?

- Sigur. Şi, în compensaţie la salariul mic şi sigur, am introdus un gest politic tipic, nemaiîntâlnit: protestul preventiv, spuse prima doamnă.

- Nu e rău. Cu cât tinde mai mult spre minciună, adevărul devine tot mai etern. Probabil că nu aţi divulgat faptul că, în concepţia lui Melior, principalul rol al conducătorilor este să arate locuitorilor cum se trăieşte bine.

- Nu putem face bugetul din ce în ce mai mare împărţindu-l în felii din ce în ce mai mici, dar măcar putem crea această iluzie; cetăţeanul nu se poate hrăni doar cu certitudini.

- Înţeleg, râse bărbatul şi sorbi din pahar. Nu poţi deveni nici credincios, nici ateu, dacă nu întâlneşti ceva convingător, într-un sens sau altul.
- Nici iluzie, nici certitudine. Deocamdată, guvernul susţinut de noi dă de pomană
numai dacă e supraofertă. Surprins asupra faptului, un om a declarat presei că el e fericit şi nu-i mai trebuie nimic.
- Da, dacă împarţi lumea în oameni care mi-au făcut bine şi oameni care mi l-au luat
înapoi, e posibil să spui şi astfel de lucruri. Pe Pământ, lumea e împărţită altfel; în oameni care mi-au făcut rău şi oameni care nici nu ştiu acest lucru.

- Pentru a nu ne ţăcăni, acordăm cetăţenilor şanse egale de a ne urî şi iubi, spuse femeia.
- Foarte frumos, spuse bărbatul.Pe Pământ, s-a strâns prea multă ură.

Îi povesti că aici, ca şi pe planeta de baştină, neavând ce să mai fure, nu mai munceşte nimeni. Hoţia a devenit atât de generalizată, încât hoţii au devenit oameni cinstiţi şi îi învaţă pe ceilalţi cum să fure. Faptul că a crescut numărul paznicilor, a avut ca o consecinţă firească scăderea numărului hoţilor; scăderea numărului hoţilor a dus la scăderea numărului paznicilor, apoi a crescut numărul hoţilor şi aşa mai departe.

Politicienii îşi publică memoriile, în loc să le completeze cu cele prezentate mai înainte şi afirmă că nu sunt nebuni să se supună singuri unor expertize psihiatrice, cum cere poporul. Unii au reuşit să nu spună nimic pe 4000 de pagini, alţii au reuşit această performanţă pe doar 100 de pagini, dar cu toţii merg pe principiul că lauda de sine este baza evoluţiei ulterioare.

- Noi suntem oameni cinstiţi, dar e foarte greu să faci pe cineva să înţeleagă. Abia când nu înţeleg ceva, încep oamenii să se gândească la acest lucru, spuse femeia.
- La care lucru?
- La faptul că nu înţeleg. Eu, de exemplu, nu înţeleg dacă a crescut hoţia pe Pământ sau a scăzut.
- Greu de precizat. S-a generalizat în mod ciudat. - Nu înţeleg.
- Îţi dau un exemplu, spuse Albert. O femeie care vindea tablouri falsificate, a fost prinsă vânzând tablouri originale. Există chiar şi o vorbă: oamenii nu fură tot timpul, dar fac acest lucru tot timpul.
- Aici, poţi să vrei să-ţi vinzi şi sufletul, că nu ai cui. Mă gândesc

la faptul că, tot ceea ce este obişnuinţă pentru noi, pentru pământean este o cinste.
- Aşa?!
- Sigur. La noi, lucrurile proaste sunt foarte bine făcute, spuse prima doamnă. Neavând termeni de comparaţie, ne comparăm cu noi înşine. Lumea noastră este împărţită în trei părţi: cetăţeni care au probleme cu asigurarea zilei de mâine, cetăţeni care au probleme cu asigurarea zilei de ieri şi cetăţeni care au probleme cu dezlegarea şaradei zilei de azi.
- Care ar fi cetăţenii care se ocupă cu asigurarea zilei de ieri?
- Noi, conducătorii. Trebuie să ne construim o istorie. Pentru asta, suntem deschişi oricăror afaceri noi. Noi, conducătorii.
- Ce spiritual joc de cuvinte! spuse bărbatul. Începeţi să uitaţi de unde vă trageţi. - De pe Pământ ne tragem cât ne tragem şi, după aia, nu ne mai tragem.
- Orice destin încearcă mai multe variante.

- La nivel universal, civilizaţiile târzii se dovedesc, uneori, a fi premature, spuse femeia.

- Premature, dar foarte originale. Ca să faceţi ceea ce nu fac alţii, folosiţi un regim alimentar diferit. Scuză-mi conotaţia trivială!

- E obiectiv. Pentru că vegetaţia e diferită faţă de cea pământeană, avem regim alimentar diferit. Animale sunt puţine, prea puţin cunoscute şi, în consecinţă, nedomesticite. Dacă ne hrănim diferit, nu înseamnă că nu avem gusturi comune. Mafioţii apreciază şi ei micile bucurii ale vieţii. De exemplu, bucuria de a curăţa un om. Am promis electoratului că vom lupta împotriva corupţiei cu armele ei.

- Ăsta e umor negru, spuse Albert. Deşi nu am văzut nici un mafiot în faţa ochilor, simt o continuă ameninţare. Încep să cred că viaţa e o bucurie dată individului ca să nu moară.

- În curând, când nu va mai fi nimeni bun, vom fi buni cu toţii. Dacă te face să suferi mai puţin, află că guvernul actual, la sugestia soţului meu, a promis că, odată cu noi, va dispare şi hoţia.

- Mor de fericire.

- Interesant e faptul că tot mai mulţi băştinaşi sau extratereştri non-umani sunt agăţaţi de promisiunile noastre electorale, spuse Pola. Stau şi mă întreb ca proasta unde poate duce prostia. Prima dată, a fost mai greu, până când le-am inoculat ideea că oamenii nu sunt în stare să facă decât bine.

- Greu de alimentat o astfel de idee. Când începe toată lumea să aibă dreptate, noţiunea de dreptate începe să se fărâmiţeze.

- Greu, dar nu imposibil. Nu trebuie să ştie toată lumea că o societate progresează pe spinarea membrilor ei.

- Numai că nici un membru al societăţii, oricât ar fi de breaz, nu îşi permite să facă un rahat mai mare decât preşedintele în funcţie.

- Ai un umor atât de penetrant, încât reuşeşti se te faci şi pe tine să râzi, păru că se supără nevasta primului om al planetei.

- Nu mă refeream la planeta asta, se scuză Albert. Nici n-o cunosc. Vorbesc din experienţa mea pământeană. Doar acolo s-a umplut lumea de grevişti ai foamei. Ai foamei altora.

- Interesant joc de cuvinte.

- Inspirat din realitate. E ca şi cum ai spune că în viaţă e ca în sport, dar în sport e altfel. Oamenii trăiesc un paradox pe care poate să-l înţeleagă orice prost.

- Care ar fi?

- Când aude că înainte era mai bine, omul îi dă înainte.

- Şi pe aici e cam la fel, spuse femeia. Şi pentru a face un lucru cum nu trebuie, îţi trebuie o calificare.

- Asta e politica de înaltă calificare, pornind de la un nivel foarte crescut al proastei calificări.

După un timp, terenurile cultivate începură să fie tot mai rare. Câmpurile şi colinele, de pe o parte şi alta unei şosele principale, erau tot mai pustii.

- E din ce în ce mai puţină vegetaţie, iar copacii sunt din ce în ce mai rari, spuse bărbatul.

- Fermierii se înghesuie în jurul oraşelor, să fie mai aproape de piaţă. Eu şi soţul meu am lansat şi finanţat două programe. Primul, care are în vedere aducerea a cât mai mulţi oameni de pe Pământ, se află în derulare. Ne este destul de greu, deoarece aceia care citesc în ziare despre noi sau se uită la televizor nu vor să creadă că există o astfel de lume. Al doilea program, oricât de bine finanţat ar fi, e legat de existenţa celor deja prezenţi. Le-am spus: dacă plantează fiecare cetăţean câte un pom, vom avea o planetă verde, cu multe păduri, pentru destinderea fiecăruia.

- Sau se produce o junglă, să aibă fiecare unde se ascunde. Jungla e o sală de spectacole, unde se ascund spectatorii până la dispariţie. Când nu mai e nimeni în sală, piesa este jucată magistral.

- Da, facem jocuri politice mai relaxate fără public, dar tot la public trebuie să ne întoarcem. Nu ne putem prosti fără să avem asistenţă.

- Vă puteţi deştepta şi nu vă foloseşte la nimic.

Pola îi făcu semn să tacă şi să privească pe fereastră. - Ce e? o întrebă.

- Priveşte acolo, în depărtare! Nu ţi se pare terifiant?

- Faptul că se întunecă din ce în ce mai mult şi totul se termină cu un zid întunecat?

- Exact. De când mă ştiu, m-a impresionat spectacolul trecerii din emisfera luminată în emisfera întunecată.

- Probabil că, dacă priveşti de acolo încoace, ţi se pare că vezi un zid de lumină, spuse Albert.

- Nu ştiu. N-am fost niciodată prea departe. Astrodromul se găseşte în emisfera
întunecată, dar la graniţa cu emisfera noastră luminată de soare. E ca şi cum ai avea o cortină neagră în spate.
- Nici nu mai putem merge mai departe. Şoseaua e blocată de maşini abandonate.
- Nu mai e mult până la astrodrom, spuse prima doamnă. Doar câţiva kilometri. Cei care au ajuns mai înainte sunt mai în faţă.

- Puteau să lase drumul liber măcar pentru maşina ta prezidenţială.

- Nu aveau de unde să ştie că vin şi eu să întâmpin extratereştri. Chiar dacă ştiau, nu eram eu proastă să plec cu o maşină cu însemne prezidenţiale şi fără gărzi. Nu poţi să ştii ce fel de extremişti mişună pe aici.

- Nu te ştie poporul? întrebă vicepreşedintele.

- Nu. Mă ştiu doar membri din suita soţului meu, Melior şi alţi câţiva, din conducerea partidului.

- N-ai apărut în circuitul mass-media?

- Prea puţin şi sporadic.

Se dădură jos din dormitorul mobil şi merseră la şofer.

Acesta pusese autovehiculul pe automat şi se întinsese pe banchetă. Aşezat pe spate, cu mâinile sub cap şi cu ochii închişi, avea pe faţă un zâmbet extatic. Când fu zgâlţâit de nevasta preşedintelui, sări în sus atât de brusc încât se lovi cu creştetul capului de tavanul cabinei.

- Eşti atât de treaz încât să înţelegi ce îţi spun? îl întrebă Pola. - Desigur, se scuză şoferul. Nici nu dormeam.

- Dacă nu dormeai, ce făceai?

- Am găsit în rucsacul acesta, materializat de furnici, un ochi electronic. Ochiul uneia Diana Overt. L-am pus în locul ochiului meu, să văd ce conţine. M-am gândit că e foarte interesant să vezi lumea din perspectiva unei femei şi nu m-am înşelat. Ştiţi, drumul ăsta a fost atât de lung şi de monoton.

- Ăla e rucsacul meu, spuse Albert.

- Mă scuzaţi! N-am ştiut. Nici că ochiul ăsta conţine informaţii aşa picante n-am ştiut.

Scoase ochiul Dianei, pe care şi-l montase în propria lui cavitate orbitală, şi îşi puse ochiul propriu. După asta, puse ochiul împrumutat la loc şi înapoie rucsacul vicepreşedintelui.

- Să nu mai faci prostia asta! se supără soţia preşedintelui. Poţi s-o păţeşti. Faptul că eşti şoferul meu nu te absolvă de nici o vină.

- Mă scuzaţi! Am crezut că e un ochi care n-a fost montat niciodată, cu informaţii de ordin general.

- Chiar aşa? Informaţiile ştiinţifice te făceau pe tine să-ţi spulberi somnolenţa...

- Nici dânsul nu are voie să umble cu astfel de ochi în rucsac, arătă spre Albert. Poate fi un criminal. E posibil ca el s-o fi ucis pe biata femeie şi să-i fi scos ochiul.

- Din ce ai vizionat tu acolo, aşa rezultă? întrebă Pola.

- Nu. Rezultă că Diana Overt a asistat, împreună cu domnul Hosman, la o şedinţă de consiliu local, a fost atinsă de boala aceea misterioasă a puterii şi s-a făcut praf.
- Vezi? Încearcă să nu mai învinovăţeşti pe nimeni pentru a-ţi salva ţie pielea! - Am înţeles.

- Dacă ai înţeles, sper că înţelegi şi ce îţi spun să faci. După ce vin extratereştri, cei
care şi-au lăsat maşinile aici, vor începe să plece. În acel moment, vii mai aproape de
astrodrom. Acum sunt odihnită, dar la plecare nu mai am nici un chef să mai vin pe jos.
Până în momentul în care încep automobilele să plece, poţi să mai tragi un somn.

Fără un cuvânt, o luă înainte, printre automobilele din faţa camionului prezidenţial, iar Albert o urmă.
- De ce nu-l concediezi?

- Rareori se găseşte un şofer atât de bun. Cunoaşte foarte bine reglajele cibernetice ale întregului nostru parc de autovehicule.
- Cam adormit.
- Ce-ai vrea să facă, să citească? întrebă femeia. - Eventual.
- Lasă şoferul şi spune-mi ce faci cu ochiul acela în rucsac?

- Aşa cum a spus şi şoferul, Diana Overt s-a făcut praf şi m-am gândit păstrez ochiul ei
informaţional şi să-l montez la mine, poate mă costă mai ieftin. Zeze a spus că e posibil.
- Cine e ăsta?

- Iacob Zeze, un secretar din departamentul de propagandă al partidului şi fost şef al unei filiale din capitală, spuse bărbatul. Umblă după mine să-i semnez o cerere de
demisie.
Îi povesti, cu lux de amănunte, tot periplul său, de când a urcat din greşeală pe
aerodina partidului şi a fost adus pe Ioza, până în momentul când s-a trezit că nu e decât o copie a unui original rămas în sediul firmei de consultanţă. Îi povesti cum a asistat la

bătălia dintre copiii mafioţilor şi cum, la sfârşit, a apărut secretarul cu cererea lui de demisie, cum l-a împuşcat nu se ştie cine, cum l-au luat sanitarii mafiei şi l-au băgat în spitalul-catedrală şi cum a fost dus spre camera obscură.

Omise să spună că a fost ajutat de asistenta Areta Cair pentru a nu o băga, din greşeală, în încurcătură şi nu spuse nici faptul că Zeze îi împuşcase pe Valentin Zega, vicepreşedintele cu probleme economice şi pe Cibil Negresco, vicepreşedintele cu probleme de organizare, lucruri pentru care, probabil, era căutat de poliţie. Povesti cum s-a întâlnit cu originalul Dianei Overt, cum a participat la o şedinţă de primărie de sector, cum s-au sfărâmat în bucăţele consilierii şi asistenta sa. Îi descrise reîntâlnirea cu Zeze, care l-a cazat în camera lui de hotel şi i-a promis că îl ajută să-şi monteze ochiul recuperat de la femeie.

- Nu ţi-a spus că nu e voie să foloseşti ochiul altuia?! se miră Pola.

- Nu, nu mi-a spus lucrul ăsta, dar nu înţeleg de ce nu mi-aş putea monta ochiul altuia? E un simplu suport informatic şi poate fi şters.

- Asta e, că nu poate fi şters. Aceşti ochi electronici sunt de unică folosinţă. Secretarul acela te-a minţit.

- Ce interes ar fi avut să facă aceasta?! se miră Albert. - Nu ştiu. I-ai promis ceva?

- Da. I-am promis că îi semnez cererea de demisie. - Nu e puţin lucru.

- Ba e o bagatelă. Oamenii trec de la un partid la altul fără să-şi facă probleme de conştiinţă.

- Aici e vorba de un interes, spuse soţia preşedintelui. Fără cererea de demisie, nu
poate să ia viaţa de la capăt. Cred că ăsta face parte din categoria inadaptabililor, care vor să ia viaţa de la zero.

- Orice om, la o anumită vârstă, îşi face socotelile şi încearcă să-şi înscrie restul vieţii pe coordonate noi, spuse vicepreşedintele.

- Nu e asta. În zona întunecată, sunt mai multe centre, unde cei care nu-şi mai găsesc rostul sunt băgaţi în nişte cutii şi acolo rămân. Încep o viaţă nouă, de la naştere până cine ştie când. E o viaţă virtuală, dar veşnică. Ideea de a trăi la infinit îi încântă. Contra unei mari sume de bani, acolo li se promite o viaţă fără sfârşit.

- Acest secretar a spus că vrea să demisioneze pentru că nu este apreciat la justa valoare şi nu e bine plătit. De unde bani?

- Ai ceva bani prin rucsac? întrebă femeia.

- Am nişte cărţi de credit nenominale, dar nu ştiu ce sume am pe ele. Dovadă că n-a vrut să mă jefuiască e faptul că rucsacul se găseşte la mine.

- Poate te-a crezut naiv, a lăsat rucsacul pentru mai târziu şi s-a concentrat pe obţinerea semnăturii de demisie. Membri de partid nu au voie să înceapă o altă viaţă în cutiile alea. Din când în când, corpul de control al primului-ministru face razii pe la centrele astea şi îi decuplează pe membrii de partid.

- Cum ar veni, îi omoară, se sperie bărbatul. - Cam aşa ceva.
În apropierea clădirii astrodromului, era din ce în ce mai multă lume. Unii cetăţeni trecuseră de toate cele trei rânduri de garduri din sârmă ghimpată, dar aceştia erau foarte puţini şi împinşi înapoi, în spatele unei linii roşii, de masive forţe de poliţie. Cei mai

mulţi se găseau între rândurile de garduri sau în spatele acestora. Porţile dintre garduri
erau iremediabil blocate de ghinioniştii, care nu puteau să meargă nici înainte, nici înapoi.
- Până aici ne-a fost, spuse Pola.
- Cum, nevasta primului om al planetei este nevoită să stea în spate, alături de plebe? - Nu văd de ce mi-ar fi ruşine. Se vede foarte bine.
- Ai spus că vrei să mă prezinţi ca protejat al tău şi să mă reintegrezi în partid, spuse Albert.
- N-am uitat. După ce vin extratereştri, cred că are loc un miting de întâmpinare, apoi pleacă toată lumea şi putem ajunge în faţă, la ai noştri.
La o distanţă foarte mică de clădirea de control a zborurilor se găsea un cerc
fosforescent, unde trebuia să se aşeze nava extraterestră. Lângă pistă, aşezaţi cu faţa spre partea luminată, se găsea conducerea interimară a planetei, conducerile partidelor
oamenilor, cele ale autohtonilor şi mai mulţi reprezentanţi ai neumanoizilor.
Albert îl recunoscu pe Melior şi îşi spuse că bărbatul necunoscut, aşezat între el şi Eva Sterling, guvernatoarea teritoriilor din afara oraşului Lahr, trebuia să fie Thomas Rashca, preşedintele planetei. Îi văzu pe neuro-psihiatrul Ian Hicus, pe vicepreşedinta Ema
Radovici, pe Hon Kovalski, şeful tuturor gărzilor firmei de consultanţă în domeniul
investiţiilor, pe Ionas Divert, directorul firmei, pe George Manas, dirijorul tuturor
corurilor, pe arhitectul-şef Eucelin Muncia şi pe sine însuşi.
Originalul Hosman, îmbrăcat într-o salopetă argintie, se găsea în rândul doi. În spatele lui, se găseau numai oameni în
salopete, probabil reprezentanţi ai personalului tehnic, recunoscuţi pentru setea lor de
putere şi dorinţa de parvenire politică.

- Am văzut, spuse Pola, urmărindu-i privirea. Acum te cred; eşti copia celui din delegaţia oficială.

- Este, dar poţi să-mi spui cum împaci două capre râioase? - Nu înţeleg.

- E o metaforă, spuse Albert. Cum poţi băga două săbii în aceeaşi teacă. - Nici asta nu înţeleg.

- Vreau să spun că dorinţa ta de a mă reintegra în viaţa de partid e neproductivă, atâta timp cât sunt deja în această viaţă. Uite-mă acolo! Ce pot face doi indivizi identici pe aceeaşi funcţie.

- Ştiu eu?! întrebă femeia. N-am crezut că e posibil aşa ceva. - Adică furnicile alea ale voastre nu pot să producă dubluri? - Ba pot, dar nu au voie să facă aşa ceva.

- Dacă interesele de partid le-o cer..., insinuă bărbatul.

- Nu fac asta nicicum, chiar dacă li s-ar da voie. Nu le permite conştiinţa.

- Conştiinţă pe dracu'! Lăsată de capul ei, puterea nu cere voie de la nimeni. Furnicile sunt o putere, dar, poate, nu sunt conştiente de asta. E posibil să fie citindele la mijloc, mai puţin vizibile şi mai insidioase.

- E posibil, admise prima doamnă. Nu am avut citinde şi nu ştiu ce pot. Chiar şi la banii mei, nu-mi permit luxul.

- Indiferent ce-ar fi, nu cred că vrei să mă mai păstrezi. Originalul ţi-e mult mai la îndemână.

- De ce spui asta? Găsesc eu o soluţie.

- Nu e nevoie să-ţi baţi capul, spuse vicepreşedintele. Soluţia e foarte simplă: mă faci pe mine scăpat şi păstrezi celălalt Hosman.

- Chiar vrei să pleci?!

- Cum îţi spun.

- Te ajut să fugi, dar numai dacă îmi promiţi că te duci în emisfera întunecată şi nu te mai întorci, spuse Pola.

- Acolo şi vreau să fug.

- Fără ochi electronic eşti mort dinainte.

- Vom vedea, spuse Albert.

- Nu vom vedea. Nu vreau să ne mai vedem. Nu vreau să te întorci pentru a mai vedea ceva împreună. Dacă te întorci, te dau pe mâna poliţiei.

- Şi?! Ce ar putea să-mi facă poliţia?

- Te dă pe mâna mafiei, spuse soţia preşedintelui. Poliţia e pe mână cu mafia. Văzură că publicul începe să se frământe şi să se uite în sus.

Începuse să bată un vânt puternic şi se făcuse frig, acestea fiind semne care indicau faptul că era dată peste cap climatizarea planetei.

Se aprinseseră toate reflectoarele rotative şi o voce anunţă că nava venea dinspre zona de întuneric. Văzură ieşind din zidul întunecat un colţ, apoi un întreg cub, care se apropia. Ajuns deasupra cercului de aterizare, cubul rămase un timp suspendat, apoi se roti şi se aşeză pe o latură. Vântul încetă şi temperatura

reveni la normal.
Când se deschiseră mai multe trape şi se derulară mai multe scări, emoţia celor prezenţi deveni maximă. Pregătiţi să aplaude şi să ovaţioneze, cum era obiceiul locului, cu toţii aşteptau să-i vadă pe extratereştri cum coboară.
Aşteptarea se dovedi, însă, a fi fără rost. Prin trapele deschise, nu ieşea decât lumină.

- Suntem aici! se auzi o voce. Am coborât. - Nu vă vedem? spuse preşedintele planetei. - Cum adică? se auzi o altă voce.
- Aşa, bine. Se pare că sunteţi invizibili.
- Noi vă vedem.
- Asta vedem şi noi, spuse Melior. Necazul e că nu vă vedem noi pe voi. N-am luat în calcul varianta asta cu invizibilitatea. Abia acum se creează un precedent în sensul ăsta.
- Şi atunci, ce facem? se auzi prima voce.
- Până mobilizăm toţi savanţii planetei, să găsească o metodă prin care să adapteze ochii informaţionali pe care îi purtăm, astfel încât să vă vedem, eu propun să rămână toată lumea pe loc, iar Aram Melior, preşedintele celui mai mare partid al oamenilor de pe planeta Ioza, să vă citească discursul de întâmpinare.
- Foarte bine, spuse vocea. Să auzim!
Melior scoase hârtiile, le răsfoi, îşi puse ochelarii şi tuşi semnificativ.
- Dragi oaspeţi, începu el. Am luat legătura cu voi din dorinţa sinceră de colaborare. Planeta aceasta a fost cucerită de inteligenţa umană cu mai multe secole în urmă. Suntem planeta tuturor posibilităţilor noastre. Şi ale voastre. Reţeta succesului constă în faptul că, atunci când lucrurile încep să meargă bine, aduci alegători cu adevărat buni. Sperăm că voi veţi fi aceia. Cei prezenţi au început să mimeze inteligenţa, făcând pe proştii. Avem tradiţii aduse de pe planeta de baştină, am creat tradiţii şi aici. Au un trecut doar aceia care au ştiut cum să-l înceapă. Noi am ştiut cum să începem trecutul, astfel încât să aibă un viitor. Se apropie un an nou, cu urări de bine, prosperitate, succese şi colinde. Noi avem multe colinde pentru că suntem pomanagii. Acest lucru trebuie să înceteze. Nu am vrut nimic de la populaţia băştinaşă şi nici nu vrem ceva. Am venit aici ca să dăm, nu ca

să luăm. Am dat maşina de călătorit cu trenul, interesante articole de vestimentaţie lămuritoare, am scos un ghid de orientare a cetăţenilor în viaţă, am dat cotletul de porc din carne de iumir, un fel de oaie de aici, am introdus memorialul de activitate, furtul pe înţelesul tuturor, satira muncii de clasă. Generaţiile paralele, introduse de noi, ne ajută foarte mult în activitatea cluburilor extraterestre şi în propăşirea parteneriatului pentru împăcarea cu noi înşine. Deoarece avem o climatizare perfectă şi nu avem anotimpuri, pentru proliferarea unor jocuri politice de vară, au fost îndepărtate până şi petele de curăţenie. Am introdus naţionalizarea internaţională a horoscopului culinar, un cod penal al manierelor elegante, legea organică a intrării în budă, ouăle false, volume de povestiri din toaleta oficială, un nou plan de directive directe, bucătăria ca o cameră de râs, sexul unic muncitoresc, politicianism contra hrană, analiza sintetică şi am înfiinţat un cor al abundenţei.

Zâmbind stânjenit, preşedintele Rashca îi dădu un cot.

- Ce dracu' citeşti acolo?! Vezi că ai încurcat hârtiile!

- Ah! Scuzaţi! spuse Aram Melior.
Începu să caute prin buzunare, enervat de blitz-urile aparatelor de fotografiat şi de fâşâitul camerelor de luat vederi.
- Ce faci?! întrebă preşedintele planetei. Mai găseşti odată discursul ăla?
- Îl găsesc, spuse Melior, din ce în ce mai surescitat, dar mă enervează ziariştii ăştia. Uită-te la ei! Notează tot. Trebuie să desfiinţăm multitudinea asta de ziare, care e în avantajul ziaristului prost. Neştiind la ce ziar scrie, cititorul are tendinţa să-l considere pe prost un ziarist de excepţie.
- Lasă prostiile şi scoate discursul! se enervă Thomas Rashca. Ne facem de râs. Te paşte demisia.
- Eu mi-aş da demisia pe loc, dar nu-mi găsesc locul; sunt extrem de neliniştit. - Eşti panicat şi, din cauza asta, pierdem din imagine. O să vuiască presa.
- Nu-l găsesc, gemu Melior. Improvizez ceva. Ştii că sunt artist.
- În politică, arta nu mai are decât rolul de a masca lipsa capacităţii.
- Când nu mai e nimic de spus, se poate spune orice.
Publicul devenea tot mai nerăbdător şi foarte mulţi începuseră să plece, nemulţumiţi că fuseseră aduşi să întâmpine nişte extratereştri inexistenţi şi să fie luaţi peste picior chiar de preşedintele partidului lor.
- Anunţă-i că nu am terminat! spuse Melior, transpirând de furie.
- Alo! Alo! luă microfonul preşedintele planetei. Vă rog să nu plecaţi! Preşedintele partidului nostru, cel mai mare partid al oamenilor din afara Pământului, mai are ceva să vă spună.
Cei care nu porniseră maşinile sau nu ajunseseră încă la ele începură să se întoarcă. Ştiau că, dacă mulţimea se împrăştia fără voia conducerii de partid, vor fi adunaţi cu furnicile şi se va organiza o altă întâlnire, cu alţi invitaţi din spaţiul cosmic.
- Stimaţi oaspeţi extratereştri! Stimaţi membri ai partidului şi simpatizanţi! începu Aram Melior. Văzând că nu pot să schimbe lumea, foarte mulţi o

părăsesc. Dacă nu vrea
să se schimbe singură, e de datoria noastră să schimbăm lumea. O lume de hoţi. Când am
strigat odată “Hoţii!” ştiţi câtă lume a ieşit? Nepermis de multă. Trăiesc cu speranţa că
vor muri cei pe care i-am reţinut şi, odată cu dispariţia acestora, vor dispare şi amintirile
neplăcute ce îi privesc. Trăiesc cu speranţa că vor dispare şi cei reţinuţi de poliţie.
Votanţii, pe bună dreptate, se cred mult mai deştepţi decât proşti. Dacă sunt atât de
deştepţi, nu mai au decât o şansă: să ne voteze. Mulţi protestează împotriva discriminării
lor, dar nu înţeleg discriminarea pozitivă. Nu înţeleg că, fiind altfel, sunt trataţi altfel,
adică mai bine. Dacă hoţii au început să fure de la mafioţi, atunci chiar că nu mai e nimic
de furat pe Ioza şi furtul dispare. Pentru a merge înainte, trebuie să dăm puţin înapoi, dar
nu putem face asta dacă ne-am cheltuit tot câştigul pe prostii. Avem puţine locuri de

muncă; azi, dacă vrei să mănânci o pâine, trebuie să mănânci mult căcat. Partidul nostru vrea să îndepărteze acest neajuns. Vrem să ajungem la nivelul trecutului celor mai civilizate planete, dar nu trecând prin trecutul Pământului, la care nici nu mai are rost să ne gândim. Nu vom construi ca pământenii, câte o biserică pe fiecare teren de fotbal, ci vom construi câte un sediu de partid pe fiecare stradă din oraşe şi în fiecare localitate rurală. Guvernanţii actuali vă spun că, decât în faţa deşteptăciunii, e mai uşor să supravieţuieşti în faţa prostiei. Noi vom demonstra contrariul. Pentru asta, ne vom baza pe tineret. Dacă nu ar reprezenta prezentul, tineretul ar reprezenta viitorul. Vom fi mai pragmatici; iubirea e valabilă doar în condiţii de nedescris. Deoarece ne meritaţi, vă vom permite să ne votaţi. Nu trebuie să staţi prea mult pe gânduri; asociaţia de idei e o asociaţie nonprofit. Am adus de pe Pământ doar femei născătoare de directori. Nu mai avem nevoie de conducătorii învechiţi; aceştia au început să joace tare; tare mult. Avem atâta inteligenţă să nu înţelegem ce se întâmplă; ne trebuie mult mai multă inteligenţă. O inteligenţă superioară. Vă întrebaţi, poate, până unde merge corupţia? Merge până la capăt, dar nu rămâne acolo, în Raiul ei fiscal, ci se întoarce cu idei noi. Va trebui să ne mobilizăm forţele. Altfel, le mobilizează ei pe ale lor. Atunci când legile nu sunt pentru toată lumea, nu sunt pentru nimeni. Foarte mulţi, au fost prinşi că fură fără nici un drept.
Vom propune o lege prin care să-i dezvăţăm pe hoţi să ne mai

spună bancuri. Va trebui să
ţinem sub control dezvoltarea economică; paradoxal, bogăţia multă nu ajunge pentru toţi.
Doar sărăcia. Consolarea săracului este faptul că bogătaşului îi merge bine degeaba. Am
văzut cu toţii că, pentru a realiza ceva în viaţă, nu trebuie să realizezi nimic. Vom începe
războiul cu corupţia ori de câte ori va fi nevoie. Nu trebuie să vă mai văitaţi atâta că vă
luăm banii; vă dăm, înapoi, dobânda de la ei. Mulţi au impresia că poporul e atât de prost
încât să nu ştie ce pierde. Cum să nu ştie? Pentru a nu mai putea fi corupţi, cetăţenii
trebuie băgaţi în puşcării; e mai uşor să previi decât să combaţi. De frica unor persecuţii,
cei oprimaţi se tem să se ridice la înălţimea opresorilor; partidul nostru vă va ajuta să
faceţi asta. Guvernanţii poftesc la ce le place lor, dar poftesc şi la ce vă place vouă, iar
voi, de multe ori, sunteţi nevoiţi să vă puneţi pofta în cui. Dacă te mulţumeşti cu puţin,
valoarea ta creşte, nu şi preţul.
Luminile vehiculului extratereştrilor se aprinseră, se strânseră scările şi se închiseră
trapele. Cubul se ridică încet de la sol, se roti cu un unghi de 15 grade, apoi ţâşni în sus şi se descompuse în mai multe nave parabolice. Le urmăriră cum formează o spirală, care se învârti pe cer, în semn de rămas bun, şi dispăru.
- A sărit în aer! strigă cineva.
- N-a sărit deloc în aer. S-a împărţit în segmente mai mici, spuse Melior.

- Asta e măgărie curată! exclamă arhitectul-şef. Conducătorul partidului nostru ne ţine un discurs epocal, în care reuşeşte să se întreacă pe sine însuşi, iar extratereştri o şterg fără o vorbă. În condiţii normale, cu o conducere stabilă, aleasă prin vot popular, direct şi secret, acest gest poate constitui premisa unui conflict diplomatic.

- N-am plecat niciunde, se auzi o voce dinspre cercul fosforescent. Au plecat numai navele. Noi am rămas. Suntem cuceriţi de ideile conducătorului vostru de partid şi, în mod sigur,

pe el îl vom vota.
- Deci, sunt mai multe nave, spuse neuro-psihiatrul Ian Hicus. Ce forme ciudate!

- De parabolă.
- Parabola nu e o formă geometrică.
- Nici nu trebuie. Ceea ce construim noi are ceva din complexitatea parametrilor gândirii.
- Aşaaa?! se miră şi preşedintele Rashca. Câţi sunteţi? - Zece mii.
- E o sumă, spuse Melior. Sunt încântat că aţi rămas şi vreţi să mă votaţi, dar sunteţi invizibili.
- Nu avem nici o vină. Aşa ne-am născut.
- Nu se pune problema că v-aţi născut sau nu invizibili. Se pune problema cum vă prezentaţi în faţa urnelor de vot? Nu vă vede nimeni.
- Aici intră în scenă savanţii noştri, care trebuie să găsească o metodă de a ne face vizibili, spuse vocea. Dacă nu reuşesc, trebuie să intre în scenă savanţii voştri.
- N-ar fi mai bine să punem nişte haine pe extratereştri? întrebă Eva Sterling, guvernatoarea teritoriilor din afara capitalei.
- Nu ştim ce formă au, spuse preşedintele Rashca.
- Îi putem duce la nou înfiinţatul Institut de Cercetare a Afecţiunilor Oculare, spuse guvernatoarea. Foarte mulţi oameni nu s-au putut adapta la lumina soarelui acestei planete şi au orbit. Sunt atât de mulţi, încât am fost nevoiţi să înfiinţăm institutul ăsta şi să-i internăm acolo. Orbii îi pot pipăi pe extratereştri şi pot croi haine pentru ei. În felul ăsta, putem iniţia şi un program de reintegrare profesională. Face bine la imagine şi mai câştigăm şi ceva capital electoral.
- Nu merge, spuse Melior. Orbii îi pot pipăi pe extratereştri, să vadă ce formă au, dar nu pot crea haine. Uiţi că aici, pe Ioza, nu există o tradiţie în croitorie şi monopolul importului de haine îl deţine mafia?
- Nu uit, dar situaţia asta nu poate dura la infinit.
- Nu trebuie să vă faceţi griji din cauza noastră, se auzi vocea extraterestrului invizibil. Ne găsim noi un loc pe planeta asta. Când descoperim o metodă de a ne face simţită prezenţa, vă anunţăm.
- Până atunci, multă sănătate şi mult noroc în campania voastră

electorală! se auzi o a doua voce.

La început, simţiră cu toţii că sunt cuprinşi de frig, aşa cum se întâmplase la venirea navei, şi începe să şfichiuie un curent de aer tăios, apoi se stârni o adevărată furtună.

Preşedintele Rashca luă legătura cu turnul de control al astrodromului şi i se comunică faptul că nu se poate face nimic. Climatizarea, în zona aceea, era dată peste cap.

Conducătorii fură îndrumaţi să se adăpostească, iar gărzile îi înconjurară şi îi duseră, aproape pe sus, spre clădirile din apropiere. În vântul care culca totul la pământ, publicul se împrăştie în toate direcţiile. Unii fugeau spre hangarele astrodromului, alţii spre zona întunecată, unde nu era aşa frig, dar cei mai mulţi o luaseră spre maşini, călcându-se în picioare.

Gardurile de sârmă ghimpată fuseseră doborâte la pământ, dar Albert avu norocul să se găsească în spatele piciorului metalic al unei imense pancarte electorale, care rezista furiei mulţimii.

- Ce se întâmplă?! se întoarse el. E nebun acela care spune că suntem sănătoşi la minte.

Se uită împrejur, în mulţime, spre grupul conducerii de partid din faţă, apoi întoarse capul spre marea de maşini de la graniţa celor două emisfere ale planetei şi văzu că soţia preşedintelui dispăruse.

- Cred că preşedintele nostru a făcut o gafă politică monumentală, spuse un bărbat de alături, crezând că pe el îl întreabă ce se întâmplă. Când li se spune că se alege praful, conducătorii spun că sunt optimişti. Extratereştri nu i-au acceptat ospitalitatea, iar aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum. Partidul ăsta e ca o prăjitură cu prea multă drojdie; drojdia societăţii. A crescut peste măsură de mult, iar în mijloc a rămas necoaptă. Suntem proşti şi nu putem să ne manifestăm. Eu, unul, nu-i mai votez.

- N-ai văzut în ce parte a plecat femeia care era cu mine? întrebă Albert.

- Lasă femeia şi hai să mergem! În curând, mulţimea înfuriată va veni peste noi. - Nu văd de ce. Furtuna a încetat.

- Chiar, se miră omul. Nu mai e pic de vânt. Nici frig nu mai e. Îi admir pe extratereştri ăştia. Sunt ei invizibili, dar ştiu să-şi facă simţită prezenţa.

- Nu cred că au avut intenţia să ne facă vreun rău.

- Aşa cred şi eu. Dacă aflu că se organizează într-un partid şi participă la alegeri, pe ei îi votez.

- Nu ţi se pare că îţi schimbi prea repede opţiunea politică?

- Absolut deloc. Să-mi spună mie că pot trăi din amintirea banilor pe care nu mi s-a dat voie să-i câştig niciodată...

- A spus Melior asta?!

- Poate n-a spus chiar aşa, dar a spus ceva pe-aproape. I-am transmis un mesaj clar; ca să vadă că nu deţin cine ştie ce proprietăţi, am să mi le cumpăr.

- Au dreptate şi ei, spuse Albert. Politica depinde foarte mult de modul cum este recepţionat mesajul.

- Dacă este un mesaj clar, este recepţionat clar. Nu mi se pare deloc un lucru bun să spui că nu vom ajunge niciodată să vedem transpus în viaţă coşmarul în care munca e transformată dintr-o necesitate, în folosul lor, într-o modă.

- Ai dreptate. Chiar dacă ar fi exprimată clar, o astfel de idee nu prinde la mase. Masele nu văd nici un folos în asta. Am înţeles, totuşi, că Aram are avantajul potrivit căruia, dacă ar veni un conducător mai rău decât cel actual, nici un conducător nu poate fi mai rău
decât cel prezent.

- E adevărat, cel de acum n-a făcut nimic bun, dar măcar n-a făcut nimic rău. Dacă vine altul, e atât de plin de idei noi, încât e imposibil să nu facă rău. Ce vorbă e aia: dacă nu te respectă nimeni, măcar tu să te respecţi?

- Simte că a pierdut respectul cetăţenilor, spuse vicepreşedintele Hosman.

- Nu cred asta. Cred că se respectă prea mult pe sine însuşi.

- Poate vrea să vă înveţe respectul de sine şi se dă pe el ca exemplu.

- Pola Rashca, femeia care era cu mine, mi-a spus că nu se poate ieşi din partid, aşa, cum vrei dumneata.

- Nici nu ies, dar nici nu votez pentru ai noştri. Există un puternic curent de opinie,
chiar în interiorul partidului, care se opune politicii oportuniste a lui Melior. A ajuns să-şi însuşească principiile oricărui potenţial grup de votanţi. Nu ştie că, atunci când câştigă colo, pierde dincolo şi, mai ales, pierde în interiorul propriului partid.

- Pe cei bolnavi, credinţa îi face bine, dar pe cei sănătoşi, ...a lor este împărăţia cerurilor.

- Ai grăit ca dintr-o carte găsită pe jos.

- De ce neapărat dintr-o carte găsită pe jos?! se miră Albert.

- Din cauză că, în trecut, era atâta cinste, încât, dacă lăsai un ban în mijlocul drumului, nu-l lua nimeni. Astăzi, e atâta cultură, încât, dacă laşi o carte în mijlocul drumului, n-o ia nimeni. Înţelegi cum devine cazul?

- Sigur, dar ne-am întins prea mult la vorbă. - Mă scuzi! Hai să plecăm!
- N-am cu ce să merg?
- Cum adică?! Ai venit pe jos?
- Nu. Am venit cu maşina soţiei preşedintelui planetei. Pe ea o caut.

- Ha, ha, ha! râse omul. Bună glumă. Mi-ai salvat viaţa. Mulţi o visează pe soţia preşedintelui. Dacă îţi place să te minţi, poţi ajunge politician.
- Sunt politician.

- Zău?! Nu te-am prea văzut.
- Sunt Albert Hosman, vicepreşedintele cu probleme de imagine şi relaţii cu massmedia. Sunt nou în funcţie.
- Ţi-am spus, mi-a plăcut gluma. Dacă nu ar apare şi ceva vesel, cu politica tot mai neinspirată a ăstora, cred că aş muri de tristeţe. Totuşi, nu trebuie să-ţi forţezi norocul.
- Dacă nu vrei să crezi ce îţi spun, te dau în mă-ta!
- Hai, hai, nu te supăra! Vino cu maşina mea! Unde mergi? - În emisfera întunecată a planetei.
- Nu merg acolo. Merg într-un oraş de dincolo de capitală, dar te pot duce până în prima staţie de tren.
- Există trenuri?
- Domne! Ce glumă mai e şi asta?! Eşti picat din cer?
- Eşti pe-aproape. Sunt venit de pe Pământ mai de curând. - A?!
Vicepreşedintele vru să urmeze sfatul bărbatului şi să fugă de acolo, spre maşini,
împreună cu gloata, dar simţi că îl apucase cineva de mâneca hainei. Când se întoarse,
dădu cu ochii de celălalt Albert Hosman. Omul care voia să-l ducă pe Albert până la
prima staţie de tren se întoarse, privi o clipă şi îşi scutură capul, pentru a alunga imaginea
dublată. Văzu că nu se întâmplă nimic, tresări şi îşi continuă alergarea spre maşini.
- Te urmăresc de mult timp, spuse primul vicepreşedinte.
- Ştiu. Mi-a trecut de mai multe ori prin cap această posibilitate, dar acum n-am timp. Trebuie să-l ajung pe omul ăla, altfel nu ştiu cu ce ajung la tren.
- Lasă-l să se ducă! Ştii prea bine că nu are rost să mergi înapoi, când zona întunecată e chiar aici. Poţi merge pe jos. Spune-mi, mai bine, eşti o copie a mea sau eu sunt o copie a ta?
- Spune-mi cine sunt ca să-ţi mulţumesc!

- Nu e de glumă.

- Ştiu că nu e de glumă. Tu ai rămas la firma de consultanţă, iar eu am fost sintetizat într-un decor de film.

- Aşa m-am gândit şi eu, dar nu se poate şti dacă n-a plecat originalul mai departe, iar copia a fost realizată în biroul firmei, împreună cu secretara sa. Am în memorie toată povestea noastră, cu mitingul neautorizat, cu bătălia copiilor, cu spitalizarea, cu şedinţa de consiliu local, discuţia cu soţia preşedintelui, cu tot.

- Şi cu ultimul eseu despre globalizare.

- Am scris, într-adevăr, ceva despre asta.
- Şi ai ajuns la concluzia că globalizarea e un fel de naţionalizare internaţională. - Avem aceleaşi gânduri.
- Exact. Şi eu am în memorie turneul electoral parcurs de tine, până aici, împreună cu toată conducerea partidului. Simt toate peripeţiile tale de parcă le-aş fi trăit eu. De fapt, nici nu ştiu prea bine dacă nu le-am trăit chiar eu.
- Copii perfecte?
- Nu există copii perfecte.
- Nu trebuia să vii aici. Mulţimea e periculoasă când se dezlănţuie.
- Se potoleşte ea. Respectul faţă de conducere se manifestă violent.
- N-aş spune că e tocmai respect. Ziariştii au început să pună întrebări stânjenitoare. Nu ştiu ce a întrebat ultimul, dar să spui că “veţi reuşi când veţi fi cu toţii de aceeaşi părere; părerea mea”, cum face preşedintele planetei, mi se pare o mitocănie.
- Dacă nu se manifestă, nu e nimeni mitocan.
- Ocolim subiectul. Vorbim despre respectul faţă de conducere şi nici măcar nu e vorba despre asta. Oricâte gafe ar face conducătorul partidului, nu se poate discredita. Are un electorat sigur, care încă mai crede că democraţia transformă realitatea în vis, iar celelalte partide sunt prea mici.
- Faptul că amândoi vrem să fugim în partea întunecată a planetei ar fi o temă de discuţie.
- Da, dar nu împreună. Fiecare dintre noi vrea să facă asta. Amândoi ştim că unul dintre noi trebuie să rămână pentru ca atenţia tuturor să se îndrepte asupra-i, iar cel de-al doilea să nu mai aibă de ce să fie urmărit.
- Şi se pune, firesc, întrebarea: cine merge? - Grea întrebare.
- Va trebui să gândim, măcar până la despărţire, ca şi cum am fi un original şi o copie, nu două entităţi anatomo-psihice identice.
- O perioadă de timp, eu am fost luat drept copie, spuse unul dintre cei doi Albert.
- Iar eu am fost luat drept originalul. Întrebarea, în cazul ăsta,

este: cine fuge în întuneric?
- În situaţii din astea, se dă cu banul.
- Cine pleacă, banul sau stema planetei?
- Stema.

- Bun.

Se dezbrăcară, apoi unul dintre cei doi Hosman aruncă moneda şi câştigă cel care alesese stema. Câştigătorul luă pe el costumul dăruit de soţia preşedintelui planetei şi rucsacul pe umăr, iar cel care alesese banul îmbrăcă salopeta.

- Am impresia că mă despart de mine însumi, spuse Albertul care îmbrăcase costumul preşedintelui.

- Avem impresia asta. Ai grijă! Dacă mergi spre dreapta, dai de o şosea şi e periculos să mergi pe ea.

- Ştiu. Trebuie să merg pe câmp, paralel cu şoseaua. Nu ai idee unde ajung? - Nu avem nici o idee.

Capitolul VIII

Curajos, Albert înfruntă amestecul ceţos de lumină şi întuneric din apropierea graniţei dintre cele două emisfere, dar când negura deveni totală, începu să i se facă frică. Cele câteva flori, care împrăştiau o lumină palidă, şi linia fosforescentă a şoselei, erau prea puţin pentru a menţine tonusul cerebral al unui om la cota de avarie.

După câteva zeci de kilometri, ultimele urme de lumină rămaseră în urmă şi întunericul deveni atoatestăpânitor.

Înaintă ca orbul în ceaţă alte câteva zeci de kilometri, împiedicându-se în ierburile uscate, iar când apăru în faţa lui zidul unei clădiri, aproape că îl lovi. Pipăind zidul, înconjură casa şi nu găsi nici o uşă.

“Acum, nici nu mai ştiu în ce parte s-o apuc, îşi spuse. E posibil să plec înapoi, către zona luminată. De unde să apuc eu un punct de reper?”

Peretele din faţa lui se dădu la o parte şi veni peste el un val de lumină, orbindu-l.
Simţi că îi iau ochii foc şi se dădu câţiva paşi înapoi, ţinându-se cu

mâinile de cap.

Când se adaptă la noile condiţii, văzu o siluetă venind către el şi fu surprins să constate că era un robot primitiv, cu carcasă metalică, cum nu mai puteai vedea decât în cărţile de istoria ştiinţei.

- E un întuneric de îţi dai cu degetele în ochi, spuse Hosman.

- Pe timpuri, când iluminatul era public, se putea circula şi pe aici, se auzi vocea arătării. Acum, de când cu iluminatul privat, e un dezastru.

- Dar tu...

- Ha, ha, ha! hârâi robotul. Hai, că te-am surprins! Nu credeai că mai există aşa ceva. - Sincer să-ţi spun, nu credeam să se mai păstreze roboţi fără înveliş uman.
- Nu-i nimic. Hai înăuntru!
Fără să fie convins că e bine ceea ce face, Albert îl urmă în direcţia luminii şi, când
ajunseră în interior, zidul culisă în poziţia iniţială. Îşi spuse că drumul de întoarcere îi era barat, dar nici nu avea ce căuta înapoi. În faţa lui, la un birou, printre hârţoage, se găsea o fiinţă neumanoidă, care îl privea
curioasă, cu toată coroana rotitoare de pe sfera ce îi ţinea loc de cap. Pe coroană, se găsea o multitudine de ochi strălucitori, de forme, mărimi şi culori diferite.
- El e Ochiosul, spuse robotul. E un mutant din rasa suplicitarilor.
Cel numit Ochiosul îşi rostogolea ochii în concavităţi sau îi aţintea asupra sferei
zgrunţuroase, aflată între degetele uneia din cele trei mâini, şi nu spunea nimic.
- Numele? întrebă într-un sfârşit.
- Albert Hosman.
- Cu ce ocazie pe la noi?
- Dacă aş şti, ce bine ar fi.
- Lasă că aflăm noi, spuse extraterestrul.
- Bine faceţi. Am oroare de interogatorii.
Ochiosul învârti sfera între degete, iar dintr-o fantă a acesteia căzu pe birou un
dreptunghi de plastic. Pe baza copiei cărţii de identificare, care reproducea toate
informaţiile aflate în baza de date a partidului oamenilor, vicepreşedintele fu supus unui complicat proces de identificare, apoi suplicitarul ieşi din poziţia de protocol şi începu să treacă datele într-un registru.
În liniştea care se lăsase, Albert îşi frecă ochii şi începu să cerceteze încăperea circulară în care se aflau. Aşezate peste tot, ferestrele aveau o construcţie specială, permiţând să se vadă prin întunericul de afară, în orice direcţie ai fi privit.
- Ai avut mare noroc, îi spuse robotul. Afară a început pacea.

Dacă nimereai în focul vreunei bătălii, nu mai aveam acum ce discuta.
- Pe când aşa, avem ce discuta?
- Sigur.
- Ce avem de discutat?
- Apartenenţa ta la partidul nostru.
- Al cui?

- Al suplicitarilor.
- Tu nu eşti suplicitar. Eşti robot.

- Sunt robot şi membru al partidului suplicitarilor. Te găseşti în sediul nostru de partid. Ai nimerit la fix.

- Nu mă pot înscrie în partidul vostru. Sunt membru celui mai mare partid al oamenilor şi vicepreşedinte al acestuia.

- Nu eşti membru al partidului amintit de tine. Te-ai înscris din greşeală. Avem toate informaţiile. Ai vrut să înregistrezi un copil în evidenţele primăriei din oraşul pământean Esper şi, în loc să faci asta, ai completat nişte fişe care te-au înscris într-un partid, fără voia ta.

- E adevărat, dar, dacă m-am înscris din greşeală sau nu, tot membru acelui partid se cheamă că sunt.
- Şi noi te puteam păcăli.
- Şi funcţionam ca membru a două partide.
- Legea electorală permite acest lucru. Poţi fi înscris într-un partid din emisfera luminoasă şi într-un partid din cea întunecoasă. Ca să simplificăm lucrurile, suntem iniţiatorii unui proiect de lege, potrivit căruia, dacă o persoană se înscrie într-un partid, se consideră demisionată automat din partidul în care era.

- Ca să se plimbe cetăţenii pe la toate partidele şi să îmbrăţişeze doctrine diferite? întrebă Albert.

- Pe cetăţeni nu-i doare prea mult de doctrine. Ei se înscriu după cum bate vântul, în virtutea unui interes imediat.
- Aşa o fi, dar, dacă mă înscriu la suplicitari, ce interes imediat am?
- Asta trebuie să ştii tu.

- Nu ştiu. Am nimerit din greşeală la voi. Am intrat ca orbul în zidul primei case ivită în cale.

- Am văzut. Nu ai nici ochi informaţional. Orice membru al partidului oamenilor are un astfel de ochi. De ce nu ai ochi informaţional?

- Dacă aş fi originalul Hosman, ţi-aş spune că mi-a fost frică de operaţie. Dacă aş fi copia, ţi-aş spune că n-am apucat încă să-mi pun. Cum nu ştiu dacă sunt originalul sau copia, nu ştiu ce să-ţi spun.

- Foarte bine. Dacă nu vrei să te înscrii, nu e nici un necaz, dar poţi să ştii că eşti oricând binevenit la noi.

Albert văzu că afară, în lumina nefirească ce ieşea din sol, se strânseseră mii de extratereştri neumanoizi. Unii discutau între ei, alţii ridicau două sau mai multe braţe către cer, iar cei mai mulţi îngânau un cântec straniu.

- Sunt neuromarticii, acrolterii şi cresomii, spuse robotul. Se pregătesc pentru jocurile celei de-a treia păci din cataclismul 4.

Legaţi printr-o prietenie abstractă, neuromarticii şi cresomii strigau la acrolteri, făcându-i sălbatici. Îi întrebau cum pot să reziste nişte fiinţe înzestrate cu raţiune să trăiască, fără să-i oblige cineva, în nişte rezervaţii, ca acelea ale lor.

“Comunităţile voastre nu au nici un sens şi sunt rodul faptelor voastre absurde, le mai spuneau.”

“Care sens, care fapte?! se prefăceau acrolterii că se miră. De ce căutaţi sensul în fapte? Când noi trăim în câmp liber, voi vă claustraţi în cutii uriaşe de beton şi sticlă, concepeţi arme diabolice, vă disecaţi şi vă studiaţi unii pe alţii, faceţi schimburi şi comerţ de organe. Discutaţi fără noimă, cât ţine perioada de pace. Priviţi fascinaţi cerul şi emiteţi nişte sunete, care, dacă nu ai un sistem de protecţie adecvat, te fac să o iei razna. Sunetele astea sunt pentru noi ca o ploaie de lumină arzătoare, dezlănţuită, nefirească.”

“Totul intră în convenţia semnată cu Departamentul Roboţilor Stăpânitori, răspundeau neuromarticii şi cresomii. Voi, dacă nu aţi semnat o astfel de convenţie, nu puteţi înţelege. Dacă se convenea ca muzica noastră să se ridice la cer, să zboare sau să învăluie, se ridica la cer, zbura sau învăluia totul şi gata.

Plictisit, Albert se întoarse, să vadă dacă mutantul suplicitar terminase de consemnat în registru, dar acesta o ţinea înainte cu scrisul. Înţelese că mai avea de aşteptat şi privi afară.

- Parcă ar fi ziuă, spuse.

- Aşa se vede de aici, spuse robotul. Clădirea este puternic cibernetizată.

- Oare?! Te pomeneşti că, dacă e circulară, zboară ca sediul de pe Pământ al partidului de export.

- Nu ştiu cum e pe Pământ, dar aici, tot ce e rotund, se ridică de la sol, mai ales sediile de partid. Dacă e nevoie, sediul nostru de partid se poate transforma într-o navă cosmică.

Deoarece gălăgia de afară se intensificase, nu mai avu nici un chef să se mire şi îşi pironi privirea pe fereastră.

“Încercările voastre de a opri cu pietre ploaia noastră de sunete nu poate avea nici un efect! striga un cresom către actrolteri. Ne faceţi doar necazuri şi, dacă aţi putea, ne-aţi distruge. Neuromarticii susţin că ei trebuie să fie stăpâni, voi spuneţi că a voastră este toată planeta, iar noi, cresomii, spunem acelaşi lucru şi, uite-aşa, începe o nouă perioadă de bătălii. Toate graniţele sunt călcate şi nu se mai respectă nici o regulă.”

“Cum să nu se respecte nici o regulă?! se supără un acrolter. Viaţa politică este protejată, nu se bagă nimeni în problemele mănăstirilor şi nu se atinge nimeni de centrele

vieţii veşnice, de oraşe sau de alte aşezări. Nu intră nimeni în zona dealurilor solare sau a colinelor nisipoase ale cresomilor paşnici. Nu crezi că e de-ajuns?”

Extratereştri care se certau erau din ce în ce mai puţini. Cei mai mulţi, începuseră un joc cu pietre.

- Războiul poate începe în orice moment, spuse robotul. Acum, orice primejdie e
exclusă, dar curând graniţele se vor muta, fiind favorabile unora sau altora dintre
combatanţi. Singurul lor punct comun este războiul. Nimeni nu iese învingător. Regulile sunt făcute pe loc. Fiecare rasă are instinctul ei tactic propriu.

- Am mai văzut un război absurd, între copiii unor mafioţi. - Ăla nu e război. E doar un joc.

- Fiecare extraterestru a venit pe Ioza din alt motiv. Nu se putea ocoli războiul? - Ce planetă este aceea unde nu există război?

- Aş vrea să plec de aici în timpul păcii.

- Unde vrei să te duci?

- Încotro voi vedea cu ochii.

- Afară e întuneric. Fără ochi informaţional, pentru tine, va fi foarte greu. Ne găsim într-o zonă fără vegetaţie luminiscentă. Arborele ăla, sub care se găsesc acrolterii, e o raritate pe aici.

Extratereştri de sub pom se găseau destul de departe, dar sistemul optico-acustic
performant al sediului suplicitarilor îi făcea să pară a fi la doi paşi. Vorbeau despre
oportunitatea prezenţei corespondenţilor de presă de pe alte planete, precum şi despre inoportunitatea prezenţei corespondenţilor din emisfera luminată şi a unui observator al Departamentului Roboţilor Stăpânitori. Vorbeau despre cruzimea nemaiîntâlnită din ultimele două războaie a neuromarticilor, cruzime alimentată şi de prezenţa pienilor umbroşi, aduşi de pe Sfena, planeta lor de baştină.

“Ce sunt ăia pieni umbroşi? se interesa un acrolter.”

“Nu ştiu precis. Sunt tot fiinţe gânditoare. Seamănă cu

neuromartici, dar sunt jumătate luminoşi, jumătate întunecoşi, i s-a răspuns. Lasă pe sol o umbră invizibilă de care te poţi împiedica, dacă nu eşti atent. Neuromarticii se suie pe aceste umbre şi devin invizibili. Nu poţi şti dacă pienul poartă un neuromartic sau nu. E posibil ca pienii să fie mutanţi. E posibil să fie altă rasă, o rasă inferioară. Numai ei ştiu. Gândesc aşa cum face orice animal înzestrat cu raţiune, dar gândurile lor, rar exprimate prin cuvinte, sunt complet absurde, ca şi modul de organizare al celor veniţi de pe Sfena. Se mişcă pe o mulţime de picioare, mai lungi sau mai scurte, mersul lor fiind perfect adaptat terenurilor denivelate, şi se hrănesc cu orice fel de plantă luminoasă de pe aici.”

“Pienii ăştia sunt foarte folositori pentru neuromartici, a spus un alt acrolter. Mai densă sau mai rarefiată, lumina formează curenţi pe care numai ei, pienii, îi pot percepe. Am citit despre asta într-un articol scris de un ziarist de-al nostru, din Secţiunea Einzel.”

“Nu e treaba noastră, a intervenit un al patrulea acrolter. Pienii lor au venit de bună voie şi îi ajută în luptă fără să aibă vreun interes. Avem şi noi fiinţe de-astea în Einzel, dar nu vor să vină nici moarte, să ne ajute. Să-i lăsăm pe neuromartici, cu pienii lor, cu tot, şi să ne distrăm! E pace şi nu se ştie dacă vom mai apuca o altă perioadă din asta. Nu are rost să mai discutăm.”

Albert îi văzu pe acrolteri cum se prind, ca la comandă, într-un dans popular din cataclismul 2. Îşi înălţau în văzduh capetele de sărbătoare şi zâmbeau extatic, făcându-te să te întrebi de ce i-a înzestrat natura cu trei perechi de picioare, când te poţi menţine pe verticală cu două perechi şi chiar cu una singură. Absenţa membrelor anterioare nu-i deranja cu nimic; se sincronizau perfect în horă, aşa cum, în bătălie, puteau să se angajeze în luptele corp la corp ca orice altă rasă. Ritmic, se legănau, oprindu-se o clipă în loc, apoi se roteau în sens invers.

Cresomii şi neuromarticii parlamentau zgomotos pe diferite teme, bătându-se cu palmele pe spinare în semn de simpatie. În lumina puternică a reflectoarelor, câţiva cresomi dădeau interviuri corespondenţilor străini, vorbindu-le despre obiceiurile fraţilor lor, cresomii paşnici, care preferaseră zona liniştită a Departamentului Roboţilor Stăpânitori, din emisfera luminată a planetei sau regiunea colinară din jurul dealurilor solare ale emisferei întunecate. Mai multe zeci de neuromartici se suiseră într-un camion cu reprezentanţii televiziunilor, pregătindu-se să meargă la dealurile solare, nişte

oaze de lumină în emisfera întunecată, unde să fie filmaţi.
- Fiinţele astea războinice nu atacă emisfera luminată? întrebă Albert.
- Nu pot ajunge aşa uşor acolo? Sunt aruncaţi înapoi de curenţi magnetici. Aceştia au influenţă doar asupra lor.
- Dar cresomii paşnici, dar roboţii?
- Nu sunt afectaţi de magnetism. Dacă ai avea ochi electronic, ţi-aş putea introduce un film documentar despre obiceiurile stranii ale cresomilor paşnici. Nimeni nu merge prea departe cu cercetarea lor; sunt neinteresanţi pentru mersul războaielor.
Sătul să se tot uite la dansul sălbatic al acrolterilor şi la discuţiile unor grupuri de cresomi, în aşteptarea semnalului pentru un nou război, Albert se întoarse către
suplicitarul de la birou, hotărât să pună capăt tăcerii, care plana ca o pasăre speriată printre foşnetele fişelor.
- Să terminăm! spuse răstit. Vreau să plec.
- Foarte bine, spuse Ochiosul. Dacă nu vrei să te înscrii în partidul nostru, nu are rost să mai stai.
Robotul comandă glisarea unei porţiuni din perete, în partea opusă ferestrelor pe care se vedeau războinicii.

- E mai bine să mergi în direcţie opusă. Neuromarticii îi urăsc pe oameni. - Bine, dar în partea aia e un întuneric total, se sperie Albert.

- În partea aia e un întuneric material. Întuneric total este în ceea ce voi numiţi moarte. Deoarece, spre deosebire de prietenul suplicitar, eu încă mai sper să te avem alături de noi, în partid, îţi dau jucăria asta. E un fel de busolă, care te ajută să ţii drumul drept.

Acul e poziţionat central pe ecranul luminos; când se deplasează cu un grad, spre stânga, o iei spre dreapta şi invers.

- La ce îmi foloseşte să merg drept?

- Dacă mergi drept, ajungi la aşezările oamenilor. Dacă nu mergi drept, nu ştiu unde poţi ajunge. În întuneric, te poţi învârti în cerc. Îţi recomand să nu te uiţi nici o clipă în dreapta sau în stânga. Înapoi, nici atât. Priveşti doar la ecran.

Convins că nu se va mai întoarce niciodată, Albert luă aparatul de ghidare, îşi înfrânse frica şi pătrunse în pâcla întunecată de afară, cu capul înainte şi ochii la acul de pe cifra zero.

Din cauza concentrării, de teamă să nu se împiedice sau să devieze de la axă, îl trecură toate apele. Nu-şi dădea seama dacă mersese mult sau puţin, dar lui i se părea că parcursese un drum enorm. Nu-şi dădea seama ce scria pe prima clădire întâlnită în cale, iar când se apropie, văzu că textul luminos era un avertisment. Îi invita pe cei care nu aveau treabă pe acolo, să ocolească zona şi să-şi vadă de drum.

Îşi spuse că aparatul îl adusese acolo unde trebuie, la o aşezare omenească, şi nu avea nici un rost să ocolească. Deschise uşa din faţă şi văzu că încăperea imensă în care intrase era o magazie, unde erau stivuite, până la tavan, mii de cutii paralelipipedice din lemn.

Deoarece aveau aceeaşi formă de coşciuge primitiv lucrate şi mărimi egale, îşi spuse că nimerise la vreun centru de viaţă virtuală. Oricum, clădirea nu avea aspect de mănăstire, iar alte forme de organizare umană decât centrele de viaţă lungă şi mănăstirile, în zona

întunecată, nu i se spusese că ar fi.

În stânga, se vedea o uşă deschisă şi lumina unui bec. În cămăruţă, aşezat pe un scaun, se găsea un bătrân; îmbrăcat într-o salopetă de mecanic, stătea cu picioarele pe masă, printre sticle goale, pahare răsturnate, componente electronice, şi citea un ziar. Când îl văzu pe vizitator, tresări şi puse mâna pe o puşcă.
- Ce cauţi aici?!
- Vin de la sediul suplicitarilor.
- Nu arăţi a suplicitar.
- Nici nu sunt.
- Ce eşti?
- Om.

- Nu cred că eşti om. Aparatul ăsta semnalează apariţia oricărui om. - Sunt om politic.

- Îţi arde de glume, iar aici, în întunericul ăsta, numai eu am voie să glumesc. Oamenii care vin la mine, nu au nici un chef de bancuri. Vin cu gânduri existenţialiste, în speranţa unui viitor mai bun.

- Eu nu am nici un gând existenţialist şi sunt din ce în ce mai sigur că plimbarea asta a mea prin întuneric nu are nici un viitor. Mă dor ochii de atâta întuneric.

- N-ai ochi electronic?! se miră bătrânul.

- N-am.

- De-aia nu s-a declanşat alarma. Eşti un om primitiv. Nu m-am gândit niciodată că voi trăi să văd un om primitiv, aşa cum se găsesc pe Pământ.

- Nu sunt deloc primitiv. Sunt vicepreşedintele cu probleme de presă şi imagine ale celui mai mare partid al oamenilor.

- Cum te numeşti?

- Albert Hosman.

- Am impresia că te ştiu de undeva, dar nu am fost niciodată acolo, glumi bătrânul.

- Am ajuns în stadiul în care îi dai omului "bună ziua", iar el îţi dă altceva, îi răspunse. - Ce altceva? întrebă bătrânul

- Un şut în fund.

- Nu e o idee rea, dar în schimbul cărui "bună ziua". Unde vezi tu ziuă? Cred că eşti vicepreşedintele celui mai mare partid al mincinoşilor, dar văd că, pe lângă faptul că eşti sărit rău de pe fix, ai mult simţ al umorului. Deşi nu simţeam nevoia să stau cu cineva la taifas, cred că o pauză mi-ar prinde bine. Ce te aduce pe emisfera întunecată?

- Curiozitatea, minţi vicepreşedintele. Mă plimbam şi eu pe aici.

- Bolnavă curiozitate. Când pătrunzi în necunoscut, trebuie să ştii dinainte ce riscuri îţi asumi. Nu cred că ai venit întâmplător, doar, aşa, din spirit de aventură. Prea ai nimerit la fix.

- Cum adică?

- Adică nici nu ai păşit bine în întuneric şi ai nimerit direct la cel

mai bun centru, adică la mine.

- E pură întâmplare. Robotul de la sediul suplicitarilor mi-a dat aparatul ăsta şi mi-a spus s-o ţin tot înainte. Simplu.

- Simplu, dar incredibil. Să nimereşti la cel mai bun centru, fără ochi informaţional, e lucru necurat. Ai tu vreo misiune.
- N-am nici o misiune. Dacă nimeream în altă parte, era acelaşi lucru.
- Cum să fie acelaşi lucru? Suntem zece centre ale vieţii veşnice în emisfera asta, iar numele celui care deţine cel mai bun centru, adică eu, e arhicunoscut.
- Zău?! se miră Albert. Care e numele ăsta aşa cunoscut? - Cum, nu ai auzit de mine?! se miră bătrânul.
- N-am auzit.
- Sunt Adrian Ambajiu şi asigur cel mai bun şi mai scump viitor virtual. - Dacă e scump, vine lumea?
- Sigur. Crezi că viaţa veşnică se vinde pe nimic? - Cred că şi viaţa normală costă ceva.
- Vezi?! Asigur cele mai bune servicii, cel mai bun viitor. Sunt cel mai bătrân şi cel mai priceput.
- Am în rucsac mai multe cărţi de credit, dar nu mă interesează viaţa virtuală oferită de tine, fie ea şi veşnică.
- De unde ai cărţile de credit?
- De la secretara mea. Le-a primit de la partid. - Pentru ce?
- Pentru serviciile aduse.
- Secretara unde-i?
- A dispărut. A fost atinsă de un fel de maladie a puterii şi s-a făcut praf.
- Am auzit de boala asta. Nu era mai bine să îmbrăţişeze viaţa veşnică?
- Ba da, dar nu ştia că o paşte chiar pe ea ghinionul. Dacă aş avea cunoştinţă că mă
paşte şi pe mine aceeaşi soartă, aş accepta pe loc să mă bagi într-o cutie din aia. Până
atunci, nici ce mi se întâmplă aici, pe Ioza, nu consider normal şi real. Abia aştept să
găsesc o metodă de a pleca. Când voi ajunge pe Pământ, voi face tot posibilul să uit acest episod. Mi-e dor de planeta mea şi de familie.

- Nici eu nu m-am născut aici, spuse Ambajiu. Uneori, mi se face şi mie dor de
Pământ, dar, decât să mă întorc în mizeria aia, mai bine rămân aici. Şi apoi, nu pot să plec
şi să las cutiile nesupravegheate. Am încercat să găsesc un înlocuitor printre cei veniţi.
Am băgat la cutie mulţi tehnicieni într-ale electronicii şi informaticieni. Ei au venit să-şi
cumpere o viaţă paralelă, nu să mă scoată pe mine la pensie. Îi bag în cutii pe noii veniţi

şi îi conectez, prin sisteme electronice destul de simple, la o ţară virtuală. Se nasc acolo, cresc şi trăiesc în conformitate cu programul introdus în memorie, cine ştie când şi de cine. La maturitate, programul e astfel conceput încât să-i lase să se descurce singuri.
Nimeni nu mai este readus la viaţa reală, aici, pe Ioza. Şocul ar fi prea mare. Nici nu ştiu că există o astfel de viaţă reală şi nici n-ar putea s-o înţeleagă. Ca să poată lua viaţa de la zero, le şterg creierul.
- De unde ştii că viaţa de pe Ioza e reală?
- Nu ştiu şi nu înţeleg să văd lucrurile aşa.
- Bătrânii nu vor, iar tinerii nu pot să înţeleagă, spuse Albert. - Cum adică?!
- Adică nu poţi face un bătrân să gândească mai mult decât poate, dar nici un tânăr să poată mai mult decât gândeşte un bătrân. Trăim într-o lume a neînţelegerii. Poţi pleca de aici, pur şi simplu?!
- Nu pot. Ca să fiu unde sunt, trebuie să am o ţinută morală ireproşabilă şi, apoi,
nimeni nu se pricepe mai bine ca mine să întreţină aceste instalaţii cibernetice.
- Într-un anumit moment, viaţa ta încetează.
- E adevărat şi, cu atât mai mult, nu sunt prost să renunţ la o alternativă mai mult decât favorabilă: o altă viaţă. Cei dinaintea mea se găsesc în cutii, unde duc o viaţă virtuală
neîntreruptă. Ei nu ştiu că viata lor e virtuală şi au impresia că e mai mult decât reală.
Pentru că nu au alternativa de a şti că există virtualitatea, pentru ei viata lor e reală. Nu
ştiu dacă mă înţelegi.
- Te înţeleg.
- Şi eu am acest drept, să fiu ca ei, să aleg între o existenţă virtuală şi nonexistenţă, dar nu mi-a venit înlocuitorul.
- Cine trebuie să ţi-l trimită.
- Cei care m-au angajat, adică şefii partidului oamenilor. - Cred că

sunt ocupaţi. Se apropie alegerile.

- Ştiu, dar dacă aş găsi un înlocuitor, l-aş putea propune. Sunt foarte bătrân, poate chiar pe ultimii metri ai vieţii.

- Dacă bei, s-ar putea să te înscrii pe ultimii milimetri.

- Chiar, râse bătrânul. Mă scuzi că am fost nepoliticos. Pur şi simplu, m-am luat cu vorba şi am uitat că sunt gazdă.

Albert luă paharul pe care i-l întindea bătrânul şi bău cu prudenţă. Avu dreptate se fie
prudent; lichidul era atât de tare, încât îi dădu metabolismul peste cap. Transpirând
abundent, luă un covrig uscat de pe o farfuriuţă şi începu să mestece. Cât timp continuă

să persiste usturimea de gât şi de stomac, lacrimile îi curseră încontinuu; nu mai avea control.
- Cum poţi să bei aşa ceva?
- M-am obişnuit, spuse Ambajiu. Nu ştii ce rău e să te plictiseşti. Când vine câte unul, îl întreb dacă nu are ceva de citit la el. Ziarul ăsta l-am citit de o mie de ori. Cred că l-am învăţat pe dinafară. N-ai cumva vreo carte la tine sau vreun ziar mai recent?
- Ce-ţi trebuie? Cu instalaţiile astea electronice, te poţi conecta la orice pachet de informaţii.
- Ştiu, dar eu nu primesc decât informaţii tehnice, care să mă menţină în formă profesională înaltă. M-am săturat de parametri. Vreau porcării.
- E şi asta o formă de puşcărie. Îmi aminteşte de copilăria mea, când mă punea mama să dorm după-amiaza. Odată, neputând să dorm, am citit singura carte pe care o aveam la îndemână de peste o sută de ori, până am învăţat-o pe dinafară.
- Ai sau nu ai vreun ziar?
- N-am.
- Nu-i nimic, se consolă bătrânul. Şi aşa nu scrie mare lucru în ziarele astea. Politica naşte ilaritate. Uite ce zice un ziarist, că omul sfinţeşte locul, dacă îl are. Asta e o idee adusă de pe Pământ. “În urma ultimelor puneri în posesie, au avut loc numeroase alunecări de terenuri.”, mai spune. E băiat fin; putea să spună direct, că se fură ca-n codru.
- Unii ziarişti sunt, într-adevăr, foarte fini; au calităţi imperceptibile.
- Orice s-ar zice şi oricum ar spune-o jurnaliştii, proprietatea naşte inegalităţi. - Şi lipsa proprietăţii private naşte ilegalităţi.
- Nu e bine nicicum.
- E bine oricum, spuse vicepreşedintele.
- Nu e bine. Uite aici! Un ziarist îşi bate joc, pur şi simplu. Spune că nişte manifestanţi au continuat acţiunile de protest în speranţa că va înceta ploaia.

- Au loc acţiuni de protest pe Ioza?
- Sigur. Democraţia se hrăneşte cu proteste.

- N-am văzut nici o manifestaţie de protest. Am văzut doar adunări în care se lăuda activitatea puterii interimare sau a vreunui partid. De când sunt aici, nici ploaia n-am văzut-o. Am înţeles că există o climatizare totală pe această planetă.

- Şi, în cadrul acestei climatizări, nu te-ai gândit că trebuie udate culturile, întrebă moşul.

- Ba da, dar străzile?
- Şi ele trebuie udate. Se mai spală de microbi.
- Am înţeles că minciuna şi hoţia de aici nu le mai spală nici o ploaie, spuse Albert.

- Păi, sigur, cum să dispară hoţia? S-au îmbunătăţit atât de mult condiţiile din puşcării, încât s-a umplut lumea de hoţi. Dacă se trăieşte mai rău în libertate, cetăţenilor le vine foarte uşor să se ducă la puşcărie. N-ar fi trebuit să se lase administrarea puşcăriilor pe mâna enocraţilor. Asta e o problemă de stat.

- Am auzit şi eu de chestia asta cu enocraţii şi puşcăriile lor. Poate îngenunchează mafia.

- Nu cred că poate fi învinsă hoţia organizată. Şi nici minciuna. Circulă o butadă, potrivit căreia singura persoană care spune adevărul este şeful dezinformării de la preşedinţie.
- Ha, ha, ha! râse vicepreşedintele. Bună.
- Bună şi adevărată.
Albert căscă şi se uită lung spre canapeaua de lângă perete, iar bătrânul râse. - Ai obosit?
- Cred că da. Aş trage un pui de somn.
- Nu vrei, mai bine, să-ţi programez un vis? - Visele nu se pot programa.

- Te bag într-o realitate virtuală; e ca şi cum ai visa. Dormi, te odihneşti şi călătoreşti. E ca o călătorie iniţiatică.
- Eu vreau un somn fără vise, odihnitor.
- Călătoria nu-ţi afectează odihna.
- Vrei să mă bagi într-o cutie?
- Nu. Aia e altceva. Nu cred că ai dreptul la o viaţă veşnică virtuală. - De ce?
- N-ai venit cu dosarul completat.
- Zău?! Şi ce ar trebui să conţină un astfel de dosar?

- În primul rând, o cerere de demisie din partid. Aprobată. Tu, dacă vrei să demisionezi din partid, ca vicepreşedinte ce eşti, trebuie să mergi la un superior. Singurul tău superior este preşedintele Melior.

- Nu sunt aşa sigur că mi-ar da preşedintele vreun autograf. Sunt căzut în dizgraţie.

- Vezi? Trebuie să rămâi la varianta propusă de mine. În plus, când te trezeşti, rămâi cu amintiri. E ca şi cum ai trăi totul. E foarte real.

- Ce interes am să călătoresc în vis? Mai bine mă duc la o mănăstire. Poate primesc ceva de mâncare şi un loc unde să dorm.

- În primul rând, nu se ştie dacă nimereşti la o mănăstire şi nu eşti prins în mijlocul
vreunei lupte între extratereştri. În al doilea rând, dacă dai peste vreo mănăstire, e posibil să nu fii primit înăuntru. Nu ai ochi informaţional şi nu poţi fi scanat ca om.

- Neplăcut lucru.

- Mai ales că nu te-a gonit nimeni de aici. Cu program inclus sau nu, poţi să dormi pe canapeaua mea cât timp doreşti. Mai greu e cu mâncarea.

- Cum adică?

- Nu-ţi pot oferi mâncare decât în spaţiul virtual. Din când în când, mă cuplez şi eu la o călătorie scurtă. După un timp, ajung în vreun sat, aştept să ies din program şi intru în
vreun han, unde comand mâncare, băutură, muzică şi femei. Când simt că programul e pe sfârşite, reintru în el şi dispar fără să plătesc. Mă dau pe spate de râs când îmi imaginez ce mutre trebuie să facă ţăranii.

- Se poate intra sau ieşi din program, aşa, după cum voieşti?

- Sigur, dar pe tine am să te programez să ieşi din program şi, după un timp bine
calculat, programul să te extragă şi să revii aici, să te trezeşti din somn. Dacă pleci în căutare de himere, prin întuneric, fără ochi electronic, poţi fi prins de vreo luptă
extraterestră.

- Aş putea ocoli primejdia.

- Ai putea, dar e foarte greu. Ăştia nu au reguli de luptă. Nu poţi şti nici unde se apucă să se bată. Când expiră pacea, se bat oriunde şi oricum. Dacă te afli prin preajmă, îţi poţi pierde viaţa. Aşa cum îţi propun eu să faci, nu poţi păţi nimic.

- Luptele astea au loc în realitate. Cum să ajung eu la o luptă

din asta, venind din spaţiu virtual?

- Şi lumea virtuală e tot o realitate. Există. Tot ce există e realitate. Pot programa totul. În plus, pot anticipa întâmplările ce vor veni şi ajustez programul. Mai mult, pot programa ca, după un timp, programul să înceapă singur să se ajusteze, în funcţie de un pachet vast de parametri.

- Un singur lucru mă încântă la propunerea ta: masa aceea copioasă într-un han, un vin bun, o ţărăncuţă... Îţi vine să te întrebi dacă există viaţă după masă.

- Ce întrebare! Sigur că există. Îţi pot pune şi nişte lăutari, să-ţi cânte la ureche. Existăm pentru că ne place.

- Bine spus, dar ideea cu muzica mai poate aştepta. Cine ştie ce muzică ai în memoria calculatorului.

- Se poate programa orice fel de muzică.

- Bine, accept. Mi-e atât de somn şi de foame, încât aş accepta orice pentru a-mi alimenta aceste două stări fiziologice.

Bătrânul îi spuse să se întindă pe patul lui şi îi lipi mai multe ventuze pe cap şi pe gât. Apăsă câteva butoane, îi aplică mai multe benzi adezive pe corp, apoi se aşeză în faţa calculatorului şi scrise mai multe comenzi.

- Dacă faci vreo greşeală şi mă omori? spuse Albert.

- Nu fac nici o greşeală, spuse bătrânul. Aici, pe Ioza, încercăm cu toţii să nu facem
greşeli, să ne depărtăm de animalul din noi. A greşi nu este omenesc; este paradoxal să fii considerat om, tocmai pentru că te comporţi inuman.

- Mă simt ca într-un avion. Îmi sună ceva în urechi şi, când mă uit în jos, ameţesc. Am rău de înălţime.

- Nu găsesc o altă cale de intrare. Trebuie să te introduc pe cale aeriană. Nu ai ce să păţeşti. Te catapultezi şi intri în program.

- Nu aud ce zici, spuse vicepreşedintele.

Tresări şi văzu că nu era în camera lui Adrian Ambajiu, ci într-un avion de luptă, un exemplar de muzeu care huruia groaznic.

Se agăţă instinctiv de manetele aflate deasupra capului şi simţi că picioarele îi sunt trase înapoi de nişte pârghii elastice, pentru a nu fi retezate la catapultare.

Constată că toate comenzile erau blocate şi aparatele de bord moarte, că nu mai
funcţiona staţia de emisie-recepţie. Vitezometrul, altimetrul şi alte aparate de măsură, care îi erau necunoscute, erau cu acele pe zero. Cifrele unui orologiu electronic se
succedau cu viteză uimitoare. Constată că îl interesau toate acestea şi avea capul plin de detalii tehnice cu care n-a avut niciodată tangenţă.

O clipă, avu impresia că hubloul nu se va deschide şi se va strivi de el în următoarea
fracţiune de secundă. Îi zbură prin creier imaginea unei insecte strivite de un geam şi

amintirea neplăcută a unor piloţi care îşi pierduseră viaţa din cauza unor sisteme de
catapultare atât de puţin evoluate. Unii fuseseră retezaţi de ampenajul vertical, dar cei
mai mulţi nu reuşiseră nici măcar să iasă din cabină, prăbuşindu-se cu avionul aflat în
derivă.

Transpirat din cap până în tălpi, Albert îl înjura pe bătrânul care îi rezervase o surpriză atât de neplăcută. În cădere, blestemă sistemul de ventilaţie şi presurizare, privind cum se loveşte avionul de sol, cum explodează şi cum e cuprins de flăcări.

Cuprins de o somnolenţă plăcută, oscila încolo şi încoace, ca într-un balansoar, privind feliile de pânză multicoloră ale paraşutei, aflată deasupra capului.

Ajungând jos, tresări. Picioarele i se înfipseseră în pământul moale, iar costumul şi aparatura din spate i se păreau foarte grele.

- Al dracului să fii! ameninţă cu pumnul spre cer, ca şi cum acolo ar fi trebuit să se găsească bătrânul Ambajiu. Când mă întorc, am să-ţi dau numai pumni în cap!

Aruncă tubul de oxigen, gândindu-se fără să vrea că acesta trebuia să se desprindă singur la o mie de metri înălţime, şi se uită împrejur. Peste tot, nu era decât teren mlăştinos. Din loc în loc, pământul era acoperit de smocuri de iarbă strălucitoare sau flori ciudate, fosforescente, nemaivăzute.

Îşi scoase casca, aruncând-o cât colo, şi apăsă sistemele de deschidere ale colierelor sau clapelor metalice ale costumului greoi de protecţie. Trase fermoarul până jos şi rămase doar în combinezonul uşor din fibre termoizolatoare şi ignifuge.

Presupunând că bătrânul îl aude, îi strigă că îi mulţumeşte pentru faptul că a programat o zi însorită, o armă de foc şi un rucsac în care se găsea, printre alte mărunţişuri, un pachet cu alimente.

Mâncă ceva în grabă, luă rucsacul la spinare şi îşi spuse că va întinde masa după ce va părăsi mlaştina urât mirositoare.

La început, mersul prin nămol i se păru un supliciu, apoi se obişnui şi înaintă cu mai multă uşurinţă. Ajuns la marginea smârcurilor, urcă pe culmea unei coline, mulţumit că se putea deplasa normal, fără să i se mai cufunde gleznele în noroi.

Privi în depărtare şi văzu că nu existau case, pomi sau stânci pe întinderea de înălţimi nisipoase. Doar flori luminoase galben-verzui.

Cum în mlaştină nu se putea întoarce, drumul nu era decât înainte. Se gândea cu ciudă că bătrânul îl păcălise şi înainta cu greu prin nisip, oprindu-se din loc în loc, să mai înfulece un sandviş sau să bea apă.

Obosit, băgase capul între urechi şi nu se mai uita decât în faţă, neobservând că e urmărit în tăcere de un grup de cresomi paşnici.

Plictisit, într-un târziu, unul dintre extratereştri se hotărî să spargă tăcerea şi să-l întrebe pe om ce fel de entitate biologică sau nonbiologică este.

Speriat, Albert se întoarse, strângând puşca automată în mâini, căutând să-şi potolească bătăile impetuoase ale inimii.
- Cum adică, ce sunt? întrebă.
- Eşti robot, om sau autohton.
- Sunt un om virtual.
- Deci, eşti om?
- Să zicem. Voi sunteţi cresomi?
- Cresomi paşnici, sută la sută.

- Dacă e om, trebuie să-l ducem în templu, spuse un al doilea extraterestru. Ce altceva putem face cu el?
- Absolut exact, spuse un al treilea. Când vine Agova, îl dăm lui.
- Pot să ştiu şi eu cu ce drept luaţi voi hotărâri în contul meu?! se supără Albert. - Nu vedem ce alt lucru mai bun putem face, spuse primul cresom.

- Aţi face bine să-mi spuneţi cum ajung într-o comunitate umană cât de cât civilizată sau să vă vedeţi de drum.

- Nu există comunităţi umane civilizate. Pe aici, împrejurul dealurilor solare, nu există decât cresomi paşnici.
- Ce e Agova?
- Zeul nostru.

- Şi cum vreţi să mă daţi acestui zeu?! Vreţi să mă omorâţi, să mă jertfiţi pe altarul acestei divinităţi?
- Nicidecum. Vrem să te salvăm.
- Cum vreţi să faceţi asta?

- Agova e o entitate magnetică. Te ia şi te duce cu el. Ce ai vrea să facem noi cu tine? Te ducem în templu şi, de acolo, te ia Agova. Când vine, îşi face drum prin templu. Dacă te ia, te duce în zona luminată a planetei. Nu vedem ce poţi face tu pe aici.

Albert îşi spuse că, în fond, nu era decât o fiinţă virtuală. Nu avea ce lucru rău să i se întâmple. Era posibil ca acest vânt magnetic să fie o parte din scenariul scris de bătrân.
Nici dealurile solare nu aveau cum să existe; soarele lumina doar cealaltă emisferă.

Îi urmă pe extratereştri cu o mulţime de mâini şi picioare până la marginea colinelor, unde intră într-o regiune neluminată, apoi i se rupse filmul.

Ca trezit din somn, într-un întuneric total, strigă şi îşi dădu seama că se găseşte într-o incintă imensă.

“Poate dorm, îşi spuse, căutând o poziţie mai confortabilă pe cimentul umed şi zgrunţuros.”
Se întoarse pe partea cealaltă, se aşeză cu capul pe rucsac, dar fără nici un folos; îl

dureau toate încheieturile, aceeaşi durere simţind-o şi în muşchi. Se ridică în genunchi, îşi
masă, fără nici un rezultat, gâtul, pieptul, spatele, bicepşii şi muşchii membrelor
inferioare, privind în jur, căutând să pătrundă cu privirea întunericul material ce îl
înconjura.

"Ce straniu, îşi spuse, ascultând cu atenţie. Dorm şi visez că dorm şi visez că m-am
trezit din somn şi mă gândesc că dorm şi visez că dorm şi visez. Dacă aş fi treaz, nu aş
putea face asociaţii de idei atât de rapide. Păcat că omul poate face împletiri de idei atât

de interesante doar în somn, iar atunci când se trezeşte nu-şi mai aduce aminte nimic. Atunci când îşi aduce aminte ceva, descrierea lui e extrem de ştearsă.”
Se ridică în picioare şi înaintă ca orbul, cu un braţ întins în faţă şi cu celălalt târând
rucsacul. Ajuns la un perete rece şi lucios, îl pipăi, îndreptându-se în direcţia din care se auzea un foşnet slab.
- Hei! Ce faci!? se auzi o voce puternică. Vezi că dai peste mine.
Albert înţelese că se împiedicase de o fiinţă care adormise pe jos şi se trase înapoi.
- Nu văd nimic, se scuză vicepreşedintele, încercând să găsească un punct de sprijin.
- Te osteneşti degeaba, se auzi vocea. Ai luat-o în direcţie greşită. Peretele e cu câţiva paşi mai încolo, dar nu e nevoie să te ţii de el; templul e complet gol.
- De unde ştii?
- Eu văd.
- Ce eşti tu de spui că vezi pe întuneric? Ai vreun ochi informaţional?
- N-am nici un ochi informaţional. Sunt suplicitar şi am o grămadă de ochi.
- Am văzut cum arată un suplicitar. Aveţi o coroană rotitoare pe cap, cu o grămadă de ochi strălucitori, divers coloraţi, aşezaţi pe ea.
- Unde ai văzut aşa ceva?
- La sediul partidului vostru.
- Nu arătăm aşa. Nu avem ochii divers coloraţi. Trebuie să fi văzut vreun mutant, spuse necunoscutul.
- Nu-l ştii pe birocratul de la voi, de la sediul partidului? - Nu. Nici nu ştiu unde e acest sediu.
- Când te-ai înscris în partidul vostru, al suplicitarilor, nu ai fost la sediu să completezi o fişă de înscriere?
- Nu sunt membru de partid.
- Zău?! Nu eşti membru al partidului vostru? întrebă Albert.
- Nu.

- Mi se pare ciudat să aud aşa ceva, dar, totodată, mi se pare logic. Dacă eşti un suplicitar virtual, nu poţi avea nici o legătură cu un partid din spaţiul real.
- Nu sunt deloc un suplicitar virtual. Sunt cât se poate de real. - Bun, şi ce cauţi aici?!

- M-au prins cresomii paşnici şi vor să mă arunce în curentul ăla magnetic al lor. - Agova. Şi cu mine au aceeaşi intenţie. Ce au cu noi?

- Nu ştiu, spuse suplicitarul. Eu sunt ziarist şi am venit aici să fac un sondaj de opinie printre extratereştri. Îi întreb cum văd ei lumea de apoi.

- Ha! ha! ha! râse Albert. Poate că asta e lumea de apoi. E o lume fantastică, o lume virtuală. Bătrânul Adrian Ambajiu mi-a spus că, într-un anumit moment, ies din programul lui şi intru într-o lume autonomă, dar a uitat să-mi spună cum pot eu să ştiu dacă mai sunt controlat sau am preluat controlul.

- Prin aceste cuvinte, mi-ai spus care este părerea ta despre lumea de apoi, dar nu mi-ai spus ce eşti, om sau autohton.

- Tu ce crezi?

- Deoarece autohtonii sunt foarte rari în zona întunecată, cred că eşti om, dar nu sunt sigur. Oamenii au ochi informaţional.

- Sunt om.

- Dacă eşti om, poţi să-mi răspunzi la o întrebare. - Să auzim!

- Care este cel mai mare rău şi cel mai mare bine pentru om? - Omul.

- Corect. Eşti om. Văd că ştii proverbul binecunoscut, potrivit căruia: omul este cel mai mare bine şi cel mai mare rău pentru om.

Albert vru să-i spună că habar n-avea de un astfel de proverb, dar se abţinu; nu putea şti cum gândeşte suplicitarul. Schimbă vorba, îi spuse cum îl cheamă şi îi povesti cum se catapultase, cum străbătuse mlaştina, ajungând pe dealurile solare. Îi povesti despre întâlnirea cu cresomii paşnici şi îi repetă întreg dialogul avut cu aceştia.

- Ai venit cu un avion?! se miră suplicitarul.

- Da.

- De unde?

- Din spaţiul real.

Extraterestrul îi spuse că se numeşte Joachimgudu Atad şi e corespondentul din

emisfera întunecată al unui cotidian din oraşul Lahr. Îi povesti că a mai auzit varianta cu
spaţiul real şi spaţiul virtual, scriind multe articole în sensul ăsta; mulţi spun că spaţiul
Pământului este cel real, iar cel al Iozei cel virtual. Foarte mulţi pământeni considerau că
planeta Pământ este satelit foarte mic sau un astru din zonele neexplorate al planetei Ioza.
Alţi oameni considerau că Ioza nu este altceva decât Pământul, dar în alt timp.

- Ce aiureli, spuse Albert. Eu am spus că vin din spaţiul real al zonei întunecate a acestei planete. Adrian Ambajiu, şeful unui centru de viaţă virtuală infinită, m-a introdus aici, într-un spaţiu de vis. Eu nu sunt aici; mă găsesc pe o canapea, cuplat la un calculator. Dorm şi visez tot ce mi se întâmplă acum.

- Aiureli, spuse Atad. Nu există aşa ceva. Centrele vieţii virtuale sunt nişte minciuni electorale.

- E posibil, spuse omul, dar îţi jur că habar n-am să conduc un avion. În mod real, nu mă vei vedea niciodată urcat într-un avion de luptă fabricat în timpuri imemoriale.

Ca pentru a vedea ce părere are interlocutorul, deschise ochii şi clipi des, lăcrimând, apoi coborî pleoapele; era un întuneric dureros de dens.

- Am să te duc la o televiziune, spuse suplicitarul. Povestea ta e o minciună, dar e bine ţesută; va prinde la public.

Albert îl lăsă să creadă ce vrea; nu-l mai întrebă dacă televiziunea era pe emisfera luminată sau acolo, la ei, nu-l mai întrebă dacă era o televiziune mare sau mică, de stat sau particulară, nu-l mai întrebă nimic. Dacă voia să-l ducă la o televiziune, însemna că plănuia să-l ia de acolo. Era şi cazul; frigul îi intrase în oase şi începuseră să-i clănţăne dinţii.

- În realitate, funcţionează o climatizare generală pe Ioza, spuse omul. În templul ăsta, e un frig umed, insidios.

- Poţi să te ţii pe picioare? Pot să te ajut.

Albert refuză, se apropie de perete şi o luă de-a lungul lui, pipăindu-l. Suplicitarul îl urmă şi îi spuse că ar fi fost bine să ia prizonier un cresom. Puteau afla lucruri interesante de la el şi îl puteau folosi ca ghid; el vedea în întuneric, dar habar n-avea unde se aflau.

- Dacă ieşim din incinta asta, s-ar putea să întrezăresc şi eu ceva, spuse omul.

- Nu cred, spuse Atad. Templul nu este ermetic închis; are ferestre. Pentru tine, întunericul de afară e la fel de absolut ca şi cel de aici.

- S-ar putea s-o încurcăm, spuse Albert. Sunt cresomi paşnici.

- Nu sunt paşnici. Ne-au băgat aici, la cheremul unui vânt, şi ne păzesc cu tenacitate. Tu nu-i vezi, dar înconjoară templul şi sunt înarmaţi până în dinţi, cum vine vorba,
deoarece cresomii nu au dinţi. Ar trebui să ne grăbim. Frigul care te-a cuprins ar putea fi un semn că se apropie zeul magnetic.

- Mie mi-au spus că Agova nu face altceva decât să mă ia şi să mă ducă în zona luminată, spuse omul.

- Şi tu ai crezut; ca ultimul prost. Alegând să vii cu ei, ţi-ai creat singur iluzia libertăţii. - De ce te-aş crede pe tine şi nu pe cresomi?

- De-aia.

Albert auzi cum meştereşte suplicitarul ceva la uşă, apoi simţi că e tras afară de o mână puternică.

- Te ascunzi în nisip, cu rucsac, cu tot, să ştiu de unde te iau, şi aştepţi! îi ordonă Atad.

Făcu aşa cum i se ceruse, dar nu avu mult de aşteptat. Auzi nişte bufnituri înfundate, apoi se reaşternu liniştea. Întors în doar câteva minute, suplicitarul târa un cresom după el, ţinându-l strâns de părul verde şi lânos. Îşi dădea seama de lucrul ăsta după centura luminoasă a fiinţei inconştiente.

- Scuză-mă că am întârziat, spuse extraterestrul. Am doborât mai mulţi şi i-am îngropat în nisip. Am reuşit să-l trezesc doar pe ăsta.

- L-ai omorât? întrebă omul.

- Nu. E doar leşinat. Am aflat ce mi-a trebuit, apoi l-am pocnit din nou. Drumul cel mai scurt până la graniţa teritoriilor locuite de cresomii paşnici e încolo. Ah, scuză-mă! Am uitat că nu vezi... Dincolo de zona asta, s-ar putea să te descurci şi tu, deoarece cresc flori luminoase. Florile de aici au fost mâncate de ăştia, care sunt fiinţe erbivore.

Îngropă ostaticul şi îl luă pe Albert de mână. Acestuia îi era scârbă de atingerea rece a extraterestrului, dar nu avea ce se face; trebuia să îndure apropierea dihaniei şi mirosul acesteia.

- Nu te feri! râse Atad. Măcar tu ai avantajul de a nu mă vedea. Eu am dezavantajul că pot să-ţi văd mutra pocită. Şi mie mi-e scârbă de tine. În fond, tu eşti extraterestru pentru mine, aşa cum eu sunt extraterestru pentru tine.

- Bine că nu arăţi ca o caracatiţă sau ca un dragon. Aici, natura nu a făcut prea mare risipă de fantezie.

- Eu nu sunt de aici. Sunt de pe altă planetă. Noi, suplicitarii, am venit pentru a participa la viaţa politică.

- Acrolterii, neuromarticii şi cresomii de ce nu participă la viaţa politică?

- Dacă au venit până aici, trebuie să participe în vreun fel la viaţa politică a planetei.
Sunt mai sălbatici, mai au drum lung de străbătut până la înţelegerea democraţiei. Până
atunci, cred că participă şi ei, în felul lor, la lupta pentru putere. În felul ăsta, participă la viaţa politică.

- Oricum, suplicitarul de la sediul vostru de partid era destul de plăcut la vedere. Nu e înspăimântător ca o caracatiţă sau ca un dragon?

- Ce sunt alea?

- Animale de pe Pământ.

- Mă compari cu un animal?

- Nicidecum. Caracatiţa şi dragonul nu sunt înzestrate cu raţiune. Tu eşti.

- Şi atunci, de ce faci comparaţia asta?
- Să lăsăm, dădu omul înapoi. Poate nu e cea mai bună comparaţie. - Bine, să lăsăm, mai ales că e posibil să fim urmăriţi, spuse Atad. - De cine?! De cresomii paşnici?
- Exact. Crezi că, dacă vor descoperi că am fugit, vor sta degeaba?
- Nu cred asta. Mai exact, nu cred nimic. Nu văd de ce mi-ar fi frică, spuse Albert. - Mai exact, nu vezi nimic. Dacă n-ai fi cu mine, te-ar prinde imediat.
- Ce facem?

- Ştiu eu? Dacă sunt puţini, mă lupt cu ei. Dacă sunt mulţi, îţi spun şi o luăm la fugă. Nu are rost să ne gândim, însă, la prostii. Mai avem câteva coline şi ieşim din regiunea asta. Dincolo, e mult mai frumos; cresc plante luminoase, divers colorate. Lumina florilor pare a ieşi din sol. E feeric. Ai să vezi. Nu mai vorbesc de faptul că scârboşii de cresomi paşnici nu au ce căuta acolo.

Tras de mână, omul înainta cu greu prin nisip. Îl durea capul de atâta întuneric. Dacă deschidea ochii, nu vedea absolut nimic. Dacă îi închidea, vedea ce îşi amintea. Totul i se părea în vis şi nu-şi mai dădea seama dacă visul începea atunci când fusese conectat de Adrian Ambajiu sau era un vis total, iar el se găsea acasă, pe Pământ, în patul lui, şi trebuia să se trezească, din moment în moment, să meargă la serviciu sau la nevastă-sa, la maternitate.
- Hei, dormi mergând? îl zgâlţâi suplicitarul. Suntem atacaţi de cresomi. - Ce facem?

- O luăm la fugă. Sunt mulţi. Te ţin de mână până ajung la noi, apoi îţi dau drumul să alergi singur. Eu mă iau la bătaie cu ei şi, dacă îi înving, te ajung în scurt timp. Dacă nu...
- Dacă nu, ce?

- Dacă nu vin şi eu, înseamnă că m-au prins sau m-au omorât. În

cazul ăsta, o ţii tot
înainte până la prima şosea, apoi o iei la stânga. Prima clădire cu mai multe etaje e
centrul de presă unde lucrez eu. Le povesteşti celor de acolo ce s-a întâmplat. Ştiu ei ce au de făcut.

- Ce au de făcut?

- Dacă mai trăiesc, scandalul din presă mă va ajuta să fiu eliberat. Opinia publică nu e chiar vorbă goală. Dacă sunt ucis, pot fi pretextul unui conflict diplomatic pe care noi, suplicitarii, îl pândim de mult timp, în scop electoral.

Porniră să alerge, iar extraterestrul, după câteva minute, îi dădu drumul. Auzi în spate
bufnituri înfundate şi gemete icnite, dar nu se întoarse. Continuă să alerge până la ultima

colină şi, când ajunse în vârful ei, nu se opri să admire peisajul de dincolo. Mări pasul şi nu se opri decât atunci când fu sigur că nu mai aude nimic în urma lui.

Privi suprafaţa care unea colinele întunecate ale cresomilor paşnici cu suprafaţa de câmpie din faţă, dar nu apucă să se bucure prea mult de priveliştea mirifică; se auzeau zgomote şi trebuia să se grăbească.

La început, încercă să nu calce florile luminoase, apoi, văzând că sunt prea dese şi nu poate face asta, o luă pe de-a-ntregul.
Ghetele i se umpluseră de particule fine, luminoase, ce se
scuturau de pe plante. La rândul lor, ghetele începuseră să
lumineze în jurul
picioarelor omului.
La marginea colinelor, se simţea influenţa unor curenţi magnetici, care împrăştiau
praful de lumină, presărându-l pe sol, dar după un timp, Albert nu le mai simţi prezenţa.

Ajuns la şosea, bătu din picioare, să se scuture de lumină, şi o luă la stânga, aşa cum îi indicase ziaristul suplicitar.

Nu avu, însă, norocul să străbată prea mulţi kilometri; în calea lui, de-a latul drumului,
spre colinele de nisip ale cresomilor paşnici sau, adânc, pe câmpia cu flori luminoase, nu
se vedeau decât extratereştrii. Acrolterii, neuromarticii şi cresomii puseseră piatra cubică
a bătăliei de la sfârşitul păcii a treia din cataclismul 4. Oştile se
aliniaseră până dincolo de orizont, acoperind un cerc imens din
suprafaţa întunecată a planetei, iar piatra cubică nu
era altceva decât un imens cub cibernetic, din plastic alb, aşezat în afara zonei de luptă.
Ecranul acestui cub se găsea către combatanţi şi avea rolul de a înregistra scorul sau de a
relua scenele mai tari.

Neuromarticii se găseau la poalele colinelor nisipoase. Cei mai mulţi se aşezaseră pe umbrele materiale şi invizibile ale pienilor

umbroşi, dar foarte mulţi nu aveau pieni.
Prezenţa celor suiţi pe umbre era doar bănuită deoarece începuseră să îngâne un cântec de luptă. Dacă tăceau, locul unde se aflau nu mai putea fi intuit; pienii îşi aruncau umbrele la întâmplare, mai aproape sau mai departe, după reguli ştiute doar de ei.

La auzul cântecului, din gâtlejurile acrolterilor şi cresomilor se desprinsese un imens hohot de râs, care mătură frunzele plantelor şi iarba luminoasă, pierzându-se, apoi, într-o plutire uşoară, undeva, către vest.

Unduirea ierbii îi aduse aminte lui Albert de micii curenţi magnetici de mai înainte şi îl făcu să se gândească la faptul că “marele vânt” Agova, după cum îi povestise ziaristul suplicitar, putea veni oricând, de oriunde, putea mătura totul, ducând cu sine fiinţele, plantele, pietrele, nisipul sau lumina întâlnite în cale. Când bătea Agova, luptele încetau brusc, spre marea nemulţumire a războinicilor, şi se crea o breşă serioasă în continuitatea politicii de forţă.

Îngrozit, omul ieşi din şanţul drumului, se târî printre flori şi se ascunse în spatele pietrei cubice. Văzu că neuromarticii erau atât de supăraţi că fuseseră luaţi în râs, încât începuseră să invoce marele vânt în versuri bine ticluite.

Acrolterii şi cresomii se cutremurară; neuromarticii înşişi se speriară de îndrăzneala pe care o avuseră să cheme curentul magnetic.

Albert privi de la marginea cubului, printre nişte tufişuri ţepoase, şi văzu că, fără nici un semnal, trupele încep să se mişte.
Acrolterii începuseră lupta; cântecele neuromarticilor erau o sfidare pe care nu o
puteau suporta, ei urând cel mai mult curenţii magnetici, care îi puteau lua foarte uşor, târându-i prin atmosferă, cu capetele metalice înainte şi cele trei perechi de picioare fluturând ca nişte panglici.
Primele trei rânduri de acrolteri căzuseră şi intrară în focul bătăliei alte trei rînduri, cu capetele înainte, orbiţi de furie. Ţinta lor erau pienii umbroşi; odată ucişi, neuromarticii cădeau de pe umbrele lor şi, fie se rostogoleau şi-şi spărgeau capetele, fie erau doborâţi de capetele de război ale acrolterilor, care funcţionau ca adevărate măciuci.
Câteva mii de neuromartici muşcară iarba luminoasă, strângând, de durere, cei trei
pumni, dar următoarele rânduri de pieni umbroşi se dovediră a fi o păcăleală; nu duceau cu ei nici un neuromartic.
Cu mulţimea lor de mâini, cresomii începuseră să arunce pietre invizibile în capetele
de război ale acrolterilor, supăraţi că ei trebuie să intre în luptă ultimii, de fiecare dată.
Doborâţi în număr mare, înfuriaţi peste măsură, acrolterii găsiră algoritmul de
transformare a pietrelor rotunde invizibile în pietre cubice vizibile, lovindu-le cu capul, ca pe nişte mingi, şi direcţionându-le, înapoi, spre agresor.
În faţa acestei schimbări de situaţie, cresomii scoaseră tunurile de mână şi începură să tragă, la nimereală, în orice fel de duşman le ieşea în cale.
Rupând rândurile, acrolterii fugiră îngroziţi spre întunericul colinelor nisipoase
întunecate, deşi ştiau că nu aveau voie acolo, conform convenţiei semnată cu
Departamentul Roboţilor Stăpânitori. Câţiva fură prinşi de un

curent magnetic şi aruncaţi, înapoi, în vâltoarea luptei, acolo unde nu mai aveau nici o şansă de supravieţuire, din cauza micilor sfere explozive aruncate de neuromartici.

În faţa capetelor metalice de război ale acrolterilor, tunurilor de mână ale cresomilor şi sferelor explozive ale neuromarticilor, nu rezista nimic. Pierderile de vieţi erau masive, de toate trei părţile, dar cubul cibernetic îi anunţă că lupta luase sfârşit şi urma o perioadă de pace.

- Suntem la cheremul unei pietre cubice, se supără un neuromartic, trântind o sferă explozivă de pământ şi aruncându-se singur în aer.

Câţiva acrolteri râseră, iar un neuromartic le spuse că râdeau ca proştii. În timp ce ei se luptau cinstit, căutând să nu respecte nici o regulă, un cub cibernetic, introdus de nu se ştie cine, le coordona viaţa şi moartea, drămuindu-le timpul şi făcându-i să nu se poată lupta în linişte.

- Mai ales că această piatră cubică a războiului de la sfârşitul celei de-a treia păci din cataclismul 4 naşte monştri, spuse un cresom, apucându-l pe Albert de un picior şi trăgându-l afară.

- Ţi-am spus eu că nu e rădăcina nici unui tufiş? spuse un al doilea cresom.

- Poate a umblat la cub, îşi dădu cu părerea un al treilea cresom. Bătălia asta s-a terminat în mod absurd, fără nici un învingător. Cubul ne-a oprit la jumătatea luptei.

- Ce cauţi aici?! se răsti primul cresom.

- Aici, unde?! se miră omul. Voi nici nu existaţi. Sunteţi personaje dintr-un scenariu virtual. Într-un anumit moment, veţi dispare, iar eu mă voi trezi din somn.

- Ce aiureală. Te-am prins spionând şi vrei să scapi făcând pe nebunul. - Aiureală e lupta asta a voastră. Nu aşa se duce o luptă.

- Ce vorbeşti?! se miră cresomul. Te pomeneşti că vrei să ne ţii şi nişte lecţii de tactică şi strategie militară?

- Nu vreau să vă ţin nici o lecţie. Nu mă pricep. Treceam paşnic, iar voi mi-aţi barat drumul. Dacă ştiam că dau peste un teatru de război, ocoleam. Sunt aici dinainte de venirea voastră. Nu am nici o legătură cu războiul şi nici o misiune.

- Poate că tocmai asta e misiunea ta, să nu participi la luptă. Să te uiţi la noi şi să raportezi cine ştie cui.

- Începi să mă plictiseşti, se enervă Albert. Vreau să spun că lupta voastră nu s-a desfăşurat în realitate. E un coşmar. Nici acest dialog idiot nu are loc.

- Îşi bate joc de noi, spuse unul dintre cresomi. Pentru spionaj, eu l-aş duce şi l-aş îneca în Marea Furtunilor Magnetice.

- Ce spui, bă?! se supără un altul. Dacă vrei, du-l tu acolo! Până te întorci, pacea a patra e deja trecută şi intri direct în război, fără pic de odihnă şi distracţie. Eu, unul, l-aş împuşca pe loc.

Pe Albert îl cuprinse frica. Ştia că Marea Furtunilor Magnetice era locul unde mulţi dezertori îşi găsiseră sfârşitul; încercând să o traverseze, ambarcaţiunile acestora dispăruseră fără urmă. Nici varianta cu împuşcatul pe loc nu-i surâdea.

Singurul lucru care îl încânta, era faptul că, într-un anumit moment, se va sfârşi totul, va reintra în program şi va dispare de acolo. Nu-i prea plăcea scenariul propus de

Ambajiu şi era hotărât să-i spună că a fost măgar. În loc să-l ducă în locuri civilizate, cu mâncare bună, femei şi muzică, îl plimba pe coline sau îl lăsa la cheremul unor fiinţe scârboase cu o mulţime de mâini şi picioare.

- Vă ambalaţi degeaba, spuse un neuromartic. Ăsta, orice fel de fiinţă ar fi, nu are nici o legătură cu războiul.

- Şi dacă ar avea vreo legătură cu războiul, are legătură cu războiul, nu cu pacea a patra din cataclismul 4, care tocmai a început, spuse un acrolter, înălţându-şi cu mândrie capul de sărbătoare. Nu aveţi ce să îi faceţi.

- Cum să nu avem ce să-i facem?! se supără un cresom. Cine hotărăşte dacă avem ce să-i facem sau nu. Cine face regulile?

- Voi faceţi regulile, voi le călcaţi, spuse acrolterul. Nu aţi semnat voi convenţia cu Departamentul Roboţilor Stăpânitori?
- Ba da, dar e o cinste să călcăm orice regulă a războiului. - Acum e pace. Pacea n-are reguli.
- Cu atât mai mult? Dacă îl executăm, nu călcăm nici o regulă.
- Daţi-i drumul, dar să nu vă prind că îl omorâţi aici! spuse un neuromartic. Aici e pace; ne pregătim de sărbătoare.
- Săriţi! strigă un cresom.
Albert fusese luat de o adiere magnetică şi ridicat în văzduh, iar cresomii îşi puseseră în funcţiune mulţimea de picioare. După o cursă obositoare, în care alergară mai repede ca vântul, îl prinseră de picioare, îl trântiră la pământ şi îl legară.
Îl transportară pe cel mai scurt drum lipsit de furtuni până la cea mai apropiată
aglomerare de clădiri din beton şi sticlă, un fel de bază militară, cu magazii, hangare şi
adăposturi subpământene. Cupola unei clădiri semisferice se ridică şi, după ce păşiră pe o platformă octogonală, fu aşezată la loc, cufundându-i într-un întuneric dens. Câţiva
soldaţi îi desfăcură frânghia de la mâini şi picioare, apoi se retraseră în linişte, lăsându-l în faţa unui cresom învelit într-o mantie luminoasă, aşezat pe o piatră cubică, cu
picioarele atârnând în toate părţile.
- În întuneric, lucrurile se văd mai limpede, spuse cel care părea a fi căpetenia.
- În întuneric, nu te vezi decât tu, spuse Albert. E posibil să mai fie vreo mie de
războinici, aşezaţi pe lângă zid, dar nu-i percep nici măcar auditiv. Cred că stau înţepeniţi ca statuile.
- Nu vezi?! se miră şeful.
- Nu văd în întuneric.
- Atunci, ce cauţi pe emisfera întunecată a planetei?! - E treaba mea.
- Pot să aflu şi eu treaba asta a ta?
- Nu.

- Păcat. Ar fi fost mai înţelept să colaborezi cu noi. Dacă ai venit până aici, trebuie să ai un motiv serios. Poţi să mi-l spui?

- Nu.

- De ce?

- E secret.

- Sunt dispus să-ţi dau drumul dacă îmi spui şi mie secretul. - Minţi.
- Îţi dai seama că te condamni singur la moarte?
- Îmi dau seama că am fost condamnat la moarte în momentul în care m-a prins de picior un idiot lângă cubul cibernetic.
- Zău?! Şi nu ţi-e frică?
- Nu.
- Ciudat curaj.
- E curajul omului aflat în faţa fantasmelor sale. - Fantasme?! Ce fantasme?
- Voi. Voi sunteţi fantasmele mele.

Cresomul amuţise de uimire. Atâta obrăznicie nu putea fi posibilă. Dacă exista, trebuia stârpită fără întârziere. Dădu ordin să se ridice cupola şi, în lumina florilor de pe rondurile dintre clădiri, omul văzu ochii sticloşi ai extraterestrului, ochi în care se citea o ură de moarte.

Albert fu preluat de războinici şi împins înainte cu tunurile de mână, spre marginea aşezării.
- Cum puteţi să trageţi cu tunurile alea? îi întrebă. Reculul trebuie să fie ucigător.
- Chiar te interesează? întrebă un cresom, lipindu-l cu spatele de un zid şi dându-se câţiva paşi înapoi.
- Sigur.
- În fond, de ce nu. Vei duce informaţiile în mormânt.

Mândru de ceea ce ştia, soldatul îi explică modul cum se succedau luptele şi cum funcţionau tunurile. Îi povesti şi despre alte arme aflate în uz, despre armele trecute la muzeu şi despre piatra cubică a războiului.

Lipit, la început, cu spatele de zid, omul îşi dăduse drumul în iarba pufoasă, moale şi luminoasă. În picioare, i se strecurase o oboseală dureroasă, iar în plămâni un parfum ameţitor. Era cuprins de o somnolenţă plăcută, soră cu leşinul, şi simţea fiori reci alunecându-i de-a lungul şirei spinării. Din spate, auzea un fâsâit uşor, ca prin vis, nereuşind să-şi dea seama dacă sub pleoape i se zbate realitatea din vis sau plăsmuirile

somnului se revarsă într-o realitate periculoasă, după cum îl anunţa al nu se ştie câtălea
simţ.

- Nu ai unde să fugi! auzi, nereuşind să ridice un deget în faţa fiinţelor ce se apropiau cu mişcări de feline.

Fu prins ca într-o menghină de nişte braţe puternice, lipicioase, şi târât pe pământ.

- Ţine-l bine! auzi. E un animal hidos şi necunoscut. Cine ştie cât poate fi de primejdios.

- E un om.

- E o minciună, ca tot ce iese din gura unui neuromartic. Nu poate fi om. Nu are ochi informaţional. Cred că e un animal mimetic.

- Nu e animal. Din tot delirul lui, îmi dau seama că gândeşte.

- Nu vreau să ştiu nimic. E război şi, în război, nu aveţi voie să folosiţi decât pieni umbroşi. Chiar dacă e om, nu intră în ecuaţie. Încerci în zadar să-i salvezi viaţa.

Neuromarticul se cutremură, dar Albert râse în hohote când văzu tunurile din mâinile celor două rânduri de cresomi.

- Sper că 20 de tunuri sunt de-ajuns, le spuse.

- Chiar aşa, spuse neuromarticul. Un tun îl face praf.

- Pentru un nebun, nu ajung nici o sută de tunuri. În faţa morţii, nu are voie nimeni să râdă. Moartea e un lucru serios. Cu moartea nu se glumeşte, iar ăsta se prăpădeşte de râs.

Omul îşi spuse că era cam deplasat să râzi în astfel de situaţii, dar situaţia lui era alta.

- Hei, Adrian Ambajiu! strigă, uitându-se în sus. Bătrâne! Scoate-mă din program! M-am săturat de creaturile astea!

- Am spus eu că e nebun, spuse un cresom. Vorbeşte cu ceea ce îşi imaginează. - Delirează de frică, spuse neuromarticul.

- Nu mi-e frică deloc, spuse Albert, dar nu-mi place să fiu ameninţat cu arma.

- Dar nu eşti deloc ameninţat, spuse un cresom şi dădu semnalul de tragere. Eşti mort.

Văzu gurile de foc ale tunurilor şi auzi detunătura, încă mult timp, ca în vis. Simţi o durere ascuţită în creier şi întoarse capul într-o parte. Totul

devenise alb şi, în plutirea
lină spre suprafaţa unei fântâni, avea impresia că e un surdo-mut şi că îi strigă tot timpul
cineva să nu mai facă o aşa infernală gălăgie. Avea impresia că împarte apa în cuburi şi
că flutură braţele în faţa unor priviri, care zburau în sunet, pentru a cădea, apoi, rănite, în
somn, într-o seară oarecare, pe Pământ, o seară ruptă de timp. Privea ghilotinele ce
zburau şi se ridicau la suprafaţa apei, odată cu el, ca într-un film fără sonor.

“Surdo-muţii privesc prin pahar cu un ochi foarte critic. Neauzind nimic, despre
nimeni, ei se pot ciocni de lucruri pe care mintea omului nici nu le-a imaginat încă. Se
pot lovi de metafore, în timp ce poeţii le caută prea mult în cuvânt, umplând auzul cu
privighetori, din ce în ce mai mari, fură primele cuvinte care îi trecură prin cap, înainte de a deschide ochii şi de a-i închide repede la loc.”

Chiar dacă treceau prin frunzişul des al arborelui de deasupra, razele puternice ale soarelui şi lumina din jur îl orbeau.

Aplecaţi asupra lui, Iacob Zeze, secretarul din departamentul de propagandă, şi Diana Overt, asistenta sa, îl zgâlţâiau şi îl stropeau cu apă din râul lângă care îl puseseră.

Privi temător împrejur şi văzu că se găsea într-un parc. Simţea privirile celor care
părăsiseră băncile din jur pentru a se ascunde după arbori, la vreo zece metri mai încolo.

Unii puseseră mâna pe bâte şi pietre, alţii scoseseră nişte cuţite, sub privirile atente şi
binevoitoare ale unui paznic înalt şi sfrijit, înarmat cu un pistol vechi şi nefolosit
niciodată.

Capitolul IX

- Aşa mai merge, spuse Albert. Bine că am scăpat de viziunile extraterestre şi de zona întunecată a planetei.

- Dacă nu interveneam la timp, viziunile extraterestre te puteau ucide, spuse Zeze.

Norocul tău a constat în faptul că te-au urmărit enocraţii. Nu ştim ce au făcut la tunurile cresomilor, dar când au tras în tine, au sărit ei în aer.

- Îi suntem datori lui Adrian Imer, marele enolog şi conducătorul suprem al enocraţilor, spuse Diana. Ne-a spus că are mare încredere, că te consideră un politician de viitor şi că are nevoie de tine. Nimeni nu dă nimic pe gratis. Acum, vrea ceva.

- Ăsta e un tip înalt, la 2 metri, şi slab? întrebă vicepreşedintele. - Cine ţi-a spus că ar fi înalt şi slab?

- O asistentă de la spitalul mafioţilor.

- Nu e înalt şi slab. E scund, gras, brunet şi poartă mustaţă. - Nu se

poate.
- Ba se poate.
- Asta e descrierea fantomei unui bancher...

- Poate poza în bancher. Puţini ştiu că e şeful enologilor şi enocraţilor. În politica asta, fiecare pozează în ceva. Toată lumea se ascunde. Nimeni nu e sincer şi nici n-ar avea de ce să fie sincer.
- Aşa?!
- Da.

- Află că nu cred nimic. Eu mă găsesc pe patul din cămăruţa lui Adrian Ambajiu,
bătrânul de la un centru al vieţii veşnice de pe cealaltă emisferă. Dorm şi visez că sunt cu voi.
- Nu e adevărat, interveni Zeze. Te-am urmărit până acolo, dar, când am ajuns,
plecaseşi. Moşul habar n-avea în ce parte ai luat-o. Voiam să marchez două puncte, să-mi semnezi cererea de demisie şi să-mi dai nişte bani pentru a începe o viaţă nouă, veşnică şi virtuală. Rucsacul în care se găseau cărţile de credit l-ai uitat acolo, dar banii nu ajung; dacă nu prezinţi o cerere aprobată, care să ateste faptul că ai părăsit partidul şi nu ai
datorii, nu eşti băgat la cutie.
- Zici că acolo nu era decât rucsacul?
- Exact. Uite-l aici. L-am luat cu mine.
- Poate m-a ascuns Ambajiu într-o cutie. O fi vrut să se culce, iar eu îi ocupam patul.

- Nu cred. Te-am văzut când te-au prins cresomii. Am plătit un neuromartic, să încerce să te scoată din mulţimea lor de mâini, dar n-a reuşit să facă nimic. Norocul a venit din partea enocraţilor.
- Enocraţii se găsesc în partea întunecată a planetei?

- Nu se ştie unde îşi au sediul. Poate că nici n-au aşa ceva. Nici puşcăriile administrate de ei nu se ştie unde sunt. Orice clădire poate masca o puşcărie. Poate că acţionează la
ţară, acolo unde creşte viţa de vie şi unde se produce vinul, obiectul de studiu al
enologilor.
- Unde suntem?

- În decorul acela cinematografic din anii 20, ai secolului XX, din istoria Pământului, acolo unde tu şi Diana sunteţi un investigator şi secretara lui. Adrian Imer ne aşteaptă la tine, la birou.
- Dacă are nevoie de noi, de ce ne-a lăsat liberi.

- Nu de noi are nevoie, ci de tine. Ne-a spus că nu trebuie să te

forţezi. Dacă nu poţi
sau nu vrei să-l ajuţi în lupta lui politică, eşti liber să te duci unde vrei. Nici timpul nu e
aşa important. Poţi să-ţi îndeplineşti misiunea când vrei şi cum vrei. Tu îţi faci regulile.
- Înţeleg că îi datorez viaţa, aici, în jocul ăsta virtual.
- Tu poţi să consideri jocul aşa cum vrei, dar moartea era să te ia într-un mod cât se poate de real, spuse Zeze.
- Nu v-a spus ce are cu mine?
- Nu e stilul enocraţilor să se destăinuie în dreapta şi în stânga. - Atunci, să mergem la el!
- Poţi să te ridici de pe bancă?

- Sigur, spuse Albert.

Se ridică în picioare, simţi că i se întunecă vederea, că se învârte pământul cu el şi se prăbuşeşte ca un sac.

Ca la comandă, se apropie de ei un vehicul cu energie solară, iar şoferul îi ajută să-l
ridice pe vicepreşedinte. Îl puseră în maşină, se urcară cu toţii şi ieşiră pe aleea principală
a parcului. O luară la dreapta, pe drumul de lângă râu, străbătură mai multe străduţe şi
ajunseră în centrul decorului, unde nu se găseau decât clădiri specifice perioadei, maşini
de epocă sau bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi în costume pretenţioase şi rochii foarte lungi.

Deoarece vicepreşedintele se trezise, coborâră în faţa clădirii unde acesta îşi avea biroul de investigator, îi mulţumiră şoferului şi îi spuseră să plece.

Deoarece erau un grup cel puţin ciudat, format dintr-o femeie, îmbrăcată cu un trenci peste un tricou şi o fustă scurtă, şi doi bărbaţi, unul în combinezon de bumbac şi bocanci de aviator, iar celălalt în salopetă de mecanic, intrară repede în clădire şi urcară scările celor două etaje, până la birou.

- Bine aţi venit acasă! strigă Adrian Imer şi se ridică de pe scaunul investigatorului.

Le strânse mâinile şi îi îmbrăţişă pe toţi, de parcă ar fi fost vechi cunoştinţe, apoi îi îndemnă să ia loc.

- Eşti omul cu care am vorbit la spitalul mafioţilor, spuse Albert.

- Sigur. Eu sunt şi îţi cer mii de scuze pentru încurcătura în care te-am băgat. Am auzito pe cealaltă Diana cum comploteazã cu asistenta Areta Cair, să te elibereze. Nu am ştiut că va ieşi aşa rău. O plimbare fără ochi electronic, în emisfera întunecată, e sinucidere curată. Acolo, nimeni nu te recunoaşte ca om.

Singurul rămas în picioare, şeful enocraţilor se mai plimbă astfel de la un capăt al
biroului la altul, cu mâinile la spate, perorând şi cerându-şi scuze încă vreun sfert de oră. Nimeni nu îndrăznea să-l întrerupă.

- Parcă ai fi vrut să dictezi o scrisoare, spuse Albert când văzu că se opreşte.

- Am vrut să fiu sigur că înţelegeţi sinceritatea scuzelor mele. Aici, din cauza vieţii politice intense, nimeni nu crede pe nimeni.

- Înţeleg sinceritatea scuzelor tale şi ţin să-ţi mulţumesc din tot sufletul pentru faptul că m-ai salvat din faţa tunurilor cresomilor, dar o întrebare tot mai am să-ţi pun: m-ai urmărit tot timpul?

- Absolut tot timpul.

- Ce am făcut când am ajuns la centrul vieţii veşnice al lui Adrian Ambajiu? - Ai stat de vorbă, ai băut ceva şi ai plecat.

- Am plecat fără să-mi iau rucsacul?

- Da.
- Îmbrăcat în combinezon şi bocanci de aviator în picioare? - Sigur. De ce nu?
- Când am ajuns acolo, cum eram îmbrăcat?
- Cu un costum gri-deschis dăruit de Pola Rashca, soţia preşedintelui interimar.

- Exact. Am purtat acest costum de când mi l-au sintetizat furnicile femeii sau l-am mai dezbrăcat?

- Nu văd ce motiv ai fi avut să te dezbraci. De când ai sosit la mitingul de întâmpinare a unei specii noi de extratereştri şi până când ai ajuns la centrul bătrânului, nu te-ai mai încurcat cu nici o femeie.
- M-am întâlnit sau nu m-am întâlnit cu originalul Hosman după miting?

- Nu. Ai avut o discuţie cu un oportunist politic, apoi ai plecat spre sediul de partid al suplicitarilor.
- Ciudat, foarte ciudat! spuse vicepreşedintele. - Ce e aşa ciudat?! se miră Adrian Imer.

- Faptul că noi, cei doi Hosman, ne-am întâlnit, ne-am dezbrăcat şi am dat cu banul, să vedem cine merge în zona întunecată. Câştigătorul s-a îmbrăcat în costumul preşedintelui, iar celălalt a luat pe el o salopetă de astronaut. Din cauza asta, nu-ţi pot spune dacă eu sunt originalul sau copia.
- Acest lucru nu e important. Aveţi aceeaşi bază de date şi aceleaşi abilităţi politice.
- Oricum, eu rămân la părerea că mă găsesc la centrul vieţii veşnice, dorm şi mă deplasez într-o lume imaginară. Să te plimbi doar în combinezon şi bocanci, ducând în spinare un rucsac străin, plin cu mâncare, aparate ciudate şi multe nimicuri, nu e lucru real, spuse Albert şi le arătă.
- Ţi se pare mai simplu să te crezi într-o lume imaginară, spuse enologul. Mulţi fac asta, mai ales artiştii. Aceştia sunt cei mai sensibili. Frustraţi de politica pe care o facem noi, se ascund în imaginar şi, după un

timp, înnebunesc şi încep să susţină că lumea lor e reală şi asta, unde ne găsim, un simplu scenariu, scris pe baza cine ştie cărui program de calculator. De la ei nu putem învăţa decât faptul că literatura trebuie să-ţi alimenteze, nu să-ţi satisfacă nevoia de imaginar.

Se uită în rucsac, apoi băgă mâna, luă o bucată de carne dintre două felii de pâine şi muşcă din ea.

- Ai şi sandvişuri cu pastramă de infinal, spuse. Bună. Foarte bine prăjită. Păcat că nu avem şi un vin.

- E o sticlă acolo.

Imer bău şi se strâmbă de dezgust.
- Să-i dai unui specialist în vie şi vinuri o astfel de poşircă, e o adevărată jignire.
- Nu-ţi place, nu bei. Nu ştiu de unde provine acel vin. Atunci când am căzut cu avionul, era în rucsac.
- Aiurezi.
- E posibil. Infinalul ce e?
- Un animal mic, drăguţ, cu patru capete, crescut de neuromartici. Se hrăneşte cu iarbă
şi flori luminoase. Cred că ar fi bine să lichidaţi mâncarea. Nu mai are mult şi se strică. În
plus, veţi avea nevoie de multă energie în misiunea politică în care intenţionez să vă
trimit.
Fără nici o introducere, se apucă să le spună ce aveau de făcut.
- Un moment! îl întrerupse Zeze. Am pus masa, caut nişte pahare şi mă întorc să ascult.
- Caută liniştit! spuse enologul. Cel care trebuie să fie foarte atent este Hosman. El e
baza.
Supărat că e desconsiderat în aşa hal, secretarul se apucă să scotocească prin dulapuri şi se întoarse cu o sticlă de whisky şi mai multe pahare.
- Nu ştiu ce băutură e asta, dar îmi place, spuse Imer.
- E whisky, se trezi vicepreşedintele vorbind. Eu am ascuns sticla. În 1922 nu era voie să se consume alcool. Meseria de investigator e periculoasă. În faţa pericolului, fiecare are câte o sticlă de alcool, ascunsă, pe undeva.
- Hopa! tresări şeful enocraţilor. Începe să se conecteze memoria ce ţi s-a introdus
pentru a juca rolul unui investigator. În mod normal, ar trebui să cer să ţi se şteargă, din nou, toate informaţiile reziduale, dar nu cred că acestea pot avea influenţă asupra
personalităţii politice complexe care eşti.
- Nici cu personalitatea ta enologică nu mi-e ruşine. Le tragi la

măsea, nu te-ncurci.

- Avem un principiu: cu cât bei mai mult, cu atât îţi aduci aminte mai bine. Noi, enocraţii, suntem o grupare cu un subconştient foarte puternic.

- Eu vreau vin, spuse Diana.

- Şi eu, spuse Albert.

Se apucară să mănânce, să bea şi să asculte. Enologul le vorbea şi mai întrerupea
expunerea, din când în când, pentru a mai sorbi din pahar şi pentru a mai lua o bucată de carne de infinal.

- Am înţeles, spuse vicepreşedintele. Vrei să găsesc o metodă democratică de îndepărtare a unui primar interimar dintr-o mică localitate.

- Sigur, dar fără violenţă. Primarul ales la locale a dispărut fără urmă şi, în locul lui,
conduce viceprimarul. Acesta e foarte simpatizat şi nu vrea să organizeze alegeri. În acest caz, trebuie să meargă cineva şi să-l dea jos.
- Am înţeles! Fără violenţă şi fără implicarea directă a enocraţilor. E departe?
- La câteva sute de kilometri de capitală, într-o regiune agricolă submontană.
- Adică vrei să ne ducem în localitatea aia, să tragem la o familie care simpatizează cu voi, enocraţii, să ne odihnim şi, pe urmă, să schimbăm viceprimarul susţinut de ţărani cu un om al vostru?
- Nu trebuie să mergeţi, aşa, pur şi simplu. Staţi aici, vă stoarceţi creierii şi, când aţi
stabilit un plan de bătaie, îmi daţi un telefon şi trimit maşina să vă ia. Dacă ar fi fost uşor, schimbam noi actualul conducător, nu mai apelam la voi. Necazul constă în faptul că
acesta e simpatizat de majoritatea populaţiei. Cum v-am spus, poliţiştii de acolo sunt de partea noastră, avem câteva familii de enocraţi infiltrate şi un număr de simpatizanţi. În plus, cam 30 % din săteni îl urăsc pe actualul viceprimar, ce se erijează în primar, şi l-ar vota cu toate mâinile pe omul nostru.
- De ce e localitatea asta mai importantă decât altele?
- Dacă nu am adus în discuţie lucrul ăsta, înseamnă că nu ne interesează decât pe noi.
- O să ne gândim, spuse Albert. Îţi sunt dator şi voi face tot ce e posibil să-mi plătesc datoria.
- Nu trebuie s-o iei aşa. Dacă suntem mulţumiţi, plătim bine. Dacă nu ai nici o idee sau mergi acolo şi nu reuşeşti, nu e nici un necaz. Ţi-am testat abilitatea politică şi nu cred că există unul mai bun decât tine.
- Nu ştiam că am abilităţi politice, dar, dacă spui tu, aşa o fi. Şi Aram Melior m-a luat de bun, m-a făcut vicepreşedinte privind imaginea şi relaţia cu presa, apoi s-a apucat să mă multiplice şi să

mă vândă ca material genetic la mafioţi.
- Nu te-a multiplicat Melior. Noi, enocraţii, te-am multiplicat. Aveam nevoie de inteligenţa ta şi, dacă răpeam originalele, cream multe suspiciuni. Nici nu puteam organiza o astfel de răpire, nici nu avea rost. Aveam la îndemână metoda mult mai simplă a conversiei de materie.

- Preşedintele ne-a lăsat să înţelegem că e mâna partidului, că ne-au sintetizat pe baza materialului genetic a trei autohtoni, nişte simpatizanţi sinucigaşi de-ai lor.

- Mi se pare normal. Probabil că n-a vrut să ştiţi că are de gând să vă ucidă.

- N-au tras decât în vicepreşedinte, spuse femeia. Cu mine, n-au avut nimic.

- N-au avut nimic şi te-au arestat pentru furtul unei pungi, care se dă gratuit la marfă. Dacă nu intra pe fir originalul tău, cred că te terminau. În primul rând, eu aveam un interes să vă multiplic şi pot demonstra că posed tehnologia conversiei. Cred că Melior a vrut să vă elimine pentru a putea promova originalele.

- Înseamnă că a avut dreptate Diana, spuse Albert. Nu putea fi decât mâna voastră, dar, totuşi, mai am o nelămurire: la spital, mi-ai spus că sunt originalul.

- M-am gândit că e mai bine să crezi că eşti originalul. Pentru a atinge performanţele politice pe care le speram eu, aveai nevoie de un moral foarte ridicat. În fond, n-am făcut nimic rău; originalul şi copia interferau cognitiv.

- Nu mai ştiu ce trebuie să cred. Vă jucaţi cu destinele oamenilor.

- Nu e adevărat. Destinul foloseşte oamenii ca personaje. Nu e nimeni de vină că ai nimerit în aerodina unui partid.

- E adevărat. M-am băgat ca ultimul prost în aventura altora.

- Nu are nici un rost să fii trist. Indiferent dacă eşti originalul sau copia, destinul te-a ales. Şmecheria e să-ţi urmezi flerul politic. Pentru a nu porni la luptă cu o singură dorinţă, să vă întoarceţi cât mai repede acasă, v-am renovat trei camere, unde aveţi tot ce vă trebuie. La etajul ăsta, nu mai e nimeni. Când sunteţi gata de acţiune, ridicaţi receptorul. Telefonul se găseşte în camera lui Albert şi are un singur fir, iar acela duce doar la mine. Dacă nu aveţi chef să spuneţi ceva, nu spuneţi. Simpla ridicare a receptorului şi punerea lui la loc, pune în mişcare automobilul solar, care vine să vă ia.

- Un automobil teleghidat?

- Autoteleghidat. Are toate informaţiile în memorie şi nu funcţionează decât la comanda voastră.

- Dacă ne certăm şi vrem s-o luăm în direcţii diferite?

- Atunci, selectează, ca prioritară, doar comanda lui Albert.

- Dacă ne văd ţăranii cum suntem îmbrăcaţi, cred că nici nu ne vor asculta.

- Am prevăzut şi acest aspect. Aveţi în dulapuri câte două rânduri de haine, unele de oraş şi altele pentru la ţară. Costumele pentru la ţară sunt costume cum au agenţii

electorali ai celui mai mare partid al oamenilor. Agenţii electorali sunt ceva obişnuit pentru ţărani; nu-i sperie şi le impune respect.

Terminară de mâncat, goliră sticla de whisky şi cele două sticle de vin din rucsac, apoi Adrian Imer îi conduse la camere. Aşteptă pe hol până îşi luară hainele de oraş, apoi îi adună în camera lui Albert, le arătă telefonul de contact şi, înveselit brusc, îşi luă rămas bun. Le strânse mâinile, îi îmbrăţişă pe rând, le recită cele mai deosebite urări de bine, sănătate, fericire, noroc, mult succes în misiune, şi ieşi.

Cei trei se priviră câteva minute, în linişte.

- Am uitat să-i mulţumim pentru găzduire.

- Iar el a uitat să ne mulţumească pentru masă.

Pentru că tot nu ştiau ce altceva mai bun aveau de făcut, începură să emită comentarii pe marginea hainelor primite. Bărbaţii luaseră pe ei costume elegante, bine croite, îşi

puseseră în picioare pantofi comozi, din bucăţi de piele moale, albe şi negre şi îşi
aşezaseră pe cap nelipsitele pălării din acea parte a istoriei Pământului, iar femeia
îmbrăcase un taior şi îşi pusese pantofi cu tocuri înalte. Erau miraţi că le veneau atât de bine, încât aveau tendinţa să creadă că totul fusese anticipat, iar şeful enocraţilor ştia dinainte ce avea să se întâmple.

- Nu ştiu dacă enologul are proprietatea de a anticipa lucrurile, dar ceva e sigur, a avut dreptate în privinţa mea. Ştiu cum vom proceda să-l dăm jos pe primarul ăla.

- Zău?! Cum?

- Veţi vedea. Până atunci, propun să luăm o pauză.

- M-ai liniştit, spuse Zeze. Voi aţi băut vin, dar eu m-am luptat din greu cu whisky-ul. Mă duc să mă culc. M-am îmbrăcat să ies în oraş, dar cad de somn. Mă scuzaţi.

Ieşi, se îndreptă direct spre camera ce îi fusese destinată, trânti uşa şi se aruncă îmbrăcat în pat.

- Ce facem? întrebă Diana.

- Eu aş face o plimbare prin oraş. Nu ştiu cum am făcut, dar am reuşit să păstrez actele
şi banii investigatorului Hosmann, care spune Imer că sunt eu. Am şi cărţile de credit.

- Nici mie nu mi-e somn. Să mergem!

Coborâră în stradă şi o luară, pe trotuar, în josul străzii. Când ajunseră în dreptul
restaurantului, unde intraseră pentru a ajunge la mitingul neautorizat al partidului, îl
văzură pe paznicul cu şapcă, haină cu epoleţi şi pistol la brâu şi izbucniră în râs. Omul le făcea semne prieteneşti cu mâna.

- Ăsta s-a învăţat la bani, spuse Albert. Mai vrea o sută de dolari.

- S-o creadă el. Nu mai intru acolo nici moartă. Să ne întoarcem!

Merseră înapoi, în susul străzii, şi se opriră într-un părculeţ plin de lume şi multe chioşcuri.

- Ce putem face?

- Să luăm nişte ziare şi să ne aşezăm la umbră, cu o băutură în faţă! spuse bărbatul.

- Dacă vrei să apuci să mai bei ceva, te sfătuiesc să te opreşti! se sperie Diana. E periculos.

- Ce e aşa periculos?

- E periculos să trecem prin zona asta. Nu vezi ce scrie?

- Văd, dar nu m-am gândit că mâzgăliturile de pe pancarte reprezintă o scriere. Credeam că e ceva avangardist.

- E în limba autohtonilor. Spune să nu trecem dincolo de linia roşie şi să ocolim zona.

- Puteau să scrie asta şi într-o limbă de circulaţie internaţională. Poate chiar în limba noastră, dacă tot se laudă că ne respectă pe noi, oamenii, atât de mult.
- Acesta este muzeul celor care trec pe aici.
- Nu prea trec. Văd că mai mult stau. Credeam că sunt nişte yoghişti săriţi de pe fix. De unde ştii că ar fi nişte trecători şi nu altceva?
- Am totul în memorie. Ştiind că a existat un original al meu care s-a făcut praf într-o
primărie de sector, iar informaţiile le deţineam amândouă, presupun că am vagi
cunoştinţe despre limba autohtonilor şi ştiu despre acest muzeu din ceea ce a citit ea
atunci când s-a aflat în institutul de prognoză privind investiţiile. Ştiu că pe aici se găseau
cu totul alte clădiri, lucru ce ne duce la concluzia că nu şi-au găsit alt loc să construiască
oraşul cinematografic decât în jurul muzeului. Lucru bun e că nu l-au deranjat.
- Ăştia, care trec pe acolo, au înţepenit şi au fost duşi la muzeu.
- Au ajuns în starea în care îi vezi pentru că au făcut imprudenţa să treacă dincolo de linia roşie, dar nu sunt complet înţepeniţi. E doar o părere. Deşi au o trecere lentă, ei se mişcă. Cei care sunt acolo de peste o sută de ani n-au parcurs mai mult de 20 de metri, fiecare în direcţia în care a plecat iniţial. Există o schemă, mereu reactualizată, a
deplasării celor care trec pe aici. Când un exponat ajunge la linia roşie, aceasta se
retrasează. Oricum, muzeul se măreşte tot timpul.
- Ca număr de exponate sau ca suprafaţă?
- Şi una, şi alta.
- Dacă nu există gard, intră orice prost.
- Există gard, dar e invizibil. Există şi un acoperiş imens. - Dacă există un gard, cum se intră?
- Din greşeală, pentru că nu se ştie ce scrie pe pancarte, cum

era să păţeşti tu, sau prin puterea voinţei.
- M-ai vrăjit, râse bărbatul. Cum să se treacă prin zid doar cu ajutorul voinţei?

- Cine a spus că trebuie să treacă cineva prin zid?! se miră femeia. Acolo unde există un zid, există şi o poartă.

- A dracului logică. Păcat că nu se ştie ce-a fost în capul celor care au păşit dincolo de linie şi cum au găsit poarta sugerată de tine. Dacă nu vorbesc, nu avem de unde să aflăm ce impresie le face această excursie fără sfârşit.

- Emit sunete, dar cred că şi sunetele se deplasează într-un timp mai lung. Dacă un
sunet face o oră până la noi, să zicem, un cuvânt se deplasează într-o zi, iar o frază simplă
pluteşte timp de un an. Cine stă să asculte? Se fac înregistrări şi se lucrează la un sistem
sonor de redare cu viteză sporită. Viteza trebuie să fie foarte mare şi nu s-a pus încă la
punct un aparat perfecţionat. E posibil ca tot ce spun ei să fie atât de lent, încât să fie

perceput ca o pală de vânt, iar ceea ce spunem noi, să fie atât de rapid pentru ei, încât să fie perceput ca un tunet.
- Ce mai muzeu! Vizitatorii imprudenţi se transformă în exponate. Pentru cine?
- Pentru vizitatorii imprudenţi, cum ai spus tu. Nu e un muzeu obişnuit. E un muzeu de sine stătător, ca însăşi ideea de muzeu. E un muzeu al celor ce trec pe aici.
- Interesant. Statuia aceea e dincolo sau dincoace de gardul invizibil? - Dincoace.
- Pe cine reprezintă?
- Nu reprezintă pe nimeni. E statuia veşnicului călător. E un omagiu adus celor care au trecut dincolo.
- Un fel de statuie a stabilităţii trecerii.
- Cam aşa ceva.
- Totuşi, trebuie să fi existat un model, chiar şi anonim, pentru statuie.
- N-a existat aşa ceva. S-a proiectat pe calculator şi s-au ales cele mai comune trăsături ale omului şi, statistic, cel mai des întâlnite. Statuia poate să semene cu oricine.
- Discuţia asta mi-a accentuat setea, spuse Albert.
Ocoliră muzeul, aşa cum făcea toată lumea, şi ajunseră în partea cealaltă a parcului. Văzură un chioşc de ziare şi se apropiară de taraba din faţa acestuia, unde erau etalate zeci de titluri.
- Sunt străin de locurile astea şi vreau să cumpăr un ziar, care să mă poată face să mă edific asupra lumii în care am nimerit, spuse Albert. Ce îmi recomanzi?
- Nu ştiu ce ziar să vă recomand. Eu sunt un simplu vânzător.
- Dă-mi un exemplar din cel mai bine vândut cotidian!
- “Evenimentul oraşului” e cel mai cerut. Vreţi doar exemplarul de azi?
- Dacă “Evenimentul...” acesta nu mă satisface, revin şi cumpăr exemplarul de azi din alte publicaţii.
- Nu m-aţi înţeles, spuse vânzătorul. Vreţi doar exemplarul de azi sau vă dau şi exemplare din alte zile?

- Îl iau doar pe cel de azi. Obişnuiesc să citesc ziarul în fiecare zi. În acest caz, e de la sine înţeles că nu mai cumpăr şi numărul de ieri.

- De ieri nu mai am nimic. De obicei, când cineva cumpără ziarul de azi, îl cumpără şi pe cel de mâine. Mulţi cetăţeni ai oraşului nostru sunt curioşi să ştie ce se va întâmpla poimâine sau răspoimâine şi cumpără şi exemplare de atunci.

- Eu obişnuiesc să cumpăr azi ziarul de azi. Pe cel de mâine, îl cumpăr mâine. Aici, nu văd ce sens au noţiunile de azi şi mâine; soarele bate tot timpul şi alternanţa zi-noapte nu există.

- Noaptea nu ştiu ce e, dar ziua e o secvenţă de timp formată din 24 de ore, după model uman. O zi ţine de la ora 0 până la ora 24.

- Cum e posibil să apară ziare din viitor?

- Nu ştiu. Eu sunt un simplu vânzător. Nu am nici cele mai vagi cunoştinţe de prognoză. Majoritatea cetăţenilor cumpără ziarul de azi, de mâine şi poimâine. Sunt mai închistaţi. Unii cumpără pe toată săptămâna viitoare. Sunt mulţi care iau mai multe ziare, pe o zi, două sau mai multe, în funcţie de ce bani au. Cel mai vândut exemplar a fost cel din ziua a cincea, începând de azi încolo. Nu mai am nimic, din nici o publicaţie. S-au dat rezultatele alegerilor.

- Care sunt acelea?

- Nu ştiu, ridică vânzătorul din umeri. Nu citesc ziarele şi nu mă interesează politica. - Măcar din comentariile celor din jur şi tot trebuie să ştii.

- Cititorii nu fac comentarii. Citesc, bagă ziarele în geantă şi îşi văd de drum. Am auzit că pământenii au obiceiul de a citi ziarul şi de a-l da din mână în mână. E un obicei barbar.

- Dacă vreau un ziar de luna viitoare? schimbă Albert subiectul. - Nu eşti de pe aici.

- Ţi-am spus de la început lucrul ăsta.

- Dacă vreţi ceva atât de îndepărtat, puteţi merge la institutul de prognoza informaţiilor. Agenţiile de presă nu pot face anticipări pe o perioadă mai lungă de 10-15 zile.

- Nu se întâmplă să se dea greş?
- Ba da, pentru că numai prezentul e sigur, dar ştiţi cum e: unii speră să se întâmple ceva, alţii speră să nu se întâmple, spuse vânzătorul. Când e câte o greşeală majoră, se trage un tiraj suplimentar, cu modificările şi scuzele de rigoare. Cum modificările sunt, de obicei, nesemnificative, nu se întâmplă să-mi vină prea des tiraje din astea. S-a observat că există o unitate dialectică între ştire şi influenţa ei asupra realităţii. De foarte multe ori, textul din ziar face ca întâmplarea povestită să aibă loc.
- Ciudat paradox.
- E pleonasm. Toate paradoxurile sunt ciudate. Paradoxul se hrăneşte, în presă, cu parabole, iar parabolele, sunt minciuni demne de o cauză mai bună. Când îl laşi singur, ziaristul scrie numai prostii.
- Cine ai vrea să-l îndrume spre chestii deştepte?

- Puterea. Ziaristul, care nu urmează linia puterii, este lăsat să se piardă.
- Asta nu mai e democraţie, spuse Albert. Unde se ascunde libertatea de exprimare?
- N-am spus că libertatea de opinie nu există. Fiecare jurnalist poate să spună ce
doreşte, numai că nu e frumos să facă un astfel de lucru. Pentru a se apăra de ei, puterea a creat ziarele cu limbaj dublu.
- Zău?! În ce ar putea consta acest limbaj dublu?
- În aceea că, una scrie în ziar şi alta citeşti tu, îl lămuri vânzătorul. Citeşti în ziar tot
felul de prostii, iar cu ochiul informaţional găseşti, în subtext, lucruri foarte interesante.
- Rezultă că ar trebui să ne căim amarnic pentru faptul că nu deţinem acest ochi? - Cam aşa ceva.
- Ia câte un exemplar din fiecare cotidian, pe următoarea săptămână, şi să mergem! spuse Diana.
- De banii ăştia, vă dau cotidienele pe 15 zile, toate săptămânalele de săptămâna
viitoare, revistele tuturor speciilor extraterestre şi câteva publicaţii cu imagini picante, spuse vânzătorul.
- Bine. Dă-ne ce doreşti dumneata!
Albert luă teancul de ziare şi reviste şi, după ce se depărtară destul, astfel încât să nu
fie auziţi, îi spuse femeii că locuitorii de pe acolo făceau o groaznică ruptură între bine şi adevăr. Putea fi adevărul de orice tip, principalul era ca ziaristul să scrie cu talent, dar în serviciul puterii.
- Nu trebuie să te fereşti, spuse secretara. Aici, toată lumea face politică în gura mare. Nu se fereşte nimeni de nimic.
Găsiră o grădină mai ferită, cu multă vegetaţie în jur, şi se aşezară la o masă. - Ce bem? întrebă Diana.
- Avem doar suc din fructe de indiole sau comprementine şi prăjituri de golda, spuse chelnerul care se apropiase între timp.
- O băutură slab alcoolică, o bere, ceva.

- Nu ştiu ce e aceea “bere”, iar voi nu ştiţi ce vorbiţi.

- Cum nu ştim ce vorbim? se enervă investigatorul. Credeam că berea e o băutură universală; se poate fabrica din orice.

- Faptul că nu ştiu eu ce e berea, nu înseamnă nimic, insistă chelnerul. Faptul că doriţi o băutură alcoolică, înseamnă ceva. Nu ştiţi că este interzis consumul de alcool?

- Nu ştim.

- Ăştia au fabricat decorul ăsta de film şi văd că se întrec în a respecta adevărul istoric de la baza scenariului, în ceea ce priveşte prohibiţia, spuse Albert.
- N-are importanţă, spuse femeia. Adu două prăjituri şi două sucuri!
- Sucuri de indiole sau comprementine?
- Unul de un fel şi altul de alt fel.
- Prea bine, spuse chelnerul.
Se duse la bar şi, în scurt timp, reveni cu sucurile şi prăjiturile cerute. - Ăsta nu are obiceiul să dea restul?! se miră Albert.
- “All rest is silence”, spuse femeia.
- Asta ce mai vrea să fie?
- Aşa se scuză chelnerii pe aici când nu vor să dea restul. - A?!
- Mai bine să lăsăm restul şi să ne uităm puţin prin ziare, propuse femeia. N-o să-ţi vină să crezi. Publicaţiile de aici au şi o rubrică de anunţuri mortuare. Uite: “cotidianul nostru publică, la cerere, anunţuri mortuare gratuite!”.
- Macabru.
- Macabru sau nu, am găsit ceva foarte interesant într-un exemplar apărut peste 14 zile. - Ce poate fi aşa interesant?
- Ăsta din poză, nu eşti tu?
- Ba da, admise bărbatul.
- Află că aici scrie despre tine.
- Ce scrie?
- Că l-ai omorât pe Aram Melior.
- N-am de ce să-l omor. Chiar dacă l-aş urî, tot nu l-aş putea ucide. Nu-mi stă în fire. - Poate îl vei omorî din greşeală, spuse Diana.
- Poate îl va omorî celălalt Hosman. Face parte din echipa lui electorală.
- Exclus, spuse femeia. Eşti tu, îmbrăcat în costum de agent electoral.
- Dacă moare preşedintele partidului, ce se întâmplă cu alegerile? Cine le câştigă? întrebă Albert.

- Nu se ştie. Ai auzit ce a spus vânzătorul, că ziarele care anunţă rezultatele posibile ale alegerilor s-au vândut fulgerător. Cu un aşa slogan, e posibil să piardă alegerile. Ia,
ascultă: “Dacă îmi acordaţi votul vostru, vă promit orice”. Sau: “Suntem pe drumul cel bun, dar există drumuri şi mai bune”. Şi: “Nu mai vrem să trăiţi fără bani” e o tâmpenie. Necazul e că opoziţia are slogane la fel de tâmpite.
- Există opoziţie?
- Există, dar e o opoziţie destul de slabă, spuse femeia Uite ce spune: “Opoziţia a fost invitată în faţa guvernului, dar în faţa guvernului ploua”!
- E o glumă?!
- Nu cred. Ăştia au o climatizare foarte bună, care se întinde pe toată planeta. Presupun că au băgat o ploaie zdravănă pentru a împrăştia opozanţii.
- Nu vorbesc de climatizare, ci de jocul de cuvinte al ziaristului, spuse bărbatul.
- Lasă climatizarea! “Ioza are o singură istorie”, sloganul opoziţiei, nu e grozav, spuse Diana. Nu trebuie să divulgi faptul că istoria o rescrie fiecare după cum îi dictează
interesul. Sau ăsta: “E mai ieftin să descoperim singuri economia de piaţă”. Sau: “Dacă e să nu ne temem, putem să nu ne temem nici de viitor”. Cu sloganuri din astea, opoziţia e mai mult decorativă.
- Nu cred că le pierde, spuse bărbatul şi sorbi din sucul de comprementine. Are un
electorat de bază, sigur, un sistem de propagandă bun. Nu îi trebuie să facă promisiuni
concrete. Cetăţenii au observat că toţi aceia care au făcut promisiuni la obiect nu s-au
ţinut de cuvânt. Un slogan de maximă generalizare, maliţios, ironic şi autoironic,
totodată, e ceva nou. Poporul nu vrea ceva mai bun; vrea ceva nou. Vezi, mai bine, dacă scrie ceva despre noi!
- Nu găsesc nimic despre enocraţi şi misiunea noastră. Tragerea

scaunului de sub fundul unui primar interimar dintr-o localitate oarecare nu reprezintă un subiect gras pentru presă.
- Ce porcărie!
- Ce e porcărie, sucul sau faptul că nu găsesc nimic despre noi? - Sucul.
- Nici sucul de indiole nu e prea grozav, spuse Diana. Gustă şi tu!
- Cât despre misiunea noastră, nu scrie nimic pentru că, şi pe ziarişti, şi pe politicieni, îi doare în cot de ceea ce se întâmplă în teritoriu, spuse Albert. Mai interesant e faptul că nu scrie mai nimic despre enocraţi. După părerea mea, sunt o forţă şi mulţi simpatizează cu lupta lor împotriva mafiei.
- Poate nici nu se ştiu prea multe despre ei. Nu poţi să scrii chiar orice îţi imaginezi. Uite, aici, în ziarul ăsta! Scrie că institutul de prognoză a informaţiilor îi prezice
preşedintelui Melior un viitor sigur pentru noi.

- Sună mai mult ca o urare.
- E şi o poză, spuse femeia.
- Există oameni chiar mai urâţi decât în realitate. - Profund.

Răsfoiră ziarele şi, cum nu prea era mare lucru de citit, acestea fiind pline de reclame şi de păreri politice, mai mult sau mai puţin pertinente, băură din sucuri şi începură să se plictisească.

- Hai acasă! spuse Albert.
- Nu luăm şi o verlină?
- Asta e vreun tip de prăjitură?
- Nu, răspunse femeia. E o fiinţă. Uite acolo, la bar! - Ce mai e şi aia?
- Nu ţi-am spus? E o verlină. Am întâlnit una în arestul poliţiei. - Sunt două fiinţe siameze.
- Nu. E o eroare genetică. La început, când băştinaşii, forme imateriale de viaţă, nu prea ştiau multe despre oameni, s-au gândit, logic, că bărbatul şi femeia nu se înţeleg tot timpul deoarece merg pe drumuri oarecum diferite. S-au gândit, în consecinţă, că ar fi mai comod să se materializeze genetic sub o formă masculin-feminină. Ulterior, şi-au dat seama de greşeală, dar rasa verlinelor a rămas şi s-a înmulţit.

- N-am mai văzut aşa ceva, spuse Albert. Pe partea anterioară, e femeie, iar pe partea cealaltă e bărbat. Li se dă voie să umble, aşa, dezbrăcate?

- Din moment ce nu se ia nimeni de ea, cred că are voie. Fiind într-un decor cinematografic, e posibil ca verlina asta să fie vreo figurantă în vreun film. Poate fi chiar subiectul vreunui documentar.

- Mai degrabă, cred că e la lucru, adică la agăţat. Mi se pare foarte curios; are un singur cap şi două feţe, una anterioară şi una posterioară. O fi având o gândire comună?

- Nu. În arest, m-am împerecheat cu partea masculină a verlinei, iar partea feminină a făcut o criză de gelozie înfiorătoare, spuse Diana. M-au scos cu greu din mâinile ei. Ca să o poată viola, poliţiştii şi-au adus nevestele de acasă. Fiinţa asta nu se împerechează decât cu un bărbat şi o femeie, în acelaşi

timp.
- Şi stă la bar în două picioare. Nu văd cum ar putea să stea pe scaun.
- Sigur că nu poate, acolo unde ar trebui să fie fundul unei jumătăţi, este organul sexual
extern al celeilalte jumătăţi. De obicei, verlinele dorm în picioare, dar, atunci când sunt
foarte obosite şi nu le ţin picioarele, se aşează pe o parte. Sunt rare cazurile când partea

masculină se odihneşte pe burtă şi, logic, cea feminină se găseşte cu faţa în sus sau invers.
- Poliţiştii şi nevestele lor au violat astfel de fiinţe?! se miră vicepreşedintele. - Sigur.
- Cum au făcut?
- Cum se face.
- Vreau să întreb, cum au pus-o jos? Oricum ai întoarce-o, nu iese nici o simultaneitate.
- Au făcut-o în picioare, spuse femeia. Asta e poziţia obişnuită a verlinei. Când se
deplasează, mişcarea are loc cu faţa feminină sau masculină înainte, după cum se înţeleg.
- Luăm şi noi o verlină din astea? întrebă investigatorul. Văd că au mai venit două. - Sigur. De ce nu. Dar e cam scump.

- O ducem în cameră, ne distrăm, apoi dăm telefon enologului şi plecăm la treaba noastră. Nu văd ce mai avem de făcut pe aici.

- Nu ştiu dacă va vrea vreuna să meargă în cameră. Sunt fiinţe care nu suportă spaţiul închis. Trăiesc în pădurile din împrejurimi. Verlina din arestul poliţiei leşina foarte des din cauza claustrofobiei.
- Îi dăm mai mulţi bani.

- Sigur, spuse secretara. Aşa, s-ar putea să meargă. Am ochit-o pe aia, care abia a sosit; pare mai tânără şi mai nonconformistă. Are şi două feţe foarte frumoase.

Târgul cu verlina îi costă pe oameni o grămadă de bani. Îi dădură toţi dolarii, dar fiinţa
nu fu mulţumită; partea masculină cercetă cărţile de credit şi opri două dintre ele, aproape
pline.

- Dacă mai rămânem mult în oraşul ăsta artificial, nu mai avem bani din ăia, spuse Albert.

- Nici pe cărţile de credit rămase nu mai avem cine ştie ce, spuse secretara. Dacă nu ne plătesc enocraţii, vom fi nevoiţi să facem figuraţie în vreun film. Cu politica, am
terminat-o.

- N-am chef să fac nici o figuraţie, dar, la nevoie... Ce fel de filme se fac?

- Arta cinematografică s-a dezvoltat şi aici: oameni care înoată prin aer ca prin apă, cântăreţi care se transformă în stoluri de păsări electronice, clone infantile cu priviri monstruoase, androizi care se sărută delicat. Cine ar putea uita asemenea imagini?

- Noi, oamenii.

- Adică tocmai noi, oamenii, putem uita asemenea imagini şocante?! se miră femeia.

- Sigur. Am vizionat şi eu câteva filme din astea şi le-am uitat imediat. E o filmotecă întreagă la firma noastră de consultanţă în investiţii. Nu mi-au plăcut; filmele nu trebuie să fie mai proaste decât viaţa pe care o ducem. Şi mai e un lucru care nu-mi place: paradoxal, actorii joacă roluri de ţărani fără să fie măcar orăşeni.

- Vom vedea dacă vom fi nevoiţi să facem pe actorii, spuse Diana. Pe Pământ, se poate trăi rău şi fără bani. Nu ştiu cum o fi pe aici.

- Până vom afla, hai să ducem verlina acasă, facem ce facem cu ea, apoi plecăm în misiune.

- Nu facem ce facem deloc la voi, la domiciliu, spuse partea feminină a fiinţei. - Nu ne-am înţeles aşa, spuse investigatorul.

- Ştiu, dar am vorbit cu partea masculină şi ne-am înţeles că nu are rost să plecăm de aici fără un mic test.

- Pe cine vreţi să testaţi?

- Pe voi.

Partea masculină scoase un fiar imens dintr-o geantă, îl trase pe capul cu două feţe şi le spuse oamenilor să intre sub el.

- Unde?! se miră femeia.

- Sub fiar, spuse partea masculină.

- Aici, în mijlocul grădinii?!

- Sigur.

- Nu se poate să mergem mai încolo, printre arbori şi tufişuri?

- Nu.

Văzând că nu se pot înţelege cu verlina, oamenii îi făcură pe voie şi se băgară sub fiar, unde începură un dans, format din legănări şi zgâlţâituri specifice.

Cei câţiva autohtoni, oameni şi extratereştri nonumani, aşezaţi pe la mese, zâmbeau discret şi cu subînţeles, cu o gură, cu două sau mai multe, după câte capete aveau. Alţii, mai ruşinoşi, se prefăceau că discută probleme importante sau întorceau privirile în altă parte.

Când terminară, oamenii ieşiră de sub fiar, priviră stânjeniţi

împrejur şi se îmbrăcară.
Conduseră verlina acasă, îi dădură să mănânce, să bea şi se distrară până târziu.
Vlăguită, fiinţa părăsi clădirea, fără să scoată o vorbă, iar bărbatul şi femeia adormiră.

Îi trezi Zeze să le ceară nişte bani şi să le spună că vrea să iasă în oraş, să mănânce la restaurant şi să se distreze.

- Nu mai avem prea mulţi bani, spuse Albert.

- Am o problemă cu banii, spuse fostul secretar de partid. Vreau să demisionez din cauză că munca nu-mi este apreciată la valoarea justă, iar acum, când vreau şi eu să mă destrăbălez, aflu că aţi cheltuit voi toţi banii. Ce aţi putut cumpăra?

- Am cumpărat serviciile unei verline, spuse femeia.

Zeze începu să se lamenteze şi să blesteme o aşa mare tâmpenie, spunându-le că era plin oraşul de oameni sau autohtoni, care puteau fi cumpăraţi pe mai nimic.

- Am fost curios, se scuză vicepreşedintele.

- Acum, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să mergem şi să punem în funcţie omul enocraţilor, spuse femeia. Ai auzit ce a spus enologul-şef, că plăteşte bine? Ţi s-a conturat vreo idee?

- Mi s-a conturat o idee şi, cu cât trece mai mult timp, mi-e mai clar cum putem proceda, spuse Albert.

Ridică receptorul de la telefonul indicat de Imer şi ascultă câteva secunde. Se auzi o voce feminină care îi mulţumi pentru faptul că fusese apelată şi îl anunţă că maşina va fi în faţa clădirii în maximum un sfert de oră.

Îmbrăcară hainele de agenţi electorali, înlocuiră pălăriile cu nişte şepci muncitoreşti şi le împachetară pe cele de oraş, punându-le în rucsac; nu se ştia când le puteau fi de folos, mai ales că nu prea aveau de gând să rămână mult timp în mediul rural.

Coborâră în stradă şi văzură un automobil decapotabil, foarte deosebit de vechiturile din jur, dar foarte asemănător cu acela în care plecase vicepreşedintele şi secretara către firma de consultanţă în domeniul investiţiilor, unde ar fi trebuit să lucreze.

- Cred că ştiu să conduc o astfel de maşină, spuse femeia şi se aşeză la volan.

- Da, dar nu ştii încotro s-o conduci, spuse Albert. Am uitat cum a spus că se numeşte localitatea, iar enologul nu ne-a specuficat pe unde să ieşim din oraş.

- Dacă se ghidează singură, cum a apus Imer, ar trebui să pornească la comanda vocală a celui mai apreciat dintre politicieni, râse Zeze.

- Să mergem! comandă investigatorul.
- Nu pleacă.
- Să mergem în localitatea unde trebuie să punem un primar al nostru! repetă. - Nu vrea, spuse femeia şi învârti cheia în contact.
Porni de-a lungul străzii şi văzu că, după un timp, dacă ridică mâinile de pe volan,
maşina continuă să meargă singură. Străbătură o ţesătură de străzi şi ieşiră din oraş, unde, de-a lungul unui bulevard drept, prinseră viteză.

- Şi-a revenit! se bucură Zeze. Cred că n-a înţeles comanda iniţială; i-ai spus că vrei să ajungem într-o localitate, unde vrem să punem “un primar al nostru”. Care al nostru? Poate al lor, al enocraţilor. Noi nu suntem enocraţi.
- E posibil, dar discutăm degeaba. Bine că a plecat.
- Da, dar nu ştim dacă ne putem încrede în maşina asta. Fă un test; încearcă să o opreşti!
- Bine, încerc. Automobilule, opreşte-te!
Văzură că maşina încetineşte şi trage pe dreapta. Albert se dădu jos şi intră într-un lan de plante ciudate să se uşureze. Diana şi secretarul coborâră şi ei, făcură câteva mişcări să se dezmorţească, apoi se urcară la loc.
La comanda de pornire, maşina începu să ruleze şi, în scurt timp, prinse viteză. Din
cauză că şoseaua era foarte bine asfaltată, netedă şi uscată, nici nu simţiră cele câteva sute de kilometri până în localitatea unde trebuiau să ajungă.
Maşina se opri la poarta unei vile cu două etaje, iar călătorii se priviră miraţi. - Poate că aici locuieşte omul enocraţilor, spuse Albert.
- Nu locuieşte aici, spuse un grăsan în uniformă, venind din spate. Aici locuiesc eu. - Cine eşti dumneata?
- Şeful de post, poliţistul-şef.
Luă cascheta cu trei colţuri în mână şi îşi şterse, cu mâneca hainei, sudoarea de pe frunte.
- Bine că v-am văzut. Am alergat într-un suflet. - Aici trebuia să se oprească maşina?
- Da, dar nu ştiam când, le spuse. De trei zile pândesc venirea voastră.
- De unde putea şti şeful enologilor, acum trei zile, că vom ajunge noi aici? De unde
ştia el că ne va întâlni şi ne va convinge să acceptăm misiunea asta? Maşina era să nici nu pornească.
- Nu ştiu. O fi citit în vreun ziar. Ăştia, cu prognozele lor, au ajuns foarte departe. - Tu n-ai citit ce ar trebui să facem noi acum?

întrebă Albert.
- Nu. Şi nici n-am nevoie. Ştiu ce aveţi de făcut. - Ce avem de făcut? întrebă Albert.
- Intrăm la mine să ne sfătuim cum procedăm. Ne aşteaptă ceilalţi. Mâncăm, bem ceva şi ne sfătuim.
- Nu trebuia să tragem la o familie de prieteni ai enocraţilor?

- Familia mea e prietenă cu enocraţii, spuse poliţistul.
- A!
- Nu trebuie să vă miraţi. Uitaţi aici! Astea sunt actele voastre, iar aici aveţi împuternicirile de la partid. M-am ocupat personal de falsificarea lor.
Intrară într-o sală imensă de la parterul vilei poliţistului, unde, la mai multe mese întinse, pline cu bunătăţi, stătea şi saliva o mulţime de oameni şi băştinaşi. La vederea noilor veniţi, săriră în picioare şi începură să aplaude furtunos. Albert nu apucă să spună decât faptul că e impresionat de o primire aşa călduroasă, deoarece mesenii, ca la
comandă, se şi repeziseră la mâncare, băgând în ei ca sparţii.
- Ce înseamnă asta? întrebă Diana. N-au putut să aştepte să ne aşezăm şi noi.
- Vă rog să-i scuzaţi! spuse poliţistul. Vă aşteaptă de trei zile. Cred că şi-au pierdut răbdarea. Ştiţi cum sunt oamenii de la ţară.
- N-am nici cea mai mică idee cum sunt oamenii de la ţară, spuse Albert.
- Comuna noastră a fost construită după modelul unor comune de pe Pământ. Am găsit totul într-un album de arhitectură. Credeam că ştiţi.
- Nu ştiu. N-am prea fost pe la ţară.
- E, nu-i nimic! Orice început e bun.
Se aşezară la masă, începură să bea, să mănânce, la una cu ceilalţi meseni, şi să-şi ureze unul altuia succes în tentativa de a pune omul enocraţilor în locul actualului conducător.
- Chiar, cum vom proceda? întrebă un tânăr înalt şi chel. - O să vedeţi! spuse Albert.
- Vă rog să-l scuzaţi şi vă rog să mă scuzaţi şi pe mine că nu am făcut prezentările! spuse poliţistul. El este candidatul nostru.
- Nu trebuie să faci nici o prezentare. Nu avem de gând să stăm prea mult pe aici. Nu vrem să ne împrietenim cu voi. Îl punem pe dânsul ca primar şi plecăm.
- Nu prea văd cum puteţi să faceţi asta fără să iasă cu bătaie, se băgă nevasta poliţistului în vorbă.
- Veţi vedea!

- Bine, dar când? De trei zile aşteptăm să vă vedem.
- Lasă, dragă, oamenii să mănânce şi să-şi tragă sufletul! spuse poliţistul. - Aveţi o sală de spectacole în comună? întrebă Albert.
- Sigur. Avem sala Casei de Cultură.

- Încap toţi sătenii în ea?
- Sigur.
- Poţi să-i faci pe toţi să se adune acolo?
- Pot. Trimit subordonaţii şi, în două ore, toată suflarea e la Casa de Cultură.
Promisiunile vor fi după cum e felul omului: unora li se va promite spectacol, altora mese întinse, băutură sau cine ştie ce altceva. Fiecare ţăran are slăbiciunea lui.
- Vor fi unii, care, din diverse motive, vor vrea să se eschiveze.
- Pentru ei, vom folosi şantajul şi ameninţările. Mai rămân câţiva de adus cu forţa. Mă voi ocupa personal de acest lucru.
- Foarte bine. După ce terminăm de mâncat, venim şi noi, spuse investigatorul.
Poliţistul se ridică, îşi puse cascheta, salută milităreşte, dădu mâna cu cei din capul mesei şi părăsi incinta.
Cei trei oaspeţi mâncară, băură şi se băgară într-o discuţie despre animalele şi plantele din care fuseseră preparate bucatele. Nevasta şi o fiică a poliţistului se dovedeau a fi experte în arta culinară.
- După o aşa masă, mă ia cu somn, spuse Diana.
- Iar mie mi s-a urcat băutura la cap, spuse Zeze.
- Puteţi să vă duceţi la culcare, spuse Albert. Nu am nevoie de voi. După ce termin, vin şi vă iau.
- Nu se poate, spuse secretara. Vrem să vedem cum îl pui primar pe slăbănogul ăsta. - Atunci, să mergem!
Investigatorul se ridică în picioare şi dădu semnalul că trebuia să înceapă circul.
Ieşi afară, îl invită pe omul enocraţilor să se suie în maşină, în spate, alături de Zeze, iar el se urcă în faţă, lângă femeie, şi comandă maşinii să pornească.
La Casa de Cultură, primarul autoinstalat îi întâmpină radios şi le controlă actele.
- Sunteţi agenţi ai celui mai mare partid al oamenilor? îi întrebă.
- Sigur.
- Care dintre voi e conducătorul?
- Eu sunt, spuse Albert. Eu voi conduce şedinţa.
- L-ai adus cu maşina pe contracandidatul meu. Pot să iau asta ca

pe o insultă.

- L-am adunat de pe drum. Nu am prea mult timp. Dacă veneam direct la tine, cel care
eşti în funcţie şi poţi face presiuni electorale, îţi dai seama ce insultă era pentru amărâtul
asta?

- Pare logic ce spui, dar nu ştiu despre ce alegeri vorbeşti. Legea spune că, la dispariţia primarului, viceprimarul îi ia locul.

- La dispariţia fizică, adică la moarte. De unde ştii tu că a murit? - Dacă nu a mai apărut...

- Poate să apară oricând. Din cauza asta, nici nu organizăm alegeri, dar partidul are
voie să controleze ce priză ai la electorat. Dacă sătenii te vor pe tine, rămâi ca primar.

- Aaaa, e foarte bine aşa, se însenină viceprimarul, ştiind că majoritatea ţăranilor erau de partea lui.

Intrară în sală şi se aşezară la masa prezidiului. Încăperea era înţesată de lume, iar
poliţiştii se postaseră la intrări şi nu lăsau să iasă cineva, nici măcar până la W.C..-u.

- Am fost trimis aici să iau pulsul electoral al comunei, începu Albert. Partidul vrea ca, în fruntea obştii, să stea cel mai bun. Voi ştiţi cine este mai bun, viceprimarul sau
contracandidatul său.

- Viceprimarul e mai bun, se auzi o voce din sală.

- Nu am cum să ştiu eu asta. Voi ştiţi cel mai bine ce se întâmplă aici. Vă rog să luaţi cuvântul pe rând, în mod organizat! Vă voi înscrie pe o listă, iar voi veţi lua cuvântul şi vă veţi spune părerea despre unul sau altul. Nu am nici un chef de strigături.

Sătenii se bulucită să se înscrie pe listă, iar agentul electoral Hosman, cu răbdare, îi scrise pe toţi. Când îi numără, văzu că sunt 103 cuvântători.

Într-un vacarm de nedescris, cu aplauze puternice şi tropăituri din picioare, urmară câteva ore de discursuri entuziaste, care lăudau realizările viceprimarului, apoi
cuvântătorii începură să îşi piardă din aplomb. Printre admiratorii

conducătorului în
funcţie, vorbiră şi câţiva susţinători ai celui susţinut de enocraţi, fiind aplaudaţi firav din două grupuri aşezate mai în spate.
Cum termina unul de vorbit, imperturbabil, Albert îl tăia de pe listă şi îşi relua
îndeletnicirea de a desena cerculeţe, romburi, pătrate sau floricele. După şase ore de
osanale, ţăranii erau din ce în ce mai incoerenţi, iar ascultătorii începuseră să se uite pe
pereţi sau să tragă, pe ascuns, câte o înghiţitură de alcool şi să paseze sticla la prieteni.

În ora a 12-a lista abia ajunsese la numărul 60. Unii căscau, alţii tropăiau mărunt, cu vezica urinară umflată la maxim, iar conducătorul şedinţei zâmbea misterios, trăgând cu urechea spre dreapta, de unde se auzeau ghiorăituri de intestine.

- Ar trebui să întrerupem şedinţa, spuse viceprimarul. Este evident că populaţia mă vrea pe mine.

- N-ar fi statutar, spuse Albert. Trebuie să-i ascultăm pe oameni. Ei sunt cei care ne susţin. Unii spun lucruri foarte interesante, care ţi-ar putea fi de folos. Lista e pe sfârşite. După terminarea discursurilor, luăm o pauză de zece minute, apoi trecem la vot. Să se consemneze totul în procesul verbal! Un exemplar îmi trebuie pentru a-mi justifica activitatea.

- Bine, dar au trecut 14 ore şi nu am ajuns nici măcar la al 100-lea vorbitor. - Suntem pe-aproape.

Discursurile erau tot mai leşinate, cu fraze laudative, care se repetau. Majoritatea nu mai asculta ce spuneau vorbitorii; moţăiau în poziţia în care se găseau, pe scaune, în picioare, sau se uitau absenţi pe ziduri, fiecare cu gândurile lui. Prea puţini, cei care se încăpăţânau să fie atenţi, nu mai înţelegeau nimic de foame; se îndreptau de spate, îşi frecau muşchii amorţiţi, iar gândurile le zburau, tot mai des, spre casă, spre ceva bun de mâncat sau spre patul confortabil.

După 17 ore de cuvântări, şeful de şedinţă anunţă că propune o scurtă pauză, apoi îi invită pe toţi la vot.

Când poliţiştii deschiseră uşile, ţăranii dădură buzna afară. Obosiţi, înfometaţi şi însetaţi, foarte mulţi o luară direct spre casă, uitându-se înapoi, speriaţi, de parcă i-ar fi urmărit o haită de animale sălbatice. O altă parte se aşeză la coadă la WC-urile Casei de Cultură, se băgă prin tufişuri sau sări gardurile grădinilor din apropiere. După ce îşi satisfăcură necesităţile fiziologice, unii intrară înapoi, în sala de şedinţe, alţii formară grupuleţe şi începură să comenteze evenimentele, iar cei mai mulţi plecară acasă.

Când un poliţist dădu semnalul de adunare, pentru votul final, în sală nu se strânseră nici jumătate din cei care fuseseră la început.

Prefăcându-se că e mirat, Albert se întoarse către viceprimar şi îl întrebă de ce n-au intrat cu toţii, spunându-i că, la început, i s-a părut că erau mai mulţi.

- Erau mai mulţi, spuse viceprimarul. I-o fi apucat foamea şi au plecat acasă.

- Ce facem, dăm drumul la vot sau trimitem poliţiştii să-i aducă înapoi şi pe dezertori?

Viceprimarul, care nu-şi dădea seama dacă cei prezenţi erau simpatizanţii lui sau oameni plătiţi de contracandidat, se gândi să nu rişte şi îşi dădu acordul ca poliţiştii să plece după ceilalţi şi să-i aducă înapoi.

Oamenii legii ieşiră afară, unde şeful de post îi încolonă, le înmână câte un plic şi le dădu drumul acasă.

- Ce facem? întrebă investigatorul.

- Aşteptăm.

- Nu aşteptăm nimic! se auzi o voce din sală. Vreau să iau şi eu cuvântul. - Şi eu vreau să iau cuvântul, se auzi o altă voce.

- În cazul ăsta, spuse Albert, propun să facem o altă listă de oratori. Până vin şi ceilalţi, tot nu avem altă treabă. Peste exact două ore, iniţiem procedura de vot.
Cei care luară cuvântul, fură tot cei care îl voiau pe conducătorul actual, iar acesta,
crezând că va fi ales fără probleme, cu acelaşi procent, dar dintr-un număr mai mic de
săteni, zâmbi şi, prefăcându-se a fi calm şi amuzat, începu să-şi plimbe privirile pe pereţi. În realitate, procentul de 30 % din populaţia localităţii, sprijinitori ai omului dorit de
enocraţi, nici nu se mişcase din sală.
După două ore de discursuri lamentabile, votul arătă că funcţia de primar revenea
contracandidatului, cu un procent de 73 %, cei plecaţi acasă fiind deja beţi şi în paturile
lor.

Conducătorul şedinţei îl felicită pe câştigător, transmise sincere regrete viceprimarului şi ceru să se consemneze rezultatele alegerilor în procesul verbal. Neînţelegând dacă tot ce i se întâmpla era real sau nu, fostul conducător al obştii rămăsese proţăpit în picioare şi se uita de la unul la altul.
- Misiune îndeplinită, râse Diana când ajunseră afară.

- V-am spus să aveţi încredere în mine, spuse Albert. Jongleria asta electorală e arhicunoscută pe Pământ. Nu mă temeam decât de un singur lucru: era posibil să cunoască şi cei de aici şmecheria şi să-mi pună piedici.

Şeful de post îl felicită pentru felul în care condusese şedinţa şi îi invită pe toţi la el acasă, la o masă intimă, numai ei între ei, oamenii enocraţilor. Dintr-o clipă în alta, trebuia să apară şi Adrian Imer, enologul-şef.
- Am mâncat de ne-am spart, spuse Zeze.
- Da, dar eu vă invit la o masă ceva mai specială, pe bază de acroniu.
- Am auzit chestia asta. În unele localităţi, autohtonii pun acroniu şi în mâncare.

- Nu toţi locuitorii îşi permit un astfel de lux. Cei care îşi permit, au învăţat de la autohtoni să gătească o astfel de mâncare.

- Te pomeneşti că miza meciului cu viceprimarul e tocmai acest metal, se lumină Albert.

- Ai intuit bine, spuse poliţistul. Idiotul care se erijase în primar nu voia în ruptul
capului să aprobe deschiderea unei mine de acroniu. În zona asta, există zăcăminte foarte mari. Se pot crea foarte multe locuri de muncă şi se poate preîntâmpina o catastrofă. S-a descoperit că se găseşte acroniu şi în subsolul capitalei, iar minerii disponibilizaţi s-au apucat să caute noi locuri de muncă prin abatajele oraşului.

- Dacă ştiam, negociam la sânge serviciul pe care vi l-am adus.

- Tocmai asta am vrut noi să preîntâmpinăm. Dacă ştiai pentru ce îţi pui în valoare
talentul de politician, îţi dădeai seama de valoarea acestui talent şi erai tentat să joci la

două capete. Uneltele politicii, cum eşti tu sau eu, trebuie folosite în aşa fel, încât să sape într-o singură direcţie.

Şeful de post înmână fiecăruia câte o carte de credit şi reînnoi invitaţia la o masă, cu mâncare şi băutură pe bază de acroniu. După ce se urcară în maşină, Hosman dădu ordin să meargă înapoi, la vila omului de ordine, şi căzu pe gânduri.

- Măcar sunt ceva bani pe cărţile astea de credit? întrebă într-un târziu. - Puteţi trăi liniştiţi câţiva ani cu banii ăştia.

- Ne putem cumpăra chiar şi câte un bilet pentru planeta Pământ?

- Sigur, vă ajung banii, dar nu văd ce vreţi să căutaţi pe Pământ. - A, nimic. Am întrebat şi eu, aşa, să fac o evaluare.

Când ajunseră, se dădură jos din maşină, urcară scările casei, trecură prin sufrageria vastă unde se îndopaseră votanţii enocraţilor şi urcară la primul etaj. Într-o încăpere elegant mobilată, masa încărcată îi aştepta, emanând un miros discret de migdale.

La masă, se aşezaseră deja membrii familiei poliţistului-şef, adjunctul acestuia, câţiva ziarişti, mai mulţi enocraţi şi susţinători ai primarului deja ales.

Se aşezară şi ei, la capătul dinspre uşă al mesei, cu gândul să nu stea mult. Voiau să mănânce ceva, preparat cu acroniu, mai mult din curiozitate, şi să plece spre capitală.

- Ce rost are să vă grăbiţi? întrebă şeful de post. Noi vă aşteptăm de câteva zile.

Suntem nervoşi, obosiţi, dar succesul de azi ne face să uităm de necazuri. Vă daţi seama ce se întâmpla dacă nu reuşeam să-l impunem pe omul nostru?

- Ce se întâmpla? întrebă Zeze.

- Trebuia să intervenim în forţă. Acest lucru ar fi fost o palmă dată democraţiei, dar nu aveam ce ne face, trebuia să acţionăm.

- Chiar, unde este cel ales?!

- L-am trimis să preia gestiunea primăriei. Viceprimarului nu-i convine acest lucru, dar nu are ce să mai zică; rămâne ca adjunct

şi nu mai are nici o putere.
- Crezi că viceprimarul va lăsa lucrurile aşa?
- Nu cred asta, dar acum, orice face, se plasează în afara legii. La momentul potrivit,
voi face o vizită de prietenie la duşman. Nu vrea să se sinucidă nici dacă îl plăteşti. Ăsta e unul din ăia care a ajuns la mintea cea de pe urmă prea din timp.
- Să fiu în locul dumitale, eu l-aş ierta, spuse Albert. - Dom'ne, eu îl iert, dar nu-i fac nimic! râse poliţistul. - Dacă scapă?

- Dacă eşti vinovat, ai de ce scăpa; dacă eşti nevinovat, n-ai de ce scăpa. Viceprimarul e nevinovat.
- Profund, râse Zeze.

- Îţi convine să râzi; umorul e un mod de a nu lua pe cineva în serios. Ca om al legii,
trebuie să mă ocup şi eu cu ceva, să pot justifica salariul primit. Orice fiinţă are tendinţa naturală ca, după ce şi-a asigurat un loc sub soare, să solicite un loc la soare. De când şi-a întins mafia oraşelor miile ei de braţe până aici, la ţară, au dispărut hoţii, care s-au supărat pe noi şi nu mai vor să fure.
- Mafioţii nu sunt tot nişte hoţi?
- Ba da, dar mafioţii sunt hoţi cinstiţi; nu-i poţi prinde. De când cu lupta asta
generalizată împotriva corupţiei generalizate, s-a umplut planeta de anticorupţi. În
privinţa corupţiei, vrem să mergem până la capăt, dar unii merg cu maşina şi alţii pe jos. Mulţi, foarte mulţi mafioţi pozează în luptători contra corupţiei.

- Asta nu e vilă construită din salariu. Te-ai pus în serviciul enocraţilor. Dacă ăştia nu sunt un partid, înseamnă că sunt o structură mafiotă. Te-am văzut cum împarţi la plicuri cu bani. În fond, ce am făcut noi la Casa de Cultură, e o acţiune mafiotă.

- Lasă, că nici viceprimarul celui mai puternic partid al oamenilor nu e mai breaz decât noi. Partidul ajută zonele defavorizate de el. Imaginea planetei noastre este la fel de bună ca anul trecut, dar anul trecut a fost proastă.

Albert îi arătă masa întinsă şi îi spuse că, totuşi, oamenii de pe Ioza trăiesc bine fără un
ban în buzunar. Fără un cadru legal coerent şi fără o organizare judicioasă a economiei,
nu înţelegea de unde ar fi putut populaţia să-şi procure suma minimă pentru supravieţuire.

- Am observat şi eu lucrul ăsta, demn de cartea aia a voastră, a recordurilor, spuse poliţistul.

- Mai degrabă, cred că e planeta puţin locuită, are bogăţii încă

neexploatate şi, în condiţiile astea, nu poate cineva să moară de foame nici să vrea.
- Aşa e. Aici, norocul şi-l face omul cu mâna lui, chiar dacă e alergător de cursă lungă. - Oricât ar fi de bine aici, eu prefer să plec acasă, spuse Hosman.

- Mai degrabă, cred că voi, oamenii de pe Pământ, vreţi să duceţi traiul de aici, acolo, la voi acasă.

- Nu sunt aşa sigur. Pe Pământ, s-au întâlnit mai multe cazuri, când, din cauza sărăciei, mai mulţi nebuni s-au făcut bine.

- Iar voi, în loc să rămâneţi aici, să sfinţiţi locul, vreţi să plecaţi la tratament, râse şi poliţistul.
- Omul sfinţeşte locul, dacă îl are, cum sunteţi voi.

- Cu banii de pe cartelele alea, puteţi cumpăra pământ, vă puteţi face fermieri sau
puteţi să vă apucaţi de o afacere. Puteţi să rămâneţi în serviciul lui Adrian Imer; văd că vă apreciază şi vă plăteşte bine.
- Nu avem de gând să rămânem în serviciul enocraţilor. Nu ne plac metodele lor.
- N-au fost aşa totdeauna. La început, a fost o revoluţie ale cărei efecte nu s-au simţit.
Atunci, enocraţii, altfel veseli şi cheflii, s-au supărat şi s-au gândit să înceapă cu o
reformă a revoluţiei respective. Ştim cu toţii că la baza oricărei dictaturi stă o revoluţie. A
fost nevoie de mitinguri chiar şi pentru legiferarea mitingurilor. S-a dat o Cartă a Apărării
Drepturilor Omului, dar, din cauza posibilităţilor ei limitate, se apără doar drepturile câte
unui om, ales la întâmplare; întâmplarea face ca acesta să fie un premier, un preşedinte,
un mare om de afaceri, acolo. Preşedintele interimar se arată şi acum optimist în ceea ce
priveşte pesimismul poporului. Mafia şi partidele sprijină actualul guvern, aşa cum au
sprijinit şi precedentul guvern, adică prost. Vântul de libertate din oraşe bate mai mult
dinspre spitalele de boli infecţioase. S-au întrebat că, dacă oamenii sunt câini, câinii ce
sunt? S-au gândit că fantezia omului nu are limite, ci garduri de sârmă ghimpată. Aşa le-a
venit ideea înfiinţării de puşcării private, al căror monopol îl deţin şi azi. Deţinând un
sistem de securitate foarte perfecţionat, s-au declarat “furnizor de securitate” pentru toată
lumea. Şi-au dat seama că cetăţenii sunt deştepţi de dau în gropi şi au încetat să mai ajute
administraţia să le astupe. Totul a început prin schimbarea a patru

miniştri; în bine.
Pentru a impune ideea climatizării generale, la acel început, pentru a nu mai tremura de frig în case, a îndemnat cetăţenii să iasă afară. Limita răbdării a depins de cât a putut să rabde fiecare.

- Impresionantă activitate, dar cam anarhică, spuse Albert. Pe Pământ, nu mai e nici asta. Nu mai merge nimic ca lumea.

- Nici nu are ce să meargă, spuse Zeze. E trist; până şi cerşetorii au început să se îmbrace prost. Cerşetorii au început să se aşeze în faţa primăriilor şi să facă greva foamei, în semn de protest că nu au ce mânca. Sunt aşa caraghioşi; nici nu mai pot vorbi la telefonul mobil de foame. Unul s-a aruncat în faţa unui tren de marfă plin cu mâncare.

- Aşa se întâmplă; când săracii şi bogaţii sunt îmbrăcaţi la fel de prost, se naşte o nouă religie: moda. Atunci când sărăcia va deveni populară şi aici, pe Ioza, oamenii de presă vor avea marea şansă de a se putea acoperi cu ziare, glumi unul dintre jurnaliştii aflaţi la masă.

- Oricum ar fi, în curând, vom avea o singură idee fixă, spuse Hosman. Să nu înnebunim.

- Îmi place asta, spuse un alt ziarist. O notez.

- Ne distrăm în cinstea celui ales, iar el nu mai vine? spuse secretara.

- Sigur. E un tâmpit care trebuie să asculte de noi. Putea fi oricare altul. Nu e necesară prezenţa lui.

- Am văzut. E un băiat fin; are calităţi abia sesizabile, încercă Diana să atenueze brutalitatea poliţistului.

- Aşa e, spuse acesta. Nu are puterea să ţină în mână o şedinţă aşa tensionată, cum a făcut domnul trimis de Imer.

- Stau, aşa, şi mă gândesc ca prostul, încercă Albert să abată sensul discuţiei, cel dispărut, primarul ales democratic, a fost răpit de enocraţi?

- Nu putem şti acest lucru, aşa cum nu putem şti multe lucruri.

- Pe partea cealaltă, putem şti acest lucru, aşa cum putem şti o mulţime de lucruri. - Întrebarea e dacă vom găsi vreodată răspunsul.

- Am început să filozofăm, spuse Diana. O fi din cauza acroniului. Vinul ăsta e prea bun ca să fie adevărat.

- E foarte adevărat, spuse poliţistul. E preparat de enologi. Acroniul l-am adăugat noi.
Acest metal face foarte bine şi nu dă efecte secundare. Nu s-a plâns nimeni până acum.

- Cred că ar trebui să plecăm, spuse vicepreşedintele.

- E păcat de vin, spuse Zeze.

- Nu e păcat de nici un vin. Am băut şi am mâncat destul.

- Vă sfătuiesc să-l aşteptaţi pe Imer, dar, dacă doriţi, sunteţi liberi.

- Ce facem? întrebă secretara.

- Aşteptăm să vedem dacă n-am aşteptat degeaba. Să avem răbdare!

- Nici noi nu mai ştim de ce trebuie să avem răbdare. Am văzut că, oriunde ne-am afla, ne găseşte şeful enocraţilor. Are un serviciu de spionaj foarte bine pus la punct.

- Spunea ceva despre montarea unor ochi informaţionali şi, din cauza asta voia să-l aşteptaţi, spuse poliţistul. Cred că se referea la voi.

- De ce?

- Pentru că noi avem astfel de ochi.

- Toţi?

- Doar cei cu mulţi bani.

- Nu mai am chef de nici un ochi informaţional, spuse Albert. Dacă maşina nu ne ascultă, luăm un tren până la astrodrom şi plecăm acasă.

- Treaba voastră, dar nu e bine să pierdeţi o ocazie ca asta. E vorba să vă ajute şi nu cred că Imer vă va lua vreun ban. Dacă era să vă oprească bani de pe cărţile de credit, sumele pe care le aveaţi acum erau mai mici.
- Poate ne-a oprit ceva dintr-o sumă şi mai mare, spuse Diana. - E posibil, spuse poliţistul.

- Dacă ne-a oprit bani la toţi trei pentru montarea de ochi informaţionali, eu ies în dezavantaj, spuse Zeze. Posed deja un astfel de sistem optico-electronic.
Îşi scoase ochiul, îl arătă celorlalţi şi îl vârî la loc, sub pleoape.
- Nu cred că ţi-e de vreun folos. Nu e conectat la reţeaua de sateliţi.
- Cât timp am fost secretar în departamentul de propagandă al partidului şi şef de filială
în Lahr, am fost conectat informaţional, dar m-am decuplat să nu se ştie unde sunt, spuse
Zeze. E posibil să fiu căutat pentru uciderea vicepreşedinţilor Valentin Zega şi Cibil
Negresco.
- Bravo! se supără secretara. Pe mine m-au arestat pentru furtul unei plase de plastic, iar tu, un criminal notoriu, umbli liber prin societate.
- Şi se mai divulgă şi în faţa unui poliţist, spuse gazda.
- Într-o societate democratică, marii criminali şi corupţii de vază nu sunt arestaţi de
nimeni. În cazul de faţă, tu nu mă poţi aresta pentru că eşti băgat prea adânc în ţesătura de interese a enocraţiei. Dacă mă arestezi, vă dau în vileag toate matrapazlâcurile.
- E adevărat, spuse şeful de post, buturuga mică răstoarnă carul mare, dar nici din ea nu se mai alege ceva. În acest caz, ar trebui să vă puneţi ochii electronici şi să nu vă mai
opriţi până în zona întunecată. Dacă puteţi, ar fi bine s-o ştergeţi chiar pe Pământ sau pe
altă planetă.
- Asta şi vrem să facem, spuse Albert, să plecăm acasă. Cât despre montarea de ochi electronici, eu nu am nici un chef să mi se scoată ochiul cu care m-am născut. Enologulşef n-a mai venit.
- O fi avut vreo treabă, dar nu îi stă în obicei să uite vreun amănunt. O fi aranjat el ceva, pentru că, dacă stau să mă gândesc mai bine, puteţi să vă duceţi şi singuri la mamele-bazale.

- Unde?

- La mamele-bazale. Sunt nişte fiinţe atemporale, care, printre altele, pun şi ochi informaţionali. Nu veţi simţi nici o durere.

- Cum adică, printre altele?! se miră Diana. Mai montează şi alte organe? - Sigur.

- Da, mamele-bazale îţi pot pune un organ în plus, dar am auzit că, dacă greşesc sensul timpului, te poţi trezi şi cu organe în minus, spuse Zeze. Mi-e frică.

- Nu are de ce să-ţi fie frică. Dacă Imer le-a plătit, le-a plătit atât de bine, încât vor fi foarte atente cu voi şi vor lucra cu profesionalism.

- Dacă nu le-a plătit deloc?

- Ştiu eu? se întrebă poliţistul cu jumătate de gură. Eu sper să le fi plătit.

- Vorbim degeaba, spuse Albert şi se ridică de la masă. Ne suim în maşină şi mergem în capitală. Ne odihnim, apoi ne gândim ce e de făcut.

Mulţumiră pentru masă, salutară pe toţi cei prezenţi, apoi ţinură câte un mic discurs, urându-le succes în acţiunea de deschidere a minei şi de extragere a acroniului. Strânseră mâinile gazdelor, coborâră scările şi ieşiră în stradă. În aplauzele simpatizanţilor enocraţilor, se suiră în maşină, zâmbiră protocolar şi fluturară mâinile.

- Spre capitala Lahr! spuse investigatorul.

În loc s-o pornească înainte, maşina se întoarse şi porni spre capătul opus al localităţii. După ce trecu de Casa de Cultură şi primărie, prinse viteză şi o luă spre munte.

- A înnebunit. Nu mai ascultă ordinele.

- Ce facem? întrebă Diana. Nu avem ce căuta în munţi.

- Dacă sărim şi, printr-o minune, scăpăm neschilodiţi, nu avem cu ce ne întoarce. - Nu putem sări, spuse Zeze. E viteza prea mare.

Automobilul trecu peste două dealuri stâncoase, intră într-o vale, depăşi câteva curbe periculoase şi se opri la marginea unui sat.

- Presupun că aici trebuia să ajungem, spuse Hosman. - Dacă tot ne-am oprit...

Văzură că şoseaua se continua spre stânga şi se pierdea în munte, luând-o pe marginea unui râu.

- Aici trebuia să ajungeţi, se auzi o voce din spatele unor arbori. - Putem şti cu cine avem de-a face?

- Suntem trei mame-bazale. Mamele voastre bazale. Am fost angajate să vă remodelăm puţin.

Ieşiră la lumină nişte creaturi monstruoase şi începură să se apropie.

- Ar fi fost politicos să ne întrebaţi pe noi dacă vrem să fim remodelaţi, spuse Diana.

- Asta e o prostie, spuse o mamă-bazală. Dacă s-a plătit, noi ne facem datoria fără crâcnire.

- Maşină, întoarce şi du-ne în capitala Lahr! se răsti Albert.

Văzu că automobilul nu voia să se urnească, iar dihăniile se

apropiaseră şi întindeau spre ei zeci de membre lipicioase.

Prima fu înghiţită secretara, apoi urmă Zeze. Cea de-a treia mamă-bazală îl apucase pe Hosman de gât şi îi zâmbea cu o gură imensă.

Capitolul X

Albert fu nevoit să asculte o scurtă lecţie despre originea şi evoluţia mamelor-bazale;
în poziţia în care îl înţepenise dihania, nici nu avea de ales. Află că monstruozităţile
primiseră numele de mame-bazale de la ţăranii din satele apropiate; ei le foloseau pentru
a renaşte atunci când erau pe moarte. Banii cu care îşi plăteau astfel de servicii, îi aveau
numai sătenii, deoarece îi obţineau din traficul ilegal cu acroniu, mafioţii autohtoni şi unii
enologi; orăşenii, care erau nevoiţi să trăiască din salarii, şi ţăranii, care trăiau din recolte,
nu-şi puteau permite un astfel de lux. Ei apelau la servicii de montarea ochilor electonici,
la translocaţii genetice, translocaţii în timp, translocaţii propriu zise şi alte mărunţişuri.

Mamele-bazale erau, de fapt, fiinţe extraterestre, numite licronite. Erau aduse pe Ioza de o rasă superioară de extratereştri, evoluau şi ajungeau la gradul maxim de
metamorfoză. În acest stadiu de maturitate, deveneau nişte entităţi non-timp şi se
ascundeau în pădurile din jurul aşezărilor rurale. Erau fiinţe cu multe pseudopode, foarte folositoare pentru oameni şi autohtonii umanoizi.

- Astea sunt basme, spuse omul. Unde mă găsesc?

- În uterul meu. Înainte de operaţia de instalare a unui ochi informaţional, are loc o operaţie de conectare la uter.

Văzând că omul se îneacă de emoţie, capătul unei pseudopode i se aşeză pe faţă, ca o mască de gaze, asigurându-i oxigenul. O a doua pseudopodă, de aceeaşi mărime cu
prima, îi asigura neutralizarea toxinelor, iar mai multe pseudopode mici lucrau la
metabolism.

Dură mai mult timp până la formarea unei conexiuni între creierul

omului şi fiinţa extraterestră. Miile de pseudopode mici, lipite pe cap, formau cu mare greutate o ţesătură de tip creier în evoluţie - creier evoluat. Scoaterea unui om din sistemul temporal strâmt şi plasarea lui într-un sistem non-temporal avea, de cele mai multe ori, conotaţii tragice. Subiectul simţea că e închis în afara timpului şi începea să scâncească sau chiar să se pună pe un plâns în hohote. Simţea cum, împrejur, timpul se strânge tot mai mult. Încercarea de a zdrobi pereţii unei celule non-timp, unde, până atunci credea că e o fericire să te refugiezi, îi dădea acum o senzaţie dureroasă.

- Am terminat cu tine, auzi vocea mamei-bazale. - Cum adică?

- Ţi-am montat ochiul electronic.

- Aşa repede?

- Ţi s-a părut că e repede. În realitate, operaţia mi-a luat ceva timp. În ce cadru vrei să te plasez?

- Pune-mă acolo unde m-ai înghiţit!

- Nu se poate. În timp ce lucram, am luat-o pe şosea, aşa, la vale şi am căzut pe
gânduri. Am trecut prin mai multe zeci de localităţi, apoi am străbătut capitala şi am luato spre vest; nici eu nu ştiu unde am ajuns. Nu reuşesc să fac translocaţia. După operaţie, ţi-au rămas ceva bani, dar nu îţi ajung pentru o deplasare aşa lungă.

- Pune-mă, aci, unde ne găsim!

- E dezolant. De jur împrejur, sunt doar câmpuri necultivate, animale cu obiceiuri din cele mai ciudate şi o căldură sufocantă. Ai cel puţin o sută de kilometri până la cea mai apropiată aşezare civilizată.

- Trimite-mă în capitală!

- Nu ai bani până acolo.

- Apropie-te de oraş, iar când consideri că am destui bani, fă translocaţia.

- Să mă plimb, aşa, degeaba?! se miră mama-bazală. Dacă îţi scad preţul distanţei până
într-un punct optim pentru translocaţie, nu-ţi mai rămân bani pentru translocaţia propriu
zisă.

- Cine te-a pus să vii până aici?

- Am căzut pe gânduri.

- Puteai să te controlezi.

- Nu puteam. Actele conştiente sau inconştiente au avut acelaşi scop: reuşita operaţiei. - Cum te-ai plimbat până aici pe gratis, poţi să mai faci un efort.

- Cine spune că m-am plimbat pe gratis? N-am străbătut nici un metru fără bani. - Ce inimă de mamă! Te-ai plimbat pe banii mei.

- În primul rând, nu deţin un sistem circulator pe bază de sânge, care să fie pompat de
vreo inimă, aşa că nu am inimă. În al doilea rând, mai lasă-mă în pace cu spiritul matern;
uneori, mă înfurii şi îmi aduc aminte că sunt o entitate extraterestră numită licronită.

Albert ignoră faptul că se găsea într-un întuneric total, se ridică în

picioare şi pipăi
peretele. Când îi alunecară picioarele şi căzu, îşi dădu seama că se găseşte într-o sferă cu diametru de doar câţiva metri. Îşi frecă genunchiul lovit, apoi se gândi să-şi pipăie ochii, dar nu simţi la nici unul răceala de sticlă pe care o simţise atunci când ţinuse în mână ochiul de la femeia care se făcuse praf la şedinţa de primărie de sector.

- Cred că sunt în acelaşi mediu virtual în care m-a băgat Adrian Ambajiu, iar bătrânul, în loc să mă decupleze şi să mă aducă în realitatea cotidiană, continuă un experiment
pervers.

- Înregistrez fluctuaţii psihice periculoase, spuse mama-bazală. Ce te face să crezi că nu te găseşti în mediul real al uterului meu?

- Faptul că nu mi-ai făcut nici o operaţie. Nu am nici un ochi artificial. În cavităţile mele optice se găsesc ochii mei, cu care m-am născut, ochi de natură organică.

- Într-una din cavităţile tale optice se găseşte un ochi informaţional sintetizat de mine.
Faptul că acesta e construit din ţesuturi organice, este chiar superioritatea noastră
tehnologică. Din cauza asta, noi, mamele-bazale, percepem un preţ foarte ridicat. Dacă a
plătit, e posibil ca Adrian Imer să aibă un interes foarte mare în privinţa voastră.

- Am o carte de credit. Ia ceva bani de pe ea şi du-mă în capitală!

- Am cercetat această carte de credit şi ai o sumă foarte mare pe ea. Nu-ţi scad decât o sumă foarte mică.

- Sper că nu-mi opreşti bani şi pentru drumul tău, înapoi, la poalele muntelui.

- Nu. În momentul în care am scăpat de tine, nu mai ai nimic de plată. Cum translocaţia îţi este plătită, ai de plătit doar drumul meu până într-un punct optim pentru efectuarea
acesteia.

Albert nu-şi putea închipui ce se putea întâmpla dacă nu plătea, dar nu putea să rişte; fiinţele astea aveau un comportament imprevizibil.

- Nu se întâmpla nimic rău, spuse mama-bazală citindu-i gândul. Rămâneai aici, în baza mea de date, aşa cum s-a întâmplat cu mulţi alţii. De obicei, nu lucrăm cu cetăţeni nesolvabili, dar mai au loc şi accidente. Dacă aveai vreo cartelă falsă, mergeam la Imer; am văzut că te apreciază foarte mult.

- Diana Overt şi Iacob Zeze unde sunt?

- Nu ştiu. Fiecare cu mama lui.

- Fără aceşti doi prieteni, mă simt destul de rău. Mi-au intrat în reflex.

- Nu e rău că ţi-ai pierdut prietenii; răul începe în momentul în care ţi-ai pierdut şi duşmanii.

- E o părere.

- Decât să începi să te vaiţi, mai bine mi-ai spune unde vrei să apari; peste puţin timp, pot să fac translocaţia.
- Vreau să ajung la cea mai apropiată gară de pe linia ferată ce duce la astrodrom. - E prea departe.
- Lângă sediul de partid.
- E periculos. E plin de mafioţi pe acolo.
- Nu pot să plec fără soacră-mea. Am scandal în familie.
- Cred că va trebui să pleci singur. Nu ai bani decât pentru un bilet şi mărunţiş pentru tren şi mâncare.

- Du-mă la firma de prognoză, cercetare şi consultanţă în domeniul investiţiilor, unde urma să lucrez. De acolo, mă descurc.

- E o clădire cu 50 de nivele renovată de furnicile de conversie, pe o stradă cu linie de electrobuze, peste drum de un parc?

- Da, asta trebuie să fie. Are în faţă patru coloşi de câte 100 de etaje?

- Da.

- În parc sau lângă blocul firmei?

- În parc.

- Te previn că parcul e înţesat de lume. Se pregătesc de vreun miting sindical, electoral sau cam aşa ceva. Au înălţat şi o tribună.

- Suntem în febra primelor alegeri generale adevărate.

- De ce ar fi alegerile astea mai adevărate decât altele. Eu ştiu că alegerile sunt
adevărate în măsura în care emană un parlament, un guvern şi o administraţie locală.

- Am înţeles că astea sunt primele alegeri democratice de pe Ioza, după modelul adus de pământeni.

- Eu ştiu că o societate care nu are puterea să-şi imagineze singură un model electoral, cu tot ce decurge din el, nu are nici o putere. Politica făcută pe Pământ şi transplantată aici este o politică la mâna a doua.

Mama-bazală îşi îndepărtă pseudopodele şi îl scoase pe om din capsula non-temporală.

“Singura concluzie, după ce ai străbătut un deşert, este aceea potrivit căreia era mai bine dacă străbăteai o junglă”, îi fulgeră lui Albert prin minte.

Se trezi în spatele mulţimii care era întoarsă cu faţa spre tribună. Cânta corul celor 400 de femei acoperite cu fiaruri transparente. Sub soarele arzător, George Manas, dirijorul tuturor corurilor firmei, agita bagheta şi transpira abundent.

- Ce se întâmplă aici? întrebă.

- Trebuie să înceapă un miting electoral autorizat, dar au trecut deja trei ore şi
conducerea de partid n-a mai venit. Corul cântă în prostie, lumea a

obosit şi e înfometată.

O femeie îi pipăi costumul de agent electoral, îl apucă de guler şi aruncă priviri sugestive în jur.

- Dumneata eşti Hosman, cel cu imaginea, care stă tot timpul lângă preşedintele Melior.

- Dacă nu îţi place de mine, nu sunt eu, îngăimă vicepreşedintele. - Îmi place de tine.

- Atunci fă bine şi lasă-mi haina în pace!
- După cum eşti îmbrăcat, se vede treaba că ai fost plecat în teritoriu? - Da, recunoscu Albert neştiind ce să zică. De ce să nu fi fost?

- Dacă ai fost în teritoriu, să faci propagandă electorală, înseamnă că n-ai trecut pe la sediul de partid.
- N-am trecut.

- Mâine au loc alegerile, iar acesta este cel mai important miting. Uite câtă lume s-a strâns!
- Nu ştiu ce să zic.
Mulţimea se întorsese spre Albert şi aştepta.

- Du-te la tribună şi spune ceva! strigă un bărbat. Măcar mai destrami din monotonia asta.
- Ce pot să spun?

- Spune că ai venit din teritoriu, că nu ştii ce se întâmplă de n-a venit conducerea, formează un grup de iniţiativă şi du-te la sediu după şefi!

- Sau improvizează un discurs, poate apar între timp! sugeră un alt bărbat. Eşti vicepreşedinte pentru relaţia cu presa; e imposibil să nu te pricepi să spui ceva.

Susţinătorii celui mai puternic partid al oamenilor formară un culoar şi îl încurajară pe Hosman să meargă la tribună.

- Ce bine că ai venit, se bucură dirijorul. Începuseră deja să mă doară mâinile. Unde sunt ceilalţi?
- Nu ştiu. Eu vin de la munte. Nu aţi încercat să luaţi legătura?

- Se întâmplă ceva ciudat. Nu funcţionează nici o legătură electronică sau de alt fel. Am senzaţia că nu există nici o conducere de partid la capătul firului. E posibil vreun sabotaj. Toată lumea ştie de mitingul ăsta. E plin oraşul de afişe.
- Ai citit ziarele? întrebă vicepreşedintele.

- Nu citesc ziarele, spuse Manas. Mă supără insolenţa ziariştilor. Când le-am spus că pot scrie despre orice, nu le-am spus să scrie despre noi. Neavând ce să fure, ne fură nouă cuvintele şi fac ce

vor cu ele. Ziaristica nu e decât diferenţa dintre inteligenţă şi talent.
Sau invers; nu mai ştiu.

- Puteţi vota o lege prin care să se interzică accesul presei la mijloacele voastre de informare.

- Bună idee.

- O fi citit vreunul, de aici, din mulţime? întrebă Albert. - Ce să citească?
- Faptul că Aram Melior v-a fi asasinat.
- Cum adică, va fi?
- Am citit într-un ziar din viitor că preşedintele nostru va fi ucis.
Îl povesti dirijorului că a primit o delegaţie de la partid şi a plecat în provincie,
împreună cu Diana Overt, să facă propagandă electorală şi omise să spună ce fel de
propagandă electorală a făcut. Omise să spună că a lucrat pentru enocraţi şi faptul că a fost şi Iacob Zeze împreună cu el; secretarul cu propaganda era căutat pentru uciderea a doi vicepreşedinţi. Nu-i spuse nici faptul că ucigaşul preşedintelui era el. Îi povesti că fusese înghiţit de o mamă-bazală şi suferise o operaţie de montare a unui ochi
informaţional, fapt pentru care pierduse noţiunea timpului şi nu mai ştia câte zile
trecuseră de când văzuse ştirea în ziar.
- Zici că ţi s-a pus un ochi informaţional?! se miră dirijorul.
- Da. Mama-bazală m-a translocat direct aici. Vin din vest. De ce te miri aşa? - Pentru că aveai deja un astfel de ochi.
- Da, dar nu un ochi format din celule organice, aşa cum sintetizează mamele-bazale, o întoarse Albert.
- Partidul nu are atâţia bani.
- Se mai găsesc.
- Dacă ţi-au plătit ţie o operaţie aşa pretenţioasă, am să le cer şi eu bani. Nu mi-au
plătit ultimele două salarii. Unde te găseai când ai citit despre moartea lui Melior?
- În oraşul cinematografic.
- Da, ăla este un loc unde are mare influenţă institutul de prognoză a informaţiilor. Pentru că nu credem în tâmpeniile vândute de această instituţie, aici nu are prea mare influenţă.
- Din cauza asta nu ştie nimeni de moartea preşedintelui partidului.
- Mi se pare o prostie. Aici are influenţă firma noastră de prognoză privind investiţiile, care vinde lucruri palpabile, economice, studii de fezabilitate bine documentate, nu ştiri false,

care să otrăvească sufletul alegătorilor. Aram Melior e mai viu ca oricând. El ştie cum să înceapă trecutul astfel încât să aibă un viitor.
- Ştii precis sau e doar o dorinţă a ta?
- Sunt absolut sigur.
- Atunci, înseamnă că vine.

- Nu vine.
- Dacă nu vine, înseamnă că a fost asasinat.

Se gândi că ştirea nu trebuia să se refere neapărat la el. Era posibil ca preşedintele să fi fost ucis de dublura sa, iar el putea să fie arestat din greşeală. Îi părea rău că nu păstrase ziarul, să vadă din ce zi era.

- Ajută-mă să ţin mulţimea pe loc! spuse dirijorul. S-au săturat de muzică. - Ce vrei să fac?
- Spune ceva. Şi susţinătorii noştri cei mai înfocaţi s-au muiat. Ţine un discurs
înflăcărat! Scoate-i din apatie! E datoria ta. E plin de ziarişti. Ca om ce se ocupă de
relaţia cu mass-media, ai o datorie sacră să salvezi imaginea partidului. Fă-i pe jurnaliştii care au plecat să regrete că sunt absenţi!
- Ce pot să spun?
- Spune ce vrei! Şi aşa nu ascultă. Orice le-ai spune, votează tot ce ştiu. Ei ştiu că
trebuie să ne voteze pe noi; de-asta sunt aici. Principalul e să-ţi modulezi vocea în aşa fel, încât să dai iluzia că spui ceva interesant.
- Vorbeşti ca un muzician.
- Sunt muzician.

Se apropie de microfon şi îl prezentă pe Albert, cel care avea să ţină un discurs, preambul la venirea celorlalţi conducători, şi îl împinse uşor înainte.

- Ce pot să vă spun..., hârâi vicepreşedintele.

Încercând să-şi dreagă glasul, tuşi, apoi făcu un gest larg cu mâna.

- Ce pot să vă spun mai mult decât faptul că regret foarte mult că v-am lăsat atât de
mult să aşteptaţi. Cred că nu este o aşteptare zadarnică. Mâine vom merge la vot şi vom
alege democraţia. Vom avea prima societate cu adevărat progresistă pe Ioza. Vrem să

stabilizăm climatul politic. Vrem ca planeta aceasta să fie, în fiecare zi, la fel. V-am spus că se vor mări salariile şi, de bucurie, voi nu ne-aţi lăsat să vă spunem când. Acum e momentul să ne propunem o discuţie serioasă pe marginea bugetului, nu numai să atingem acest subiect spinos. Deoarece nu are nici o temelie, preconizăm să refacem din temelii sistemul de finanţe; băncile au început să vă transmită mai mult buletine hidrologice financiare. Mai pe scurt, apă de ploaie. Decât să facem totul, am preferat să nu facem nimic. Proletariatul a trecut la lupta pentru adoptarea săptămânii de lucru de 8 ore. Le promitem satisfacerea acestei doleanţe. 85 % din populaţie a ajuns să trăiască de pe o zi pe alta; restul, mult mai rar. Dacă nu are nimic, cetăţeanului nu-i lipseşte nimic.
Sub pretextul că mănâncă şi ei o pâine, mulţi mănâncă pâinea altora. Norocul şi-l face omul cu mâna altuia. Mulţi au început să speculeze faptul că unii au început să muncească de milă.

Învioraţi brusc, cei prezenţi începură să aplaude, dar când le spuse că puteau face economie la apă dacă beau mai puţin alcool, începură să fluiere.

- Nu huliţi! De curând, am văzut cum un ţăran a stat la masă şi a băut până a căzut sub pat. Potrivit ultimului raport, pe Ioza există 21192 de toxicomani şi ăia cam beţivi. Din cauză că sunt declaraţi incompetenţi, prea mulţi cetăţeni se apucă de băut.

Urmă un imens hohot de râs, apoi se făcu linişte.

- Capul greoi, sabia nu-l taie! strigă un alegător, ridicând o sticlă.

- Avem un program punctual, spuse vicepreşedintele, făcându-se că nu-l aude. Când
ştii că trebuie să schimbi multe, nu mai schimbi nimic. Am început prin a popula această
frumoasă şi bogată planetă, iar acum, împreună cu fraţii noştri, autohtonii, şi cei de pe
alte lumi, trebuie s-o cucerim. Paşnic, prin exercitarea puterii de vot. Pentru a fi mai
mulţi, oamenii se organizează în familii. Când nu va mai rămâne nimeni pe Pământ, vom
putea striga, în sfârşit: “Am învins!”. Pentru a nu veni încoace, geniile au început să fie
băgate în puşcării. Să nu aveţi impresia că ne-am făcut stindard din orice cârpă; am
promovat doar cetăţeni de valoare. Aceştia au făcut multe lucruri bune. Unul dintre
lucrurile bune făcute de politicieni, poate cel mai bun, a fost faptul că au stat în banca lor
şi nu au făcut nimic. Nimic rău, vreau să spun. Nimic nu se naşte din neant, dar şi neantul
trebuie să se nască din ceva.

- Bravo, bravo! strigă un bărbat. Eşti mai bun decât Melior!

- Să nu exagerăm. Rolul meu este minor. Ca vicepreşedinte cu imaginea, încerc să-l fac pe prost să conştientizeze cât de prost este. Trebuie să fim foarte atenţi; întotdeauna se găseşte unul mai prost.

- Da, nu există să nu găseşti unul mai prost decât tine, dar proştii îi imită cel mai bine pe deştepţi! strigă cineva.

- Da, dar dacă suntem făcuţi incapabili, cu atât mai mult trebuie să luptăm să nu existe alţii mai buni decât noi! strigă altcineva.

- Aveţi dreptate, spuse Albert. Nu există om neînconjurat de proşti. Este falsă ideea că prostiile cele mai mari trebuie să le facă doar oamenii mari. Caut să-i determin pe alegători să se debaraseze de proastele obiceiuri aduse de pe Pământ. Una dintre apucăturile proaste ale pământenilor este să se ţină cu mâna de inimă când li se cântă un imn şi le flutură un steag. Aţi văzut, când e să facă un lucru bun, cetăţeanul se poate gândi chiar şi o viaţă. Nu şi când vine vorba de un lucru rău. Vreau să vă învăţ respectul de sine. Pentru asta, dacă tot nu e nimeni din conducere, mă dau pe mine drept exemplu.

- Ce va face noua conducere în lupta cu mafia?! se auzi o voce.

- Ne vom antrena să înfruntăm cu optimism pericolul care ne urmăreşte. Părerea mea personală este că, odată cu formarea unei ţesături de interese, poporul a învăţat că nu trebuie să-i înfurii pe mafioţi; trebuie să-i faci să râdă. Cea mai bună e terapia socială prin râs. Umorul nu creează memorie. Un singur lucru ne mai poate scăpa de mafie: moartea.

- Ha, ha, ha! râse un spectator. Poate vreţi să introduceţi şi un cod penal al manierelor elegante?

- E o idee, spuse vorbitorul. În fiecare zi, învăţăm să murim, iar învăţătura prosteşte. În fond, omul munceşte pentru a avea ce fura. Până la codul penal, vom da o lege-capcană; prin aceasta, vom interzice corupţilor să mai mintă.

- Atunci când legile nu sunt pentru toată lumea, nu sunt pentru nimeni! strigă unul.

- Legea amintită nu se referă doar la mafioţi. Ce îi împiedică pe cetăţenii cinstiţi să nu mai mintă?

- Nu încercaţi să-i faceţi să fure mai puţin prin scăderea valorii monedei?

- Asta e o aberaţie. Denominalizarea îi loveşte pe toţi, cinstiţi sau necinstiţi,
deopotrivă. Există o demagogie a sărăciei, dar s-au văzut bogătaşi, care, pentru a arăta cât sunt de săraci, s-au dezbrăcat şi au început să se plimbe goi. Pe unde credeţi?

- Ha, ha! râse un bărbat. Am auzit-o pe asta. Au început să se plimbe goi prin casa de bani... Ar fi o lege care să-i privească doar pe mafioţi.

- Care?

- Legea tăcerii, o lege care se votează în linişte.

- M-ai liniştit, spuse vicepreşedintele. Asta ne-ar privi mai mult pe noi. Ar fi legea tăcerii noastre.

- Spuneţi că vreţi să construiţi o societate unde totul să fie marfă, chiar şi dreptatea, dar pentru femei dreptatea nu e nici măcar de vânzare! strigă o băştinaşă. Pentru femei, n-aţi făcut nimic! Toţi bărbaţii sunt la fel de mitocani şi de escroci.

- Toţi bărbaţii sunt, într-adevăr, la fel, dar unii nu sunt aşa. Cei mai mulţi nu înţeleg faptul că nu are nici o importanţă că ei sunt deştepţi şi femeile frumoase. Femeile au acelaşi motiv de ceartă, dar din cauze diferite. Bărbaţii au impresia că femeile inteligente sunt bărbaţi; la fel cred şi femeile. Jumătăţile noastre ne fac să ne simţim şi noi jumătăţi. Ele trebuie promovate oricum şi vă promit că vom face asta. Problema nu este egalitatea dintre femei şi

bărbaţi, ci egalitatea între femei. Sunt informat că, la ultima vizită făcută la un cămin de fete, preşedintele Melior nu s-a dus cu mâna goală.

- Nici un partid nu răspunde la întrebările noastre, ale alegătorilor! strigă un spectator. Am trimis peste o mie de scrisori la partid şi nu am primit nici un răspuns.

- Viaţa însăşi este o mare întrebare, la care orice răspuns este corect. Măcar aici avem
un sistem de climatizare generală foarte bun, se poate construi ceva fără handicapul
frigului. Pe Pământ, conducătorii ne-au îndemnat să mai punem o haină pe noi, iar acum
ne îndeamnă să mai punem o haină pe ei. Vom opri importul de forţe politice. Este
nedrept să venim de pe altă planetă; drept ar fi să venim de pe această planetă. Îl rog pe
fiecare dintre cei prezenţi la acest miting să-i ajute pe cei nevoiaşi, fiecare după puterea
lui.

- Da, dar puterea o deţineţi voi! i se strigă.

- Deţinem puterea, dar cadrul legal e prea rigid şi legile sunt imperfecte. Pentru a le putea interpreta cum vrem noi, trebuie să dăm legi perfecte. Ajutorul e apanajul
individului; am observat că, la nivel general, acolo unde domneşte dragostea, nu mai domneşte nimic. Vreţi să nu mai domnească nimic?

- Nu vrem! se auzi o voce.

- Atunci, lăsaţi orice speranţă, voi, cei care intraţi! O veţi găsi la intrare. Din piepturile celor prezenţi izbucniră urale şi ovaţii puternice.

- Preşedintele Aram Melior şi-a exprimat dorinţa de a coopta şi scriitori în partid!..., se auzi o vocea unui ziarist.

- Eu nu sunt de acord, spuse Albert. Unii scriitori au obrăznicia să gândească mai repede decât publică. Atunci când vede că plăcerea lecturii e mai mare decât plăcerea scrisului altora, orice nebun se apucă de scris.

- Nu s-a înţeles mare lucru despre sistemul politic pe care vreţi să-l adoptaţi în cazul ajungerii la putere.

- Nu s-a înţeles, dar se va înţelege. După câştigarea alegerilor vom stabili calea pe care am hotărât s-o urmăm.

- Cum adică?

- Adică vom organiza un mare congres şi vom legitima ceea ce acum poate fi numit un pachet de promisiuni. Din greşelile trecutului, am învăţat ce vom putea înţelege din
greşelile viitorului. Nu vom mai trăi într-o lume care se găseşte doar în imaginaţia
morbidă a unor conducători.

- Nici din ceea ce vreţi să faceţi în economie nu se înţelege ceva! strigă o femeie.

- Ştiu. Dacă nu vreţi să înţelegeţi reforma noastră economică, suntem nevoiţi s-o punem în practică.

- Dumneata, personal, ce vrei?

- Eu nu am fost acuzat decât de faptul că nu ştiu ce vreau. N-aş vrea să vă doresc şi vouă ceea ce îmi doresc eu; nu îmi doresc

nimic.
- Nu-ţi doreşti nici măcar schimbarea conducerii de acum?

- Ba da, cum să nu. Chiar dacă va veni un preşedinte mai rău decât ăsta, nici un preşedinte nu va fi mai rău decât cel prezent.

- Nu ştim dacă preşedintele actual e rău sau nu, dar premierul a dat toată economia peste cap! strigă o femeie. S-a înconjurat de poeţii economiei.

- Ştiu, iar din cauza asta preşedintele interimar i-a transmis premierului să se liniştească singur.

- Pentru că aţi lăsat monopolul puşcăriilor pe mâna enocraţilor, nu are prea mare
importanţă, dar nu credeţi că aţi scăpat sistemul sanitar din mână şi a pus mafia mâna pe el? Au transformat şi catedralele în spitale.

- Numai popoarele sărace înalţă catedrale. Noi vrem să fim un popor avut. Degeaba înălţăm catedrale. S-a constatat faptul că, pe cei bolnavi, credinţa îi face bine, dar pentru cei sănătoşi, a lor e împărăţia cerurilor. Foarte mulţi şi-au creat iluzia că există o divinitate supremă chiar şi pentru simplul motiv că există şi ei pe pământ. Starea de boală e pe cale de a crea o nouă religie. Spuneţi-mi! Dacă nu ne îmbolnăvim, ce rost mai are sănătatea? Cel mai mult, a crescut numărul bolilor psihice; tot mai mulţi indivizi sunt obsedaţi de bolile pe care le au. Oamenii sunt măcinaţi sufleteşte până când din ei nu mai rămâne decât sufletul. Unele înmormântări sunt foarte triste.

- I-aţi gonit pe ultrareligioşi pe emisfera întunecată!...

- N-am gonit pe nimeni. Au plecat singuri. Nu-i împiedică nimeni să se ducă unde vor. Pot să vină înapoi.

- Nu spunem că n-ar avea voie să se ducă într-un loc sau altul, ci faptul că, prin
pasivitatea conducerii planetei, s-a creat un cadru legal favorabil mafiei, care a exercitat presiuni asupra lor.

- Dacă venim la putere, vom scoate corupţia din rădăcini şi vom crea un cadru legal muncii cinstite. Ca măsură imediată, vom pune icoane şi în mijloacele de transport în comun, cetăţeanul să se poată ruga în timp ce pierde timpul până la destinaţie.

- Nu veţi scoate mafia din rădăcini! strigă o autohtonă. Vedeţi să n-o scoateţi din sărite!

- Puteţi să puneţi icoane şi în WC-uri! strigă un bărbat. Credinţa n-o mai aduceţi înapoi.

- Ha, ha, ha! râseră mai mulţi. I-auzi colo: “munca cinstită”!...

- Cred că le-ai vorbit destul, spuse dirijorul. S-au încins spiritele.

- Cum crezi. Oricum, nu mi-a făcut nici o plăcere. Priveşte mareea aceea neagră de salopete! Mii de fiinţe tăcute; n-au

aplaudat, n-au pus întrebări, nu s-au mişcat.

- Sunt mineri din centrele de extracţie a acroniului, adepţii cei mai constanţi ai lui Melior. Bine că le-ai spus câte ceva. Nu numai minerii stăteau să izbucnească.

- Ce facem?

George Manas se apropie de microfon şi îşi ceru scuze pentru conducerea superioară a partidului tuturor oamenilor. Le spuse că numai un lucru foarte grav ar fi putut să-l
determine pe Aram Melior să lipsească la cel mai important miting din viaţa sa, cel din preziua primelor alegeri libere de pe planeta Ioza. Le spuse că mai spera în reluarea, peste câteva ore, a mitingului. Până atunci, toată lumea era liberă; putea merge fiecare unde voia. Cei care nu mai voiau să se întoarcă, erau liberi să nu se mai întoarcă, dar spera ca, în ziua următoare, să voteze aşa cum le indicase partidul. El şi cu vicepreşedintele
Hosman voiau să meargă la sediu şi să vadă ce se întâmplă.

- Ba deloc! strigă un bărbat. Vom merge cu toţii! Ce vreţi să facem aici?! Să vă aşteptăm ca proştii?! Am amorţit!

- Dacă se dovedeşte că a fost o neînţelegere regretabilă, vom ţine mitingul acolo, în faţa sediului! strigă un altul.

- De acord cu voi, spuse dirijorul, dar eu şi vicepreşedintele o luăm înainte. Voi vă
încolonaţi frumos şi veniţi în urma noastră, de-a lungul liniei de electrobuz. Nu vrem să încurcăm circulaţia. Începând din acest moment, mitingul nostru nu mai are nici o bază legală, se transformă într-o manifestaţie neautorizată.

Făcu semn corului să dea drumul la unul dintre imnurile partidului şi, împreună cu Albert, coborî scările şi trecu prin mulţime.

Ajuns lângă bulevard, îi spuse vicepreşedintelui să se urce într-o maşină cu energie solară, se aşeză la volan şi demară în trombă.

- E maşina ta?

- Nu e maşina mea, spuse Manas. E maşina partidului. De ce întrebi?

- Văd că o conduci tu. Am înţeles că maşinile astea, dacă le spui unde să ajungă, merg singure.

- E adevărat, maşina asta ascultă de mine, dar caută străzile cele mai puţin aglomerate. Pierdem mult timp.

- Ce mai contează? Mitingul e periclitat.

- Sunt îngrijorat şi vreau să ajungem cât mai repede la sediu. Poate mai putem repara ceva. Nu s-a întâmplat niciodată să lipsească toată conducerea. S-ar putea să ne coste. Mi-ar părea rău să nu punem mâna pe putere.

- Ce s-ar mai putea repara?

- Am putea să ne întoarcem şi să reluăm mitingul. Mulţi au rămas pe loc, iar cei care au împânzit oraşul şi s-au luat după noi, se pot întoarce. Melior exercită asupra lor o atracţie fascinantă pe care nu mi-am putut-o explica niciodată.

- Dacă nu găsim preşedintele?

- Vedem noi. Trebuie să ştie cineva ce se întâmplă. Redactăm un comunicat, ceva. Până la trecerea în ziua de mâine, cea a

alegerilor, mai e destul timp.

- S-ar putea ca orice altă delegaţie, oficială sau nu, în loc să fie întâmpinată cu urale şi ovaţii, să fie întâmpinată cu strigăte de luptă, spuse Albert. Ai văzut minerii ăia; au venit cu utilajele şi le-au suit pe spaţiul verde. Dacă îl venerează pe Melior, înseamnă că
potenţialilor votanţi le place politica pe care o face.

- Problema nu e dacă le place sau nu, ci de ce. - Cum adică, de ce?

- Adică de ce le place sau nu le place, ce găsesc bun şi ce găsesc rău în ceea ce le spune, fu de părere dirijorul.
- În ceea ce face.

- Nu în ceea ce face el, împreună cu noi, ci în ceea ce spune. Nu am avut timp să facem ceva, să demonstrăm ce putem. Nu am avut nici puterea necesară.

- E cam puţin să le spui alegătorilor ce doreşti să faci pentru a ajunge la putere, unde poţi demonstra ceva, spuse vicepreşedintele.

- Nu e deloc puţin. Pe Pământ, s-a tocit încrederea în politică. Nu şi aici. Personal, nu
cred că vom demonstra vreodată, ceva, cuiva. Poporului îi place să i se spună ce frumos
va fi. Nu-i place să i se demonstreze asta. Suferă un şoc. Trebuie lăsat cu "ce frumos
este" şi, în caz de pericol, mai cosmetizăm puţin realitatea. Politica este o realitate
virtuală, făcută mai reală decât realitatea. "Ce frumos va fi" e o formulă care ne mai poate
folosi şi la alte alegeri. Dacă vrei să faci ceva, trebuie să pui poporul la muncă şi nu-i
place asta.

- Munca nu este un lucru plăcut, dar, dacă demonstrezi că e un lucru util, dai dovadă de capacitate politică. Poţi să le explici cetăţenilor că munca este, în primul rând, în folosul lor. Se spune că leneşul a inventat randamentul.

- Când furtul e un obicei popular, e foarte greu, spuse Manas. Îi e foarte uşor muncitorului să se lupte cu lenea, dar nu cu a lui.

- Prin generalizarea unui sistem de proprietate privată generalizată, creezi patroni şi îi laşi, în cadrul legal dat de tine, să se descurce cu angajaţii.
- Nu merge. Ca să ia ceva de la un patron, angajatul trebuie să-i dea ceva. - Îi dă munca lui fizică sau psihică, spuse Albert.

- Ar fi prea simplu. Patronul nu fură, dar e învăţat să primească mită pentru orice gest. E foarte greu aşa. E mai uşoară metoda

dusului cu vorba. Cel mai ieftin e să trăieşti cu speranţa.
- Da, dacă această Speranţa este fiica vreunui bogătaş, râse Albert.
- Dacă ai dat-o pe glumă, aş putea să-ţi spun că ideea lui Melior de a pune afişe vii, în vederea acestui miting, mi se pare o veritabilă mostră de umor negru. Noi nu avem bani pentru salarii sau birotică, iar el cumpără afişe vii de la mafie.
- Cum adică "afişe vii"!?
- Adică vii, spuse dirijorul. Nu te-ai uitat atent? E împânzit oraşul cu afişe din astea. - N-am avut cum. Eu am fost translocat de o mamă-bazală.
- Aşa-i. Uitasem. În orgoliul lui nemăsurat, Aram Melior a făcut contract cu mafia
pentru monitorizarea şi băgarea lui în memorie. Pe baza acestor informaţii, se pot fabrica
afişe cu chipul preşedintelui. Partidul a fost format de o mână de indivizi idealişti, aduşi

de pe Pământ, nu are încă un nume, dar e deja cunoscut sub numele de “cel mai mare partid al oamenilor”, deşi cei mai mulţi membri sunt băştinaşii.
- Ce are asta cu afişele?! se miră vicepreşedintele.
- Are. Cheltuielile nejustificate ne pot dărâma.
- Şi afişele celorlalte partide par destul de scumpe. Au hârtie fină, tipar pretenţios, culori atractive...
- Da, dar nu sunt vii, spuse Manas.
- Ba au culori destul de vii.
- Nu m-ai înţeles. Afişele sunt vii, adică au o viaţă interioră, a lor. În ele, Melior sau orice alt politician se poate mişca, poate vorbi, se poate plimba prin diverse locuri, poate ţine discursuri. Poate chiar să vorbească direct cu alegătorul. Dacă n-are chef să meargă la miting, cetăţeanul se opreşte şi discută cu preşedintele din lumea virtuală de pe zid. Melior îi răspunde la întrebări, îi face precizări, îl lămureşte în privinţa politicii noastre. Sunt nişte oglinzi imperfecte ale lumii exterioare.
- Dacă îl înjură? întrebă Albert.
- Cine?!
- Trecătorul de pe stradă.
- Aaaa! Aici e frumuseţea. Dacă Melior e jignit, bodyguarzii lui au posibilitatea să iasă din lumea virtuală şi să aplice o corecţie obraznicului.
- Adică să-l bată.
- Exact, întări dirijorul.
- De ce nu iese şi preşedintele din afiş?
- Ce să caute?
- Să-i dea el două palme mitocanului, spuse Albert. - Nu se face.
- Sau să-şi cumpere un ziar, de exemplu.
- Nu are nevoie. Lumea din afiş are tot ce îi trebuie, iar rolul politicianului e să-şi facă datoria de propagandist şi să se facă din ce în ce mai cunoscut.
- Dacă acela care se găseşte în faţa afişului devine obraznic, cum sunt majoritatea cetăţenilor, iese tot timpul cu bătaie. Ce rost mai au afişele?

- Nu iese tot timpul cu bătaie, spuse Manas. Rolul principal al gardienilor este să sară la cei ce vor să rupă afişele. Dacă nu-i convine ceva, Melior sau oricare alt politician poate întoarce spatele sau poate ieşi din cadru.

- Am înţeles, spuse Albert. Insolentul este lăsat cu nasul într-un peisaj cu munţi sau, mai rău, într-un maidan cu gunoaie.

- În primul rând, se impune o corecţie: nu se bagă gunoaie în aceste afişe. Sunt destule afară. În al doilea rând, măsura ca bodyguarzii să apere afişele scumpe s-a luat când golanii au început să le rupă. După aia, s-a extins şi ca metodă de apărare a politicienilor; tot se plictiseau.

- Interesant. Cine fabrică aceste afişe?

- Un grup de cercetători geniali, dar nu-i vede nimeni; vânzările le fac mafioţii.

Albert îl întrebă cum e posibil să fie fabricate astfel de afişe, iar dirijorul îi explică, pe înţelesul lui, faptul că s-a pornit de la ideea hazardului. Acestuia i-au trebuit milioane de ani să creeze omul, autohtonul, ceilalţi extratereştri sau altă formă de viaţă. Multitudinea de elemente de hazard poate fi văzută, de departe, ca evoluţie. Gândind astfel, cercetătorii au încercat obţinerea unei forme de viaţă, necunoscută până acum. Au pornit de la descoperirile geneticianului Craig Venter, care a început prin a crea, in vitro, o bacterie, un genom minimal, şi au mers mai departe. Cercetătorii de pe Ioza au tehnică informaţională de ultimul tip, spre deosebire de cei de la Institutul de Cercetări ale Genomului din Rockville (planeta Pământ). Craig nu a reuşit să răspundă la întrebarea: “care sunt instrumentele moleculare necesare şi suficiente pentru a obţine viaţă?”, dar savanţii de pe Ioza au răspuns. Pământeanul nu va şti niciodată aceasta. Despre acroniu, metalul cu cele mai multe grade de supraconductibilitate, furnizat de mafie, care a ajutat foarte mult în sinteza vieţii, nu s-a auzit pe Pământ.

- Presupun că mafia câştigă mulţi bani cu afişele astea, spuse vicepreşedintele. Ar putea lua puterea.

- Inexact. Enocraţii sunt şi mai tari. Au savanţi buni şi au pus la punct un sistem de spionaj foarte performant. Au trecut la fabricarea de cărţi, reviste, tablouri şi pliante comerciale. Te uiţi la o ilustraţie şi nu poţi şti cine te urmăreşte din interiorul ei.

- Dacă e acoperit tabloul sau e închisă cartea?

- Spionul din tablou poate să scoată o mână şi să dea pânza, uşor, imperceptibil, la o parte, spuse dirijorul. Dacă se găseşte în carte, ridică topul de file de deasupra şi te urmăreşte dintre coperţi.

- E ceva foarte asemănător cu ceea ce am întâlnit la un hotel: cărţile de atmosferă. Dacă deschizi cartea şi citeşti, eşti învăluit de atmosfera descrisă acolo.

- E posibil.

- Din cauza asta m-o fi atenţionat Iacob...ăăă..., unul Iacob şi nu mai ştiu cum, de la noi, din conducere, să nu iau vreuna dintre cărţile din raft; dacă sunt puse unele lângă altele, copertă lângă copertă, personajele nu pot să le deschidă.

- Nu avem nici un Iacob în conducerea superioară de partid.

Albert înjură în gând şi îşi propuse să fie mai atent ce vorbeşte. De multe ori, îl lua gura pe dinainte şi trăda cele mai intime secrete. Secretarul Iacob Zeze era căutat de poliţie pentru două crime, iar el nu era Hosman-ul din preajma preşedintelui.

- Nu ştiu, spuse. Poate nu-l chema Iacob. Poate nu era din conducerea superioară. O fi fost cel ce are în grijă biblioteca partidului.

- Biblioteca partidului nu conţine cărţi cu spioni în ele, spuse dirijorul. S-a făcut un control drastic şi la biblioteca firmei de consultanţă în domeniul investiţiilor.

- E posibil să fi citit undeva despre cărţile astea de atmosferă. E posibil să fi vizitat vreo bibliotecă particulară şi să nu mai ţin eu minte. Călătoria cu mama-bazală m-a zăpăcit de tot, se scuză vicepreşedintele.

- E posibil. Ceea ce mi se pare curios este faptul că ai putut fi invitat în biblioteca
vreunui particular. Am şi eu o încăpere cu mai multe mii de cărţi, dar nu las pe nimeni să intre acolo. Ca măsură de protecţie împotriva spionilor, ţin volumele corect aşezate, unul lângă altul, nu le scot, nu le citesc. Să le las aruncate pe fieunde, nici atât.

- Dacă nu citeşti, la ce îţi trebuie bibliotecă?

- Am primit sarcină de partid să avem şi aşa ceva. Când vin televiziunile sau îţi intră ziariştii în casă, trebuie să vadă că ai aşa ceva. E pentru o imagine mai bună în faţa
electoratului.

- Dacă ai bibliotecă pentru a impresiona presa, nu văd de ce n-aş putea s-o vizitez şi eu?! se miră Albert. Am şi o legitimaţie de ziarist.

- Aaa! Aşa da! admise muzicianul.

- S-a ajuns la afişe vii? De ce nu statui?

- Cercetătorii au încercat, dar n-a rezistat nimic din ce au făcut tridimensional. Pentru bidimensional s-a luat ca model televizorul-tablou. Noile generaţii de ecrane plate,
construite după tehnologia “plasma adressed liquid crystal”, care se agaţă de perete, le-a dat ideea. Ele combină avantajele

ecranului cu plasmă şi cele ale ecranului cu cristale lichide. Consumul este mic şi luminozitatea ameliorată.
- Afişele consumă energie?
- Sigur. Totul consumă energie. Aici avem energie solară. Pe emisfera întunecată e plin de curenţi magnetici, care sunt convertiţi în energie. Mai nou, au început să se folosească şi ultimele descoperiri din psihotronică. Se poate pune fotografia politicianului într-o maşină psihotronică şi, cu o antenă SADDOK, se poate amplifica şi transmite fluxul telepatic, dar nu vreau să intru în amănunte tehnice. Le ştiu, dar, ca artist, nu le înţeleg.
- Ca specialist în investiţii, îţi dai seama ce mult le înţeleg eu? întrebă Hosman. - Îmi dau.

Intrară într-o ţesătură de străzi înguste şi întunecoase, umbrite de arbori seculari, se împotmoliră în trafic, făcură scandal, o luară pe trotuare, iar când dădură peste câteva perechi de autohtoni, care făceau dragoste în mijlocul drumului, întoarseră maşina.

- Am mai păţit asta, spuse vicepreşedintele când ieşiră într-un bulevard larg şi se mai liniştiră. Eram cu Diana şi am abandonat heliovehiculul.

- Poate nu vă grăbeaţi, spuse dirijorul.

- Pentru că nu ştiu încotro s-o iau, nici acum nu mă grăbesc, spuse vicepreşedintele.

- Ba ştii foarte bine încotro s-o iei. Nu ştiu pentru ce teritoriu, dar eşti trecut primul pe una dintre liste. Eşti unul dintre potenţialii membrii ai viitorului parlament. Mergi alături de noi şi vei ajunge departe! Ai stofă.

Pe moment, Albert uitase că nu era el politicianul de lângă conducere, ci unul care făcuse politică pentru enocraţi, că muzicianul era un apropiat al şefului partidului. Nu voia să-şi divulge intenţia de a găsi o poartă de scăpare spre Pământ. Voia să pătrundă în sediul ciudat al partidului, construit sub formă de aerodină, să urce la nivelul 24 şi să-şi caute soacra; dacă se întorcea acasă singur, soţia lui ar fi pus dispariţia mamei pe seama lui. Poliţia ar fi făcut acelaşi lucru, mai ales că, în mod sigur, Norma a trimis-o pe bătrână să-l supravegheze.

După mai multe curbe, maşina făcu un mic ocol şi se parcă în faţa sediului, pe o alee, în afara zonei verzi.

- E plin de oameni de ordine, spuse vicepreşedintele.

- Asta înseamnă că Melior e înăuntru. Ai cartela de identificare?

- Da. Nu m-am despărţit de rucsacul unde îmi ţin lucrurile nici măcar o clipă. Dar ce, nu mai e liberă intrarea în sediul partidului

nostru?!
- Nu. De la asasinarea vicepreşedinţilor Zega şi Negresco încoace, s-au introdus
restricţii severe. Asasinul n-a fost prins nici până acum. Se aşteaptă producerea unor atentate noi. Nu putem şti ce s-a întâmplat de n-a venit nici măcar un mesaj de la
conducători.
Hosman şi Manas fură identificaţi şi lăsaţi să intre.
În holul imens de la nivelul unde se ţineau şedinţele, nu era nimeni.Dirijorul îl rugă pe vicepreşedinte să se aşeze undeva, să-l aştepte şi îi spuse că, indiferent dacă găsea pe cineva sau nu, se întorcea în zece minute să-i spună ce vor face în continuare.
Albert aşteptă ca muzicianul să ajungă la nivelul conducerii, apoi luă liftul şi urcă la nivelul 24, unde ştia că ar trebui să se găsească infirmeria. Căută secţia de neuro-
psihiatrie a doctorului Hicus şi rămase mirat de numărul mare al celor care nu fuseseră în stare să suporte şocul unei alte lumi.
O zgâlţâi pe soacră, iar aceasta, trezită din somn, sări din pat şi se ascunse între două dulapuri, în aplauzele frenetice ale celorlalte paciente.

- Albert, nemernicule! Ce fericită sunt că te văd...

- Nu se ştie de ce sunt oamenii fericiţi că îţi aduci aminte de ei, chiar şi după mult timp. Dumneata m-ai urmărit.

- Şi, când te-am găsit, m-ai lăsat aici şi ai fugit. Unde ai umblat în tot acest timp? - E o poveste mai lungă.

- Când uit de mine, îmi aduc aminte de voi. Am tot timpul să ascult povestea. - N-ai nici un pic de timp. Mergem acasă.

- Unde acasă?

- Pe Pământ, acolo de unde am venit. În oraşul nostru, Esper.

- Dar, suntem în oraşul nostru. Ca toţi ceilalţi, vorbeşti prostii. Aici, toată lumea e
nebună. Dacă nu te împingea dracu' să te duci la şedinţa unor descreieraţi, care au
înfiinţat un partid ipotetic şi se joacă de-a politica, nu erai călcat în picioare, nu ajungeam
aici. M-au bătut infirmierii şi m-au violat de nenumărate ori; m-am îndrăgostit de unul
dintre ei şi nu mai plec de aici nici moartă. Se pare că are aceleaşi sentimente pentru
mine.

- Ştiam eu că oamenii în vârstă se ţăcănesc de la sine, dar nu credeam că pot atinge asemenea performanţe. Nu ţi-e ruşine?

- Nu mi-e deloc ruşine. Am ajuns chiar să-ţi înţeleg mentalitatea de fustangiu. Norma m-a trimis să te pândesc, să nu faci vreo prostie, iar eu am ajuns să te aprob. Dacă fiica mea mai e geloasă, am să te apăr.

- Ca să mă aperi sau nu de gelozia nevestei, trebuie să ajungem în punctul în care
aceasta poate să-şi verse furia pe cineva. Până atunci, nu are cu cine discuta. Noi suntem aici, pe Ioza, iar ea este pe Pământ.

- Nu eşti întreg la minte. Poate ai vreun interes? - Interes?! Ce interes pot avea?

- Poate vrei, împreună cu Norma, să mă declari bolnavă de nervi şi să pui mâna pe pensia mea.

- Auzi, colo! se enervă Albert. Eu vreau să te duc acasă, iar

dumneata îţi arde de
pensie. Uiţi că pensiile ţi se depun în bancă şi, cât trăieşti, nu are nimeni dreptul să scoată vreun ban din cont?

- Asta e foarte bine. Lasă să se strângă! Aici, în spital, nu mi-a cerut nimeni bani. Când
a venit doctorul Hicus la vizită, am deschis discuţia şi am întrebat cât mă costă
spitalizarea, iar el mi-a spus că totul e gratuit. În spitalul ăsta, cuvântul neuro-psihiatrului
Ian Hicus este lege. Voiam să plătesc şi să plec acasă, dar dacă se poate trăi fără bani, de
ce să plec? Am mâncare, medicamente, gimnastică aerobică, televizor. Mai trag câte un
poker pe pastile sau vreo şuetă, foarte puţin alcoolizată, cu fetele din salon. Ce interes am

să plec acasă? E şi foarte distractiv. În afara vizitelor pe care le fac la infirmieri, jocul pe calculator mă entuziasmează; mă simt ca în copilărie. Chiar, bine că mi-am adus aminte. Ce face copilul? Norma e sănătoasă? Povesteşte-mi!
Îl prinse pe ginere de gulerul hainei şi începu să-l zgâlţâie. - Bine, bine. Îţi povestesc.

Bătrâna se linişti, se aşeză pe marginea unui pat şi aşteptă, cuminte, să i se spună povestea.

Trecând peste episoadele picante, Albert îi istorisi toate aventurile de care avusese
parte, din momentul în care se trezise din comă, în blocul de primire nr.1, până în acel moment.

- Minţi cu neruşinare, spuse soacra.
- Ce te face să crezi asta?

- Ai uitat să-mi povesteşti despre nevasta premierului, nevasta primarului general al capitalei, cea a unui secretar de la sectorul 2 şi camera obscură.

- De unde ştii aceste lucruri?!

- De la ele. Uite acolo, în fundul salonului! Din cele patru femei, care joacă poker, trei sunt cele amintite. Au venit înnebunite de durere că le-ai părăsit. Te aşteaptă şi acum. Să le chem?

- Nu e nevoie. Nu ştiu ce ţi-au povestit, dar nu ne cunoaştem.
Dacă mă ştiau de undeva, mă recunoşteau. Au vrut să mă supună la un experiment inuman, să mă bage într-o
cameră obscură, unde să le însămânţez în mod natural, dar am reuşit să evadez.

- Varianta lor este alta. Ai fost băgat în camera obscură, unde ele au făcut ce au vrut cu
tine, au rămas însărcinate, prin intermediul furnicilor, iar acum aşteaptă evoluţia sarcinii.

- Aşteaptă evoluţia sarcinii la neuro-psihiatrie?

- Sigur. Doctorul Henri Zimer, de la un spital al mafiei, în acord cu Ian Hicus, le-a băgat aici. Soţii lor sunt politicieni cunoscuţi şi nu-şi permit scurgeri de informaţii şi deformări ale imaginii. Ziariştii nu vin pe aici; nu se înţeleg cu nebunii.

- Puţin îmi pasă. Am fost ameninţat că voi fi băgat în camera obscură, dar nu am intrat acolo. Nu ştiu care sunt cele trei femei. Nu le-am cunoscut.

- Ele spun că te-au cunoscut.

- Dacă m-aş fi culcat cu ele, e sigur că m-ar fi cunoscut, dar eu tot nu aş fi ştiut de unde să le iau. Când am fost internat în spital, n-am avut ochi informaţional; în întunericul acelei camere, aş fi fost ca un orb.

- Hei, fetelor! strigă bătrâna. Îl cunoaşteţi pe ginerele meu?

Femeile lăsară jocul şi se întoarseră către vicepreşedinte şi soacră.

- Sigur că îl cunoaştem, spuse nevasta premierului. Astfel deghizat, în costum de agent electoral, poate fi recunoscut mai greu, dar, totuşi, ne dăm seama că e Albert Hosman, tatăl copiilor noştri.

Ca la un semn, trei din cele patru jucătoare de cărţi, săriră în sus de bucurie şi alergară să-şi îmbrăţişeze iubitul.

Săriră pe el, îl sărutară pe rând, îl mângâiară şi îi spuseră cuvinte de dragoste, sufocându-l cu îmbrăţişări.

- Nu sunt eu ăla cu care v-aţi culcat voi, spuse Albert.

Speriate, femeile amuţiră şi se traseră înapoi, paralizate de uimire.

- Ba da, spuse nevasta secretarului de la sectorul 2. Tu eşti.

Fără nici o perdea, începu să povestească despre relaţia ei intimă cu bărbatul, despre toate obiceiurile acestuia, despre semnele pe care le avea pe corp sau frazele pe care le repeta cel mai des.

- Totul e adevărat, dar mai există un Albert Hosman, identic cu mine, atât fizic, cât şi psihic.

- Nu se poate, spuse nevasta premierului.

- Ba se poate, spuse bărbatul.

Le povesti cum a fost dus la laboratorul de la camera 6, pentru nişte teste şi analize preliminare, şi cum l-a ajutat Areta Cair să scape.

- Ce deziluzie! spuse soţia premierului. Ar fi fost foarte frumos să fie adevărat.

- Dacă vă încălzeşte cu ceva, aflaţi că, după întâlnirea asta, încep să-mi amintesc ce a făcut celălalt Hosman cu voi. Încep să simt acele lucruri. Acum, am şi eu ochi electronic şi cred că mi-e de mare ajutor. Simt că dublura mea trăieşte şi e foarte aproape de locul unde ne găsim.

- Sigur că trăieşte, spuse nevasta premierului. A fost salvat chiar de preşedintele interimar al planetei, la intervenţia lui Aram Melior.

- Şi-or fi dat seama de confuzie. Celălalt e un foarte apropiat vicepreşedinte al preşedintelui de partid. Dacă mă băgau pe mine în camera 23,

muream lângă voi.
Probabil poliţia aservită puterii a făcut o confuzie, l-a arestat pe cel de-al doilea Hosman şi l-a predat mafiei. Când au intervenit conducătorii, şi-au dat seama de greşeală şi l-au eliberat.

- Dacă ai aceeaşi structură somato-psihică şi începi să-ţi aminteşti ce ne-a făcut celălalt Albert, ne mulţumim şi cu tine.

- Nu e nevoie. Cred că dublura mea se găseşte în clădirea asta, împreună cu Melior şi toată conducerea de partid, dar nu vă pot spune la ce nivel se ascund.

Preţ de câteva secunde, cele trei femei se uitară una la alta şi, toate într-un gând, de parcă ar fi comunicat telepatic, se înghesuiră pe uşă afară.

În timpul ăsta, urmărind conversaţia şi ieşirea intempestivă a femeilor, soacra lui Albert simţea că începe să o doară burta de atâta râs.

- Ce naive! spuse. Să alerge după un bărbat când infirmierii de aici sunt disponibili în orice moment.

- Au doar cămăşile de noapte pe ele.

- Nu ajung departe. Le prind sanitarii, le dau o mamă de bătaie, le violează, să se sature, apoi le aduc înapoi.

- Spuneai că au un regim special, fiind neveste de notabilităţi.

- Nu ştie nimeni ce se poate întâmpla într-un ospiciu. Mărturiile pacienţilor nu au nici o valoare juridică.

- Înseamnă că sunt nebune.

- Nu cred că sunt nebune. E prea mare coincidenţa în povestea camerei obscure.

- Acum mă crezi dacă îţi spun că nu suntem pe Pământ, ci am fost aduşi pe altă planetă?

- Nici tu nu eşti întreg la minte, spuse soacra. M-am săturat de povestea asta cu nave cosmice, partide politice, extratereştri, şocuri atemporale sau lumi virtuale. Nimic nu mă poate face să cred că m-aş găsi în spaţiul tău virtual şi, din moment în moment, dacă i se scoală unuia Adrian Ambajiu, pot să dispar. E prea frumos aici ca să fie adevărat ce îndrugi tu. Nu pot să concep că mă găsesc în altă parte, iar eu nu sunt decât o sinteză a calculatorului. Dacă vrei, te recomand doctorului Hicus.

- Lasă prostiile şi hai să mergem!

- Şi dacă aş vrea să fug din spital, nu pot. Nu am haine.

- Poţi merge şi aşa, spuse ginerele. Nu te va băga nimeni în seamă. Sunt foarte mulţi nebuni pe străzi.

- Ca aia de colo. Spune că, în sectorul unde s-a născut, lumea umblă fără haine.

Albert se uită în direcţia patului unde, învelită într-un cearceaf, dormea o femeie şi îşi aduse aminte că avea în rucsac costumul

de oraş al asistentei. Îl scoase, îl aruncă pe pat, apoi scotoci după pantofi.

- Îmbracă astea! Trebuie să te încapă. Ai mai slăbit. Diana e mai înaltă şi destul de solidă.

- Vreo târfă de-a ta?

- Nu are importanţă.

- Bine, admise bătrâna. Merg până acasă, văd ce se mai întâmplă, apoi mă aduci înapoi. Vreau să văd şi eu sugarul, dar nu vreau nici să pierd telenovelele preferate. Coboară şi aşteaptă-mă jos, în sala de şedinţe de la ieşire!
- Pe dumneata nu te prind sanitarii?
- Ba da, dar numai când vreau eu.
Scoase de sub pernă şi îi arătă un mic pistol automat, o mică bijuterie a tehnicii militare, pe bază de acroniu.
- Ştii cum să umbli cu ăla?
- Ştiu. Apăs piedica şi trag. E încărcat gata. - E reglat?
- Cred că da. Paznicul de la care l-am furat spunea că se autoreglează.
- Bine. Cobor în hol. Dacă mă faci să aştept prea mult, mă întorc.
Ieşi, luă liftul şi coborî. În hol, nu era nimeni. Se uită pe fereastră, se învârti câteva
minute, dar nu mai apucă să se aşeze pe una dintre canapele; bâzâitul surd a unuia dintre lifturi arăta că vine cineva.
Nu era soacra, ci dirijorul George Manas, împreună cu preşedintele partidului.
Surâzător, Melior se îndreptă spre el, îi strânse mâna şi îi spuse că era foarte bucuros de reîntâlnire.
- Şi eu mă bucur, minţi Albert.
- Îmi place foarte mult costumul tău de agent electoral. Are o croială impecabilă. Şi stofa...cum n-am mai văzut până acum. Foarte fină.
Îi pipăi mâneca hainei şi se uită sugestiv spre dirijor.
- O lungim inutil, spuse Manas. Ştie şi el că ne-am dat seama de fals. Adevăratul
Hosman e sus, într-unul din birourile conducerii, unde savurează reîntâlnirea cu trei foste prietene. Pe ăsta, eu zic să-l dăm pe mâna gărzilor!
- Toată improvizaţia aţi făcut-o doar pentru a mă captura pe mine? spuse Albert. - Mă bucur că ţi-ai dat seama. Eşti aproape la fel de isteţ ca originalul.
- Nu poţi şti dacă eu sunt originalul sau copia. Înainte de plecarea

mea în zona
întunecată a planetei, m-am întâlnit cu celălalt şi am dat cu banul, să vedem în ce direcţie
o ia fiecare. Suntem identici. Hosman-ul tău ştie ce gândesc eu, iar eu ştiu ce gândeşte el.

- Ce gândeşte?

- Se gândeşte să coboare şi să mă salveze, aşa cum aş fi făcut şi eu, de altfel, dar au tăbărât nebunele pe el şi l-au răstignit pe una dintre mese.

- Încerci o diversiune murdară. De ce ar vrea să te salveze? - Nu ştiu, dar e bine că nu ştii nici tu.

- Tu nu ne eşti de prea mult folos. O adevărată lovitură mediatică ar fi fost prinderea criminalului Zeze.

- Tu încerci o diversiune, spuse vicepreşedintele. Cred că te interesează persoana mea. Ai luat banii de la mafie şi nu ai reuşit să livrezi marfa. Acum, ori dai banii înapoi, ori încerci prinderea mea.

- Eşti ca şi prins. Nu ai unde să fugi.

- Cred că, totuşi, am să fug. Celălalt Hosman trebuie să coboare din moment în moment. Gărzile au fost anunţate, iar femeile sunt deja imobilizate şi duse înapoi în salon.

- Nu cred.

- Priveşte liftul acela! Coboară cineva.

- Chiar, interveni dirijorul. Ar fi prea mare coincidenţa ca să nu fie adevăratul Hosman. Când soacra lui Albert coborî din lift, preşedintele izbucni în râs.

- Ce râzi ca prostul?! spuse bătrâna. Nu-mi stă bine cu taiorul ăsta?

- Ba da, spuse preşedintele. Îţi stă foarte bine, dar nu înţeleg ce vrei să faci cu jucăria aia.

Soacra scosese din poşetă micul pistol automat şi îl ţinea îndreptat spre ei.

- Nu e o jucărie, le spuse. E un lucru modern şi scump. De mult timp aştept clipa asta. - Ce clipă?

- Clipa când îl voi ucide pe neruşinatul ăsta de ginere-meu. - Vrei să-l omori?

- Sigur. Am avut şi unele momente de îndoială, dar a venit astăzi şi mi-a dat cel mai bun pretext moral să-l curăţ.

- Ce pretext?! se miră preşedintele.

- Vrea să mă scoată din spital şi să mă ducă acasă.

- Ca material genetic, e bun şi mort, dar mafiei îi plac exemplarele vii. Nu ni-l laşi nouă?

- Nici nu mă gândesc.

Când soacra întinse mâna în care avea arma şi îl ochi, Albert se

aruncă în spatele unui fotoliu.

Câteva gloanţe loviră geamul ferestrei şi ricoşară în toate direcţiile, iar alte câteva se opriră în piesele de mobilier sau în zid. Unul dintre gloanţele ricoşate îl răni pe dirijor într-un umăr, iar alte două îl prinseră descoperit pe Melior şi îl loviră în piept şi în cap, omorându-l pe loc.
Când văzu ce făcuse, bătrâna scăpă arma din mână şi începu să tremure.

Într-o fracţiune de secundă, Hosman luă pistolul de jos şi ieşi afară. Luaţi prin surprindere, doi gardieni îşi pierdură viaţa, iar alţi trei porniră în urmărirea lui.

Vicepreşedintele se ascunse în gangul dintre două clădiri şi, când paznicii ajunseră la doar câţiva metri de el, îi ucise pe loc. Gâfâind, o luă la fugă, cât putu de tare, pentru a se depărta cât mai mult de sediul partidului. Se opri de câteva ori, se uită împrejur şi nu văzu pe nimeni. Ochiul informaţional începuse să funcţioneze şi îl făcea să simtă că e urmărit, nesiguranţa dându-i o senzaţie foarte neplăcută.
- Ai face bine să laşi arma aia! auzi o voce. - Ah, Zeze, dumneata eşti?!
- Chiar eu. Credeam că îţi dă în gând să mă cauţi la hotel. - Care hotel?

- Hotelul unde mi-am rezervat eu o cameră. Hotelul cărţilor de atmosferă de unde te-au răpit poliţiştii primei doamne a planetei.

- N-am avut timp să mă gândesc la nimic. Licronita m-a translocat direct în miezul evenimentelor.

- Şi ce evenimente! râse secretarul. Nu credeam că e în stare cineva să-şi salveze soacra.

- Nici eu nu credeam că mă poate urî într-atât, încât să tragă după mine. Ce-o fi fost în capul ei?

- Nimic. E nebună. Puţini rezistă la şocul călătoriei interstelare şi al trecerii într-o altă lume.
- L-a ucis pe Melior, spuse vicepreşedintele.

- Da, dar când ai ieşit din clădire, tu aveai arma în mână. Te-au fotografiat mai mult de zece fotoreporteri, din toate poziţiile.

Acum, tu vei fi perceput ca asasinul preşedintelui celui mai mare partid al oamenilor. Felicitări! Vor vui ziarele.
- Nu crezi că sunt camere video peste tot?
- Nu ştiu, spuse Zeze.
- Oricum ar fi, au anticipat bine cei de la institutul de prognoza informaţiilor. Ziariştii se vor repezi cu capul înainte şi vor da publicităţii ceea ce au filmat şi fotografiat ei. Au uitat că există şi camerele de filmat, ascunse în sediu de partid. Ce facem?

- Mergem la hotel.
- Pentru ce? întrebă Albert.

- S-o luăm pe Diana. După incidentul cu răpirea ta, au reparat uşa, apoi au închis camera. Am o a doua cheie de acolo. Nimănui nu-i trece prin cap că m-aş fi putut întoarce.

- Unde vrei să mergem?
- La astroport, spuse secretarul. Avem destui bani să cumpărăm bilete. - Dacă ne arestează?

- Dacă încearcă să ne aresteze, folosim forţa. Bagă pistolul automat în rucsac! S-ar putea să ne mai folosească.

Încercară mai multe autovehicule cu energie solară şi, pentru că nu voia nici unul să
pornească, cei doi luară un electrobuz. Din cauza posibilităţii de a le curge timpul înapoi, era destul de periculos, dar altă posibilitate să se deplaseze repede nu aveau.

- De fiecare dată, când mă urc într-un vehicul din ăsta, mi se face frică, spuse Zeze. Am impresia că, la capătul călătoriei, o să cobor, undeva, în trecut.

- Nu păţim nimic, spuse Albert. Când le-au stat ceasurile bătrânilor de prin staţii, mie mi-a mers ceasul înainte. Asta înseamnă că e foarte posibil să nu fim atinşi nici măcar de vreo fluctuaţie temporală.

Vicepreşedintele se ascunse în spatele unei gherete, iar secretarul intră în hotel şi, în mai puţin de cinci minute, coborî împreună cu Diana.

- Unde mergem?! întrebă femeia când dădu cu ochii de Albert. - Ştii prea bine, spuse Zeze. La gara cea mai apropiată.
- Dacă nu reuşim să ne urcăm într-o aerodină, ce facem?
- Până la aerodină, ne aşteaptă un drum greu cu trenul.
- Sunt doar patru staţii, spuse femeia.
- Nu mergem cu un tren rapid. Din cauza ochilor electronici, putem fi uşor depistaţi.
- Abia i-am pus, spuse vicepreşedintele. Nu putem figura în nici o bază de date.

- Ba putem. Mamele-bazale sunt plătitoare de impozite şi sunt conectate la tot ce mişcă.

- Să mergem cu maşina!

- Se întâmplă ceva ciudat, spuse secretarul. Ca niciodată, se găsesc automobile solare abandonate peste tot, dar nu pornesc, nici la comandă vocală, nici la comandă manuală.

Dacă ar porni vreunul, mă tem că şoselele sunt supravegheate. Îţi spun un lucru: e lucrul dracului! Cred că suntem vânaţi.

- Vorbeşte frica, spuse femeia. S-ar putea să fie doar măsuri suplimentare de securitate. Nu trebuie să uităm că am trecut în ziua alegerilor.

- Luăm un tren de persoane. Condiţiile sunt mizerabile, dar, printre navetişti şi ţărani, nu ne caută nimeni.

- Şi, până la cea mai apropiată gară?... întrebă Albert. - Cu electrobuzul, oftă Zeze. Nu avem de ales.

Când ajunseră, văzură că au un tren de persoane la linia 5 şi cumpărară bilete. - Ieftin, spuse Diana. Cred că ne-au rămas bani dus-întors.

- Ce glumă bună! se supără vicepreşedintele.

Împreună cu zeci de ţărani, mineri, agenţi electorali, călugări, cetăţeni autohtoni şi

câţiva acrolteri, se înghesuiră şi reuşiră să se urce într-unul dintre vagoanele supraetajate ale trenului electric. Făcură un slalom printre bagaje, unelte agricole, cuşti cu animale nemaivăzute, reuşiră să găsească locuri şi să se aşeze.

Înghesuit într-un colţ, alături de secretar şi în faţa vicepreşedintelui şi Dianei dormea un ţăran cu pălăria trasă pe ochi.

Când porni trenul, ţăranul se trezi, îşi scoase pălăria din cap, se îndreptă de spate, zâmbi larg şi îi privi pe rând.

- E poliţistul, înmărmuri Albert.

- Ce poliţist?

- Cel din sat.

- Chiar, spuse Zeze. Fără uniformă, e greu de recunoscut. Ce cauţi, domnule, pe aici?! - Vă urmăresc.

- Ne urmăreşti şi ne-o spui pe şleau?!

- Da. Şi daţi-mi voie să mă prezint: sunt plutonierul major Henriq Malun. Îmi pare foarte rău că aţi fost la mine acasă, v-am ajutat să-l îndepărtaţi pe idiotul acela de viceprimar, să puneţi omul enocraţilor,

v-am ospătat după modestele mele posibilităţi şi am uitat ceea

ce era mai important, să mă prezint. Eu ştiam totul despre voi, iar voi nimic despre mine.
- Pentru atâta lucru te-ai gândit să te deghizezi şi să ne urmăreşti?
- Nu am venit pentru asta. Am primit ordin să iau legătura cu voi, să vă înarmez şi să organizăm un atentat.

- Credeam că enocraţii sunt oneşti şi ne lasă în pace. - Nu m-a trimis nici un enocrat.
- Nu eşti în serviciul enocraţilor?
- Nu. Sunt în serviciul preşedintelui planetei şi a soţiei acestuia. - În serviciul lui Thomas şi Pola Rashca?
- Exact.
- Nu te mai plătesc enocraţii?
- Ba da, dar serviciul nu mi-l poate asigura decât actuala conducere. - Care te plăteşte mai bine ca Imer.

- Deloc. Preşedintele mă plăteşte foarte prost. Nu am luat leafa de trei luni, dar am mulţumirea că am un serviciu sigur.
- Hait, că asta nu se poate întâmpla decât pe Pământ.

- Până acum, da, şi eu credeam că anumite obiceiuri n-au ajuns până aici, spuse Albert. Pe cine vrei să omorâm?
- Pe Aram Melior.
- Atunci poţi să scoţi banii. Melior e deja mort. - Nu e mort. Trăieşte.

- Poate are şi ăsta vreo copie. Am văzut originalul zăcând într-o baltă de sânge. L-a ucis soacră-mea din greşeală.

- Povestea nu mai e valabilă. Institutul de prognoză a informaţiilor şi-a revizuit calculule, spuse poliţistul. Îţi jur că Melior trăieşte!
- Să fie sănătos!

- Nu va fi deloc sănătos. De data asta, îl vei ucide chiar tu. Am adus armament adecvat, mult mai precis.
- Am şi eu un pistol automat, spuse vicepreşedintele. Poliţistul cercetă arma lui Albert şi o aruncă pe geam. - Hei, de ce ai făcut asta?

- În primul rând, pentru că acel pistol nu mai avea gloanţe şi, în al doilea rând, pentru că era dereglat.
- Am împuşcat cinci gardieni cu el.
- Poate de la mică distanţă.

- E adevărat. I-am luat prin surprindere şi am tras de la mică distanţă.

- Cu astea, nu veţi avea nici o problemă, dar scenariul spune că îl va ucide Hosman pe Aram Melior.

- Ce te face să crezi asta?

- Cei care au imaginat acest atentat au făcut în aşa fel încât să vă suiţi într-un electrobus. Dacă v-aţi suit în electrobus, aţi căzut în trecut.

- Am văzut eu că nu e ceva în regulă cu maşinile care merg cu baterii solare, spuse Zeze. Voi le-aţi sabotat?

- Sigur. Suntem în trecut faţă de momentul când aţi plecat de la hotel. V-am urmărit şi
am căzut în trecut odată cu voi. Electrobuzele au proprietăţi spaţio-temporale
imprevizibile; eu am căzut în trecut, dar în altă parte. Norocul meu a fost că m-au
înzestrat cu un aparat care măsoară fluctuaţiile spaţio-temporale. Institutul de prognoză a
informaţiilor, unul dintre sponsorii atentatului, are aparate foarte performante.

- Dacă spui că Melior trăieşte, înseamnă că suntem plasaţi, undeva, înaintea morţii lui, în trecut.

- Te-ai prins, dar ne găsim într-un trecut foarte apropiat. - Cum se poate?!

- Se poate. În cele trei dimensiuni esenţiale, imaginate de om, timpul nu curge pe o dreaptă, ci face tot felul de zig-zag-uri sau întoarceri. Deşi nu curge pe o dreaptă, curge, totuşi, încontinuu. Întoarcerea asta a noastră face parte din aceeaşi curgere continuă. Dacă punem la socoteală că autohtonii folosesc o multitudine de dimensiuni esenţiale, unde timpul nu are nici o relevanţă, lucrurile s-ar putea complica.

- De ce trebuie să-l omor pe preşedinte, dacă el e deja mort?

- Trebuie să privim lucrurile din perspectiva noastră. Dacă am căzut în trecut, se
schimbă viitorul: soacra ta nu va mai avea cum să tragă în tine

pentru a lovi, din greşeală, preşedintele partidului. În concluzie, trebuie să-l ucizi. Am plănuit totul până la ultimul detaliu.

- Pare logic.

- E logic.

- Care ar fi scopul atentatului? De ce vrem să comitem această crimă? Ce vrem să schimbăm?

- Nu vrem să schimbăm nimic. Dimpotrivă; vrem ca lucrurile să rămână aşa. Scopul misiunii este ca Melior să nu ajungă la mitingul care va fi organizat în parcul din faţa firmei de consultanţă în domeniul investiţiilor. Dacă nu ajunge, nu va şti nimeni de ce. Simpatizanţii se vor întoarce împotriva lui şi cel mai mare partid al oamenilor va pierde alegerile.

- Dacă nu le va pierde?
- Dacă nu le va pierde, se va schimba ceva, dar nu esenţial, Melior fiind mort.
Funeralii, discursuri, doliu planetar, prostii din astea...Între timp, actuala conducere interimară, îşi reconsolidează poziţia.
- Eu am vrut să fac o politică adevărată, constructivă, şi văd că am ajuns să mă ţin de prostii, spuse Diana.
- Dacă nu-ţi convine, poţi coborî la prima staţie, îi arătă poliţistul.
Trenul oprise într-o gară şi stătea foarte puţin. Într-o învălmăşeală generală, nu ştiai cine urcă şi cine coboară. Trăgând după ei cufere grele, saci sau geamantane, călătorii se loveau unii pe alţii, ţipau, se certau, înjurau sau făceau gesturi obscene. Cerşetori,
politicieni, mineri, ţărani, tot felul de extratereştri non-umani sau autohtoni erau totuna; trânteau uşile, deschideau ferestrele, ţineau aparate de radio aprinse şi date la maxim,
râdeau fără rost, comentau ultimele evenimente politice şi culturale sau îşi citeau preţurile pieţei şi ultimele cotaţii ale bursei de mărfuri.
Femeia tăcea. Nici ceilalţi nu mai aveau chef de vorbă. Stăteau şi se uitau pe fereastră.
- Cimitire peste tot, spuse Zeze într-un târziu. De câteva staţii încoace, nu văd decât cimitire.
- Conducerea planetei nu subvenţionează agricultura, spuse poliţistul. Mai rău ca anul ăsta, nu va fi decât la anu', spun ţăranii.
- Ce legătură e între moarte şi agricultură?
- Lucrările agricole costă mai mult decât pot lua ţăranii pe recoltă. Tot mai mulţi şi-au transformat terenurile în cimitire. Sunt tot mai multe cimitire, concurenţa e acerbă, dar tot se obţin mai mulţi bani decât din agricultură.
- Tu lucrezi pentru conducerea interimară de acum, aşa cum ai spus. Are această conducere vreo poziţie faţă de această problemă?
- Vrea să naţionalizeze cimitirele particulare şi să ofere locuri de veci gratuite. Ţăranii ne seacă de bani.

- Sunt pământurile lor.
- Li se va da pământ în altă parte a planetei.

- Terenurile fertile sunt limitate, spuse Albert. Am văzut imense suprafeţe pe care nu creşte nimic.

- Li se dau terenuri nefertile, sunt ajutaţi să aducă pământ de pe Pământ, iar ei îl întind peste suprafaţa necultivabilă într-un strat de 30-50 de centimetri.
- Iese prea scump.

- Ştiu, dar au bani. S-au îmbogăţit de pe urma cimitirelor. Cu un sistem de subvenţii sau de împrumuturi cu dobândă mică, se poate rezolva problema.

- N-ar fi mai simplu să se subvenţioneze direct agricultura şi să se înfiinţeze cimitire în partea neproductivă a planetei sau în zona întunecată, în jurul mănăstirilor?

- Ar fi prea simplu. Orice conducere are nevoie de probleme insolubile. Dacă nu ar
exista probleme, ce rost ar mai avea conducerea. Fără necazuri, nu ar avea cine să se mai lupte cu necazurile, neavând nici un rost.

- Lucrurile pot merge prost şi fără conducere.

- Da, dar nu ar mai avea cine să le organizeze. Actuala conducere interimară nu vrea să subvenţioneze agricultura în condiţiile actuale. Ar fi prea simplu pentru modul larg de gândire. Vrea să subvenţioneze agricultura în condiţii mai complicate.

- Îţi baţi joc de noi?

- Deloc. Gândiţi-vă! Dacă ajut ţărănimea atunci când e disperată, o câştig de partea
mea. Dacă o ajut atunci când nu-i trebuie ajutorul meu, se face a dracului. Pentru politică, electoratul este cel mai de preţ capital.

- Se vede întunericul, îi întrerupse Diana.

- Înseamnă că trebuie să vă spun ce avem de făcut, spuse poliţistul. Trenul opreşte
foarte aproape de astrodrom. Aram Melior trebuie să primească o delegaţie de cresomi. Ne apropiem cu toţii, iar Albert Hosman deschide focul asupra lui Melior.

- De ce Hosman? Ne-ai dat şi nouă arme.

- În ziare va scrie că l-a ucis vicepreşedintele. Nu trebuie să ne abatem de la previziunile institutului de prognoză informaţională.

- Dar gărzile partidului? Crezi că ne vor lăsa să trecem?

- Astrodromul e civil. Gărzile vor apare odată cu preşedintele şi, în plus, sunt plătite de noi.

- Dacă nu sunt destul de bine plătite?

- Cred că sunt destul de bine plătite. Când doamna Rashca vrea ceva, nu se uită la bani. - Totuşi?!

- Dacă militarii au luat banii şi, totuşi, se încăpăţânează să-şi facă datoria, nu mai ştiu ce poate fi. Oricum, dacă voiaţi să plecaţi spre Pământ în mod paşnic, cu bilet, nu aţi fi putut face asta nici cu toţi banii din lume. Gardienii au ordin strict să tragă în voi.

- Ca să dea un astfel de ordin, Melior trebuie să ştie că venim. Mai mult, trebuie să ştie că suntem împreună.

- Ştie şi are impresia că vă întinde o capcană. Nu ştie că, de fapt, el e vânatul.

Deoarece fură singurii călători care se dădură jos în staţia de lângă astrodrom, nu avură probleme cu înghesuiala din celelalte staţii.

Trecură nestingheriţi de cele trei garduri de sârmă ghimpată şi se ascunseră după coloanele de la intrarea în clădirea de control a zborurilor.

Aşa cum spusese poliţistul Malun, apăru o navă ciudată şi din ea coborî delegaţia formată din câteva zeci de cresomi. Deoarece nu suferiseră mutaţii genetice, cum suferiseră cei veniţi mai înainte pe Ioza, cei veniţi acum erau puţin deosebiţi.

Preşedintele partidului ieşi dintr-o clădire, împreună cu gărzile de corp, se îndreptă spre cresomi, le spuse câteva cuvinte de bun venit şi le arătă cu mâna unde trebuiau să meargă.

- E momentul să-l împuşti, spuse poliţistul. - Nu pot, spuse Albert.

- Ocheşti şi tragi. Acum! Intră în clădire şi nu mai poţi să-l omori. - Nu pot.

- Bine. Am să trag eu.

Henriq Malun ridică pistolul automat şi trase o rafală. Fu atât de rapid şi exact, încât toate gloanţele îl loviră pe Aram şi îl doborâră la pământ. Nici un proiectil nu atinse vreun gardian, exact aşa cum fusese înţelegerea.

Ca să demonstreze că Albert împuşcase preşedintele, poliţistul îi dădu arma folosită şi o luă el pe cealaltă.

După un moment de derută, cresomii şi gardienii se întoarseră spre grupul de atentatori.

- De ce a trebuit să-l ucideţi? întrebă extraterestrul care părea a fi şeful cresomilor.

- Chiar. Ce v-a venit? încercă şi şeful gardienilor să salveze situaţia. El e liderul suprem, conducătorul vostru.

- Şi-a făcut prea mulţi duşmani. N-a ştiut că duşmanul nu este etern; într-o zi el te poate ucide, spuse poliţistul.

- S-a erijat în apărătorul celor săraci, spuse vicepreşedintele. Îi

apăra să nu se îmbogăţească.
- A murit şi a rămas democraţia singură, fără reformator.
- Nu trebuie să purtaţi voi de grijă. Are cine să se îngrijească de democraţie.

- Chiar. Ce ne băgăm noi?! se miră şeful gărzilor. Aveam ordin să vă lichidăm, dar nu mai e valabil.
- De la cine aveaţi ordin?

- De la Melior, dar acum, dacă a murit, nu mai e valabil.
- Aşa mă gândesc şi eu, spuse poliţistul. Dacă v-a dat ordinul amintit, înseamnă că ştia de atentat. Există un trădător printre voi.
- Urăsc trădarea, deoarece îmi pun problema dacă acela pe care vreau să-l trădez nu şio caută spre a scăpa de mine, spuse şeful şi se uită urât şi insinuant în ochii fiecărui gardian.
- V-aţi primit banii? întrebă Malun.
- Sigur.
- Atunci, s-o lăsăm baltă! Dacă există un trădător, va ieşi el la lumină. E posibil ca Melior să fi aflat totul din ziare şi să nu fie nici un trădător.
Dintr-o altă clădire, moleculă cu moleculă, preşedintele Thomas Rashca şi soţia sa Pola fură aduşi la locul faptei de furnicile microscopice de conversie, aflate în serviciul preşedinţiei. Împreună cu ei, fu adusă toată suita de conducători ai planetei, echipajul complet pentru o aerodină şi câteva zeci de membrii de partid, care urmau să-l însoţească pe Albert.
- Sunt impresionat de o aşa apariţie, spuse şeful cresomilor când îşi reveni din uluială. Am auzit de aceste furnici.
- Suntem încântaţi să vă avem ca oaspeţi, spuse preşedintele planetei. Dacă vă interesează, la convorbirile oficiale pe care le vom avea, chemăm şi câteva reprezentante de frunte ale acestor mici şi utile fiinţe. Vedem noi. Poate ne înţelegem la preţ şi vă facem stăpânii unui mic lot de furnici microscopice. Pe un mediu de cultură adecvat, vor rezista la un voiaj până la îndepărtata voastră planetă. Până atunci, vă rog să-l cunoaşteţi pe Albert Hosman, eroul acestei clipe din istoria noastră!
Pola Rashca controlă încărcătorul armei vicepreşedintelui şi o arătă asistenţei.
- Priviţi! Această armă ne-a scăpat de infamul de Melior. Cinste

celui care a avut
curajul să-l împuşte! Acesta este un membru de frunte al celui mai mare şi puternic partid al oamenilor.

După o sumă de aplauze şi urale, şeful delegaţiei de extratereştri îşi exprimă sprijinul
pentru conducerea interimară a planetei şi promise tuturor că va organiza toţi cresomii, va înfiinţa un partid al acestora şi va lupta doar pentru menţinerea actualei stări de fapt şi
actualei conduceri.

Delegaţia, preşedintele Iozei, ceilalţi conducători, majoritatea gărzilor şi poliţistul Malun se suiră în maşini şi porniră spre capitală. În ultimul autovehicul, se urcară sanitarii astroportului, cu trupul neînsufleţit al preşedintelui asasinat.

Pe pistă, lângă nava străinilor, rămase prima doamnă a planetei, câţiva poliţişti de
încredere ai acesteia, Albert, Diana, Iacob Zeze, membrii de partid ce urmau a-l servi pe vicepreşedinte şi echipajul.

Pola Rashca îi invită pe toţi să urce pe aerodina aflată în apropiere şi le arătă masa
aşezată în mijlocul holului care funcţiona ca sală de şedinţe. În afara mâncărurilor şi
băuturilor aduse de membrii partidului, furnicile sintetizaseră din abundenţă felurile de
mâncare, fructele, prăjiturile şi îngheţatele agreate de prima doamnă a planetei.

- Acum, că s-a terminat, puteţi să-mi explicaţi şi mie ce a fost cu toată mascarada asta? întrebă vicepreşedintele.

- N-a fost nici o mascaradă. A fost un complot subtil pentru îndepărtarea lui Aram
Melior. Şi-a luat nasul la purtare. I-am sugerat, de nenumărate ori, să se sinucidă, pentru a nu lăsa nimănui plăcerea de a-l omorî, dar s-a făcut că nu înţelege. E mult prea multă putere, aici, unde ne-am suit noi, ca să ne mai dăm jos. S-a mărit prea mult numărul celor care trebuie să hotărască un lucru. De acest sistem politic nu putem scăpa. Nici nu vrem. Sistemul nostru politic s-a născut în noi şi va muri odată cu noi. Până atunci, dacă nu ne dă nimeni jos, nu are nici un rost să ne dăm singuri.

- Odată cu acest atentat, înţeleg că s-a ales praful de toate speranţele instaurării democraţiei şi veţi trăi pe drumul ce vă va duce spre o dictatură.

- Da, dar drumul ăsta ne duce spre dictatura noastră.

- E păcat că nu-ţi poţi da seama cum e omul după felul cum trăieşte, ci după felul cum moare. Când moare, însă, degeaba îţi mai dai seama cum e.

- Tragedia omului e că nu moare din cauza morţii, ci din cauza vieţii, spuse Pola. Nu ne-a mai plăcut cum trăia acest Melior. Vom organiza alegeri cu adevărat democratice şi vom stabili care este puterea şi care este opoziţia. Dacă puterea şi opoziţia vor face lucruri rele, cu atât mai bine.

- Într-un fel, mortul se răzbună.

- Cum adică?!

- Răzbunarea mortului constă în faptul că nu poate să regrete

nimic. Mă bucur că n-am tras şi n-am comis eu nedreptatea.
- Ştiu că n-ai tras. Dacă ai fi tras tu, nimereai vreun gardian sau loveai nava
extratereştrilor, dar nu acest lucru sau setea de dreptate te-au făcut să nu deschizi focul, ci faptul că tu eşti originalul. Ai stat prea mult prin preajma preşedintelui de partid. Între voi s-a creat o legătură de simpatie, de prietenie, nu putem şti. Legătura asta din subconştient te-a făcut să eziţi.
- Nu e chiar sigur ce spuneţi. Eu şi celălalt avem amintiri şi cunoştinţe comune.
- Cunoştinţe şi amintiri, da. Cu simţămintele stai mai rău. Cred că nu eşti acel Hosman
răpit de mine de la hotel. Simt acest lucru. Una dintre scăpările tale e că mă iei la
persoana a doua plural. Nu se simte apropierea care s-a creat între mine şi celălalt.
- Şi simţămintele te pot înşela.
- Poate. Îţi aduci aminte ce ţi-am spus că îi fac lui Melior dacă e ales ca preşedinte?

Pe Albert îl pufni râsul.

- Vezi?! spuse Pola. Te gândeşti la prostii şi nu-ţi aminteşti. Nu e ceea ce îţi imaginezi tu. Amintirile pot fi tulburate de simţămintele tale şi de gândirea logică. Ţi-am spus sau, mai exact, i-am spus celuilalt, că-l iau pe Melior de soţ. A fost o minciună.

- În fond, adevărul e o minciună neverificabilă. Cine s-o verifice?

- Dacă îi dăm noi voie, oricine poate verifica orice. Asta a fost iluzia lui Melior; iluzia libertăţii absolute, iluzia că poate verifica orice. Începuse să gândească mai mult decât putea.

- Amintirile nu funcţionează, sentimentele nu funcţionează; înseamnă că nu sunteţi sigură că aveţi în faţă originalul.

- Ba sunt sigură. Câţiva oameni din serviciul meu secret au filmat scena când aţi dat cu banul să vedeţi care pleacă în zona întunecată. Am văzut filmul de prea multe ori ca să mă înşel.

- Acum, dacă sunt originalul sau copia, nu are nici o importanţă. Conversaţia pe care am avut-o în dormitor, drumul până la astroport şi mitingul organizat în cinstea extratereştrilor invizibili îmi sunt clare în memorie. Nu vreţi să ne băgăm într-o cuşetă?

- Am avut şi eu gândul ăsta, dar m-am răzgândit. Îl am pe celălalt. Am pus deja câţiva poliţişti de încredere să-l smulgă din ghearele proastelor alea şi să-l ascundă la o reşedinţă secretă. Nu vreau să amestec afacerile politice cu sentimentele.

- Îl găseşti deja pregătit pentru rolul de cobai. L-au lucrat destul de bine nevestele politrucilor; şi fără furnici intermediare. Chiar acum îmi trec prin cap imagini de la orgiile celor patru.

- Să lăsăm asta şi să trecem la afaceri! spuse Pola. - Afaceri?! Ce afaceri?

- Vei pleca pe Pământ, aşa cum ţi-ai dorit, iar ziarele vor urla că tu eşti criminalul şi,

împreună cu un grup de trădători, ai furat o aerodină şi ai fugit în spaţiu. Aveam nevoie de un scenariu. În realitate, dispunem de tehnică atât de avansată, încât, dacă voiam, puteam să producem în capul lui Aram o inducţie psihică, astfel încât să-l facem să-şi pună singur capăt zilelor. Totul ar fi fost făcut să pară o sinucidere politică.
- De ce n-aţi făcut asta?
- O sinucidere ridică prea multe semne de întrebare şi dă naştere la speculaţii fără sfârşit. Am fi produs un martir. În realitate, a murit degeaba. Politic, era deja mort. Pentru el, moartea e, poate, o uşurare. Dacă n-ar fi zăcut, acolo, întins pe jos şi ciuruit de gloanţe, ţi-ar fi adus sincere mulţumiri. Chiar el ne-a spus că “politica e cel mai subtil şi ambiguu joc al propriei dispariţii”. A avut dreptate.
- Dacă ar fi fost în stare să-mi aducă sincere mulţumiri, înseamnă că ar fi viu şi nu ar avea pentru ce să facă asta, înregistră Albert lipsa de logică. Nu văd unde e afacerea.

- Vei vedea. Dacă l-aţi ucis, aveţi misiunea să aduceţi altul. - Ce vrei să spui? Ce să aducem?
- Un alt preşedinte. Institutul de prognoză informaţională ne-a anunţat că nici anul
viitor nu se va naşte acela care ar putea să conducă partidul. Va trebui să semnaţi cu noi un protocol prin care vă luaţi în spate greaua misiune de a merge pe Pământ, să găsiţi un om la fel de capabil ca Melior. După asta, vă îmbarcaţi pe prima navă şi îl aduceţi aici pe acel om providenţial.

Scoase mapa în care se găsea documentul, îl puse pe vicepreşedinte să semneze şi o dădu mai departe, să-şi pună fiecare semnătura.

- Mă bucur că merg acasă, spuse Albert, dar nu ştiu ce să-i spun nevestei. Am pierdut-o pe maică-sa; o să iasă scandal.
- Te prefaci că nu ştii nimic despre soacră.
- Ambele dispariţii, în acelaşi timp, bat la ochi.
- Deloc. Spui că ai fost răpit de extratereştri, ai fost subiectul unor experimente
îngrozitoare, ai fost adus înapoi şi n-ai nici o informaţie cum că ar fi dispărut şi mă-sa. Mulţi oameni au fugit de acasă şi, când s-au întors, au dat vina pe extratereştri.
- Da, dar arătau cam într-o ureche.

- Nici tu nu vei arăta prea întreg la minte când te vei scula în miez de noapte şi vei pleca să-l cauţi pe acela care trebuie să-l înlocuiască pe Aram Melior.

- Să înţeleg că nu se ştiu prea multe lucruri despre colonizarea planetei Ioza şi încercarea de a exporta un cadru democratic real.
- E foarte bine să înţelegi acest lucru. E şi mai bine să-ţi intre în cap.
- Mă bucur că plec acasă, dar când mă gândesc să mă întorc, îmi piere tot cheful.

- Găsirea omului potrivit pentru a conduce marele partid de import al oamenilor poate avea loc într-o zi, un an, zeci de ani sau o viaţă întreagă. E posibil să nu-l găsiţi niciodată, iar întoarcerea să nu aibă cum să se producă. Până la ipotetica întoarcere, gândeşte-te la
plecare! Această aerodină este asemănătoare cu aceea în care aţi

venit. Pentru a nu crea
încurcături inutile, am pus furnicile să vă pregătească aceleaşi cuşete. Într-un mediu
familiar, te descurci şi beat.

- Să zicem că îţi găsim omul providenţial, spuse Albert. Ce vrea să fie aia “omul providenţial”?

- Un om cu toate calităţile lui Melior şi încă una: calitatea de a asculta de mine şi de a pierde alegerile.

- Cu tâmpeniile pe care le debita, putea şi ăsta să piardă alegerile.

- Până într-un anumit moment, aşa am crezut şi noi, dar ne-am înşelat. Alegătorul nu deosebeşte demagogia de adevăr.
- Dacă găsim un exemplar aşa cum vrei tu, ce te face să crezi că venim şi noi cu el?
- V-am montat nişte dispozitive sofisticate, pe bază de acroniu, cumpărate de la mafioţi. Ele vă vor semnala noul conducător. Odată găsit omul, dispozitivele vă vor împiedica să vă mai depărtaţi de el.
- Când aţi putut face asta?
- Când mamele-bazale v-au montat ochii informaţionali. Dispozitivele se găsesc în interiorul ochilor.
- Cum poate un dispozitiv din ăsta să depisteze omul providenţial?
- Veţi vedea.
- Nu văd afacerea.
- Nu vrei s-o vezi.
- Noi executăm, fără voia noastră, o misiune, iar voi nu daţi nimic.
- V-am dăruit viaţa.
- Urâtă viaţă!
- E foarte neplăcut că, dacă nu-ţi convine viaţa pe care o duci, trebuie s-o duci. - Cum adică?
- Adică după atentat, de obicei, nu se muşamalizează nimic. Atentatorii sunt ucişi de gărzile de corp ale celui ucis. Te-ai prins?
- Nu am ce mă face. Trebuia să mă prind.
Ridicară paharele, ciocniră, iar femeia îi spuse că vinul era de la reputatul enolog Adrian Imer, cu salutări şi urări de bine.
- Îmi pare rău că nu am putut sta mai mult de vorbă cu şeful enocraţilor, spuse vicepreşedintele. Acum, e prea târziu.
- Nu se ştie. Înainte de a fi prea târziu, este totdeauna prea din timp, spuse Pola.
- Să-i transmiteţi mii de mulţumiri! Când beau un vin bun, îmi vine să ascult muzică bună.
- Să lăsăm muzica! Ar da o tentă de veselie disperată.
Mâncară, băură şi, mai multe ore, discutară despre politica ce trebuia adoptată în viitor şi depănară amintiri, apoi doamna Rashca se ridică, îl sărută, îl îmbrăţişă cu căldură, îşi luă rămas

bun de la toată lumea şi ieşi, urmată de gărzi.

Lui Albert nu-i venea nici acum să creadă ceea ce i se întâmpla. Într-un târziu, îşi rupse privirile pironite într-un colţ al holului şi părăsi petrecerea.

Chemă un lift, urcă la nivelul 7 şi, după ce rătăci pe mai multe culoare, îl găsi pe acela
care conţinea şi cuşeta 12, unde locuise la venire. Atent să nu fie urmărit, intră, blocă
încuietoarea, apoi, frânt de oboseală, căzu în genunchi şi începu să plângă, uitându-se în
sus:

- Ambajiule, bătrân şarlatan, scoate-mă de aici! Nu mai rezist. "St! Vorbeşti prea tare şi nu mă laşi să dorm, auzi Albert." Sau i se păru. Nu-şi dădea seama.

Partea a doua
NOAPTEA ORAŞULUI ILUSTRAT

Capitolul I

„Ce tâmpenii îmi mai trec prin cap?!”, îşi spuse Albert.

După atâtea nopţi petrecute în holul central, aflat la parterul clădirii maternităţii, era frânt de oboseală, dar şi plictiseala se afla la loc de cinste. Nevestele celorlalţi născuseră, una după alta, iar bărbaţii lor, aflaţi până atunci, împreună cu el, în incintă, plecaseră pe rând, să-şi vadă nou născuţii, să-i înregistreze la Registratura oraşului şi să sărbătorească evenimentul.

Rămas singur, se uită pentru a nu ştiu câta mia oară la ceasul de deasupra biroului asistentei din serviciul de noapte, care îşi făcea de lucru prin hârtii, apoi la telefonul de unde trebuia să vină vestea cea mare: faptul că îi născuse soţia. Trecuseră câteva ore de când plecase ultimul bărbat, iar blestematul de telefon se încăpăţâna să nu sune.

Înţepenit şi nervos, se ridică de pe bancheta din lemn, făcută parcă să nu te lase să aţipeşti, îşi trosni oasele, îşi îndreptă coloana vertebrală şi făcu douăzeci de paşi, încolo şi încoace. Dacă se aşeza la loc, îl năpădeau din nou gândurile, care numai gânduri de om normal nu erau.

Când se aşeză pe bancă, rezistă cât rezistă, apoi îl fură din nou somnul. Îi căzu capul într-o parte şi firul unei poveşti absurde se legă la loc.

În vis, telefonul blestemat sună, iar asistenta de serviciu îl anunţă că soţia sa născuse un băieţel. Împreună cu o însoţitoare, urcă la etaj, văzu copilul, îşi îmbrăţişă nevasta, coborî să perfecteze certificatul de naştere şi completă câteva formulare uzuale.

Pentru că trebuia să se facă ziuă şi se apropia ora începutului de program, îşi spuse că era bine să meargă să înregistreze nou născutul, la prima oră, până nu se producea aglomeraţie la Registratură. Se sui în maşină, ocoli bulevardele aglomerate şi o luă spre centru, pe străduţe ştiute doar de el.

- Hei, domnu'! Ai adormit la volan, auzi Albert o voce.

Ridică privirea, văzu poliţistul care îl trezise din somn şi îşi dădu seama că se afla, înţepenit în trafic, foarte departe de străduţa pe care rula. Staţiona pe bulevardul din apropierea parcului unde se găsea clădirea futuristă a Registraturii, oprit în trafic, înţepenit într-unul din şirurile de automobile.

- Ce caut aici?! întrebă.

- Asta-i bună! râse poliţistul. De unde să ştiu eu ce cauţi dumneata pe aici?

- Mi-a născut nevasta.

- Asta explică totul. Când a născut nevastă-mea prima dată, am stat beat o săptămână încheiată. Norocul dumneata e că ai adormit în timp ce aveai maşina oprită. Dacă erai pe drum, accidentul era iminent.

- Am treabă în clădirea de acolo, spuse Hosman. Trebuie să depun actele copilului. - Ai mare noroc. Te ajut să ieşi din ambuteiaj şi să te sui cu maşina
pe trotuar, acolo, în stânga.

- Nu poţi să mă scoţi la aleea aceea, să intru în parc? Ieşirea de la poarta cealaltă e mai liberă.

- Te obrăzniceşti! se supără poliţistul. În primul rând, în parc nu au voie să parcheze decât salariaţii care lucrează în cele trei clădiri administrative. - În primul rând, nu sunt trei clădiri, ci doar două, se supără.

- Poţi să le numeri. Sunt trei. Eu aici stau toată ziua şi dirijez circulaţia la intrarea în intersecţie.

Albert văzu că poliţistul avea dreptate. Nu mai erau două clădiri cu arhitectură futuristă, ca două pălării culcate între pâlcuri de arbori, ci trei. - Visez.

- Nu visezi deloc. Mai degrabă nu te-ai trezit încă din somn.

- Exact. Cred că am adormit pe bancheta din holul maternităţii, iar acesta este visul care se derulează. În acest vis, am adormit la volan, undeva, pe nişte străduţe lăturalnice, şi m-am trezit în centru. Deci, visez că am adormit şi visez.

- E prea complicat pentru mine. Eu sunt doar un simplu poliţist de la circulaţie şi, din punct de vedere profesional, cred că puteai să te trezeşti într-un pom. Spune-mi, vrei să te ajut sau nu? O dată îi naşte omului nevasta prima dată.

- Sunt nevoit să vreau şi, totodată, mă mai nedumereşte ceva; ar fi trebuit să se facă ziuă, remarcă Hosman.

- Nu mi-am pus problema. Zi, noapte, ce importanţă mai are?

Oraşul e luminat ca ziua şi, oricum, pe lumina nopţii sau pe lumina lăptoasă a zorilor de zi, eu plec acasă. Mi s-a terminat tura. Mă duc să mă culc. Vrei sau nu vrei să te scot din rând?

- Vreau.

Poliţistul îl rugă pe şoferii din stânga-faţă, de pe primul şir, să dea puţin înainte şi pe cel din spatele acestuia să dea înapoi, puţin stânga.

Alţi câţiva automobilişti îl felicitară pe proaspătul tată, îi urară să-i trăiască, îl ajutară să iasă pe trotuar şi se întoarseră la preocupările lor.

Albert opri motorul, luă actele şi se ridică de pe scaunul maşinii cu gândul s-o încuie. Deoarece îl apucase ameţeala şi nu se mai putea ţine pe picioare, nu avu timp să facă acest lucru.

Auzi ţârâitul insistent al unui telefon, sirena îndepărtată a unei maşini de pompieri şi niște voci înfundate. Nedându-şi seama dacă era în vis sau în realitate, văzu cum asistenta de serviciu îl stropeşte cu apă pe faţă.

- Mulţi păţesc aşa, îi spuse femeia. Astea-s condiţiile. - Ce s-a întâmplat?

- Aţi adormit, aţi alunecat de pe bancă şi v-aţi lovit la cap. Nu puneţi mâna! Vă scoateţi bandajul.

- Am visat că mi-a născut nevasta, spuse Albert.

- Naşte ea. E doar o chestiune de timp. Ar fi mai bine să mergeţi acasă. Îmi daţi numărul de telefon şi, când are loc evenimentul, vă sun. În cinci minute sunteţi aici. Mulţi fac aşa.

- Nu am nici un chef. Stau aici.

- Cum doriţi, dar, dacă vă hotărâţi să plecaţi, îmi spuneţi. Nu e deloc comod să dormi pe bănci de lemn, spuse asistenta.

- De atâtea zeci de ani, de când presupun că există maternitatea, putea şi conducerea să pună nişte fotolii.

- Dacă s-au gândit aşa cum mă gândesc eu, că se putea transforma holul în dormitor, n-au pus şi bine au făcut. Mulţi vin cu băutură la ei şi încep să se bucure mai din timp. Când depăşesc limita bunei cuviinţe, chem brancardierii să facă ordine. Până acum, fie că a fost

zi, fie că a fost noapte, nu s-a întâmplat niciodată să rămână doar bărbatul unei femei în hol.

- Vreţi să spuneţi că într-o maternitate aşa mare, unde abia am găsit un pat liber, a rămas să nască numai nevastă-mea?! se miră Hosman.

- N-am vrut să spun asta. Am vrut să spun că au plecat cu toţii acasă. O fi ceva legat de alegerile astea, care au loc azi.

- Chiar. Am şi uitat. Azi au loc alegeri parlamentare. - Şi prezidenţiale, spuse femeia.

- Or fi plecat să voteze, să se scape de o grijă şi să se odihnească. Totuşi, cu nevasta în maternitate, nu cred că le mai arde de votare.
- Tot ce e posibil.
- Eu nu merg la nici un vot, spuse Albert. Am o idee foarte vagă ce partide se mai
mişcă pe tabla de şah a politicii. Pe indivizii care candidează, nici atât nu-i ştiu.
- Sunt expuşi pe toţi pereţii. Sunt membră a unuia dintre partidele care s-au înscris în cursa electorală şi am participat la lipirea afişelor şi înălţarea pancartelor. Sperăm să schimbăm actuala conducere.
- Ce distrat sunt! spuse bărbatul.. Nici nu i-am observat. Abia se văd printre reclamele comerciale.
- Cred că ar fi bine să scriu în registrul de predare-primire, pentru asistenta din tura
următoare, să ceară o urnă mobilă pentru femeile care n-au născut încă şi pentru
personalul medical. Cred că aşa sună legea; viitoarele mame sunt persoane care nu se pot
deplasa, iar medicii şi asistentele dintr-o maternitate nu are voie să părăsească locul de
muncă.
- Eu, unul, nu merg la nici un vot. După ce naşte nevastă-mea, cred, mai degrabă, că voi merge la serviciu. Sunt rămas în urmă cu lucrările.
- Cum arătaţi de obosit, ar fi mare lucru să mai puteţi lucra ceva, spuse asistenta. O să încurcaţi borcanele.
- Nu cred. Mă pun pe o banchetă şi dorm două ore. La serviciu, am canapele confortabile.
- Eu v-am făcut propunerea; puteţi să vă odihniţi acasă. Niciunde nu e mai bine decât în patul tău.
- Vă deranjează prezenţa mea? întrebă Hosman.
- Nu. Serviciul acesta m-a învăţat să nu fiu deranjată de nimic.
- Staţi, că n-a venit soacră-mea, să vedeţi ce înseamnă

adevăratul deranj. Când s-o apuca să vă spună povestea vieţii, să se vaite ce necazuri are şi cât e de chinuită,
demisionaţi.

- Nu cred, afirmă femeia. La noi, să crezi că necazurile tale sunt cele mai mari a
devenit sport naţional. Când va veni mama pacientei, repet, ar fi bine să mergeţi să vă odihniţi. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi.

Se ridică, se aşează la locul ei, la birou, şi se apucă din nou să facă ordine în fişe sau săşi noteze câte ceva.

Rămas singur, Albert se frecă la ochi şi îşi roti privirile prin incintă, blestemând
liniştea ce se aşternuse. De frică să nu perceapă din nou ticăitul monoton, să adoarmă şi să mai viseze cine ştie ce bazaconii, evită să se mai uite la ceasul de pe peretele din spatele biroului asistentei.

Aşa cum îşi propusese, nu mai adormi, dar acest lucru nu era deloc mai bun. Imaginaţia îi juca feste; îşi imagina tot felul de prostii.
Se imagină cum se depărtează de automobilul parcat pe trotuar şi se îndreaptă către
Registratura oraşului, ţinând strâns într-o mână dosarul cu actele de naştere ale copilului său abia născut. Arborii de pe o parte şi alta aleii foşneau ameninţător, cum numai în lumea gândului se poate întâmpla.

Răsuflă uşurat când ajunse aproape de scara clădirii, dar aceasta era o simplă scară metalică, nu scara somptuoasă, acoperită cu gresie, pe care o ştia el.

Urcă până la intrare şi constată că uşile rabatabile, mari, din plastic transparent,
fuseseră înlocuite cu o trapă din metal masiv, care se deschidea în plan vertical.
„Bine că tâmpeniile astea nu există decât în mintea mea obosită”, îşi spuse. Căută să-şi direcţioneze gândurile în altă parte şi nu reuşi.
Intră într-un hol imens şi se îndreptă, cu paşi repezi, spre ghişeul portarului. În alte
condiţii, şi-ar fi făcut probleme sau s-ar fi amuzat să vadă cum era îmbrăcat acesta, întrun combinezon argintiu, ca acelea folosite de astronauţi, când ies în spaţiul cosmic, dar acum, ştiind că totul nu e decât imaginaţie pură, folosită să mai treacă timpul, se hotărî să nu bage în seamă detaliile.
- Aici este Registratura? îl întrebă.
- Nu. Nu-i aici. E la nivelul 3, lângă Computerul Central. Să vă anunţ? - Chiar vă rog! răspunse amuzat.

Portarul apăsă mai multe butoane, spuse cuiva că mai era un întârziat care trebuie înregistrat şi îi indică lui Albert liftul 34.
În mod normal, mulţimea lifturilor şi faptul că fusese făcut întârziat la începutul
programului, ar fi trebuit să-l pună pe gânduri, dar aşa, în situaţia în care se afla el, de

bărbat care aşteaptă să-i nască nevasta şi, în timpul acesta, ţese o poveste, lipsa de formalism a celui din spatele ghişeului, fără bilete de voie, fără cărţi de identificare, ecusoane sau întrebări sâcâitoare, îl învioră. În lumea imaginaţiei, totul e posibil.

Începu să-i dea dreptate unui coleg de serviciu, care stătea atât de mult în faţa calculatorului, încât începuse să se identifice cu acesta şi lumea lui, încât inversa valorile. Acesta obişnuia să spună că lumea înconjurătoare era un simplu spaţiu virtual în care putem să trăim sau nu atunci când ieşim de pe calculator, un spaţiu al timpului, un spaţiu mâncat de timp.

Coborî din lift şi, în jurul unui hol circular, numără şase uşi. Cum acestea nu aveau decât nişte plăcuţe cu cifre, se hotărî să întrebe. Salariaţii, îmbrăcaţi în aceleaşi costume futuriste, argintii, ca şi portarul, dădeau mediului ambiant o notă de carnaval. Grăbiţi, ieşeau pe o uşă, pentru a intra pe o alta.

Într-un târziu, amintindu-şi pentru ce era acolo, opri un bărbat şi îl întrebă unde este Registratura.
- Dormi?! se miră acesta. Ai uitat că Registratura e cu un nivel mai jos? Aici e nivelul
4. Dacă ai probleme cu înscrierea, grăbeşte-te! Plecăm peste zece minute, iar tu nici măcar nu ţi-ai pus uniforma.

Deoarece, grăbit, omul dispăruse deja în spatele uneia dintre uşi, Albert nu avu timp să-l întrebe unde se pleacă peste zece minute şi despre ce uniformă vorbeşte.

Luă liftul, apăsă pe buton şi, când se deschiseră uşile rabatabile, coborî. Binecuvântă faptul că la nivelul 3 nu era decât o uşă, probabil biroul de înregistrare. Restul pereţilor erau tapetaţi cu panouri luminoase, pline cu indicatoare divers colorate, butoane ciudate şi tot felul de săgeţi.

Înainte de a intra, îşi spuse că decoraţiunile interioare ale clădirii, uniformele salariaţilor şi arhitectura, nu puteau fi ideea primarului, un tip obtuz, constipat şi bătrânicios, ci erau apanajul imaginaţiei lui, ca pasionat cititor de science-fiction.

Nu i se păru deloc ciudat faptul că pătrunsese într-o cameră luminoasă, unde, în spatele unui ghişeu, la un birou banal, se găsea chiar asistenta de la maternitate, o brunetă tunsă scurt, îmbrăcată într-un costum alb, cu tăietură clasică.

Albert văzu că, ocupată cu hârţoagele, femeia din holul spitalului nu observase că o fixează cu privirea şi se întoarse la asistenta din gând.
- Nu aveţi uniformă de cosmonaut?!, se amuză el.

- Nu fac parte din personalul tehnic, răspunse femeia, întinzând mâna după dosar. Vă rog să completaţi aceste formulare!

Bărbatul luă hârtiile şi se apucă, automat, să umple spaţiile dintre rubrici. I se cereau date generale, aceleaşi date personale cerute peste tot. Încheie, puse data, trase o semnătură şi înapoie chestionarele.
- Vă felicit! spuse fata, ridicându-se în picioare.

Veni în faţa lui, îi strânse mâna şi îl îmbrăţişă.
- Vă mulţumesc, spuse bărbatul, cuprins de o emoţie pe care nu şi-o putea explica.
Uitând de oboseală, îşi spuse că ar fi fost o revoluţie în administraţie ca, în loc să-l urmărească dacă i-a adus ceva, să de ridice o fată frumoasă de la birou şi să-l îmbrăţişeze pe client.

- O recipisă, ceva? îndrăzni s-o întrebe Hosman. E drăguţ din partea dumneavoastră că m-aţi tratat cu atâta căldură sufletească, dar eu cum demonstrez că am trecut pe aici?

- Nu e nevoie de nimic, dădu bruneta din mână. Totul e fişat şi înregistrat în Calculatorul Central.
- Dar, dacă există oameni care nu au încredere, ce faceţi?

- Nu există oameni care să nu aibă încredere, spuse salariata. Aceia care nu au încredere, fie nu au atins condiţia umană, fie fac parte din altă rasă.

Numai zâmbet, îl conduse până la uşă, astfel încât, înainte ca Albert să mai spună ceva, se trezi în hol, singur, felicitat încă o dată şi cu un ecuson prins de gulerul hainei.

În mod normal, ar fi trebuit să primească ecusonul la intrare, nu la plecare, dar, îşi făcu socoteala că, dacă birocraţii au început să se comporte pe dos, nonconformist, nu acru, aşa cum le e felul, o fi şi cu ecusonul vreo chestie mai nouă.

Nici faptul că îi scriseseră numele, Albert Hosman, fără să-l ştie, alături de cifra 7712,
nu i se părea foarte absurd. În lumea imaginaţiei, sunt permise tot felul de erori de logică.

Luă liftul şi coborî la nivelul 0, gândindu-se că acela era parterul, unde se găsea trapa de ieşire. La nivelul 0 nu era decât o încrengătură de ţevi, cabluri, manometre şi alte
feluri de aparate de măsură, transformatoare imense, tablouri de comandă şi un furnicar de oameni preocupaţi.

- Cred că am greşit etajul, spuse Albert când fu întrebat de vorbă. - Ce nivel ai format?

- Nivelul 0.

- Ai format bine, dar acesta nu este nivelul tău, spuse un bărbat. După cartela de identificare, ai un nivel superior, nivelul 7. E nivelul cuşetelor
membrilor de partid. Aici este sala maşinilor, iar la nivelul 1 este reactorul superluminic.

- La 2, ce e?

- Dumneata eşti cam obosit, interveni un al doilea tehnician.

- Am venit acum o jumătate de oră. N-am mai fost aici.

- Atunci, nu e de mirare. N-ai prins şedinţa de deschidere. Ai trecut pe la Registratură?

- Am trecut, că de-asta am venit, spuse Hosman. Am rezolvat problema, iar acum vreau să plec. Am o grămadă de hârţoage de rezolvat. Pe unde pot să ies?

- Pe unde ai venit, lifturile sunt libere, dar mai bine du-te şi odihneşte-te! Abia am plecat şi avem drum lung. Nu vreau să te ofensez cu vreo comparaţie, dar a mai ajuns o ameţită bătrână pe aici, una grasă şi enervantă. Când am întrebat-o dacă e membră de partid, s-a apucat să ne spună că ea nu are de-a face cu politica, că vrea acasă, că i-a născut fiica, i-a dispărut ginerele şi nu are ea chef să discute cu nişte muţunache de mecanici, cum suntem noi.

- Ha,ha,ha! râse cel de-al doilea tehnician. Baba nici nu avea habar că are de-a face cu nişte specialişti în mecanică, cibernetică, electro, hidro, termo, aero şi atomodinamică, potenţiali candidaţi la preşedinţia şi la fotoliile parlamentare ale lumii spre care ne îndreptăm.

- Domne, puteţi să fiţi ce candidaţi vreţi, se enervă Albert, dar eu am timpul drămuit şi o grămadă de dosare de rezolvat. Nu vine peste voi inspecţia financiară la sfârşitul săptămânii, ci peste mine.

- E bună, râseră şi alţi tehnicieni. Şi baba avea umor involuntar, cu fiica ei, care a născut. Ţi-o fi născut şi ţie fata?!

- Nu, mie mi-a născut nevasta.

Încă vreo zece tehnicieni se întorseseră cu faţa spre ei şi râdeau ţinându-se cu mâinile de burtă.

- Eşti dulce, domnule! spuse un specialist. Să ştii că te-am reţinut. Când ajungem, te iau cu mine în campania electorală.

- Nu e adevărat, spuse un altul, un bătrân chel, la aproape şaizeci de ani. După ce se învecheşte în partid, omul se hotărăşte singur pe cine urmează. S-a dus timpul când se trasau sarcini. S-a deşteptat electoratul, iar membrii angajaţi politic sunt şi mai deştepţi. Ei sunt creatorii de opinie.

Lui Albert îi venea să-i ia la pumni. Ce îi întreba el şi ce îi spuneau ei?!

Se depărtă, hotărât să nu mai răspundă la provocări, în timp ce tehnicienii se întorceau, fără nici o vorbă, la treaba lor.

- Să mai treci pe aici! îi aruncă peste umăr un tânăr hidrotehnician.

- Mai trec pe dracu'! mârâi Albert, îndreptându-se spre lift.

Urcă la nivelul 3, să întrebe bruneta cum poate părăsi clădirea fără să mai fie luat peste picior de toţi boii, dar avu o deziluzie. În locul fetei, se găsea un tânăr îmbrăcat în salopetă argintie de astronaut.

- Era, mai înainte, aici, o brunetă, spuse Albert.

- S-a dus să se odihnească. Şi aşa, nu mai avea prea multe de făcut. Deoarece a înregistrat toţi pasagerii acestei curse, urmează, pe parcurs, să i se dea alte sarcini.

- Abia a venit la serviciu şi s-a şi dus la culcare?! se miră Hosman.

- Ora nu are importanţă decât dacă nu cumva aveţi vreo întâlnire de amor, la vreo oră fixă. Dacă da, ţin să vă informez că păstrăm, convenţional, acelaşi

sistem de măsurare a
timpului ca pe Pământ. Domnişoara este disponibilă toată după-amiaza, ca să spun aşa.
Amândoi facem parte din dispozitivul tehnico-administrativ, aşa cum aţi învăţat la
şedinţele de instruire dinaintea plecării. Dacă n-aţi reţinut, uniforma mea vorbeşte de la
sine.
Albert era ameţit de logoreea tânărului, din care nu înţelegea, de altfel, nimic.
Îşi spuse că, probabil, adormise din nou, dar nu era aşa. Asistenta era la locul ei,
scormonind prin hârtii ştiute numai de ea, iar el se găsea pe aceeaşi banchetă de lemn,
aşteptând să-i nască nevasta, luptându-se cu somnul şi ţesând poveşti incredibile. Poate că

avea dreptate asistenta; era bine să-i dea numărul de telefon de acasă, numărul telefonului mobil şi pe cel de la serviciu, apoi să meargă să odihnească.

Îl durea îngrozitor spatele şi îi amorţiseră picioarele. Încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să-şi provoace înţepături în creier.

Printre fulguraţii dureroase, ca un ecou al gândurilor sale, auzea vocea tânărului imaginat cu câteva minute mai înainte.

- Ar fi bine să mergeţi să vă odihniţi puţin, se auzea Hosman. Cu toţii am lucrat în ultimele zile. Cred că şi dumneavoastră aţi lucrat destul de mult. E adevărat că, într-un partid, recompensa are un caracter mai mult moral, dar eu cred că trebuie să se sacrifice cineva.

- Eu n-am lucrat nimic. Acum vreau să lucrez, îl minţi pentru a-i face plăcere. Am stat câteva nopţi pe culoarele maternităţii, unde a născut nevastă-mea.

- A venit şi o doamnă cu aceeaşi problemă, spuse tânărul. Spunea că a născut fiica sa. Deoarece a făcut o criză tipică de isterie, a fost sedată şi dusă la culcare. Cred că nu aveţi nevoie de aşa ceva.

- Nu, nu este nevoie, spuse Albert, îngrozit la gândul că i s-ar putea face vreun calmant şi ar putea pierde controlul asupra realităţii.

Încercă să pună cap la cap informaţiile ce i se învârteau în cap şi îşi spuse că, probabil, salariaţii de aici, de la portar până la fochiştii de jos, plasaţi într-un decor futurist, ajunseseră să se creadă pe o navă cosmică. Era posibil ca, din lipsă de activitate, să se fi apucat de jocul ăsta tâmpit cu partidul. Cum aproape toate întreprinderile erau informatizate, nu le era deloc greu să participe la joc, fără să se ridice de pe scaun, în grupuri mici sau interconectaţi cu toţii. De aici, până la o paranoia

colectivă, nu era decât un pas. Orice era posibil. Era posibil chiar să nu fi nimerit în Registratură. Scara metalică de la intrare ducea la concluzia că aceasta era cea de-a treia construcţie, probabil o construcţiei nouă, neterminată, iar trapa metalică sugera un spaţiu închis, probabil vreun spital de nebuni.

Numai nebunii duc un joc până la capăt. La el, la serviciu, nu cu mult timp în urmă, s-a jucat, până la epuizare, jocul "Alaiul". S-a jucat cu atâta convingere, încât nişte proşti au intrat, din greşeală, în fişierele companiei naţionale de căi ferate şi s-au produs pierderi masive de bani. Jocul era destul de complicat, conceput pentru coeficienţi de inteligenţă peste medie. Albert îl înţelegea foarte bine şi ar fi putut să preîntâmpine neplăcerile, dar nu-i prea plăcea să participe la jocuri din astea, de masă, aşa că a scăpat de concediere. Ca să nu cadă ca fraierul în valul imens de disponibilizaţi, a trebuit să facă dovada neparticipării, lucru mult mai greu de demonstrat decât participarea.

Acum, era nervos pentru că îşi putea pierde serviciul tot din cauza unui joc şi nu putea să-şi dea seama cum putea ieşi din acesta. Îşi făcu socoteala că participanţii la jocul numit "Partidul", sau cum s-o fi numind, par destul de fanatici, ca şi jucătorii de şah, crichet, fotbal şi chibiţii lor. Dacă s-au hotărât să-l bage în joc, nu mai avea scăpare. Trebuia să spună că e alături de ei şi să aştepte momentul prielnic pentru a fugi.

Necazul era că, în timpul ăsta, îşi putea pierde serviciul. Exista şi o parte bună;
legislaţia era destul de dură în astfel de situaţii şi putea să-i cheme în instanţă pe vinovaţi.
Pentru asta, îi trebuiau probe, pentru a demonstra că a fost implicat, în mod forţat, într-un
joc pe care nici măcar nu-l cunoştea. Putea cere daune morale foarte mari. Uneori,
daunele morale nu au nimic a face cu morala, ci cu pragmatismul. Se gândi că, dacă cerea
o sumă imposibilă, instanţa îi acorda cam 10% din aceasta. Un procent de 10% dintr-o
sumă imposibilă este o sumă foarte mare, generatoare de dobândă pe măsură. În
condiţiile astea, îşi putea permite să se gândească şi la morală. Moraliştii nu sunt oamenii
fără bani.
- Hei! se simţi zgâlţâit de tânăr. Dormiţi în picioare?
- Cred că mi-ar trebui puţin somn, admise Albert.
- E evident acest lucru. Pot să vă conduc? Tot nu am nici o treabă.
- Dacă eşti amabil...
Se urcară în lift, iar tânărul atinse butonul nivelului 7. Dacă la nivelul 3 liftul era
poziţionat lateral faţă de hol, la nivelul 7 se oprise în mijloc, sub o plafonieră luminoasă, circulară, imensă.
- Aici este, spuse tânărul.
- Ce este aici?
- Nivelul dormitoarelor membrilor de partid.

Îi arătă cele zece culoare, ca nişte raze, ce porneau de la lift, şi îi indică să meargă pe culoarul 7. Cum indicativul său era 7712, prima cifră arăta etajul adresei, iar următoarele, 7 şi 12, arătau culoarul şi numărul cuşetei.
- Ce vrei să caut eu la dormitoarele membrilor de partid?! se miră Hosman.
- Dormitoarele membrilor de partid sunt nişte cuşete individuale.

Dumneavoastră aveţi cuşeta cu numărul 12, de pe culoarul 7, cum v-am mai spus. - Dar, eu nu sunt membrul nici unui partid. Nici nu-mi placepolitica.
- Sunteţi Albert Hosman, nu? întrebă tânărul arătând plăcuţa de pe trapa cuşetei. - Aşa mă numesc, îi răspunse.
- Dacă sunteţi domnul Hosman, atunci cartela de identificare se va potrivi la intrare.

Uimit de repeziciunea cu care îi pregătiseră dormitorul şi îipuseseră şi numele pe el, Albert uită de minima politeţe de a-l întreba şi el pe tânăr cum se numeşte.
- Dar, ceea ce se cheamă cuşeta 12 nu are sistem de deschidere, îi spuse.

- Are o fantă prin care treceţi cartela de identificare pe care o aveţi în ecusonul de plastic din piept, spuse tânărul.

Îi arătă cum să procedeze pentru ca microcip-ul cartelei să activeze senzorul trapei şi intrară. Albert se aştepta să dea peste o incintă, ca în filmele science-ficţion, nu mai mare decât o cuşetă de vagon de dormit, dar ceea ce vedea el era un dormitor spaţios, ultramodern. În patul aşezat lateral puteau să doarmă şi patru persoane, iar la masa din centru încăpeau până la zece.

- Pe acest perete, unde se găsesc mai multe inscripţii, pictograme, butoane şi fante, aveţi toate facilităţile civilizaţiei, spuse tânărul. Suntem un partid mic doar din cauză că nu primim pe oricine. Deoarece aţi fost primit pe ultimii metri, nu am avut timp să vă schimbăm sistemul general al cuşetei cu unul specific, adaptat personalităţii şi bazat pe amprente digitale. Cred că sunteţi încă în studiu. Când se va termina cercetarea, vor apare şi tehnicienii pentru a vă face modificările necesare.

- E posibil?! se prefăcu Albert a fi mirat.

- Nu posibil, ci absolut cert. Dacă aţi fost acceptat, înseamnă că aveţi un profil moral perfect şi aveţi stofă de manager. Vă dau un exemplu de folosire a facilităţilor şi am plecat...

Introduse cartela în fanta unde scria “calculator”, iar din perete ieşi o măsuţă pe care se găsea un sistem computerizat, cu ecran plat şi toate anexele necesare.

- Fiecare facilitate, cum este acum “calculatorul”, are un buton.

Când e incompatibilă cu o altă facilitate, să zicem “barul”, se aude acest sunet strident şi trebuie sa apăsaţi pe buton pentru a se închide.

Albert văzu cum apare barul, auzi zgomotul calculatorului, văzu cum trebuie acţionat butonul acestuia şi cum dispare în perete.

- Acum, puteţi să petreceţi în voie! spuse tânărul. - Cum adică?

- Adică, de exemplu, putem ciocni un pahar în cinstea înscrierii în partid. Iniţie apariţia barului, turnă coniac în două pahare şi îi ură “bun venit”. - Şi eu, eu ce trebuie să fac aici? întrebă Albert.

- Aici, în cuşetă, sau aici, în partid?

- În cuşetă.

- În cuşetă puteţi să faceţi ce doriţi, spuse tânărul. E teritoriu privat. - Dar în partid?
- Ah, am uitat. Daţi-mi cartela!

Luă cartela de identificare şi o trecu prin fanta aflată sub inscripţia “activat” producând aprinderea unui bec verde.

- Acum, puteţi primi pe cartelă mesaje de convocare de la nivel central, sarcini de
partid sau cine ştie ce alte informaţii, spuse tânărul. Uitaţi, scrie “activat”! Dacă doriţi să nu fiţi deranjat, treceţi cartela, din nou, prin fantă şi se aprinde un bec roşu. Acum este “dezactivată”.
- Nu cred că mi se cere să activez sau să dezactivez cartele...
- Aţi intuit exact. Dacă vreţi să promovaţi în ierarhia de partid, trebuie să vă implicaţi cât mai mult. Pentru asta, vă recomand să ţineţi cartela cât mai mult activată, dacă nu chiar tot timpul. De altfel, dacă sunteţi convocat la o şedinţă de partid, puteţi participa sau nu, după voie; nimeni nu vă retrogradează sau pedepseşte. În politică, e ca la coadă la pâine: puteţi doar să staţi pe loc sau să înaintaţi. Ceea ce azi este defect de imagine şi vă ţine pe loc, mâine poate deveni element de progres.
- Mai am o singură rugăminte, spuse Albert ameţit de discurs şi de alcool, să mai staţi un minut. Vreau să vezi dacă mă pricep să folosesc facilităţile date de cartelă.
- Nici o problemă. Doar pentru asta sunt aici.
Albert mai turnă câte o porţie de coniac şi vru să activeze calculatorul, însă pe cartelă apăruse mesajul “eroare”.
- V-am spus, “barul” e incompatibil cu “calculatorul”. Închideţi întâi barul!
După ce reuşi să scoată calculatorul din perete, Albert îl rugă pe tânăr să se aşeze pe un scaun şi să-i arate cum funcţionează.
- Ce aţi vrea să ştiţi?
- Să zicem că m-aş ocupa cu monitorizarea activităţii partidului şi ar trebui să raportez şefilor tot ce se întâmplă, bun sau rău. Cu ce aş începe?
- Cu începutul, se învioră tânărul.
- Care ar fi începutul?
- Nu ştiu.
- Începutul ar fi, să zicem, faptul că ne-am întâlnit noi doi, spuse Hosman. Dumneata m-ai ajutat să mă integrez. Ăsta e un lucru bun sau rău?

- E un lucru bun, desigur.
- Nu mă văd eu atunci nevoit să fac tot un lucru bun? - Care ar fi acela? întrebă tânărul.

- Să conştientizez faptul că dumneata m-ai ajutat, că ai făcut ceva bun. Să raportez şefilor acest fapt. Să te ajut să promovezi.
- Nu vă împiedică nimeni să faceţi asta. Şefii noştri sunt foarte receptivi.

- Da, dar dacă vine şeful şi îmi spune că umblu cu minciuni spre a te promova pe dumneata, care, întâmplător, îmi eşti nepot? făcu Albert o presupunere.
- E posibil, dar în partidul nostru nu se umblă cu nepotisme.
- N-am auzit de un partid în care să nu se umble cu nepotisme.
- Nici eu, dar partidul nostru se doreşte a fi formaţiune politică de tip nou, modernă, o formaţiune a viitorului, pentru viitor, cum a spus preşedintele, spuse tânărul.
- Se doreşte, nu se doreşte, un lucru e clar: de la vorbe la fapte, trebuie să avem înscrisuri. De acord?
- Întru totul de acord, dar nu ştiu unde vreţi să ajungeţi.
- Vreau să spun că sunt diferenţe de nuanţe, spuse Hosman. Putem spune “un partid al viitorului” sau “un partid pentru viitor”. Când spunem ceva, vorba zboară şi nu putem face diferenţe între nuanţe.
- Extraordinar. Aţi intrat chiar în miezul problemelor.
- În miez am intrat, dar să nu uităm învelişul! spuse Albert, ridicând degetul arătător, didactic, încălzit de băutură. Şi atunci, nu trebuie să creăm învelişul întâlnirii noastre epocale, care poate imortaliza pe vecie începutul acestui joc numit “partidul”?
- Îl imortalizăm printr-un nou pahar.
- Nu. Îl imortalizăm pe o bucată de hârtie. La imprimantă.
- Acest calculator este ultraperformant, iar imprimanta merge cu folii de plastic rezistente la intemperii, spuse tânărul.
- Mai bine. Începem?
- Ce trebuie să fac?
- Să scrii. Eu îţi dictez, iar dumneata scrii, spuse Hosman. - Sunt gata.
- Titlul: Declaraţie. Subsemnatul,...cum te numeşti? - Emert Holms.
- Deci, Emert Holms, în vârstă de..., oraşul, strada...
- Eu nu am nici un domiciliu. Locuiesc pe această aerodină lenticulară.
- Deci, domiciliat pe aerodina lenticulară..., cum se numeşte? întrebă Albert. - Nu are nume. Doar o cifră: 068.
- Deci, domiciliat pe aerodina 068, cu număr de carte de

identitate, seria, numărul...,
precizez că l-am ajutat pe d-l Albert Hosman, în vârstă de 47 de ani, domiciliat în oraşul

Esper, strada Festa, numărul 8, planeta Pământ, proaspăt înscris în partidul nostru, să se integreze. Pentru a se integra în jocul numit “partid”...
- În jocul de partid, îl corectă tânărul.
- Nu e bine. Într-un partid nu e voie să se facă “jocuri de partid”. E tendenţios. Partidul însuşi e un joc, un joc frumos pentru o cauză dură: puterea.
- Aveţi dreptate. În fapt, partidul nostru nici nu are un nume. Îi zicem “partidul x” şi urmează, în funcţie de conjuncturi, să-şi capete singur un nume.
- Vezi?... Hai să continuăm! îl îndemnă Hosman. Cum spuneam, l-am condus la nivelul 7 al aerodinei, unde locuieşte, culoarul 7, cuşeta 12, şi i-am arătat cum funcţionează toate “facilităţile” puse la dispoziţie. De asemenea, l-am informat cum funcţionează cartela de identificare şi l-am ajutat la redactarea acestui text. Declaraţia aceasta ne va ajuta pe amândoi, arătând conducerii de partid că, la nici două ore de la înălţarea aerodinei lenticulare 068 în spaţiul interstelar, doi membri s-au şi pus pe treabă. Data, numele...şi atât.
După ce scoase folia din imprimantă, Albert îl mai servi pe tânăr cu un coniac şi îl puse să semneze. Luă fiecare câte un exemplar, toastară pentru viitorul de aur al partidului şi goliră paharele.
- Ce legătură ai tu cu partidul dacă locuieşti pe aerodină?
- N-am spus că stau tot timpul pe aerodină, ci că am domiciliul pe 068, spuse Emert. Am o cuşetă a mea. Când vreau, pot rămâne mai mult timp pe Pământ sau mai mult pe Ioza.
- Ce e Ioza?
- Planeta către care ne îndreptăm, unde am exportat oameni şi

am format un partid. M-am născut pe Ioza, dar fac legătura politică între cele două lumi.
- În ce sens? întrebă Albert.
- Cât timp am fost pe Pământ, am urmărit dacă va fi o criză politică generalizată. - Şi? Va fi?
- Eu sunt optimist şi spun că va fi, spuse Emert. - Ce te face să crezi asta?
- S-a iniţiat o reformă atât de accelerată, încât mă tem că va trece ca vântul. - Nu prea vezi cu ochi buni succesele semenilor noştri, observă Albert. - Semenilor dumneavoastră.
- Bine, fie şi semenilor mei.

- Ar fi absurd să le vedem cu ochi buni, spuse tânărul. Partidul pe care îl exportăm a eşuat lamentabil la ultimele alegeri, iar membrii noştri de bază sunt cei care s-au abţinut de la vot, cărora le e scârbă de politica pământeană. Decât să se ia decizii proaste, mai bine se iau indecizii bune.

- O fi de la coniac, dar nu te-ai exprimat corect. Decizii bune şi indecizii proaste.

- Indeciziile sunt proaste prin definiţie, astfel încât o indecizie proastă e aproape o decizie bună.

- Cum vrei tu, dar nu înţeleg ce aveţi cu politica pământeană, spuse Hosman.

- Pentru a putea iniţia o mişcare politică de amploare pe Ioza, ne luptăm să demonstrăm că politica pământeană e falimentară. De exemplu, am învăţat de la pământeni că, pentru a-l învinge pe duşman, trebuie să faci studiile superioare la el. Mă bate gândul, când mă întorc pe Pământ, să mă înscriu la o facultate şi să rămân câţiva ani acolo. Nu-mi place faptul că s-a înlocuit comerţul cu idei prin comerţul cu idei comerciale.

- Spui că membrii acestui partid de export s-au recrutat dintre cei „care s-au abţinut de la vot, cărora le e scârbă de politica pământeană”?

- Da, spuse Holms.

- În acest caz, eu sunt acel votant scârbit, spuse Albert.

- Vedeţi? Aveţi toate atuurile să fiţi bine primit la noi. Personal, nu am nimic cu politica pământeană, dar aceasta s-a demonetizat prin promisiuni neonorate. Acum, şi să vrea un partid să onoreze promisiunile făcute în campanie electorală, nu-l mai crede nimeni. Trebuie să vină un conducător providenţial, care, dintr-un motiv sau altul, să fie crezut de oameni, dar să şi pună în practică promisiunile.

- Să lăsăm politica şi să trecem la lucruri mai practice!

- S-o lăsăm! admise tânărul. La o băutură, subiectul predilect sunt

femeile. - Nu voiam să spun asta, ci faptul că nu ştiu să activez W.C.-ul.
Holms îi arătă cum se scoate closetul din perete şi cum se deschide uşa. -E curat. Pot să intru şi în ciorapi.
- Nu vă împiedică nimeni să intraţi în ciorapi, dar cred că ar fi mai bine să intraţi în
W.C.-u, râse tânărul ca de o glumă bună.

- Nu vreau să discutăm despre femei, spuse Albert după ce reveni. După ce se termină jocul acesta de-a partidul, mă duc glonţ la spital. Mi-e frică să nu se fi introdus politica şi în maternităţi.
- Ce v-a venit cu maternitatea?

- Nici eu nu ştiu. Soţia mea a născut şi nu mai am altceva de făcut decât să o scot de acolo şi s-o duc acasă.
- Nu există maternitate pe navă! se miră Emert.
Albert se enervă şi îi spuse că nu exista nici o navă, că nu s-a iniţiat niciodată un plan serios de zboruri intergalactice, pentru simplul fapt că nu se inventaseră suporturile tehnice necesare unui asemenea demers, apoi tăcu brusc, dându-şi seama că făcuse o greşeală de tactică. Într-un război psihologic, cum era acesta, pe care îl ducea el cu
nebunii din jocul „Partidul", tăcerea era esenţială.
- Pe moment, va trebui să vă obişnuiţi cu ideea că suntem pe aerodina 068, în spaţiul cosmic, şi că am părăsit Pământul, nevestele, fraţii, copiii şi toate problemele lor. Suntem în drum spre o planetă locuită, mult mai civilizată decât a noastră, după părerea mea. Zborul interplanetar e stresant şi numai sexul vă poate feri de angoase.
- Domnule, eşti de-a dreptul odios! se enervă Hosman.
- Deloc. Nu vă poate rămâne indiferentă fata întâlnită mai înainte. E foarte talentată. Promite. Promite orice. Şi ei îi plac relaţiile dintre noi.
- Relaţiile noi.
- Mă rog, relaţiile noi, râgâi tânărul.
- Despre ce fată vorbeşti?
- Despre bruneta de la Registratură. O bomboană. Dulce! O cheamă Olga. Nu a vrut să se culce cu mine decât de două ori. Am simţit eu că vă interesează.
- Sigur că mă interesează, minţi Albert, dar nu crezi că era bine să laşi pe cineva în loc. Ţi-ai părăsit postul pentru mine.
- Pentru o cauză nobilă, nimic nu e prea mult...Vă dau adresa. Stă tot la 7, aci, pe
culoarul 1, da' nu mai ştiu cuşeta...Aflu eu...Nu se poate să n-o întâlniţi la şedinţe.
- Eşti îngerul meu păzitor! mimă Albert încântarea.
- Mai ales că ne aflăm chiar în cer.
Aburiţi de băutură, se îmbrăţişară şi îşi strânseră mâinile de mai

multe ori. - Noi nu vom mitui poporul! strigă Emert şi goli un ultim pahar.
- Ce e asta?
- Un slogan.
- A?! se miră Albert.
- Când ajungem, mă înscriu la concursul de sloganuri. Se lasă cu o sumă foarte mare de bani. Nu vii şi dumneata?

- Nu.
- Păcat, spuse tânărul. Ia spuneţi un slogan! - Nu trebuie să mai stăm pe loc!
- Nu merge. Spuneţi ceva despre legi!
- Legi mai bune! încercă Hosman.
- E banal.
- Legi în folosul cetăţeanului!
- Hm! Parcă mai merge, dar mai trebuie să exersaţi, constată Emert. - Până la legi mai bune, să le respectăm pe astea!
- E mai subtil, dar nu concordă cu politica partidului de a face bine în mod agresiv.

Când, în sfârşit, trapa se închise în urma tânărului, Albert se aşeză pe pat şi adormi instantaneu, într-o poziţie nefirească, uitând să micşoreze intensitatea luminii şi să activeze încălzirea incintei.

Se trezi brusc, aşa cum adormise, şi se ridică în picioare, îngheţat, fără să-şi dea seama
unde se găseşte. Nu-şi aducea aminte unde şi cum adormise. Privea bulversat spre biroul
asistentei de serviciu şi nu-şi dădea seama dacă era o continuare a visului sau era
realitatea.
- Vă cheamă Olga, nu-i aşa?
- Sigur. Aşa mă cheamă.
- Cred că am visat şi cineva din vis mi-a spus numele dumneavoastră, spuse Hosman.

- Cred că aţi văzut numele meu pe ecuson şi nu vi s-a întipărit pe scoarţa cerebrală decât prenumele.
- Am adormit, nu-i aşa?

- Sigur, spuse asistenta. Şi cred că aţi avut un somn destul de chinuit. Nu se doarme deloc bine pe bănci de lemn.

- Nu am dormit. Am stat, aşa, şi mi-am imaginat tot felul de prostii. Vreţi să vă povestesc?

- Sigur. Aici, fiecare vine cu povestea lui. Când aşteaptă să le nască soţia, bărbaţii simt nevoia să se descarce. Când sunt mai

mulţi, povestesc între ei. Când sunt mai puţini, cum sunteţi dumneavoastră acum, se spovedesc la mine. Maternitatea a devenit un fel de biserică. Când se duc la biserică, să boteze copilul sau să se cunune, oamenii nu au timp de confesiuni.

- Nu am de gând să vă povestesc viaţa mea, cum cred că face majoritatea celor ce trec pe aici, spuse Albert. Vreau să vă povestesc ce mi-a trecut prin cap în orele astea de aşteptare, ce mi-am imaginat, uneori şi fără să vreau.

- Imaginaţia omului e dată de cantitatea mare de cunoştinţe, care, când se aglomerează, dau pe-afară. Veridicitatea celor imaginate e dată de starea afectivă a fiecăruia. Dacă ţesătura de informaţii şi stări afective concordă cu ceea ce vrea publicul într-un anumit moment al istoriei, atunci poate rezulta nu numai o poveste frumoasă, ci şi de succes. Expuneţi-mi, în câteva fraze, ce aţi imaginat!

- Aici e vorba de un întreg roman. Nu poţi prezenta ceva atât de amplu în câteva fraze.
Asta îmi aduce aminte de tinereţe, când scriam romane science-fiction. La o editură
consacrată, directorul, un scenarist ratat, mi-a spus să-i prezint romanul într-o frază.
- Şi?! întrebă Olga.
- I-am tras o înjurătură, care era conţinută exact într-o frază. - Sper că nu vreţi să procedaţi şi cu mine la fel.
- Se subînţelege, spuse Hosman.

- De acord, un roman, de orice tip ar fi, nu poate fi sintetizat într-o frază, dar nici nu poate fi imaginat în câteva zile, de când bântuiţi dumneavoastră pe aici, aşteptând să vă nască soţia.

- Nu e vorba de câteva nopţi sau zile. E vorba de ultimele ore din noaptea asta, când am rămas singur în linişte vastă.
- Cum se poate?! întrebă asistenta.

- Cred că se poate imagina orice, într-un timp oricât de scurt, dacă în prealabil s-a adunat din componente disparate şi s-a copt în subconştient.

- Tot ce se poate, mai ales că, aţi imaginat şi o navă cosmică, o aerodină lenticulară, în cazul acesta, un element indispensabil în science-fiction.

- Sau un pretext. Nu-mi doresc să fie un roman SF, spuse Albert. Vreau să vorbesc mai mult despre politică, să fie un politic-

fiction.
- Da, dar aţi spus că vă enervează politica.
- Tocmai de-aia. Am să vorbesc mai mult de demagogia politică.
- S-ar putea să prindă, spuse Olga. S-au înmulţit vocile care spun că politica s-a
demonetizat prin exces de demagogie şi ar fi bine să fie scoasă în afara legii. Dacă aţi mai scris şi alte romane, vă puteţi considera scriitor.

- Am spus că am scris; n-am spus că am publicat. Editorii m-au îndepărtat fără să citească un rând. Am eu ceva respingător.

- Trebuia să publicaţi câteva cărţi la vreo editură obscură, apoi să veniţi cu ceva tare.
Azi, dacă are ceva bani, oricine poate publica o carte. Toţi scriitorii celebri fac aşa; la
început, nu sunt băgaţi în seamă, dar atunci când se produce declicul, aleargă editorii
după ei ca nebunii. Scriitorii luaţi în braţe de la început nu rezistă trecerii timpului. Ei se
culcă pe urechea succesului facil şi nu mai evoluează. Dacă vrei să distrugi pe cineva,
laudă-l! E stilul poporului nostru de a scăpa de cineva avansându-l în funcţie, fără ca
acesta să aibă vreun merit.

- Eu cred că un scriitor celebru e cunoscut prin unu'-două romane, spuse Albert. Pe celelalte, nici nu are rost să le mai scrie.

- Da, dar, ca să ajungă la alea una-două cărţi emblematice, nu trebuie să exerseze, scriindu-le pe celelalte?!

- E şi acesta un adevăr.

- Ca toate adevărurile, spuse asistenta.

Bărbatul îi povesti cum ajunsese în parcul din centrul oraşului şi cum nimerise într-o a treia clădire, inexistentă până atunci, crezând că intră în Registratură, să perfecteze actele, ca efect al faptului că îşi imaginase că nevasta lui născuse deja.

- Ce mi-aţi spus, e o consecinţă a dorinţei. Mulţi se duc cu gândul înainte şi îşi spun ce vor face şi vor drege în viitorul apropiat.

Albert sări peste episodul în care imaginea asistentei de serviciu se suprapunea peste imaginea brunetei care îl făcuse membru de partid şi trecu la întâlnirea cu Emert Holms, prezentarea cuşetei lui de pe navă şi celelalte discuţii.

- Dar, spuse femeia, aţi spus Emert Holms?!

- Da.

- Aşa îl cheamă pe soţul meu. Ciudat! Dacă am putut face legătura dintre
dumneavoastră şi pronunţarea numelui meu, aflaţi că nu-mi pot

imagina de unde puteaţi şti numele soţului meu. Cum arăta?

Albert îi făcu o descriere amănunţită şi, după spusele asistentei, tânărul corespundea întru totul realităţii. Femeia îi jură că nu a cunoscut niciodată în viaţa vreo persoană care să-l imagineze atât de veridic pe soţul ei.

Enervată de credinţa că, în viaţă, nimic nu este întâmplător, femeia ceru mai multe
detalii. Bărbatul sări episodul în care Emert îi propunea să-i facă lipitura cu Olga, locatară a aceluiaşi nivel 7 al navei 068, unde locuia şi el, şi îi povesti că băuseră coniac, bârfiseră politica pământeană, strigaseră sloganuri şi se despărţiseră.

- Şi, v-aţi mai întâlnit cu soţul meu?

- Nu e vorba de nici un soţ al dumneavoastră aici, spuse Hosman. E pură imaginaţie. Sau vis; nu pot şti.

- Aveţi dreptate. Spuneţi mai departe! Aţi ajuns pe planeta aceea, Ioza, sau cum i-aţi spus?

- Da, am ajuns, dar, mai înainte, vreau să vă povestesc cum, tot pe navă, am suferit un grav accident, un accident care putea să-mi fie fatal.

Îi descrise personajele întâlnite şi se opri mai mult la detalierea primei adunări din
spaţiul cosmic a tuturor membrilor primului partid plecat de pe Pământ, să ia puterea pe altă planetă. Acest partid flutura şi el ideea iubirii de popor, transformarea unui gând întro grandioasă putere politică, testarea politicii pământene pe extratereştri şi altele.

Îi povesti cum , mahmur, se învârtise de la un nivel al aerodinei la altul, pe la parter sau la nivelul unde locuia. Într-un târziu, nu ştia nici el din ce motiv, s-a hotărât să ia liftul şi să coboare la nivelul 2, acolo unde trebuia să aibă loc întâlnirea de partid, constatând că a ajuns prea din timp.

În sală, nu erau decât dulgheri, care lucrau la montarea scenei, electricieni care montau panouri electronice imense, iar pe scaune, ici şi colo, se găseau grupuri de 4-5 oameni, mici nuclee de bârfă. Discutau cu voce joasă sau trăgeau cu ochiul spre cei câţiva
tehnicieni în salopete argintii, care făceau proba la instalaţiile de sunet şi lumini sau
întindeau bucăţi de mochetă pe scenă.

A făcut prostia să se apropie şi să intre în discuţia unui grup mai aparte, format dintr-o blondă tânără, un bărbos alb şi un bărbat de culoare. Din vorbă în vorbă, cei din grup au ajuns la concluzia că Albert miroase cam rău după beţie, iar femeia s-a oferit să meargă, să îi arate cum funcţionează duşul şi cum poate fi folosită, în acest sens, cartela de
identificare. Nu s-a mirat nimeni că foloseşte o cartelă şi nu are cuşeta profilată să
funcţioneze pe bază de amprentă digitală.

Dacă ar fi rămas pe loc, îi povesti, nu ar fi fost nici o tragedie. S-

ar fi aşezat pe un scaun, ar fi făcut abstracţie de strâmbăturile din nas ale celor din jur şi ar fi aşteptat liniştit începerea adunării. Nu ar fi păţit ceea ce s-a gândit că a păţit.

Tânăra blondă i-a spus că un membru de partid trebuie ajutat la greu şi a urcat cu el în cuşetă, unde i-a arătat cum se activează duşul, cum se dezbracă o femeie şi cum se intră în cabina transparentă.

Cabina îşi autoregla capacitatea pentru maxim zece persoane, cum scria pe plăcuţa indicatoare, lucru pe care Albert refuza să-l înţeleagă, având în vedere că incinta era cuşeta lui individuală.

Bineînţeles, fiind doar doi, nu s-au înghesuit într-o cabină de o persoană sau zece, ci într-una autoreglată pentru ei.

La întoarcerea în sala de şedinţe, blonda l-a sfătuit să nu se simtă pe aerodină şi în partid aşa cum te-ai simţi într-o întreprindere. Prostia asta o făcuse şi ea la început.

Nefiind nevoie de salariaţi, nu erau salariaţi. Fiecare avea preocuparea lui, lucrând mai mult după cum îi era felul decât după ceea ce se pricepea să facă. În dorinţa de a se exprima liber, membrii de partid îşi dăduseră demisia din funcţiile pe care le deţineau. În politică, funcţia era considerată o închisoare, care nu-ţi dădea voie să spui ce crezi.

Majoritatea instituţiilor au regulamente de ordine interioară, care nu permit să te înscrii în vreun partid, într-o cursă electorală sau să iei atitudine într-o problemă sau alta. Omul oscilează tot timpul între o puşcărie bogată şi o lume largă lipsită de resurse.

- Prea multă politică, îl întrerupse asistenta. Ai văzut, azi, reţeta succesului e speculaţia ştiinţifică, împănată cu politică şi sexualitate.

- Ce au toate astea cu sexualitatea?!

- Am văzut că ai imaginat o scenă, cu amănunte picante, exact aşa cum trebuie, fără descrieri explicite. Nu poţi băga şi un dialog în sensul acesta?

- Ba da, dar e foarte greu, spuse Hosman. Ar trebui să scot scena de sub duş, să construiesc un personaj masculin mofturos şi o discuţie în care celălalt personaj să-i explice binefacerile sexualităţii în politică.

- Zău?! Şi cum aţi face asta?

- „Şi ce au toate astea cu sexualitatea?" aş întreba-o pe blondă, făcând pe naivul, exact
cum te-am întrebat pe dumneata, iar femeia, în loc să mă ia cu reţeta zilei, privind
romanele de succes, se apucă să-mi spună că abia am ieşit dintr-o dictatură de extremă
stângă, că există pericolul de a aluneca într-o dictatură de extremă dreaptă şi că, orice fel
de dictatură ne-ar paşte, aceasta interzice orice manifestare sexuală, provocând obsesii,
iar oamenii normali nu vor asta. Dacă nu la sex, la ce să te gândeşti într-o dictatură? m-ar
întreba retoric, continuând cu faptul că sexul nu mai poate fi controlat de poliţia politică,
fiind promovat chiar de aceasta, ca o compensare a faptului că viaţa şi proprietatea nu pot
fi garantate, că avem două sexe perfect funcţionale şi nu trebuie să le raţionalizăm în
exces. Eu fac pe furiosul, mă învârt prin cuşetă ca leul în cuşcă şi

spun că nici nu vreau să
mai aud de vreo dictatură, că vreau democraţie, iar democraţia îmi permite să refuz orice,
chiar şi să mă bag cu ea sub duş din raţiuni de partid, că unii şi-au părăsit serviciile din
dorinţa de a veni în partid să-şi găsească pe cineva sau, pur şi simplu, să se distreze, ceea
ce nu e cazul meu. I-aş spune că nevasta mea a născut chiar în dimineaţa acelei zile, iar
eu pierd timpul pe o navă cosmică, încercând să mă adaptez la un joc de-a partidul, care
deja începe să mă calce pe nervi.

- Chestia asta cu nevasta nu merge, spuse Olga. Trebuie să găsiţi altceva. Aţi luat-o
înainte cu imaginaţia şi admitem că v-a născut nevasta, ca pretext să plimbaţi hârtiile şi să
se creaţi confuzia despre care povestiţi; un om cu mintea întreagă, cum considerăm că
este interlocutoarea, nu poate concepe că i-a născut cuiva soţia chiar în dimineaţa aia şi
peste câteva ore se află pe o aerodină, proaspăt membru de partid, în drum spre o altă
planetă.

- La ceea ce îi spun eu, tânăra, ca să nu-şi mai bată capul cu mine, îmi spune că am
visat, că nu e nici o supărare, intră singură sub duş, îmi arată cum se reglează instalaţia, face un duş scurt, trece în cabina de uscare, apoi se îmbracă, reproşându-mi că eu sunt cel care a invitat-o să mă ajute să fac duş, că doar n-o fi aşa proastă să creadă că există cineva pe navă fără un instructaj prealabil.

- E prea multă dezinvoltură pe capul bietei femei, prea multă dezinhibiţie. Deşi crede
că ai instructajul făcut şi ştii cum funcţionează instalaţiile cabinei, deşi crede că ai invitat-

o să facă duş cu tine, ca pretext să faceţi sex, ne-nţelegând prea bine cum de te-ai răzgândit, aşa, deodată, îţi arată cum se reglează duşul şi uscătorul, apoi pleacă. Nu e nevoie să se dezbrace şi să facă duş. Îţi spune că nici un necaz nu e prea mare, că drumul e lung şi consideră că invitaţia rămâne deschisă, având în vedere că sunteţi colegi de partid, aveţi o luptă electorală grea şi îndelungată, iar un coleg de partid nu se refuză niciodată. Din punct de vedere al unei femei, acesta ar fi o portiţă de scăpare din faţa frustrării. Sintagma „un coleg de partid nu se refuză niciodată”, denotă reciprocitate, adică nici tu nu aveai dreptul moral s-o refuzi pe ea, mai ales că, potrivit datelor problemei, tu ai invitat-o la duş.

- Pe dracu’! spuse Albert. E prea complicat. Eu mă gândeam că unul dintre prietenii ei mi-o va băga pe gât. La plecare, îi trântesc un „Mai scuteşte-mă! Eu nu sunt membrul nici unui partid şi am nimerit întâmplător în jocul vostru”, adică o ţin pe-a mea, cu înregistratul noului născut şi Registratura. Fata ştie că în partid sunt primiţi doar oameni sănătoşi la minte, buni profesionişti, cu înaltă ţinută morală, şi că, pentru a face o politică justă, trebuie să fii un om detaşat, cu un rafinat simţ al umorului. Se întoarce în uşă şi îmi spune toate astea. Îmi spune că s-a prins: eu scriu un roman science-fiction şi exersez replicile pe pielea ei, aşa că, fiind hotărâtă să intre în jocul meu şi să glumească la fel, raportează conducerii că nu sunt membru de partid, să-mi trimită o gorilă, care să mă însoţească tot timpul, până la destinaţie, unde se va clarifica

situaţia. Un om ciudat, cum sunt eu, hotărât să creadă că nu mai este membru de partid, nici nu este demn de a face parte dintr-un partid de export, cum este al lor. Poate face multe lucruri rele şi, pentru a nu le face, are nevoie de un paznic, un zdrahon cu mai multe zeci de kilograme de muşchi pe el. Speriat de o aşa perspectivă, îi spun că am glumit şi zâmbesc larg. Hotărâtă să creadă orice, fata îmi spune că şi ea a glumit, că nu prea avea chef să fac duş cu mine, că bărbosul şi negrul, cu care împarte cuşeta, îi sunt mai mult decât de-ajuns, apoi îmi arată cum funcţionează duşul şi uscătorul şi cum se ajunge la dulapurile cu haine. Totuşi, înainte de a pleca, continuând să zâmbească larg, nu uită să-mi spună că suntem vecini şi, dacă uit cum merge duşul, pot s-o contactez, băgându-mi, în sensul acesta, adresa în calculator: Ecaterina Sohn, nivelul 7, culoarul 10, cuşeta 1.

- Nu sunteţi departe de ceea ce v-am sugerat eu, cu o singură excepţie: însoţitorul. Ce v-a venit cu însoţitorul acela?

- Nici eu nu ştiu, spuse bărbatul. Dar, ce nu vă convine la însoţitorul acela?! Nu e logic, dacă cineva te crede nebun, să considere că e bine să stai sub pază?

- Ba da, admise asistenta.

- Atunci?! Care e necazul?

- Necazul e că am citit undeva ceea ce spui dumneata că ai imaginat. Unele amănunte coincid, altele nu. O întrebaţi pe fată ce fel de glumă a fost aia cu însoţitorul, iar ea îţi zâmbeşte enigmatic şi spune „O glumă bună, sper”. Felul în care zâmbeşte te face să crezi că minte şi te apucă frica. Un hohot de râs sănătos v-ar fi putut deconecta.

- Exact aşa am gândit, spuse Hosman. E posibil să fi citit şi eu romanul despre care vorbiţi şi să cred că e propria mea imaginaţie. Un lucru de acest tip mi s-a mai întâmplat, pe timpul când eram în liceu. Din tot ce-am citit, mi-a rămas în minte, involuntar, o

poezie reuşită. După un timp, am aşternut pe hârtie acea poezie, crezând că am imaginato eu, şi am publicat-o. A ieşit un scandal monstruos.

- E posibil să fie acelaşi fenomen. Uneori, memoria ne joacă feste, mai ales când suntem obosiţi, cum eşti dumneata acum.

- Ce rău îmi pare. Mi-ar fi plăcut să cred că am imaginat o poveste aşa frumoasă. Din ce aţi citit, vă aduceţi aminte de episodul cu accidentul?

- Nu. Ce accident? întrebă Olga.

- Episodul în care particip la o adunare condusă de preşedintele partidului, sunt călcat în picioare de mulţime şi mă trezesc la infirmeria navei.

- Nu am în memorie aşa ceva. Cum se poate să fiţi călcat în picioare?

- Aşa, bine, spuse Albert. Domnişoara Sohn îmi spune că, în cazul în care am chef s-o întâlnesc şi nu e acasă, o pot găsi la sala de mese, la şedinţe, la bar, la biliard sau în oricare din spaţiile virtuale, puse la dispoziţia membrilor de partid, dar, cel mai bine e să-i trimit un mesaj, prin intermediul calculatorului, că vine ea la mine. Jenat, îi spun că, dacă nu mă pârăşte conducerii de partid, îi dezvălui un secret.

- Merge. Femeile se dau în vânt după secrete. Ce secret? - Că habar n-am s-o apelez.

- E banal şi e o minciună, spuse asistenta. Ăia de acolo, ca în orice comunitate minusculă, ştiu totul unii despre alţii. Ca specialist în investiţii, nu puteţi să nu ştiţi să trimiteţi scrisori electronice. Spuneţi, mai bine, care e problema cu accidentul.

- Ah, accidentul? Ajung imediat acolo...Bun! Folosesc varianta mea. Deci, auzind că nu cunosc tehnica de informare electronică, îmi arată cum pot apela orice persoană de pe navă, activând sistemul de comunicare prin folosirea cartelei de identificare, mă sărută şi iese, activând închiderea trapei.

- Chestia cu sărutatul e forţată. O femeie refuzată nu te sărută până nu-i trece furia.

- Pot scoate asta, spuse Hosman. Dacă tot cred, în continuare, că totul nu e decât un joc, încălzit de perspectiva câştigării unui proces cu aceia care m-au implicat fără voia mea, ca probă principală, ascund într-un sertar cu cifru declaraţia lui Emert Holms. În minte, ascund ideea meschină de a o căuta pe domnişoara Caty Sohn, de a o seduce şi de a lua de la ea o a doua declaraţie.
- Corect. Bărbaţii sunt mari măgari.
- Deci, tânăra pleacă, iar eu, rămas singur, mă bag sub duş, căutând să-mi adun
gândurile, să văd ce pot face în continuare. Trag concluzia, încă o dată, că totul e o farsă,
deşi nu îmi dau seama cine era sadicul care pusese totul la cale. Probabil că, la mijloc,
sunt colegii de serviciu, care vor să mă compromită în faţa şefilor şi să scape de mine. Nu
pot face asta decât dacă au pe cineva, aici, la Registratură. Poate nu vor decât să mă
enerveze şi să se distreze pe seama mea. Mă gândesc la faptul că e bine să las faptele să

curgă firesc şi să prind momentul oportun, pentru a evada. Intru în baza de date a calculatorului şi găsesc, la cuvântul “înregistrare”, informaţia care îmi trebuie. Cartea mea de identificare este, practic, mult mai funcţională decât puteam spera; are o memorie foarte mare şi, dacă apăs pe un desen minuscul, funcţionează şi ca “înregistrator”. Din timp în timp, poate descărca informaţiile pe un disc, iar calculatorul are un program special făcut pentru tot felul de compilaţii. Până la urmă, pentru a improviza nişte fraze care să-mi folosească în instanţă, nu-mi trebuie decât amprenta vocală a fetei. Mulţumit de ceea ce aflu, probez mai multe costume şi salopete. Cel mai mult îi place un costum albastru, ce se potriveşte de minune cu nişte ghete gri dintr-o piele moale. Nici salopeta argintie, pe care o poartă tehnicienii, nu-mi vine rău. Până la urmă, îmi spun că e cel mai la modă să fii îmbrăcat în ceea ce te reprezintă cel mai bine şi îmi aduc aminte sloganul prezent, o perioadă destul de lungă de timp, pe toate clădirile. “Ce îmbrăcăm şi de ce?” e întrebarea scrisă cu litere foarte mari, luminoase, deasupra numelui firmei producătoare de îmbrăcăminte, care abia se vede. La această întrebare, îmi aduc aminte răspunsul: până la urmă, cel mai bine e să te îmbraci astfel încât să te simtă tu însuşi, cel care ai o grămadă de lucruri de făcut, într-o viaţă ordonată, înainte de a te arunca într-o aventură de felul acesteia, în care sunt eu aruncat. În consecinţă, îmi pun pe mine tot vechiul costum de serviciu şi aceiaşi pantofi uşori, cu tocuri foarte joase.

Singurul lucru nou, dar
necesar, sunt ciorapii, pe cei vechi aruncându-i în nişa pe care scrie “gunoi”.
- Bateţi câmpii, spuse asistenta.
- Deloc. Deci, îmi pun ecusonul ce conţine cartela de identificare şi cobor, vesel şi
relaxat, la nivelul 2, unde sunt surprins neplăcut de înghesuiala creată. Vorbitorul nu
poate fi văzut decât ca o proiecţie holografică, deasupra capetelor publicului. De jur
împrejur, pe ecrane luminoase, se derulează sloganuri. “Numai o putere slabă foloseşte
forţa!”, “Vom transforma defectele oamenilor în calităţi!”, “Vom lăsa alegătorii să
gândească singuri!”, “Nici o schimbare nu e definitivă!”, “Va trebui să avem ce împărţi!”,
“Promitem salarii mai mari decât impozitele!”, “Noi ne gândim la banii voştri!”, se poate
citi. Las în pace sloganurile şi îmi îndrept atenţia către cel care vorbeşte. Oratorul,
preşedintele formaţiunii politice care se exportă, spune că partidul nostru nu are încă un
nume, numele venind la timpul potrivit, în funcţie de condiţiile sociale, politice, istorice
şi culturale de pe planeta spre care am pornit. Fiind la începutul începutului, îi spunem,
deocamdată, Partidul X, odată cu renumele, venind şi numele, firesc, de la sine. Unde nu
e, poţi să pui ce vrei. În timp ce noi, fondatorii, ne facem cunoscuţi în rândul publicului,
partidul va căpăta un nume. E plin eşichierul politic de partide “democrate”, ce nu au
nimic a face cu democraţia, partide “liberale”, ce nu au treabă cu vreo doctrină liberală
sau partide “creştin-democrate”, care folosesc creştinismul ca pe un paravan al hoţiei.
Venim de pe Pământ şi spunem că orice sfârşit are un început.
- V-aţi îndepărtat de orice subiect.
- Dacă mă tot întrerupeţi, spuse Albert.
- Mai bine, spuneţi!

- Ca şi cum nu mi-aş fi dat seama, un bărbat chel, scund şi gras, mă informează că
vorbitorul e preşedintele, iar eu, ca să iniţiez un dialog, îi spun că vorbitorul a greşit,
spunând că „orice sfârşit are un început”, în loc să spună că „orice început are un sfârşit”.

Chelul îmi spune că preşedintele e considerat un om atât de inteligent, încât nu-şi pune nimeni problema să-l înţeleagă; trebuie doar să fie ascultat cu atenţie.

- Lăsaţi amănuntele! se impacientă femeia. Spuneţi, ce e cu accidentul imaginat?! M-aţi făcut curioasă.

- Un roman fără amănunte e ca o mâncare fără condimente.

- Ştiu. Avem şi destul timp până la ieşirea mea din tură, dar sunt curioasă să aud despre accident. Acesta nu există în cartea citită de mine.

- Am gândit acest accident absurd ca pe o parabolă, spuse Hosman.

De fapt, într-un capitol următor, pun chiar în gura preşedintelui partidului faptul că nu poţi accede la o funcţie importantă într-un partid dacă nu dai un tribut de suferinţă pentru asta.

- Bine, ziceţi!

- Ajuns la nivelul 2, unde se ţine întâlnirea, constat că spaţiul dintre rândurile de scaune şi cercul din spatele acestora sunt pline cu spectatori strânşi unul în altul.

Singurele locuri de unde mai poţi privi sunt cele trei intrări. Întreb tipul gras şi chel ce e cu înghesuiala asta, iar el îmi răspunde că e şedinţă inaugurală şi că, la viitoarele şedinţe, e posibil să scadă afluenţa. Îmi spune că am avantajul de a fi mai înalt şi pot vedea tribuna, iar eu fac o remarcă de bun simţ, faptul că puteau să amenajeze o sală în trepte.

La câtă aparatură electronică se poate vedea împrejur, se poate deduce că s-au cheltuit foarte mulţi bani şi, la atâta cheltuială, puteau să asigure oamenilor nişte binocluri. „Ce rost ar avea binoclurile? Nu vezi holograma?!” mă întreabă

interlocutorul, iar eu îi spun că liderul e atât de şters, încât nu l-aş putea ţine minte nici până mâine. Chelul îmi spune că aşa şi-o fi dorit preşedintele să fie clonat, poate că vrea să iasă în evidenţă numai prin ceea ce face. Foarte puţini oameni îşi doresc clone identice, conştienţi fiind că ingineria genetică poate să îndrepte şi unele defecte, trăsăturile distincte fiind defecte în politică.
Întreb ce îl face să creadă că ăsta nu este preşedintele original, iar omul îmi spune că el e de părere că originalul nici măcar nu este preşedinte, că este cizmar. Îmi spune că se poate să nu fie adevărat ce spune, dar e membru de partid şi are dreptul să aibă orice părere, cum ar fi aceasta, potrivit căreia partidul e format numai din clone ale unor persoane de pe Pământ şi foarte puţini dintre cei ajunşi pe navă sau pe planeta Ioza au aceeaşi ocupaţie ca pe planeta natală. Îi spun că nu s-a ajuns prea departe cu clonarea, că n-a reuşit decât la plante şi, experimental, la câteva specii de animale, iar el îmi răspunde că sunt rămas în urmă la capitolul acesta. Îl întreb ce crede despre mine, ce sunt eu, iar el răspunde că sunt tot clonă. De plictiseală, a navigat prin mai multe site-uri, a dat peste mai multe fişiere despre mine. Numele meu e Albert Hosman şi mă roagă să nu o iau în nume de rău, el neavând nimic cu mine. Mă hotărăsc să iau totul în glumă, dar privirea mi se întunecă şi, suspicios din fire, mă întreb dacă ceea ce spune despre mine, omul sau clona, sau ce-o fi, nu e cumva adevărat. Îmi spun că, dacă e adevărat, e mai bine. El, adică originalul, îşi continuă drumul la serviciu, rezolvă problemele şi aşa mai departe, iar eu, clona, îmi continui drumul printre stele, ca membru de partid. După câteva clipe, izbucnesc în râs şi mă răzgândesc, gândindu-mă că, totuşi, ceea

ce mi se întâmplă nu e
decât o minciună şi minciună trebuie să rămână.

- Iar v-aţi întins la vorbă, spuse asistenta.

- Nu m-am întins deloc la vorbă. Ajung şi acolo. Îi spun chelului că situaţia asta îmi aduce aminte de bancul cu familia model, care vrea să treacă, ilegal, graniţa, iar el mă îndeamnă să-l spun, că îi plac bancurile, ele fiind esenţa politicii, sâmburele de adevăr. Trec peste banc...

- Nu. Spuneţi bancul! se aprinse Olga. Mă înnebuniţii cu clonele, iar când vine ceva vesel, vreţi să treceţi mai departe. Şi mie îmi plac bancurile.

- E vorba despre o familie, în drum către graniţă, înghesuită într-un automobil. După un timp, un poliţist pe motocicletă face semn şoferului să tragă pe dreapta. “Aţi depăşit viteza”, îi spune. “Ţi-am spus eu să nu mai bei, că depăşeşti viteza”, spune nevasta şoferului către şofer. “Cum, v-aţi urcat beat la volan?!”, întreabă poliţistul. “Sigur. Şi mai fură şi o limuzină roşie, să ne vedem de la o poştă”, spune sora şoferului. “Cum, maşina e furată?!”, întreabă, siderat, poliţistul. În momentul ăsta, ca să pună capac la toate, se scoală şi bunicul, care dormea pe bancheta din spate, împreună cu nepoţii, şi întreabă dacă au trecut graniţa. “Cum să treceţi graniţa?!”, se înfurie la culme poliţistul. “Cu maşina, se trezeşte din somn şi unul din copiii şoferului, n-ai văzut ce scrie pe ea: corp diplomatic”.

- Bancul nu are nici o legătură cu naraţiunea. Care e morala?

- Asta mă întreabă şi grasul, spuse Albert. Eu îi explic faptul că el susţine ideea că preşedintele e o copie, că toţi sunt nişte copii ale originalelor rămase pe Pământ şi, pe deasupra, mai susţine că şi eu sunt tot o copie. Asta e morala...

- Slăbuţ banc. Continuaţi!

- Cum vorbim cam tare, în timp ce preşedintele spune lucruri

interesante, o femeie ne
apostrofează că, dacă nu tăcem, vedem noi morală. O a doua femeie spune că, acolo, în
faţă, vorbeşte un om, iar o a treia spune că o clonă, un om, nu are importanţă ce e,
important fiind că nu aude ea nimic. Grăsunul chel îmi spune că i-a plăcut bancul şi să le
las în pace pe proaste, iar una dintre proaste se întoarce şi ne ameninţă cu pumnul că se
dezbate problema agriculturii şi, dacă nu avem de gând să tăcem, ne arată ea.

- Lăsaţi agricultura! spuse asistenta. Nu interesează pe nimeni.

- Nu se poate, face parte dintr-un context general... Într-adevăr, văd că preşedintele
partidului de export spune ceva despre partidele "ţărăneşti", care nu au ajutat cu nimic la
refacerea acestei clase şi la refacerea mândriei de a fi om al pământului. Nu au ajutat
oamenii de la ţară să se îmbogăţească şi, astfel, piaţa oraşelor să devină mai ieftină. Au
nenorocit specificul local al agriculturii. Au nenorocit o pătură şi aşa subţire de specialişti
în agricultură, încurajând culturile făcute la nimereală şi creşterea animalelor în sistem
gospodăresc...Nu pământ vrea ţăranul; el vrea să i se dea mai multă atenţie...

- Nimic despre accident.

- Aveţi răbdare! spuse Hosman. O acţiune nu poate fi descrisă în două cuvinte...deci,
neauzind prea bine, în mare parte şi datorită uralelor şi ovaţiilor repetate şi spontane, fac

greşeala să-i spun grăsunului că mă duc mai în faţă. Acesta îmi răspunde că nu-mi
recomandă să mă bag în masa compactă de oameni. Avertismentul mă ambiţionează şi
mai mult. Cu toate că puteam să stau liniştit, să ascult şi să mă amuz la glumele deloc
sărate, strecurate de preşedinte în discurs, sau, pur şi simplu, să mă duc să mă culc, eu mă
bag la înghesuială. Dând din coate, reuşesc să străbat jumătate din distanţa ce mă desparte
de tribună. Încercând să înot mai departe prin mulţimea ce se găseşte pe intervalul dintre
scaune, fac loc şi altora, care se ţin după mine, formând un singur rând. În momentul
când drumul îmi este barat de un individ, care nu vrea în ruptul capului să se dea la o
parte, împinşi din spate, eu şi încă doi exploratori alunecăm şi cădem printre picioarele
spectatorilor rămaşi în picioare. Unul reuşeşte să se refugieze la capătul rândurilor de
scaune şi să se ridice, iar eu şi încă unul suntem înghiţiţi de mulţimea înfuriată. Eu cad cu
faţa în jos şi două femei se urcă pe spatele meu, să poată vedea mai bine. Din cauza
mulţimii de picioare, care dansează în ritmul discursului, sunt numai vânătăi. Încerc să
mă întorc pe o parte, să mă ridic, şi văd că omul care căzuse odată cu mine caută să facă
aceeaşi manevră. Mişcarea nu ne reuşeşte la nici unul, spectatorii suindu-se la loc, cu
picioarele pe noi. Le strig să se dea jos de pe mine, dar vacarmul tropăiturilor, aplauzelor
şi uralelor e infernal; nu se aude nimic. Încearcă şi celălalt individ căzut să se facă auzit,
dar fără succes. Îmi spune că măcar eu sunt aşezat pe-o parte, în

timp ce el a vrut să se
ridice şi a căzut din nou, de data asta cu faţa în sus, şi cel mai rău îl enervează gheata
unuia, înfiptă cu tocul în abdomenul lui. Mă întreabă dacă nu pot să întind o mână şi să-l
apuc de gleznă pe idiot. Încerc manevra şi mă aleg cu falangele zdrobite, piciorul căzând
pe mâna mea şi făcându-mă să urlu. Nu mă aude nimeni. Colegul de suferinţă îmi spune
că e mult mai bine aşa, iar eu îi spun că e mai bine pe dracu' şi încep să înjur. Dacă vrei
să te ridici, dobitocii te lovesc cu picioarele, parcă fac asta înadins. Îl întreb ce fel de
camaraderie de partid e asta, îmi răspunde că nu e nici o camaraderie, în nici un fel de
partid, fiecare vrând să ajungă cât mai sus în ierarhia de partid. Îmi spune că sunt furioşi
pentru că am vrut să ne băgăm în faţă, iar eu îi spun că murim acolo. Îmi spune că nu
murim. El a mai păţit asta şi ştie că e foarte rău când se termină discursul şi se evacuează
sala. Trebuie să fim atenţi, să ne aşezăm cu faţa în jos şi să ne apărăm capul, altfel, după
ce ne vor face şniţele, ne vor şi omorî pe loc. După două săptămâni la reanimare, el a
scăpat, dar, cu toată medicina avansată din ziua de azi, alţi doi n-au rezistat. Îmi spune că
are norocul de a fi practicat yoga timp de patru ani, că va trebui să ne concentrăm şi, chiar
în situaţia dificilă în care ne aflăm, va trebui să participăm cu tot sufletul la atmosfera
generală a întâlnirii şi la cuvintele preşedintelui. În atmosfera generală, printre picioarele
unor măgari, dar de forţa picioarelor de elefant, trebuie, concentrându-ne, să ne relaxăm
şi uităm de chinurile trupului. Pentru a scăpa cu fracturi mai puţine şi fără vreo hemoragie
internă, trebuie ca, în momentul final, acela al evacuării sălii, concentrarea să fie maximă.
Încerc să fie ironic şi să spun că e interesant, dar renunţ,

deoarece primesc o lovitură
involuntară drept în faţă. Cu braţul liber, îmi acopăr ochii şi caut să opresc sângerarea şi
să alung durerea.
- Interesantă descriere. Mi-aţi captat atenţia.
- Mă bucur să aud asta. Preşedintele spune ceva despre partidele "naţionale" şi
"naţionaliste", care au doctrine făcute la întâmplare, un amestec comunist şi legionar, cu
puţin şovinism sau intoleranţă, fluturând cuvinte sacre, cum ar fi "patriotismul", în mod
demagogic. Partidele auto-denumite social-democrate nu au habar de social-democraţie şi

încearcă să participe la un puzzle himeric, pentru a intra în Internaţionala Socialistă şi,
prin intermediul acesteia, în Uniunea Mondială. Nu vrea să construiască nici un partid cu iz parodic, cum ar fi “Partidul Antialcoolicilor”, cel al pensionarilor sau deltaplanoriştilor cu pălărie, care n-au rămas la nivelul iniţial, ironic, ci au fost loviţi de aripa Puterii şi s-au lipit, cu grămada lor de oameni, la un partid mai mare, pentru un loc eligibil, de deputat,
sau vreo câteva posturi de miniştri sau secretari de stat, completând că, în lipsă de
altceva, au apărut răufăcătorii de bine. „Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce facem!”, ridică el o mână şi spune o rugăciune.
- Nu e prea lung? întrebă asistenta.
- Nu. O parabolă se susţine prin acumulare... Cel de-al doilea căzut mă atenţionează că
publicul începe să se mişte, lucru anunţat printr-un ropot de aplauze şi tropăituri. În
ultimul moment, se trage într-o parte şi evită ca o femeie să se suie cu picioarele pe el.
Călcând în gol, femeia se dezechilibrează şi cade, la câţiva metri mai încolo, fiind
înghiţită de mulţime, fără nici o şansă de scăpare. Îi mulţumesc colegului de suferinţă că
m-a prevenit, iar acesta îmi spune că se numeşte Adam Ranco şi speră să prindă zile mai
bune. „Zile mai bune decât foarte rele”, glumeşte. Încântat de cunoştinţă, dar mai puţin
încântat de ambient, mă prezint şi eu, Albert Hosman, spunând că, în fond, noi ne-am
căutat-o şi, dacă nu ştiu ce caut eu acolo, ce i-a lipsit lui nu înţelege nici atât, el fiind a
doua oară într-o situaţie aşa penibilă, după propriile-i spuse. Ţinând-o într-o glumă, îmi
spune că, dacă scapă cu viaţă şi din încercarea asta, în care, de durere, a reţinut fiecare

cuvânt al oratorului, ajunge mare politician. Spune că politica cere sacrificii, apoi, văzând
că nu-i răspund, îşi concentrează atenţia spre discursul preşedintelui. Acesta spune că
noţiuni, cum sunt “democrat”, “creştin”, “socialist”, “popular”, “societate”, “naţional”,
“liberal”, “alianţă” şi altele, pot fi demonetizate, dar nici demonizarea lor nu constituie o
alternativă viabilă. Alături de cei deja înscrişi pe Pământ, noii membri de partid nu ştiu ce
vor găsi pe planeta spre care se îndreaptă cu toţii, dar în nici un caz nu vor găsi faliţii
pământeni, care se ţin cu ghearele de putere şi nu vor să se sinucidă nici morţi. E posibil
ca ei să creadă că noţiunile vehiculate de el nu s-au inventat sau există, dar nu prezintă
importanţă. Nu e adevărat acest lucru şi toţi membri de partid trebuie să se pregătească
temeinic, să facă în aşa fel încât poporul să înţeleagă de la ei şi ceea ce e de neînţeles. Se
exportă un partid în formare şi se caută întrebări la nişte răspunsuri pe care nu le-a dat
încă nimeni. Se pot fura idei interesante şi grefa pe o ideologie proprie, o ideologie care
nu trebuie să fie decât a bunului simţ. Bunul simţ este culmea ecologiei. Singurul joc
politic valabil pe Pământ este jocul de fotbal. Deoarece pentru un microbist o oră de
fotbal are 90 de minute, viaţa lui este mai lungă. Partidul nostru, repetă preşedintele, va
avea o viaţă lungă şi va căpăta, pe parcurs, orice nume. În funcţie de aderenţa ideilor la
noul public, important va fi renumele. Cu instrumente diferite, se doreşte a se face
altceva. Fără a dori să fie originali cu ostentaţie, conducerea şi membrii partidului trebuie
să schimbe uneltele învechite şi modul de lucru perimat. Pentru asta, e nevoie de oameni
noi, cum sunt cei prezenţi în sală, pentru că, cine ştie, poate, odată, în viitor, se întorc pe

Pământ şi impun o altfel de politică. În mod sigur, încheie, nu vom fi aceştia, cei de
acum, de pe această navă, ci urmaşii lor.
- Nu văd finalul acestei parabole despre suferinţă.

- Imediat Aveţi răbdare! spuse Albert. Presupun că urmează aplauze şi mă pregătesc de
apărare. Văd că nu se întâmplă nimic şi preşedintele o ţine înainte cu inexistenţa
diferenţei de vârstă, sex, religie sau profesie în munca de partid şi primatul calităţii, ca
unic criteriu, deoarece comuniştii au încercat să nu facă nici o diferenţă între oameni, dar
nu ca o egalitate democratică în faţa şansei, ci luând-o de jos, proletarizând societatea.
Spune că e mulţumit, având şansa, alături de alţi conducători ai partidului, să trăiască spre
a vedea şi o revoluţie anticomunistă, dar generaţiile viitoare aşteaptă degeaba;
conducătorii de acum ai Pământului nu vor să-şi dea seama că sunt proşti şi nu vor să o ia
de sus în jos, punând în faţă calitatea omului. Din cauza asta, următoarea revoluţie va fi o
revoluţie de piaţă, adică o revoluţie ca al piaţă. Primind în partid doar oameni de valoare,
cei ce se îndreaptă acum către planeta Ioza, pot să schimbe în bine orice societate. Nu e
important să existe mulţi membri; important e ca aceia care sunt primiţi în partid să aducă
o mare susţinere populară. Conducerea partidului vrea ceea ce vor şi membrii de partid şi
va schimba lucrurile, nu descrierea lor. Nu mai e nevoie numai de oameni de calitate, ci
şi de oameni care să fie constanţi din punct de vedere psihic. „Ca ăştia căzuţi în capul
meu ca un blestem!”, nu mă pot abţine să nu strig. Adam îmi spune că nu ne aude nimeni,
că suntem singuri sub călcâiele unei mase nebune de oameni, şi apoi, oratorul nici nu se
referă la o situaţie asemănătoare aceleia în care suntem noi, ci la

aceia care migrează prea
uşor de la un partid la altul. Întreb unde s-ar mai putea migra, deoarece am înţeles că,
acolo, pe planeta aia, vom fi doar noi, un singur grup de emisari politici. Îmi răspunde că
am înţeles greşit, că nu este ca pe Pământ, că au mai migrat şi alte partide, de pe alte
planete. Spune că unele organizaţii politice s-au format acolo, cum vrem să facem noi,
dacă îl ascultăm pe preşedinte, şi, dacă scăpăm cu viaţă, ne putem întâlni la o băutură şi
putem sta la poveşti despre evoluţia evenimentelor. E mai interesant să stai la discuţii,
decât să citeşti discursurile din memoria calculatorului. Îi spun că, dacă murim, nici nu
mai conversăm, nici în calculator nu ne mai băgăm. Vom fi două vieţi pierdute, pe altarul
muncii de partid, dar, dacă există tehnica necesară, aici, pe navă, cum mi-a spus un
grăsun chel, ne pot clona. Adam îmi spune că asta ar fi o variantă de compromis
îmbucurătoare, dar puţin probabilă, cei morţi în incidentul asemănător, pe care l-a trăit,
nu au mai apărut niciodată. Îmi face semn că indivizii care se aşezaseră cu picioarele pe
el dau semne de nervozitate şi înţeleg că, dacă îi deranjăm prea mult, ne-ar putea zdrobi
sub tălpi. Îi spun că preşedintele amintise ceva despre toleranţa faţă de colegi, dar nu
primesc nici un răspuns. Şeful partidului vorbeşte, în continuare despre meschinăria celor
ce trec de la un partid la altul, reafirmând ideea unor membri puţini, dar de calitate.
Spune că vrem să construim un partid al viitorului, că acesta se construieşte greu, cu
sacrificii, fiind nevoie de unitatea tuturora, nu de paranoia câtorva, că vrem democraţie
pentru toţi şi, pentru a o înţelege mai bine, să venim alături de el. Ne îndeamnă, când
votăm, să fim noi înşine, deoarece ne urcăm în ultimul tren al

democraţiei şi nu trebuie să
ne pierdem încrederea într-o călătorie interesantă. Viaţa e prea scurtă pentru a o trăi prost
şi a o păstra pentru noi, ca nişte meschini. Un nebun înfiinţează o formaţiune politică şi,
dacă nu reuşeşte să fie susţinut de publicul larg, se lipeşte la o formaţiune mai mare, unde
negociază câteva locuri în legislativ. Alegerile pe liste promovează nonvaloare. Alegerea
nominală, pe care vrem s-o promovăm noi, prezintă şi ea unele capcane: poate fi ales un
om fără valoare, dar cu nume sonor, care ne-a păcălit prin prefăcătorie, sau poate fi ocolit
anonimul de geniu. Odată ocolite aceste capcane, listele nominale pot da manageri cu
nume cunoscut, capabili să conducă. Dacă sunt morali şi educaţi, cei aleşi pot scoate din

anonimat şi alţi manageri. Pentru a pune în lumină stabilitatea psihică, simţul răspunderii
şi probitatea morală a celui care va vrea să se înscrie la noi, s-a introdus în cererea de
înscriere şi condiţia de a nu ieşi din partid timp de zece ani. Cei ce se ştiu a fi lichele vor
face cale întoarsă. Puterea nu trebuie să-i înalţe în ştreang. Timpul lucrează pentru noi,
dar nici noi nu trebuie să stăm degeaba. Când totul e de plâns, nu mai râdem. Nu suntem
numai pentru privatizarea întreprinderilor noastre. Nu vedem cum e aia o anticorupţie a
corupţilor. Sacul gol e o povară. Cu cât vom avea bancnote cu valoare mai mare, cu atât
vom face o economie mai mare de hârtie. Ne-o demonstrează legea compensaţiilor.
Învăţând să pierdem, vom câştiga. Binele trebuie făcut sesizabil. Nu trebuie să mai fim
plătiţi, unii în detrimentul altora. Pentru asta, vom salva tot ce stă în picioare.

- Deviind puţin, vreţi să demonstraţi cât sunteţi de tulburat de poziţia ingrată în care vă aflaţi?

- Sigur. Aţi intuit bine...Auzind cele spuse de preşedinte, îmi aduc aminte de
formularul cu întrebări, semnat la nivelul 3 al navei, în faţa brunetei cu părul scurt şi mi se derulează prin faţa ochilor modul deloc protocolar în care sunt felicitat. Pentru că am fost aşa neatent, simt că transpir de furie, dar, totodată, simt o căldură interioară şi furtuna hormonală provocată de îmbrăţişare.

- Nu cumva imaginea fetei de la Registratura aerodinei se suprapune peste imaginea mea? îl întrerupse asistenta de serviciu.

- Ba da. De ce mă întrebaţi?!

- Pentru că v-am urmărit când dormeaţi. Uneori, din palid străveziu, cum eraţi, din

cauza oboselii probabil, vă făceaţi roşu ca un rac fiert şi vă creştea ritmul respirator. Cred
că atunci imaginaţi vreun episod mai interesant, menit să alunge monotonia naraţiunii.
- Ce vreţi să spuneţi? întrebă Hosman.
- Vreau să spun că nu trebuie să vă ruşinaţi. Cu toţii avem gânduri din astea, să zicem,
mai puţin convenţionale, unii faţă de alţii. De când lucrez aici, multor bărbaţi le-a venit
ideea să se culce cu mine, dar au tăcut mâlc, pentru că mai erau şi alţii prin jur. Unii îşi
ascund mai bine gândul, alţii mai puţin bine, dar sunt şi indivizi care îşi exprimă dorinţa
în gura mare. Totdeauna, în sala asta au fost doi sau trei oameni. Niciodată nu s-a
întâmplat, ca acum, să rămân în prezenţa unei singure persoane. Faptul că aţi rămas aici şi nu v-aţi dus să vă culcaţi într-un pat, mă face să cred că aveţi ceva în subconştient şi nu
trebuie să roşiţi din cauza asta.
- Credeam că faceţi treaba asta cu ginecologii. Se ştie că aceştia, fiind obligaţi să stea majoritatea timpului cu ochii între picioarele pacientelor, se răzbună pe asistente.
- Ştiu, dar serviciul meu e aici, la biroul de la intrare, spuse femeia. Ajung rar pe secţie, doar ca să duc hârtiile sau să fac vreo informare.
- În orice moment, poate intra cineva.

- Nu intră nimeni. Pacienta care trebuie să nască este adusă cu Salvarea prin spate, pe
la demisol, şi, în prealabil, este anunţată telefonic, aici, la mine. În plus, ar fi o prostie să
ne dezbrăcăm. Clădirile astea din beton armat, oricât de bine ar fi încălzite, ţin un frig...

Albert văzu cum asistenta îşi scoate hainele, cum le încuie într-un dulap, cum pune pe
ea un halat gros, îşi înlocuieşte pantofii de oraş cu nişte papuci uşori şi se apropie de el.

- Dar uşile?

- Le-am blocat. Cu telecomanda asta, blochez toate uşile, intrarea principală, uşile
rabatabile din sticlă plastifiată, cu celule fotoelectrice, cât şi calea de acces spre interior. Cel care a conceput sistemul, s-a gândit, probabil, la diferitele feluri de maniaci care pot intra, nu la hoţi, că n-ai ce fura din holul unei maternităţi.

- În povestea imaginată de mine, apar mai multe femei, dar nici o acuplare cu vreo
asistentă de serviciu la maternitate. Pe Olga de la Registratură nu o mai întâlnesc decât întâmplător, la mitinguri sau la alte acţiuni organizate de partid, şi nu schimb cu ea decât fraze convenţionale.

- Asta-i acum! Întâi visăm, apoi trecem la acţiune. Asta-i ceva nou pentru mine. I-auzi,
acolo, acuplare?! Parcă am fi sateliţi, nave cosmice, ceva de tipul acesta. În fişă, la datele
viitorului tată, scrie că sunteţi economist, director de investiţii, aşa ceva, nu inginer de
nave.

- N-aţi auzit de sexul protejat, încercă bărbatul să scape.

- Ba da, râse femeia. Partidul la care am aderat protejează sexul. Nu e un partid pudibund.

- Poate rămâneţi însărcinată.

- O iau ca pe o sarcină de partid, dar nu trebuie să vă faceţi griji.

Deseară, înainte de a intra din nou în tură, repet figura şi cu soţul meu.

Se aşeză peste Albert, îl sărută, iar când începură să se relaxeze şi lucrurile porniră să meargă normal, de la sine, telefonul începu să sune strident.

Asistenta se ridică în picioare, îşi încheie halatul şi ridică nervoasă receptorul.

- Asta e legea porcăriei universale. De şapte ore e aici o linişte mormântală, iar telefonul acesta se găseşte să sune chiar acum, în cea mai nepotrivită clipă.

Cum la uşa principală făcea semne disperate un bărbat, probabil un viitor tată, dădu cu spray deodorant şi deblocă uşile.

- A ajuns?! dădu acesta buzna în hol.

- Cine să ajungă? întrebă Olga.

- Femeia.

- Soţia dumneavoastră? Da, a ajuns. Chiar acum este dusă în sala de naşteri.

- Nu e soţia mea, spuse omul. Mă aflam într-un bar. Alături, femeia. Deodată, văd că o ia în jos. Sar s-o prind, să nu-şi spargă capul, şi mă bag în bucluc. Barmanul a dat telefon după maşina Salvării, iar şoferul şi asistenta mi-au spus să urc şi eu. Au crezut, probabil, că sunt soţul, ca şi voi.

- Atunci, dacă n-ai nici o legătură de rudenie cu pacienta şi ţi-ai făcut datoria de bun samaritean, ar fi mai bine să pleci, spuse asistenta.

- Unde să plec?! Nu mai am nici un ban.

- Îţi dau eu.

Luă dintr-un sertar o bancnotă şi o întinse chefliului. Acestuia, văzând atâta mărinimie fără rost într-o societate pragmatică, aşa cum era aceea în care trăiau, i se aprinse un beculeţ roşu.

- Aici se întâmplă lucruri dubioase.

- Cum ţi-ai dat seama? râse Albert, înveselit deodată. - Mirosul nu mă înşeală.

- A ce miroase? întrebă asistenta.

- Miroase a detergent parfumat cu care se spală pe jos, dar nu despre asta este vorba. E vorba de fler, mă înţelegi? Un bărbat, o femeie, singuri, noaptea; lucrul e mai mult decât evident.

- Ce ţi se pare atât de evident?

- Faptul că aici are loc un joc erotic, mă-nţelegi? spuse omul. - Să zicem că ar fi aşa. Ce vrei?

- Vreau să particip şi eu.

- Ţi s-a inflamat imaginaţia, interveni asistenta. Domnul îmi povestea subiectul viitorului său roman. Mai bine luai banii şi plecai.

- Cum? Nu se poate! Vreau să ascult şi eu subiectul viitorului său roman. În trei, e mai vesel.

- Sigur, dacă ţii cu tot dinadinsul...Naraţiunea s-a întrerupt în momentul în care personajul principal şi încă un bărbat, căzuţi printre picioarele participanţilor la o întâlnire electorală, ascultă

discursul preşedintelui partidului.

Îi povesti, în câteva fraze, întâmplările de până atunci, şi pufni în râs, văzând mutra tâmpă a individului.

- Cum, voi povesteaţi romane?! întrebă descumpănit. - Sigur.

- Păi, atunci o iau şi eu din loc.
- Deloc, spuse Olga. În trei, e mai vesel.
- Nu văd cine mă împiedică să plec.
- Eu.
- Zău?! Aş vrea s-o văd şi pe-asta.

Beţivul se îndreptă spre uşile din sticlă incasabilă de la intrare, sigur că acestea se vor deschide la apropierea lui. Se lovi, căzu, se ridică şi se întoarse, uitându-se descumpănit spre cei doi.

- Am s-o iau prin spital. Am mai fost pe aici. Străbat culoarul, cobor pe scara de serviciu şi ies pe la demisol, pe unde intră maşinile.

- În cazul în care ţi-aş deschide eu uşa, ai străbate culoarul, dar, până să ajungi la capăt, pot să apăs pe butonul acesta şi să trezesc asistentul care doarme în camera din stânga. Nu cred că vrei să fac asta; când e trezit din somn, nu se uită pe cine bate. Ai face bine să iei loc pe banchetă şi să asculţi continuarea poveştii. Ar fi foarte educativ pentru tine, mai ales pentru faptul că, dacă femeia şi-a pierdut poşeta cu actele şi banii, trebuie să te dau pe mâna poliţiei.

- Auzi acolo! Eu dau o mână de ajutor şi, după aia, totul se întoarce împotriva mea.

- Bine, spuse asistenta. Dacă eşti cuminte şi ascultător, îţi promit că nu te dau pe mâna poliţiei.

După ce se opri din râs, Albert reluă firul naraţiunii romanului imaginat de el cu discursul preşedintelui partidului exportat pe îndepărtata planetă Ioza. Acesta o ţine înainte cu faptul că nu ne interesează trecutul politic, social, economic sau religios al celui care doreşte să meargă cu noi, deoarece, pentru orice, trebuie un început. Trebuie un nou început şi pentru politică. Fiind discreditată de actualii politicieni, aceasta a ajuns într-o fundătură. Nu e voie să nu uităm că politica este un uliu; uneori este aproape

un vultur, alteori aproape un corb. Conducătorii de până acum nu au reuşit să demonstreze decât faptul că nu numai conductele petroliere conduc petrolul.
- Aici, primind un picior în faţă, uit de discursul liderului şi îi dau dracului pe toţi,
amintindu-mi faptul că, fiind atât de absurd, tot ce se întâmplă nu e un joc real, reluă
Hosman. Asta e clipa în care mă hotărăsc să fac în aşa fel încât să pun mâna pe o funcţie
de conducere, să-i conduc pe toţi şi să le arăt eu lor cât de cruntă poate fi răzbunarea
pentru umilinţa din acea zi, când sunt călcat, la propriu, în picioare! Ca un ecou al
gândurilor mele, îl aud pe preşedinte spunând că nimeni nu mai trebuie să fie călcat în
picioare, că trebuie să militām pentru un partid al nostru, pentru toată lumea. Mulţi
încearcă să fie săraci fără a fi escroci. Un partid al viitorului înseamnă un partid care ia în
calcul un viitor mai bun. Cu cât vom ajungem mai repede la putere, acolo, unde mergem
acum, cu atât mai repede trebuie să aducem viitorul mai aproape de prezent. Imaginea
unui partid se creează greu şi se menţine şi mai greu. Nu avem voie să facem gafe. A
greşi nu este omenesc sau, mă rog, nu într-un mediu extraterestru. Poate fi fatal. În

politică, cu atât mai mult, nu avem voie să greşim. Electoratul nu te omoară, ci mult mai
rău: te ignoră. Cuvântul nostru de ordine trebuie să fie “decenţa”, mai spune. O reclamă
deşănţată, atunci când atinge masa critică, aruncă totul în aer. Pe de altă parte, se constă
că, dacă îi faci reclamă, poţi vinde chiar şi un lucru bun. Acumulările cantitative duc, în
politică, la căderi calitative catastrofale, reflectate în lehamitea electoratului. În politică,
ca şi la arma numită geniu, nu poţi greşi de două ori. Electoratul este o mină pe care
trebuie s-o dezamorsăm tot timpul. Unde sunt oameni, e şi multă prostie şi speră că, dacă vom avea de-a face cu extratereştri, să simplificăm lucrurile.

- Ce dracu’ mai e şi asta?! Vă bateţi joc de mine? sări chefliul.
- Deloc, spuse femeia. Taci şi ascultă! S-ar putea să fie educativ pentru tine.
- Ropotul de aplauze se dezlănţuie aproape instantaneu şi mă ia pe nepregătite,
povesteşte Albert. Strigătele şi tropăiturile sunt un coşmar infernal. Îmi dau seama că
adunarea se termină deoarece, aceia care se suiseră pe mine, se dau jos. Peste mine trec,
acum, mereu alţii. Unii încearcă, fără succes, să mă ocolească, dar cei mai mulţi se
împiedică sau mă calcă în picioare. Vreau să mă ridic, dar nu mai am putere. Cad şi vreau să-i spună ceva lui Adam, nu ştiu nici eu prea bine ce. Îl văd cum zace pe jos, complet
desfigurat, plin de sânge, şi nu-mi dau seama dacă mai trăieşte. Asta îmi amplifică starea de rău. În faţa lifturilor, valul de membri de partid se opreşte. Împinşi din spate, mulţi se suie, din nou, cu picioarele pe noi, cei căzuţi, încercând să-şi facă loc şi să ia o gură de
aer. Nu aflu niciodată când şi cine mă ia de acolo, dar presupun că

serviciul ambulant al navei se ocupă de răniţi. Din cauză că mă trezesc la secţia de reanimare a infirmeriei, e
mai mult ca sigur că scap cu viaţă, dar nu mă pot bucura în voie. Trezirea e un coşmar şi mai mare; asupra mea, stând aplecată soacră-mea.
- Ha, Ha, Ha! râse chefliul. Cu soacrele nu-i de glumit. - Ia mai taci!
Aici imaginez un dialog foarte interesant: „ Ce cauţi aici?!” tresar eu.
„ Ce cauţi tu aici?!” se răsteşte ea.
„ V-am spus să-l lăsaţi în pace!” se aude vocea unei asistente. „E încă slăbit”.
„ Cum să-l las în pace? Umblă aiurea şi se bagă în tot felul de încurcături. Bine că l-am găsit”, vine replica soacrei.
„ Dacă mai ridicaţi tonul la pacient, vă dau afară”, o atenţionează asistenta. Soacra nu-i dă nici o atenţie şi se întoarce spre mine:
„ De două săptămâni stau lângă tine. Ai fost în comă”.
Îi simt glasul ca pe o lamă subţire de cuţit, plimbată de-a lungul coloanei vertebrale. „ Te pomeneşti că ţi-o fi drag de mine...”, îi spun.

„ Nu m-am gândit nici o clipă la tine. Am făcut-o pentru Norma. N-o fi mare lucru de capul tău, dar a fost alegerea ei. Nu puteam să mă bag. I-am spus de atâtea ori să renunţe la tine, încât, până la urmă, am făcut-o să se îndrăgostească şi mai mult”.

„ Ce cauţi pe navă?”, o întreb.

„ Despre ce navă vorbeşti? Te-ai ţăcănit şi tu. De când am intrat aici, mi se joacă o farsă sinistră”, ţipă isterică.

„ Nu eşti lămurită unde ai intrat?”

„ Am intrat în clădirea Registraturii şi nu mi-am imaginat nici în momentele cele mai grele ale vieţii că dobitocul de primar va autoriza vreodată un miting electoral în această clădire. Nici nu suntem în campanie electorală. E interzis. Ar trebui să se termine cu politica asta. Au dispărut şi telenovelele, au dispărut şi dialogurile cu public despre dragoste şi romantism. E odios!”.

„Şi? Ce-mi pasă mie?” întreb.

„Ar trebui să-ţi pese, că după tine m-am luat. Am vrut să cercetez, dar nu mi s-a permis. Ei spun că nu sunt membră de partid, că nici nu primesc decât foarte rar oameni peste 50 de ani, buni profesionişti, cu putere de muncă, integri. Asta e o minciună; am văzut un membru de partid care abia se târa pe culoar. Altfel, s-au purtat destul de bine. Mi-au dat o cameră, aici, la nivelul care joacă rol de spital şi mi-au permis să iau masa lacantină. Nici nu ştiu la ce nivel ne aflăm...”

„ Suntem la nivelul 24, spune asistenta în timp ce pregăteşte o nouă perfuzie. Ar fi bine să mergeţi în cameră...”

„ Tragi cu urechea?!” se enervează soacra.

„ Nu aveam cum să trag cu urechea, atâta timp cât urechile mele sunt violentate de ţipetele dumitale. Şi apoi, nu văd ce aveţi de ascuns, mai ales că eu sunt cadru medical, iar voi sunteţi pacienţii. N-aş vrea să chem doctorul. Puteţi să mă înţelegeţi...”

„ Despre ce doctor tot vorbeşti acolo?! Fac ce vreau şi unde vreau!”, ţipă soacra.

„ E vorba de doctorul psihiatru, şeful secţiei de boli neuro-

psihice, unde sunteţi internată. Nu puteţi face orice doriţi, ci numai ceea ce permite regulamentul, iar regulamentul spune că bolnavii de la reanimare nu au voie să primească vizite”.

„ Chiar, spun eu, până se clarifică situaţia, suntem nevoiţi să luăm de bună varianta lor. Dreptatea e de parte celor mulţi, mai ales când deţin puterea”.

„ Sunt nişte proşti; proştilor ar trebui să li se interzică accesul la putere, spune soacra. I-auzi obrăznicie! Mă face nebună”.

„ Nu sunt aşa proşti dacă au reuşit să mă facă să cred că, într-adevăr, suntem pe o navă cosmică, în drum spre o planetă străină”, îi spun.

„ Au reuşit asta şi au mai reuşit ceva, să te calce în picioare. Era să mori. Eşti conştient de lucrul ăsta? Ei sunt nebunii”.

„ Sunt conştient de orice, mai ales de faptul că m-am trezit la viaţă, îi spun. Nu-mi fac probleme; am destule. M-a apucat o foame cumplită”.

„ O fi, dar cred că ai rămas cu sechele serioase. Te-ai tâmpit. Nu reuşesc să mă înţeleg cu tine”.

„ L-aţi luat prea brusc, spune asistenta în timp ce îmi prinde acul perfuziei. Cred că abia poimâine îl vor băga pe hrană uscată, în mod progresiv”.

„ Dacă te mai bagi în vorbă, să ştii că te plesnesc”, spune soacra.

„ E un delict destul de grav. Nu cred că o veţi face”, spune asistenta.

Pentru a-i demonstra contrariul, soacra îi administrează un dos de palmă, trântind-o pe podea. Ofensată, asistenta se ridică, scoate o cartelă de identificare din buzunarul halatului şi formează un mesaj.

„ Am auzit că umblă o bătrână grasă, care spune tuturor că i-a născut fiica şi i-a dispărut ginerele, dar speram să nu fii dumneata”, îi spun soacrei. „Mai bine rămâneai acasă”.

„ Cum să rămân acasă?! strigă ea. „Dacă proasta de Norma te-a luat de bărbat, trebuia să veghez asupra ta. Umblă vestea că nici n-ai petrecut bine câteva zile în clădirea asta blestemată şi te-ai şi culcat cu două salariate. Ţi-am spus să nu mai bei. Ce-o fi găsit fiică-mea la tine?!

„ Ce-a găsit Norma la mine, are puţină importanţă. Necazul e cu dumneata, că eşti bolnavă de suspiciune. Eşti paranoică”.

Două namile, îmbrăcate în halatele portocalii ale secţiei de psihiatrie, pătrund în rezervă, împingând uşile rabatabile, pentru a face loc unei tărgi pe roţi.

„ Care-i treaba?” întrebă unul.

„ Baba m-a pălmuit”, spune asistenta.

Fără prea multă vorbă, vlăjganii o ridică pe soacră şi îi imobilizează mâinile cu bandă adezivă.

„ Albert, spune-le să mă lase în pace!” strigă spre mine. „Îi ia mama dracului! Ei te-au călcat în picioare, iar capra asta nu

suportă nici măcar o palmă...”
„ Nici eu nu înţeleg prea bine ce se întâmplă”, îi spun.
Suită pe targă, soacra vede, cu uimire, spumegând de furie, că i se imobilizează
picioarele. Una dintre gorile îi pune o mână pe piept şi o împinge, petrecându-i o curea în jurul gâtului.
„ Mă sufoc! Porcule! Albert, fă ceva!”
„ Ce poate face?”, întrebă asistenta. „Omul abia a revenit în lumea celor vii şi ai şi dat buzna peste el. Nu eşti întreagă la cap”

„ Aşa credem şi noi”, spune unul dintre cei doi, trăgând căruciorul spre ieşire.

Celălalt, făcându-se că nu aude blestemele soacrei, îi injectează un calmant.
Respectuos, salută şi împinge uşile rabatabile cu spatele, scoţând targa afară.

„ N-o pot suferi, dar într-un singur sens tot are dreptate, am fost strivit cu picioarele”, spun eu.

„ A fost o regretabilă eroare”, spune asistenta. “Vi se vor cere scuze, în mod public, într-o şedinţă extraordinară”

„ Dacă muream?”

„ Eraţi decorat <>, cum se procedează, dar n-aţi murit deloc”, zâmbeşte asistenta. „Tot răul e spre bine...”

„ Unde vezi dumneata binele?” întreb.

„ În faptul că, prin acest incident, nedorit de nimeni, aţi plătit un tribut pentru o
onorantă şi binemeritată promovare. Unii, pentru a câştiga capital politic, o caută cu lumânarea, alţii îşi plătesc ei înşişi agresorii. Majoritatea marilor oameni de stat au fost închişi de adversarii lor, aflaţi pe moment la putere.”

„ În ce fel crezi dumneata că mă vor promova?”

„ Nu ştiu, dar sunt sigură că veţi fi despăgubit pentru prejudiciul moral adus.”, spune asistenta.

„ Asta poate fi, dar ce a fost tot circul cu soacră-mea? E ea imposibilă, dar nebună nu
e.”

„ N-a fost ideea mea. Emert Holms, cel de la Registratură, spune că vă e prieten. El a înscenat totul.

„ A fost o farsă?” întreb.

„ Sigur. Bătrâna nu are ce să păţească. O sperietură nu-i strică. Poate se lecuieşte să dea lecţii şi să-şi bage nasul peste tot...Acum, trebuie să vă odihniţi.

Îmi injectează un somnifer, strânge perfuzia, aflată pe sfârşite, şi iese.

Eu adorm, enervat la gândul că, din cauza sâcâitoarei soacre,

uitasem exact esenţialul, să întreb dacă Adam Ranco, cel căzut la podea odată cu mine, a supravieţuit.
- Şi? A supravieţuit? întrebă, curioasă, Olga.

- Nu cred că îţi mai poate răspunde, râse beţivul. A adormit vorbind. Să-l trezim şi să-l punem să povestească mai departe. M-a prins povestea lui.

- N-are nici un rost. E foarte obosit. Şi apoi, romanul imaginat de el a fost deja scris. Nu-mi aduc aminte prea multe amănunte, dar subiectul îl ştiu.
- Eu nu-l ştiu. A murit sau nu acel Adam?

- Nu-mi amintesc, spuse femeia.
- Vezi? Băutură nu, poveşti nu, banii ăia nu vrei să mi-i mai dai...Eu cu ce mă aleg? - Nu spune nimeni că trebuie să se aleagă toată lumea cu câte ceva.

- Am putea să facem ceea ce vă pregăteaţi voi să faceţi şi v-am întrerupt, spuse chefliul.

- Am putea, dar puţi de la distanţă şi duhneşti a băutură. - Am putea face un duş.

- Sigur că am putea, dar nu o facem. Ies din tură. În curând, se face ziuă, spuse asistenta.

- Nu se face deloc ziuă, spuse beţivul. Nici zorii de zi nu se întrevăd.

Femeia se uită la ceasul din perete şi se apropie de fereastră, privind parcarea din faţă; liniştea de afară nu anticipa cu nimic agitaţia de oameni şi maşini a fiecărei dimineţi.

- Ciudat, spuse.

Capitolul II

- Am adormit, spuse Albert şi se ridică în capul oaselor. Ce caut pe jos?! - Pe jos ai adormit? auzi o voce bărbătească.
- Sunt în vis sau sunt în realitate?
- Eşti în realitate. Până devine certitudine, realitatea e o noţiune.
- Unde sunt? întrebă şi îşi frecă fruntea, încercând să alunge durerea de cap.

- În cuşeta ta personală şi personalizată, bineînţeles, spuse individul. După chef, ai plecat la culcare şi ai pierdut cel mai frumos moment, acela al desprinderii navei de pe planetă.

- Ce planetă?

- Planeta noastră, Ioza. De tine depinde ca noi, cei ce te însoţim pe aerodină, să stăm pe Pământ cât mai puţin timp. După ce îl

identifici pe acela care va putea să aducă partidul pe drumul cel bun, venim înapoi. Nu are rost să stăm prea mult într-un loc unde, am
auzit, se preconizează scoaterea politicii în afara legii.

- M-am săturat, spuse Hosman. Asta e din imaginaţia mea. Nu sunt pe nici o aerodină.
Sunt în holul maternităţii oraşului Esper, unde am adormit pe o banchetă de lemn, în timp

ce povesteam unei asistente medicale noul roman imaginat de mine. Acum, cred că dorm şi visez că mă aflu pe o navă şi derulez imagini şi replici din carte.

Când i se limpezi privirea, Albert se uită împrejur, apoi se întoarse şi văzu că asupra lui veghea un alt individ decât beţivul care dăduse buzna peste el şi asistenta din serviciul de noapte.

- E vis, spuse.

- Nu e vis, spuse bărbatul. E ieşirea din vis, când se confundă imaginile haotice cu realitatea. Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Eşti la tine acasă.

- Nu sunt la mine acasă. Sunt în cuşeta de pe aerodina imaginată de mine în roman. Ar fi bine să mă trezesc şi să mă duc la adevărata mea casă, pe strada Festa, numărul 8. Nu vrei dumneata să mă trezeşti şi să mă pui într-un taxi?

- Ajungem noi şi acolo. Deocamdată, ne aşteaptă un drum interstelar destul de lung. Dacă nu vrei să crezi că eşti treaz, e treaba ta. Treaba mea este să te însoţesc. Nici mie nu-mi convine situaţia în care sunt. Aş vrea ca drumul să fie cât mai scurt, misiunea pe Pământ şi mai scurtă, iar întoarcerea pe Ioza să dureze şi mai puţin.

- Nu eşti beţivul care a însoţit-o pe femeia care trebuia să nască şi a dat buzna peste mine şi peste asistentă, constată Hosman.

- Eu nu beau.

- E adevărat. Nici nu puţi.

- Ar fi culmea ca, trimis în misiune, să inoportunez pe cineva cu mirosul meu neplăcut, spuse individul. În schimb, tu ar trebui să faci un duş. Ai băut cam mult. Cred că ai şi visat urât. În coşmarurile pe care le-ai avut, spuneai ceva despre un şarlatan bătrân, Ambajiu parcă se numea, şi despre faptul că te-a introdus într-un spaţiu virtual şi nu te-a mai scos de acolo. Vorbeşti în somn. Din tot ce ai spus, rezultă că nu te crezi încă în realitate, ci într-o construcţie cibernetică. Suferi de sindromul celor

care refuză realitatea. În politică, în general, şi în politica partidului nostru, în special, îndepărtarea de realitate e periculoasă. Te poate duce la decizii catastrofale.
- Dacă asta e cabina mea, presupun că am blocat trapa. Tu ce cauţi aici? - Cum ce caut aici?! se miră străinul. Nu ştii?
- Nu, recunoscu Albert.
- Nu sunt înregistrat în ochiul tău electronic?
- Nu.
- Atunci va fi destul de complicat să te informez ce caut aici, pentru că nu ştiu nici eu, spuse omul. Am contat pe faptul că ai toate informaţiile despre mine, înregistrate electronic în ochiul artificial pe care îl deţii.
- Nu ştiu să deţin aşa ceva. Despre ce ochi electronic vorbeşti?

- Despre ochiul puternic cibernetizat pus în locul unui ochi natural la fiecare membru al conducerii partidului. Ştiu că tu ai un ochi mult mai sofisticat, fabricat din ţesuturi naturale, pus de o mamă-bazală.

- Îmi aduc aminte de nişte ochi informaţionali, de mame-bazale, supraconductori, arme înzestrate cu raţiune şi altele, dar pe tine nu te am în memorie, spuse Hosman. Chiar nu ştii ce cauţi aici?

- Un lucru tot ştiu, că am sarcina să te însoţesc.

- Nu spune nimeni să nu mă însoţeşti, dar acum du-te în cabina ta! Am obosit şi vreau să dorm.

- Nu merg niciunde, spuse bărbatul. Am fost însărcinat să teînsoţesc.

Albert se gândi că arătarea era vreun android şi nu era bine să-i întrerupă raţionamentul înregistrat în memorie.

- Înţeleg faptul că ai primit sarcină să mă însoţeşti, îl luă cu blândeţe, dar să ştii că nu pot să plec niciunde de pe navă, în cazul în care ne aflăm în spaţiul comic, aşa că du-te în cabina ta şi revino după câteva ore!

- În spaţiul cosmic.

- Comic, cosmic, tot un drac. Du-te şi lasă-mă în pace!

- Nu pot să plec, spuse omul. Am fost trimis să te însoţesc peste tot. La început, îţi va fi greu să accepţi această situaţie evidentă, dar, cu timpul, te vei obişnui.

- Înţeleg foarte bine punctul tău de vedere, dar trebuie să înţelegi şi tu că nu plec niciunde. Oriunde aş fi pe navă, mă poţi localiza în cinci minute.

- N-ai înţeles. De acum încolo, până la găsirea unui înlocuitor pentru preşedintele Melior, care a decedat, voi fi doar lângă tine.

- Ba înţeleg, dar şi tu ar trebui să înţelegi un lucru: nu pot dormi când ştiu că se găseşte un străin în dormitorul meu, spuse Hosman.

- Iei un somnifer.

- Nu obişnuiesc.

- Îţi citesc ceva până adormi, spuse străinul.

- Intră în atribuţiile tale de serviciu să mă iei peste picior?! - Vorbeam serios. Va trebui să te obişnuieşti.
- Mi-au trimis un android, să am cu cine să mă cert, spuse Albert. - Nu sunt android.
- Ce eşti?

- Om. Nu se vede?!

- Şi băştinaşii de pe Ioza arată ca oamenii, dar nu sunt nici pe departe oameni; nu au funcţii vitale, spuse Hosman.

- Eu sunt om.

- Cine garantează asta?

- Nimeni, începu să se irite însoţitorul. Ce importanţă are ce sunt? Important e faptul că trebuie să te însoţesc.

- În ce scop?

- Nu am nici un scop, nici în ceea ce te priveşte, nici în ceea ce mă priveşte. Dacă aş avea un coeficient de inteligenţă mai mare, fi sigur că nu aş accepta misiuni de felul acesta. M-aş angaja la o companie de componente electronice şi programe, măcar ca portar.

- Mă însoţeşti, nu zic nu, dar, dacă eşti om, cum zici, ai o atenţie foarte scăzută şi reflexe limitate, spuse Albert. Îmi va fi foarte uşor să scap de tine.

- O să am grijă să nu pui mâna pe nici o armă.

- Nu m-am gândit să te ucid, dar, trebuie să recunosc, e o idee. Eu voiam să spun că, profitând de neatenţie, pot fugi, mă pot ascunde şi scap de tine.

- Voi fi atent, spuse însoţitorul.

- Dacă eşti om, într-un anumit moment, vei adormi.

- Profilul tău psihologic, pe care l-am studiat cu atenţie, nu-ţi permite să te ţii de prostii.

- Cum adică?! întrebă Hosman.

- Orgoliul nu te lasă să fugi, oricât ar fi primejdia de mare, iar eu nici măcar nu reprezint o primejdie.

- Dacă stai aici şi pândeşti să nu mă fure somnul, chiar că eşti un pericol. Cei care te-au trimis, nu au prevăzut asta?!

- Nu m-a trimis nimeni, spuse omul.

- Asta-i bună! Cum nu te-a trimis nimeni?! Dacă ai fost însărcinat să stai lângă mine, trebuie să-ţi fi trasat cineva sarcină, că n-oi fi venit de capul tău.

- Ba da. Chiar de capul meu am venit şi nu am de gând să plec nici în ruptul capului.

- Nu spune de două ori, că îmi vine să-ţi sucesc gâtul, spuse Albert. Repet: dacă nu ţi-a dat nimeni ordin, ce cauţi aici?!

- N-am spus că nu mi-a dat nimeni ordin. Cineva trebuie să-mi fi dat ordin, că nu
puteam să vin chiar de capul meu, dar nu ştiu cine. Ştie vreunul cine a creat primii
oameni? Toţi spun că au fost creaţi de părinţi. Aşa şi la mine. E ca şi cum m-aş fi gândit singur, ca şi cum aşa mi-ar fi venit mie. Ştiu şi asta e de-ajuns. Ştiu, printre altele, că mi s-a implantat memorie suplimentară, ca să fie ceva în plus, nu ceva în minus.
- Memorie artificială?!
- Nu e vorba de vreun cip de memorie, cum ai tu, ci de un dispozitiv de stimulare a memoriei proprii, spuse însoţitorul. E vorba de memorie indusă.
- Aici, ai dreptate. Mi s-a spus că, pe lângă un ochi electronic, voi mai purta şi un
dispozitiv sofisticat, în interiorul encefalului, pe bază de acroniu, prin care să fiu controlat să nu mişc în front până la găsirea omului providenţial pentru planeta Ioza. Dacă sunt atât de bine supravegheat electronic, tu ce mai cauţi aici?!
- Ţi-am spus că nu ştiu, dar un lucru e, totuşi, îmbucurător: începi să revii la realitate. Cine ţi-a spus că ai un dispozitiv de urmărire bazat pe acroniu?
- Pola, nevasta lui Thomas Rashca, preşedintele interimar al planetei Ioza, spuse Albert. La îmbarcare, am avut o discuţie din care a rezultat că, după găsirea omului providenţial, dispozitivul mă va face să nu mă mai dezlipesc de el şi să-l conduc pe planeta străină. Ai şi tu un cip din acesta?
- Am mai multe cipuri, dar trebuie să ştii că acestea nu sunt implantate în creier pentru a fi dominat de ceva sau cineva, ci pentru a accentua factorul uman. Fie tehnica
electronică oricât de dezvoltată, factorul uman nu poate să lipsească...
Hosman aştepta ca individul să continue, dar acesta amuţise de parcă ar fi fost un emiţător sonor, scos brusc din priză.
- Nu mai spui nimic?
- Ce să spun? întrebă însoţitorul.

- Orice. Mi-a pierit somnul.

- Nu sunt aici pe post de confident, ci de însoţitor. Eu trebuie să te însoţesc tot timpul şi, dacă se poate, în linişte.

- Deci, trebuie să te accept în preajma mea ca însoţitor, constată Albert. N-ai nume, nu ai însuşiri, nu ai un scop anume, nu ştii de unde vii, n-ai trecut, nu ştii cine te-a adus aici. Ceea ce faci, faci pur şi simplu sau e ceva mai complicat şi nu spui. Eşti însoţitorul perfect, care nu creează probleme. Eşti omul din umbră, un fel de gardă de corp.

- Nu sunt chiar o gardă de corp. Nici nu sunt înarmat. După cum se vede, nici zeci de kilograme de muşchi nu am pe mine. Tu eşti mult mai solid.

- Nu-mi eşti de nici un folos.

- Nu se ştie, spuse bărbatul. Aflăm împreună.

- Ai măcar un nume?
- Nu.
- În lipsa unui nume, te pot boteza Însoţitorul. - Nu merge.
- Cum să nu meargă?! se miră Hosman.

- Vreau să spun că nu-mi place. Dacă tot simţi nevoia să-mi spui cumva, spune-mi Purtătorul de Cuvânt! E la modă.
- Am să-ţi spun însoţitorul Karl.
- Sau Purtătorul de Cuvânt Karl.

- Cum să-ţi spun Purtătorul de Cuvânt, dacă eşti tot timpul cu mine?! se miră Albert. Purtătorii de cuvânt poartă mai departe cuvintele cuiva, când e ocupat, când pleacă într-o vizită oficială sau când fuge din faţa furiei mulţimii. Poate aduce mesajul cuiva, atunci când acesta mai întârzie prin cârciumi, dar, oricum ai da-o, nu stă lipit de şef . Cum ai putea tu să-mi porţi cuvintele, când suntem împreună? Pot să vorbesc şi singur.
- Intervin atunci când vorbeşti prostii.
- Mă feresc să spun prostii.
- Chiar şi cu ochi electronic şi cip de control, omul poate avea scăpări, spuse Karl. - Eşti tu capabil să discerni ce e bine şi ce e rău?
- Eu aşa pretind. Cum, în politică, răul şi binele convieţuiesc armonios, întrepătrunzându-se, cred că nu va fi rău să te sfătuiesc, din când în când. În politică, răul şi binele sunt în funcţie de interes, fără a sări peste limita legalităţii. Nici peste limita bunului simţ nu trebuie să sară.
- Ce are legalitatea cu bunul simţ? întrebă Hosman.

- Are. Atunci când puterea îşi armonizează legile cu propria ei viziune despre bine sau rău, legile naturale şi în special legile bunului simţ dau cu ea de pământ. Căzând puterea, vine opoziţia la putere. E aproape ca atunci când vorbim despre timpul probabil, care nici nu e aşa probabil cum am crede.

- Alta acum. Ce au legile meteorologiei cu cele ale bunului simţ şi cu noţiunile de bine şi rău?

- Pe Ioza, cum ai văzut, fenomenele meteorologice sunt ţinute sub control şi, pentru a fi bine ţinute sub control, s-au elaborat legi care reflectă şi influenţează starea timpului, spuse purtătorul de cuvânt. Pe Pământ, timpul e mult mai probabil şi necontrolat de vreo lege. Acolo, el este legat de politică sau, mai exact, de lipsa acesteia. Primul lucru făcut de noul preşedinte, când a venit la putere, a fost să-i ordone ministrului mediului să-l destituie pe directorul general al meteorologiei pentru prognoze neapropiate de adevăr. Ai

văzut, în ţinuturile cu multe ploi discuţiile despre timp sunt ridicate la nivel de politică de stat; unde ploaie tot timpul, ploaia este uşor de prognozat, iar lipsa ploii trece neobservată, fiind foarte rară. Tu ai plecat pe Ioza cu nouă transporturi înaintea mea. Nu ai cum să ştii cât de hulită a devenit politica, până am plecat şi eu. Deoarece politica a devenit un produs expirat, în condiţiile social-istorice din acel moment, chiar înainte de a pleca eu, preşedintele Pământului nu a mai susţinut un discurs anual despre starea naţiunii. El a susţinut un discurs anual despre starea timpului. În discursul despre starea timpului, a spus că oamenii ar face bine să nu mai creadă că pot influenţa starea economică, socială sau culturală prin discuţii politice. A susţinut că e bine ca, pălăvrăgind despre timp, să creăm spaţiul psiho-psihiatric prin care să influenţăm fenomenele meteorologice, favorabile sau nu. Ştii că, pe Ioza, starea timpului e influenţată de un cadru tehnico-tehnologic, considerat învechit pe Pământ.

- Înţeleg că politica nu mai e la modă pe Pământ şi sunt la modă discuţiile despre timp.

- Nu ştiu ce s-o mai fi întâmplat, dar, când am plecat eu, deja existau zone de pe Pământ în care politica era interzisă.

- Ar fi destul de neplăcut pentru membrii partidului nostru să trăiască pe Pământ, în condiţiile astea, spuse Albert.

- Şi pentru mine ar fi greu. Sunt un împătimit al politicii şi nu am nici un chef să-mi fie îngrădite drepturile cetăţeneşti. Dacă vom fi nevoiţi să stăm mai mult timp, voi pune mâna pe armă şi mă voi lupta pentru politică.

- Ziceai că ai misiunea să stai lângă mine?

- Aşa e. Uitasem, îşi reveni însoţitorul. M-am entuziasmat şi am uitat că am o misiune de îndeplinit.

- Ai de gând să locuieşti cu mine?
- Nu am ce mă face. Trebuie să stau cu tine.
- Nu puteai să ceri o cuşetă alături de asta?! întrebă Hosman.

- Am o cuşetă alături de asta, am şi dispozitive de urmărire ultramoderne, dar ordinul e clar; trebuie să stau cu tine şi să te urmăresc „precum în ceruri, aşa şi pe Pământ”.

Albert râse de o aşa potriveală biblică şi îl întrebă unde o să doarmă, că nu e decât un pat. Însoţitorul îi spuse că încăperea se putea reconfigura, practic, într-o infinitate de moduri. Îi arătă câteva modele, aleseră unul dintre ele, dar tot cu un singur pat.

- De ce n-ai lăsat structura dinainte. Conţinea două paturi. Nu pot să cred că vrei să dormi cu mine în pat.

- Nu vreau să dorm cu tine în pat, spuse Karl. Nu vreau să dorm deloc. Nu am voie. Am să stau aici, în fotoliul de lângă trapă.
- Nu fug niciunde.

- Te cred, dar nu vreau să risc.

Însoţitorul îl îndemnă să facă un duş, să ia o pijama dintr-un dulap şi să se odihnească două ore. Apăsă o serie de butoane, îl pofti la masă şi îşi luă un pahar cu apă minerală, aşezându-se pe fotoliu.

- Se ia curentul electric, spuse Albert.

- Nu se ia nici un curent.

- Există fluctuaţii.

- Nu e decât o diminuare trecătoare a luminozităţii, în funcţie de starea anatomo-
fiziologică în care te afli. Totul e reglat să concorde cu energia psihică a proprietarului. Bea întâi o băutură cofeinizată!... Vezi? Nici n-ai terminat de golit paharul şi s-a mărit intensitatea luminii, spuse Karl.

Pereţii cabinei glisară, descoperind câteva ferestre imense, prin care se putea vedea un soare strălucitor şi un peisaj de primăvară, cu multă verdeaţă şi copaci înfloriţi.

- E ziuă.

- Nu e ziuă pentru simplul motiv că, aici, în spaţiu, nu e niciodată zi sau noapte, decât convenţional.

- E un truc, insistă Hosman.

- Nu e nici un truc. E ştiinţă pură. În cabina ta, acum, e semiîntuneric din nou. Te ia somnul. Totul e reglat astfel încât lumina să se aprindă în funcţie de starea de spirit a celui ce locuieşte în cuşetă.

- Văd că nu este influenţată doar intensitatea luminii, ci şi culoarea ei. Situaţia e albastră.

- Mănâncă un sandviş şi bea un pahar de apă până nu cazi jos de somn! îl îndemnă însoţitorul. Nu am de gând să te adun şi să te car în pat. Nu sunt valet.

Acţiunea de mestecare a sanvişului nu mări intensitatea luminii, ci îi schimbă doar culoarea spre violet închis, apoi spre o nuanţă de maro, ceţoasă.

Când, în sfârşit, Albert termină de mâncat şi vru să se bage sub plapumă, răsună o voce

dintr-un difuzor. Tresări şi, pe moment, acest lucru se materializă într-o lumină ca de
artificii. Mesajul era adresat celor care nu făceau parte din echipaj sau din servicii tehnice
şi repetat obsedant. Cei invitaţi erau rugaţi să coboare în sala de şedinţe de la nivelul 2,
pentru prima întâlnire de la plecarea de pe Ioza, întâlnire care era prezidată chiar de el.

- Ăştia iau hotărâri în numele meu?! se supără.
- Aşa se pare, spuse însoţitorul.
- Nu mai avem decât 30 de minute. Nici să mai dorm nu pot.

Dacă mai repetă mult mesajul acesta, mă ia durerea de cap; aproape că l-am învăţat pe dinafară.
- Dulapul cu medicamente e acolo.
- Nu ştii de unde putem opri difuzorul?
- Nu.

Albert luă o sticlă cu apă minerală, o aruncă în direcţia din care venea anunţul, reducând boxa la tăcere, apoi deschise trapa şi privi pe culoar.

Din dreapta, venea o doamnă corpolentă, trecută de cincizeci de ani, îmbrăcată cu o rochie de culoare roşie, cu trandafiri galbeni, purtând pantofi cu tocuri foarte înalte. Pălăria şi poşeta, amândouă galbene, erau în ton cu rochia şi pantofii.

- Tocmai admiram stelele când am auzit gălăgie în cuşeta dumneavoastră, spuse femeia. E ceva în neregulă?

- Nu. Totul este în regulă, spuse bărbatul şi ieşi pe culoar, împiedicând-o să se uite înăuntru.
- Dânsul cine este? întrebă ea, iscoditoare.

- Un însoţitor, dar eu îi zic purtător de cuvânt. Dacă nu are un nume, m-am hotărât să-i zic Karl.
- Cu ce se ocupă?
- Mă însoţeşte, spuse Albert.
- Vă însoţeşte cât vă însoţeşte, apoi preia mesajul şi îl duce mai departe.
- Nu duce nimic mai departe. Are doar misiunea să stea lângă mine.

- Aţi spus că e purtător de cuvânt. Cum poate transmite ideile pe care le elaboraţi dacă nu se mişcă de lângă dumneavoastră?! se miră femeia.
- Nici eu nu ştiu.
- Să-l întrebăm!

- Nu are rost, spuse Hosman. De fapt, e doar însoţitor. La sugestia lui, i-am zis purtător de cuvânt. El spune că e la modă acest lucru, dar cred că, la rândul meu, şi eu doresc
acest lucru, să mă simt mai important. Toţi oamenii importanţi ţin purtători de cuvânt pe

lângă casă.

- Cuşetele sunt individuale. Nu aveţi voie să staţi două persoane. Regulamentul nu permite.

- Nici eu nu am chef să dorm supravegheat de cineva, dar spune că are misiune să stea lângă mine.

- Aaaa! exclamă femeia. E în misiune?! Se schimbă situaţia. Sunteţi vicepreşedintele care l-a ucis pe soţul meu, preşedintele partidului. Îmi aduc aminte de dumneavoastră. Sunteţi domnul Albert Hosman. De când ne-am întâlnit ultima dată, nu am părăsit aerodina. Aceasta mi-a fost locuinţă.

- Şi eu îmi amintesc de întâlnirea noastră, care a avut loc tot aici, pe culoar, dar am uitat să vă întreb cum vă numiţi.

- Ah! Şi eu am uitat să mă prezint. Sunt doamna Dieta Melior, soţia fostului preşedinte al partidului. Spuneţi-mi Dieta!

- Cum?! întrebă Hosman.

- Dieta. Acesta este prenumele. Deseori, prietenii glumeau pe seama soţului meu, spunându-i că ţine o dietă strictă. El, ca un mitocan, le răspundea că ţine o dietă grasă.

- Vă făcea grasă?

- Într-un anumit fel, da, spuse doamna Melior. El chiar ţinea o dietă plină de grăsimi, o dietă grasă. Avea obiceiul să spună că e mai bine să mănânci untură cu lingura, decât să mănânci dulciuri. Ştiţi, eu consum foarte multe dulciuri.

- Vorbea cu subînţeles.

- Aşa a făcut toată viaţa şi vedeţi ce a păţit. Alimentând speranţa unor câştiguri nemuncite şi nemeritate, mafia a pus un premiu substanţial pe capul soţului meu. Aţi luat banii?

- N-am luat nici un ban. Nu l-am omorât eu. A fost o înscenare, se apără Albert. - Nu trebuie să vă scuzaţi.

- Dacă doreşti să-ţi spun Dieta, spune-mi Albert. N-are rost să ne formalizăm.

- Cum spuneam, dacă a fost sarcină de partid, nu trebuie să-ţi faci procese de conştiinţă. Oricum, mă cam neglija, spuse Dieta.

- N-a fost nici o sarcină de partid şi nu am nici conştiinţa încărcată. Pur şi simplu, am fost manipulat. Am căzut într-o capcană şi mi s-a pus o crimă în spinare.

- Şi eu am fost manipulată. De soţul meu. Nu m-a lăsat niciodată să cobor de pe navă, nici pe Ioza, nici pe Pământ. De

atâtea zeci de ani, de când mă găsesc aici, cred că
populaţia celor două planete s-a civilizat, economia a progresat şi, în general, trebuie să fie destul de frumos.

Albert îşi aduse aminte că Pola, soţia preşedintelui interimar de pe Ioza îi spusese că
nava cu care va pleca spre Pământ e asemănătoare cu aceea cu care venise pe Ioza,
restructurată cu ajutorul furnicilor ei de conversie, dar nu era aceeaşi navă. Femeia asta
cu rochie înflorată susţinea că soţul ei n-o lăsase să coboare niciodată de pe navă, adică
de pe aerodina 068. Se întrebă ce căuta aici şi, până la elucidarea misterului, i se aprinse
un bec în creier. Îşi propuse să fie foarte prudent, mai ales că nici n-o văzuse la petrecerea

de bun rămas şi la semnarea documentului prin care îşi asumau cu toţii misiunea de căutare a unui conducător credibil pentru partid.

După câteva clipe, îşi aduse aminte că furnicile de conversie a materiei reconstruiau
totul după matrice dată, orbeşte, fără să schimbe nimic din informaţia pe care o primeau.
Era probabil ca femeia să fi fost prinsă în acel „mediu familiar” în care el putea „să se
descurce şi beat”, după spusele doamnei Rashca, iar cuşetele să fie redimensionate cu
fiinţele din ele cu tot. Poate că, atunci când scanaseră nava, uitaseră, în vâltoarea
schimbărilor politice, faptul că mai e cineva la bord. Era posibil ca, pur şi simplu, să nu
se fi ştiut de ea. Nimeni nu e atât de nebun să locuiască zeci de ani pe un vehicul cosmic.

- Niciunde nu este „destul de frumos”. Sunt şi părţi întunecate pe cele două planete: criminalitate, fraude economice, demagogie, mafie..., spuse Hosman, făcându-se că n-a observat nici o inadvertenţă în tot ce spunea interlocutoarea. Aici, ai putut să stai, să reflectezi şi să nu te bagi în mizeriile politice ale soţului.

- Mi-ar fi plăcut să mă bag în politică, dar nu m-a lăsat niciodată să particip la şedinţele prezidate de el. A fost un tiran. Merita să moară.

- Asta e o obstrucţionare a celui mai elementar drept al omului: libertatea. - Libertatea nici nu există, spuse femeia.

- Cum să nu existe?! se miră Albert. Există. Atâta timp cât eşti liber, libertatea există.

- Da, dar cum nu e nimeni liber, ci gâtuit de constrângeri de tot felul, nu există nici o libertate, pentru nimeni.

- Oricum, ţi s-a îngrădit libertatea de mişcare.

- Da, dar eu nu vreau să mă mişc, spuse Dieta. Nu sunt obişnuită şi nu-mi place. Toată viaţa am stat acasă şi nu am făcut nimic.

- Nu ai fost curioasă să vezi ce se întâmplă în jur?!
- Ba da, dar tot ce este în jur se găseşte pe Internet.
- Ştiu, spuse bărbatul, dar nimic nu se compară cu o vacanţă la mare sau la munte.

- Am fost de câteva ori în vacanţă, dar, din cauza arsurilor pielii, pericolului de înec şi durerilor de cap, nu mi-a plăcut la mare. Nici la munte nu mi-a plăcut; acolo pot să-ţi degere picioarele, să trăieşti cu frica permanentă de avalanşe, furtuni, ploi. Peste tot, nu dai decât peste recepţioneri aroganţi, cameriste ţâfnoase şi chelneri şperţari şi obraznici. Nu mai vorbesc de preţuri; în vacanţă, eşti aşteptat la fiecare colţ, să fii jecmănit. Prefer vacanţele virtuale, unde soarele arde exact cum l-ai programat şi frigul nu-ţi face
neplăceri. Vacanţele virtuale îţi lasă amintiri plăcute, de neuitat.
- Periplul meu pe Ioza mi-a lăsat amintiri de neuitat, dar neplăcute.

- N-a fost o vacanţă bine programată, ci o eroare, spuse femeia. Am înţeles că ai
nimerit din greşeală pe aerodina 068. Acesta e meritul arhitectului-şef al partidului,

Eucelin Muncia, care a avut umorul sinistru să proiecteze clădiri sub formă de farfurii zburătoare în parcul din centrul oraşului pământean Esper.

- Exact. Eu am nimerit din greşeală pe navă, dar tu te-ai urcat de bună voie. - Îmi place să admir stelele.

- Nu le puteaţi admira din grădină?! se miră Albert.

- Nu. Îmi place să mă simt între ele. În felul acesta, chiar dacă nu sunt liberă, mă simt liberă. Am înţeles că libertatea nu există decât între anumite limite şi se raportează la mai multe criterii, câte unul sau toate o dată. Când sunt create condiţii social-politice optime, creşte gradul de libertate, dar numai până la pragul de sus, care se întrevede, dar nu se ştie la ce înălţime e. Senzaţia de libertate se transmite la nivel mintal, omul e fericit, dar această fericire se obţine greu. Condiţiile propice creşterii gradului de libertate sunt obţinute cu bani grei şi multă muncă. Dacă lupţi şi munceşti pentru crearea condiţiilor sociale şi politice necesare libertăţii, mai eşti, oare, liber? Ce libertate e aia?? Când condiţiile social-politice sunt din ce în ce mai precare, se tinde spre limita inferioară a libertăţii. Paradoxal, cu cât se află mai jos aceste condiţii, omul are o tot mai pregnantă iluzie a libertăţii, Aici mă găsesc eu; încarcerată pe o navă, mi-am creat o lume a mea, imaginară, unde mă simt liberă şi fericită. Brusc, carcasa puşcăriei din jurul lumii mele dispare.

- Totuşi, libertatea există. Dacă n-ar exista, nu văd de ce ne-am lupta pentru ea. - Există, între anumite limite, spuse Dieta.

- Dacă e limitată, ce libertate mai e şi asta?

- Nu poate exista absolutul, nu poate exista nici libertate

absolută. Şi absolutul e relativ.
- În măsura în care relativitatea e absolută, spuse bărbatul. - Mergem în aceeaşi direcţie.
- Spre Pământ, spre modul pământean de gândire.
- Dacă spui tu, sunt obligată să cred şi eu lucrul ăsta, dar acum sper din toată inima că îmi veţi permite şi mie să cobor la şedinţa care a fost anunţată, unde vei fi primul care va lua cuvântul.
- Ce şedinţă?! se miră Albert.
- Şedinţa de partid care va începe în curând, jos, în sala de şedinţe de la nivelul 2. - Presupun că, dacă a dispărut cel ce te ţinea pe navă, vei coborî pe Pământ.
- Nu mă ţinea nimeni cu forţa, dar mă mai gândesc, spuse femeia. Aş putea să cobor, nu ştiu prea bine, dar, deocamdată, pentru mine este esenţial să cobor la şedinţă. Îmi acorzi permisiunea să particip?

- În ce calitate dau eu permisiuni?
- Eşti numit căutătorul celui providenţial şi, după moartea vechiului conducător al
partidului, până la găsirea unuia nou, eşti considerat conducătorul. În plus, nimeni nu ţi-a contestat calitatea de vicepreşedinte, responsabil cu presa şi comunicarea.
- Nu mi-a spus nimeni acest lucru, spuse bărbatul.
- E scris în statut. Ca bună cunoscătoare a programului şi statutului, te pot însoţi. - Ştii şi ce ideologie are partidul?
- Nu. În general, am văzut că partidele nu mai au o ideologie clară, spuse femeia.
Aceste ideologii se întrepătrund, în funcţie de interese, dar cu programul este mai simplu. De exemplu, cei care deţin puterea pe Pământ au adoptat programul de guvernare al
partidului lor: 8,00-12,00; 13,00- 17,00, cu pauză de masă de la 12,00 la 13,00.
- Acesta e program de serviciu, nu de guvernare.
- Sigur că da. Este programul în care puterea îşi exercită guvernarea. Ce ai vrea, să muncească toată ziua?
- Nu spun că ar trebui să muncească toată ziua sau nu, spuse Albert. Spun că un program se referă la modul de guvernare, nu la timpul efectiv lucrat.
- Aşa credeam şi eu, dar cei de acum au simplificat. În felul acesta, le rămâne timp şi pentru furat.
- Vrei să spui că îşi fac timp liber, să se ocupe de familie, să facă sport, să citească, să se perfecţioneze, să devină competitivi în actul guvernării?
- Se poate, dar n-am auzit, spuse Dieta. Tot ce ştiu e că, pe Pământ, hoţia a devenit un lucru obişnuit şi n-am auzit să se ocupe cineva de altceva.
- De unde ştii lucrul acesta? Spuneai că ai părăsit Pământul acum câteva zeci de ani.
- Nu trebuie să fii pământean pentru a cunoaşte obiceiurile pământenilor. Aici, pe navă, avem o colecţie completă despre tot ce mişcă în universul cunoscut.

- S-au mai schimbat şi alte obiceiuri pe planeta noastră? întrebă Hosman. - Sigur. De exemplu, biserica a fost adusă la o stare de sărăcie maximă. - Nu văd de ce ar face actuala putere o prostie ca şi asta.
- Ca să mai taie din aroganţa şefului bisericii, spuse femeia. Acum, Preafericitul e
preafericit chiar şi pentru simplul fapt că i se sărută mâna, nu pentru că a acumulat
bogăţii de la enoriaşi. Acum, mila cerească nu o mai coboară el, ci premierul. Sărbătorile religioase nu se mai încheie cu ctitorirea unei biserici; se încheie cu ctitorirea câte unui „fast-food”.
- Cineva tot trebuie să aibă grijă de săraci.

- Da, dar complexele cu mâncare făcută „la minut” nu dau nimic degeaba, ci cu bani, iar banii se varsă în buzunarele guvernanţilor.

- Ce legătură au restaurantele de tip „fast-food” cu biserica?! se miră bărbatul. Dacă se pricepe, oricine poate să-şi deschidă un astfel de restaurant.

- Asta a fost când ai plecat. Acum e altfel. „Fast-food”-urile nu se mai înfiinţează pur şi simplu, ci se ctitoresc, cu participarea clerului şi a întregului guvern. Ele sunt cele mai scumpe.

- Dacă sunt scumpe, nu intră nimeni şi dau faliment.

- Nu ştii pe ce lume trăieşti, spuse Dieta. În primul rând, pe Pământ nu dă nimeni faliment, nefiind promulgată încă o lege a falimentului, şi, în al doilea rând, orice om care are o problemă, e nevoit să meargă la restaurantele guvernamentale. Acolo, consumă ce consumă, şi, cu bonul, ştampilat, merge să-şi rezolve problema. În funcţie de valoarea consumaţiei, aceasta se rezolvă mai repede sau mai încet. Singurul lucru pozitiv e că, la cincisprezece ani odată, guvernul comandă un tort imens, îl aduce în centrul capitalei şi îl împarte, gratuit, la săraci. Merg acolo oameni de pe întreaga planetă.

- Nu văd de ce ar da cineva o grămadă de bani pe drum pentru a mânca o bucăţică de tort.

- E un tort sfinţit de Preafericitul şi de suita sa de clerici şi este cunoscut sub numele de „Tortul Salvării Naţionale”.

- Asta e o bătaie de joc! Asta e dictatură!, se încinse Albert.

- Aşa i-am spus şi eu soţului meu, iar el, în loc să promită desfiinţarea „fast-food”-urilor, a promis că va scoate tortul. Bineînţeles că partidul a pierdut alegerile. Ca să ia multe voturi, în cazul acesta, trebuia să promită ieftinirea mâncării şi aducerea anuală a tortului tradiţional în piaţă. Omul crede foarte mult în mâncare. În loc să voteze

progresul, votează pe acela care îi aruncă o firimitură. Actualii conducători folosesc o
foarte ingenioasă formulă de guvernare: metoda dusului cu zăhărelul. I se dă omului
exact atât cât să nu-i ajungă, apoi i se dă, în continuare, câte ceva, pentru a-i crea
dependenţă. S-a lansat sloganul preelectoral „puţin mai bine!”, dar acesta este jumătate de
adevăr, nespecificându-se de unde porneşte puţin mai bilele acesta. Ultima perioadă a
însemnat, de fapt, mult prea puţin mai bine. Asta e o metodă de creare a iluziei de mai
bine şi obişnuire cu sărăcia. Uitând ce e binele, omul votează ceva mai binele; ceva mai
binele de deasupra unui rău continuu, devenit tradiţie. Înţelegi?
- Sigur că înţeleg. Partidul nostru ar putea să îndrepte aceste lucruri.
- Mă tem că n-ar putea, spuse doamna Melior. În primul rând, nu avem cu cine; nu
avem nici un conducător ca lumea, nici membri de partid de calitate, aceştia fiind, în
majoritatea lor, scursuri de la alte partide. În al doilea rând, populaţiei Pământului nu i se
poate zdruncina neîncrederea în vreo guvernare; orice s-a schimbat, a deziluzionat-o. Nu
se mai poate face nimic. Într-o dictatură a corupţiei, unde hoţia doar că nu e legiferată,
hoţii se şantajează unii pe alţii. Şi să vrea vreunul să se recicleze în om cinstit, este tras la
fund de ceilalţi. Devin din ce în ce mai puţini oamenii lângă care ai vrea să nu te găseşti.

Pentru Ioza, mai e o speranţă. Un conducător providenţial, pe care dumneata ai
capacitatea şi datoria să-l găseşti, poate modela partidul şi membrii acestuia, astfel încât să ia puterea şi să construiască o societate sănătoasă, de la capăt.

- Mi se face frică. Mi se spune tot timpul că eu am misiunea să identific omul care să preia conducerea partidului nostru. Ce trebuie să aibă acesta în plus?

- Nu ştiu precis, dar cred că trebuie să fie un om neobişnuit; neobişnuit cu hoţia,
neobişnuit cu prostia, cu demagogia şi celelalte racile ale
societăţii de azi, explică nevasta fostului preşedinte. Nu mai
avem nevoie de o atmosferă încărcată de semnificaţii şi de
negocieri intermitente şi intempestive. Ce zici, pot să vin?!

- N-am nimic împotrivă. Dacă numai 10% din ceea ce spuneţi despre locuitorii planetei noastre de baştină este adevărat, înseamnă că au început să-şi exacerbeze obiceiuri mai vechi şi existente doar la unele popoare. E foarte grav, spuse Hosman.

- Nu are nimeni nevoie să mintă, iar în haosul general, nici nu mai există bile albe sau
negre. Bilele nu mai sunt, ca altă dată, 100% albe sau 100% negre. Culorile se
întrepătrund, astfel încât, într-un parlament de formă, s-a inventat votul „ secret” cu bile
aproximativ albe, la vedere sau pe sub bănci. De exemplu, presei i s-a dat libertate
deplină, dar aceasta este o măsură perversă. N-o mai citeşte nimeni. A dispărut suflul
metafizic al ameninţării, iar concurenţa dintre organismele de presă e prea mare ca să i-l
înapoieze. Se merge pe ideea că, decât să ai o guvernare puternică, e mai bine să ai o
presă puternică. S-a renunţat la sloganul „la o guvernare puternică, o presă puternică”.

Noua putere nu a introdus decât bucuria de-a fi scăpat de ceilalţi

participanţi la alegeri.
Vedem cum se fură până şi tablele de la mesele din faţa blocurilor, dar tablele cu
chipurile celor ajunşi la putere, aşezate pe toţi stâlpii, nu îndrăzneşte nimeni să le fure,
spuse femeia.

- Am auzit şi eu butada potrivit căreia a avut loc o reducere pronunţată a inflaţiei; pronunţată de actualul preşedinte al planetei.

- Sau aceea potrivit căreia se aşteaptă plecarea în turneu a circului parlamentar, sau
aceea potrivit căreia lumea urmăreşte „interesul general” la televizor, sau aceea potrivit
căreia partidul aflat la putere câştigă tot mai mult teren, dar nu se ştie de la cine să se mai
ia din teren, sau aceea potrivit căreia tremură şi ambasadorii din ţările calde, tremură că le
fug fotoliile de sub funduri. Sunt o grămadă de butade prin care oamenii caută diminueze
stresul cotidian.

- Ambasadorii ca ambasadorii, dar am auzit că puterea se bagă şi unde nu se pricepe,
adică în cultură, spuse Albert. Scriitorii devin consacraţi, chiar sunt ajutaţi să devină
consacraţi, dar numai atât; nu sunt lăsaţi să se afirme, să devină cunoscuţi. Pe Pământ,
avem doar scriitori consacraţi în curs de afirmare. Pe partea cealaltă, a presei, oricine are
ceva bani şi o atroce voinţă de a ieşi în faţă, îşi poate face o revistă, pe suport de hârtie
sau electronic. Poate vorbi despre orice, conform obiceiului străbun al datului cu părerea-
n gard. Poate vorbi despre fani, scriitori consacraţi, scriitori începători sau în curs de
consacrare, de parcă el ar deţine adevărul în privinţa poziţionării scriitorului pe o axă sau
alta a literaturii. Dacă în pictură sau muzică, domenii palpabile, unde orice prost poate să-
şi dea seama ce este sau nu este kitsch, în literatură e mai greu.; treaba făcută cu capul de

criticii de ocazie e greu de pus în evidenţă. Criticii consacraţi în domeniu sunt puţini; unii
pleacă dintre noi, alţii pleacă pe alte meleaguri. Cei care rămân sunt zaharisiţi şi lipsiţi de
cheful de a căuta valoarea prin cărţi groase cât cărămida, maculatură cu pretenţii. Tinerii
critici sunt, de cele mai multe ori, livreşti sau formaţi ca mercenari ai băuturii proaste. Îi
laudă pe aceia pe care îi cunosc, lucrul acesta fiind oarecum normal, criticul bun la suflet
fiind considerat criticul bun. Scriitorul de lângă el are nevoie să-i afirme valoarea. Astfel,
scriitorul şi criticul său devin mici mercenari într-o lume pe care singuri şi-o creează. Ce,
aţi vrea să se înscrie în armată unde pot să-şi piardă preţioasa viaţă literară?! Dacă
bătrânii critici experimentaţi nu mai vor, tinerii nu au cum să ajungă la scriitorii de
valoare dintre cele două aşa zise orânduiri, orânduiri care nu sunt altceva decât puterea
trecută dintr-o mână în alta. Se grupează în jurul câte unui efemer săptămânal şi
vehiculează reţete, pe mii de pagini, mult mai multe pagini decât poţi digera într-o viaţă.
Reţetele conţineau, în principal, politicul şi sexul, elemente la îndemâna oricui, dar acum,
de când politicul începe să fie interzis, primează doar sexualul. În subsidiar, capitolul
speculaţiei ştiinţifice e deficitar. Folosirea calculatorului nu aduce inteligenţa necesară
jonglării cu elemente tehnice. Când lipseşte talentul, lipseşte şi suflul metafizic, acel
suflet necesar pentru o bună audienţă. Reclama se face dacă ai la ce. Cititorul poate fi
păcălit o dată, de două ori, dar nu la infinit. Numărul de cititori de

pe revistele electronice
nu este acelaşi cu numărul de accesări; poţi accesa un text, de curiozitate, îţi arunci o
privire şi treci mai departe. Cine are timp să parcurgă tonele de consideraţii critice ale
unor necunoscuţi?! E greu să formezi o „piaţă de cititori” din rock-eri, punk-işti,
newhouse-işti, petardaţi. ..
- Vrei să spui: retardaţi? întrebă femeia.
- Nu. Vreau să spun „petardaţi”, adică acea categorie fanatică de dobitoci, de înapoiaţi
mintal, care, au, n-au treabă, protestează, aruncând cu petarde după lume. Nici ei nu ştiu
de ce sunt nemulţumiţi. Sunt tineri care înjură artistic, mănâncă seminţe de cereale,
mestecă gumă, cu gura strâmbă, ca aviatorii, sau îşi scuipă microbii proprii pe jos. Ca şi
pe tinerii ce se cred ziarişti la conferinţele de presă, pe toţi aceştia, nu-i poţi aduna în
cenacluri decât dacă le dai nişte sticle cu bere, sucuri, alune şi alte ingrediente ale
literaturii postmoderne. Azi, aceste ingrediente nu se mai pot asigura pentru că nimeni nu
mai finanţează astfel de activităţi. În timpul vechii puteri, cenaclurile, întâlnirile anuale
ale acestora şi premiile acordate erau finanţate, mascat, din banii celui mai puternic
sindicat, susţinut de guvern, adică din banii tuturor. Cultura era ca o diversiune de stat.
Prin datul liber la manifestările literare, ale artelor plastice sau muzicale, conducerea de
atunci a creat un simulacru de libertate, dar a indus, totuşi, o gândire mai liberală. Cei mai
mulţi se adunau ca să se strângă, la o bere şi o alună, dar mai erau şi tineri cu talent, puţin
prezenţi în public, trecători şi spectatori la teatrul străzii. Ei şi-au scris cărţile, despre ei s-
a auzit câte ceva, dar, din păcate, aceştia sunt scriitorii consacraţi, în curs de veşnică
afirmare, de azi. De la înălţimea câte unei jumătăţi de secol, nu

mai au deasupra decât
cerul, iar la vale nu se mai pot coborî, la ceea ce ei numesc „puţisme literare”, de unde s-
o ia de la capăt. Nici ei nu mai au suflul să educe un tineret diluat în muzică interpretată
prost, nici tineretul nu are anvergura intelectuală să se ridice până la ei. Tinerii vor prea
mult, după ce au acumulat prea puţin. Orgoliul ambelor tabere e de diferite feluri, iar
globalizarea e o vorbă goală, care se va încărca de sens când toţi vor fi trecut. Pentru a li
se putea cere orice, cu toţii sunt ţinuţi la nivel de ajutoare sociale.

- E clar, spuse Dieta. Fiecare tânăr îşi speculează eşecul, scriind o carte. Pentru a scrie o carte, trebuie să eşueze lamentabil în viaţă, dar dacă eşuează lamentabil, nu mai poate să scrie cartea, cum şi-a propus. E un cerc vicios care se întrerupe într-un ospiciu, o
puşcărie, un birou sau în monotonia vieţii de familie.
- E corect raţionamentul, dar nu la el voiam să ajung, ci la faptul că au şi alte planete
calculatoare, dar acelea merg cu oameni, spuse bărbatul. Chiar acum îmi dau seama că nu
am văzut nici un băştinaş de pe Ioza cu vreun notebook în braţe. Numai oamenii aveau.

- Nu am vrut să spun asta. Mă refeream strict la Pământ, unde nu trebuie să folosească orice prost calculatorul, ci oamenii, adică fiinţele integre ale speciei noastre.

- Aaaa! exclamă Hosman. Acum înţeleg şi sunt de acord cu tot ce spui. Aveam de gând să scriu şi eu cărţi, să-mi descriu şi eu eşecul de a nu şti prea bine ce e cu mine pe această navă, dar acest tablou al Pământului e sumbru şi mă înspăimântă. Dacă aceasta este
realitatea şi nu mă aflu în holul unei maternităţi, unde am adormit pe o bancă de lemn şi visez toate acestea, înseamnă că sunt în drum spre planeta noastră natală, iar acolo
climatul literar nu e deloc propice demersului meu.

- Nu înţeleg de ce crezi că nu te afli în realitate. E adevărat, e de vis să poţi zbura printre stele, dar imposibilul a fost atins, a devenit realitate, se extazie femeia.

- În cazul acesta, mă văd nevoit să nu mai scriu o carte în care să prezint în detaliu
aventurile mele pe planeta Ioza şi demersul făcut acolo de partidul nostru de export.

- Dar, aceste aventuri le-ai descris, deja, foarte bine în cartea ta. - Ce carte?! se miră Albert.

- Cartea în care descrii cu lux de amănunte drumul spre Ioza, aventurile spaţio-

temporale, intrigile, crimele, filozofia de partid, experienţele sexuale, extratereştri din zona întunecată, totul.
- N-am scris nici o carte.
- Eşti modest, spuse femeia.
- De fapt, într-un fel, am scris mai multe cărţi, dar n-am reuşit să conving nici un editor
că aş fi un scriitor mare. În ultima carte, am imaginat o încurcătură, prin care nimeresc pe
o navă şi plec pe o altă planetă, alături de un partid de export, să fac politică. O am, aici,
în minte. În minte am şi trezirea asta pe o navă asemănătoare celei de la plecarea
prezentată în roman, navă în care suntem acum, la întoarcerea de pe îndepărtata planetă,
pe Pământ. În minte am şi discuţia asta cu tine, discuţie care sper să fie în capul meu, în
imaginaţie, în vis. Nici eu nu mai ştiu ce e vis şi ce e realitate. Nici romanul acesta nu l-
am publicat încă.
- Ai băgat cumva cartea în ochiul informaţional?
- De unde să ştiu? întrebă bărbatul. E posibil.

- Dacă ai avut-o înregistrată în memoria ochiului electronic, e posibil să vă fi spart
cineva codul, să-i fi plăcut textul şi să ţi-o fi dat la publicare, urmând să vă ceară acceptul la întoarcerea acasă. Pentru un informatician priceput, nu e aşa greu.

- Cum e posibil?! Eu ştiu că, dacă nu e scris, cuvântul zboară şi, dacă zboară, cum să mai fie prins şi scris?

- Simplu, spuse femeia. Există zeci de programe de spargere a codurilor.

- Carte, furată de la căpătâiul scriitorului neconsacrat! exclamă Albert retoric.

Înşiră mai multe zeci de citate, reţinute din operele clasicilor, unde se spunea ceva
despre autorii de cărţi, ca demni reprezentanţi ai curentului de aer, despre tradiţiile
populare de cartier, despre teoria şi practica bunului simţ, despre modul cum reuşeşte
timpul să stea în cuvânt, despre modul cum se aplică drepturile omului şi la oameni.,
despre delicatesele de colecţie, despre clovni bătuţi, despre cerşitul în forţă, despre modul cum au dispărut oamenii de cultură, fiind hrăniţi cu resturi, despre limba pre versuri
tocmită şi multe altele.

- Aaaa! exclamă doamna Melior. Văd că n-ai auzit ce se întâmplă acum pe Pământ. - Ce se întâmplă?

- Noul ministru al culturii a găsit o metodă originală de a-şi mitui prietenii, prozatori şi poeţi. A inventat o loterie literară, unde se pot face pronosticuri literare. Printr-un sistem complicat, ştiut doar de câţiva iniţiaţi, sunt aleşi oamenii de cultură care trebuie şi, contra unor sume de bani consistente, sunt puşi să citească din opera lor, cum, în timpuri demult apuse, scriitorii erau plimbaţi cu caravana literară prin fabrici şi uzine.

- Cum vine asta? întrebă Hosman.

Dieta îi povesti cum, prins între problemele mediului înconjurător şi problemele

mediului de afaceri, ca să demonstreze că nu mai e nimic de spus în critica literară,
proaspătul uns ministru al culturii omeneşti, în urale şi ovaţii, s-a băgat în sport cu
ambele roţi din spate şi cu roţile din faţă, în cultură, inventând o agenţie de pariuri
literare. Îi explică treaba cu „pronosticurilor sportive” şi ce trebuie să reţinem pentru a
ajunge, firesc, de la „timbrul literar”, la „pronosticul literar”. Prin această metodă, putem
să ne dăm cu părerea despre cei mai ai dracu’ scriitori ai secundei, care trebuie recrutaţi,
să se lectureze în faţa maselor de la oraşe şi sate: bărboşii sau cei loviţi de calviţie,
capetele pătrate sau ţuguiaţii, învârtiţii de la sate sau cei care au în spatele operei ani de
trudă în Piaţa Centrală, politicienii buni sau politicienii graşi. Noul ministru al culturii e
de părere că, numai discutând despre fotbal, poţi pronostica scriitorul căruia să-i dai bani
să-şi citească singur cărţile, dar nu acasă, în şoşoni, ci în public, cu glas tare, să nu le uite,
să şi le fixeze în memorie. Deoarece înainte de ultima mare revoluţie fiecare ţară avea
propria revistă lunară de cultură, bine finanţată, vândută dinainte directorilor, activiştilor
de partid sau sindicali, simplilor sindicalişti, agenţilor A.M.A, A.P.A sau cei ai forţelor de
menţinere a ordinii, creatorii erau fericiţi, cu zâmbetul pe la gură. Acum, pentru că
revistele nu mai au bani de colaborări şi nu se mai cumpără, fiind scumpe şi multe, ca
ciupercile după ploaie, e bine că literatul se coboară în agora culegătorului de legume, ca
pe timpuri trecătorii trubaduri. Dar, ce păcat, „numai scriitorii reprezentativi ai

ministrului, „din diverse generaţii”, au voie să se dea jos din maşină, numai ei au voie să
forţeze şcolile, universităţile sau bibliotecile. Ceilalţi vor fi udaţi pe fund; nu vor încăpea
sub umbrela vărsătoare de monede a Băncii Mondiale Pământene sau Bursei de Valori.
Vor fi aleşi cei 100 de aleşi, selecţionaţi pe sprânceană, şi trebuie să pronosticăm singuri
criteriile după care unii sunt mai reprezentativi decât alţii şi cine sunt cei care hotărăsc
reprezentativitatea acestora. Numai despre spiritualitatea zonei oraşului Esper se poate
scrie o istorie întreagă, darămite despre angajaţii acesteia sau ai Pământului întreg. Nici
despre posibilul public nu se ştiu prea multe lucruri, metoda ruletei nefiind prea sigură.
Luând ca model pe ministru, degrabă iubitoriu de fotbal, care, în tinereţe, îi făcea gratis la
pahare pe jucătorii stadioanelor, bâjbâind printre picioarele în metru rom al metaforelor,
alesul alegătorilor lui părăseşte spăşit terenul paginilor de cultură, intrând victorios, cu
haina încheiată „la patru ace”, sufocat de emoţie cu cravata, pe terenul lecturilor în aer
liber al paginii de „sport”, crezând că, de stângaci ce sunt, mulţi citesc întâi ultima
pagină, cea cu poze de fotbalişti în mişcare. Nostalgic, îşi aminteşte anii când scriitorii revistelor de popularizare a literaturii, popularizând tot ce mai era de popularizat, s-au apucat să facă pronosticuri sportive de bun gust şi să pregătească terenul pentru viitorii 100 de cititori de bancnote literare.
- Ştiu că fotbalul, ca şi politica, nu se mai bucură de succes. - Ştiu eu?! Aşa o fi.
- Dacă zici că sunt celebru cu romanul meu despre Ioza, înseamnă că pot şi eu să câştig un ban cinstit, lecturând din ea,

spuse Albert.

- E posibil, spuse femeia. Nu ştiu cum mai merg lucrurile. Ce ţi-am povestit, am găsit pe un site foarte actual. Cartea s-a vândut în milioane de exemplare.

- Hoţul putea s-o publice sub numele lui. Nici eu n-am fost sigur că mă voi mai întoarce vreodată acasă.

- Dacă şi-a pus numele şi adresa pe carte, în spate, după cuprins, recunoscând doar calitatea de culegător al textului şi tehnoredactor, înseamnă că nu se ascunde, spuse doamna Melior. Un informatician e plin de bani, viitorul aparţinând informaţiei şi manipulării ei. Trebuie să fii mândru că, în noianul informatic, s-a putut strecura şi povestea unei călătorii stelare, iar protagonistul şi naratorul acesteia să fii chiar tu. Cred că informaticianul care te-a făcut celebru e mândru de măiestria lui, nu de bani. Nu-l interesează munca altuia, literatura, scrierea unei cărţi. Cu toate că există programe performante de spargere a codurilor, elementul uman e predominant; trebuie să ştii să lucrezi cu ele. Poate şi-a conceput un program propriu, nu putem şti.

- Ce trebuie să fac? întrebă bărbatul.. Să-l caut şi să-i cer drepturi de autor?

- Nu. Nu trebuie nici măcar să cauţi editura. Pe coperta interioară se găseşte numele, adresa şi numerele de telefon ale unui impresar cunoscut. Cu el trebuie să discuţi. Ai avut un tiraj mare şi vânzarea a fost bună. Pentru asta, eşti foarte cunoscut pe Pământ; ai mii de mesaje de felicitare pe adresa electronică a editurii. S-a făcut şi un film şi nu scrie niciunde că ai fi vândut cuiva drepturile de autor. Poţi lua o grămadă de bani şi de la

studiourile cinematografice. Ce te mai interesează cititul în faţa câtorva zeci de spectatori? Autorii celebri se ascund, nu ies în faţă.

- Am rămas cu nostalgia cenaclurilor, simpozioanelor şi convenţiilor literare, terminate cu mese întinse, discuţii relaxate şi multă căldură sufletească.

- Dacă vrei să citeşti din carte, nu cred că e vreo problemă, spuse Dieta. Pământenii sunt obedienţi faţă de tot ce vine din afară. Tu vii din afară, cu o navă cosmică. Cred că editurile te vor lua în braţe.

- Nu am încredere în edituri. Nu am semnat nici un contract şi nu ştiu dacă mi se va recunoaşte paternitatea povestirii.

- Nu există nici un dubiu, spuse femeia. Eşti autorul cărţii; poţi demonstra cu textul din ochiul informaţional.

- Nu pot să ştiu ce am în acest pretins „ochi electronic”. Nici nu ştiu dacă posed aşa ceva. Dacă posed, poţi să-mi spui care ochi este artificial şi care nu?! îi arătă Albert.

- Ochiul stâng.

- Cum ţi-ai dat seama?

- Clipeşti cu o nanosecundă în urma ochiului drept, spuse femeia.

- Nu e acela ochiul artificial, domnule! se auzi din cuşetă vocea însoţitorului. - Uite, sări Dieta ca arsă, a prins glas însoţitorul tău!

- Sigur că am prins glas; nu suport minciuna.

- De ce crezi dumneata că ochiul stâng al preşedintelui interimar al partidului nostru n-ar fi electronic?!

- Pentru că electronic e celălalt, adică ochiul drept, spuse însoţitorul. - De ce, mă rog?

- Deoarece clipeşte cu o nanosecundă înaintea celui stâng. - N-am spus şi eu la fel?! se miră femeia.

- Ba da, dar depinde foarte mult cum vezi lucrurile, spuse însoţitorul.

- Omul care are misiunea să te însoţească e tâmpit şi, din cauza asta, cred că vei avea multe necazuri, se întoarse doamna Melior.

- Un necaz în plus sau în minus..., spuse Albert. Orice necaz îţi

aduce mulţumirea că ai scăpat de precedentul.
- O fi, dar, să ştii, însoţitorul tău trage cu urechea.
- Ce aţi vrea să fac?! întrebă însoţitorul. Ca purtător de cuvânt, e necesar să ştiu tot ce se discută. Şi apoi, dacă v-aţi apucat de discuţii în uşa cuşetei... De ce nu intraţi înăuntru?

- O doamnă nu intră niciodată în cuşeta unui bărbat, spuse femeia. - Dar în cuşeta a doi bărbaţi?
- Asta e cuşeta unui singur bărbat: domnul Hosman.
- Eu nu sunt tot bărbat?! se miră însoţitorul.
- Nu.
- Ce credeţi că sunt?
- Un om în misiune, spuse femeia. Un însoţitor.
- Şi dacă femeile nu intră în cuşeta unui bărbat, ce fac? Stau în uşă? - Nu. Tradiţia spune că un bărbat intră în cuşeta unei femei.
- Cine stabileşte aceste tradiţii?! întrebă însoţitorul.

- Nu le stabileşte nimeni. Sunt de la sine înţelese şi se formează o dată cu trecerea timpului. Mă mir că nu le cunoaşteţi. Aceste tradiţii se formează şi se conservă prin relaţiile dintre oameni.

- Bine că nu se conservă prin expunere la curentul dintre uşi sau prin băgarea lor la frigider, râse Karl.
- Însoţitorul acesta este un bădăran! se înroşi femeia la faţă.
- Ca să fii domn, trebuie să ai foarte mult timp pentru asta, spuse însoţitorul. Eu n-am.

- Nu-l băga în seamă! spuse Albert. Misiunea lui e să stea cu mine, nu să inoportuneze pe cineva.

- Te cred, dar s-a băgat în vorbă neîntrebat. Ca un obraznic ce e, este un pericol. E în stare de orice.
- Chiar şi în starea „de pildă!”, râse însoţitorul.
- Vezi?! Această persoană se comportă ca un copil needucat.

- Aşa mi se pare şi mie. Cred că acesta este motivul pentru care nu trebuie băgat în seamă. Să-l lăsăm să-şi vadă de misiunea lui şi să ne lase în pace!
- Dacă nu ne mai întrerupe, e bine, admise femeia.

- Cearta a pornit de la poziţionarea în dreapta sau în stânga cutiei mele craniene a unui presupus ochi electronic. Atâta timp cât eu simt că ambii mei ochi sunt naturali, adică din ţesuturi organice naturale, şi nu am nici un ochi care să-mi confere proprietăţi extrasenzoriale sau paranormale, cred că nu are rost să vă certaţi, spuse Albert.
- Cum doreşti.

- Nici eu nu ştiu cum să mai doresc. Dacă am unul dintre cei doi ochi informaţional şi
pot să probez faptul că romanul de care vorbeşti este înregistrat înăuntru, înseamnă că pot
încasa drepturile de autor. Dacă amândoi ochii sunt naturali, ai mei, din naştere, adio
bani!

- Cred că e bine să vorbeşti şi cu informaticianul care a tehnoredactat cartea, spuse femeia. El ştie de unde a luat textul.

- Asta îmi dă o foarte neplăcută stare de incertitudine şi frustrare, ca atunci când, pe
calculator, o firmă m-a anunţat că sunt fericitul câştigător al unei mari sume de bani,
deoarece eram cel care a accesat site-ul a nu ştiu câta oară. Mi s-au cerut o serie de date
şi, uşor-uşor, mi s-a spus că n-ar fi rău dacă aş accepta să cumpăr, în contul banilor
câştigaţi, o cutie cu ciorapi de damă. Cutia cu ciorapi a venit, prin poştă, dar nu era, cum
credeam eu, o cutie mică, de 2-3 perechi, ci o cutie de lemn, conţinând 10.000 de perechi.
Pe urmă, firma respectivă mi-a telefonat să mă felicite că am cumpărat de la ei, dar că
suma câştigată de mine nu acoperă coletul şi mai trebuie să plătesc. Am plătit de m-am
rupt şi am constatat că, de fapt, cutia conţinea ciorapi ieftini, foarte puţin rezistenţi, de
care voiau să se scape. În magazin, cele 10.000 de ciorapi de unică folosinţă nu costau
mai nimic, neavând vânzare. Nu puteam să nu plătesc; un proces ar fi costat mult mai
mult.

- Au psihologi buni.

- Nu se gândesc la faptul că, până la urmă, oamenii se prind şi nu mai pot fi păcăliţi, spuse Albert.

- Apar alţi proşti.
- Mulţumesc.

- N-am vrut să te jignesc, spuse femeia. Oricine poate cădea în capcană. Cu psihologia nu te joci. Mai demult, când eram pe Pământ, soţul meu venea liniştit către casă, când a fost atacat de nişte huligani. Le-a dat toţi banii şi le-a spus că, în ziua următoare, va veni cu câinele, care le va lua urma, şi va fi vai şi amar de pielea lor.
- Şi?

- N-aveam câine. De frică, i-au înapoiat banii. În ziua de azi, nici hoţii nu riscă, totul intrând în contextul psihologic general al societăţii.
- E vorba de domnul Melior, preşedintele partidului nostru, fostul soţ? întrebă bărbatul. - Exact.

- Dacă era un aşa bun psiholog, de ce nu s-a strecurat, astfel încât să nu fie asasinat şi să câştige alegerile?
- A câştigat alegerile, dar, când a murit, rezultatele nu erau definitive, spuse femeia. - Păi, de ce a mai fost asasinat?

- Preşedintele interimar Thomas Rashca şi Pola, soţia lui, care îl ţine pe primul cu bani, nu vor ca să se câştige alegerile. Vor să rămână agăţaţi de putere, dacă se poate, până la sfârşitul vieţii. E bine la putere.

- Atunci, la ce le trebuie un om providenţial pentru şefia partidului?! se miră Albert.

- Cred că le trebuie un om care să stea doar la conducerea partidului şi să asculte orbeşte de ei.

- Indiferent în ce fel vor să folosească acest om providenţial, înţeleg că misiunea mea pe Pământ este să-l găsesc, nu să-mi pun întrebări. Dacă asta e misiunea mea, te întreb dacă are vreun rost să ies la suprafaţă şi să mă declar autorul romanului meu?

- Poţi să nu te declari, e treaba ta, dar te vor recunoaşte cititorii, spuse femeia. Ai poza pe coperta a doua. Nimeni nu-ţi poate contesta paternitatea. Cred că e mai bine să joci cinstit. Dacă nu te preocupă să fii centrul atenţiei, poţi să vezi mai bine lucrurile din mijlocul lor, cu toate că, de obicei, lucrurile se văd mai bine de pe margine. Pot face, în sensul acesta, o comparaţie între politica editorială pe care trebuie s-o aplici şi stilul de spionaj practicat de anumite continente. Aceste ţinuturi, având posibilităţi limitate, antrenează spionii în aşa fel, încât aceştia să capteze toată atenţia. Ei sunt vorbăreţi, caraghioşi, băgăreţi, ridicoli, gesticulează tot timpul şi nimeni nu se gândeşte că asemenea oameni ar putea reprezenta vreun pericol. Sunt făcuţi dintr-o sumă prea mare de defecte, pentru a mai putea fi băgaţi în seamă.

- Mă gândeam să nu periclitez misiunea, spuse Hosman.

- În misiunea pe care o ai, te vom ajuta şi noi, cei de aici, de pe navă. Nu eşti singur. Nava asta e la dispoziţia noastră. Nu mai transportă emigranţi.

- Dacă aşa cum discutam mai înainte, scriitorii sunt ţinuţi la limita consacrării şi nu e lăsat nici unul să devină celebru,

înseamnă că am un avantaj, spuse. Nu mă ştie nimeni, aşa că nu am nevoie să mă scălâmbăi.

- Aşa e, dar ai avut noroc, spuse Dieta. Povestea călătoriei pe Ioza a apărut înainte de a
veni la putere cei de azi şi să introducă o legislaţie aşa tâmpită. Ai scăpat de ei; eşti
cunoscut şi nu mai au ce să îţi facă. Am auzit că s-a încercat distrugerea unei părţi din
tiraj, dar au venit mafioţii şi au scos un nou tiraj, vânzându-l pe sub mână, la de trei ori
preţul iniţial. Există şi multe site-uri pirat, iar eu, cu toate că aveam textul, tras pe un disc,
am preferat să dau şi o sumă frumuşică pe carte, mai ales că te cunoşteam de la primul
drum. Ştiam şi cât de mult ai pătimit până ai ajuns vicepreşedinte. Aş fi foarte încântată
să-mi dai un autograf. Cartea m-a făcut să fiu cuprinsă de prospeţimea lecturii.

- Cu plăcere, mai ales că suntem vecini pe culoarul 7. Sunt şi eu curios să văd ce carte am scris.

- Ţi-am spus, am cartea ta la mine, în cabină, spuse femeia.
Am să ţi-o arăt, dar nu văd de ce trebuie să fii curios. Ca autor, cred că o ştii pe
dinafară, însă eu, dacă ar fi fost să fi scris această carte, aş fi dialogat fiecare monolog.

- Cum adică?! se miră bărbatul.

- Adică aş fi spart monoloagele şi le-aş fi transformat în dialoguri. E prea monoton aşa. - Mie nu-mi place. Dialogând la infinit, putem imita orice, chiar şi democraţia.

- Trecând peste micile diferenţe de vederi, mi-a plăcut mult capitolul „Noi nu căutăm nod în papură; noi găsim", spuse femeia. E multă înţelepciune acolo. Să fii deştept, ah, ce nebunie!

- Să fii deştept, ah, e plictiseală curată.

- Eşti modest, ca orice autor de succes. Asta nu mă împiedică să mă extaziez cât vreau. Din capitolul acela, se desprinde ideea că, până la urmă, cei buni vor învinge.

- Aşa o fi, ridică Albert din umeri.

- Nu mai ţii minte?! Acolo vrei să inoculezi cititorului ideea mai subtilă că, din contră, din cauză că ar fi nevoiţi să preia şi atribuţiile celor răi, cei buni nu se grăbesc niciodată să învingă.

- Am spus eu asta?!

- N-ai spus nimic, spuse femeia. Ai dat de înţeles. Azi, scriitorii care spun nu au nici o trecere. Oamenii se simt bine când gândesc şi numai scriitorii adevăraţi îi pot face să gândească, însă ideea dizolvării puterii de până acum în mici mafii locale nu mai este valabilă. A venit noua conducere şi a dizolvat totul în mari mafii locale, mai bine structurate, mai pragmatice şi mai productive. Nici de tensiunile etnice nu trebuie să-ţi baţi joc, propunând intensităţi etnice. Nu trebuie să te distrezi pe seama sărăciei, spunând că trebuie izgonită de pe glob, prin izgonirea săracilor. Nici pe seama economiei neperformante, care, cu toate că e subvenţionată corespunzător, exact în punctele neesenţiale, nu trebuie să glumeşti, spunând că trebuie să construim o economie solidă, lichidă şi gazoasă. Să ridici standarde e uşor; mai greu e să le atingi. Nu trebuie să râzi,

sugerând guvernanţilor pământeni să nu redeschidă vreun capitol de negociere cu alte
planete fără acordul părinţilor. Să sugerezi guvernanţilor că nu sunt în stare să înţeleagă
caracterul pământean al Pământului şi ar fi bine să treacă la profesionism e curată
calomnie.

- Insulta şi calomnia ar trebui scoase şi din vocabular, nu numai din codul penal, spuse
Hosman.. Nu îşi au rostul. Sunt generatoare de corupţie în justiţie. Aria calomniei e foarte
cu cântec. Reparaţiile morale au devenit un furt legalizat. Într-un proces de insultă sau
calomnie, nimeni nu se gândeşte şi la imaginea scriitorului sau ziaristului. Te dă un nebun
în judecată şi îţi cere o sumă imposibilă, spunând că i-ai şifonat imaginea şi, în
consecinţă, a pierdut bani. Pe el, instanţa nu-l somează să aducă nici o probă, în acest
sens. Sunt două lucruri diferite la mijloc: imaginea şi suma de bani, băgate la un loc.
Omul spune că, dacă nu i s-ar fi voalat imaginea şi ar fi rămas întreagă, cu crenguţe de
măr înflorit, ar fi câştigat enorm. Nu spune de unde şi de ce. Dacă ar fi câştigat suma, se
pune întrebarea cum ar fi câştigat atâţia bani, dacă nu ilicit. În cazul acesta, el este cel
care trebuie dat în judecată: pentru „câştiguri ilicite”, obstrucţionate de ziarist. Cum o
sumă imensă se obţine greu, chiar şi în mod ilicit, prin „inginerii financiare” complicate,
rezultă că nu ar putea fi „câştigată” decât prin „luare de mită”, care nu necesită efort.
„Săracul” calomniat, dacă nu mai poate să ia suma imensă ca mită, trebuie s-o ia de

undeva. De unde s-o ia?! De la ziarist sau scriitor. Intentează un proces. Dacă suma ilicită
de bani, presupusă a fi obţinută, nu e o fantezie, un pretext uşor pentru demararea unui
proces de calomnie, atunci procesul nu e decât în capul calomniatului, cel care s-a
imaginat frumos, înalt, onest, dar şi cu mulţi bani în buzunare. Fiind în capul unui
fantezist, procesul nu există, iar calomnia, folosită pentru a câştiga şi nu pentru „reparaţii
morale” la imagine, care să-i lustruiască orgoliul de cocoş, este mijloc de „câştig ilicit”.
Rezultă, logic, faptul că răufăcătorul nu este pretinsul calomniator, ci acela care se simte
mimoză, care are o aşa fragilă imagine, că nici cu o floare nu trebuie să i-o atingi. Numai
paranoicii au o impresie la superlativ despre imaginea lor, încât să ajungă până acolo
încât să creadă că aceasta ar putea valora o sumă imensă de bani. Cu cât înaintează mai
mult în funcţie, paranoicii încep să se viseze supraoameni, iar imaginea li se măreşte,
încet-încet, până la dimensiuni incomensurabile; sumele cerute cresc în consecinţă. Sunt
cazuri în care instanţa e plătită, dar, uneori, ea nu este capabilă să discearnă între adevăr
şi minciună, între calomnie şi reversul ei. Când se întâmplă aşa ceva, se trage concluzia,
aproape automat, că e o calomnie la mijloc. Cel calomniat nu demonstrează niciodată cu
acte că ar fi fost frustrat de suma mare de bani şi pe care ar fi câştigat-o, în linişte, ilicit
sau nu. Dacă nu face asta, cel ce spune că i s-a stricat imaginea din oglindă vrea să
câştige fără muncă. Se ştie că: tot ce vrei să câştigi fără muncă se

numeşte câştig
fraudulos, adică furt sau mită. Azi, şi hoţul din puşcărie te poate da în judecată; dacă nu
pentru insultă sau calomnie, pentru discriminare tot te dă. Cum toţi hoţii sunt un pic
paranoici, se cred cu toţii cinstiţi. La urma urmei, într-o societate în care politicienii
caută, prin orice mijloace, să devină cunoscuţi, să fie invitaţi de televiziuni şi să li se ia
interviuri, antireclama e reclamă curată. Unii caută să-şi afirme prezenţa prin scandaluri.
În acest caz, calomnia îi ajută; ei ştiu asta şi o provoacă înadins sau o imaginează spre
propriul interes. Cu doi martori mincinoşi, poţi afirma orice. În acest caz, cine trebuie să
plătească? Beneficiarul reclamei gratuite e politicianul scandalagiu sau cel care l-a ajutat
să scoată capul din mocirla anonimatului?! Din păcate, răspunsul la două întrebări
diferite, simplist, este unul singur: presa plăteşte. Plăteşte şi pentru trucul politicianului
cu reclama gratuită, şi pentru că a pierdut din spaţiul editorial, şi pentru „câştigul ilicit”
pe care ar fi putut să-l obţină politicianul dacă ar fi rămas aşa de neşifonat cum îşi
imaginează.
- Nu-mi amintesc acest discurs, spuse doamna Melior.
- Nici nu există. A fost un discurs spontan. Mi-a venit acum.

- E posibil, dar o idee tot transpare din carte. Aceea potrivit căreia, datorită unei presupuse calomnii, poţi înfunda puşcăria.

- Iar puşcăria e periculoasă pentru că, odată intrat în ea, te poţi învăţa la băutură, spuse Albert.

- Ştiu. Ai fost foarte radical, dar mai sunt încă mulţi ziarişti care susţin că libertatea
presei i-ar putea năuci. Spun că sunt mult prea obişnuiţi să facă slalom printre jaloanele
proceselor de insultă şi calomnie, precum şi printre interdicţii de tot felul, manageriale,
politice, sociale, economice, etnice, care sunt chiar substanţa articolelor lor. Presa dă

faliment din exces de informaţii. Când se întâmplă prea multe lucruri, acestea nu mai interesează pe nimeni, mai ales dacă sunt lăsate să aibă loc dezorganizat. Abundenţa de

ştiri şocante, venită peste nişte cititori antrenaţi să citească printre rânduri sau să
comenteze pe la colţuri, poate duce la demonetizarea mass-mediei şi dezinteres pentru aceasta. Lucrurile interesante, când abundă pe toate posturile de televiziune, te fac să alegi ultima variantă: închiderea televizorului.

- Sau să tratezi în batjocură unele teme demonetizate, spuse Hosman. Spre exemplu, când auzi sintagma „guvern de largă concentrare”, te gândeşti că această concentrare
poate fi adâncă şi te pufneşte râsul. Căderea în derizoriu e foarte periculoasă. Oamenii nu mai au timp să ia lucrurile în serios. E trist să vezi pe prima pagină a ziarelor de mare tiraj fraze stupide de tipul „Politicianul a fost ciuruit de gloanţe şi n-a intervenit nimeni”. Cine ar fi vrut ziaristul să intervină şi de ce?

- Eu am găsit alta şi mai gogonată în presă: „Dacă vreţi să faceţi reclamaţie la Poliţie, vă rugăm să vă programaţi din timp!”, ca şi cum ar putea anticipa cineva evenimentul neplăcut, care e de competenţa Poliţiei.

- Necazul e că derizoriul din presă şi din literatură sunt induse de derizoriul din
politică. Ce a fost în capul parlamentarului care a propus o „lege a circulaţiei trenurilor”, numai el ştie.

- Aaaa! exclamă nevasta fostului preşedinte de partid. Cel care susţine că o lege de tipul acesta trebuie să reglementeze cât de repede trebuie să stea Pământul pe loc, ca diferenţă faţă de viteza de circulaţia a trenurilor?

- Exact, încuviinţă bărbatul. Despre el e vorba. Susţine că viteza trenurilor trebuie să varieze în funcţie de necesitatea ca acestea să fie de două categorii: de mulţi călători şi de puţini călători. Viteza creşte când cei mulţi şi deştepţi se înghesuie lângă locomotivă şi e constantă când se înghesuie la mijloc.

- Cred că a vrut să-şi bată joc de auditoriu, spuse femeia. Parodia politică e, deseori, confundată cu politica serioasă, neştiindu-se nici acum limita dinte parodic şi serios în politică. E posibil ca acest stil parodic să fie stilul parlamentarului amintit,

atunci când susţine că Ministerul Transporturilor nu are pic de respect pentru călătorul care nu are decât o singură pretenţie, ca trenurile să meargă într-o singură direcţie, cu faţa, şi să încetinească la barierele nepăzite de ţărani.

- N-am înţeles. De ce trebuie să fie barierele nepăzite de ţărani şi nu de alte categorii sociale?! întrebă Albert.

- Dracu' ştie. O barieră, ori de cine ar fi nepăzită, se cheamă că tot nepăzită rămâne. E o ironie.

- Tot parlamentarul afirmă că, atunci când are o audienţă maximă, călătorul protestează împotriva Legii relativităţii, adoptată înaintea Legii circulaţiei trenurilor, lege care îl face să nu mai vadă stâlpii de pe marginea căii ferate, dacă se duce la W.C.-u sau se caută de bilet. Călătorul e nemulţumit de discriminarea dintre Legea zborurilor avioanelor şi cea a circulaţiei trenurilor, discriminare care face ca avioanele să cadă mai repede.

- Da, dar trenurile nu cad. Pot, în cel mai rău caz, să deraieze, spuse femeia.

- S-o fi gândit să extrapoleze zicala „totul curge” la „totul cade”, afirmând că obiectele grele cad mai repede, spuse Hosman.
- N-a nimerit-o. În politică, obiectele grele se menţin în funcţie, nu cad. - Politicienii sunt, totuşi, fiinţe, nu obiecte.
- Orice politician este un obiect în mâna şefului său, spuse femeia.
Ultima frază, potrivit căreia el, parlamentarul, nu are nimic împotriva ideii ca, şi în cazul trenurilor, să se pună carul înaintea boilor, iar acestora să li se mai ceară să ia şi decizii...E clar! Totul este o ironie crasă la adresa demagogiei.
- După cum am înţeles de la tine, pe Pământ există pericolul ca actuala conducere să
profite de neatenţie şi să-şi concentreze toată puterea în jurul propriului partid, spuse
bărbatul. Nu cred că astfel de ironii ieftine pot avea vreo influenţă. În istoria omenirii, a
mai existat o perioadă, când, dacă un paranoic avea ceva cu tine, te turna la partid,
indiferent pentru ce, şi, după o judecată sumară, te trezeai cu ani grei de temniţă. Pentru o
uitătură urâtă, pentru o înjurătură suculentă, stricătoare de imagine, erai pasibil de
pedeapsă. Chiar şi zâmbetul era o calomnie sau insultă. Oamenii au început să se urască
pentru simplul motiv că există. Dacă nu eşti vinovat pentru ceva, trebuie să fii! Nu există
om nevinovat. Cel care afirmă că e nevinovat, devine suspect şi, fiind suspect, înseamnă
că trebuie el să fi făcut ceva rău. Nu se poate altfel. Un poliţist bun te prinde oricât de
nevinovat ai fi; s-a introdus cercetarea ştiinţifică şi în serviciile de investigaţii.
- Oamenii n-au nici o vină că se nasc, spuse femeia.
- Ce, dacă trăiesc, au vreo vină?
- Nu. N-au nici o vină, dar prea mulţi fac pe deştepţii în speranţa

că, într-o zi, vor deveni chiar deştepţi. Nu-ţi trebuie atâtea zile pentru a muri într-o zi.

- Mulţi îşi imaginează că sunt deştepţi, deci ai imaginaţie mare, lucru care îi înveseleşte. Poporul trebuie să se înveselească şi să se bucure; cu atâta a mai rămas, spuse Albert. Nu trebuie înfundat cu idei existenţialiste.

- Într-o bună zi, bucuria se termină şi ea, spuse Dieta. Pe Pământ, nu mai există nici o şansă de redresare a situaţiei. Înainte de a ne izola pe plan internaţional, ne vom izola în noi înşine. Trebuie să avem grijă ce facem cu planeta Ioza. Dacă nu putem să-i facem pe locuitori să se iubească, măcar să facem în aşa fel încât să fie mai reţinuţi în a se urî.
Trebuie să facem în aşa fel încât să nu ne pierdem toţi odată încrederea în principalele instituţii ale globului, ci pe rând. Dacă oamenii sunt doar câteodată egali în faţa legilor, trebuie să facem în aşa fel încât măcar legile să nu fie tot timpul inegale în faţa oamenilor. Trebuie ca să limităm tendinţa de a transforma propria noastră nedreptate întro nedreptate şi mai mare.

- Ar fi frumos. Altfel, liberalismul va deveni o vorbă goală. Nu vor dispare doar meseriile liberale, ci se va alege praful chiar şi de artele liberale.

- Da, dar rămânem cu arta de a fugi de orice răspundere, râse femeia.

- Arta asta nu va dispare niciodată. După ce pierd puterea, foştii conducători se bagă în spital, îşi iau concediu de odihnă sau ies, anticipat, la pensie. N-au pic de demnitate.
- Au şi ei demnitatea lor; sunt demni de milă.
- Sunteţi pusă pe butade, spuse Hosman.
- Ce poţi să mai zici atunci când vezi că noii conducători, îmbătaţi de faptul că au
reuşit să ia puterea, îi lasă pe vechii conducători să scape, numai să nu mai aibă de-a face cu ei? întrebă doamna Melior. Uită faptul că gloria este trecătoare şi se amăgesc cu
speranţa că la ei va trece mai încet. De altfel, actuala opoziţie are o vorbă: „În Opoziţie
nu se intră; în Opoziţie se stă". Asta îi încurajează pe foştii conducători să stea la pândă. Nu e important că acela care a câştigat preşedinţia se poartă ca un preşedinte, pentru că, în fond, e preşedinte, ci faptul că acela care a pierdut preşedinţia se poartă de parcă el ar fi câştigat-o, dar n-a făcut-o.
- Credeam că, indiferent dacă la conducere sau în Opoziţie, aplică politica răzgânditului continuu, spuse Albert.
- Nu cred că aceia care au pus mâna pe putere se vor mai răzgândi vreodată. Ei spun că raportul de forţe e jumătate-jumătate, dar jumătatea lor, a celor ce conduc, este mai mare şi, în curând, vor înfiinţa un minister al eleganţei, unde vor numi doar reprezentanţi ai
celor din Opoziţie.
- E o ironie destul de grosolană şi cu dus-întors. Aşa e şi ironia potrivit căreia partidele din opoziţie, din cauza disensiunilor post electorale, se împart în două tabere, o tabără fiind instalată într-o staţiune montană, iar cea de-a doua la mare.
- Nici ironia celor îndepărtaţi de la putere n-a fost de un prea bun gust, când au afirmat
că preşedintele de curând validat nu are stofă şi că pot ei să-i procure un vig, spuse
femeia.
- Orice formă de opoziţie spune acelaşi lucru: că actuala

conducere e un pericol la adresa democraţiei ei, a vechii conduceri.
- Îmi aduc aminte. Ideea asta transpare din tot ce aţi aşternut pe hârtie.
- Eu n-am aşternut nimic pe hârtie, dar îmi dau seama că, deşi n-am scris-o eu, ştiu foarte bine conţinutul acestei cărţi, spuse Hosman. Discuţia asta m-a incitat. Acesta e motivul pentru care vreau să vă însoţesc chiar acum la dumneavoastră în cuşetă. M-am îmbolnăvit de curiozitate.
- Nu se poate aşa, spuse nevasta fostului preşedinte de partid, privindu-l ciudat.
La început, Albert nu-şi dădu seama unde se uită femeia, apoi văzu că ieşise pe culoar îmbrăcat numai în pijama, iar aceasta, croită dintr-un material foarte transparent, îl prezenta mai mult gol în lumina stelelor.
- Ah, scuză-mă!
- Nu trebuie să te jenezi. Aici, pe navă, suntem ca o mare familie.

- Iar o femeie de familie bună e, totuşi, o simfonie, spuse bărbatul.
- Ce păcat, însă, că mult prea mulţi preferă muzica uşoară!...
- Îmi place muzica grea. Să mă îmbrac, nu îmi ia decât zece minute...

- Dacă nu confunzi greutatea cu gabaritul, te aştept la capul culoarului, spuse Dieta Până ieşi, mai privesc o dată stelele. Cine ştie; e posibil ca, luată de taifunul politicii, să uit de principala mea preocupare, aceea de a admira stelele. Mai am o pasiune, dar despre aceea am să vă vorbesc mai târziu, când am de gând să vă invit în cuşeta mea, la o băutură şi câteva prăjiturele. Mi-aţi promis un autograf...

Bărbatul văzu că nevasta fostului preşedinte al partidului se îndepărtează, spre hubloul imens de la capăt, de-a lungul culoarului, şi intră în cabină cu gândul să se îmbrace şi să meargă totuşi la întâlnire. După aia, putea să coboare şi la preconizatul miting al membrilor de partid, prezenţi pe navă. Dacă era noul şef, cum auzise, puteau să-l aştepte.

Nu ştia ce le va spune celor prezenţi, dar se gândi că improviza el ceva. În politică, orice prostie capătă un înţeles aparte. Putea să le vorbească despre comunism, care, neavând o direcţie precisă, poate veni din orice direcţie. Putea să le dezvolte ideea, potrivit căreia , înainte de a se baza pe câştigul fără muncă, orice societate se bazează pe munca fără câştig. Putea să glumească, spunând că orice mişcare din interiorul unui partid este înăbuşită într-o friptură în sânge. Putea să le spună că au pierdut ultimele alegeri deoarece, printre votanţii tipici ai partidului, s-au strecurat şi votanţi atipici. Putea să le vorbească despre faptul că a existat o aripă reformatoare în partid, dar a trecut atâta timp de atunci, încât nici nu se mai ştie ce voiau să reformeze. Putea să le spună că există pericolul ca, la urmă de tot, să vină un

preşedinte de partid, care va dori să ştie ce vor
membri de partid, exact în momentul în care acesta nu va mai vrea nimic. Putea să le
spună că, dacă speranţa moare ultima, chiar că merită să trăieşti cu speranţa. Putea să le
înşire toate racilele muncii de clasă.

- Nu te îmbraci?! îl trezi însoţitorul din visare.

- Chiar, tresări, ar fi bine să mă îmbrac. Dacă tot eşti aici, ai putea să-mi sugerezi ce să iau pe mine.

Se consultară destul de mult timp şi ajunseră la concluzia că, dacă ai de unde alege, rămâi tot cu ce ai, aşa că, se gândi Albert, tot costumul în care fusese îmbrăcat atunci când se trezise aici, în cabină, era mai bun.

- Nu trebuie să te grăbeşti, spuse Karl, văzându-l cum se precipită să-şi tragă ciorapul. Până la destinaţie, mai avem.

- Mi-am pierdut cartela personală. Cu ce închidem?

- Lăsăm aşa. Pe navă, nu se fură. Nici nu au ce să fure.

- Hainele, tehnica de calcul, sticlele cu băuturi fine sau vinuri vechi..., spuse Hosman. - N-au ce face cu ele. Astea se găsesc, din abundenţă, în toate cuşetele.

Traseră trapa şi se apropiară de nevasta fostului preşedinte al partidului.

- Stelele sunt, ah, o frumuseţe, domnule dragă, văzute de aici, din spaţiu!, spuse femeia
când bărbaţii ajunseră lângă ea. Cel ce ştie să vadă frumuseţea în orice lucru e un om
avut.

Făcu un gest graţios cu mâna şi îşi aranjă un fald al rochiei.

Albert vru să ceară informaţii, dar femeia o luase deja înainte, de-a lungul culoarului, obligându-i să o urmeze.

- Dânsul ar putea să rămână aici, se întoarse ea şi arătă spre însoţitor. Îi recomand să privească stelele şi să se gândească la ele. Sunt o frumuseţe.

- Nici nu mă gândesc, spuse purtătorul de cuvânt.

- Atunci, ai putea să te aşezi pe unul dintre fotoliile din hol şi să ne aştepţi. Poţi trage şi un pui de somn.

- Nu-mi arde de somn. Văd că nu vrei să înţelegi că misiunea mea e să fiu umbra domnului Hosman.

- Am încercat şi eu, le aruncă femeia din uşa liftului şi îi pofti înăuntru.

Coborâră cele 5 nivele, până la nivelul 2, unde ştiau că au loc şedinţele.

Când văzu mulţimea din sală, Albert se opri o clipă în loc şi se întrebă dacă nu era mai bine să se întoarcă în cuşetă, să caşte gura pe Internet, să doarmă până la destinaţie şi s-o lase dracu' de adunare.

- Vă aduceţi aminte de episodul tragic, când aţi fost călcat în picioare? întrebă femeia. - Vă cred, spuse bărbatul, simţind că se ridică părul pe el.

- Nu trebuie să-ţi fie frică. Într-un fel sau altul, pentru a ajunge în faţă, cu toţii suntem călcaţi în picioare. Acum, lucrurile trebuie privite altfel. Eşti liderul. Le ţii discursuri şi îi conduci. Nu te mai contrazice nimeni.

- Ca să fii conducător, trebuie să fii născut pentru asta. Eu nu sunt.

- E fals, spuse Dieta. Fiecare dintre noi are o genă de

conducător, care nu se manifestă decât în anumite condiţii. Chiar dacă nu vrei să fii lider, atunci când ai ajuns în vârf, mulţimea te face să te simţi aşa, chiar dacă nu vrea. Mulţimea acţionează, de multe ori, contrar vrerii fiecărui individ al ei.

Oamenii, în mare parte cunoscuţi din timpul călătoriei spre planeta Ioza, se dădură la o parte, formând un culoar pe spaţiul dintre rândurile de scaune.

Albert, soţia fostului conducător al partidului şi însoţitorul, trecură prin tunelul de trupuri, într-o mare de aplauze, către podiumul din faţă, unde îi aşteptau trei persoane.

- Eu sunt Mel Alanin, seful grupului de hidrotehnicieni ai navei, dânsul este Axel
Kron, hidrotehnician, iar dânsa este Melinda Berden, secretara mea particulară, spuse un bărbat mustăcios. Vă aşteptam.
- Să ce?!
- Să preluaţi conducerea partidului, până la descoperirea celui ales.
- Organizaţia de aici, de pe aerodină, e condusă de hidrotehnicieni?! întrebă doamna Melior.
- Sunt câţiva ingineri şi ciberneticieni aici. Ceilalţi sunt la datorie. Deşi ne-ar fi plăcut să fim cu toţii, meseria nu ne permite să părăsim locul de muncă de la nivelul 0, sala maşinilor. În schimb, sunt prezenţi toţi hidrotehnicienii.
- Aţi venit să controlaţi curgerea timpului? întrebă însoţitorul.
- Nu trebuie să ne ironizaţi. Dacă aţi şti câtă muncă este...
- Cred că e cazul să le spuneţi câteva cuvinte celor de faţă arată secretara hidrotehnicianului-şef către microfon.
- Ce pot să le spun? întrebă Hosman.
- Spune-le ceva despre taxe şi impozite! îi şopti însoţitorul. Când aud despre acestea, ascultătorii devin, brusc, atenţi.
Albert se apropie de microfon, îşi drese vocea şi se aşeză cu un cot pe măsuţa din faţă, cum văzuse la televizor că fac politicienii pentru a părea relaxaţi.
- Am auzit că, pentru a vedea poporul că nu doarme, noul preşedinte al Pământului nostru doarme cu lumina aprinsă, începu, gâtuit de emoţie.
- Despre taxe şi impozite, nu despre somnul preşedintelui, îl înghionti însoţitorul.
- Şi atunci, reluă oratorul, vă întreb: cine plăteşte această risipă de energie electrică,
dacă nu cetăţenii, prin zeci şi sute de taxe şi impozite? Măririle de preţuri din acest an vor
fi micşorate, dar nu se spune niciodată cu cât se măresc preţurile şi cu cât se micşorează.
Preţurile nu sunt mărite neapărat pentru ca, apoi, să fie scăzute, ci ca să aducă profit. S-a

ajuns ca să se spere mai mult de la apropiata integrare a Pământului în Uniunea Intergalactică 2, din care, de fapt, face parte. Risipa conducătorilor a lăsat urme adânci în conştiinţa noastră, traumatizată de ei, dar, măcar acum, prin introducerea cotei unice de impozitare, veniturile vor fi mai mari. Nu e adevărat că aceasta îi dezavantajează pe cei săraci, ci îi avantajează chiar şi pe cei săraci cu duhul, calculul fiind mai simplu. Omul speră ca, atunci când vom intra în Uniune, vor veni timpuri grele şi pentru proşti. Nu vor veni; proştii cad din funcţii, dar pun bani deoparte. Un capitol spinos de negociere este concurenţa; avem ceva concurenţă neloială, dar nici din aia prea multă. Ce-am fost şi ce am ajuns sau ce n-am fost şi ce n-am ajuns, totuna. S-au băgat bani, dar economia, ca o ingrată, continuă să funcţioneze după legile ei, necunoscute de noi, şi întârzie în aş arăta rezultatele. Poate că a fost subvenţionată corespunzător, dar acolo unde nu trebuie; nu

vom şti niciodată. Cine ştie unde trebuie subvenţionată economia şi unde nu? Spuneţi-mi! Ştie cineva?
Câteva clipe, se lăsă o linişte de mormânt peste sală.

- Liniştea e cea mai ieftină muzică, dar nu cred că are cineva chef de muzică ieftină, spuse Albert. Ei, îmi spune cineva unde trebuie subvenţionată economia?

- Nu trebuie subvenţionată deloc! se auzi o voce. Trebuie votate şi legile economiei de piaţă. Patronii trebuie lăsaţi să-şi facă treaba şi să plătească taxe şi impozite, iar dacă nu le merge, trebuie lăsaţi să dea faliment, în mod normal, nu să fie susţinuţi preferenţial.

- O fi cum spui dumneata, reluă vorbitorul, dar, în ceea ce îi priveşte pe actualii conducători pământeni, experţilor contabili nu le place să aibă dreptate nici când au. E periculos. În plus, nici patronii nu sunt corecţi cu angajaţii şi îi dau afară când stau. Un electrician bun este acela care stă, nu acela care munceşte degeaba sau plimbă patentul. Electricianul sau orice alt prestator de servicii sunt buni când nu se întâmplă nimic rău, nu atunci când repară, tot timpul, răul. Ne-am învăţat să vorbim despre muncă şi am uitat de efectele acesteia. Nu patronii trebuie să stea degeaba, ci aceia care, prin ideile lor, îi ţin în spate. Dar să-i lăsăm pe cei ce muncesc! Aceştia stau sau nu stau degeaba; conducătorii sunt cei care nu se mai pot opri din stat. Îi vom obliga să se oprească şi să se uite către cei ce muncesc pentru ei, să le organizeze mai bine munca. Dacă ai o organizare bună, poţi să stai. Nu spun că trebuie să muncim 24 de ore din 24, cum se laudă actualul preşedinte că face, dar 8 ore tot trebuie să muncim.

Omul a câştigat
alegerile pentru că a spus exact ce a avut în cap. Da, dar a avut ceva în cap? Cele 8 ore de
muncă nu sunt înspăimântătoare, dacă nu te-ar înspăimânta ce trebuie să faci în timp ce
munceşti. Puţin respect din partea patronilor nu strică. Vom impune respectul reciproc cu
forţa, dacă e nevoie; după ce oamenii se vor învăţa cu respectul, acesta va fi liber să se
autoimpună. Pentru a negocia la sânge cu Uniunea Intergalactică 2, guvernul actual n-a
înţeles altceva decât să pună în evidenţă grupele sanguine ale demnitarilor şi averile lor.
Vom căuta să formăm o nouă categorie socială de vârstă: tineretul de proximitate. Aceştia
sunt oameni în proximitatea vârstei de 35 de ani, care au oarecare experienţă şi n-au dat
nici în ramolisment sau darul beţiei ca aceia de peste 35. Numai ei sunt în stare să scadă
foarte mult sărăcia.

- Dacă sărăcia va scădea atât de mult, noi, săracii, ce ne facem? se auzi o voce din sală.

- Am spus că va scădea sărăcia, nu că va dispare. O vom menţine la cote acceptabile. Dacă vreţi, vă dăm şi vouă locuri de muncă.

Auzind că e posibil să fie pus la muncă, cel care vociferase nu mai scoase nici un sunet.

- Mai bine am crea o clasă de mijloc puternică! se auzi o altă voce.

- Nimănui nu-i convine să facă parte din clasa de mijloc, unde e cel mai mare procent
de nesiguranţă. Fiind aşezată la mijloc, clasa de mijloc nu o poate lua nici în sus, nici în
jos, şi atunci nu mai există decât o şansă: să fie dată puţin mai la stânga sau puţin mai la
dreapta.

- Despre noi, pensionarii, nici o vorbă! interveni un altul. Cei care depăşesc vârsta de pensionare au pensie mai mică. Cine îndreaptă această nedreptate?
Albert se depărtă de microfon, îl acoperi cu mâna şi se întoarse către Mel Alanin: - Avem pensionari pe navă?!
- O grămadă. Ei sunt votanţii cei mai fideli.
- Ce să-i spun? Habar nu am cum funcţionează sistemul de pensionare.
- Nici n-ai cum să ştii. Se schimbă tot timpul. Spune-i că susţinem pensionarea anticipată pentru toată lumea!
- Susţinem pensionarea anticipată pentru toată lumea! declară Hosman.
- Aşa să faceţi! se auzi pensionarul. Dar, să vă grăbiţi! Există voci care susţin că la anu' va fi sfârşitul lumii.
- Nu vă contrazic, continuă oratorul, dar vă spun că, în mod sigur, peste 2 ani va fi anul de după sfârşitul lumii. Dacă nu va fi sfârşitul lumii, sfârşitul unei lumi tot va fi: sfârşitul lumii acelora care vor să pună politica la zid. Politicienii de azi fac jocul celor care cred că politica e un moft; nu îmbracă ideea în noianul lor de cuvinte, ci o ascund. Decât să învăţăm din greşelile trecutului, mai bine le vom ocoli pe cele viitoare. Nu vom putea rămâne în memoria celor ce vin decât dacă le stimulăm memoria. Trecutul nu poate fi modificat, dar viitorul, da; cu condiţia să ştim să-l anticipăm. Strămoşii noştri s-au ridicat pe picioarele dinapoi mult mai încet decât o facem noi azi. În ce constă fenomenul politic pământean? Răspunsul îl dă fiecare, după cum îi e felul, iar eu spun că fenomenul politic pământean de azi constă în umor. După vânzoleala alegerilor, nici nu poate fi altfel. După plictiseala oferită de diversitatea ideilor urmează politica

monocromă. Politica este văzută
prin prisma scriitorilor de proze umoristice. Nu am ştiut pe unde să intrăm în politică şi
am intrat fiecare pe unde am putut. Nu mai vorbesc cu ce oameni am intrat în politică. O
altfel de politică trebuie să facem cu altfel de oameni. Aceştia suntem noi, dar nu ajunge.
Trebuie să recrutăm noi membri de partid. De unde să-i iei? Cum o dai, cum o învârteşti,
oamenii tot ăia sunt. Ce pot ei înţelege în afară de faptul că politica e un instrument de
căpătuială? Dacă intri în tot felul de jocuri politice, ai şansa de a ciupi o finanţare de
acolo, una de dincolo şi comision în consecinţă. Se trag vile, bucăţi de pământ, fabrici,
maşini, elicoptere şi conturi grase. Cu timpul, cei căpătuiţi îşi duc şi rudele după ei,
deoarece politica se face cu oameni, nu cu arbori. Necazul e că omul se mulţumeşte cu ce
are, din cauză că a fost educat să ştie că i se ia tot dacă nu se mulţumeşte cu puţin. De pe
Ioza, unde lucrurile sunt serioase pentru că sunt bine plătite, lucrurile de pe Pământ se
văd deformate, pentru că sunt înadins deformate de cei ce au interesul să nu se bage
Uniunea Intergalactică 2 în afacerile lor. Când lucrurile nu sunt bine plătite, deoarece
sunt ţinute la joasă valoare, intervine furtul. Furtul e apanajul societăţii sărace. Ce să furi
într-o societate avută, unde nimeni nu are nevoie de ceva? Când furtul se încetăţeneşte,
adică devine tradiţie, se poate trece chiar şi la conservatorism, adică la conservarea,
printre altele, şi a acestei inestimabile valori, care este furtul. Când furtul se
generalizează, nu mai ai ce să-i faci, trebuie să-l legalizezi. Cine îşi face iluzii, în lupta
împotriva corupţiei, ori e prost, ori demagog. Cine a mai văzut să se suspecteze hoţii între

ei?! Spectacolul politic pământean e captivant, e colorat, are ceva de bâlci, dar nu
foloseşte nimănui, în mod real. Ziariştii sunt bucuroşi că au despre ce scrie, politicienii sunt bucuroşi că au ce spune şi atât. În loc să fie felicitaţi că se bagă „unde nu trebuie”, ziariştii sunt implicaţi în procese interminabile. Extratereştri nu ne înţeleg, nu pentru că avem o gândire complicată, ci pentru că n-au ce înţelege. Totul e mimetism. În loc să luăm ce e bun de la ei şi să adaptăm, fără multe modificări, după ce că suntem proşti, avem şi orgoliu exacerbat ca extratereştri să preia de la noi. De multe ori, stai şi te întrebi: ce o fi în miezul lucrurilor? Ei, ce credeţi că e în miezul lucrurilor?

Văzând că se lasă liniştea şi nu răspunde nimeni, Albert luă sticla cu vin aflată pe tava din faţa lui, turnă într-un pahar şi bău cu înghiţituri mici.

- Pe dracu’! strigă un atomoelectrician, enervat că preşedintele face degustări în timp ce el stă şi se uită.

- Exact, spuse vorbitorul. Acesta e răspunsul: „pe dracu’”, adică nimic. Ce să fie în
mijlocul lucrurilor, într-o societate unde, deocamdată, totul e spoială? Chiar şi sfera
politicului e goală pe dinăuntru. Cum vedem, la contactul cu solul societăţii civile,
aceasta ţopăie ca o minge fistichiu colorată. Din punctul extraterestrilor de vedere,
oamenii de pe Pământ nu pot fi oameni decât între ei, la o băutură sau la o discuţie,
considerând că, o dată ieşiţi în spaţiul cosmic, nici măcar între noi nu mai putem fi
oameni, libertatea dându-ne dreptul să descătuşăm şi resentimentele. Încă nu suntem în
măsură să-l facem pe criticul nostru să nu se întrebe cum am scris istoria, din cauza
conţinutului ei captivant. Ce a fost captivant la noi s-a râncezit, i-a trecut termenul de

garanţie. Ce nu înţeleg mulţi e faptul că nu ne trebuie mai mult talent, pentru a captiva
atenţia criticului de la Uniunea Intergalactică 2, ci un cu totul alt fel de talent sau, în lipsă, măcar o altfel de abordare a talentului actual de a ne face interesanţi şi bine înţeleşi.
Pentru a fi primiţi în Uniunea Intergalactică 2, mai avem multe de făcut, dar şi mai multe
de spus. Pentru Pământ, nu mai e nici o şansă, dar vom descoperi omul providenţial care
va da noi valenţe politicii noastre, pe planeta Ioza. Dintr-un patriotism prost înţeles, acum
se fură doar de pe Pământ...
- E de-ajuns, îi şopti însoţitorul. Ridică mâinile, flutură-le şi zâmbeşte!
În loc să facă asta, Albert ridică paharul cu vin, le ură tuturor sănătate, fericire, noroc şi călătorie plăcută, în continuare. Cu toţii se gândeau că se va lăsa cu mese întinse, ca al plecarea de pe Ioza sau cum era tradiţia politică în partidul lor, dar se înşelară.
- Acum, strigă şeful hidrotehnicienilor, pentru că preşedintele nostru interimar de
partid a terminat ce a avut de spus, vă rog să vă întoarceţi la locurile voastre de muncă, să vă continuaţi activitatea de dezlegare a cuvintelor încrucişate, scrierea cine ştie căror romane de aventuri, jocurile pe calculator sau de poker! Odată ajunşi pe Pământ, de
bucurie că nu mai sunteţi pământeni, nu are nici un rost să cântaţi, să dansaţi, să vă beţi
minţile sau să alergaţi după femei; nu suntem sportivi în carantină. Suntem în misiune şi
trebuie să-l ajutăm pe Albert Hosman în depistarea şi capturarea celui care va trebui să ne conducă în continuare.
- Ba să-i lăsăm să se bucure, interveni Albert. Orice luptă începe cu o pauză. E mai
puţin nociv ca unii să înceapă războiul şi alţii să-l continue. Noi vom începe războiul. Aş

putea spune că viaţa, în general, e ca un tren: pentru unii, e ca un personal, pentru alţii, ca un rapid, şi, pentru a treia categorie, ca un expres de mare viteză. Va trebui să facem în aşa fel încât viaţa noastră, a celor de aici, să fie ca o navă cosmică.

Asistenţa începu să aplaude frenetic şi să scandeze lozinci, provocând o gălăgie infernală.

Fură invitaţi cu toţii la o supă de protocol, apoi un grup de ingineri execută un dans social-patriotic din zona întunecată a planetei Ioza şi începură să se împrăştie sau să se bulucească la lifturi.

- Felicitări pentru discursul ţinut, domnule Hosman! spuse Mel Alanin.

- Mulţumesc foarte mult, se întoarse proaspătul preşedinte de partid. Aerodina asta are cabină de control? De unde este condusă? Trebuie să aibă nişte piloţi, tablouri de bord, chestii de-astea, cum am văzut eu în filme.

- Piloţi, în adevăratul sens al cuvântului, care să tragă de manete şi să apese pe butoane, nu are. Tot aparatul tehnic, care se găseşte la nivelul 0, funcţionează ca un tot unitar. Furnicarul de acolo, care se îngrijeşte ca toată aparatura să funcţioneze normal, este pilotul. Odată fixată traiectoria, tehnicienii nu mai au altă treabă decât să se îngrijească de buna funcţionare a aparaturii.

- Dacă se prăbuşeşte tot sistemul? întrebă Albert.

- S-a prevăzut şi asta. Când cade sistemul, aerodina trece automat pe un sistem de rezervă şi nu are in singur sistem pentru cazuri de avarie, ci trei. Veniţi să vă arăt?

- Am înţeles de la doamna Melior că eu voi lua primul cuvântul. De aici, am tras concluzia că există şi un al doilea vorbitor.

- Nu mai există nici un vorbitor, spuse Alanin. În discursul dumneavoastră, aţi spus cam tot ce era de spus.

- Vizităm nava?

- Sigur. Ne apropiem de destinaţie şi am primit ordin să vă duc la

„acvariu”. - Ce acvariu?! se miră Hosman.

- Aşa îi spunem noi compartimentului de sub nivelul 0, de unde putem admira stelele şi coborârea pe Pământ. Nu aţi asistat la coborârea pe Ioza?

- Nu. Am avut un accident şi m-am trezit prea târziu.

- Merg şi eu, spuse soţia fostului preşedinte al partidului. Cu toate că mă găsesc pe
navă de atâţia ani, n-am vizitat-o şi nu am fost invitată niciodată să privesc o asolizare din interiorul „acvariului”, deşi ştiam de existenţa acestuia. Aram m-a ţinut departe de tot ce se întâmplă.

- Dacă domnul Hosman vă permite...

- Sigur că-mi permite.

- Ar fi fost de preferat să fim cât mai puţini, dar, în sfârşit, să mergem. Acesta cine e? întrebă hidrotehnicianul-şef.

- Purtătorul meu de cuvânt, spuse Albert. Are misiunea să nu mă piardă din ochi, aşa că, vrem sau nu, trebuie să ne însoţească.

Coborâră la nivelul 0, iar Albert îşi aduse aminte că mai fusese în sala maşinilor.

Încrengătura de ţevi, cabluri, manometre, transformatoare imense, tablouri de comandă şi tot felul de aparate de măsură, printre care se foiau specialiştii, încolo şi încoace, îi erau familiare. Printre tehnicienii în mecanică, cibernetică, electro, hidro, termo, aero sau atomodinamică recunoscu trei persoane.

- Am mai fost aici.

- Nu se poate, spuse Mel.

- Ba da. M-am dus pe Ioza cu aceeaşi aerodină 068 cu care mergem acum. Am nimerit nivelul 0 din greşeală, încercând să găsesc sala de şedinţe. Îmi amintesc faptul că aici este sala maşinilor, iar sus, la nivelul 1, este reactorul superluminic Doamna vă poate confirma faptul că ne-am întâlnit şi atunci.

- Sunt patru reactoare superluminice, spuse hidrotehnicianul-şef. - Mă rog.

- Dânsul e omul cu soacra, râse un tehnician, apropiindu-se. În plus, ne-am întâlnit în campania electorală. Vă aduceţi aminte de mine? Sunt Ian Vişeschi, atomoelectricianul.

- Sigur că îmi amintesc, spuse proaspătul preşedinte, deşi nu-şi aducea aminte nimic. - Despre ce soacră vorbeşte?! întrebă şeful tehnicienilor în hidrodinamică.

- Înainte de a nimeri dânsul aici, a venit o femeie în vârstă, spuse Ian. Era soacra lui şi părea destul de pornită. Unde e acum?

- A rămas pe Ioza, spuse Albert.

- Aţi scăpat de ea, în sfârşit, începu atomoelectricianul să râdă. - Nu e de râs.

- Ba da, deoarece asta îmi aduce aminte de bancul cu nunta de argint şi soacra. - Nu ne arde de bancuri, interveni Mel.
- Cum vreţi. Nu ţin neapărat să vi-l spun.
- Lasă-l, domnule, să spună bancul că avem destul timp să vizităm nava! spuse Dieta. - Bine. Spune o dată bancul acela, că ne grăbim! se enervă şeful hidrotehnician.

- Doi tipi sărbătoresc nunta de argint. „Ai fost fericit în căsnicie?”, întreabă unul.
„Sigur că am fost”, răspunde celălalt. „Care a fost cea mai fericită perioadă din această căsnicie?”. „Anii petrecuţi într-un lagăr de concentrare”. „Eu nu am avut norocul acesta, spune primul. A venit şi soacră-mea, după mine, în lagărul unde am fost închis.”
Râseră cu toţi, iar Albert strânse mâinile şi îi felicită pe toţi tehnicienii strânşi
împrejurul lor. Aceştia îl aplaudară şi îi urară mult noroc în continuare, în misiunea de identificare a unui om nou, providenţial, care să ducă partidul la succese electorale
răsunătoare.

În timp ce lucrătorii sălii maşinilor se întorceau la locurile lor de muncă, hidrotehnicianul le arătă o scară şi îi îndemnă să coboare.
- Unde mergem? întrebă Dieta.
- Jos e „acvariul”, spuse Mel.
- Nu se vede nimic, spuse Albert.
- Veţi vedea.

La capătul scării, nu era nimic sau, cel puţin, asta era senzaţia pe care o aveai. Nu se vedea decât hăul stelar.

- Mă ia ameţeala, spuse femeia. Nu se mai vede nimic din nava noastră. Stelele sunt superbe, nişte diamante într-o mare de vid întunecat, dar dacă le priveşti de pe navă. Moral nostru nu poate fi menţinut la cota de avarie decât dacă e susţinut de un suport material: aerodina. Unde e aerodina?
- Aerodina e deasupra noastră. Sub ea, ca într-o cupă de cristal sau, mai prozaic, ca
într-o lentilă concav-convexă, lipită de navă, suntem noi. Un sistem optic face ca să nu se mai vadă nimic în jur şi să ne simţim de parcă am fi în mijlocul hăului interplanetar.
Imaginaţi-vă că podeaua este aici, la capătul scării. Dacă n-ar fi nimic, fără costume
autonome, ne-am sufoca imediat, le explică şeful.

Pipăiră cu piciorul podeaua invizibilă şi păşiră cu prudenţă, ca pe o podea de întuneric îngheţat.

- Mi-e frică, spuse Albert.
- La toţi ne e frică, spuse purtătorul de cuvânt. Priviţi! Scara a dispărut. A dispărut
nava şi, de jur împrejur, nu se văd decât stele. Suntem în hăul cosmic, doar că nu plutim în imponderabilitate, ci stăm pe ceva reprezentând o placă de nimic.

- Mă simt ca un peşte în apă, spuse femeia. Lipsesc doar monştri galactici, care să se zgâiască la noi.

- De-asta îi şi spune „acvariu”, numai că, puteţi fi siguri că nu ne vede nimeni. Nava,
deci şi această incintă a ei, aflată la bază, sub nivelul 0, sunt invizibile. Totul nu e decât
obişnuinţă. Trebuie să vă învăţaţi să priviţi altfel lucrurile, să vă întoarceţi optica pe dos

şi să vă gândiţi că noi suntem cei care privim de jur împrejur. Hăul înconjurător este, de fapt, acvariul, iar noi suntem vizitatorii.
- E mai liniştitor să punem problema aşa, spuse femeia.
- Când vom ajunge în atmosfera Pământului, nu coborâm imediat, le explică şeful
hidrotehnician. După câteva mici reparaţii ale daunelor ce vor fi provocate de traversarea atmosferei terestre, transformăm şi nava într-un vehicul invizibil, astfel încât să trecem neobservaţi. Avem misiunea să depistăm, prin mijloace tehnico-psihice specifice, omul
providenţial, să-l urmărim, să facem un raport şi să-l luăm cu duhul blândeţii, astfel încât să prindă gustul politicii şi puterii şi să ceară singur să meargă pe Ioza. Nu trebuie să ştie nimeni că ne-am întors.
- Dacă voi faceţi toate astea, eu ce rol mai am? întrebă noul preşedinte al partidului. Am înţeles că eu sunt elementul primordial. Mi-au băgat şi un microcip în cap.
- Nu contestă nimeni rolul pe care îl aveţi. Dumneavoastră sunteţi antena prin care noi descoperim persoana. Vă urmărim cu atenţie.
- Dacă nu reuşim să găsim omul providenţial?
- Atunci aplicăm metoda perversiunii sovietice, spuse hidrotehnicianul. - Ce e aia „sovietice”?
- Vreo formă de perversiune despre care n-am auzit. - E un cuvânt inventat, spuse femeia.
- Nu ştiu, spuse hidrotehnicianul. Cred că ni se va spune la timpul potrivit. Tot ce ştiu e că va trebui să facem foarte multă politică, oriunde ne-am afla. Pe Pământ, nu-i mai
putem face pe oameni să creadă că totul este politică, socială, culturală, economică,
financiară, sexuală, filozofică, dar trebuie să ne antrenăm pentru planeta Ioza. Aceasta este, acum, casa noastră. Nu putem să dăm greş. Nu avem voie.
- Foarte bine, spuse Albert. Dacă misiunea ne-o cere, putem să organizăm şi jocuri politice de vară. Putem să organizăm şi

olimpiade politice de iarnă.

- E deja prea mult, spuse hidrotehnicianul-şef. Nici nu avem atâţia bani, dar, pentru a cunoaşte mai bine oamenii şi pentru a ne propaga ideile în rândul lor, putem improviza o formaţie de dansuri sociale. Neavând prea mult de lucru, băieţii de la tehnic s-au antrenat temeinic, în sensul acesta.

- Putem organiza şi un grup de cântăreţi, spuse Hosman Eu ştiu câteva melodii populare din folclorul negru.

- Unde ai auzit tu de „melodii populare din folclor”?! sări doamna Melior. - La televizor.

- Asta e expresie pleonastică.

- Dacă o expresie e pleonastică sau nu, nu are prea multă importanţă, spuse Alanin.
Important e ca dumneavoastră, domnule Hosman, să fiţi atent la descoperirea omului
providenţial, iar noi recrutăm cât mai mulţi membri de partid. Putem să-i luăm şi din pat, dar nu e indicat. Cel mai bine e să ajungă pe Ioza deja educaţi în spiritul şi litera
programului nostru.

- Să iei oamenii din pat, de lângă nevestele lor, e într-adevăr o perversiune, spuse femeia.

- Nu luăm doar bărbaţi. Luăm şi femei de lângă soţii şi copii lor, luăm şi bătrâni, luăm şi tineri...

- Pe ce criteriu?

- Pe criteriul competenţei, spuse hidrotehnicianul. Nu avem nevoie de gunoaie într-o societate nouă.

- Da, numai că, pe Pământ, funcţiile sunt ocupate mai mult de incompetenţi, pe criterii arbitrare, spuse Dieta.

- Avem metodele noastre ştiinţifice de depistare. Avem şi o aparatură performantă.

- Ştiinţifică sau nu, răpirea oamenilor, nu numai că e imorală, dar constituie chiar un delict, interveni Albert.

- Mai bine aţi aduna bătrânii, spuse purtătorul de cuvânt. Sunt mulţi şi mănâncă degeaba. Poate, aşa, se face economie, prin limitarea cheltuirii resurselor.

- Bătrânii sunt primii care vor vrea să meargă, spuse femeia. Sunt nemulţumiţi că nu sunt băgaţi în seamă, iar dacă îi atrageţi în activităţi de partid, vor sări în sus de bucurie. Nu am înţeles niciodată de ce fac atâta gălăgie că sunt discriminaţi, că sunt trataţi ca o minoritate fără importanţă, când ei sunt, de fapt, majoritatea.

- Da, dar şi aşa, dacă luăm toţi proştii în vârstă, aceştia tot reprezintă o majoritate, interveni Albert.

- Indiferent de vârstă, proştii reprezintă totdeauna majoritatea, spuse şeful hidrotehnicienilor. Nu ne interesează aceştia. Ne interesează cei

cu creier.
- Oamenii în vârstă, dacă au ceva în cap, nu mai pleacă niciunde, spuse însoţitorul.

- Oricum, întâi încercăm să-i convingem prin munca de la om la om şi numai în ultimă instanţă, dacă vedem că nu înţeleg, îi luăm pe sus, spuse Mel.
- Oricum, spuse Albert, asta e răpire şi tot delict se cheamă.

- Nu e un delict mai mare decât acela al firmelor care prestează servicii funerare „non stop”, spuse şeful hidrotehnicienilor. Acestea nu au înţeles noţiunea de „non stop”, de „fără oprire”, în sensul de „zi şi noapte”. Au înţeles că trebuie să lucreze încontinuu, iar atunci când nu au activitate, o provoacă.
- Cum adică?! se sperie femeia.

- Adică omoară oameni, spuse Karl.

- Asta da perversiune: să ucizi şi apoi să-ţi oferi serviciile mortuare, după care să mai iei şi bani.

- Mai bine i-ar omorî pe bătrânii care mănâncă o pensie degeaba, spuse însoţitorul.

- De unde ştii tu care pensionar mănâncă banii degeaba?! se miră Albert.

- Dacă s-ar face o recorelare a pensiilor şi pe criteriul calităţii, s-ar putea vedea asta.

- Pe dracu'! exclamă Hosman. Foarte mulţi au făcut o facultate degeaba. Şi apoi,
printre facultăţi, sunt multe care, odată făcute, nu-ţi relevă calităţi mintale deosebite. Cei care şi-au plătit examenele nici nu poţi spune că au studii superioare.

- Până la urmă, cred că firmele alea de servicii funerare tot la bătrâni se referă, în
principal, spuse femeia. Dacă nu sunt chiar bogaţi, cei mai mulţi au ceva bani strânşi de-a lungul vieţii.

Văzură că şeful hidrotehnicienilor se face galben la faţă şi nu-i mai bagă în seamă.
Uitându-se, undeva, în depărtare, îşi ştergea fruntea transpirată şi mâinile îi tremurau.

- Vă e rău? întrebă Albert.

- Ajungem.

- Era şi cazul.

- Ajungem pe planeta albastră, dar situaţia e albastră, gemu Mel. - De ce?

- Pentru că Luna a dispărut, spuse întinzând braţul într-o direcţie ştiută doar de el. Nu mai e.

- Cum adică?! se miră femeia.

- Acolo trebuia să fie Luna, satelitul natural al Pământului, şi nu mai e.

- Acum, noi ce ar trebui să facem?! se miră Hosman. Dacă nu mai e, nu mai e şi gata. Bine că e Pământul.

- Vă vine uşor să vorbiţi, dar eu, ca navigator spaţial, obişnuit

să văd Luna chiar acolo, unde nu mai e, simt un gol în inimă. Nu mai vorbesc de faptul că un corp ceresc nu
dispare, aşa, pur şi simplu.

- Ce aţi fi vrut, să dispară Pământul şi să rămână Luna? întrebă Dieta. - Ar fi fost un dezastru.

- Vedeţi?!

- În felul acesta, îndrăgostiţii nu vor mai putea să dăruiască Luna de pe cer, spuse însoţitorul.

- Dă-i dracu'! sări, nefiresc, şeful hidrotehnicienilor.

Căzând în genunchi, izbucni în plâns şi lovi cu pumnul podeaua invizibilă, cercetândui pe rând, cu privirea îndobitocită durere.

- Poate nu e acesta Pământul, spuse femeia. Poate e altă planetă. Poate am nimerit în altă parte.

- Ar fi fost bine, dar nu e aşa, spuse hidrotehnicianul, ridicându-se în picioare şi ştergându-şi faţa cu o batistă mare, albă. E chiar Pământul. Nu vedeţi Antarctica Orientală?! Se văd bine şi cele două Africi. Nu sunt sigur, dar cred că nici Pământul nu este în regulă.

- Ce vrei să spui?

- Spun că e aşezat în spatele planetei Venus şi se roteşte, împreună cu aceasta, în jurul Soarelui.

- Şi, care e necazul? întrebă Albert.

- Acela pe care l-am observat cu nu mult timp în urmă: Pământul stă tot timpul în spatele lui Venus. S-ar putea să nu mai primească destulă lumină de la Soare. Lucrul acesta mă îngrijorează mai mult decât trecerea prin centura de asteroizi, care, dacă nu foarte periculoasă, e enervantă.

- Fi calm! Poate nu e chiar aşa, spuse doamna Melior.

- Ba e chiar aşa. Mă enervez tot încercând să fiu calm.

- Nu are nici un rost să ne enervăm. Bine că suntem noi în viaţă. Uneori, viaţa unui singur om e mai importantă decât viaţa unei întregi planete. Uneori, firul de praf poate fi exponentul muntelui.

- Aveţi dreptate. Vă rog să mă scuzaţi! Preţ de o clipă, am fost furat de un sentimentalism ieftin. Sunteţi pregătiţi de impactul cu atmosfera terestră?

- De ce n-am fi?

- Mulţi nu suportă. Spun că se simt ca în flăcările Iadului. La frecarea cu atmosfera, pereţii „acvariului" şi cei ai navei se aprind. Dacă mergem înăuntru, nu vedem nimic. Aici, suntem nevoiţi să vedem flăcările din jurul nostru, spuse Alanin.

- Şi ce? Simţim ceva? întrebă Karl.
- Nu. Căldura nu ajunge la noi, dar impactul psihologic e mare

Capitolul III

După ce flăcările din jurul „acvariului” se stinseră, cu cea mai mică viteză posibilă, aerodina înconjură de câteva ori globul pământesc, dar prin perdeaua de fum, ieşită din învelişul încă incandescent al vehiculului spaţial, nu puteau vedea mare lucru. Vizibilitatea era redusă şi din cauza faptului că era tot timpul noapte, Pământul
nemaifiind luminat de Soare.

- Va trebui să coborâm într-o zonă nepopulată, îl auziră pe Axel Kron, subalternul hidrotehnicianului şef, care tocmai intrase pe uşa invizibilă, împreună cu Melinda Berden.

- Avem de făcut câteva reparaţii şi trebuie să refacem şi învelişul incandescent al navei, spuse secretara.

- Nu ne întoarcem în Esper, oraşul de unde am plecat? întrebă Alanin. Acolo avem cele mai perfecţionate ateliere şi specialiştii cei mai buni.

- Ba da. Regiunea respectivă e destul de depopulată şi majoritatea echipajului e din regiunea Esperului. Nu are nici un rost să ne ducem în altă parte.

- Dar ce, vreţi să sugeraţi că acum ne găsim într-o zonă populată?! se miră Albert. - Sigur.

-E cam pustiu. Nu văd prea mulţi oameni.

- Aşa a înţeles noua conducere să ţină în frâu o creştere demografică exagerată, prin
aplicarea conceptului de reproducere umană asistată, spuse secretara. Când te hotărăşti să te reproduci, faci o cerere şi e trimis un agent să te asiste. Închipuiţi-vă cum e să stea cineva lângă tine într-un asemenea moment!

- Destul de penibil. Nu puteau să scadă densitatea populaţiei, trimiţându-i pe oameni în spaţiul cosmic. Presupun că se puteau construi o mie de nave cosmice, cum e asta. Am văzut că există planete locuibile.

- Nu ştie multă lume despre călătoriile noastre interplanetare. Nici conducerea Pământului nu ştie, interveni Mel Alanin.

- Nu văd sensul, spuse Hosman.

- Există o explicaţie a tuturor lucrurilor. Am păstrat secretul călătoriilor dintre Ioza şi Pământ pentru un grup restrâns de privilegiaţi. Aceştia sunt membrii partidului nostru.

- Eu am nimerit din greşeală pe aerodina 068. Pe ce criteriu au nimerit ceilalţi acolo? - Pe criteriul seriozităţii, spuse şeful hidrotehnicienilor.

Albert fu cât pe-aci să se scape şi să-i spună că nevasta fostului preşedinte al partidului, doamna Melior, nu era chiar de aceeaşi părere, considerând că partidul era format doar din scursuri de la alte partide. În ultimul moment, îşi puse lacăt la gură şi aruncă o privire sugestivă către femeie.

- Ei, aş! pufni el în râs. S-au văzut o grămadă de personaje care ştiu să mimeze seriozitatea. Dacă nu zâmbesc, pot şi eu să trec drept un om serios.
- Dumneata nu mimezi seriozitatea, spuse Mel. Dumneata eşti un om serios. Vedem
chiar acum: ai conştientizat faptul că există un râs interior, prin care unii indivizi pot râde de noi.
- Nu e elocvent. Se ştie, cei mai serioşi oameni sunt aceia care au şi un dezvoltat simţ al umorului, spuse Hosman. Din păcate, eu n-am fost decât un constipat specialist în
investiţii.
- Da, dar la locul de muncă, ai fost un specialist.
- Specialist sau nu, presupun că şi-a văzut de treabă, interveni Axel Kron. Noi,
membrii acestui echipaj, nu ne pricepem şi nici nu participăm la recrutarea membrilor
noştri de partid. Avem psihologi buni şi presupun că aceştia folosesc o serie de criterii,
mult mai multe decât râsul interior sau profesionalismul. Avem şi aparatură pe măsură.
- N-o să mă faceţi să cred că, dacă voi aţi adunat toţi oameniiserioşi, pe Pământ n-au mai rămas decât clovni, spuse proaspătul preşedinte interimar.
- Ba aşa şi este! spuse şeful hidrotehnicienilor şi îi mulţumi subalternului său pentru
intervenţie. Mediul politic e mai viciat chiar şi decât mediul ambiant. Din cauza asta, în
unele zone, politica este interzisă, iar cei care încearcă să facă politică se trezesc cu ani
grei de puşcărie pe cap. Există organizaţii mai mult sau mai puţin militarizate, care
veghează asupra fenomenului de disidenţă, în acest sens.
Fenomenul politic de azi constă în umor. Chiar dumneavoastră aţi susţinut în discurs că nu mai ştim pe unde să intrăm în
politică şi atunci deschidem uşa satirei, caricaturalului şi

demagogiei. Marii scriitori
satirici au fost mult prea amănunţit predaţi în şcoli, iar acest lucru s-a răzbunat,
demonetizând politica actuală. De la „nimic fără Dumnezeu”, oamenii au trecut la „mai
nimic, fără nici un Dumnezeu”.
- Bine, deşi pare imposibil ceea ce spui, dacă am afirmat eu acest lucru, te cred.
Turmentat sau nu, pământeanul e nevoit să adere la mica politică financiară, economică, socială, culturală şi chiar sexuală. În lipsa banilor, nici n-are altă distracţie. Ar fi fost prea simplu să găsesc ceea ce mă aşteptam să găsesc. A trecut ceva timp.

- Totdeauna, când lipseşti prea mult timp, nu mai găseşti ceea ce doreşti să găseşti, îi cântă Alanin în strună.
- Dacă nu în plan material, măcar în plan moral.
- Chiar şi în plan moral. Vă previn, ca să nu aveţi un şoc.

- Atâta timp cât nu-mi vine să mai cred nimic, nu ştiu ce şoc m-ar mai putea doborî, spuse Albert.

Văzură cum uşa se deschide şi cum, parcă îmbrăcat într-o mantie de întuneric,
pătrunde în incinta hiperluminoasă a transparenţei un membru al echipajului.

- Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse acesta, dar a intervenit ceva foarte urgent. Cred că am depistat omul pe care îl căutăm, pe cel ales.
- Aşa repede! exclamă secretara particulară a lui Mel Alanin.
- Nu are nici o importanţă, spuse hidrotehnicianul-şef. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să găsim omul providenţial. Dacă a fost mai înainte, cu atât mai bine. Decât mai târziu, mai bine mai din timp.
- Mult prea din timp, spuse Dieta. După o călătorie aşa obositoare, nici n-am apucat să mă dezmeticesc. Intenţionam să cobor, să vizitez nişte rude, să mă plimb, să mă relaxez.
- Asta aşa e, spuse membrul grupului de tehnicieni. În plus, l-am descoperit la mai puţin de o sută de kilometri de Esper. În cazul în care există certitudinea că ne-am găsit conducătorul, nu mai coborâm pe Pământ.
- Daţi-mi voie să vi-l prezint pe cel mai mare cibernetician al nostru, spuse Alanin. Acesta este Otto Zupea.
- Nu sunt cel mai mare cibernetician. Nici măcar nu am tangenţă cu informatica. Sunt simplu inginer. Ciberneticieni sunt cei pe care îi conduc.
- Asta dovedeşte că nu-ţi trebuie prea multă pregătire pentru a-i putea conduce pe cei inteligenţi, dădu Albert cu bâta în baltă.
- Asta dovedeşte că ştiţi să jigniţi, spuse Alanin.
- Deloc. Ca proaspăt conducător interimar al partidului, sunt în aceeaşi situaţie.
- Nu mai sunteţi în aceeaşi situaţie, spuse secretara şefului hidrotehnicienilor. Dacă a apărut omul providenţial, trebuie să ne concentrăm asupra lui.
- Cu părere de rău, vă spun că ne vom concentra, de aici, de pe navă, asupra celui care, la un moment dat, ne va conduce destinele. Aici, suntem invizibili şi avem aparatură de urmărire de ultimă oră, spuse Otto.
- Dar învelişul exterior?! Aşa, aprins, ne poate trăda, spuse

Hosman.
- Vom remedia totul din mers. În curând, ajungem deasupra motelului unde l-am
depistat pe om, stăm la o înălţime convenabilă şi facem toate reparaţiile care să ne facă
complet invizibili. După aia, putem să ne continuăm liniştiţi misiunea de urmărire.

- Crezi că nu va fi nimeni curios să privească la stele şi să vadă un incendiu pe cer? întrebă Dieta.

- Nu cred, spuse ciberneticianul. E noapte şi am provocat ploaie deasă, sâcâitoare, care te face să-ţi piară cheful de admirat cerul. În plus, ca să fim siguri, am acoperit totul cu o perdea de nori grei.

- Am intuit bine când am spus că Pământul nu mai primeşte lumină de la Soare?! întrebă Alanin.

- Din păcate, da, spuse Zupea. Toate calculele dau dreptate acestei ipoteze. Până ne lămurim cum stau lucrurile, le luăm aşa cum sunt.

Scoase un calculator portabil şi îl porni. Le arătă pe ecran motelul în care se găsea, în acel moment, omul providenţial, apoi împărţi totul în mai multe imagini, luate din locuri diferite, sub diverse unghiuri.

- Priviţi! Subiectul introspecţiei noastre se găseşte în camera asta, aflată la etajul 2,
puţin spre vest faţă de intrarea principală. Faţada motelului se găseşte către sud, pe unde trece strada principală. Scanarea are loc aproape automat.

- Şi, noi ce trebuie să facem? întrebă doamna Melior.

- Nimic. Stăm şi supraveghem, spuse inginerul. Uitaţi! Puteţi vedea interiorul camerei.

- Nu e singur, remarcă hidrotehnicianul-şef. Se mai găseşte şi o femeie cu el. O negresă cu trăsături hispanice.

- Corect. De fapt, motelul e un bordel ilegal, cu restaurant la parter. - Ar fi bine să ne concentrăm asupra omului nostru.

- Ar fi destul de penibil pentru noi să se apuce de vreun act sexual cu femeia, spuse secretara lui Alanin.

- Dacă face asta şi vă deranjează, comand cenzurarea imaginii, dar e puţin probabil. S-a dat jos din pat, s-a spălat pe faţă, iar acum s-a apucat să se îmbrace.

- Foarte performant calculatorul ăsta, spuse Albert.

- Sigur că da, spuse Mel Alanin. V-am spus: deţinem tehnică de ultimă oră. Ceea ce nu ştiţi este că această bijuterie electronică ne permite să citim şi gândurile celui urmărit. Dacă nu am avea cu toţii câte un ochi implantat într-o orbită, acest lucru n-ar fi posibil. Cel mai bine staţi dumneavoastră, domnule Hosman. Faţă de noi, aveţi ochi electronic pe bază de ţesuturi organice şi un microcip în plus.

- Şi?! La ce-mi foloseşte?

- Fără să citiţi pe ecran, pun pariu că ştiţi cine este omul nostru şi

cu ce se ocupă.

- Sigur că ştiu, spuse Albert. Este locotenent al forţelor de ordine şi se numeşte Robert Caran. Cam vulgar omul nostru. Acum, o înjură în gând pe femeie şi iese din cameră, uşor, ca să n-o trezească din somn.

Priviră pe ecranul calculatorului şi îl văzură cum străbate culoarul de la etajul 2, cum coboară scara şi cum trece printre mese, părăsind cârciuma.

Când văzu ploaia, care se pornise din senin, tocmai în momentul când era el mai obosit, băut şi sictirit, mai trase o înjurătură suculentă şi ireproductibilă.

Nu-şi putea explica ce forţă interioară îl împinsese să iasă ca nebunul în noaptea punctată, ici şi acolo, de felinare oarbe.

„A dracului hoaşcă, strigă, proţăpindu-se în mijlocul parcării, uitându-se sfidător în jur, nu i-a ajuns că m-a făcut poliţist împuţit şi impotent. Mi-a luat şi cheile de la maşină, vezi doamne, să nu fac primul accident din noaptea asta”.

Scoase pistolul, cu gândul s-o pună la punct, făcu zece paşi în direcţia intrării, apoi se răzgândi. Tot din cauza unui omor prin imprudenţă îl mutaseră în fundătura de oraş, cu doar câteva sute de mii de locuitori, în care se găsea.

Stropii mici şi deşi ai perdelei de ploaie îl loveau în cap, egal şi năucitor.

Înfuriat deodată, ţinti capul actorului de pe afişul lipit pe zidul din faţă şi îl lovi drept în frunte. În secunda următoare, se auzi o împuşcătură, iar glonţul, venit din dreapta, îi zbură pistolul din mână.

Terifiat, se întoarse şi văzu un negru mic şi urât, care îl ameninţa cu arma şi rânjea ca un tâmpit.

- Tu cine dracu’ mai eşti?! Şi ce vrei? îl întrebă.

- Sunt Edmund Dored, un agent la A.P.A. Sunt negru de supărare şi, din cauza asta, sunt nevoit să te arestez.

Repeziciunea cu care avusese loc scena vizionată pe ecran, îi luă pe nepregătite pe cei aflaţi în „acvariul” invizibil al navei cosmice.

- Ce e acesta, umor pe timp de ploaie?! întrebă Albert.

Îşi dădu seama că nu gândise el întrebarea asta, ci locotenentul Caran. Fraza nefiind altceva decât o proiecţie, în mintea lui, a unui gând al omului pe care îl urmăreau, se hotărî să-i citească gândurile afişate în colţul ecranului calculatorului din mâna inginerului.

- Nu am timp de glume, citiră replica negrului.

- Cum nu ai timp de glume?! întrebă Caran. De când li s-a dat dreptul salariaţilor de la regiile de apă şi canal să facă arestări?

- A.P.A. nu e bătaia ta de joc, spuse Dored, ci o organizaţie cât se poate de onorabilă. Sunt de la Asociaţia pentru Protecţia Afişelor, A.P.A., mai pe scurt.

Scosese o insignă strălucitoare şi o ţinea în lumină. La rândul lui, locotenentul scosese insigna şi o arăta salariatului asociaţiei amintite:

- Eu sunt acela care te poate aresta pe tine! - Pentru ce? întrebă negrul.

- Pentru tulburarea linişti mele. Noi, agenţii forţelor de ordine, putem efectua arestări fără să umplem dosarele cu probe. Asta ar însemna să le căutăm şi e obositor.

- Vezi? Din cauza asta nu merg treburile pe planeta noastră. Poliţiştii lenevesc şi iau mită, Justiţia e şi ea coruptă, iar Armata a început să se transforme într-o gloată de sectanţi. Din cauza asta, Economia şi Finanţele au încăput pe mâinile unor hoţi...

- Nu faci numai glume în ploaie, spuse Robert. Te-ai apucat să faci şi critica societăţii. Nu ştii că politica a fost scoasă în afara legii?

- Ba ştiu, dar asociaţia noastră îşi desfăşoară activitatea în semiclandestinitate, iar unul dintre obiectivele sale este tocmai repunerea în drepturi a politicii. Societatea nu poate trăi fără politică. Totul e politică: politică socială, politică economică, politica preţurilor, politica de cadre, politica forţei de muncă. Fără mascarada politicii, viaţa e tristă şi aşa. Ducem dorul înfruntărilor sterile şi radicale dintre candidaţi. Fără circ, pâinea nu are nici un gust... Apărăm afişele de nenorociţi ca tine. Ce pot servi mai bine afişele, dacă nu politica? Oricât ar fi de sofisticate mijloacele de comunicare în masă, afişul e sfânt. Are un ceva metafizic, o căldură pe care beţivi ca tine nu o pot înţelege.

- Mă bucur că s-a înfiinţat o organizaţie care să pună politichia pe roate. Dacă sunteţi aşa de breji, puteţi prelua cazuri dificile, puteţi pune probele cap la cap şi puteţi rezolva dosare voluminoase. Într-o bună zi, puteţi desfiinţa forţele de menţinere a ordinii şi le puteţi prelua prerogativele.

- Nu vrem să ajungem până acolo. Nu e democratic, se ambală agentul A.P.A. Trebuie să păstrăm o diversitate de abordare a problemelor. Noi abordăm cazurile puţin diferit, dar respectăm modul cum lucrează Poliţia, pe care o considerăm un concurent serios.

Ştim foarte bine că îndepărtarea concurenţei de pe tabla de şah a societăţii e sinucidere
curată.

- Bine, dar voi măcar strângeţi informaţii, plecaţi noaptea prin ploaie, îl linguşi Caran. Văd că vă agitaţi. La voi, nu e ca la noi.

Văzând că discuţia capătă un caracter mai relaxat, păşi prudent către negru.

- Şi la noi, e la fel, spuse agentul A.P.A. Şefii noştri sunt aceia care se ocupă cu
fabricarea probelor la dosar. În plus, în şarada asta, de care m-am cam plictisit, eu am un pistol care, la cea mai mică mişcare, te poate trimite în Raiul beţivilor tăi. Ai face bine să nu mai înaintezi nici un pas.

- Ce vorbeşti, bă?! se enervă poliţistul. Trecând peste faptul că plouă ca la începuturi, lucru care e extrem de sâcâitor, vii tu şi îi dai înainte cu A.P.A. aia a ta. Cred că eşti
conştient de faptul că trebuie să mai am vreo armă de rezervă, ascunsă pe undeva, şi aş putea să te fac afiş.

- Sunt perfect conştient. Am fost şi eu ofiţer al forţelor de ordine şi cunosc toate
tertipurile. Îţi indic să stai cuminte, cu mâinile în cap, ca iepuraşul, şi să o iei uşor către
maşina mea, aia de acolo, unde te aşteaptă un coleg, cu o minunată pereche de cătuşe.

Pe Robert îl pufni râsul, dar făcu, totuşi, ce i se cerea, aşteptând ca negrul să aibă o ezitare şi s-o încaseze.

Nu avu mult de aşteptat până să îi surâdă norocul. Imprudent, Edmund trecu prin faţa uşii metalice a tavernei exact în momentul când un client o împingea cu putere.

Reflex, poliţistul se făcu una cu pământul şi îi ucise pe cei doi, atât pe negru, cât şi pe acela care îl salvase.

„Trăim într-o societate violentă”, îşi spuse şi, un moment, îi păru rău că îl împuşcase şi
pe beţivul care deschisese uşa crâşmei. „Auzi acolo, politică. De politică îmi ardea mie?”
Amintindu-şi că în maşina din faţă trebuia să mai fie un agent, reveni repede la
realitate. Colegul negrului începuse să tragă orbeşte, cu furie. Văzând că nu reuşeşte să-l lichideze pe locotenent, deschise cealaltă uşă a automobilului, ieşi, se strecură după colţul clădirii şi o luă peste câmp, pierzându-se în întuneric şi ploaie.

- Dacă îl împuşca negrul pe omul nostru?! se sperie doamnaMelior.

- Cred că ar fi fost de rău, spuse Mel Alanin, dar presupun că nu era sfârşitul lumii.
Dacă ar fi fost ucis acest Robert Caran, însemna că nu era el omul providenţial căutat de noi şi trebuia să mergem mai departe, să căutăm pe altul.

- Cum să căutăm pe altul dacă toate calculele îl indică pe el ca fiind viitorul nostru conducător?! se miră Albert.

- Mai pot fi şi erori.

- Spuneai că deţineţi aparatură de cea mai înaltă performanţă.

- Deţinem, dar chiar şi cele mai sofisticate aparate se pot înşela, spuse hidrotehnicianul-şef.

- Mai ales că l-am găsit mult prea repede, interveni secretara lui Mel.

- Nici eu nu mă aşteptam să-l găsim aşa repede, spuse hidrotehnicianul Kron. Credeam că, dacă nu ani, vor trece măcar luni până să-l depisteze aparatura asta şi microcipul
domnului Hosman. Mă gândeam să trec pe acasă, să fac un chef cu prietenii, să plimb câinele...M-am săturat de spaţiul interplanetar.

- Ne trebuie la toţi o mică pauză, dar nu asta mă deranjează pe mine, spuse doamna Melior, ci faptul că ne va conduce un poliţist. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

- E adevărat că l-am găsit nesperat de repede, dar cine ştie cât va dura urmărirea. Pot trece ani până îl convingem de binefacerile politicii. Nu aţi văzut ce concepţii are? L-a împuşcat pe negrul de la Asociaţia pentru Protecţia Afişelor, care, după câte am auzit, e pentru menţinerea unui echilibru democratic de forţe...

- Lăsaţi puţin discuţiile şi priviţi aici! spuse inginerul Zupea, arătându-le ecranul. Se
şterge de noroi, îşi blestemă predispoziţia de a intra nechemat în bucluc, aşa, fără nici un
sens, şi înjură societatea împuţită care l-a adus aici şi care i-a creat condiţii optime să facă numai prostii.

- Înjură cam mult, spuse Dieta. Nu-l putem lecui de acest obicei?

- Nu acum. Trebuie să lăsăm lucrurile să se desfăşoare de la sine, spuse Alanin. Uitaţi ce scrie în colţul ăsta de ecran, că, după părerea lui, nu are nici un rost să-ţi fie milă de aproapele tău. Lucrul ăsta e mult mai grav decât obiceiul de a înjura.
- E normal să gândească aşa, spuse femeia. E conştient, ca şi mine, că schimbul de
focuri putea foarte bine să se termine în defavoarea lui, deoarece, cu timpul, reflexele nu
mai sunt atât de bune sau apare un altul, mai al dracu' decât el şi îl face una cu pământul.
- Cum să nu, spuse Axel Kron. E un alcoolic.
- E posibil, spuse inginerul, dar acum e complet treaz. A tras o sperietură urâtă. Priviţi!

Îl văzură pe Robert Caran cum, prudent, se apropie de maşina agenţilor A.P.A, se uită să nu mai fie cineva ascuns înăuntru şi cum scotoceşte prin hârtiile găsite, să vadă cine erau duşmanii, de îşi permiteau să agaseze un poliţist.

Cum nu găsi nimic elocvent, îşi adună pistoalele, le puse la locul lor şi se apucă să îl buzunărească pe negru. Îl întoarse cu faţa în sus şi văzu că acesta nu avea la el decât o legitimaţie de agent al invocatei Asociaţii pentru Protecţia Afişelor.

„Ha,ha,ha, îl auziră cum râde. Dacă îţi vine să-ţi probezi măiestria, trăgând într-un afiş, la o margine de oraş, unde nu deranjezi pe nimeni sau, mă rog, unde nu doarme nimeni şi toată lumea deranjează pe toată lumea, cum adică, vin doi tâmpiţi de la o asociaţie
fantomă să te aresteze?! Mai ales că sunt agent al forţelor de ordine, mai ales că sunt în misiune, mai ales că lucrez sub acoperire şi, cum a văzut tot motelul, am fost în legitimă apărare...E ridicol; ei şi-au căutat-o".
Vru să se întoarcă în cameră, să-şi caute cheile de la maşină şi se gândi că s-ar fi
complicat inutil. Urmau întrebările, interpretările. Puteau, între timp, să apară şi poliţiştii de la criminalistică. În starea de oboseală în care se găsea, asta i-ar mai fi lipsit, să se enerveze şi

să mai împuşte pe careva.

Se aşeză la volanul maşinii agenţilor A.P.A., trase portiera, închise ochii şi se aşeză, preţ de câteva minute, cu capul pe volan, să îşi adune gândurile. Cu mintea puţin mai limpede, fără obsesia ploii de afară, paradoxal, lucrurile nu începură să i pară mai simple, ci, dimpotrivă, mai complicate. Asociaţia asta de protecţie a afişelor putea ascunde orice: un departament guvernamental de investigaţii, vreo comisie parlamentară, vreo ramură antiteroristă sau de cercetare a obiectelor zburătoare neidentificate, unde se învârt mulţi bani şi interese obscure.

Deşi eliminase, pe moment, orice pericol, cu instinctul sigur al poliţistului, format de-a lungul timpului, avu, o clipă, senzaţia că este urmărit, tresări şi începu să transpire.

Îşi spuse că va merge acasă şi, la prima oră, va fi la secţie, unde va raporta toate cele întâmplate. Nu-i mai convenea încă o mutare disciplinară. Unde să-l mai mute?! Nimeni nu îl putea acuza de tulburarea liniştii publice, aici, într-un vârf de deal. Dacă n-ar fi tot felul de scandaluri şi o gălăgie infernală, de jos, din crâşmă, poate rămânea până dimineaţa.

Observă că se stinseseră toate luminile de la ferestrele bordelului şi îşi spuse că toţi cei dinăuntru urmăreau cu încordare să vadă ce se mai întâmplă afară. Ciudat i se părea însă faptul că nu se stinseseră doar luminile de la ferestre, ci şi reclamele luminoase şi becurile oarbe ale felinarelor. Nu mai erau luminate nici măcar afişierele în care se apucase el să tragă cu pistolul şi să declanşeze scandalul.

Şi, totuşi, simţea că pericolul nu vine dinspre motel. În întuneric, greu de observat, agentul negru şi beţivul imprudent zăceau în băltoace amestecate cu sânge, chiar la intrarea principală şi nimeni nu chemase vreo ambulanţă sau maşină de poliţie.

„Poate că e mai bine aşa, se gândi şi porni motorul. Văzu că maşina agenţilor era un model mai vechi, cu comenzi destul de simple şi nu avea decât minime dotări tehnice: computer de bord, videotelefon şi radar, nu se ştie cât de funcţionale, iar telefonul mobil, găsit pe bancheta din spate, avea acumulatorii descărcaţi.

Înainte de a ajunge pe drumul drept ce urca pe colina din faţă, luă câteva curbe strânse şi dădu drumul la încălzire; era ud leoarcă şi începuse să tremure de frig, blestemând meseria pe care şi-o alesese, gândindu-se că va cere o mărire de salariu, pentru a nu ştiu câta oară, şi cererea, din nou, îi va fi respinsă.

Încălzit, văzu că îi dispăruse durerea de cap izbucni într-un hohot de râs, de parcă ar fi auzit o glumă bună. În monotonia mersului pe şoseaua dreaptă şi pustie care ducea în oraş, peste mai multe coline, gândurile începuseră să-i zboare.

„Ce tâmpenie, îl auziră, despicând firul în patru. Am trei posibilităţi mai plauzibile decât ceea ce cred eu că mi s-a întâmplat. E posibil să fi părăsit camera de bordel, să fi coborât la bar, să mă fi îmbătat ca un porc, să mă fi urcat la volanul maşinii mele, unde, înainte de a fi pornit, să fi adormit. E posibil să mă găsesc acolo, acum, şi să visez, în

continuare, tâmpenii cu agenţi ciudaţi, crime şi afişe. N-am auzit de A.P.A. Varianta unei bătăi cu localnicii din împrejurimi, clienţi obişnuiţi ai barului, e mai puţin probabilă, dar nu e exclusă; starea asta persistentă de umed poate să vină de la faptul că m-a luat vreo salvare, iar acum mă aflu, în stare de inconştienţă, în vreun hidroameliorator. Varianta ultimă, aceea că am băut cu târfa, că m-am îmbătat şi am adormit e cea mai simplă, dar e puţin probabilă; nu beau niciodată în cameră, să adorm şi să fac pe mine, astfel încât să mă simt aşa ud. Dacă am adormit, indiferent din ce motiv, e cazul să mă trezesc, să mă duc şi să trag un somn adevărat, în patul meu, apoi să mă trezesc, vesel şi fericit, să beau o cafea şi să mă duc la serviciu. Numai în somn puteam să-mi pierd cheile de la maşină, să mă duelez cu oamenii unei agenţii imaginare şi să hălădui pe dealuri şi vâlcele cu o rablă ca asta. Dacă, totuşi, lucrurile s-au petrecut aievea şi am lăsat doi morţi în urma mea, lucrurile se complică. Sunt mulţi martori şi trebuie să am mintea şi mai limpede, pentru a îmbina faptele astfel încât să fie în concordanţă cu ceea ce ar putea declara cei ce m-au văzut de la ferestrele motelului. Primul raport contează; când lucrurile sunt grave, nu e voie să retractezi.

Totul trebuie făcut cu maximă luciditate şi aici ajungem tot la un duş fierbinte şi un somn odihnitor. Mâine dimineaţă voi urmări ştirile, să văd cum au perceput ziariştii faptele şi declaraţiile, cum au interpretat altercaţia, dacă a apărut partenerul negrului şi ce a zis, apoi îmi voi construi un solid eşafodaj moral. Într-un caz, cum e acesta, care precis va fi mediatizat şi va ajunge la cunoştinţa publicului, morala e de bază; adevărul nu prea

contează. Cu doi colegi „de bine”, prezenţi ca din întâmplare pe acolo, se poate însăila, cu aceleaşi date ale problemei, o altă poveste, mai romanţată, asemănătoare şi, în acelaşi timp, foarte diferită.

O fugă continuă este cel mai puţin obositor lucru, dar ar fi prea facil şi ar lungi inutil boala. Fuga incriminează.”

Se gândi că, totuşi, situaţia era fără ieşire; nu-l mai puteau salva decât extratereştri,
dacă existau. Pe Pământ, avea de luptat şi cu două lucruri rele. Fiind prea nou în Secţie,
nu putea conta pe solidaritatea şefului, avându-se bine mai mult cu şefii cei mari din
capitală, care îl trimiseseră aici, în Esper. În plus, nici poliţiştii locali nu-l prea înghiţeau,
statutul lui de „agent sub acoperire” dându-i un aer de superioritate asupra acestora.
Intră într-o pădure, luă o curbă ascendentă, la stânga, pe coasta unei coline înalte şi
privi înapoi. Din cauza întunericului şi ploii persistente, motelul nu se vedea, dar percepu, preţ de câteva secunde, printre copaci, patru fascicule luminoase.

„S-ar putea să mi se fi părut, îşi spuse. La viteza cu care merg, nu avea cum să mă ajungă cineva aşa curând”.

Atent la derapaje, luă mai multe curbe, ieşi din pădure, se înscrise pe drumul drept de pe coama unei coline mai joase şi privi în depărtare. Trebuia să vadă luminile oraşului, dar nu văzu decât întuneric. Nu putea fi ploaia sau ceaţa de vină deoarece apele râului de lângă oraş se distingeau destul de bine. Foarte bine se distingeau şi luminile farurilor
văzute la intrarea în pădure.

Îşi dădu seama că îl urmăresc două maşini şi, cu riscul de a aluneca şi de a se da peste cap, acceleră.

„Totul e să nu mă aresteze nimeni acum, îşi spuse, să nu fiu băgat în vreo celulă şi pus
în imposibilitatea de a-mi pregăti terenul. Dacă sunt liber, sunt

deasupra situaţiei. Negrul m-a atacat în timpul serviciului, vrând să mă aresteze pentru o infracţiune imaginară. Nu e posibil ca, din cauza mofturilor societăţii civile, să fim umiliţi, trecuţi la birouri, sau băgaţi în delegaţii guvernamentale şi trimişi în regiuni bântuite de terorism”.

Spunându-şi că era poate mai bine să se lase arestat de negru, să stea o noapte la arest, să mediteze la nemurirea sufletului şi să se relaxeze, se înfurie brusc, ajungând la concluzia că pasivitatea nu duce la nimic bun.

„Cine ştie ce asociaţie de râs mai e şi asta? îşi spuse. E straniu. Ăştia protejează afişele cu pistolul?!”

Văzu că benzina era pe sfârşite şi micşoră viteza. Până la urmă, tot trebuia să se oprească undeva, până la prima benzinărie fiind un drum destul de lung.

Puse maşina de-a latul drumului, îşi pipăi pistoalele, amintindu-şi că, în copilărie, rupea câte afişe voia, acest lucru neconstituind o infracţiune, şi se pregăti să-i întâmpine cum se cuvine pe urmăritori.

Îşi făcu socoteala că avea de înfruntat un inamic puternic şi îşi spuse că nu se putea baza decât pe elementul surpriză şi pe un truc mai vechi, învăţat la şcoala de ofiţeri, aşa că, atunci când cele două automobile încetiniră, începu să tragă fără încetare.

Luaţi pe nepregătite, urmăritorii nu apucară să tragă nici un glonţ, în momentul în care Robert aproape îşi termină arsenalul şi demară în trombă. După câteva zeci de kilometri, cu duşmanul după el, apropiindu-se de un pod, mimă pierderea direcţiei, ieşi de pe
carosabil, deschise portiera şi se aruncă afară, ascunzându-se printre tufişuri. Înainte de a ateriza în râu, automobilul sări în aer.

- L-am pierdut! strigă Albert.

- Nu l-am pierdut, spuse hidrotehnicianul-şef. E destul de versat, dar şi-a improvizat o explozie atât de puternică, încât malul pe care s-a aruncat a alunecat în apă, împreună cu el. S-a salvat cu greu, agăţându-se de rădăcina unui arbore dislocat. Are avantajul că mai posedă un pistol de rezervă. Priviţi! Chiar acum scoate cartuşe dintr-o învelitoare
impermeabilă, îl încărcă şi se aşeză la pândă. Necazul e că ştiu şi ceilalţi trucul cu maşina aruncată în aer, oricine ar fi aceştia.

- Nu cred că şi-a aruncat maşina în aer, spuse inginerul. Aţi văzut şi voi că nu avea
când să pună explozibil. Nici nu avea de unde să-l ia. Am fost tot timpul cu ochii pe
ecran. Cred că bomba era deja în automobil şi era amorsată. A avut mare noroc. Încă trei secunde, şi era mort.

- Ne-am găsit un om foarte urmărit, spuse secretara şefului hidrotehnicienilor. N-ar fi mai bine să-l aducem pe aerodină şi să plecăm de aici, înapoi, spre Ioza?

- Nu. Dacă a avut norocul să scape încă o dată de un pericol iminent, e om providenţial. E omul nostru, spuse şeful.

- Ştim că eşti acolo! auziră un glas din difuzorul calculatorului, ca un ecou al ultimelor cuvinte ale lui Alanin.

- Şi, la ce vă foloseşte?! îl auziră pe Robert Caran.

- Păi, cum să nu ne folosească? se auzi vocea. Acum, după ce ţi-

a sărit maşina în aer, nu mai ai unde fugi. Te putem spulbera. Ai face bine să te predai!

- Nu era maşina mea, spuse locotenentul. Am împrumutat-o de la oamenii voştri. A fost o neînţelegere.

- Nu e nici un om de-al nostru prin zonă. Noi, cei din maşinile astea două, suntem toţi.

Atât Robert, cât şi cei aflaţi pe navă, distinseră cu greu, prin perdeaua de ploaie, cinci bărbaţi înarmaţi cu pistoale automate, înşiraţi pe malul înalt al râului.

- Zău?! Nu sunteţi agenţi ai A.P.A? întrebă poliţistul.

- Bineînţeles că nu. Suntem de la Asociaţia de Monitorizare a Afişelor. - Ce e asta?

- O organizaţie neguvernamentală, spuse agentul asociaţiei.

- Cei de la care am luat automobilul spuneau că apără afişele. Voi sunteţi de la o organizaţie care le monitorizează. Care e diferenţa?

- Noi avem grijă să nu umple cei de la A.P.A. oraşele cu afişe pregnant electorale. Se face o urâtă campanie electorală mascată.

- Mare scofală! spuse locotenentul.

- Ne dăm seama că, dacă n-ai auzit de agenţia noastră, ai picat în joc din întâmplare,
dar nu trebuie să vorbeşti aşa despre ceea ce nu cunoşti. De când s-a scos politica în afara legii, era normal să apară şi o agenţie de monitorizare a afişelor, cum este a noastră.
Suntem o necesitate obiectivă firească, apărută ca o reacţie împotriva celor care se
încăpăţânează să facă politică. Politica nu duce la nimic bun. E sâmburele demagogiei şi îmbogăţirii fără merit.

Robert ieşi dintre tufişuri şi scoase insigna de agent al forţelor de ordine.

- Nu e omul căutat de noi, spuse un al doilea, îndreptând fasciculul luminos al unei lanterne către poliţist.

- Omul căutat era negru şi se numea Edmund Dored? - Sigur.

- Voia să mă aresteze şi l-am ucis, spuse Caran. Celălalt a fugit. - Fără maşină, nu poate ajunge departe. Îl prindem noi.

- O fi fugit cu vreo maşină de ocazie.

- Prea puţin probabil, spuse primul agent A.M.A. În afară de tine, n-a plecat şi n-a
venit nimeni la motel, în noaptea asta interminabilă. Acesta e drumul; un drum secundar,
departe de autostradă. Dacă nu te apucai să tragi în noi, rezolvam mai din timp confuzia.

- Dacă nu mă opream să trag în voi, mergeam înainte până săream în aer.

- Şi aşa, ai luat-o la sănătoasa până a sărit maşina în aer. Dacă nu te opreai să tragi în noi, îţi spărgeam roţile, vedeam că e o confuzie şi te trăgeam de acolo. E de mirare că ai scăpat. Ai văzut

cât de puternică a fost bomba? Noi am pus-o. Ea se adresa membrilor unei agenţii concurente, nu ţie.
- Chiar aşa, cine eşti tu şi ce cauţi aici? interveni al doilea agent. - Sunt Robert Caran, ofiţer de poliţie. Nu vedeţi insigna?
- Poate fi falsă.
- La ce mi-ar folosi să vă arăt o legitimaţie falsă?
- Nu avem voie să omorâm poliţişti, spuse primul agent.

- Puteam să fiu orice. Aşa îi trataţi voi pe aceia care vă ajută, eliminându-vă duşmanii?!
- Nu ştim, poate minţi. Poate ai furat maşina fără să fi ucis pe cineva.
- Nu l-am ucis pe negru ca să-i iau maşina, ci pentru că s-a dat la mine. Automobilul l-am luat pentru că am uitat la motel cheile de la maşina mea, spuse locotenentul.
- Dacă nu eşti de la agenţia noastră, ce ai avut cu ei?
- Ce au avut ei cu mine, vrei să spui. Fiind cam băut, am tras cu pistolul într-un afiş. Nu le-a plăcut asta.
- Bravo! Felicitări! spuse cel de-al doilea agent al A.M.A.
- Nu trebuie să mă felicitaţi. Nu era un afiş electoral.
- Nu poţi să ştii. Numai noi putem şti ce este electoral şi ce nu. Avem aparate speciale cu care putem pune în evidenţă şi cel mai subţire iz electoral. Nu dăm greş niciodată. Cei de la A.P.A. nu se pot ascunde de noi.
- Atunci, vă mulţumesc pentru felicitări şi la revedere!, spuse Robert simţind că îl ia cu frig şi cu frică.
- Vrei să te lăsăm aici?! se miră primul agent.
- E preferabil. Nu mai am încredere în nimeni.
- E bine şi pentru noi. Dacă nu te arestăm, pentru că nu avem nici un motiv să facem asta, te lăsăm aici. Nu ne permite regulamentul să luăm străini în maşină. Când ajungem în oraş, trimitem Poliţia după tine. Dacă nu eşti membru A.M.A., nu ai nici un drept să ucizi un agent A.P.A.
- Văd eu cum fac, spuse poliţistul.
- Până vine Poliţia să te adune, poţi alerga spre oraş. După o baie în râu, doar aşa te poţi încălzi. Asta, dacă nu cumva vrei să-ţi emitem noi o legitimaţie de membru al Agenţiei de Monitorizare a Afişelor. Pot să-ţi pun pe ea o dată anterioară, ca şi cum ai fi la noi de mai mult timp. În felul acesta, nici de furt nu mai poţi fi acuzat. De crimă, nici

atât.
- Nu, mulţumesc! Mă descurc eu.

- Foarte bine. Dacă te răzgândeşti, te aştept mâine după-amiază la sediul nostru. Acum, la revedere! În curând, se face ziuă şi mai avem o grămadă de bombe de pus. Ploaia asta sâcâitoare ne încurcă foarte mult.

Îi întinse o carte de vizită şi se sui în primul automobil, împreună cu cel de-al doilea agent. Ceilalţi trei agenţi A.M.A., care nu scoseseră nici o vorbă, se urcară în a doua maşină şi porniră după primii.

Robert se uită după autovehicule, până ajunseră dincolo de podul aflat în amonte, apoi îşi scutură capul şi se frecă la ochi. Nu-i venea să creadă că tot ce i se întâmplă este
adevărat.

Încercă să scoată petele de noroi de pe haine şi, neavând nici un succes, ieşi în drum şi se uită în ambele sensuri, prin noapte şi prin perdeaua deasă de ploaie, să vadă dacă nu trece, totuşi, cineva, apoi, pătruns de frig, o luă la fugă pe mijlocul şoselei.

După câţiva kilometri, se opri, cu respiraţia tăiată, îşi şterse de pe frunte picăturile de ploaie şi sudoare şi privi către oraş.

Fantomatic, clădirile se vedeau, dar, aşa cum remarcase şi atunci când privise din maşină, nu se zărea nici o lumină. Nu se vedeau decât două fascicule luminoase, care indicau apropierea unei maşini.

Îşi târî picioarele încă un kilometru şi, când auzi zgomot de motor, intră în primul pâlc de arbori de pe marginea şanţului şi se ascunse în spatele unui trunchi mai gros. Văzând că era o maşină de poliţie, probabil trimisă de cei de la A.M.A., ar fi trebuit să se liniştească, dar faptul că se oprise chiar în dreptul lui, îi mări şi mai mult suspiciunea, aşa că scoase pistolul şi aşteptă.

- Am venit să vă iau, domnule Caran! se auzi o voce de femeie.

- Ce vorbeşti? Li s-au terminat bărbaţii?! întrebă agentul, brusc amuzat, ieşind din ascunzătoare.

- Absolut deloc. Dacă vreau, pot fi extrem de dură. - Eşti singură?

- Sigur, spuse poliţista deschizând portiera din faţă . Cei de la A.M.A. ne-au transmis prin staţie că sunteţi obosit şi în stare de şoc, aşa că, pentru a vă spulbera orice urmă de suspiciune, l-am lăsat pe Gilbert, partenerul meu, să bea o cafea şi să mănânce o plăcintă. Am intrat acum o oră în patrulare.

Robert se urcă, trase portiera, ascunse pistolul şi se uită la ceas. - Nu crezi că ar fi trebuit să se facă ziuă?! întrebă.

- Ba da, răspunse poliţista şi porni maşina. Ieri, pe timpul ăsta, când am intrat în tură, era ziuă, dar ştiţi cum e toamna, ziua se scurtează văzând cu ochii.

- Nu e lumină în tot oraşul.

- S-o fi luminat de ziuă, iar celulele fotoelectrice or fi stins toate luminile din oraş. Blestematul acesta de întuneric o fi din cauza ceţei şi ploii.

- Ciudat, spuse agentul. Nu văd lumini nici la ferestre şi asta de acum câteva ore, când mă aflam sus, pe culmea unei coline.

- M-am sculat cu noaptea în cap, m-am îmbrăcat pe întuneric, să nu-i trezesc pe cei ai casei, şi am sărit în maşina de patrulare, care mă aştepta la scară, spuse poliţista. Nici eu nu ştiu ce să cred şi nici n-am ordin să cred ceva.
- Ce ordin ai?
- Să vă duc la sediu.
- Dacă n-ai fi femeie şi n-ai fi simpatică, aş scoate pistolul şi te-aş fi obliga să mă duci acasă. Sunt obosit şi vreau să dorm.
Trimiţând o femeie, forţele noastre de ordine
dovedesc faptul că au psihologi buni.
Poliţista nu spuse nimic şi acceleră, în scurt timp intrând în oraş.
Robert încercă să redeschidă conversaţia şi, lovindu-se de un zid al tăcerii, se uită afară. Oraşul se anima, oamenii alergau care încotro, dar întunericul era la fel de dens, amestecat cu ploaia la fel de deasă şi de atroce.
În faţa secţiei, un plutonier în uniformă îi deschise portiera, făcându-l să se simtă stânjenit.
- Ce are acesta? o întrebă pe femeie.
- Cred că a auzit ce ispravă aţi făcut, dar să nu vă aşteptaţi la cine ştie ce sumă de bani drept recompensă. Vă vor înainta în grad şi vă vor atârna vreo medalie în piept.
- Despre ce ispravă vorbeşti?!
- Despre lichidarea unui membru al A.P.A, spuse poliţista. Cei de la A.M.A ne-au făcut cunoscută toată povestea. Vor urla ziarele.
- Eu credeam că mă vor acuza de crimă.
- Sigur că vă vor acuza de crimă, dar toată lumea e de părere că aţi procedat corect şi, după ce veţi scăpa de acuzaţiile celor de la A.P.A, veţi reveni printre noi şi veţi fi repus în drepturile ce vi se cuvin de drept.
Robert nu mai avu timp să întrebe cum vine aia „veţi reveni printre noi” deoarece plutonierul, foarte politicos şi ferm, îi indica drumul.
- Ce faci, mă înveţi pe unde să merg şi pe unde să intru în sediul nostru?! râse ofiţerul.
- Nu mai este sediul nostru, spuse subofiţerul. Clădirea a fost

cedată Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor.

- Păi, văd că, deşi sunt suspect de pustii la ora asta, când ar trebui să fie pline de poliţişti şi delincvenţi, birourile noastre sunt tot aici.

- E o iluzie.

- Cum adică?! se miră Caran.

- Secţia noastră de poliţie a fost mutată în altă clădire, cu câteva străzi mai încolo, iar spaţiul acesteia a fost redistribuit de cei de la A.P.A.

- Cum să fie redistribuit spaţiul?! întrebă locotenentul, cuprins de o prevestire rea. Nu vezi birourile noastre?

- Ba da, dar A.P.A şi-a aranjat altfel birourile, în spaţiul ei, invizibil pentru noi. - Bună. Mi-a plăcut.

- Nu e nici o glumă, spuse plutonierul.

- Bine, bine! Cred că am să mă duc în biroul meu să-mi fac o cafea. Mă doare capul şi m-a ameţit de tot povestea asta. Nici când sunt beat mort nu percep realitatea atât de pregnant deformată.

- Realitatea nu e deformată deloc. Eu am primit ordin să vă duc în biroul şefului, unde vă aşteaptă un agent al celor de la protecţia afişelor. Probabil că vor să vă facă o simplă evaluare, înainte de a fi repus în drepturi. După ce vă predau, viu şi nevătămat, misiunea mea se încheie.

- Misiunea ta se poate încheia mult mai repede, spuse Robert. Nu-mi place să mi se traseze sarcini. Am spus că voi merge la mine în birou şi acolo voi merge.

Scoase pistolul, îl puse cu ţeava în fruntea plutonierului şi îl dezarmă.

- Nu se indică să mergeţi la dumneavoastră în birou, spuse subofiţerul. Acolo au instalat una dintre porţile de comunicare cu celălalt spaţiu.

- Nu eşti întreg la minte, se înfurie agentul.

- Dumneavoastră nu sunteţi întreg la minte. Vă periclitaţi inutil situaţia. Dacă intraţi în spaţiul lor, nu ştiu ce puteţi păţi, dar ştiu că e de rău. Dacă vă întâlniţi cu agentul, care ne aşteaptă, probabil, în biroul şefului, vă face evaluarea şi gata, puteţi să vă vedeţi liniştit de treabă.

- Nu vreau să mai aud nimic, se enervă Caran.

Îl închise pe plutonier într-una din celulele de tranzit de la parter

şi, mirându-se de
faptul că toate acestea erau goale, ca şi cum, în tot timpul nopţii, n-ar fi fost arestat nici un răufăcător, o luă agale, apoi urcă scara, până la etajul I, unde se găsea biroul său. Ideea unei cafele calde îl încânta.

Scoase cheile şi deschise uşa, păşind înăuntru. Când apăsă întrerupătorul, văzu că lumina nu se aprinde, iar podeaua unde se afla începe să cedeze.

Nu-şi dădu seama câţi metri căzu în gol, până în momentul când se lovi la cap, şi nici cât timp rămase inconştient. Îşi pipăi rana de pe frunte şi când vru să scoată o batistă,
văzu că haina îi dispăruse. Nu mai avea nici pistoale, îi luaseră şi cureaua. Dispăruseră şi cele două cuţite de vânătoare prinse de gambe. Dispăruseră chiar şi şireturile de la
pantofi, dar nu-şi amintea să-i fi făcut cineva vreo percheziţie. Nu-şi amintea decât
căderea, apoi un întuneric total.

- Profesionişti băieţii, se trezi Robert spunând.
Îl izbi un miros neplăcut, înţepător, de grajd şi percepu faptul că se mişcă ceva în jurul său, prin întuneric.
- Hei, tu! auzi o voce.
- Cine, eu?!
- Tu, bineînţeles, că doar nu eu. Tu ai fost adus acum. - Ce e cu mine? întrebă locotenentul.
- Ai dat de dracu'
- Ce noutate. Voi n-aţi dat de dracu'?
- Şi noi, dar noi avem avantajul că ne-am obişnuit să ne descurcăm pe întuneric, se auzi vocea. Vino mai aproape!
- Zău?! Spuneai că te descurci în întuneric. Eu, şi să vreau, nu pot să mă mişc; cred că mi-am luxat o gleznă.
- Atunci, ne va fi mai simplu cu tine.
- Nu înţeleg, spuse poliţistul.
- Cum nu înţelegi?! Nu ştii ce te aşteaptă?
- Bănuiesc faptul că, dacă am ajuns aici, nu mă aşteaptă nimic bun.
- Ne bucurăm că ai înţeles. N-o să ne mănânci tu pe noi, care suntem piele şi os. Te
vom mânca noi pe tine. Dacă vii de afară, eşti gras, solid, proaspăt. Nimic nu poate fi mai bun decât o bucată de carne proaspătă, spuse posesorul vocii din întuneric.
Pe ofiţer îl trecură fiorii. Nimerise între canibali.
- Acum înţeleg de ce mi-aţi luat cuţitele, spuse. - Nu ţi-am luat nici un cuţit.
- Nu mi-aţi luat voi haina, pistoalele şi cuţitele? - Nu. Aşa cum eşti, aşa ai ajuns, auzi vocea. - Sunteţi mulţi?
- Destul de mulţi.
- Poate nu mi-ai luat tu cuţitele. Poate le-a luat altul, presupuse Caran.
- Nu ţi-a luat nimeni nimic. După atâta timp de stat în întuneric, ni s-au accentuat alte simţuri. Simţim orice mişcare.
- Dacă nu aveţi cuţite, arme, ceva, cum mă omorâţi?

- Te lăsăm să adormi, apoi te sfâşiem cu mâinile, auzi locotenentul.
- Tu spui că sunteţi mulţi şi slabi, iar eu sunt singur, dar puternic. Mă pot da la voi şi vă pot omorî pe toţi.
- Imposibil. Nu vezi pe întuneric şi nici nu eşti adaptat, astfel încât să te descurci. - Ce căutaţi aici? întrebă Robert.
- Ca şi tine, la evaluare.
- La tine, evaluarea înseamnă recluziune?
- Ce ai vrea să însemne? întrebă vocea. Dacă ai intrat în conflict cu agenţii A.P.A., nu te poţi aştepta la nimic bun.
- Mie mi s-a spus că trebuie să mi se facă o evaluare, apoi mă aşteaptă avansarea şi chiar o medalie, nicidecum închisoarea într-un beci mizerabil.
- Nu suntem în nici un beci. Beciul Poliţiei, unde se găseşte arsenalul, nu a fost închiriat de agenţii protecţiei afişelor. Suntem închişi la parter.
- Deci, am căzut din biroul meu, aflat la etajul I, la parter, îşi dădu locotenentul cu părerea.
- Eşti ofiţer de poliţie?
- Sigur.
- Atunci, eşti cu atât mai delicios, mârâi posesorul vocii. Ce le-ai făcut celor de la
A.P.A.? Cu ce i-ai supărat?
- Le-am ucis un agent?
- De ce?
- M-a ameninţat cu pistolul pentru că am tras într-un afiş, spuse Caran.
- Noi, cei prezenţi, am rupt afişe. N-am ştiut că acestea sunt păzite de agenţi. - Nu crezi că suntem de aceeaşi parte a baricadei?!
- Suntem de aceeaşi parte a baricadei, dar nu avem un duşman comun. Baricada e prea
înaltă. Nu putem ieşi. La început, şi noi am crezut că evaluarea asta a noastră e un fel de
încercare, să vadă dacă avem nervi tari şi cum ne comportăm în stare de stres, că suntem

expuşi la teste, ca şoriceii. Poate că suntem supuşi la teste, dar în mod continuu şi absurd;
nu scapă nimeni. Nu e nici un regim de evaluare, ci de exterminare, auzi vocea.
- În orice închisoare se dă mâncare.
- Aici nu se dă. Suntem nevoiţi să ne mâncăm între noi.
- Şi, de ce nu vă mâncaţi între voi şi vreţi să vă daţi la mine? făcu Robert pe prostul.

- Ne mâncăm şi între noi, dar, când apare unul nou, îl mâncăm întâi pe el, să nu
slăbească. Şi apoi, nu putem avea încredere că nu ne-au trimis vreun spion sau vreun
provocator. Am avut din ăştia printre noi. Erau înzestraţi cu sisteme electronice de
orientare în întuneric şi tot felul de aparate de măsură sofisticate. Am prins unul, dar ne-a scăpat. Toţi cei care, la un moment dat, au dispărut dintre noi, cred că erau spioni.
- Înseamnă că există ieşiri.
- Se poate, dar noi nu am găsit nici o ieşire. Îţi dai seama?
Am avut timp destul să pipăim fiecare centimetru pătrat...Tu, în schimb, ai o ieşire; vei ieşi sub formă de aminoacizi şi acizi graşi.
Lui Robert i se făcu frică. Nu-şi dorea decât să fi adormit pe vreundeva, iar ceea ce i se
întâmpla să nu fie decât un coşmar şi, mai din timp sau mai târziu, să se trezească. În
ultimul timp, din cauza beţiilor, încurca destul de des realitatea şi imaginarul. La acest
lucru, se adăugau şi cărţile fantastice pe care le citise în ultimul timp. Nu înţelegea nici el
de ce începuseră să-i placă scrierile prin care tot mai mulţi autori încercau să culturalizeze
ştiinţa. Era posibil ca ştiinţa, în afară de multă, prea multă informaţie, să nu mai poată
oferi alte lucruri utile. Era posibil ca, în prea multe reviste culturale, oamenii de cultură să
vrea să prezinte ceea ce ar vrea să ne prezinte oamenii de ştiinţă şi nu ne prezintă, adică
eseuri despre prospeţime, cum să ne tratăm picioarele umflate de nesomn, dacă suntem
sau nu moleculele unei ierni primordiale şi altele. Îi plăceau şi cărţile la modă, şocante,
fluente, fără multe floricele, descrieri stufoase sau figuri de stil didacticiste, unde se

îmbinau în procente bine definite speculaţia ştiinţifică, meditaţia filozofică, politica şi sexul. Era posibil ca lecturile de tipul ăsta să fi fost specifice oamenilor singuri, cum era el. Dacă era adevărat ce afirma omul din întuneric, nu mai avea ce să spună. Ştia că, dacă adoarme, îl mănâncă ăştia. Dacă vorbea încontinuu, nu adormea, dar nu avea cu cine discuta. Ce să discute cu nişte canibali disperaţi?! Dacă ar fi avut pistoale, cuţite, ceva, să se apere, n-ar fi stat nici o clipă în cumpănă; i-ar fi ucis pe toţi. Încercă să se întoarcă pe-o parte şi nu reuşi; în urma căderii, îl durea tot corpul şi presupuse, după junghiurile care îl treceau, că era un sac de vânătăi, dar cel mai mult îl durea piciorul. Prin cap îi treceau înţepături fulgurante şi îl usturau ochii din cauza efortului de a vedea în întuneric.

O mână i se înfipsese în păr, iar o a doua îl apucase cu unghiile de braţ. Muşcă unul din braţe, auzi un ţipăt sfâşietor şi apucă strâns încheietura mâinii celui ce i se înfipsese în păr. Fu tras în faţă şi simţi o lovitură puternică în spate, apoi urmă o serie de lovituri în abdomen şi o durere cruntă îi fulgeră creierul. Unul dintre canibali îl muşcase de obraz, iar un al doilea îl apucase puternic de gleznă şi trăgea cu dinţii de pulpa piciorului.

Sparse câteva capete cu piciorul liber şi începu să lovească, în dreapta şi în stânga cu pumnii. Reuşi să se ridice în picioare, apoi căzu în genunchi sub greutatea şi loviturile adversarilor. Cu o ultimă zvâcnire, încercă să se ridice şi, cu lovituri puternice, să se elibereze, trăgându-se într-o parte. Se împiedică şi alunecă pe spate, lovindu-se cu capul de ceva dur, şi simţi miros de sânge; nu-şi dădea seama dacă al lui sau al celorlalţi. Lovea şi muşca tot ce atingea, dar mâinile şi gurile hămesite ale sălbaticilor erau mai multe.

Scoase un strigăt puternic; nu se putea şti dacă era un strigăt de luptă, un strigăt de durere sau un strigăt disperat.
- Vă rog să vă liniştiţi! auzi o voce din afund.
- Mă liniştesc pe dracu'! strigă, lovind cu mâinile şi picioarele, la întâmplare.

Văzu că se zbate zadarnic şi loveşte în gol, apoi, simţind că atacatorii se retrăseseră se mai linişti.
- Am murit?
- Nu, n-ai murit, dar te-am scos destul de greu din comă, îi răspunse o femeie. - Cine sunteţi şi ce vreţi de la mine?
- Suntem o agenţie onestă şi încercăm să vă inducem stări sufleteşti mai nobile.

Conştientiză faptul că vocea venită din adâncuri era a poliţistei care îl adusese până la uşa sediului Poliţiei şi încercă fără succes să deschidă ochii.
- Ce cauţi aici? întrebă.
- Aici lucrez. Sunt asistentă a spitalului Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor. - Şi vrei şi tu o ciozvârtă?

Cu mare greutate, deschise ochii şi văzu că nu se afla în cocina canibalilor, ci într-o cameră luminoasă, frumos mirositoare, mobilată ca orice rezervă de spital.
- Ce vis urât! spuse Robert. Ce-am păţit?

- N-a fost un vis. A fost o eroare. Nu trebuia să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu te scoteam la timp din mâinile neadaptaţilor înfometaţi, exista pericolul de a fi sfâşiat de viu.
- Mi se face frică.
- Nu trebuie să-ţi mai fie frică, spuse asistenta. Totul a trecut. Eşti aproape refăcut.

- Asta îmi trebuie. Un bărbat nu trebuie să aibă slăbiciune pentru femei, mai ales când este poliţist, încercă Caran să râdă şi simţi o durere puternică în piept.
- Te rog să mă scuzi că te-am minţit, dar eu sunt la ordinele A.P.A, nu la ordinele

Poliţiei. Dacă îl ascultai pe subofiţer şi luai legătura cu agentul nostru, care te aştepta în biroul şefului, nu se ajungea aici. Existau şi alte porţi de comunicare cu spaţiul asociaţiei.

- Suntem în spaţiul vostru?

- Sigur, spuse femeia.

Îi făcu o injecţie, îi ură însănătoşire grabnică, somn uşor şi surprize plăcute, apoi ieşi, brusc, fără să-i spună măcar „la revedere”. Bineînţeles că locotenentul înţelese că îi ura vise plăcute; nu înţelegea la ce s-ar fi putut referi „surprize plăcute”! Faptul că îi cădeau

pleoapele îl făcu să-şi dea seama că i se injectase un somnifer, dar îi era frică să adoarmă. Coşmarul prin care trecuse era încă proaspăt în minte, îi venea foarte greu să creadă că pericolul trecuse. Era cazat într-un spital al A.G.A., iar acestora le omorâse un agent. Nici agenta, asistenta sau ce-o fi ea nu-i spusese prea multe.

Se gândi că, orice s-ar întâmpla, avea nevoie de odihnă. Dacă mai încerca cineva să-l mănânce de viu, avea nevoie de forţă, ca să se apere.

Într-un târziu, nu mai rezistă şi adormi, iar când se trezi, i se păru că nu dormise decât o clipă şi avu, într-adevăr, o surpriză, dar neplăcută. Doi zdrahoni îl smulseseră din pat, îl luaseră pe sus şi îl ridicaseră în picioare, iar un al treilea le deschisese uşa.

După ce ieşiră, îl târâră de-a lungul culoarului, până la un lift şi urcară trei etaje. Ieşiră pe un alt culoar, o luară la dreapta şi intrară într-o încăpere asemănătoare acelora folosite de Poliţie la interogatorii. Îl depuseră pe scaunul din faţa biroului unde se găsea un tânăr cu halat alb şi ieşiră.

Fără să vrea, pe Robert îl pufni râsul.

- Nu trebuie să râdeţi, spuse tânărul. Nu suntem la Poliţie şi nu sunteţi adus aici pentru interogatoriu.

- Puteaţi să mă luaţi mai uşor, să mă lăsaţi să merg singur, nu să mă treziţi din somn şi să mă luaţi pe sus.

- Îmi cer scuze pentru brancardierii noştri. Sunt tineri şi entuziaşti.

- Puteau să mă lase să mă îmbrac, spuse poliţistul. Mă simt destul de bine şi mi se pare jenant să umblu în pijama pe culoare.

- Sunteţi încă sub observaţie şi, atâta timp cât ne aflăm într-un spital, se poate circula şi aşa.

- Sunteţi medic?

- Bineînţeles că sunt medic, spuse tânărul.

- Înseamnă că nu sunt prizonier. Spitalele nu ţin prizonieri. - Nu sunteţi prizonier. Puteţi merge unde vreţi.

- Vreţi să spuneţi că mă pot îmbrăca şi pot părăsi clădirea?! se

miră Robert.

- Puteţi părăsi clădirea, dar nu văd unde puteţi merge. Am închiriat acest spaţiu, iar poliţiştii nu au suportat ideea de a-şi desfăşura activitatea în acelaşi spaţiu cu noi şi s-au mutat în altă clădire. Cum nu cunoaşteţi porţile de comunicare, nu aveţi unde merge.

Chiar dacă ieşiţi din clădirea noastră, nu aveţi unde vă duce, iar dacă vă întoarceţi, vă puteţi pierde în structura labirintică a agenţiei şi spitalului nostru. Aici, trăim după alte reguli ale fizicii şi psihologiei.

- Înţeleg că sunt liber să mă învârt într-un spaţiu paralel. E ca o diferenţă între a nu pleca de aici decât mort şi a nu pleca de aici nici mort.

- Aţi înţeles perfect, spuse medicul.
Văzu că ofiţerul se uită lung la cutia de ţigări de foi de pe birou şi îl îndemnă să se servească.
Robert Caran luă havana, o aprinse, pufăi, îşi întinse picioarele şi îşi puse braţul liber pe spătarul scaunului, relaxându-se.
Ţigara putea conţine substanţe halucinogene, dar nu-i mai păsa. Adulmecând fumul
plăcut mirositor, îşi spuse că nimic nu putea fi mai halucinant decât ceea ce i se întâmpla.
Parcă citindu-i gândul, medicul comandă deschiderea unei uşi şi o tânără intră cu o tavă, pe care se găseau cafea, apă minerală, sucuri şi prăjituri de diverse feluri.
Locotenentul rase toată mâncarea care i se pusese în faţă şi se întoarse la havana lăsată pe marginea scrumierei. Pufăind mulţumit îşi aduse aminte de nefericiţii întâlniţi mai înainte şi de individul care îi spunea ceva de moartea prin înfometare la care erau supuşi prizonierii Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor.
- Aveţi uşi mascate în pereţi? întrebă.
- Avem.
- Până acum, v-am ascultat. Acum, după ce m-am hrănit şi mi-a dispărut şi mahmureala, sunt dispus să vă şi înţeleg.
- Voi începe cu sfârşitul, spuse medicul, aprinzându-şi, la rândul lui, o ţigară de foi. Noi, cei de la Asociaţia pentru Protecţia Afişelor, vă vom face afiş.
- Nu ştiu dacă trebuie să o iau în glumă. Presupun că nu vreţi să treceţi cu buldozerul peste mine.
- Presupuneţi corect. Nu văd ce am putea face cu o pictură suprarealistă din carne şi oase zdrobite. Vorbesc la propriu, nu la figurat, dar nici atât de „la propriu”. Vă vom studia cu multă atenţie şi vă vom transforma într-o pictogramă vie. După necesităţi, vă vom trage în mai multe exemplare.
Lui Robert îi fu frică să-l înjure în faţă, deşi ar fi dorit foarte mult să facă acest lucru.
Deveni foarte atent şi îşi înghiţi cuvintele, gândindu-se că era bine să tragă de timp. Nu se ştia, cum scăpase de agentul Dored, era

posibil să se ivească o ocazie şi să apară vreo altă oportunitate de evadare. Trebuia să aibă răbdare. Atunci când nu ai succes, viaţa e o
continuă aşteptare.

- Nu înţeleg, spuse. Îmi spui că pot să plec când vreau, apoi te răzgândeşti şi vrei să mă faci afiş?

- Teoretic, e imposibil să ieşi de aici, dar practic, toate căile de ieşire îţi sunt
disponibile, spuse medicul, ghicindu-i gândurile. Cu puţin noroc, poţi pleca, dar consider
că eşti mai protejat ca afiş decât ca simplă persoană. Dacă au loc acte de vandalism,
rămâi în memorie şi poţi fi reprodus. Vei fi, practic, nemuritor. Asociaţia noastră creează

afişe, pe care le apără cu toate mijloacele de care dispune. Agresorul ajunge în sala de triaj de la parter.
- Nu pot să înţeleg ce fel de nemurire e aia, dacă sunt făcut afiş, spuse poliţistul.
- Fabricăm afişe vii, gânditoare, un fel de oglinzi în faţa lumii exterioare. Unele firme cumpără, cu foarte mulţi bani, ilustraţii vii, pentru cărţi şi reviste. Îţi dai seama, astfel de afişe nu au legătură doar cu arta fotografică şi tipografică, ci mai mult cu genetica, biochimia şi medicina. Din cauza asta, ne aflăm într-un spital şi nu într-un hangar cu maşini de reprodus imagini statice.
- La ce folosesc toate astea?
- De exemplu, la spionajul modern, spuse medicul. Nu numai cel ce răsfoieşte o revistă se uită la o poză, ci şi personajul din poză la privitor.
- Dacă e închisă revista?
- Cel din ilustraţie scoate o mână, ridică filele revistei, o întredeschide şi priveşte afară. De auzit, aude oricum, dar e nevoie să se edifice asupra celui care vorbeşte.
- Când cel spionat aruncă, plictisit, cartea sau revista în coşul de gunoi..., încercă Robert să spună ceva.
- Dacă agenţii noştri nu sunt prin zonă sau ajung prea târziu, să salveze publicaţia, e o misiune ratată şi atât. Spionii salvaţi de dezastru sunt decupaţi şi puşi în catalogul eroilor. Cel mai bine rezistă cei din cărţi, acestea fiind mai bine păstrate, aşezate în rafturi sau înşirate în standuri. Rareori sunt folosite ca suport pentru ibricul de cafea.
- Firma de spionaj pierde banii.
- Firmele, de orice fel ar fi, de spionaj, electorale, de reclamă şi publicitate, teatru, film, sport sau cine ştie ce altceva, nu pierd banii. Dacă nu este salvat spionul, candidatul,
actorul sau sportivul, conform contractului, noi reproducem personajul, iar agenţia
beneficiară e mulţumită. Le dăm, în compensaţie, altă ilustraţie, pentru un număr viitor al revistei, spuse medicul.
- Interesant. Poliţia ştie?

- Dacă forţele de ordine ştiau ceva, ştiai şi tu. Presupun că nu eşti chiar ultima găină pe acolo. Şi apoi, chiar dacă am face dezvăluiri complete, Poliţia nu mişcă un deget. Ne aflăm în relaţii de colaborare. Ai uitat că Asociaţia pentru Protecţia Afişelor şi spitalul său se găsesc disimulate, chiar şi parţial, în acelaşi spaţiu cu cel al fostului sediu al forţelor de ordine, închiriat de noi? Dacă le spunem că există un spaţiu paralel, suflet al spaţiului genetic al tuturor afişelor, ne iau drept nebuni.

- Nu v-au luat la ochi nici cei de la crima organizată? întrebă locotenentul.

- Ne-au luat în râs. Cei de la crima organizată se ocupă mai mult cu organizarea crimei decât cu combaterea acesteia. Au făcut mai multe razii în spaţiul redistribuit, mai ales la etajele superioare ale clădirii forţelor de ordine, dar, se pare că nu au avut nici un interes

să vadă ce se ascunde în spatele unui spital. N-au găsit nimic. Structura noastră paralelă
se găseşte pe verticală, are mai multe etaje decât clădirea Poliţiei, pentru care plătim
chirie, şi are o formă geometrică absolută. Formele geometrice absolute sunt
nedetectabile de simţurile comune ale raselor cunoscute sau de aparatele de măsură
uzuale.

- Baţi câmpii. Ce formă nedetectabilă? Nu sunteţi adăpostiţi într-o clădire ca toate clădirile, de formă paralelipipedică?!

- Nici măcar trapezoidală, triunghiulară, cilindrică sau de alt fel, spuse medicul.
Spitalul nostru are o formă geometrică pe care n-o cunosc nici eu. Forte puţini ştiu câte
ceva despre formele absolute. Arhitecţii cunosc forme geometrice care trec neobservate.

Făcându-se că a înghiţit gogoaşa, Caran luă o faţă care mima interesul şi îl întrebă cum e posibil să fie fabricate ilustraţii vii.

- Foarte simplu, spuse tânărul. Echipa noastră de cercetători a pornit de la ideea că
hazardului i-au trebuit miliarde de ani să creeze omul. Multitudinea de elemente de
hazard poate fi văzută, de departe, ca evoluţie. Finalul, se ştie, au fost formele vii,
specifice planetei noastre. Gândind astfel, specialiştii Asociaţiei noastre s-au aplecat,
fiecare, în conformitate cu specificul meseriei lui, şi au încercat obţinerea unei forme noi
de viaţă, necunoscută până acum. Au pornit de la descoperirile geneticianului Craig
Venter, care a început prin a crea, in vitro, o modestă bacterie, un genom minimal, şi au
mers mai departe. Avem tehnică informatică de ultimul tip, mult mai eficace decât ce are

Institutul de Cercetări ale Genomului din Rockville. Craig ne-a luat mulţi bani pe însemnările sale, dar n-a fost în stare să răspundă la întrebarea: „care sunt instrumentele moleculare necesare şi suficiente pentru a obţine viaţă?”. Noi am reuşit, iar el nu va şti niciodată acest lucru.
- De ce afişe? De ce nu statui?
- Am încercat, dar nimic din ce am făcut tridimensional n-a rezistat. Pentru bidimensional, am luat modelul simplu al ecranului-tablou. O nouă generaţie de televizoare, construite după tehnologia „plasma adressed liquid crystal”, ce se agaţă pe perete, ne-a dat ideea combinării ecranului cu plasmă şi a celui cu cristale lichide. Consumul de energie este mai mic şi luminozitatea perfectă.
- Afişele consumă energie? întrebă Caran.
- Sigur. Totul consumă energie. Noi am luat principiul vaselor aneotropice şi am construit motorul eolian. Mai pe înţeles, orice pală de vânt sau curentul produs între două uşi deschise produc energie. Am folosit şi ultimele descoperiri din psihotronică. Punem o poză într-o maşină psihotronică şi, printr-o antenă Saddok, amplificăm şi transmitem fluxul telepatic. Nu facem asta pentru a elimina persoana, ci pentru a o recrea, deocamdată, doar bidimensional.
- Ştii, eu mă ocup mai mult cu ordinea, râse poliţistul.
- Mă scuzi! N-am vrut să creez dezordine în mintea ta. De fapt, nu trebuie să te ocupi nici măcar de dezordinea pe care o ai în minte.

- Nu ar fi mai bine să mă recrutaţi ca agent A.P.A?
- Eu nu m-aş opune, dar cred că ar fi o greşeală, spuse medicul. S-a hotărât să fii făcut afiş, iar eu nu mă pot opune. Nu sunt nici măcar o piesă dintr-un angrenaj vast, ci o
simplă moleculă dintr-o piesă.
- Cine a hotărât asta?
- Nu trebuia să ia cineva decizia. Ai trecut cu bine prin sala evaluărilor. Să fii mulţumit că nu te-au mâncat ceilalţi infractori.
- Stai, aşa, faţă în faţă, cu mine şi nu ţi-e frică. Puteam să sar şi să te strâng de gât, spuse locotenentul.
- Eşti invitatul meu.
- Vorbesc serios. Nu suport să-şi bată nimeni joc de mine. - Nici noi nu suportăm să ni se ucidă un agent.

Robert sări la medic şi, într-o secundă, îi suci gâtul, aşteptându-se ca acesta să nu mai mişte. La antrenamente, n-a avut niciodată ocazia să omoare pe cineva prin sucirea
gâtului, dar i se prezentaseră o grămadă de filme, unde se vedea efectul imediat. Cu faţa întoarsă în spate, vădit amuzată, creatura zâmbea larg.
Se ridică în picioare şi îşi prinse capul cu mâinile; rotindu-l, îl puse la loc. - Ce eşti?! întrebă ofiţerul.
- Robot de ultimă generaţie.
- N-am auzit să se ajungă aşa departe cu cercetarea din domeniul roboticii. Despre oameni făcuţi afiş, nici atât.
- Poliţiştii află ultimii, dar, spre deosebire de alţi oameni din serviciul păstrării ordinii, ca afiş, tu vei putea să străbaţi o perioadă mai lungă de timp chiar şi decât un robot.
Nimeni nu ştie că un afiş este o structură electronică vie, formată din unităţi de memorie invizibile cu ochiul liber. Dacă optezi pentru o variantă electorală şi convingi o masă
mare de oameni să te aleagă, e posibil să se ajungă chiar la decizia de a fi restructurat în varianta pe care o prezinţi acum. Dacă eşti ales, de exemplu, preşedintele Pământului,
trebuie să exişti, să ţii discursuri, să faci şi să primeşti vizite, să fii prezent la recepţii, la convorbiri oficiale, la depuneri de coroane de

flori, la dezveliri de statui sau, de ce nu,
chiar la dezveliri de afişe, spuse robotul.

- Înţeleg că vreţi să mă faceţi afiş, că vreţi să împânziţi planeta cu chipul meu, iar oamenii mă aleg pe mine preşedintele globului. De ce neapărat pe mine?!

- Mai multe firme de promovare electorală sunt interesate de persoana ta şi vor să
participe la licitaţie. Nu ştiu ce criterii au şi nici nu mă interesează, dar umblă un zvon că
mai multe partide te-ar fi monitorizat şi te consideră o persoană providenţială. Dacă am
înţeles eu bine, eşti căutat chiar şi de un partid de pe o altă planetă. Ca om, eşti prea
fragil. Nu poţi rezista; o campanie electorală este ceva ucigător. În felul ăsta, s-au gândit

să se folosească doar de imaginea ta. Dacă te dovedeşti a fi providenţial, cum se afirmă, vin şi cu o comandă de sinteză a unei clone. Ne luăm şi noi banii, are şi partidul respectiv un preşedinte mai rezistent la intemperii şi toată lumea e mulţumită.

- Cred că te-am dereglat, când ţi-am sucit gâtul, spuse Robert.

- Nicidecum. Ceea ce îţi spun este purul adevăr. Un robot, oricât de perfecţionat, nu poate cuprinde toate nuanţele dintre adevăr şi minciună.

- E cam greu de crezut. Chiar şi un poliţist de sinteză, rămâne tot poliţist. E greu de crezut că se va lipi politica de el, mai ales acum, când tot mai multă lume e de părere că politica ne-a dus la dezastru şi se preconizează scoaterea sa definitivă în afara legii.

- Nu e deloc greu de crezut, spuse robotul. E purul adevăr. Dacă eşti în vizorul mai multor agenţii electorale, trebuie să fii o entitate extrem de importantă.

- Când te găseşti în faţa unui om mare, ar trebui să te ridici în picioare, când stai jos, încercă ofiţerul o glumă.

Bulversat de ilogica frazei, robotul nu reuşi decât un rânjet şi se prinse cu mâinile de marginea mesei.

- Dacă nu se dărâmă zidurile pe tine, celebritatea pe care ţi-o vom aduce nu va fi altceva decât un secret, atât de bine păstrat, încât să-l ştie toată lumea, spuse şi se ridică în picioare. Ca să folosesc o metaforă, prin descoperirea afişelor de care îţi vorbesc, cercetătorii noştri sunt primii lansatori pe piaţă ai spray-ului cu miros de bani.

- După încercările prin care am trecut, un cutremur îmi mai lipsea, spuse Robert, simţind că se zgâlţâie clădirea.

- Nu e cutremur. Senzorii îmi indică faptul că o greutate enormă s-a aşezat pe spital şi îl turteşte. Vom fi striviţi. Clădirea nu e proiectată să reziste la o presiune aşa mare.

- O fi vreun obiect zburător neidentificat? râse poliţistul.

- Asta şi e, spuse robotul medic.

Făcu un semn către o cameră de filmat, ştiută doar de el, şi se deschise o uşă nebănuită,
alta decât cea prin care i se adusese prizonierului mâncarea, apoi intrară doi zdrahoni,

Caran nu îşi dădea seama dacă erau namilele care îl aduseseră, dar un lucru era sigur; îl luaseră pe sus.

- Dacă nu se prăbuşeşte clădirea, îl duceţi în sala de metamorfoză, spuse medicul, iar unul dintre brancardieri încuviinţă, făcând o plecăciune.

Când încercă să opună rezistenţă, ofiţerul primi un pumn în faţă.
Ameţit, fu apucat de păr şi de pijama, simţind că e târât, pe
cimentul lucios al culoarului, într-o direcţie
necunoscută.

Capitolul IV

- Ce se întâmplă? întrebă hidrotehnicianul-şef.
- Nu ştiu, spuse inginerul arătând ecranul calculatorului portabil. Suntem prea departe. - Dacă nu a mai avut vreun conflict, atunci e bine. Îl găsim noi.
- Cu un om ca ăsta, nu poţi să ştii niciodată. E foarte violent. A părăsit maşina de patrulare şi a intrat în sediul Poliţiei, împreună cu un plutonier. Nu ştiu ce au vorbit, dar l-a ameninţat cu pistolul şi l-a închis într-o celulă. După asta, a urcat la etajul 1 şi a intrat în biroul lui, după cum scrie pe tăbliţa de pe uşă. A încercat să aprindă lumina şi, văzând că nu se aprinde becul, a apelat la lampa aia cu acumulatori, pe care şi-a pus de o cafea. Pe Pământ, mai ales prin birouri, se folosesc instalaţii empirice de fiert cafeaua, alimentate de la tot felul de surse de energie electrică. Nu sunt automate de sinteză a cafelei peste tot.

- Priviţi senzorul ăsta! spuse secretara particulară a lui Alanin. Prizele îi merg. Asta înseamnă că i s-a ars becul şi nu ştie.

- I s-a ars becul, şi la propriu, şi la figurat. În loc să aibă grijă de cafea, s-a pus pe fotoliu, cu capul pe birou, şi a adormit.

- Dacă doarme, înseamnă că nu mai pleacă şi ne dă timp să remediem defecţiunile, spuse Albert.

- Nu prea, spuse inginerul. Lucrul ăsta era valabil dacă nu uita drăcia aia de făcut cafea în funcţiune. Aşa, pericolul de incendiu e iminent şi nu putem face nimic. Biroul e mic şi plin cu vrafuri de dosare.
- N-are instalaţie automată de stins incendiu?
- Nu.

- Dacă simte miros de fum, intervine vreun coleg, din vreun birou alăturat, spuse Hosman.
- Deşi e ora când trebuie să înceapă programul, sediul Poliţiei e

aproape gol. - Ce Poliţie mai e şi asta?! întrebă Dieta.
- Poliţie subfinanţată, presupun.

- Norocul nu-i părăseşte pe cei buni, spuse Mel Alanin. Mi s-a comunicat că învelişul e gata, aşa că avem invizibilitate. Putem renunţa la ploaie şi la perdeaua de nori. În
condiţiile unei vizibilităţi perfecte, într-un minut, suntem acolo.
- Unde să le spun să coboare? întrebă inginerul.
- Pe clădire. Aşezăm nava pe acoperiş, trimitem o echipă la etajul 1 şi îl salvăm.

Văzură cum norii din jur se destramă şi cum dispar şuvoaiele de apă de pe pereţii
„acvariului”. Deşi era noapte, din cauza proiectoarelor şi farurilor navei, vizibilitatea din jur era foarte bună.
- Ne vedem de departe, spuse Dieta.
- Nu ne vede nimeni, spuse inginerul. Nu percepem decât noi lumina emisă de navă.
Privirǎ înapoi spre motel şi îl văzură altfel decât scanat şi prezentat pe ecran, cu tot ce era în el, secţionat şi cu tot felul de indici sau săgeţi indicatoare. Deşi trebuia să fie o dimineaţă senină şi caldă de toamnă, oraşul era cufundat în întuneric. Luminile care îl punctau, erau foarte rare.
Traversară râul şi, urmând firul autostrăzii, ajunseră în faţa sediului Poliţiei, apoi
urcară la mare înălţime. Privitorii se uitară în jos, spre acoperişul clădirii, şi înţeleseră că va avea loc o aterizare verticală.
Deoarece aerodina se lovise cu partea inferioară de un obstacol invizibil, nu mai avură timp să comenteze. Zguduiţi zdravăn şi aruncaţi în toate părţile, atât cei prezenţi în lentila invizibilă, cât şi echipajul sau membri de partid de la nivelele superioare ale aerodinei fură integraţi în sistemul de salvare pentru cazuri de avarie. Mici capsule elastice, sferice, programate dinainte, rezistente la foc sau la orice alt fel de agresiune mecanică, se repeziseră să-i salveze pe cei rămaşi în viaţă. Străbătură ţesătura materială contorsionată a navei şi structura invizibilă a ceea ce mai rămăsese din spitalul A.P.A., lovit şi făcut praf, apoi ieşiră, zburând până la distanţa unde orice pericol era exclus.
Fiecare capsulă înghiţise câte un supravieţuitor, depărtându-se de incendiul care se
produsese şi de exploziile ce urmaseră acestuia. Ejectate din mijlocul locului unde se
produsese catastrofa, mii de astfel de capsule zburară în toate direcţiile şi, odată ajunse pe sol, se desfăcură în două emisfere, eliberând oamenii.
- Te-a luat din somn, râse Albert, văzându-l pe Robert Caran în

apropiere, îmbrăcat doar într-o pijama.

- Nu m-a luat deloc din somn. M-a salvat din mâinile unor dobitoci. Când am văzut că unul dintre paznici e lovit de o placă desprinsă din tavan, am smuls cuţitul celui de-al doilea şi i l-am înfipt drept în inimă. După asta, m-a răpit o capsulă din asta. Interesantă invenţie; trece prin orice. Nimic nu ar fi putut rezista la aşa explozie. A sărit în aer tot arsenalul forţelor de ordine.

- Noi am fost aruncaţi în aer de explozia motoarelor şi combustibilului aerodinei,
auziră vocea soţiei fostului conducător al partidului, care tocmai se ridicase şi se apropia de cei doi, scuturând praful de pe rochie.

- Dânsa cine mai e?! întrebă ofiţerul.

- E Dieta Melior, soţia fostului conducător al partidului nostru, spuse Hosman şi făcu prezentările.

- Zău?! se miră poliţistul. Ce partid?

- Nu avem încă un nume, dar, când lucrurile vor intra pe făgaşul normal, îi vom da un nume.
- Sunteţi o organizaţie politică subversivă?
- Nu. Suntem un partid venit de pe altă planetă.

Hosman îi povesti, în câteva cuvinte, epopeea partidului de export, începând cu urcarea lui întâmplătoare pe aerodină, continuând cu aventurile de pe planeta Ioza şi terminând cu moartea lui Melior, intrigile soţiei preşedintelui interimar, plecarea, drumul prin spaţiu şi aterizarea dezastruoasă pe ceva invizibil.
- Îţi baţi joc de mine, spuse poliţistul.
- De ce, mă rog?!
- Până la un punct, cunosc tot ce mi-ai povestit. A apărut o carte în care un nebun, unul Albert Holdman sau Hosman imaginează ceva în legătură cu un partid, unde face tot felul de speculaţii tehnico-ştiinţifice, politice şi filozofice, împănate cu picanterii sexuale şi de limbaj. Cartea nu are succes, însă, şi asta nu din cauza stilului, care e savuros, ci din
cauza conţinutului şi ideii cu partidul. Mare curaj trebuie să aibă omul. Pe Pământ, mai mult sau mai puţin oficial, politica nu mai este agreată; mulţi considerând-o cauza tuturor relelor, în unele zone, fiind chiar interzisă.
- Eu sunt nebunul de care vorbeşti.
- Cum adică?!
- Eu sunt Albert Hosman, scriitorul.
- Nu se poate.
- Ba se poate.
- Asta, aşa-i, admise locotenentul. Capsulele astea, care ne-au salvat, sunt în măsură să mă convingă. Noaptea asta, care nu se mai termină, accentuează nota de mister şi dă o undă de autenticitate oricărui scenariu. Dacă n-ar fi luminile de la jumătăţile sferelor, care ne-au adus până aici, ne-am da cu degetele în ochi.
- Noi vedem, interveni Dieta.
- Glumiţi.
- Deloc. Avem un ochi electronic informaţional. Acesta ne

permite să vedem pe întuneric.
- Păreţi oameni normali, spuse Caran.
- Suntem normali. Prezenţa unui ochi artificial, că e format din pico sau nano-piese şi lentile, că e format din substanţe de provenienţă organică, nu ne transformă în androizi.
- Nu mă refer la asta. Poveştile voastre, în mod normal, sunt incredibile, cum incredibil e şi romanul lui Hosman, unde se găsesc unele lucruri povestite de voi, parcă imaginate

de o minte nebună. Necazul e că astfel de lucruri neobişnuite. Mi s-au întâmplat şi mie lucruri neobişnuite. Era să fiu mâncat de nişte neadaptaţi, iar asta e nimic pe lângă faptul că un tâmpit, care s-a dovedit a fi robot, voia să mă facă afiş, la propriu, nu la figurat.

Le povesti cum căzuse printr-o poartă de comunicare cu un alt spaţiu, unde o asociaţie de protecţie a afişelor disimulase toate birourile sediului Poliţiei în partea inferioară a sediului şi spitalului ei; trecând prin podeaua biroului său, care cedase sub greutate, se trezise la parter, în întuneric, alături de nişte neadaptaţi, aflaţi, după spusele unuia dintre ei, „la evaluare” prin înfometare. Povesti cu lux de amănunte toate senzaţiile pe care le încercase atunci când canibalii disperaţi se repeziseră la el să-l sfâşie cu unghiile şi să-l mănânce, apoi le spuse despre trezirea sa din leşin, undeva, la un etaj superior, într-o cameră de spital, şi despre discuţia absurdă cu un medic, ce se dovedea a fi un simplu robot de ultimă generaţie. Din discuţia cu robotul, reieşea că Asociaţia voia să-l transforme în ilustraţie vie şi să-l vândă unei agenţii electorale sau cine ştie cui altcuiva.

- Povestea ta explică multe lucruri, dar încurcă şi mai multe, spuse Albert. Înţeleg că spitalul celor de la A.P.A se găseşte doar parţial în acelaşi spaţiu cu fostul sediu al Poliţiei.

- Sigur. Robotul spunea că sediul lor avea o formă geometrică absolută şi, din cauza asta, era perfect nedetectabilă de simţurile noastre comune sau de aparatele uzuale.

- Din cauza asta, vrând să punem nava pe acest sediu vizibil al

Poliţiei, ne-am lovit de etajele superioare, invizibile, ale spitalului şi ne-am făcut praf, spuse femeia.

- Sigur, spuse ofiţerul. Ăştia, cu A.P.A. şi afişele lor, cu tot, deţin mijloace foarte moderne de disimulare.

- Chiar prea moderne. Ultima imagine pe care am avut-o despre tine era aceea a unui om obosit, care a adormit cu capul pe birou.

- Cum adică?! deveni Robert atent.

- Adică, după ceea ce am văzut noi pe ecran, capsula te-a salvat dintr-un incendiu, din biroul tău, unde ai adormit, în timp ce îţi dădea cafeaua în foc, nu de pe culoarele unui spital.

- Cred că ar fi bine să-i dezvăluim tot adevărul, spuse Dieta.

Îi povesti, în câteva fraze, despre calculatorul miraculos al inginerului aerodinei şi despre performanţele tehnice ale acestuia.

- M-aţi urmărit?

- Sigur că te-am urmărit, spuse Albert. În cartea mea nu se specifică în ce scop am plecat spre Pământ?

- Ba da. Cartea se încheie cu plecarea voastră sau, mă rog, a acelor personaje să găsească nu ştiu ce conducător providenţial, un fel de mesia, de mântuitor al lumii, care să fie pus în fruntea partidului lor, spuse ofiţerul.

- Ei, bine, află că tu eşti omul pe care îl căutăm, spuse Dieta. Nici n-a fost nevoie să aşteptăm prea mult.
- Spunea şi robotul ceva, în sensul ăsta. Credeam că s-a stricat şi combină cuvintele,
aşa, să nu tacă. Mi-a spus că sunt căutat de mai multe partide pentru nişte calităţi de lider. Nu ştiu să am astfel de calităţi.
- Nici noi nu ştim prea multe despre tine, dar presupun că procesul evoluţiei tale este
încă în curs de desfăşurare, spuse Albert. Se face politică, în continuare, fără prea multă
cultură politică şi fără o elită cristalizată politic. Poate din cauza asta e nevoie de oameni cu abilităţi deosebite, luaţi de la zero. Să apari în faţa oamenilor, cum a apărut actualul
conducător al Pământului şi să strigi: „Nu râdeţi, domnilor, sunt eu, preşedintele
Pământului!" sau „Dragi concetăţeni, nu vi se mai pregăteşte ceva! Vi se pregăteşte
orice", mi se pare hilar.
- De ce aş fi eu mai providenţial decât alţii?! se miră locotenentul.
- Deoarece prezentul planetei noastre de baştină a fost şi este, tot timpul, în altă parte,
acolo unde trebuie să-l căutăm. S-a încercat salvarea prezentului prin ştiinţă, ştiindu-se că numai ştiinţa poate transforma minciuna în adevăr, dar nu s-a reuşit mare lucru. Noi ne
propunem să căutăm prezentul Pământului pe altă planetă, acolo unde, în final, suntem
obligaţi să ajungem. Din cauza asta, te-am căutat, să ne ajuţi. Este timpul politicienilor
nonconformişti, nu a unor politicieni conformi cu o realitate fumată. Se priveşte în sus de
mult prea de jos, nu de la o înălţime acceptabilă; omul de rând stă şi se întreabă cu ce se
împarte puterea, de nu ajunge şi la el. Trebuie să terminăm cu eternitatea puterii de-a se
întoarce cu fundul. Măcinat de demonul speranţei, omul n-a rămas decât cu şmecheria dea lua din viaţă doar ce este vin.
- Ce este viu.

- Ce spui? întrebă Hosman.

- Vreau să spun că nu te-ai exprimat corect. Ai vrut să spui „ce este viu”, nu „ce este vin”.

- Nu. Am vrut să spun exact ceea ce am spus: „ce este vin”. Omul n-a rămas decât cu şmecheria de-a lua din viţă doar ce este vin, adică din viţa-de-vie.

- Am înţeles „din viaţă”, spuse poliţistul.

- „Din viaţă” am şi spus. Era o butadă. Am comparat viţa, spirala pe care creşte strugurele, cu viaţa.

- Înţeleg. Nu e nici o tragedie. E un joc comic de cuvinte.

- Nu înţelegi nimic. Nimic nu este mai comic pe lume decât tragedia pământeană, spuse Albert.

- Asta, presupun, e tot o butadă.

- Sigur.

- Sunt de acord cu orice ai spune, dar cred că există un impediment în toate: ne pregătim de o viaţă mai bună, dar facem asta de o viaţă întreagă, spuse ofiţerul.

- Bravo! se entuziasmă doamna Melior. Începi să-ţi intri în mână, dar eu aş spune altfel: trebuie să pierzi o viaţă întreagă ca să simţi că trăieşti.

- Nu e rău, râse şi Hosman, numai că va trebui să-l apărăm; de atâtea laude, s-ar putea să nu mai rămână nimic din el.

- Ce să apărăm?

- Omul providenţial; s-ar putea să i se urce la cap.

- Nu cred că voi fi vreodată atins şi erodat de morbul vanităţii, interveni Robert. Văd cum, până şi premierul, în loc să se dea la fund, sare la beregată. Miniştrii, şi ei, vorbesc de o veşnicie; după aia, vorbesc despre altă veşnicie. Cel ce nu înţelege aceste lucruri, nici nu merită să înţeleagă ceva. Chiar şi presa e coruptă şi merge prost; am înţeles din cartea ta că ziariştii de pe Ioza procesează datele cu mult timp înainte ca acestea să aibă loc. Celor de pe Pământ, le-aş recomanda să scrie ce vor, dar nu le-aş da voie să vrea chiar tot ce scriu. Unele ziare au ajuns chiar la performanţa de a afirma că „lipsa de experienţă în mass-media constituie un avantaj”.

- Da, dar am citit că, pe Pământ, sunt popoare care pun în practică diferite invenţii, fără să le fi văzut vreodată, spuse femeia.

- Cum adică?

- Adică, în loc să cumpere licenţa de la vecini, unii reimaginează anumite lucruri, construiesc prototipul şi trec la producţie de serie. Ca design, nu arată ele prea bine, dar merg. Şi apoi, designul se schimbă zilnic; ce e, azi, la modă, aici,

mâine poate fi la modă, dincolo.

- N-am auzit despre popoarele astea, spuse locotenentul, dar am auzit cum, la unele popoare, medicii îi fac pe pacienţi să râdă.

- Ca ce chestie?! interveni Albert.

- Medicii despre care vorbesc fac pacienţii să râdă în speranţa că li se desfundă căile respiratorii, spuse Dieta.

- Am auzit de terapia prin râs, dar se aplica la bolile de nervi.

- Simplul fapt că, de când îl urmărim, într-un timp relativ scurt, a scăpat cu viaţă din mai multe încercări ne arată că acesta omul nostru, spuse femeia. Va trebui să fugim de o lume, unde prezentul nu e deloc plin de ceea ce ar trebui să fie prezent.

- Dacă ajung să fiu mâncat de tot felul de neadaptaţi sau să fiu în pericol de a fi făcut
afiş de o organizaţie de androizi sau ce-or fi ăştia, prezentul mă interesează prea puţin,
spuse Robert. Nu mă mai poate ajuta nici terapia prin râs. Dacă aş avea puterea executivă
a unui preşedinte, le-aş tăia şi viitorul, şi dreptul de-a râde. Aş întrerupe procesul care a

dus la teraformarea planetei noastre şi i-aş deconecta pe toţi de la acest odios sistem alimentar, apoi mi-aş trage un glonte în cap.
- Nu cred că va fi nevoie, spuse Hosman. Viitorul este luminos pentru că, din
perspectiva prezentului, nici nu există. Acum, sunt eu preşedintele partidului nostru, dar, în curând, tu vei fi conducător. Vei primi carnetul de partid cu numărul 1, caz în care vei avea destulă putere să deconectezi ce sistem vrei de la ce proces vrei.
- Cum adică „teraformare”?! sări Dieta ca arsă. Teraformarea cui?
- A Pământului, bineînţeles. Nu ştii ce e aceea o teraformare.
- Ba da, ştiu, dar nu înţeleg de ce trebuia teraformat un lucru tera-afirmat de la sine, cum este Terra, ca să mă exprim aşa.
- Chiar că sunteţi veniţi din spaţiu, spuse ofiţerul. Pentru a putea fi locuit de oameni, Pământul trebuia teraformat, ca orice planetoid, asteroid sau cum vreţi să-i spuneţi.
Pentru a se putea construi pe el şi pentru a putea fi transformat într-o staţie spaţială
modernă, trebuia întâi teraformat, dar, să ştiţi, tot ce s-a ataşat pe el, în ultimele milioane de ani, nu i-au schimbat caracterul terestru.
- Nu-mi vine să cred. Pământul este o planetă, un corp ceresc format natural, care se roteşte în jurul Soarelui, recită Albert. Cine să teraformeze şi să transforme un planetoid într-un satelit?
- Nu ştiu, spuse Robert. Totul se pierde în negura istoriei.
- S-ar putea să ai dreptate, spuse Hosman. Povestea cu spitalul acelei asociaţii, care a dezlocuit spaţiul unei clădiri a Poliţiei, ţine mai mult de filozofie decât de matematică.
- Asta e nimic pe lângă faptul că planeta, planetoidul, satelitul artificial sau ce-o fi nu se mai roteşte în jurul astrului incandescent, spuse femeia.
- Cum adică „nu se mai roteşte” ?! se sperie locotenentul. - Am înţeles că s-a blocat în spatele planetei Venus.
- Nu se poate.
- Ba se poate. Ar fi trebuit să se facă ziuă. Cred că suntem la prânz şi e tot întuneric. - Aveţi dreptate, spuse Robert, din ce în ce mai

agitat.
- Sper că nu se pune şi ăsta pe plâns, spuse Albert. - Cine să se pună pe plâns?
- Tu.
- De ce aş face asta? întrebă omul ordinii.
- Se pare că orice cataclism natural provoacă panică oricărui animal înzestrat, cât de cât, cu raţiune.

- Eu nu sunt animal înzestrat cu raţiune. Sunt poliţist. De când m-am născut, muncesc să devin om. N-ar trebui să pierd ocazia de a promova.
- Ei, dacă munceşti să devii om, nu o faci chiar de când te naşti, îl corectă Dieta.
- Ei, am exagerat şi eu puţin, să se înţeleagă mai bine cât am putut eu munci în viaţă.
Să faci parte din trupele de apărare a ordinii, e periculos. Nu e cea mai bună opţiune. Nici nu m-am căsătorit; pentru că nu am visat decât bani, nu am avut cum să întâlnesc femeia visurilor mele.
- Într-un final previzibil, va trebui să uiţi că eşti poliţist, spuse Hosman. Începând de acum, noi te considerăm omul providenţial şi banii nu vor mai fi o problemă. Tu eşti cel menit să desfiinţezi naţionalismul de prost gust. După desfiinţarea statelor şi instaurarea globalizării, naţionaliştii n-au încetat lupta. Au transformat-o, din luptă pentru libertate naţională, în luptă pentru libertate internaţională. Oamenii nu înţeleg nici acum de ce le-a fost atât de frică trupelor acestora să plece de pe teritoriul lor. Preşedintele în funcţie se comportă cu cetăţenii exact ca profesorul care muştruluieşte clasa de elevi, exact pentru defectele unor elevi absenţi de la oră. Consider că noi, cei plecaţi, suntem cei absenţi de la o aşa neconvenabilă lecţie. Nu vorbesc de mine, cel nimerit din greşeală pe aerodină, ci de membrii oneşti ai partidului. Te vom trata ca pe un potenţial conducător al formaţiunii noastre politice.
- Asta e vrăjeală, spuse poliţistul. Dacă presupunem că e real ce afirmaţi, ce vreţi de la mine?
- Misiunea noastră a fost să te găsim, cum, de multe ori, mi s-a

repetat, dar nu mi-a spus nimeni ce trebuie să facem în continuare. Presupun că vom fi nevoiţi, cu voia sau fără voia ta, să te ducem pe Ioza, acolo unde s-au pus bazele partidului nostru de import, dar nu văd cum. Nava noastră s-a făcut praf.

- Cred că ar trebui să începem prin a căuta ce a mai rămas din echipaj, spuse Dieta. În cazul în care există, nu ştiu unde se găseşte astroportul.

Priviră luminile slabe din depărtare şi presupuseră că acolo trebuia să fie oraşul Esper.

- Ar trebui să vedem incendiul produs de impactul cu acea clădire invizibilă. Au avut loc explozii colosale şi nu se vede nimic.

- Nu e foarte sigur. Focul în care arde o clădire invizibilă trebuie să fie şi el tot invizibil.

- Dacă ne aflăm în spaţiul nostru şi nu cel al Asociaţiei, spuse poliţistul.

- Dacă te-am salvat din birou, înseamnă că suntem în spaţiul nostru şi ar trebui să vedem focul ce urmează unor explozii. Dacă te-am salvat din spitalul A.P.A., înseamnă că ne găsim în alt spaţiu. Dacă nu se vede nici un incendiu, unde credeţi că suntem? întrebă Albert.

- În spaţiul celor care protejează afişele, logic, spuse Robert.

- Nu e relevant, spuse femeia. Nu ştim cât de repede arde focul.

- Chiar, dar un lucru e sigur; pe câmpul, dacă ne luăm după luminile resturilor de capsule de salvare, ăsta suntem doar noi trei, spuse Hosman.

- E bine că suntem doar noi, spuse Dieta. Însoţitorul ăla al tău mă călca pe nervi.

Căutară prin resturile electronice din jur şi văzură că sferele cu care zburaseră până acolo, fuseseră dotate cu tot ce era necesar, în caz de urgenţă. Găsiră lanterne, cu multe baterii de schimb, arme, haine, medicamente, o trusă electro-mecanică de prim ajutor şi mâncare, toate puse într-un rucsac.

- Eu nu mă îmbrac în combinezonul ăsta, spuse femeia.

- Nici eu, spuse Albert. Şi aşa, mă simt ca pe o planetă străină. Nu mai am nevoie şi de un costum de explorator stelar.

- Eu, vreau, nu vreau, trebuie să îmbrac, spuse ofiţerul, trăgându-şi combinezonul. N-o să merg în pijama.

- S-ar putea ca ăştia să-ţi folosească, îi spuse femeia, întinzându-i o pereche de ochelari pentru vedere în infraroşu.

Ofiţerul îşi puse ochelarii şi se întoarse, privind cu atenţie, în toate părţile, să se obişnuiască, într-un târziu, rămânând cu privirea aţintită într-un punct.

- Nu departe de aici, e o fiinţă vie. Seamănă şi nu seamănă cu un om.

- Trebuie să te hotărăşti, seamănă sau nu cu un om? întrebă Albert. După cum văd eu, ajutat de ochiul electronic, e o fiinţă prea mică să fie om.

- Nu ştiu. Uită-te şi tu! îi întinse locotenentul o a doua pereche de ochelari. - Nu-mi trebuie.

- Ia-i! Dacă nu te ajută, fi sigur că nu te încurcă, spuse locotenentul.

Caran privi şi, neştiind ce să creadă, se îndreptă spre locul unde ochelarii indicau o fiinţă vie. Când ajunse în apropiere de resturile unei a patra sfere, nu mai văzu nimic.

- Nu se mai vede, strigă.

- Văd şi eu, spuse Albert, ridicând emisfera căzută cu faţa în jos.

Când se aplecă să ia un al patrulea rucsac, văzu cum ţâşneşte un câine de sub semisferă şi îl muşcă de mână.

- A dracului javră! înjură el, căutând revolverul prin rucsac. Îl împuşc.

Găsi singurul buton disponibil al armei, aşezat pe partea laterală, astfel încât să poată fi apăsat cu degetul opozabil, şi trase, provocând o explozie neobişnuită.

- Chestia asta nu trage cu gloanţe, se miră.

- Nici armă cu sistem laser nu e, spuse Dieta. S-ar putea să fie o armă bazată pe
acroniu. Când au văzut că nu le mai merge comerţul cu armament, mafioţii au trecut pe producţie.

Deschise una dintre trusele de prim ajutor, îi injectă un vaccin polifuncţional şi îi bandajă mâna.

- N-am mai văzut arme din astea, spuse ofiţerul, trăgând la întâmplare şi provocând o explozie la fel de puternică. Avantajul e că sunt foarte uşor de manevrat.

- Aţi văzut, sferele au adunat tot ce a fost viu printre fiarele contorsionate, se miră femeia. Înseamnă că pe navă a fost şi un câine. Al cui o fi?

- Poate fi, la fel de bine, din agenţie sau din spital, spuse locotenentul.

- Lăsaţi câinele şi gândiţi-vă că n-ar fi deloc avantajos să fim singurii supravieţuitori! spuse Hosman. N-aş şti ce să fac.

- Mergem acasă, spuse femeia Să nu uităm că toţi trei suntem locuitori ai oraşului Esper!

- Vă vine uşor să vorbiţi, spuse Albert. Puteţi face orice doriţi. Voi nu aveţi microcipuri implantate în scoarţa cerebrală. Nu sunteţi controlaţi

- Mie mi-e indiferent unde mergem, spuse doamna Melior. Soţul meu e mort, copii n-
am, iar casa mea e închisă şi pustie.

- Şi eu sunt la fel de singur, spuse poliţistul.

- Eu am familie, dar sunt controlat de forţe oculte. Dacă greşesc drumul, sunt adus pe calea cea bună, iar calea cea bună e legată de tine, domnule Caran, şi de calitatea ta deosebită de a fi omul providenţial şi viitorul preşedinte al partidului.

- Presupun că e mai bine să fii preşedinte, decât să fii făcut afiş sau mâncat de canibali. - Presupui bine.

- Iau eu şi rucsacul din cea de-a patra sferă, care presupun că a salvat câinele, spuse
ofiţerul. Am o ţinută mai sportivă, iar bocancii ăştia sunt nemaipomenit de elastici. Parcă

zbor.
- Ia vezi, nu au un diapozitiv de reglaj, în funcţie de gravitaţie? spuse Dieta.

- Nu fac experienţe pe mine însumi. Faptul că pot să merg fără un efort prea mare îmi ajunge.

- Aveau dreptate aparatele de pe navă, să te indice drept omul potrivit să ne conducă, spuse Albert. Eşti prudent. Eu m-aş fi apucat să cercetez toate posibilităţile şi poate aş fi stricat bocancii.
- E nevoie şi de oameni ca tine, spuse poliţistul. Eşti iscoditor.

Îşi puse un rucsac în spate, îl luă pe cel de-al doilea pe umăr şi o urmă pe femeie. Aceasta pornise deja la drum, luminând cu lanterna.

- Dacă noi avem ochi informaţionali şi vedem prin întuneric, iar Robert are ochelari cu vedere în infraroşu, la ce ne mai trebuie lanternele? se întoarse şi întrebă.

- Poate îmi joacă feste imaginaţia, spuse Robert. Îmi tot trece o fiinţă prin faţa fasciculului luminos.

- Am văzut şi noi. O fi câinele.

- Avem un însoţitor, spuse ofiţerul.

- Nu se poate, spuse Dieta. Abia am scăpat de un însoţitor.

Povesti, în câteva cuvinte, ce era cu însoţitorul amintit, purtătorul de cuvânt, trimis de cine ştie cine, venit de capul lui, nu se ştia, care nu voia să plece nici în ruptul capului şi se erija într-o ciudată gardă de corp, precum şi despre misiunea lui de a fi ca un fel de umbră a lui Albert Hosman.

- În întunericul ăsta, e destul de greu să mai ai umbră, spuse poliţistul, îndreptând lateral fasciculul luminos al lanternei. E câinele acela; e mic, de nici zece kilograme, lăţos, alb, cu părul pe ochi, urechi pleoştite şi picioare scurte. E destul de vioi. Exploziile dinainte nu l-au stresat. Se ţine după noi.

- Mi s-a părut a fi ceva mai mare, spuse femeia. Dacă e câinele, i-aş da ceva de mâncare, dar acum, când abia ne-am întâlnit, e destul de suspicios.

- Şi speriat. Nici mie nu mi-a fost uşor să zbor cu sfera aceea, spuse ofiţerul.

Luându-se cu vorba, cei trei nici nu observară că străbătuseră, deja, câteva zeci de kilometri, apropiindu-se foarte mult de primele case, la ferestrele cărora se vedea lumină. Îşi dădură seama de aceasta când drumul le fu barat de un gard din sârmă, cum erau acelea, existente în istoria îndepărtată, care înconjurau lagărele de concentrare, unde îşi găseau sfârşitul adversarii politici.

Deoarece pancartele indicau faptul că e un gard prin care trece

curent electric, Albert scoase un obiect metalic din trusa utilitară şi îl aruncă.
- Gardul ăsta nu e sub tensiune, dar nici nu poate fi escaladat. E prea înalt.
- Nu e asta problema, spuse ofiţerul. Cu o mică explozie, se poate face o gaură cât toate
zilele. Problema e că orice gard reprezintă o îngrădire a libertăţii de mişcare. Mă
enervează orice obstacol, cât de mic, pus în faţa libertăţilor cetăţeneşti. O dictatură începe
prin a pune opelişti oricărei iniţiative şi sfârşeşte prin a educa oamenii în acest spirit,
astfel încât, nu mai trebuie să-i închidă nimeni, că îşi trag singuri garduri împrejurul lor,
să se apere de libertate. Mi se pare penibil să îngrădeşti accesul liber într-un oraş.
- Care oraş? întrebă femeia. Cred că ne-am depărtat de oraş. Îngrămădirea aia de case nu poate fi oraşul Esper.

- Nici nu suntem. Esper se găseşte pe câmpie şi primele dealuri submontane se găsesc
spre vest, la peste 200 de kilometri distanţă, spuse Albert. Nu am fost ejectaţi spre est, ci
în partea cealaltă. Mergând spre vest, nu am găsit oraşul, ci ne-am depărtat de el. Ce
facem?

- Fără un mijloc de transport, nu ne putem întoarce, spuse femeia.
- Suntem obligaţi să înnoptăm aici, glumi ofiţerul.

Aşezat de o parte şi de alta unei văi, pe versantele unor dealuri înalte, satul părea destul de mare, cu case din piatră, înghesuite unele în altele. Casele din lunca râului erau mai rare şi aveau curţi sau grădini vaste, cu arbori sau plante agăţătoare ce păreau luminate sau erau chiar luminoase.

- Ar fi bine să nu atragem atenţia, spuse Albert, căutând prin rucsac. Nu are rost să provocăm e explozie. Pe lângă asta, nu ştiu cu ce trag armele noastre, cu acroniu sau cu cine ştie ce, dar, cu orice ar trage, cred că e mai bine să economisim muniţia.

Se apucă să taie gardul cu un patent şi, exact în momentul când termină treaba, observă că femeia şi ofiţerul găsiseră o poartă şi intraseră. În plus, se întreţineau cordial cu un grup de oameni ai locului.

- Nu aţi făcut nici o brânză? îi luă o bătrână la rost. - Cum adică? întrebă locotenentul.
- Nu eşti Săndulea al lu' Hlagian, nepotul meu?
- Nu.

- Mi-a slăbit vederea. Nu mai văd aşa bine. Credeam că eşti idiotul de Săndulea. Am impresia că nu va face nici o brânză. E un lăudăros.

- Suntem străini, spuse Dieta.

- Nici Săndulea nu mai locuieşte în sat, explică un localnic. A venit pe la părinţi şi,
dacă tot a venit, l-am întrebat dacă ştie pe cineva, să ne repare şi nouă centrala fotonică.
Ne chinuim să producem energie electrică întocmai ca oamenii

primitivi, cu nişte
instalaţii mecanice rudimentare. Săndulea a spus că el ştie să repare orice, aşa că a luat
mai mulţi oameni şi a plecat la centrală, să remedieze eventuala defecţiune. Cum lipseşte
de cam mult timp, am intrat la idei şi am venit aici, la marginea satului, să ne uităm de ei.

- Eu cred că s-au oprit pe cine ştie unde şi, în loc să folosească banii pentru scule şi
piese de schimb, s-au îmbătat ca porcii, spuse bătrâna. Sunt buni de trimis după moarte.

- Sau să schimbe guvernul, interveni un sătean.

- Ia nu mai loviţi în guvern! sări un altul. Până să-l schimbe cineva, cade singur. - Tot ce e posibil.

- Nu am prea multe cunoştinţe de fizică, dar presupun că o centrală fotonică trebuie să transforme energia luminoasă în energie electrică, iar aici e puţin cam întuneric, spuse Albert. Încă de acum zece secole, se cunoaşte antena sensibilă la lumină, găsită printre ruinele anticului oraş Boston. Cercetătorii unui colegiu din acest oraş au construit o antenă capabilă să recepţioneze cu mare eficacitate radiaţiile electromagnetice din domeniul optic. Elementele componente ale antenei sunt nişte tuburi de carbon, de dimensiuni nanometrice, capabile să rezoneze la frecvenţele respective. Acel dispozitiv a permis atât transmiterea optică a semnalelor de televiziune, cât şi mărirea randamentului de transformare a luminii în curent electric. Presupun că, în ultima mie de ani, cercetarea ştiinţifică nu a stat pe loc. Presupun că s-a găsit vreo metodă de obţinere a luminii, astfel încât întunericul ăsta să nu constituie un impediment.

- Nu ştim cum a funcţionat sau funcţionează centrala. Noi suntem ţărani proşti.

- Proşti şi îngrijoraţi! spuse Dieta. Cum adică, le-aţi dat banii, iar acum aţi venit la marginea satului să vă uitaţi de-a lungul drumului, să vă uitaţi lung, cum s-au dus?!

- Nu ne pare rău de bani. Suntem îngrijoraţi din cauza celor plecaţi, să nu li se fi întâmplat ceva rău, spuse săteanul.

- Ăştia văd pe întuneric, spuse Robert.

Scoţându-şi ochelarii pentru radiaţii infraroşii, îndreptă fascicolul luminos al lanternei către fiecare în parte.

- Cum să nu vedem pe întuneric?! se miră bătrâna. Mie mi-a mai slăbit vederea, că sunt mai în vârstă, da` ăştia mai tineri au vederea bună. De ce, mă rog, n-am vedea pe întuneric?!

- Pentru simplul motiv că eu nu văd pe întuneric, spuse ofiţerul.

- A, din cauza aia ne tot agiţi aci chestia aia luminoasă pe la nas.

Eşti de pe planeta Ioza?
- Nu e de pe Ioza, spuse Albert. Eu şi doamna Melior suntem oarecum de pe acea
planetă, pentru că am fost acolo, lucru pe care nu-l putem spune despre domnul Caran.

- Cum, necum, sunteţi suciţi. Voi, care vedeţi pe întuneric, spuneţi că sunteţi iozani, iar ăsta, care nu vede, spuneţi că nu e de pe Ioza. De unde e venit?
- E pământean.

- La noi, în sat, e invers; iozanii sunt orbi, iar noi, pământenii, vedem pe întuneric, că în întuneric ne-am născut.
- Aveţi iozani, adică băştinaşi de pe planeta Ioza.
- Sunt o grămadă. S-au pripăşit prin toate satele. Nu le place la oraş. Se dezintegrează. - Cum adică, „se dezintegrează”?!

- Adică, puf, dispar. Nu le place la soare. La oraş, e soare şi au fost nevoiţi să vină aici, în sat. Satele au fost ţinute totdeauna în întuneric. Spun că, acolo, pe planeta lor, au mai mulţi sori, dar nu-i deranjează asta.

- Dispar la soare şi apar în sate?! se miră Dieta.

- N-a spus asta, interveni săteanul. Cei dispăruţi, greu îşi mai revin. Majoritatea rămân invizibili. Cei care locuiesc aici, nu au fost văzuţi niciodată de lumina solară.

- Se pare că, dacă mai vin mulţi, nici nu-i mai vede soarele, spuse Albert. Se pare că, din nu se ştie ce motive, Pământul s-a blocat în spatele altei planete şi nu va mai fi luminată, veşnic, de acum încolo.

- Noi suntem adaptaţi la întuneric, dar nu ştiu cum se descurcă orăşenii. Păcat! Era o ordine care nu deranja pe nimeni.

- Nu deranja pe dracu`! sări bătrâna. Cărturarii noştri spun că veşnicia s-a născut la sat. Aşa o fi, dar acum, este nevoită să se mute la oraş. Veşnicia traiului prost a crescut, aici, la noi, s-a făcut mare şi e bună de măritat...Conducerile de partid au început să ne bage amelioratori de gust în mâncare; amelioratori de prost gust.

- Am intrat în politică, interveni un al doilea sătean. - Ce legătură are politica?

- Are, că iozanii, de exemplu, nu au drept de vot. Noi, pământenii, nu acceptăm nici o discriminare. S-au stabilit aici, locuiesc în sat. De când sunt, tot aici îi ştiu. Mie mi se pare o veşnicie. Veşnicia, cum spun oamenii învăţaţi, s-o fi născut la sat, dar necazu-i că nu se mai termină.

- Dacă e veşnicie, cum să se termine?! se întoarse primul localnic. Aşa am moştenit lucrurile, nu le mai schimbăm noi. Tot ce putem face e să-i ajutăm, să se simtă bine la noi. Pentru copiii lor, am introdus adaptabilitatea, ca materie obligatorie, în şcoală, şi am tipărit pentru ei manuale de istorie alternativă.

- Manuale alternative de istorie, îl întrerupse Dieta.

- Nu. Manuale de istorie alternativă. Într-un mediu atât de strâmt, ne facem istoria cum

vrem noi şi nu numai atât: putem s-o rescriem în fel şi chip. O istorie atât de liniară a unei comunităţi locale, poate fi prezentată oricum. Nu deranjează pe nimeni. E mai mult o istorie pentru uzul prezentului. Am băgat în ea, pentru amuzamentul copiilor de iozani, un capitol despre ziarişti, cronoplasticieni, istorici celebri, politicieni cu ticuri ciudate şi chiar prezentatori de ştiri. I-am învăţat să se descurce în întuneric, să îşi ascută celelalte simţuri. I-am învăţat să construiască mici instalaţii de transformare a energiei mecanice în energie electrică, pentru aparatele electrocasnice şi pentru câte un bec de mică putere.
Casele unde vedeţi luminile alea slabe la ferestre sunt ale extratereştrilor. Acum, ce să facem? Şi noi avem aparate prin casă: mixere, maşini de spălat, frigidere, boilere... Ori pentru noi, ori pentru ei, tot acolo e. Eu însumi am făcut o improvizaţie din bicicleta unui nepot. Pedalez, produc curent şi îmi menţin şi condiţia fizică. Degeaba am pus bani

pentru construcţia unei centrale fotonice de produs curent electric...Ce vină avem noi că s-a stricat? Lucru făcut de mântuială, cum numai pe Pământ se poate face.

- Dacă vă descurcaţi cu mijloace empirice, la ce vă mai trebuia centrală modernă? întrebă Dieta.

- Nu ştim nici noi, spuse un ţăran. Cu ani în urmă, a trecut unul pe aici şi ne-a spus că se face electrificarea satelor. Nu puteam fi mai prejos.

- O fi vreun sabotaj, spuse bătrâna, privind de-a lungul drumului. Eu cred că înadins suntem ţinuţi în întuneric, că n-am mai vrut şi nu mai vrem să ne ducem la vot.

- Taci, babo! se răsti săteanul. Dacă voiau să ne convingă să votăm, nu numai că lăsau
centrala în pace, dar, dacă era stricată, o reparau chiar ei, conducătorii. Pe deasupra, mai
trăgeau şi o bandă de asfalt, reparau canalizarea, aduceau pompe noi de apă, pentru
irigaţii. Dacă noi n-am făcut nici o sesizare, cum ai fi vrut să intervină cineva?

- De ce să facem noi sesizare?! întrebă un alt ţăran. Sunt o sută de sate alimentate de centrala asta. Lăsăm unii pe alţii.

- Dacă nu ştim unde să facem sesizarea, degeaba vorbim că lăsăm sau nu unii pe alţii!
sări bătrâna. Ştim noi cine ne conduce? Suntem rupţi de realitate, ţinuţi în întuneric,
ignoranţă şi mizerie. Din când în când, vin unii şi împart pliante, lipesc afişe, ţin
discursuri demagogice, rupte de realitatea în care trăim, şi ne dau amenzi că am rupt
afişele şi nu le-am păzit să nu le decoloreze ploile şi să nu le picteze copiii. Pe cine vor ei
să votăm? Nişte poze? Mai bine ar organiza şi ei nişte excursii, să vedem şi noi pe cine
votăm, nu să ne zgâim ca proştii la afişele Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor. Eu cred că

ăia, pe care vor ei să-i votăm, nici nu există. Poate sunt din lumea afişelor.
- Cum, agenţia asta a ajuns până aici?! întrebă Robert.
- Sigur. A.P.A. e aici de când ne ştim, spuse primul localnic. Necazul e cu agenţii lor. Ăştia, în loc să-şi vadă de treabă, să-şi păzească afişele, că pentru asta sunt plătiţi, au un comportament îndoielnic. Acum, cine să vină până aici, în fundul Pământului, dacă nu tot felul de agenţi negricioşi şi gălăgioşi. Scuipă pe jos şi mănâncă seminţe de la o plantă ce creşte numai la soare. Muzica lor răsună peste tot. Peste tragedia vieţii noastre cotidiene, se suprapune un nedorit comic de bâlci.
- Dacă sunt mitocani, daţi-i afară din sat! spuse Dieta.
- Ar fi o idee, dar nu vrem să intrăm în conflict cu autorităţile.
- Dacă aceşti agenţi fac mizerie, chiar autorităţile trebuie anunţate, să ia măsuri.
- E oarecum pe dos, spuse ţăranul. E adevărat, militarii din A.P.A. fac mizerie, dar ei au apărut tocmai din cauza mizeriei, nu invers. E un perpetuu cerc vicios. Cine ar mai veni până aici, să trăiască în întuneric. Fără cele mai simple mijloace de comunicare în masă a informaţiilor, ei înşişi, cei care circulă mai mult, sunt legătura noastră cu exteriorul. Tineretul îi acceptă; în lipsa unei culturi adevărate, s-a adaptat la modul lor de viaţă golănesc, îi admiră şi caută să îi imite. Mai mult, ei susţin că subcultura agenţilor, specifică mahalalelor, e adevărata cultură. N-au termeni de comparaţie.

- Dacă se consideră că există avantaje şi dezavantaje, atunci numai voi puteţi cumpăni
şi lua o hotărâre. Întruniţi consiliul local, votaţi şi procedaţi în consecinţă, spuse Dieta.
- Ce e acela consiliu?
- O adunare de câteva zeci de oameni, mai reprezentativi, aleşi de voi, care să ia hotărârile mai importante.
- Nu avem aşa ceva, spuse săteanul.
- Primar aveţi?
- Nu.
- Cine vă conduce? întrebă Robert.
- Nimeni. Agenţii A.P.A. sau ăia care au trecut cu campania electorală ne-au spus că, la nivel local, lucrurile pot merge la fel de prost şi fără o conducere aleasă. Când umblăm fără rost pe străzi, ne adună şi ne duc acasă. De plictiseală, ne aşezăm la televizor şi stăm, aşa, cu orele.
- Aveţi televizoare?
- Sigur că avem televizoare. Avem chiar şi televizoare moderne, care emit mirosuri, în funcţie de emisiune. Asta îi obligă, de exemplu, pe politicieni să se spele înainte de a apărea în faţa noastră, la diferite recepţii sau mese rotunde.
- Indiferent cât sunt de moderne, deocamdată, televizoarele merg cu energia produsă de instalaţiile alea de care vorbeaţi? întrebă doamna Melior.
- Nu merg decât cu energie convenţională. Televizoarele cu energie psihică nu au trecut încă în producţie de serie.
- Nu merg nici cu energie convenţională, interveni un alt ţăran. Până nu remediază
Săndulea eventualele defecţiuni ale centralei, televizoarele nu funcţionează, bineînţeles, dar nici nu e nevoie. Stăm cu orele, aşa, în faţa lor.
- Cum adică? Nu merg televizoarele şi, totuşi, voi staţi cu orele în faţa lor. Ce faceţi acolo? întrebă Albert.
- Nu facem nimic. Stăm, aşa, ne mai gândim şi ne uităm la ele. Ce, dacă sunt stinse, nu ne putem uita la ele?! Acesta este

asteroidul Pământ de la televizor; în spatele
televizorului, începe câmpul.
- Asta e curată nebunie.
- Că bine zici, interveni primul sătean. E o nebunie. Când televizoarele, aceste obiecte
de prostire a maselor, merg, trebuie să suporţi toate tâmpeniile. În plus, nouă, ţăranilor,
nici măcar nu ni se promite ceva. Să ni se promită şi nouă ceea ce se promite celorlalţi!
Nu vrem nimic, de la nimeni, dar măcar nişte promisiuni tot ar trebui să ni se facă şi
nouă. Şi să nu se mai facă alegeri, aşa, când i se scoală unuia sau altuia. Am ajuns să
suportăm alegeri anticipate chiar şi de ziarişti. Televiziunea e libertatea pe care ţi-o dă

lipsa de cultură. Cu televizoarele stinse, dacă nu avem imagini, ne putem imagina orice, numai că nu prea avem timp să stăm în faţa ecranelor atât cât vrem. Agricultura ne
mănâncă tot timpul.
- Agricultură pe întuneric?! În absenţa luminii, nu se poate face fotosinteza.
   - Avem plante luminoase, aduse de iozani de pe partea întunecată a planetei lor. Dacă aţi fost acolo, ştiţi că ei au lumină solară doar pe o parte, chiar de la mai mulţi sori, pe partea cealaltă a astrului, fiind întuneric. Fauna şi flora sunt adaptate la mediu. Aici,
cultivăm astfel de plante, care produc ele lumină; nu avem nevoie de soare, nici măcar de lămpi sau alte corpuri incandescente.
   - Spuneai că agenţii A.P.A. vă obligă să staţi în casă şi să vă uitaţi la televizoare stinse? întrebă Caran.
   - Ei nu ne obligă să privim la televizor. Ne obligă să stăm în casă. Dacă ne prind că ne vânturăm prea mult pe afară, ne ameninţă că ne bagă la ospiciu. Ospiciul e clădirea aceea înaltă, cu zece etaje, arătă localnicul.
- Înţeleg că sunteţi arestaţi la domiciliu.
- Nu suntem arestaţi la domiciliu, spuse cel de-al doilea sătean. Dacă vrem, putem
pleca. Agenţii ne ameninţă că ne bagă în ospiciu, aşa, să nu se spună că stau degeaba pe
aci. Nu vedeţi? Am plecat să ne interesăm dacă nu vine Săndulea şi nu ne urmăreşte
nimeni.
- A fost băgat cineva în clinica aia de boli nervoase, ospiciu, cum îi spui tu? - Sigur, dar consătenii noştri merg singuri. Au şi acolo televizoare.
   - Înţeleg că vă duceţi la nebuni cu sila, dar de bunăvoie, spuse Dieta. Duceţi o existenţă blazată, nu ripostaţi, nu aveţi nici cel mai slab suflu revoluţionar.
   - Cum să nu fim revoluţionari? Suntem revoluţionari. Faţă de un

singur lucru nu poţi fi revoluţionar, faţă de prostie, pentru că, se ştie, revoluţiile se fac cu proşti. Pe aici, oamenii nu sunt deloc proşti.

- Aşa te-ai gândit tu sau ai citit undeva? întrebă Albert.

- Nu. E una din multele lucruri spuse de cei care trec prin sate şi fac propagandă electorală.

- Vă păcălesc, spuse doamna Melior. În ceea ce spui, se bat cap în cap două lucruri: sunteţi revoluţionari, dar nu mişcaţi de frică să nu fiţi luaţi de proşti, dar, dacă nu vă revoltaţi, sunteţi nişte proşti. Dacă, totuşi, din cauza asta, sunteţi proşti, înseamnă că nu sunteţi revoluţionari.

- E prea complicat pentru mine, spuse săteanul. Pe timpuri, filozofiile erau făcute de filozofi şi erau uşor de digerat, seara, înainte de culcare. Când găseau teren fertil, se adunau într-un curent filozofic. Azi, filozofiile sunt făcute ghiveci. Cu cât e mai multă

lume pe Pământ, cu atât mai mulţi neaveniţi vin, cu propria lor filozofie, şi îşi strigă crezul. Cel ce ţipă mai tare e mai crezut.

- Nu e nici o filozofie. Nu am vrut decât să semnalez o contradicţie în termeni, se scuză Dieta.

- Dacă staţi închişi, cum mai faceţi agricultură? interveni Caran.

- Pe ascuns. Mergem, lucrăm şi, pe căi ocolite, ne întoarcem acasă. Trebuie să trăim din ceva; n-o să mâncăm tot timpul produsele de sinteză aduse de agenţi şi împărţite gratuit. N-au nici un gust.

Albert le semnală că se apropiau trei camioane, iar ofiţerul îşi reglă distanţa ochelarilor de vedere în infraroşu, spunându-le că mijloacele de transport erau înţesate cu oameni îmbrăcaţi la fel, probabil vreo uniformă.

Maşinile părăsiseră drumul pietruit şi se apropiau de ei, pe căi laterale, ce duceau spre poiana aflată la marginea satului, nu departe de gardul electric.

- Sunt agenţii! se auzi o voce.

- Ne duc acasă! se bucură şi bătrâna.

Înarmaţi până în dinţi, soldaţii coborâţi din camioane începuseră să tragă la întâmplare. - Sunt nebuni, spuse Robert. Trag unii în alţii.

- Nu sunt nebuni deloc, spuse primul sătean. Vedeţi voi vreun agent răpus de gloanţe?

- Nu.

- Atunci, uită-te mai bine prin ochelari! îi îndemnă ţăranul. Cei vânaţi au arme?

- Nu.

- Vedeţi? Agenţii curăţă satul de iozani neadaptaţi. Sunt băştinaşii de pe Ioza. V-am povestit; cei prinşi de radiaţiile solare au dispărut, devenind invizibili. Bântuie degeaba prin sate şi nu fac nimic. Încurcă lumea; de multe ori, ne lovim de ei, fără să vrem. Observ că îi vedeţi cu ochelarii ăia.

- Sigur că da, spuse Dieta, punându-şi ochelarii. Îi recunosc foarte bine după faptul că nu au şepci militare ca agenţii. Fug în toate părţile şi sunt din ce în

ce mai puţini. Voi nu-i vedeţi?
- Nu-i vedem, spuse ţăranul. Nici n-avem nevoie.
- S-ar putea ca fiinţa aceea, văzută de mine în infraroşu, să fi fost vreun iozan din ăsta, spuse Robert. Era mult mai mare decât un căţel. Mi se pare ciudat altceva: căţelul e şi el tot o fiinţă, cu emisie calorică, dar nu mi-a apărut în raza de acţiune a ochelarilor.
- E un mister. Un alt mister e faptul că nu ştim, ce a fost salvat de sferă, în timpul incendiului, câinele sau un iozan invizibil?

- Ce mai mister?! interveni Albert. Câinele şi iozanul s-or fi aflat pe acelaşi loc, în acelaşi moment. Coincidenţele creează confuzii.
- Aşa o fi.
- Eu nu mai suport, spuse Dieta şi îşi scoase ochelarii. Ăsta e genocid. Mi se face greaţă.
- Văd că se apropie de noi, spuse Hosman. Dacă au semnalmentele lui Caran, rămânem fără om providenţial pentru partid.
- Ce vrei să spui?!
- Vreau să spun că, în incidentul de la han, le-ai ucis amărâtul ăla de agent negru şi e posibil să fii dat în urmărire.
- Nu v-am pomenit nimic despre vreun agent de culoare al A.P.A., spuse locotenentul. - Nici nu era nevoie. Te-am urmărit din aerodină.
- Începând de când?
- Ştiu la ce te gândeşti, spuse Albert. Te întrebi dacă nu cumva te-am urmărit în timp
ce întreţineai vreun act sexual cu negresa aceea cu trăsături hispanice. Am un microcip în
plus şi posibilitatea de a citi gândurile, dacă mă concentrez în direcţia asta. Nu te-am
prins în postură jenantă. Te-am urmărit din momentul în care te-ai dat jos din pat, te-ai
spălat pe faţă, te-ai îmbrăcat şi ai ieşit din camera de la etajul 2, părăsind hanul. Ai trecut
printre mesele din cârciumă, înjurând-o pe femeie într-un mod ireproductibil. Asta, în
gând, şi pentru că te-a făcut poliţist împuţit şi impotent, şi pentru că ţi-a luat cheile, să nu
te sui beat la volan. Ai făcut-o hoaşcă şi te-ai apucat să te răzbuni pe afişele ălora de la
A.P.A., trăgând în ele cu pistolul.
- Impresionant, spuse locotenentul, dar cel mai rău m-a enervat perdeaua aia de ploaie, care mă lovea în cap, egal şi năucitor. Mi se părea că e o ploaie sacadată, programată pe calculator, făcută

parcă să mă hipnotizeze şi să mă împingă la lucruri necugetate. N-aş fi vrut să-l împuşc pe nefericitul ăla şi să mai fac şi victime colaterale, pe deasupra, dar
stropii mici, deşi, egali şi năucitori, combinaţi cu o urâtă durere de cap, m-au făcut să mă înfurii şi să mă răzbun pe afiş.
- Ai simţit bine. Plafonul de nori şi ploaia obsedantă au fost sintetizate pentru a
camufla nava, până la terminarea reparaţiilor. O dată reparat, învelişul făcea aerodina invizibilă şi nu mai aveam nevoie să ne ascundem între nori.

- Pe o parte, îmi pare rău că aţi pierdut nava, dar, pe partea cealaltă, mă bucur că i-a distrus pe agenţi, cu sediul şi spitalul lor, cu tot.

- E posibil să te bucuri degeaba, spuse Dieta. S-ar putea ca ăştia să ştie semnalmentele tale, încă dinainte de catastrofă.

- Nu cred. Puteau face acest lucru doar dacă aveau un scop. Puteau, de exemplu, să mă
lase să evadez, iar trupele din teritoriu, având date despre mine, să mă lichideze. Ce rost

ar fi avut? De acolo, din spital, nu se putea evada, iar scopul lor declarat era să mă ducă într-un laborator, să mă dezintegreze şi, pe matricea mea genetică, să facă afişe.

- Oricare ar fi adevărul, e bine să ţineţi armele la îndemână, spuse femeia.

- N-ar fi mai bine, preventiv, să tragem şi să-i facem praf. Aţi văzut? Revolverele noastre provoacă explozii infernale, spuse ofiţerul. Dacă tragem prea aproape, ne spulberăm şi pe noi.

- E bine să aflăm ce vor, spuse Albert. Nu cred că se apucă cineva să ucidă fără rost. Ştim noi ce au făcut iozanii? Faptul că sunt invizibili îi poate determina să facă multe măgării. Putem şti?

- Facem aşa cum spui. Tu eşti şeful.

- Nu sunt eu şeful. În momentul în care te-am găsit, tu ai devenit conducătorul partidului.

- Am înţeles că trebuie să trec nişte teste de bună purtare şi iau şefia mai târziu, spuse ofiţerul. N-ar fi mai democratic să mă voteze mai mulţi membri ai partidului şi nu să mă numeşti tu? Eşti preşedintele interimar, ne conduci.

- Poate că ai dreptate. Ţineţi armele pregătite! Dacă vedem că nu e de glumit, vă fac semn, sărim în spatele stâncilor de colo şi tragem în tot ce mişcă.

Văzură că agenţii îşi scoseseră ochelarii cu care vânaseră iozani şi începuseră să se apropie. Dispersându-i pe săteni, îi goneau din spate, luându-i la şuturi sau lovindu-i cu paturile armelor în cap.

Doi reprezentanţi ai A.P.A., probabil mai mari în grad, se apropiaseră de cei trei străini şi le dădeau târcoale, uitându-se pe ecranele unor scanere.

- L-am găsit, spuse unul dintre ei, arătând spre Robert. Ăla e omul nostru.

- Nu v-aţi găsit omul, spuse Albert. E omul nostru, al singurului partid reprezentativ al fiinţelor umane de pe o planetă îndepărtată.

- E posibil, spuse unul dintre agenţi. Am citit ceva despre un partid de export, care vrea să revoluţioneze politica, dar am crezut că e ficţiune. Până să fie omul vostru, e căutat de asociaţia noastră. Uite, scrie aici!

Le plimbă ecranul scanerului pe sub nas şi, atât cât putu Hosman să citească, nu reieşea de niciunde pentru ce era căutat poliţistul.
- Ce fărădelege a comis, astfel încât să-l căutaţi voi mai mult decât noi?
- N-am habar, spuse militarul. Asociaţia noastră nu te caută pentru ceva anume. Pentru orice te-ar căuta, A.P.A. nu dă nimănui socoteală şi nu permite nimănui să se bage în
treburile ei. De-aia şi-a şi făcut un spaţiu propriu, să nu mai vină toţi neaveniţii să întrebe de ce sunt arestaţi.

- Poate să fie vorba de o simplă discuţie, spuse cel de-al doilea agent. Poate să fie
vorba să depună vreo mărturie, în cine ştie ce caz. Poate are chiar şansa de a i se propune să fie făcut afiş. Ar fi o onoare nesperată.
- Ar fi o onoare să fiu făcut afiş?! râse Robert.
- Sigur, spuse primul agent. De ce n-avem noi şansa asta?
- Dacă pentru voi e o onoare să fiţi făcuţi afiş, pe mine mă lasă rece acest lucru, spuse locotenentul.
- Nu se poate să vorbeşti aşa, spuse cel de-al doilea agent, vădit ofensat. Pentru cel dat în urmărire, simplul fapt de a fi căutat de agenţia noastră e o onoare deosebită.
- Să mă scutiţi! Sediul agenţiei voastre a sărit în aer. Ar trebui să vă duceţi pe la casele voastre. Războiul vostru a luat sfârşit. Dacă mai staţi mult pe aici, ucideţi extratereştri şi brutalizaţi oamenii, puteţi fi asimilaţi ca grupări teroriste. Arestările voastre nu au nici un temei legal; sunt simple luări de ostatici.
- Nu se poate! exclamă primul agent.
- De ce să nu se poată?
- Cei căutaţi de A.P.A nu au nici un cuvânt.
- Mi se face onoarea să fiu făcut afiş, dar nu am onoarea de a fi crezut. E frumos? întrebă Caran.
- Nu ştim dacă este frumos. Aşa scrie la regulament.
- M-aţi înnebunit. Uite, am lângă mine pe doamna Melior, soţia fostului preşedinte al partidului şi pe domnul Hosman, preşedintele interimar. Sunt şi ei căutaţi de agenţia
voastră fantomă?
- În primul rând, agenţia noastră nu este o agenţie fantomă.
Este o agenţie cât se poate de reală. În al doilea rând, la regulament scrie că nu are nici o importanţă ce spune unul şi altul, important este să nu fie crezut cel căutat de noi, se enervă agentul, îndreptând arma către locotenent.

Văzând că militarul devine periculos, Albert îl lovi peste mână şi îl plesni cu rucsacul peste faţă, în timp ce femeia şi ofiţerul îl doborau pe cel de-al doilea.

- Ar fi bine să le luăm pistoalele automate. Revolverele noastre sunt un fel de
lansatoare de grenade, spuse Robert. Cu ale lor, ne descurcăm mult mai bine de aproape.

Ascunşi după stânci, aruncară în aer camioanele, înainte ca ţăranii izgoniţi să ajungă la ele, apoi Hosman începu să tragă la nimereală, spulberând totul în jur.

Cu o iuţeală neobişnuită, agenţii profitară de fumul şi praful provocate de explozii şi le căzură în spate, punându-le pistoalele automate la tâmplă.

- Banii sau viaţa! strigă un agent.

- Banii, că viaţa e de un comic jenant! râse un al doilea agent A.P.A., lovindu-l pe locotenent cu arma peste faţă.

Ca la un semn, militarii tăbărâră pe ei, furioşi, lovindu-i cu pumnii şi cizmele. După ce îi umplură de vânătăi şi răni sângerânde, îi ridicară în picioare, le puseră cătuşele şi îi împinseră spre sat.

Capitolul V

- Sunteţi acuzaţi de uciderea unor agenţi ai A.P.A., auziră o voce. Încăperea imensă, unde fuseseră introduşi, era luminată slab de o instalaţie
improvizată. Îşi dădură seama că omul îmbrăcat în uniformă de agent, aflat la singurul birou existent, vedea pe întuneric, ca şi ei.

După ce dădu ordin să se scoată cătuşele prizonierilor şi să fie lăsaţi singuri, se ridică de pe scaun şi se apropie de Albert şi Dieta, cu braţele deschise, de parcă ar fi întâmpinat nişte vechi prieteni.

- Sunt Dieter Slom, căpitan al Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor. - Nu ţi-e frică să stai aşa aproape de noi?

- Absolut deloc, le răspunse.

- Unde este Caran? întrebă femeia.

- Caran?!

- Sigur. Robert Caran, ofiţerul de poliţie care era cu noi.

- Când v-am arestat, nu eraţi decât voi doi. Poliţiştii au treaba lor. Nu au voie să se bage în afacerile noastre.

- Nu jucaţi corect.

- Poţi crede ce vrei. Dacă ar fi un joc, aş putea impune regulile, dar, nefiind vorba de un joc, ci de o treabă serioasă, nu avem reguli.

- Asta e o tâmpenie, spuse Albert. Dacă arestarea noastră ar fi o treabă serioasă, cu atât mai mult s-ar impune respectarea unor

reguli.

- Reguli, nereguli, aţi ucis mai mulţi agenţi de-ai noştri şi, când vom avea mijloc de transport, vă voi trimite la sediu. Cu armele alea ciudate, ale voastre, ne-aţi distrus
camioanele.

- În afară de camioanele voastre, nu mai există alte mijloace de transport în sat? Nu aveţi elicoptere? Nu aveţi avioane?

- Nu mai avem aşa ceva, spuse căpitanul. Ni le-au distrus ţăranii. - Să nu-mi spui! Cum e posibil?!
- Sunt nebuni. S-au învăţat să dreseze şi să lanseze păsări sinucigaşe, înzestrate cu raţiune. Acestea se bagă direct în gurile de aer sau elicele avioanelor sau elicopterelor şi le doboară. Unele păsări s-au învăţat să transporte şi să lanseze materiale explozibile.
- Cum e posibil?! Nu-i pedepsiţi? se indignă Hosman.
- Ba da. Când îi prindem că folosesc motoarele obiectelor noastre zburătoare pe post de generatoare de energie, le confiscăm, iar pe ei îi băgăm în spitalele de nebuni. Mai mult nu ne permite legea; nu avem ce să facem. Păsările sunt înzestrate cu raţiune, ele trebuie pedepsite, dar nu le prindem, că se sinucid.
- Ţăranii nu sunt conştienţi că îşi fac singuri rău? Sabotează aprovizionarea satelor.
- Nu. Dacă ar avea cu ce, ţăranii ar părăsi satele, dar nu cu obiecte de zbor. Le e frică. Se mai strecoară câte unul în caravanele propagandiştilor electorali, dar nu e mare pierdere. Mulţi dintre aceştia nu reuşesc să se descurce pe unde se duc şi se întorc la traiul idilic de aici, spuse Dieter.
- Sătenii spuneau că a plecat unul Săndulea, împreună cu alţi câţiva, să repare o centrală fotonică. Să nu spui că au plecat pe jos?
- Nu trebuie să vă luaţi după ţărani. Săndulea ăsta e doar în imaginaţia lor. Îi ajută să se mintă şi să reziste nervos. Le dă un echilibru. Nu e nici unul întreg la minte. Nebunii periculoşi se găsesc, aici, în spital. Cazurile mai puţin grave, sunt afară.
- Sunt complet izolaţi de lumea civilizată, spuse Albert.
- Aşa-i. Când mai pun şi ei mâna pe câte un ziar, sătenii îşi smulg ziarul din mâini. Uneori, cu mâini cu tot. Nu sunt întregi la minte.
- Nu-i informaţi, să ştie în ce situaţie sunt?
- Ce interes avem?! se miră Slom. Interesul nostru nu e decât acela de a-i face să simtă forţa schimbării cu forţa.
- Ce vrei să spui?

- În ce priveşte metodele aplicate pe ţărani, am interdicţie să arăt ceva, dar vă pot da un exemplu cu iozani neadaptaţi.

Căpitanul le deschise o uşă laterală, iar cei doi văzură mai multe desene mişcătoare şi două femei goale, mişcându-se printre ele, scoţând sunete specifice unui act sexual şi transpirând abundent.

- Ne-ai băgat în camera asta ca să vedem femei goale?! se miră Albert.

- Nu sunt doar femei goale. Sunt două femei goale, neveste de agenţi A.P.A., şi doi
locuitori ai planetei Ioza, neadaptaţi la mediul solar pământean. În oraşe, sunt din ce în ce

mai la modă bordelurile unde se folosesc iozani neadaptaţi în loc de prostituate. Îi preferă mai ales nevestele de directori, miniştri sau parlamentari. Politicienilor le mănâncă
politica tot timpul şi îţi neglijează consoartele.
- E vehiculată chiar o glumă potrivit căreia conducătorii nu mai ştiu decât să facă
declaraţii politice de dragoste şi să iniţieze moţiuni de cenzură sexuală, se băgă doamna Melior în discuţie.
- Eu ştiu o glumă potrivit căreia politicienii nu fug după funcţii; rămân, acolo, pe ele, spuse Hosman.
- Vouă vă arde de glume, dar treaba e serioasă. Mie îmi aparţine iniţiativa de a
introduce moda asta şi la ţară, unde presa nu poate pătrunde, spuse Dieter. Nu ştiu care
este regulamentul de folosire a neadaptaţilor la oraş, dar aici, înainte de a fi folosiţi, am
dat ordin ca iozanii invizibili să fie tatuaţi peste tot, pe picioare, fese, pubis, burtă, piept,
pulpe, în funcţie de model. Pe cap, nu vor să ne lase să-i tatuăm, nici dacă le turnăm
alcool pe gât, dar cred că nici nu se poate. Au faţa şi gâtul acoperite de nişte plăcuţe
cornoase foarte tari, pe acolo neputând ieşi ceea ce am putea numi sânge. Sângele devine
vizibil prin formare de cicatrice ornamentale. Cicatricele alea, frumos colorate, formează
desenele.
- Nu pot fi lăsaţi netatuaţi?
- Presupun că pot fi lăsaţi fără desene, dar cred că ar fi periculos. Sunt invizibili,
şmecheri, al dracului de insidioşi. Cum nu eşti puţin atent, se strecoară şi fug. Nu le place să fie puşi în evidenţă prin executarea de tatuaje pe corpul lor.
- Poate că nu le place să fie exploataţi sexual, pur şi simplu, indiferent dacă li se

imprimă sau nu desene pe corp, spuse Dieta. E o încălcare flagrantă a drepturilor omului şi cetăţeanului.

- Nu sunt oameni. Nu sunt nici măcar cetăţeni. Nu sunt înregistraţi niciunde.

- Orice ar fi, cred că nevestele de notabilităţi sunt cele care se prostituează, spuse Albert.

- Nu. Aici e invers.

- Cum adică?!

- Pe ăştia, i-am prins, i-am legat şi am pus nişte asistente să-i violeze şi să-i tatueze, explică Slom.

- Observ că, pe planeta asta, totul e pe dos.

- Pe dos? Bine zici. Mi-ai dat o idee. Primului capturat, am să ordon să i se tatueze globul pământesc pe dos.

- Eu făceam o constatare, nu un joc de cuvinte, spuse Hosman.

- De la jocul de cuvinte, voi trece la fapte. Voi ordona să se prindă un exemplar mai răsărit şi îl voi tatua cum am zis. Cum se mai îmblânzeşte puţin, îmi rezerv onoarea să-l dau pe mâna nevestei mele.

- Cum adică, vrei să-ţi dai nevasta pe mâna unui mascul de pe planeta Ioza, fie el chiar şi invizibil, fie el chiar neadaptat şi fără identitate?

- Sigur. Ce credeai că facem cu ei?! se miră căpitanul. - Credeam că scoateţi bani.

- Aici, nu avem ce face cu banii. Am evaluat totul, din punctul în care ne întrebam „de unde avem banii?”, în punctul „de ce avem bani?”.

- Neavând pe ce cheltui banii, nevestele voastre se distrează cu iozanii? Întrebă doamna Melior.

- Nu se distrează deloc. Se sacrifică pentru noi, ca să putem fi liberi şi să ne facem bine
datoria. Ce-ai fi vrut, să stea, să ne aştepte şi, între timp, să se ţăcănească? Faptul că
locuim la unul dintre etajele ospiciului, nu înseamnă că trebuie să fim şi noi nebuni. În
plus, nu ştie nimeni la ce etaj locuim. Schimbăm foarte des etajul. Dacă nişte nebuni vor
să pună la punct un atentat cu bombă, îşi omoară, din greşeală, o grămadă de rude.

- Dacă tot vă înşeală, puteaţi să vă lăsaţi nevestele acasă, cum fac toţi militarii.

- Ne ştia lumea, spuse Dieter. Bârfe, scandal, divorţ, partaj, bătăi, crime pasionale. E
prea complicat. Aici, după o perioadă de timp, mai executăm din cei care ştiu prea multe
sau sunt obosiţi, îi înlocuim cu iozani mai tineri, mai puternici şi mai neştiutori. Când
plecăm definitiv, îi omorâm pe toţi, mergem acasă, unde ne reluăm traiul cotidian, şi toată
lumea e mulţumită. Cei care ne înlocuiesc, fac la fel ca noi. Îi

învaţă personalul spitalului
ce au de făcut.

- De ce nu se fac bordeluri cu femei neadaptate de pe planeta Ioza? Aici, e o dublă discriminare: rasială şi sexuală.

- Ca orice lucru pozitiv, e şi asta o discriminare pozitivă. Dacă , de exemplu, mişună peste tot membri unei anumite etnii ai cărei membri sunt, genetic, învăţaţi să fure, nu înseamnă că îi discriminăm dacă îi lăsăm să fure numai ei. N-o să ne ocupăm de furturi, noi, oamenii serioşi.

- Nu e acelaşi lucru, spuse doamna Melior. Eu spuneam că puteaţi înfiinţa bordeluri cu femele iozane neadaptate. Există şi femei ministru, director, parlamentar sau secretar de stat care pot să-şi dea soţii pe mâna acestor fiinţe pictate. Poate aveţi femei chiar în
rândul vostru, al agenţilor A.P.A...

- Avem, sigur că avem. Nu e o idee rea. Cred că am s-o transmit mai departe. Sunt aici de mult timp, iar lucrurile merg repede. Aici, eu comand. Voi pune foarte repede în
aplicare această sugestie Se produc schimbări peste noapte, nu peste zi, că n-am mai
văzut lumina zilei de cine ştie când. Chiar, am auzit că nu vom mai avea zile, că nu vom mai vedea lumina solară. E adevărat?

- Din păcate, asta e realitatea.
- Realitatea e singura minciună despre stabilitate, concluzionă căpitanul Slom.

- Ce stabilitate?! întrebă femeia. Mişcările politice şi sociale s-au înteţit, dar sunt sub control. Defectul e recent şi nu s-au descoperit cauzele.

- De-o fi zi, de-o fi noapte, noi să fim sănătoşi! Cercetătorii au descoperit o nouă formă de viaţă pe planeta noastră: viaţa bună. Trebuie să ne adaptăm noilor descoperiri.

- Noi ne-am adaptat deja, dar nu la mersul istoriei sau evoluţia societăţii, ci la mari descoperiri geografice. La întoarcerea acasă, am descoperit că Pământul e un asteroid artificial şi nu mai e luminat de soare.

- E bine, să vorbim despre sănătate, că-i mai bună decât noi, schimbă Dieter vorba, încercând s-o dea pe glumă.

Invitaţii râseră forţat, mai mult de râsul căpitanului, iar Dieta nu se abţinu să nu mârâie, cu voce joasă, faptul că totul era odios.
- Ce aţi spus? ciuli urechile agentul.
- Am spus că e odios ceea ce ne arătaţi.

- Ceea ce ne arătaţi, poate fi considerat un lucru monstruos sau nu, dar e cert că e un lucru odios ceea ce faceţi, completă Albert.
- Ca să vedeţi că noi nu considerăm un lucru rău să exploatăm iozanii, voi oferi
doamnei Melior onoarea de a participa activ la ceea ce facem noi. Dacă stă şi priveşte, nu poate înţelege.
- Nu ţi-e ruşine?! sări Dieta.
- Deloc.

Îi invită pe cei doi în următoarea cameră şi, în timp ce două asistente se luptau să o imobilizeze pe femeie şi să o dezbrace, dădu ordin gardienilor să fie aduşi doi iozani invizibili, tatuaţi mai sumar.

Albert sări să o elibereze pe nevasta fostului conducător al partidului, dar elanul îi fu potolit de alţi câţiva gardieni, care săriseră să-l bată cu bastoanele de cauciuc.

- E o porcărie ce se întâmplă aici! strigă. Nu vreau să asist la

asemenea scene. E o barbarie.
- Aţi descris cum nu se poate mai bine situaţia, spuse căpitanul. Dacă nu vreţi să
asistăm, putem să mergem mai departe, să vizităm spitalul, dar e păcat, mare păcat să pierdeţi un asemenea spectacol.
Îi deschise uşa şi, pentru că rămăsese stană de piatră, năucit, cu ochii la căpitan, Albert fu îmbrâncit afară de un soldat.
- Mai aveţi şi alte monstruozităţi morale să-mi arătaţi?! întrebă.

- Sigur. E multă suferinţă într-un ospiciu şi, unde e multă suferinţă, e multă perversiune.

- Asta o fi una dintre metodele perversiunii sovietice, amintită de Mel Alanin, şeful hidrotehnicienilor de pe nava cu care ne-am ciocnit de sediul Agenţiei voastre.

Albert văzu cu uimire că militarii din jur, fără nici o vorbă, săriseră şi îl prinseră pe Dieter Slom. Punându-i cătuşele, îi aplicau lovituri cu patul armei automate în cap şi bastoane de cauciuc pe spinare.

Câţiva soldaţi lichidaseră, cu mai multe rafale de armă, asistentele medicale şi iozanii invizibili, care nu se grăbeau deloc să execute violul comandat, şi o ridicaseră pe Dieta, punând o pătură pe ea. Deoarece ţipa îngrozită că nu merge niciunde, o luaseră pe sus şi o aduseseră în încăperea unde se găseau salvatorul lui Albert, trupele acestuia, căpitanul şi Albert însuşi.

Răvăşită şi râzând demenţial, din cauza medicamentelor euforizante injectate, femeia se uita în toate părţile, neştiind ce să creadă.

- Vă rugăm să ne scuzaţi pentru neplăcerile pricinuite de aceşti neisprăviţi, spuse omul. Daţi-mi voie să mă prezint! Sunt Dieter Slom, căpitan în forţele Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor. Dacă nu interveneam la timp, o violau pe doamna. Aţi venit împreună, nu-i aşa? Vă urmărim de mult timp şi vă felicităm pentru faptul că aţi ucis o grămadă de săteni insurgenţi, deghizaţi în agenţi de-ai noştri.

- Dacă tu eşti căpitanul Slom, atunci ăsta cine e? întrebă Hosman, arătând spre prizonier.

- Vreun ţăran deghizat în agent. Obraznicul! Să se dea drept căpitan al A.P.A.! - Semănaţi foarte mult.

- Probabil că pe acest lucru s-au şi bazat, spuse noul căpitan. Pe confuzie.

- Confuzia abia acum începe, spuse prizonierul, cel care se

prezentase prima dată ca
fiind căpitanul Slom. Eu sunt căpitanul adevărat. Cel care v-a eliberat e un impostor.
Căutaţi în buzunarul de la piept al vestonului. Am toate actele necesare pentru a
demonstra că eu sunt şeful trupelor de agenţi, iar acest netrebnic nu e decât un ţăran
nebun.

Albert scoase actele din buzunarul indicat şi le cercetă cu multă atenţie, iar cel de-al doilea căpitan îi prezentă aceleaşi acte.

- Totul se poate falsifica, spuse. Singura persoană care poate spune cu precizie că sunt eu şi nu altul este soţia mea. Ea vă poate certifica faptul că nu am dat-o niciodată pe mâna vreunui iozan neadaptat, fie el tatuat sau nu.

- Atunci, eu pe cine am lăsat să-şi facă datoria faţă de mine şi să se sacrifice faţă de idealurile înalte ale Asociaţiei, culcându-se cu iozani invizibili?! se miră primul căpitan.

- Probabil, vreo nebună de pe-aci, spuse cel de-al doilea Slom. Chestia cu invizibilii tatuaţi, trebuie să fie vreun joc de-al vostru, inventat în spital. Ce, eu pot să ştiu? N-o să mă apuc să controlez, tot timpul, toate etajele.

Înţelegând cum stau lucrurile, Dieta se repezi la căpitanul prizonier, îl zgârie pe faţă şi, profitând de faptul că era încătuşat, îl puse jos, încercând să rupă hainele de pe el.

- Ar trebui s-o lăsăm, spuse cel de-al doilea căpitan, să vadă şi acest dezaxat cum e să fii violat, dar cred că e mai bine să vadă cum e să fii executat.

Dădu ordin ca prizonierul să fie luat, dus afară şi împuşcat, apoi se întoarse către un sergent, întrebându-l cum puteau s-o aducă pe doamna Melior la starea normală.

- Trebuie să fie vreun antidot la excitanţii sexuali, dar există pericolul să ne adresăm
vreunei asistente false, vreo ţărancă nebună din trupele de insurgenţi. În locul
medicamentului calmant, poate să-i injecteze vreo substanţă toxică, vreun virus letal sau chiar otravă.
- Şi atunci, ce facem? O lăsăm să se chinuiască? - Bineînţeles că nu, spuse subofiţerul.
- Ce faceţi?! se sperie Hosman. Vreţi s-o violaţi voi? - Eu nu, spuse căpitanul.
- Nici eu, spuse sergentul.
- Nici noi, vorbi un soldat în numele colegilor.
- Vezi? Eu şi agenţii mei nu vrem s-o calmăm pe doamna, chiar dacă acesta se
dovedeşte a fi un gest umanitar. Spune, faci tu un gest nobil? îl întrebă şeful agenţilor pe Albert.
- Nici nu mă gândesc.

- De ce? Aţi venit împreună. Vă cunoaşteţi de mai mult timp. Presupun că aţi intrat în intimităţi din astea.

- Nici gând. Am o deosebită stimă pentru doamna Melior. E soţia fostului şef al partidului nostru.

- Vezi? Din respect pentru partidul ăla al vostru, trebuie să faci o

faptă bună. Soţul nu e aici, spuse noul Slom.
- A fost asasinat.
- Îmi pare sincer rău. În amintirea lui, vom îndeplini noi misiunea nobilă de a o aduce pe femeie la starea dinainte. Nu e nici o ruşine. E un lucru pur uman. Suntem militari; nu ne putem da înapoi de la nimic.
- Lasă! spuse Albert. Mai bine mă ocup eu.

- Vă admir curajul, dăruirea de sine şi vă felicit! spuse căpitanul.
Dădu ordin ca femeia şi Hosman, preşedintele interimar al partidului, să fie introduşi
într-o rezervă de lux şi declanşă operaţiunea de căutare şi anihilare a ultimilor insurgenţi,
indiferent dacă aceştia erau deghizaţi în agenţi, doctori, surori medicale, oameni de
serviciu sau orice altceva. Singurii cruţaţi erau iozanii invizibili; speriaţi, aceştia puteau fi
văzuţi trecând, grupuri de desene abstracte, prin faţa câte unei surse empirice de lumină,
sau li se putea deduce prezenţa din cauză câte unei uşi masive, care părea a se deschide
sau trânti singură.
Deoarece Dieta căuta să scoată haina de pe Hosman şi să-i deschidă cureaua de la
pantaloni, pipăindu-l şi zgâriindu-l, bărbatul îi trase câteva perechi de palme şi o ridică pe umăr, ca pe sac. Deoarece se zbătea cu putere, o puse jos, o lovi cu pumnii, până la leşin, şi întredeschise uşa.
Văzând că agenţii plecaseră, înghesui femeia în cutia aflată sub platforma cu
instrumentar a unei măsuţe pe roţi, destinată tratamentelor, şi o împinse pe un culoar pustiu.
Când îşi aduse aminte că liftul nu putea să meargă, nefiind energie electrică, şi se
pregăti să o scoată pe Dieta, pentru a o coborî scările, fu prea târziu; în hol, îl aşteptau doi agenţi, cu pistoalele automate îndreptate spre el.
- Mâinile sus! strigă unul.
- Stai puţin! spuse Albert. Nu eşti Karl, însoţitorul meu? - Ba da. Ce, credeai că scapi aşa uşor de mine?!
- Nu credeam nimic. Nava a explodat, capsula salvatoare m-a integrat şi m-a aruncat departe de incendiu. Asta e tot. De ce să vreau să scap de tine? Nu-mi ceri mâncare, numi ceri salariu.

- Corect gândit, admise Karl.
- Ăsta cine-i?
- Săndulea Hlagian, un localnic.
- E nepotul unei bătrâne din sat, plecat să repare centrala fotonică, spuse Hosman. - Aşa o fi.
- Şi? A reparat-o?
- Nu ştiu, spuse însoţitorul. În scenariu, nu scria nimic despre repararea vreunei centrale.
- Ce scenariu?
- Scenariu după care jucăm acest joc. Dacă ai vreo obiecţie la ceea ce se întâmplă, îţi facem cunoştinţă cu scenaristul şi îţi explică el. Eu nu ştiu decât faptul că trebuia să

alertez localnicii, pentru a organiza un comando de eliberare. Domnul Hlagian e una dintre piesele de bază, dar o să ai o surpriză plăcută. La parter, ne aşteaptă o cunoştinţă mai veche a ta.
- Ce cunoştinţă?! se miră Albert.
- Vei vedea.
- La capitolul scenografie şi costume, scrie că trebuie să fiţi deghizaţi în agenţi ai
A.P.A?
- Aşa e. Noi suntem doar actori, spuse Karl.
- În scenariul ăla al vostru, scrie că doamna Melior se găseşte în cutia măsuţei de tratamente, leşinată şi drogată cu afrodiziace?
- Sigur. Săndulea este felcer la o fermă de animale extraterestre, e specialist în
acuplările dintre specii incompatibile genetic şi cunoaşte toate tratamentele făcute în cazuri din astea.
Localnicul îl ajută pe însoţitor să scoată femeia din cutie şi s-o pună într-un fotoliu, apoi scormoni printre cutiile şi plicurile cu medicamente de pe măsuţă, îi administră un calmant, îi pansă rănile şi îi unse vânătăile.
Când deschise ochii şi văzu trei bărbaţi în jurul ei, femeia începu să urle şi să lovească tot ce întâlnea în jur, cu pumnii şi cu picioarele, obligându-l pe localnic să-i dea o palmă şi s-o reducă la tăcere.
- Făcea prea multă gălăgie, se scuză Săndulea şi o ridică pe Dieta în spinare, îndreptându-se spre lift.
- Ce vrea să facă?! se miră preşedintele interimar. Nu e curent electric.
- Ştie el ce face, spuse însoţitorul. Au ei sursele lor alternative de energie. Am înţeles
că au un generator cu fuziune la rece, pe bază de cristale cufundate în deuteriu lichid.
Într-adevăr, văzură că liftul coborâse şi, în momentul în care uşile acestuia se
deschiseră, de sub un fotoliu ţâşni un căţel păros, cu picioare

scurte şi urechi pleoştite, muşcându-l pe localnic de picior.
- Îl omor, strigă Hlagian, executând un dans absurd.

Deoarece avea mâinile ocupate cu femeia, lovea cu picioarele, mai mult în gol. Câinele se retrăgea, pentru a ataca din nou, lătrând cu furie.
- Ăsta face parte din scenariul vostru? întrebă Albert.

- Nu face parte din scenariul scris pentru noi, spuse purtătorul de cuvânt. Cred că ştiu.
Câinele face parte din alt scenariu. Iniţial, i s-au băgat în memorie informaţii despre tine,
ca să te poată urma peste tot, dar, când au văzut că a fost descoperit omul providenţial,
domnul Robert Caran, nu i-au mai dat drumul. Cred că au vrut să-l reprogrameze astfel

încât să-l urmeze pe viitorul preşedinte al partidului şi nu au mai avut timp. A urmat catastrofa.
- S-ar putea să-l fi salvat vreo capsulă.
- Nu cred. Căţelul e complet sintetic. Sferele de salvare nu percep decât ce e viu.
- Atunci, cum a ajuns pe câmp? Când am vrut să iau un rucsac, a sărit de sub o semisferă şi m-a muşcat de mână, spuse Hosman.
- Înseamnă că i-au schimbat programul, astfel încât să-l urmeze pe poliţist, nu pe tine. La informaţiile iniţiale, nu avea voie să atace.
- Luaţi, dracu', javra de aci! strigă Săndulea. S-a băgat în lift şi nu ne lasă să intrăm. Dacă mai latră mult, ne pune în cap toţi agenţii.
- Cuţu, cuţu, pocni Karl din degete. Ieşi afară şi nu mai lătra!
Intuind că nu are nici o şansă să rămână în lift, căţelul o zbughi pe scări în jos, vrând, probabil, să-i aştepte la coborâre.
La parter, preşedintele interimar al partidului avu, într-adevăr, o surpriză plăcută. Uşa le fu deschisă de Emert Holms, tânărul care îi arătase cum funcţionează instalaţiile din cuşeta primită pe aerodina 068, atunci când mersese către planeta Ioza.
Chiar dacă nu în condiţii tocmai festive, fură bucuroşi că se întâlneau şi se îmbrăţişară ca nişte vechi prieteni.
- Ce faci pe-aci? îl întrebă Albert.
- M-am hotărât să rămân pe Pământ şi să mă înscriu la o facultate, spuse Emert. Sunt student la sociologie, secţia sloganuri. O diplomă în sociologie, mă poate ajuta să câştig un concurs de sloganuri şi să-mi construiesc o carieră politică pe Ioza. Vă amintiţi, am băut un coniac împreună şi v-am spus că se lasă cu mulţi bani.
- Şi? Ce cauţi aici? Ştiu că facultăţile se fac la oraş.
- Sunt în practică. Am venit cu caravana electorală şi am auzit de dumneavoastră.
Vuieşte satul. Sătenii consideră că există o relaţie între ei şi agenţi, aşa cum e ea,

asociaţia, bună sau rea, dar nu permit ca străinii să fie agresaţi de membrii A.P.A.
- N-ai văzut un câine? întrebă Hosman.
- Ce câine?! se miră Emert.
- Un câine lăţos, cu picioare scurte, urechi pleoştite şi părul pe ochi. - Dă-l încolo! spuse purtătorul de cuvânt. Ne găseşte el.
- Aşa-i, spuse Săndulea. Ar fi mai bine să plecăm de aici.
Ieşiţi din spital, se strecurară pe lângă zidurile caselor din piatră, lipite una de alta, pe străduţe lăturalnice, coborând panta dealului, spre lunca râului. Casele se răreau, având

curţi şi grădini din ce în ce mai mari. Fiecăruia în parte îi era frică să întrebe de ce erau străzile pustii. Majoritatea sătenilor se ascunseseră în locuinţe şi pândeau mişcarea de afară; le simţeau privirile, iscodind în întuneric.

- Aici stă moş Nicu Iustian, poştaşul, le arătă Săndulea. El e unul dintre primii oameni
care au venit pe acest ţinut, când Asociaţia pentru Protecţia Afişelor avea avioane şi
ducea un război crunt împotriva tuturor. Aici a căzut un bombardier şi, în prostia lui, de
om simplu, de la ţară, bătrânul şi-a zis că, unde cad avioane A.P.A., trebuie să crească
ceva. Şi a avut dreptate să-şi tragă gard, să-şi construiască o casă şi să se aşeze aici.

Le povesti cum, superstiţios din fire, omul păstrase neatins gropanul făcut de explozia
bombardierului căzut, împrejmuindu-l cu un gard din crengi şi mărăcini, înalt de trei
metri.

Aşa cum povestea tuturor generaţiilor născute după venirea lui, poştaşul s-a gândit că,
unde mor agenţi, e loc sfânt şi, mai târziu, când va fi ales un primar deştept, capabil să
umple puşculiţa comunităţii, vor înălţa acolo un monument. Auzise că agenţii, pe timpul
ăla, erau oameni care nu furau din biserici, cu frica celui mai de sus decât ei, care se
rugau zilnic să nu vină comunismul la putere, modeşti, cu toate că nu le lipsea nimic.

Despre modul cum trăiau şi gândeau agenţii din acele timpuri ştiau doar primii oameni
sosiţi pe acele meleaguri, fugiţi din calea războiului. Dacă era întrebat de ce s-a aşezat
acolo, poştaşul spunea că totul se bazează pe un miros al lui special, numit intuiţie, şi

relua, a nu ştiu câta oară, istoria cu gropanul, locul sfânt unde căzuse avionul. Unul,
Cotareea, cizmar de profesie, bărbat zdravăn, înalt, dar cam într-o parte cu inteligenţa, îl
întreba, de fiecare dată, când se relua povestirea, dacă mirosul ăla special, numit intuiţie,
fler, sau cum s-o mai fi numind, era un miros frumos sau, dimpotrivă, urât, pestilenţial.
Bunica lui Săndulea Hlagian, întâlnită de Hosman, Caran şi Dieta Melior, la venirea în
sat, se numea Catariţa şi era şefa mai în vârstă a tuturor babelor din zonă; ea povestea
cum fugise nepotul său din calea agenţilor civilizatori, care intraseră în comunitatea lor,
cu armele-n mâini şi rucsacuri cu muniţii de rezervă în spate. Înainte ca Poşta să devină o
instituţie perimată şi să se desfiinţeze, nepotul le-a scris o grămadă de scrisori, în care îi
informa că se luptă din răsputeri să se facă milionar la oraş, ocazie în care ar putea să
scoată şi satul din marasm. După război, când Asociaţia pentru Protecţia Afişelor a fost
recunoscută oficial de conducerea Pământului şi relaţiile ei cu populaţia s-au mai relaxat,
s-a întors şi nepotul bătrânei în sat. „Păi bine, măi dragă, parcă tu erai pădurar, ori ţi-ai
schimbat profilul de a fura?! l-a luat baba la rost pe nepotul Săndulea, privitor la faptul că
voia să se facă milionar şi să umble cu nasul pe sus. Mirat, Cotareea a întrebat ce e acela
un milionar, iar baba, competentă, l-a informat că milionar înseamnă să ai mulţi bani, să
nu fii dator la bancă, ceea ce nu era valabil în cazul nepotului ei, cu toate că avea un
socru patron de birt, care era cu un picior în groapă. Săndulea nu putea fi numit milionar
nici dacă deţinea 25 % din acţiunile unei fabrici a patronului fermei de animale
extraterestre, unde lucra ca felcer. Singurul om mai avut şi o speranţă pentru el şi nevastă,

era un cumnat, fermier; rămas într-o ureche; de când a văzut un O.Z.N, nu-l mai interesau
greutăţile vieţii de pe Pământ, ci numai inefabilul zborului.
- Dacă vreţi, vă duc la ferma acestuia, îşi întrerupse Hlagian povestirea. E aici, în
apropiere. Poate vă înţelegeţi voi cu el. Într-un an, a dispărut şase luni de acasă. Cui vrea

să-l asculte, îi povesteşte ceva despre nişte extratereştri, îi descrie cu lux de amănunte îmbarcarea zborul şi întoarcerea pe Pământ şi nu uită să specifice faptul că s-a suit de bună voie pe navă, nefiind răpit, brutalizat sau supus experienţelor medicale.
- Ce caut eu, aici, urcată în spinare la acest domn?! o auziră pe Dieta. - Ah, ţi-ai revenit, spuse Albert.
- Vă rog să mă scuzaţi! spuse Hlagian. M-am luat cu vorba şi am uitat de femeie.
O coborî pe Dieta de pe umăr, o puse cu picioarele pe pământ, iar ceilalţi doi bărbaţi îl ajutară s-o menţină în poziţie verticală.
- Luaţi mâinile de pe mine! le strigă.
- Poţi să stai singură în picioare? întrebă însoţitorul.
- Ah! Ai apărut şi tu. Trebuie să fie vreun coşmar. Mă simt groaznic şi e posibil să arăt în ultimul hal. Ce mi s-a întâmplat?
- Ai leşinat.
- Am leşinat şi mă trezesc acoperită doar cu o pătură?! se miră femeia. - E o poveste mai lungă. Îţi aminteşti?
- Ce să-mi amintesc?!
- E clar, spuse Albert. S-o lăsăm moartă!
- Îi găsim nişte haine şi părăsiţi cât mai repede această localitate, spuse Hlagian. Dacă se prind agenţii că aţi părăsit spitalul, vor veni după noi.
Deschise o poartă rotundă, camuflată cu crengi şi mărăcini, ştiută numai de el, şi, după ce intrară cu toţii în grădina poştaşului Iustian, o închise, cu grijă, la loc.
- Ce rol are un poştaş într-o comunitate izolată, cum este aceasta? întrebă Albert. Scrisori nu primiţi şi nu aveţi nici ziare.
- Poştaşul lipeşte afişele aduse de agenţi. E cel mai vechi poştaş al lor. De nouăzeci de ani tot lipeşte la afişe.
- E destul de bătrân. Nu a obosit?
- N-ai înţeles, spuse Săndulea. Nu are nouăzeci de ani. De atâta timp e angajat la
A.P.A. El are mult mai mult.
- Ce vârstă poate să aibă?
- Nu ştie nimeni. Să tot aibă câteva sute de ani.

- Dacă bătrânul e de nouă decenii în serviciul Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor, înseamnă că această firmă fiinţează de cel puţin un secol, spuse Hosman.

- Nu ştiu. Agenţia e destul de veche. Oricum, pe timpul când a venit nea Nicu în sat, exista şi ducea o luptă acerbă să se afirme şi să se extindă pe piaţă.

- Până de curând, nu am auzit de Agenţia asta. Nu ne găsim într-un spaţiu normal. Suntem într-un spaţiu paralel.

- Nu ştim dacă spaţiul satelor e paralel, dar vă spun că trăim într-un spaţiu cât se poate de normal, spuse Hlagian. De aici, putem merge unde vrem. Eu, de exemplu, locuiesc în Esper, de unde am auzit că sunteţi şi voi şi vin când vreau la mine în sat.

- N-am auzit să existe vreo fermă de animale extraterestre.

- Oraşul e destul de mare. Nici eu n-am fost în temă cu faptul că s-au făcut progrese enorme în domeniul zborurilor cosmice. Dacă auzeam că zboară aerodine şi duc cu ele elanul omenirii de a face o politică nouă, mai dreaptă şi mai bună, nu stăteam nici un moment să mă gândesc; mă înscriam imediat.

- Nu te-ai gândit că animalele extraterestre sunt aduse, de undeva, de pe alte planete? întrebă Albert.

- Nu. Rolul meu este să le îngrijesc, să văd dacă sunt înzestrate sau nu cu raţiune, să văd cu ce pot să le hrănesc, să le studiez obiceiurile şi modul de aclimatizare, să le disec, nu să le caut originea. Originea e scrisă clar, la prima rubrică din registru.

- Înţeleg faptul că, de la înfiinţarea satului, n-a murit nimeni pe aici.

- De moarte bună, ca să spun aşa, n-a murit nimeni; doar de moarte prin imprudenţă, când sătenii s-au apucat să se coboare la mintea agenţilor, cum am făcut noi acum, şi să se lupte cu ei, spuse felcerul.

- Dacă aici nu moare nimeni, tu de ce ai plecat la oraş?

- Plictiseala e mai rea ca moartea. M-am gândit să câştig nişte bani şi să mă întorc aici, unde procesul de degradare anatomo-fiziologică a organismului este mult încetinit. Până la urmă, îmi iau familia şi mă întorc în sat, dar am constatat că mai trebuie să strâng ceva bani. Nu-mi convine să trăiesc pe întuneric, fără binefacerile civilizaţiei.

- N-ai reuşit să repari centrala fotonică? întrebă Hosman.

- Nu ştiu dacă reuşeam să repar centrala, dar nici n-am avut şansa asta. Centrala a dispărut.

- Cum să dispară?

- Aşa, bine, spuse Săndulea.

- Poate n-ai fost în locul unde e ea. Poate te-ai rătăcit prin întuneric şi ai nimerit în altă parte.

- Exclus. Văd pe întuneric la fel de bine ca părinţii mei şi, în plus, am fost de mai multe ori acolo. Ştiu unde era. Acum, am constatat că nu mai e. Va trebui să fac o mică

investiţie şi să-mi construiesc o mini-centrală, doar pentru mine. Altfel, fie viaţa cât de lungă, nu e viaţă.
- O centrală doar pentru tine?! se miră Albert.
- Sigur. Dacă vor contribui cu bani, va fi o centrală fotonică pentru cei care au
contribuit. Până atunci, eu cred că centralele individuale sunt cele mai bune. În cazul unor reparaţii sau îmbunătăţiri tehnice, nu te poţi certa cu nimeni.
- Oamenii sunt invidioşi.
- Să fie sănătoşi! spuse felcerul. Îmi îngrădesc gospodăria cu gard electric.
- E ca şi cum te-ai închide singur într-o puşcărie. Orice gard în plus este o limitare a
drepturilor cetăţeneşti. Nu vei mai putea pleca de acasă. Invidia îi înrăieşte pe oameni. Şi aşa, sunt destul de răi.

- Oamenii îţi fac rău dacă eşti bun cu ei, dar, deocamdată, nu mă dă nici pe mine bunătatea afară din casă. Doar răutatea.

Văzură că, în partea dinspre casă a grădinii poştaşului, se găsea adunată o mulţime de săteni. Aşezaţi pe te miri unde, mestecând gumă şi privind tâmp sau stând în picioare, se strânseseră ca la o şedinţă de partid şi comentau ultimele evenimente.

Ascultând mai bine ce vorbeau, Albert îşi dădu seama că evenimentul de excepţie luat în discuţie nu era trecerea lor prin sat, organizarea evadării din spital, precum şi
brutalitatea agenţilor sau falşilor agenţi ai A.P.A.

Apariţia lor bruscă în grădină, venind dintre pomii livezii, nu luase pe nimeni prin surprindere. Dimpotrivă, trecuse aproape neobservată. Se petrecuse un eveniment imediat, comentat cu înflăcărare, care le întrerupsese subiectul principal de discuţie; acesta era prinderea unui exemplar de infractor de ambele sexe.

Legată fedeleş şi urcată pe o cutie de metal, fiinţa capturată, acoperită cu pene, având un cap perfect sferic, format din plăci cornoase suprapuse şi cele şase membre terminate cu gheare, stătea liniştită, învelită într-o mantie albă, să termine sătenii de

deliberat şi să i se aplice pedeapsa cuvenită.
Oamenii locului se certau înainte, nemulţumiţi de faptul că fusese construită o societate
în tranziţie, lipsită de un cadru legal care să se refere strict la infractorii de ambele sexe.
Puteau să o bage la intrarea, prin efracţie, în casa unui om, prin forţarea dispozitivului de
închidere al ferestrei. Puteau să o bage la tulburarea liniştii publice, atentat la bunele
moravuri, tentativă de viol, agresare verbală sau provocarea unei demenţe temporare, prin
inducţie psihică. Nici una dintre aceste infracţiuni nu putea fi înscrisă într-un cadru legal
bine definit. Nu puteau stabili în ce consta delictul. Nu le era clar cum trebuie procedat cu
un extraterestru şi dacă legile, aşa proaste şi puţine cum erau, se refereau şi la fiinţe
neumanoide.
- Lăsaţi-o mai bine pe cea agresată să vorbească! sugeră un sătean, într-un târziu.

- Ce poate fata asta să ne spună după contactul cu infractorul de ambele sexe? Nici tatăl ei, care a salvat-o din ghearele infamului, nu mai e în toate minţile.
- Pot să spun multe, interveni fata. Nu suntem deloc săriţi de pe fix. - Ştim povestea.
- Lăsaţi-o să vorbească! se auziră câteva voci. - Ei, zi!
- Când, drogat de fericire, începu fata, infractorul de ambele sexe a pătruns pentru
prima dată în casa noastră, aveam un somn adânc, o mlaştină aproape şi visam la cine ştie
ce continent de şoapte. Când a pus arma între ochii mei, ca lipsiţi de vedere, eu nu aveam
cum să mă apăr de această jigodie. Noaptea părea atât de frumoasă, încât tot ce exista
avea tendinţa de a se sinucide, cu tot ce-i stătea la îndemână, spânzurându-se de ochiul
meu, împins de la spate şi rostogolit de un mecanism al gândirii fără rost. Cu tot ce-l
strânge-n buchete, nimicul nu e lăsat să se războiască în pace. Ucisă fără rostul cuiva,
prima frunză suprimă autonomia de-a trage cu arma în albastrul semnului.

- V-am spus eu? întrebă ţăranul. Vorbeşte aiurea. Nu putem şti ce-a fost între ea şi infractorul de ambele sexe.

- Ba ştiţi! spuse fata. Ne-am înmulţit peste măsură şi ne-am trezit că nu mai e nimeni
pe cărare. Singurul lucru frumos pe care-l mai avem este cerul acesta întunecat, dar senin,
rareori acoperit de fum. Degeaba ne batem ca proştii cu păsărele de piatră şi ne aşternem
pe câmpuri, ca pe foi albe de hârtie. Suntem o populaţie plictisită, din nici un autovehicul
coborând, din nici un convoi de blindate. Bâjbâind prin întunericul zilei, nostalgia găseşte
tot mai puţini nostalgici, spumegă viteza luminii din sunet. Sunt

gândiţi tot mai puţini
creatori de valori, de tot mai tulburi şi puţine minţi. Se aşează vorbe pe pagini goale, ca
nişte tichii pe cranii turtite, se duce o existenţă de a mai fi, sunt tot mai rare cuvintele în
limbă. Se înşiră pietre filozofale kilometrice pe direcţia de mers a lucrurilor, toate
neînţelesurile devin şi mai de neînţeles. Suntem muţi; nu mai ştim decât cuvintele dintr-
un dicţionar al disperării, unde şi câmpia e tot o alergie de-a trage cu puşca. Fugim cu
sicriele dragostei în spate, durerea e-o formă de oroare, în urechile noastre moare şi
cântecul.

- În felul ei, încearcă să ne transmită ceva, spuse o femeie.
- Încearcă pe dracu'! A fost hipnotizată de infractor şi vorbeşte aiurea, spuse un sătean. - Ce facem?
- Îl spânzurăm pe infractorul de ambele sexe şi, în felul ăsta,scăpăm de-o grijă. Ce ne tot batem noi capul?!
- Nu-l spânzurăm de gât? întrebă o săteancă. - Ba da. De ce-ai vrea să-l spânzurăm?
- Am înţeles că vreţi să-l spânzuraţi de ambele sexe.

- Eşti tâmpită.
- Nu e tâmpită deloc, interveni altă femeie. Dacă îl omorâm, infractorul dispare. Dacă dispare, începe să umble brambura prin sat şi ne lovim de el. Mai încolo, în jurul adunării noastre, chiar în acest moment, se găsesc câteva grupuri de iozani neadaptaţi şi invizibili. M-am lovit de unul dintre ei şi era să-mi sucesc piciorul. Asta ne mai trebuie, să populăm satul şi cu infractori morţi?!
- Eşti şi tu tâmpită. Mai bine ţi-ai ţine hormonii în frâu şi te-ai uita pe unde mergi. Abia ţinându-se pe picioare, un tânăr încerca să le spună ceva şi nu reuşea.
- Ce vrea, mă, ăsta?
- Pleacă, bă, de aci! Eşti mort de beat.
- Nţ! Moartă de beată e nevasta poliţistului Firulai. Eu încă mă mai ţin. - Ce-i cu nevasta lui Firulai? întrebă săteanul.
- Poliţistul a băut cam mult şi i-a venit ideea să plece de acasă, împreună cu caravana electorală. Nevastă-sa, înnebunită de durere, s-a îmbătat şi ea, aşa că mi-a spus s-o ajut să verse butoaiele cu vin în fântână. Am ajutat-o. De ce să n-o ajut?
- Tu plecaseşi să te sui în clopotniţă şi să vezi dacă nu se întoarce Săndulea.
- Corect, numai că nu se făcea să las o doamnă să se chinuiască. Trebuia s-o ajut. Sunt un domn, spuse tânărul.
- Cât vin aţi aruncat?
- N-am aruncat nimic. Am pus vinul la rece, în fântănă. - Cam câţi litri? se interesă ţăranul.
- Litri?! Ha! Vrei să spui hectolitri. Am golit toate butoaiele. Am aruncat tot, chiar şi vinul mai vechi de douăzeci de ani.
Auzind că fântâna poliţistului Firulai e umplută cu băutură, sătenii începură să găsească tot felul de pretexte şi să părăsească grădina poştaşului, uitând de infractor şi de tot.
În câteva minute, cei cinci nou veniţi, evadaţii din spitalul de boli nervoase, se treziră singuri, numai cu poştaşul Iustian şi tânărul turmentat.

Săndulea eliberă infractorul de ambele sexe şi îi trase una după cap.
- Pleacă! Să nu te mai văd pe aici. Nu avem nevoie de infractori.

- Nu sunt infractor, spuse extraterestrul. Sunt inginer la o bază de extracţie a petrolului, aflată în apropiere.

- Eu ştiam că voi, infractorii de ambele sexe, aveţi proprietatea de inducţie psihică
asupra celorlalţi. Nu ştiam că vreţi să prostiţi oamenii. Pământul e gol pe dinăuntru. Nu se găsesc zăcăminte de ţiţei. Hai, cară-te, până nu mă enervez!

Văzând că nu se poate înţelege cu omul, extraterestrul se înălţă câţiva metri de la sol, luă o formă elicoidală şi zbură, pierzându-se în întuneric.

- Ce-a fost asta?! se miră Albert.

- Tot felul de ciudaţi, spuse Hlagian. S-a umplut Pământul de extratereştri. - S-a luat şi bunică-ta Catariţa după beţivi, râse însoţitorul.

- Le trage şi ea la măsea, spuse felcerul. La ţară, băutura e un sport foarte răspândit. E şefa babelor şi, dacă i-au plecat subalternele...

Amorţit de băutură, tânărul coborât din clopotniţă înţepenise, în picioare, zâmbind de parcă ar fi câştigat lozul cel mare. Rânjetul lui de om care ştie multe şi spune puţine, îi enerva la culme.

- De ce râzi, bă?! se răsti poştaşul.

- Firulai n-a plecat. Orbit de gelozie, s-a ascuns în podul casei, să o pândească pe nevastă-sa.

- Şi ce?! S-o pândească sănătos!

- Caravana electorală e parcată în centru, la fântână. N-a plecat. Am văzut trupele de agenţi ai A.P.A. Vă caută. M-am gândit că vreţi să fugiţi. Caravana e singurul
autovehicul disponibil şi blindat, pe deasupra, spuse tânărul.

- Hopa! spuse Săndulea. Tu nu eşti aşa beat.

- Nu sunt beat deloc. Am jucat teatru ca să-i gonesc pe ăştia de-aci. - Înseamnă că nu ai aruncat nici un litru de vin în fântănă?

- Ba da. Partea asta e adevărată. Dacă se apucă de băut, nu mai vine nimeni înapoi. Fiţi liniştiţi!

Poştaşul se oferi să-i călăuzească până la maşină. Ieşiră printr-o poartă laterală a
gardului, trecură prin grădinile vecinilor, apoi urcară dealul, până la platforma centrală,

unde, pe scara maşinii, sub un bec luminând slab, un agent electoral repeta discursuri.
- Îl cunoşti? fu întrebat Emert Holms.

- Sigur că îl cunosc. În principal, el ţine cuvântări, iar eu strig sloganuri. Ceilalţi nu prea îşi văd de practică. Umblă după fuste sau sunt la băut.
- Înseamnă că putem pleca fără să fim nevoiţi să-i dăm cu ceva în cap.

- Nu sunt aşa de sigur, spuse Albert, lovind cu pumnii un zid inexistent. Ce mai e şi asta?

- Piaţa e înţesată de iozani invizibili, spuse Săndulea. Ce facem?

- Melvin! strigă Emert spre coleg. Vrem să ajungem la tine. Încetează cu discursurile! Poate se împrăştie gloata de neadaptaţi.

- Nu pot, auziră răspunsul. Sunt luat ostatic. Când mă opresc să-mi trag sufletul, simt
pumni în faţă şi în coaste. Nu vezi în ce hal arăt? Ar fi mai bine să plecaţi. Nici nu ştiţi
câţi sunt de mulţi. Dacă se împrăştie gloata asta invizibilă, puteţi fi făcuţi una cu
pământul.

- S-ar putea să nu mai avem timp, spuse Dieta. Deja mă împinge unul cu mâinile lui scârboase.

- Să fugim! spuse însoţitorul. Încep să se mişte. - Unde să fugim?

- S-o luăm în direcţia aia, spuse Săndulea şi le făcu semn să-l urmeze.

Încercară să se ţină după felcer, dar se loveau tot timpul de câte un iozan rătăcit, astfel încât, până la urmă, de voie sau de nevoie, se împrăştiară.

- Nu mai pot, spuse Emert, suflând precipitat. Un dobitoc invizibil îmi tot pune piedică. Căzu pe marginea unei alei şi îşi juli palmele, înainte de a da cu capul de un zid.

- Unde sunt ceilalţi?! întrebă Albert.

- Nu ştiu. Tot ce pot presupune e că poştaşul şi doamna Melior mi-au dispărut primii
din faţa ochilor, apoi am început să alerg orbeşte, luându-mă după cel din faţă, adică după
tine.

- Am rămas numai noi doi, dar a apărut câinele.

Hosman chemă animalul, dar acesta continua să se ţină, temător, la distanţă. - Nu vine. Când i s-or descărca acumulatorii, pun eu mâna pe el.

- Nu cred asta, spuse Emert. S-a ajuns departe cu robotica.

Sistemul mecanic, o dată pus în funcţiune, produce mai multă energie decât au nevoie androizii pentru consum. În felul ăsta, practic, energia nu li se epuizează niciodată. E secretul

randamentului, să se producă, tot timpul, mai mult decât se consumă.
- Nu-l putem prinde?
- Nu. Dacă are chef, se ţine după noi. Dacă nu, nu e nici o pierdere.

O luară spre est, prin grădinile caselor, trecură peste un pod suspendat şi părăsiră satul, fugind pe câmpie, cât îi ţineau picioarele, în direcţia pe care presupuneau că se găseşte oraşul Esper.
- Să ne oprim! strigă Albert.

- Nu ne oprim. Suntem urmăriţi.
- Nu ne urmăreşte nimeni.
- Ba da, spuse Emert. Nu vezi? Avem impresia că fugim şi, în realitate, am înţepenit. - E un fascicol luminos.

- Nu e un fascicol luminos. Cred că e un nor de insecte luminoase microscopice. Nu vezi? E ca o spirală.

Oarecum amuzat, Albert puse mâna, streaşină, deasupra ochilor şi privi în zare.

Fiinţele zburătoare luminoase acoperiseră cerul întunecat, ca un joc enorm de artificii, norul luminos coborând tot mai jos.

„Nu putem trece de cea de-a patra barieră de radiaţii”, se trezi Emert gândind. - Mă bântuie tot felul de gânduri, spuse.

- Ştiu, răspunse Albert. Şi pe mine, la fel. Ceva legat de nişte bariere de radiaţii?

- Exact. E vorba de nişte dâre de lumină cu un pregnant caracter material, formată din gâze minuscule. Mi s-a aşezat pe mână o pată luminoasă şi am atins-o cu degetele.

Senzaţia e de alifie luminoasă întinsă pe piele.

- Se luminează cerul. E fascinant.

Se gândiră fără să vrea că ei erau ţinta unei acţiuni dezintegratoare a insectelor luminoase, care veneau din toate părţile, şi nu li se mai părură lucrurile chiar aşa de fascinante, ci chiar înfricoşătoare. Pe alocuri, se formau aglomerări de o mare densitate, iar neorânduiala zborului lor era doar aparentă.

Erau urmăriţi de miliarde de aparate de zbor infinitezimale, de tip undă-particulă.

Spre sud, se profila vag o pădure, unde nu mai puteau ajunge, iar lacul format de râul satului şi iazurile dimprejur erau acoperite de ceaţă luminoasă.

Avioanele minuscule, cu echipaje de trei fiinţe la bord sau individuale, li se aşezaseră pe frunte şi scoteau sunete ascuţite, distincte, sau li se părea.

Albert încercă să se apere cu mâna rămasă neînţepenită, dar fără nici un succes; vacarmul motoarelor, un bâzâit supărător, crescu şi mai mult în intensitate, dându-i ascuţite dureri de cap.

Îşi încordă muşchii şi ţâşni, ca săgeata dintr-un arc, în afara păienjenişului luminos. Nu reuşi să străbată nici o mie de metri, în direcţia oraşului, deoarece fu înţepenit, brusc, de o forţă necunoscută, într-o poziţie incomodă şi caraghioasă.

Gâzele începuseră să furnice prin pământ, cu aparate autonome de zbor, pe sub tălpile sale, apărând şi dispărând ca într-o întindere de nisipuri.

- Asta e tot, căpitane! i se păru că aude. Avem undă de trecere şi putem porni în 17 minute şi 12 secunde.

Căpitanul unei escadrile de câteva miliarde de aparate de zbor ridică pleoapa numărul 40 şi din ochi i se scurse o lucire bizară, care ar fi putut băga în sperieţi orice subordonat cumsecade.

- Mda, locotenente, mârâi ofiţerul în cască, aceasta e fiinţa de care avem nevoie, dar am prins-o cu preţul vieţii câtorva escadrile, întinse pe pielea uneia din cele patru
excrescenţe mai lungi, ca untul de indiocan pe o bucată de lemn moale de pid.
Luară poziţie de drepţi şi păstrară un moment de reculegere, ocazie cu care
locotenentul, la ordin, lăsă să-i cadă trei lacrimi din ochiul 25 şi una din ochiul 3.
- De ce nu l-ai înţepenit complet? întrebă căpitanul.
- Procedura a fost completă, dar ăştia au funcţii vitale foarte puternice. Nu sunt iozani. - Ce pot fi?
- Oameni. Primii locuitori ai acestei planete, spuse locotenentul. - Interesant obiect de studiu. E imens.

Căpitanul zbură cu avionul său robot în jurul encefalului lui Hosman şi îi încurcă toate gândurile, întunecându-i, din când în când, privirea.

Admirară poziţia nefirească în care rămăsese, arătând ca un alergător, pe jumătate întors din centură, cu braţele întinse, părând a-şi lua zborul în direcţie opusă.

Planând liniştit împrejur, locotenentul controlă încă o dată unda de trecere, vizualizând, pe ecranul unui monitor, ultimele amintiri ale subiectului. Albert îşi aducea aminte de dispariţia misterioasă a fratelui său şi de scandalul sexual în care fuseseră implicate cele două fiice ale primarului. Pe atunci, el nu avea decât opt ani şi reuşise se scape de ororile războiului, având marele noroc de a fi cooptat într-o echipă olimpică de aruncare a
discului, dincoace de teritoriul locuit de mutanţi şi de câmpia radioactivă.
- Sper să nu dăm de bucluc, spuse un al doilea locotenent. Mutanţii şi câmpia
radioactivă sunt inducţii psihice de-ale noastre. Data trecută, am

capturat, din greşeală, un humanoid mai mic decât ăsta, dar din antispaţiu, zonă interzisă. Am scăpat la milimetru. Ştiţi voi ce a urmat?

- Ce? fu curios primul locotenent.

- Detaşare la munca de curăţire a timpului.

- Şi eu am oroare de lumile astea paralele, spuse căpitanul ţâşnind afară prin osul temporal al omului.

Pentru a găsi informaţii despre modul de viaţă al oamenilor şi tradiţiile lor, vizualizară scene de la prinderea altui exemplar rar, când fuseseră nevoiţi să transforme un munte în câmpie. Până să găsească buncărul unde se ascundea cel urmărit, au fost nevoiţi să scormonească tot pământul în jur.

Se distrară, urmărind scene de la sărbătoarea întoarcerii acasă de atunci, apoi se
reîntoarseră la treabă. Căpitanul urmări evoluţia potenţialelor electrice, producându-i
omului noi dureri de cap, şi se declară mulţumit. Ciocăni cu unul dintre cele
douăsprezece degete în Cristalul Dulce, montat într-o aglomerare de neuroni, şi reveni la subiectul limitei bunei gândiri.

Albert reveni la neliniştea dinainte şi la durerile fulgurante de cap, mai ales în dreapta
encefalului, unde i se părea că e un adevărat incendiu, iar ofiţerii se întoarseră la
vehiculul principal şi îl parcară în fundul unui capilar venos. Profitând de faptul că
lucrurile mergeau normal, se gândeau că nu strică o clipă de odihnă, ocazie cu care îşi
reîntregeau rezervele de energie, cuplaţi la descărcările electrice ale unei sinapse.

Pe afară, trupele aeropurtate continuau cu febrilitate cercetările biologice, geologice,
hidrologice sau meteorologice. Constituind probe de o netăgăduită valoare ştiinţifică,
stâncile, casele, arborii sau plantele luminoase erau transformate în particule infime.

Cu ocazia secării unui iaz, fu dezintegrat, contrar legilor în vigoare, şi un sătean, care intrase să facă baie. Văzând ce greşeală făcuseră şi gândindu-se că dispariţia este cea mai uşoară pedeapsă, fiinţele din norul de aparate de zbor recitară articolul 42 din regulament şi, într-o nanosecundă, se dezintegrară, provocând o imensă reacţie de fisiune. Cei câţiva locuitori ai satului, care se ascunseseră după stânci, o rupseseră la fugă.

Raportându-i-se incidentul, căpitanul lăsă odihna şi cuplă centrul nervos al vorbirii cu aparatul fonator al exemplarului umanoid:

- Fapta camarazilor noştri e de toată lauda, spuse el prin

intermediul vocii lui Albert. Era singura ieşire din situaţia ambiguă în care se băgaseră. Vă rog să lăsaţi munca şi să păstrăm un moment de reculegere pentru ei. Acum, veţi fi informaţi care, din ce ochi şi câte lacrimi puteţi vărsa.

Vrând să spună ceva, preşedintele Hosman constată că rămăsese cu gura căscată, cei trei ofiţeri stându-i pe limbă.

- E un exemplar ideal pentru construcţia de androizi, spuse primul locotenent.

- Nu te potoleşti?! se răsti căpitanul. Poate îţi înregistrează cineva gândul. Vrei să intrăm şi noi la articolul 42?

- Evident că nu.

- Nu am chef să fiu trimis nici măcar în anul dispărut, să fac curăţenie temporală pe acolo, darămite să dispar într-o reacţie de fisiune, spuse al doilea locotenent.

- Nici la limita bunei gândiri nu e bine, spuse căpitanul. Am auzit că, mai nou, acel spaţiu e populat cu traficanţi venali.

Într-un colţ al creierului, Albert sintetiză un cuvânt, reuşind să dea afară aerul din
plămâni, sub forma unei şoapte abia gândite, lucru care fu de-ajuns ca să arunce din gură aparatul de zbor al comandanţilor escadrilei.

În cădere, primul care se dezmetici şi puse aparatul în funcţiune fu cel de-al doilea locotenent, care apăsă şi maneta de alarmă.
- Ce-ai făcut?! strigă căpitanul, spulberând escadrila care venea către ei.
- Ce facem?! Ne distrugem între noi? se dezmetici şi primul locotenent.
- N-am vrut să dau alarma, se scuză cel de-al doilea locotenent. A fost un gest reflex.
- Nu-i nimic, spuse căpitanul. A fost o ameninţare imediată. Putem invoca articolul 117. Am înregistrarea din care reiese clar că idioţii, cu aparatele lor de zbor, cu tot, s-au organizat într-o entitate de forma şi mărimea unui glonte, îndreptându-se direct către motorul cardio-vascular al exemplarului.
Clipind emoţionaţi din toţi cei 64 de ochi ai lor, locotenenţii şi şeful lor se felicitară pentru promptitudine şi curaj, timp în care pupilele ochilor lui Albert se dilataseră de groază.
- Din înregistrare, rezultă că subiectul a reuşit să-şi deblocheze reflexul respirator şi să ne sufle afară din cavitatea bucală.
- Nu mai suflă.
- Nu suflă de frică, spuse căpitanul, zburând pe braţul ridicat al omului. Inhibă-l la loc! M-am săturat de prostia voastră. Nu aveţi de unde să ştiţi că urmărim de mult timp capturarea unui astfel de exemplar. E un exemplar providenţial. După ce s-a oprit singur în poziţia asta, era să se dezinhibe şi s-o ia din loc. După aia, mai vine şi grupul ăla de iresponsabili, care era să strice tot.
Lansă un roi de camere video digitale zburătoare, apoi îndreptă aparatul de zbor spre encefalul dorsal şi îl aşeză pe platforma unui microcip, ancorat şi bine disimulat într-o plasă neuronală. Luă poziţie de drepţi, închise patru ochi, îndreptă în jos privirea altor douăzeci, iar pe restul ochilor, larg deschişi, îi lăsă să lăcrimeze.
Primul locotenent întoarse privirea ochiului 14, mirat, nedumerit în faţa slăbiciunii spontane a căpitanului, şi clipi des din pleoapele

ochilor 22 şi 11, spunându-şi că altcineva trebuia să oficieze ritualul morţii celor mai de curând dispăruţi.
- Ei, acuma, dacă s-au dus, s-au dus, îi spuse.
- Ce să se ducă?!
- Camarazii noştri. Cei dispăruţi accidental. Nu trebuie să plângeţi. Au alţii grijă de asta.
- Nu plâng nici un camarad, spuse căpitanul. - Atunci, de ce plângeţi?
- Plâng de emoţie. Plâng în faţa frumuseţii sublime a acestui exemplar providenţial.
- De ce ar fi umanoidul ăsta aşa providenţial? întrebă cel de-al doilea locotenent.

- Cum de ce? Priviţi! Nu vi se pare că are ceva din alura unui discobol? - Parcă.

- Nici un parcă, ci în mod sigur. Ne-am plimbat prin toată galaxia şi am încercat fără succes să introducem aruncarea discului pe toate planetele unde am găsit umanoizi. Nici un trib de aborigeni nu a vrut să înţeleagă de ce vrem să-i învăţăm să arunce acel elipsoid. I-am urmărit atâta timp şi nici unul n-a reuşit să se aşeze cum voiam noi; nici unul n-a reuşit să se înscrie în parametri normali de frumuseţe. Acum, a dat norocul peste noi; fără nici un disc, ăsta s-a aşezat exact cum ne-am dorit. Priviţi ce frumuseţe! Cu toate bogăţiile măritului Hontingher nu poţi cumpăra un asemenea exemplar.

Emoţionat, clipi repede din ochiul 4, 13 şi 22 şi lăsă să-i cadă două lacrimi din ochiul 63, apoi sintetiză pe un ecran imaginile luate de miile de camere de luat vederi ce zburau în jurul omului.

- N-ai unde să-l vinzi, spuse primul locotenent. Bogăţii comparabile cu cele ale măritului nostru conducător nu se găsesc nici măcar în Spaţiul A3. Nu luăm mai nimic pe el.

- Nici nu-l vindem. Dacă ne trebuie un exemplar pentru construcţia de androizi sau trafic de material genetic, celălalt exemplar e numai bun. Mergem pe urmele lui şi îl capturăm; nu cred că a ajuns departe.

- Dacă era aşa bun, de ce l-aţi lăsat să plece? - Nu era aşa bun, spuse căpitanul.

- Ar trebui să vorbiţi mai încet despre captura unor umanoizi pentru construcţie de androizi, spuse cel de-al doilea locotenent. Dumneavoastră aţi spus că e posibil să ne înregistreze cineva.

- Am luat măsuri de protecţie.

- Aşa mai merge.

- Simţiţi fiorii frumuseţii acestui exemplar deosebit? - Nu simţim nimic, spuse primul locotenent.

- Nici implantul electronic pe care ne-am aşezat nu vă farmecă? - Ba da. Asta e o chestie.

- În plus, unul dintre globii oculari are tot natură cibernetică. E

tehnică de vârf, spuse al doilea locotenent.

- În ochi, e tehnică iozană, specializată pentru vedere nocturnă, dar un implant electronic, cum e ăsta, pe care stăm, n-am mai văzut.

- Atunci, să trecem la treabă. Îl dezmembrăm, atom cu atom, şi îl ducem la noi acasă.

- Nici gând, spuse căpitanul. Nici nu-l vindem, nici nu-l descompunem. Îi fabricăm un înveliş protector şi îl ducem în Secţiunea 17. Îl expunem acolo, în spaţiul de la limita bunei gândiri.

- Aţi spus că e plin spaţiul acela de traficanţi venali.

- Traficanţii sunt ca şi noi, fiinţe evoluate, sensibile la frumos, cu un anumit grad de cultură. Vor vedea exponatul şi vor muri de necaz; nu vor avea niciodată aşa ceva.

- Într-un fel, e mai bine aşa, spuse primul locotenent. E mai aproape. Scăpăm repede de el şi ne întoarcem pe planeta noastră.

Căpitanul văzu că mai aveau 23 de secunde până la plecare şi se gândi că mai aveau atâtea de făcut. Împins de un resort psihic interior, comandă ieşirea din craniul omului şi dădu ultimele instrucţiuni celor care se roteau de jur împrejur, cu misiunea de a cerceta fiecare milimetru pătrat al epidermei omului.

Alunecară în jos, de-a lungul coloanei vertebrale, prin măduva cenuşie, oprindu-se în centrii nervoşi sacrali şi dădură comanda unificării lungimilor de undă ale miliardelor de avioane-robot. Zburând sincronizat, aparatele de zbor extraterestre emiseră filamente lungi şi lipicioase, formând o ţesătură deasă în jurul viitorului exponat, îi instalară un sistem de supravieţuire în vid şi, la comanda ofiţerilor, părăsiră atmosfera terestră.

Sub privirile uimite şi îngrozite ale sătenilor, îngenuncheaţi pe câmp, pe drum, pe după stânci, pe marginea iazurilor, printre copacii pădurii din apropiere sau pe unde îi mai prinsese invazia, ca în faţa unei minuni, norii luminoşi se destrămară şi cerul se cufundă din nou în întuneric.

Albert percepu o explozie de lumină, apoi haloul luminos deveni din ce în ce mai difuz şi se restrânse la nivelul unei lămpi cu neon, aşezată pe o noptieră.

Deschise ochii şi, auzind hârâitul interfonului, tresări.

- Şeful de secţie este rugat să se prezinte de urgenţă la rezerva

5. Pacientul iese din comă.

Capitolul VI

Reflex, Albert încercă să se ridice şi văzu că era imposibil acest lucru; era ancorat la tot felul de aparate şi cu masca de oxigen pe faţă.

Privi împrejur şi văzu, în lumina oarbă a veiozei de pe o noptieră, că, de o parte şi de alta a patului tare, acoperit doar cu un strat de muşama, se găseau însoţitorul şi o femeie necunoscută.

- Unde sunt? încercă să întrebe.
Femeia îi scoase masca de oxigen şi îi spuse că nu are voie să facă efort. Doctorul
urma să apară dintr-un minut în altul, să constate dacă era sau nu într-o stare mai bună.
- Unde sunt? repetă pacientul.
- În spital.
- Eşti asistenta?
- Nu sunt asistenta, spuse femeia şi îi făcu, din nou, semn să tacă.
- Dacă n-a murit până acum, nu mai are nici o şansă, glumi însoţitorul. - De ce să mor?! se miră Albert.
- Din cauza unei infecţii generalizate. Au încercat o grămadă de combinaţii de
antibiotice pentru septicemia asta. Ai avut noroc. Ăsta e lucrul principal. Dacă ar fi fost să sintetizeze acum un antidot pentru un microb aşa rezistent, probabil de natură
extraterestră, erai mort demult.
- E neapărat nevoie să stea şi dânsa aici?
- Evident, spuse însoţitorul şi îi făcu semn femeii să aducă un ceai.
- Credeam că dumneata eşti în plus la capul patului, unde se găseşte soţul meu,
răspunse aceasta, dar, mă rog, însoţitor, purtător de cuvânt, ce oi fi, nu cred că îţi poţi permite să dai ordine. Există asistente.
Nervoasă, se ridică şi părăsi încăperea.
- Ce obraznică! spuse Albert. Cine mai e şi asta? - Spune că e soţia ta.
- Glumeşti.
- Nu glumesc deloc. Am fost la voi acasă, am mâncat, m-am odihnit. Ştiu că trebuia să fiu aici, ca o umbră a ta, dar credeam că vei muri şi voi scăpa de misiunea ingrată de a mă ţine după tine.
- Ai fost la mine acasă?!
- Sigur. Soţia ta m-a invitat.
- Ţi-ai permis să te duci, în lipsa mea, acasă la mine?! se enervă convalescentul. - Sigur. Doamna m-a invitat şi, apoi, repet, nu

credeam că te vor face bine.
- Şi, soţia mea unde-i?!
Însoţitorul pufni în râs.

- Tocmai a ieşit.
- Vrei să spui că femeia care a ieşit e nevastă-mea? - Exact.
- Nu e nevastă-mea, decretă Hosman.

- Mai degrabă, nu eşti tu cel care pretinzi că eşti. Nu am intrat decât până în bucătărie, dar şi acolo, pe bufet, se găsesc poze cu tine şi cu ea în cele mai diferite poziţii.
- Cum adică?!

- Adică poze făcute în locuri, ipostaze şi momente diferite. Ce credeai? Iniţial, ai fost internat la Urgenţă, apoi a venit ea cu toate actele şi te-a mutat pe Secţie. Actele par autentice.
- Se dă drept doamna Hosman?
- Nu. Pe actele tale scrie Indiocarimbie Tui. Îţi spune ceva numele ăsta? - Nu. E un nume tâmpit şi atât.
- Arama îţi spune ceva?
- Sigur, spus Albert. E un metal sau un aliaj.

- Nu e nici un metal. E prenumele soţiei tale. O cheamă Arama Tui. Nu ştie că ai fost lovit de amnezie şi ţi-ai imaginat altă identitate. E posibil să fi fost influenţat de cartea aceea, unde economistul Hosman îşi povesteşte aventurile extraterestre, şi să fi suferit o dublare de identitate, până la autodesfiinţarea personalităţii.
- Sunt simple speculaţii.

- Deloc, spuse însoţitorul. Femeia a depus la registratura spitalului chiar şi o copie a certificatului tău de naştere, pe care îl deţine în original. Nu eşti în acte, nu exişti.

- Asta e adevărat, dar eu nu-mi aduc aminte să fiu altcineva decât cel ce sunt, spuse Hosman.

- Oricine ai fi, e mai prudent să n-o contrazici pe femeie. Ea ne-a salvat şi are o grămadă de relaţii, atât în spital, cât şi afară.
În puţine cuvinte, îi povesti cum scăpaseră de urmărirea valului de iozani invizibili, cum fugiseră din sat, cum se ascunseseră de patrulele de agenţi ai A.P.A., cum

traversaseră pădurea şi cum, deshidrataţi, obosiţi şi înfometaţi, se prăbuşiseră în şanţul de pe marginea drumului. Femeia n-a trecut întâmplător cu automobilul pe acolo; îl căuta de foarte mult timp pe Indiocarimbie.

- Nu am fugit cu tine din sat, ci cu Emert Holms.

- E o aiureală, spuse Karl. Ai avut coşmaruri. În rarele momente de semiconştienţă neai tot îndrugat ceva despre o răpire şi despre nişte nori luminoşi, formaţi din fiinţe

extraterestre. N-am fost atacaţi de avioane şi fiinţe infinitezimale, cum spui, ci de agenţi înarmaţi. Dacă nu-ţi aduci aminte nici cine eşti, nu văd cum ţi-ai putea aduce aminte cu cine ai fugit din faţa neadaptaţilor invizibili.

- În fond, nu are nici o importanţă, spuse Albert. Poate fi bine şi aşa. Nici când am
părăsit Pământul nu m-a întrebat nimeni dacă vreau asta. Va trebui să suportaţi mofturile unui om care nu are habar ce se întâmplă cu el.

- Hai, hai, nu ceda aşa uşor! Poate fi o înscenare diabolică. Cei care m-au trimis să te însoţesc trebuie să fi avut informaţiile adevărate. Nu cred că erau mai proşti decât ăştia. Ei m-au trimis să-l păzesc pe Albert Hosman şi îl păzesc.

- Nu mai înţeleg ce vrei. O suceşti, când pe-o parte, când pe alta.

- Nu vreau nimic, spuse însoţitorul. Îţi cer să taci şi să cooperezi cu soţia asta şi tot anturajul ei. Până la urmă, se clarifică ele lucrurile. Dacă te pui de-a doua, nu ai nici un avantaj. Dacă simţi că nu e nevasta ta, ia-o ca pe un episod trecător şi picant din viaţă, până se lămuresc lucrurile.

- S-a umplut lumea de nebuni. Şi femeia asta e nebună.

- Nebună, dar trebuie să recunoşti că e o femeie frumoasă.

- Nu de frumuseţe ducem lipsă, ci de raţiune, spuse Albert. Şi soţia mea adevărată e
frumoasă. Când am nimerit pe aerodina 068, tocmai voiam să înregistrez primul meu
născut.

- Cu astălaltă nu cred că ai copii. N-am văzut nici o poză pe-acolo, prin casa voastră. - S-a dat la tine?

- Dimpotrivă, spuse Karl. Îi sunt antipatic.

- Ca Indio...ăla, Tui sau cum mi-o mai fi zicând, ce meserie am?

- Ai, trebuie să recunosc, un prenume greu de reţinut. Ea te alintă cu diminutivul Indi.
Domnule Indi, află că eşti şeful laboratorului de acustică al Facultăţii de Medicină din
oraş.

- Din ce oraş?
- Oraşul nostru, Esper.
- Ce face un şef de laborator de acustică? întrebă Albert.

- Nu ştiu. Îţi spune ea! De fapt, nu mai ai de aşteptat; se aud paşi pe culoar. Închide ochii şi fă-te că eşti slăbit!

Când intră femeia, împreună cu medicul de gardă şi o asistentă, însoţitorul se ridică şi luă tava cu mâncare.

- Credeam că ceaiul e pentru Indi, spuse soţia, văzându-l cum înfulecă şi soarbe din cană.

- L-am cerut pentru mine. Dacă ai adus şi sandvişuri, îţi mulţumesc! Nu cred că bolnavul poate să înghită ceva. Uită-te la el! Nu e restabilit complet.

- Asta hotărăşte domnul doctor. Deoarece soţul meu nu mai e în comă, te rog să ieşi puţin afară şi să ne aştepţi pe fotoliile de la capătul culoarului.

- Nici nu mă gândesc. Sunt însoţitorul şi purtătorul de cuvânt al preşedintelui interimar al partidului nostru.

- Ce partid? se miră femeia.

- Primul partid exportat de oameni pe îndepărtata planetă Ioza.

- Serios?! Nouă ni s-a transmis că preşedintele interimar al partidului este domnul Robert Caran, omul providenţial al politicii noastre.

- În ce calitate primeşti dumneata mesaje de la partidul nostru?! se miră purtătorul de cuvânt.

- Sunt conducătoarea uneia dintre celulele noastre de criză.

- Dacă eşti şefă de celulă de criză, cred că înţelegi cum se gestionează o criză. Acum,
ne găsim în criză prelungită. Cel aflat aici pe pat, în convalescenţă, şi pe care dumneata îl
cunoşti sub numele de Indi Tui, eu îl ştiu sub numele de Albert Hosman. El şi soţia
fostului preşedinte al partidului, doamna Melior, l-au pierdut pe Robert Caran în timpul
unui schimb de focuri de armă cu militarii Agenţiei pentru Protecţia Afişelor.
Văzând că Arama, doctorul şi asistenta rămăseseră mască şi se uitau la el, muţi de
uimire, însoţitorul începu să le povestească peripeţiile lui, din momentul în care nava se ciocnise de spitalul invizibil al A.P.A, până la întâlnirea cu grupul evadat din spitalul de boli nervoase şi fuga din sat.

- Asta e nebunie curată, spuse medicul.

- Deloc, spuse Karl. Până acum a fost mai mult o luptă cu fuga. Acum, trebuie să stăm pe loc, să ne gândim, să organizăm un

congres şi să improvizăm nişte alegeri; nu putem
să-l numim pe Caran, aşa, pur şi simplu. Mă bucur că am întâlnit şefa unui grup de
gestiune a crizei. Deocamdată, nici nu ştim unde se găseşte ofiţerul de poliţie, cel ales,
omul providenţial.
- Nu la Caran se referă medicul, spuse Arama. Omul providenţial, potenţialul
conducător al partidului nostru, se găseşte în oraş, la el acasă. După gafa cu agentul
Dored, au avut loc negocieri îndelungate între Poliţie şi A.P.A. Am intervenit şi noi, cei din grupul operativ al partidului, şi s-a făcut răscumpărarea. După asta, a fost reintegrat în rândul forţelor de ordine şi i s-a dat chiar şi un dosar spre rezolvare; cercetează un caz de crime în serie. Viitorul nostru conducător nu ne-a povestit nimic despre vreo escapadă la ţară sau despre vreun schimb de focuri cu trupele Agenţiei. Dumneata minţi de îngheaţă apele. Ceea ce ne-ai povestit nu s-a putut întâmpla.
- Albert Hosman vă poate confirma cele spuse de mine.

- Indi al meu nu este Hosman al dumitale.

Doctorul se aplecase asupra pacientului şi controla parametrii afişaţi pe ecranele aparatelor de măsură, iar asistenta îl urmărea în tăcere.

- Omul e bine, spuse zâmbind amar, dar nu am de gând să vi-l predau, chiar dacă doamna Tui nu are nimic împotrivă. În loc să vă vedeţi de problemele mediului înconjurător, cum scrie în statutul vostru, sau să abordaţi probleme ale mediului de afaceri, vă băgaţi în domeniul sănătăţii. Cât credeţi că mai rezist presiunilor exercitate de voi?

- Atât cât este nevoie, spuse asistenta.

- Ce tot vorbesc ăştia?! se miră însoţitorul. Cui vrea asta să predea bolnavul?

- Domnişoara asistentă este agent A.P.A, iar domnul doctor se găseşte tocmai acum să se revolte. Este o revoltă în genunchi, spuse Arama. Nimeni nu se opune Agenţiei de Protecţie a Afişelor.

- Nu e logic. Caran era urmărit de agenţie. Hosman n-a făcut nimic rău.

- Mai încetează cu Hosman ăla! Ţi-am spus şi îţi repet: pe soţul meu îl cheamă Indiocarimbie Tui.

- Bine, cum spui dumneata, dar ce a făcut? întrebă Karl. - N-a făcut nimic.

- Atunci?!

- Are contract de colaborare cu A.P.A. şi nu s-a ţinut de clauzele contractuale, dar, chiar şi în lipsa unui contract ferm, agenţii A.P.A. fac doar ce vor ei pentru menţinerea unui echilibru al forţelor politice, explică doamna Tui.

- Pe dracu'! se enervă însoţitorul şi scoase pistolul. Cel mai obositor lucru e să faci ce vrei tu. E mai odihnitor să faceţi ce vreau eu. Am o misiune aici. Atâta timp cât trăieşte, nu am voie să-l părăsesc pe Albert Hosman, Tui sau cum i-o fi zicând. Mă tem că trebuie să luaţi lucrurile aşa cum sunt şi să părăsiţi camera.

- Lucrurile se iau aşa cum sunt, când sunt, spuse asistenta, scoţând şi ea un pistol, îndreptându-l spre tâmpla lui Albert. Acum, mă tem că lucrurile nu stau chiar aşa cum vrei tu. Ai face bine să laşi tu arma şi să ne cauţi pe afară.

- Asemenea obrăznicie mi se pare cu neputinţă, spuse însoţitorul. - Nu trebuie să ţi se pară cu neputinţă. Este cu neputinţă.

Lumina oarbă a veiozei de pe noptieră căpătă intensitate şi se împrăştie, în spirale, alungând întunericul şi din cel mai ascuns colţ al rezervei de spital.

În lumina lăptoasă, preţ de câteva minute, nu mai văzură nimic, apoi distinseră cum asistenta medicală e neutralizată, înfăşurată într-un sac de filamente lipicioase şi zburată

afară, printr-unul dintre pereţi, devenit imaterial. În urma luminii, fereastra din perete se
închise la loc, ca un proces de cicatrizare filmat cu viteză mare, şi totul reveni la normal.

- De la prost, nu poţi învăţa decât faptul că nu e bine să fii prost, spuse Albert, deschizând ochii.

- Ce-a fost asta?! se miră doctorul. A dispărut asistenta.

- Foarte bine! se bucură însoţitorul. Devenise ameninţătoare.

- S-ar putea ca soţul meu să nu fi visat, spuse Arama. Suntem înconjuraţi de o lumină vie. Aţi văzut cum a trecut prin perete?!

- Nu îmi amintesc de tine, spuse Albert. S-ar putea să nici nu ne găsim pe Pământ. E posibil să fim aduşi la limita bunei gândiri.

- Aici s-ar putea să ai dreptate, spuse medicul. Am obosit. Am vedenii. Mă duc acasă.

- Aici e necazul, spuse Albert. S-ar putea să nu existe nici un acasă. E posibil să fi fost aduşi de fiinţele extraterestre infinitezimale aeropurtate în spaţiul de la limita bunei gândiri şi să nu avem unde pleca.

- Merită să risc. Am obosit. Rolul meu se încheie aici. Parametrii fiziologici se găsesc în limite normale şi, dacă doamna Tui doreşte, poate să te ia acasă. Nu ştiu dacă asistenta a dispărut sau am avut, cu toţii, o halucinaţie colectivă, dar cred că Agenţia va trimite alţi oameni pe urmele domnului Tui. Îl şterg din memoria calculatorului, distrug dosarul de internare, cu fişele de observaţie, cu tot, şi nu-i mai întocmesc nici o foaie de ieşire.

- Dacă se dovedeşte că suntem încă pe Pământ, dau de băut, spuse Albert. - Nu e nevoie, spuse doctorul. Am pus un diagnostic greşit.

- Nu aveai de unde să ştii că sunt infestat cu fiinţe extraterestre.

- Nu e vorba despre starea generală, ci despre amnezie. Bântuie un virus de conştiinţă pe Pământ.

- Nu am tulburări de conştiinţă.

- Nu e vorba despre asta. Distruge informaţia. Se aşează pe axoni şi îţi modifică
impulsurile electrice. Uneori, îţi modifică transmisia, alteori ţi-o micşorează, ca viteză sau cantitate, dar, de cele mai multe ori, adaugă de la el. E un virus inteligent.

- Am un microcip implantat în scoarţă. Nu crezi că e conceput să mă apere? întrebă Hosman.

- Nu cred. Spre deosebire de cip, virusul se mişcă liber. Şi repede. Nu am găsit
mijlocul de a-l elimina. Cred că e vorba despre un virus de origine extraterestră.

- Microorganismele zburătoare luminoase sunt extraterestre.

- Nu cred că sunt acelaşi lucru. Virusul de conştiinţă nu acţionează la nivel material, nu răpeşte oameni. Acţionează la nivel informaţional, în tăcere. Cu cât ai mai multe

cunoştinţe, cu atât mai mult şi mai repede se înmulţeşte. Acţionează împotriva
inteligenţei. Nu se transmite prin aer, apă, sărut, act sexual, chestii de-astea. Nu am reuşit să-l localizez, pentru a crea un antidot. Cine reuşeşte asta, devine un erou al Pământului, explică medicul.

- Dacă presupui că există un astfel de virus şi acţionează aşa cum zici, înseamnă că poate distruge tot ce e inteligenţă şi proştii rămaşi nu au nici o şansă să lupte, neavând inteligenţa necesară, spuse Albert.

- Poate fi un virus creat de vreun dement, pe modelul viruşilor care şterg memoria
calculatoarelor, spuse însoţitorul. Poate că se transmite prin schimb de informaţii. O frază poate conţine acest virus şi te-ai ars.

- E înfiorător, spuse Arama.

- E şi nu e înfiorător, spuse medicul. Pot apare tulburări de memorie şi de
comportament, dar au apărut şi cazuri pozitive, când virusul a şters informaţii din
memoria unor dementi şi le-a îmbunătăţit comportamentul. Cazurile sunt rare, dar există.
Dacă cineva pune acest virus în evidenţă şi găseşte o metodă de a-l controla, îl poate
folosi în tratamentul afecţiunilor psihiatrice. Până atunci, vă salut! Beţi ceva şi în contul
meu. Merită. Nu au mulţi norocul să scape de A.P.A. Lumina aceea vă protejează.

Zâmbi, decuplă bolnavul de la aparate şi ieşi cât putu de repede, fără să mai spună un cuvânt, coborând pe scara de serviciu.

Privind pe fereastră, însoţitorul îl văzu, în lumina felinarelor, cum iese pe o uşă laterală, se îndreaptă precipitat spre parcare, se urcă în automobil şi pleacă.

- Ce facem? întrebă, întorcându-se spre convalescent.

- Nu avem de ales. Deocamdată, sunt cine spune femeia asta,

mă rog, soţia mea.

- Începi să-ţi revii, spuse Arama, ajutându-l să-şi dea jos pijamaua, să-şi îmbrace costumul şi să se ridice de pe pat. Mergem acasă!

Parcurseră traseul făcut mai înainte de doctor, se urcară în maşina Aramei şi părăsiră parcarea spitalului, fără nici un incident.

Ca să fie sigură că nu sunt depistaţi, femeia porni cu farurile stinse şi le aprinse doar la câteva străzi depărtare de spital.

- Nu recunosc nimic, spuse Albert.

- E noapte.

- Chiar şi aşa, ar trebui să mi se pară ceva cunoscut. Spuneţi că e oraşul Esper şi nu este. M-am născut în acel oraş, nu în ăsta.

- Nu-ţi aminteşti nici clădirea impunătoare din dreapta, aceea cu faţada mai luminată? arătă femeia.

- Nu.

- E Facultatea de Medicină, locul tău de muncă. - Am aflat. Sunt şeful laboratorului de acustică. - De unde ai aflat?!
- Mi-a spus însoţitorul.
- Zău?!
Arama trase maşina pe dreapta, opri motorul şi ascultă cu atenţie.
- Ce mai e?
- E cineva în portbagaj. Auziţi?
- Parcă, spuse însoţitorul. Se aud nişte bufnituri înfundate.
- Am văzut că ai pistol. Du-te şi vezi cine e băgat acolo! ţipă femeia.

- Oricine ar fi în portbagaj, stă bine. Dacă n-a scăpat până acum, nu poate să iasă nici de acum încolo.

- Merg eu, spuse Albert. Cine ştie cine e şi de când e acolo. Oricine ar fi, poate să moară asfixiat sau deshidratat. .

Coborâră. Însoţitorul armă pistolul, iar Albert apucă un levier din sertarul de sub bordul automobilului. Femeia îndreptă fasciculul luminos al unei lanterne spre încuietoarea portbagajului şi apăsă pe butonul unei telecomenzi.

Înfuriată, o arătare păroasă ţâşni drept în faţa însoţitorului, care, înainte de a cădea pe spate şi de a-i sări arma din mână, apucă să tragă un foc.
- Tâmpitule! strigă Albert. Era să mă omori.

Îşi apucă braţul rănit cu cealaltă mână şi deschise portiera din spate, întinzându-se după trusa de prim ajutor.

- El era să te omoare pe tine, iar tu era să mă omori pe mine, spuse femeia. Când te-a lovit glonţul, ai făcut un gest involuntar şi m-ai pocnit cu levierul la tâmplă.

Însoţitorul se ridică, ştergându-şi sângele de pe faţă şi se apucară să-şi oblojească rănile unul la altul.
- Ce-a fost asta?
- E câinele nostru, spuse femeia. Cred că l-am închis, din greşeală, în portbagaj.

- Nu e deloc câinele nostru. E un căţel electronic. Mă urmăreşte din momentul când neam lovit cu nava de spitalul Agenţiei şi când, în explozia aia enormă, ne-au salvat
capsulele de supravieţuire.

- E pură fantezie. Spitalul A.P.A. e întreg şi la locul lui. Nu avem

câine artificial sau android, ci câine în carne şi oase.

- Aşa o fi, dar eu ştiu că ne-am lovit cu aerodina de spital. Atunci, acest căţel m-a
muşcat de mână. L-am întâlnit şi la spitalul de boli nervoase al A.P.A. dintr-un sat, când l-a muşcat pe Săndulea Hlagian de picior.
- Cine e Săndulea Hlagian? întrebă Arama.
- Un sătean. Acum locuieşte în Esper, unde lucrează ca felcer la o fermă de animale extraterestre şi e specialist în acuplările dintre specii incompatibile genetic.
- Nu există aşa ceva.
- Ba există, spuse însoţitorul. Chiar dacă eşti şefa unei celule de criză, nu le poţi şti pe toate.
- Aşa e, spuse Albert. Îţi aminteşti? Mi-ai spus că, iniţial, s-au băgat în memoria
câinelui informaţii despre mine, ca să mă poată urma peste tot. Pentru că am descoperit,
în ultimul moment, înainte de a coborî pe Pământ, omul providenţial, viitorul preşedinte
al partidului nostru, nu au mai dat drumul câinelui, urmând să-i bage în memorie
informaţii despre noul conducător. Au vrut să-l reprogrameze, astfel încât să-l urmeze
îndeaproape şi să-l păzească pe Caran. Nu au mai avut timp; a urmat catastrofa.
Aşezat pe trotuarul de peste drum, căţelul dădea din coadă, continua să se ţină, temător, la distanţă.
- Când i s-or termina acumulatorii, punem mâna pe el, spuse însoţitorul.
- Nu cred, spuse Albert. Emert Holms, studentul la sociologie, secţia sloganuri, mi-a spus că s-a ajuns departe cu robotica, astfel încât sistemul mecanic, odată pus în
funcţiune, produce mai multă energie decât au nevoie androizii pentru consum. În felul ăsta, practic, energia nu li se epuizează niciodată. E secretul randamentului, să se
producă, tot timpul, mai multă energie decât se consumă.
- Îl putem prinde. În portbagaj, n-a avut cum să se mişte şi să-şi

autoreproducă energia.
- Nu cred. Şi-a păstrat o rezervă de energie şi, când a ţâşnit afară, s-a mişcat şi a
reînceput să înmagazineze energie. Să-l lăsăm în pace. Dacă are chef, se ţine după noi. Acum putem vedea dacă, printre cunoştinţele lui, are şi drumul spre casă. Dacă nu, nu e nici o pierdere.

- Sunteţi oameni în toată firea şi debitaţi numai prostii, se enervă Arama. Cum să-l lăsăm aici?

Chemă câinele şi, docil, acesta traversă strada şi se apropie de femeie. Aceasta îl luă în braţe, îl mângâie şi îl puse în maşină, pe scaunul de lângă cel al şoferului, acolo unde îi plăcea lui să stea.
- S-ar putea să nu fie câinele ăla sintetic, spuse Albert.

Ridică din umeri şi se aşeză pe bancheta din spate, alături de purtătorul de cuvânt, în timp ce noua lui soţie pornea maşina.

- S-ar putea ca nici tu să nu fii ăla care credem noi, ci Tui, ăla care se ocupă cu sonorizarea la Medicină, spuse Karl.

- În cazul ăsta, dacă recunoşti că Indi e soţul meu şi nu acel Hosman, la care te-ai pus coadă, ai putea să-mi precizezi unde să te las, spuse Arama. Poate ai şi tu casă, nevastă, copii.

- Înţeleg unde baţi, spuse însoţitorul, dar atâta timp cât nu ştiu precis dacă soţul dumitale e Tui sau Hosman, nu-mi pot părăsi misiunea. Nu am primit decât un act de iniţiere, nu şi de anulare a activităţii.

Scoase o hârtie şi i-o arătă.

- Pare valabilă, spuse femeia. Are toate ştampilele de la partid şi mai multe semnături de oameni importanţi, dar pot şti eu dacă nu e falsă?!

- Te găseşti în acelaşi fel de dilemă ca şi mine.

- Mă găsesc într-o dilemă mult mai gravă. Nu ţi se pare că au trecut cam multe maşini ale A.P.A. pe lângă noi?

- Parcă.

- Am impresia că ne-au luat urma.

- Ce facem? Riscăm să mergem la voi acasă sau o ţinem tot înainte şi fugim din oraş. - Mergem acasă, spuse Arama.

Ocoli pe mai multe străduţe lăturalnice, uitându-se în toate părţile şi, când ajunse foarte aproape de casă, comandă de la distanţă deschiderea porţii. Când opri motorul şi deschise, automat, toate cele patru portiere ale maşinii, poarta metalică era deja închisă la loc.

Câinele o zbughi pe scară, în sus, şi pătrunse în casă. Cineva deschisese uşa şi îi aştepta în prag.

Când o văzu pe soacră-sa, pe Albert îl apucă leşinul. Ştia că aceasta îl urmărise pe planeta Ioza şi, la plecare, a lăsat-o acolo.

- Ce faci aici? o întrebă.

- Am venit să vă ajut. Cât a fost Arama plecată, să te caute, am

stat cu copilul. - Ce copil?!
- Hai, că eşti dus rău cu pluta! Copilul tău şi la Aramei. Acum, că aţi venit, l-am adus acasă, dar fetele le-am oprit la mine, să nu vă încurce. Dar, dânsul, cine-i?!
- Însoţitorul şi purtătorul meu de cuvânt, răspunse Albert, luat pe nepregătite. - Serios?! Şi ce lucrează?

- Mă însoţeşte şi mă păzeşte să nu mă fure gândurile. - Hoţule! Tot glumeţ eşti.

- Vorbeşte serios, spuse Arama. Domnul are misiunea să nu se dezlipească de soţul meu.

- Nu-i rău. Dacă stă lângă el, nu mai faceţi copii. Vă ajung patru. - Cum adică?! se miră Albert.

- Nu-şi aminteşte, spuse Arama.

- Păi sigur că nu-şi aminteşte. Nici pe mine nu vrea să mă mai ştie; pe mine, despre care zice că i-am făcut viaţa un coşmar. Nici de copii nu-şi aminteşte. Ţi-am spus eu?! Trebuia să te măriţi cu arhitectul, nu cu un pârlit, un indolent şi un dezinteresat ca ăsta.

- Lasă, acuma!

- Ce să las?! Nu las nimic, sări soacra. Vine, îţi mai face un copil şi pleacă. - Ce tot vorbeşte?! se miră Albert.

- Vrea să spună că nu-i mai convine să ne ţină copiii cât timp sunt plecată la serviciu şi tu eşti dus, aiurea, cine ştie unde. Are dreptate.

Îi povesti că aveau trei fete şi un băiat de numai trei luni, că, atunci când ea mai avea doar câteva săptămâni până la încheierea celor nouă obişnuite luni de sarcină, el s-a apropiat de frigider, a luat, la întâmplare, o sticlă de vin şi, fără să mai catadicsească să toarne în pahar, a tras o duşcă zdravănă, decretând: „Dacă, de această dată, e băiat, nu mai vin seara beat. Vezi că nu am intrat pe poartă la ora 23, tragi obloanele, blochezi uşa de la intrare şi nu mă mai laşi în casă”.

Arama a fost încântată să audă acest lucru, a promis că va face aşa cum doreşte scumpul ei soţ şi a născut un băiat.

De bucurie, Indiocarimbie al ei s-a întors târziu din oraş, mort de beat, chiar în seara când s-a externat ea, şi nu i-a deschis uşa; l-a lăsat să doarmă afară, împreună cu câinele.

Pe timpul acela, planetoidul era încă scăldat de razele soarelui şi, fiind o zi de vară, scările pe care adormise erau calde, cerul era tapetat cu stele,

mirosul florilor din grădină
îmbietor şi gardul destul de înalt, astfel încât să fie scutit de privirile iscoditoare ale
vecinilor.

S-a trezit, în zori, bine dispus, deşi înţepat de insecte nocturne, s-a spălat, până la brâu,
cu apă de la cişmea, şi-a umplut plămânii cu aerul, nepoluat încă, al dimineţii, a îmbrăcat
o cămaşă curată şi a plecat la serviciu, alergând după autobuzul care tocmai se mişca.

- Şi dus am fost, spuse Albert.

- Nu. N-ai plecat imediat, spuse Arama. În ziua aceea, cum staţia se găseşte chiar peste
drum, m-am uitat pe geam, în urma ta, şi te-am văzut cum te-ai strecurat în autobuzul

supraaglomerat, apucându-te cu disperare de bară, încercând să tragi în interior piciorul prins între uşile rabatabile.
- Am păţit ceva?
- Nu. N-ai păţit nimic, dar mi-am făcut griji toată ziua.

Povesti cu câtă ură a blestemat alcoolul şi tot ce ţinea de el, cum s-a învârtit fără rost prin casă, aşezându-se, într-un târziu, obosită, în fotoliu, încercând să croşeteze ceva.
Nervoasă, a aruncat lucrul, cât colo, a hrănit şi a adormit sugarul, şi-a făcut un ceai
sedativ şi a încercat, fără succes, să adoarmă. S-a apucat să facă mâncare, a băgat rufele murdare în maşina de spălat, a trebăluit prin curte şi prin magazie, dar oboseala n-a venit. I s-a accentuat doar nervozitatea.
- Şi ai încercat să te sinucizi, râse Albert.
- Nu fi porc! sări soacra.
- Lasă-l în pace! spuse soţia. Nu te-ai obişnuit cu umorul macabru al lui Indi?!
- Nu.

- Şi atunci, de nervi, te-ai gândit să-ţi iei copilul, să dai foc la casă şi să pleci la maică-
ta.

- O clipă, mi-a venit acest gând. Nu m-a încântat niciodată ideea ta idioată de a picta
tavanul dormitorului nostru în vopsea cu ulei, ca pe un cer albastru, cu norii aceia.

Ura acea imitaţie de cer, care făcea notă discordantă cu galbenul uşilor şi ferestrelor,
peisajele de junglă de pe pereţi, albul mobilei şi roşul mochetei. Se simţea ca într-o
biserică, în ciuda argumentelor soţului, că era o zugrăveală originală, scumpă, ce dădea o
senzaţie de intimitate şi te făcea să uiţi gălăgia, căldura, fumul şi mizeria de afară.

Spre surpriza ei, el s-a întors din timp de la serviciu, a sorbit o supă şi a vrut să plece, dar nu l-a lăsat. I-a povestit că, pe cerul

artificial al dormitorului, trec avioane. Nu-şi
dădea seama dacă în vis sau în realitate, dar, oricum ar fi fost, îl ruga să n-o lase singură; îi intrase frica în oase. Presimţind că, dacă pleacă atunci, soţia îşi face bagajul, pleacă la maică-sa şi e gata scandalul, cu istericale, hohote de plâns, reproşuri, tot tacâmul, soţul şia pus un pahar de vin, a aprins o ţigară şi a rămas acasă.

- Interesant, spuse Albert. Ce fel de avioane erau?

- Exact acest lucru m-ai întrebat şi atunci, spuse Arama, iar eu n-am putut să-ţi spun că nu avea nici o importanţă ce fel de avioane erau; important era că n-am putut să dorm toată noaptea. Avioanele făceau o gălăgie infernală. Erau avioane obişnuite, ca în filmele de duzină, despre războaie. Important era faptul că, spre dimineaţă, m-am ridicat din pat, terifiată, transpirată, cu ochii umflaţi de nesomn, mirată de faptul că sugarul dormea dus. Asta însemna că apăreau avioane doar la mine în vis.

- Iar soţul tău ţi-a spus că nu ai visat, că au zburat toată noaptea avioane deasupra oraşului, aviaţia având antrenament.

- Văd că începi să-ţi aminteşti, se bucură Arama. - Nu ştiu ce mi-a venit, spuse Albert.

Femeia povesti că nu puteau fi avioanele armatei. Cea mai mare parte a nopţii stătuse trează şi nu auzise nimic. Îi era frică să adoarmă. Era convinsă că avioanele apar doar în somn. Totul părea real; aparatele de zbor brăzdau cerul, la înălţimi diferite. Unele veneau către ea, planând pe deasupra patului, moment când, speriată, îşi acoperea faţa cu palmele, se întorcea cu faţa în jos şi izbucnea în plâns. În depărtare, la marginea oceanului, se vedea baza aeriană. Unele avioane veneau dinspre ocean şi coborau pe pista de aterizare, altele veneau spre ea.

- Aşezat în fotoliu, ascultând cu atenţie şi privindu-mă fix, ai început să fii obsedat de visul meu, încheie povestirea.

- Îmi amintesc, spuse Albert, deşi sunt conştient că aşa ceva nu există în memoria mea.
Am început să-ţi arăt diferite cataloage, dar avioanele pozate erau gângănii pe lângă ceea ce visai. Ţi-am pus casete cu filme de război şi mi-ai spus că nimic nu semăna cu subconştientul tău; avioanele de pe ecran făceau un zgomot adormitor, în comparaţie cu monstruozităţile de pe tavan. M-am dus la un vecin, am împrumutat cea mai completă şi de ultimă oră istorie a aviaţiei, dar nimic nu semăna cu visul. Cum teroarea îţi era amplificată şi de faptul că erai singură, ne-am hotărât să ieşim în oraş. Am sunat-o pe maică-ta şi, cum stă la doar câteva străzi depărtare, până te-ai îmbrăcat tu, iar eu am golit şi ultima picătură din sticla cu vin, ea a sosit. După indicaţiile de regie, privind îngrijirea copilului, au urmat pupăturile protocolare dintre voi şi am plecat. Cu tot praful şi dogoarea serii de vară, plimbarea mi s-a părut o binecuvântare.
- Aşa a fost, spuse soacra.
- Aşa a fost, dar a fost rău. Începând din seara aia, am început să

visăm amândoi
bombardiere. Multe dintre ele deschideau focul chiar spre noi. Au apărut şi paraşutiştii. În plus, pe pereţi au început să se deruleze scene de luptă, tancuri, explozii, sânge, ploaie, noroi, lucruri neîntâmplate vreodată.

- Ce spuneţi că aţi visat, se întâmplă în fiecare zi, spuse însoţitorul.

- De acord, dar cum poţi face raiduri aeriene cu un avion încă neconstruit? întrebă Hosman.

- Cum adică?

- Adică am găsit într-un ziar o notiţă, unde scria că o ţară, aflată în conflict cu o alta, a construit un avion de luptă ultra performant. Se dădea şi o poză.

- Când ne-am născut noi, nu mai existau ţări, spuse însoţitorul. Pământul era deja o entitate de sine stătătoare, cu parlament, guvern şi preşedinţie proprii. Globalizarea a învins.

- Exact, dar eu spun ce era în vis. Un ofiţer al tării respective, într-un zbor de încercare, a fugit cu prototipul la duşman. Ştii cum e? Se ia modelul, se dezasamblează, se scanează, se măsoară piesă cu piesă, se fac analize spectrale, fizice, chimice, iar

trădătorului i se dau o grămadă de bani, altă identitate şi este trimis ca ataşat cultural întro ţară cu climă caldă şi peisaje exotice, să trăiască fericit. În concluzie, dacă avionul
respectiv era doar în fază de prototip, cum a fost posibil să-l visăm noi?!
- O fi vreo coincidenţă, spuse însoţitorul.
- Ce coincidenţă?! Am visat ceva inexistent, încă neconstruit. Când a început totul, nici imaginea din ziar n-o văzusem încă.
- Oamenii au visat ecrane colorate, când încă nu se inventase televiziunea în culori.
- Nu-i acelaşi lucru, spuse Albert. În plus, noi am băgat ultimii bani din casă în
zugrăveala aia şi, acum, trebuia schimbată. Soţia era în pragul căderii nervoase şi trebuia
să alăpteze copilul, iar eu nu mă mai puteam concentra la serviciu. Am fi vândut casa, dar
ne părea rău. Am muncit prea mult pentru a putea cumpăra şi renova casa asta. Am băgat
mulţi bani în mobilă, zugrăveală, gravuri, faianţă, instalaţii sanitare. Grădina o îngrijeam
cu mâinile mele. Am băgat prea mulţi bani şi nu puteam scoate, prin vânzare, nici
jumătate din valoare. Soacră-mea, când a auzit, cum e ea cardiacă, era să facă infarct.
- Eu n-am fost niciodată cardiacă, spuse soacra.
- Asta e diferenţa, dar eşti aceeaşi soacră care m-a urmărit pe planeta Ioza până a rămas acolo.
- Vorbeşti prostii.
- Deloc. Tu semeni cu soacră-mea; doar Arama e diferită de Norma, nevasta lăsată de mine pe Pământ. Cu foarte mici excepţii, casa voastră e la fel ca aceea de pe strada Festa, numărul 8, unde am locuit. Pe ce stradă suntem?
- Dacă ai uitat, află că aici e strada Colonială, numărul 145, spuse soţia. E în acelaşi cartier cu strada Festa, dar pe acolo nu e nici o casă asemănătoare cu asta. Dacă vrei să vezi ce e la

adresa aia, reţinută de tine, poţi merge oricând. E timp destul.
- Să nu-mi spui că ai păstrat zugrăveala cu nori şi peisaje pe pereţi!
- De ce să nu-ţi spun? Am păstrat-o. De când ai dispărut, n-a mai intrat nimeni în
dormitorul nostru, aşa că nu ştiu ce se poate întâmpla dacă ne culcăm acolo. Eu am
dormit în camera de alături, care are uşă spre bucătărie, iar mama mea pe canapeaua din
holul dormitorului cu pricina; pe fereastră, poate să vadă ce se mai întâmplă în stradă.

- Puteţi dormi în camera de lângă bucătărie, spuse soacra. Nu are rost să riscaţi. Eu plec şi nu mai vin aşa curând. La mine acasă, totul e întors pe dos şi, în plus, mai am pe cap şi cele trei fete ale voastre.

- Mă gândeam să-l cazăm acolo pe însoţitorul lui Indi, spuse Arama.

- Nici nu mă gândesc, spuse însoţitorul. Nu-mi mai pot permite să-l pierd din ochi. Dispare iarăşi.

- Ce obraznic, spuse soacra. Cum să doarmă cu voi în dormitor?!

- De fapt, nici nu prea am voie să dorm, spuse purtătorul de cuvânt. Am misiunea să veghez.

Nervoasă, soacra se ridică de pe scaun, îşi strânse lucrurile şi ieşi din holul unde se aşezaseră. Din uşă, îi anunţă că pleacă acasă.

După ce o conduse până la poartă, soţia lui Indi se duse să vadă ce face sugarul, apoi se întoarse şi îi invită la masă. Cu ocazia revenirii soţului, mama ei pregătise câteva feluri de mâncare speciale şi cumpărase un vin de calitate.

- Mama ta ştia că o să venim?! se miră Albert. - Sigur. Am anunţat-o din timp.

- Când? Cu puţin timp în urmă, nici nu ştiai dacă voi ieşi din comă. Nu-mi dau seama dacă mi s-a părut, dar, la un moment dat, am simţit că eşti de partea Agenţiei. Dacă nu apăreau fiinţele infinitezimale luminoase, mă împuşca tâmpita aia de asistentă medicală, agentă sau ce-o fi fost. În cazul ăla, mai pregătea soacră-mea feluri de mâncare speciale?!

- Da! veni răspunsul soţiei.

- Pentru cine?

- Pentru tine.

- Nu înţeleg, spuse Albert.

- Pentru pomană. Pe aici, s-a împământenit obiceiul să se dea de mâncare în contul decedatului.

- Frumos obicei. Mâncăm din mâncarea ce trebuia dată altora; dacă eu mueam.

- Corect, dar n-ai murit, spuse Arama. Asta miroase a predestinare şi mă cam pune pe gânduri. După ce l-ai găsit pe viitorul conducător al partidului nostru, misiunea ta s-a încheiat. Dacă ai trecut prin atâtea pericole şi n-ai murit, înseamnă că mai ai o misiune, neştiută de noi. Pari a fi încă predestinat. Eu nu ştiu să-l măsor, simt că ai un grad foarte

mare de predestinare. Deşi toate semnele duc la el, e posibil ca Robert Caran să nu fie
chiar omul providenţial, să se fi strecurat vreo eroare de calcul, iar tu să-l cauţi, în
continuare, pe cel aşteptat. Aceste lucruri ar trebui să ne dea mult de gândit.

- Mă bucur că v-am pus pe gânduri, spuse Albert, dar cred că, mai degrabă, ni se trage de la vin. Am obosit şi vreau să dorm.

Lăsară masa nestrânsă, vasele nespălate şi intrară în dormitor.

Răceala unei camere neîncălzite mult timp îi făcea pe toţi trei să-şi dorească să se suie într-un pat cald şi să se bage sub plapumă.

- Ai putea măcar să te întorci cu spatele, până ne dezbrăcăm şi ne urcăm în pat, îi spuse femeia însoţitorului.

- Asta pot face.

- Mai poţi face ceva, dacă tot stai degeaba; să fii atent la copil. Dacă plânge, să mă trezeşti!
- Şi acest lucru e posibil.
Însoţitorul luase o carte şi se aşezase într-un fotoliu, prefăcându-se că se cufundă în lectură, iar Albert se aşezase pe spate, peste cuvertură, adormind pe loc.
Femeia se sui în pat şi încercă să desfacă nasturii hainei în care era îmbrăcat soţul.
Văzând că nu reuşeşte, se enervă şi îl trase de gulerul cămăşii. Elastică, ţesătura se
întinse, provocând bărbatului dureri atroce, ca atunci când te prinde cineva cu un cleşte şi încearcă să-ţi întindă pielea.
Se trezi, urlă cât putu de tare şi sări direct în picioare. - Uşor, că trezeşti sugarul! spuse Arama.
- Ce mai e şi asta?
- Nu ştiu. Cred că am greşit ceva la matricea energetică. Albert se privi într-o oglinda şi crezu că leşină.
- Nu mai sunt eu.
- Bineînţeles că nu mai eşti tu. Eu te-am remodelat; după chipul unui ofiţer al trupelor de menţinere a păcii, dispărut cu nu mult timp în urmă de pe scena teatrului de luptă. Procesul de transformare a matricei energetice a lui Indiocarimbie e încă în derulare şi nu-l mai pot opri. Ar fi fost bine să fii dezbrăcat. Am uitat acest lucru.
- Vrei să spui că sunt alt om şi, pe deasupra, ca şi cum lucrul ăsta n-ar fi fost de-ajuns, hainele mi s-au lipit de piele?! se sperie soţul.
- Da, răspunse soţia. Modul de a ne îmbrăca e adânc întipărit în conştiinţa noastră. E
normal ca hainele să aibă un rol important, ajungând, după un timp, să facă un câmp
magnetic comun cu trupul uman. Omul se formează şi se reformează după felul cum se
îmbracă. De multe ori, la remodelare, chiar dacă eşti dezbrăcat, ieşi cu o epidermă sub

forma unor haine. Hainele tale nu sunt lipite de piele; hainele tale sunt chiar pielea ta. Îmi cer scuze că am greşit! Peste câteva ore, nici nu-ţi vei mai aminti că ai existat.

- E un proces de transformare ireversibilă sau mai am vreo şansă să redevin ce-am fost?

- Ştiu că e un proces reversibil, dar nu mă pune să-ţi spun în ce condiţii pentru că nu ştiu nici eu. Şi dacă aş şti, nu aş avea voie să-ţi spun. Sunt câteva secrete ale celulei de criză pe care nu trebuie să le ştie decât câţiva iniţiaţi.

- Dacă nu ştii condiţiile revenirii mele la forma dinainte, înseamnă că nu eşti iniţiată. Ce fel de conducătoare de celulă de criză mai eşti şi tu? întrebă Albert.

- Conducătoare de celulă de criză aflată la începutul iniţierii în tainele transformărilor. Tranziţiile sunt crize prelungite; în timpul lor, au loc transformări profunde. Deocamdată,

n-am învăţat decât modul de pornire a procesului, nu şi întreruperea, încetinirea sau reversibilitatea acestuia.

- De ce trebuia să faci asta?! De ce trebuie să devin eu altcineva? Puteam să fac orice, din propria mea perspectivă.

- Nu puteai. Ca Indiocarimbie Tui, erai prea expus. Cred că te caută Agenţia. Aşa, cum devii acum, nu te caută nimeni. În timpul unui schimb de focuri, ai dispărut şi, mai mult ca sigur, eşti considerat mort, explică Arama.

- Dacă pe ofiţerul acela nu-l mai caută nimeni, pe Indi al tău precis îl caută. Ce spun colegii, văzând că nu mai vine la lucru?

- Nu zic nimic. Te-am băgat în concediu de odihnă. Le-am spus că ai un contract cu
A.P.A. pentru instalarea unor staţii de sonorizare şi gata.

- Dacă mă trezesc acostat de nevasta ofiţerului? întrebă soţul. - Nu era din oraşul nostru.

- Nu puteai să imaginezi o persoană inexistentă, cu trăsături neutre?

- Nu. În etapa de iniţiere în care mă găsesc, nu puteam. Operez, deocamdată, doar cu informaţii aflate în memorie. Nu ştiu să jonglez cu imaginaţia. Cu toţii suntem efectul iniţierii. Iniţiaţii din partidul nostru ne fac cum vor ei. Din cauza asta, vreau şi eu să intru în tainele iniţierii.

- Ha, ha, ha! râse însoţitorul. Nu mai eşti tu, Albert Hosman, Indi Tui sau cine ai fi fost. Eşti altul.

- Nu mai râde ca prostul! strigă Albert.

- Ai dreptate, spuse însoţitorul, trecând de la amuzament gratuit la uluire. Cine e ăsta? - E soţul meu, spuse femeia, dar l-am remodelat.

Îi explică modul cum procedase pentru a-l transforma pe Indi într-un ofiţer decedat,
neurmărit de Agenţie, unul Gabriel Urmanov, şi se lansă în descrierea unor detalii
tehnice, privind amplificarea puterilor ei de iniţiată începătoare cu ajutorul unui sistem
corpuscularo-optic, format din cele trei oglinzi din cameră şi un

generator de energie.
- Procesul e reversibil?
- Din punctul meu de vedere, nu.
- Şi eu ce fac? întrebă Karl. Până acum arăta ca Hosman. Purtătorul vorbelor cui mai sunt eu? Al cui însoţitor?
- Dacă vrei să-ţi continui misiunea, va trebui să aştepţi să-şi revină. - Ai spus că nu-şi revine.

- Ai înţeles greşit. Nu pot eu să-l fac să-şi revină, dar, după nu se ştie cât timp, va relua singur forma iniţială. E o chestiune de durată şi nu depinde de mine, explică doamna Tui.
- Dacă a comis vreo crimă şi e căutat?
- Ce crimă poţi comite într-un război? Tragi şi ucizi, ucizi şi tragi.
- Poate a maltratat prizonieri..., emise însoţitorul o presupunere.
- N-am maltratat pe nimeni şi chiar dacă făceam acest lucru, nu mi se răpea cel mai de preţ drept al omului, intimitatea; nu încontinuu. Nu există faptă pentru care să fii astfel pedepsit, spuse Albert, părând a intra în pielea noii sale identităţi.
- Are dreptate, spuse Arama către însoţitor. Ieşi, dracului, afară! Nu mai e cel pe care trebuia să-l însoţeşti şi să-i porţi cuvintele.
- Aha, ai făcut asta ca să scapi de mine.
- Nu mi-a trecut prin cap lucrul ăsta.
Încălzită de propria-i furie, femeia făcu abstracţie de prezenţa purtătorului de cuvânt şi încercă să scoată haina soţului. Văzu că nu reuşeşte şi, transpirând de nervi, îl trânti pe pat. Încercă să-l desfacă la pantaloni, apoi vru să-i scoată cămaşa. Nu reuşi decât să-i provoace dureri cumplite şi să tragă singură concluzia că hainele încă îi erau pe post de epidermă.
- Ce facem? întrebă soţul.
- Nu ştiu. Ceva nu e în regulă cu tine. După un timp, trebuia ca hainele să devină detaşabile.
- Poate nu s-a încheiat procesul.
- S-a încheiat, spuse soţia, încercând să se liniştească. Poate că e mai bine aşa. Poate că aş fi regretat gestul de a mă arunca în braţele unui necunoscut. Cum am aşteptat atâta timp, până te-am regăsit, mai pot aştepta până redevii soţul meu. Până atunci, e posibil să găsim vreo metodă de a scăpa de Agenţie.
- Orice am face de acum încolo, ar fi bine ca, mai întâi, să ne odihnim. - Nu ne odihnim deloc. Dacă dragoste nu e, atunci e

muncă de partid. - Cum adică?! se miră Albert.

- Cred că ar fi bine ca, mai întâi, să facem o vizită lui Robert Caran. Îl luăm, mergem la sediul celulei noastre de criză, convocăm o şedinţă şi, împreună cu câţiva membrii marcanţi, hotărâm ce avem de făcut.

- Unde stă?

- În blocul acela cu 600 de etaje, le arătă pe fereastră. E cel mai înalt. Se vede din orice parte a oraşului. Deşi energia electrică se dă cu zgârcenie, turnul se vede pentru că şi-au montat surse alternative de curent.

- 600 de nivele? Are lift?
- Nu ne interesează. Stă la etajul 4.
- În cazul ăsta, hai să mergem! spuse Albert. Am ameţeli şi încep să uit. Îmi vin în minte imagini, persoane şi situaţii neştiute.
- Nu trebuie să te îngrijorezi. Însoţitorul ştie drumul. - Tu nu vii?
- Vin în urma voastră, spuse femeia. În primul rând e faptul că nu pot lăsa copilul
nesupravegheat şi, în al doilea rând, trebuie să creăm o diversiune. Suntem înconjuraţi de agenţi A.P.A. Chiar dacă e întuneric afară, vedeţi şi voi una dintre maşinile lor.
- Cum facem?
- Eu ies pe poarta principală şi, dacă se iau de mine, le spun că mă duc la o vecină. În
timpul ăsta, voi plecaţi cu maşina şi, până scăpaţi de urmăritori, nu vă mai uitaţi în urmă.
- Conduc eu, spuse însoţitorul. Personalitatea multiplă a lui Albert îi poate juca feste şi ne trezim în vreun stâlp.
Ieşiră în curte, unde Arama programă poarta astfel încât să se deschidă, automat, la plecarea automobilului de pe loc, şi să se închidă la fel, atunci când maşina ajungea la cincizeci de metri de gardul casei.
Fără să se uite în urmă, străbătură mai multe bulevarde şi străzi secundare, apoi şoferul micşoră viteza.
- Am scăpat de urmăritori, anunţă Albert. Nu ne îndreptăm spre turn?
- Nu încă. Mi-am adus aminte că azi au loc marşuri de protest ale agricultorilor şi
cadrelor medicale. Cred că, la ora asta, vor trece pe aici. Cel mai rău lucru ar fi să ne
întâlnim cu transportatorii; ăştia protestează cu trailerele, camioanele şi autoutilitarele.
- După protestul transportatorilor, ce ar mai putea urma, protestul mergătorilor cu picioarele?!
- Nimic nu e imposibil. Noi suntem cei care facem în aşa fel încât toate lucrurile să pară imposibile, spuse însoţitorul.

- Pe dracu'! Sunt nişte leneşi. Lenea a devenit o boală pe care n-o mai poţi trata decât cu foarte mulţi bani. Mi se pare straniu să organizezi marşuri pe un întuneric, cum e ăsta.
- S-or fi obişnuit, spuse însoţitorul. Nevoia îi împinge de la spate.
- Ce vor?! întrebă Albert.
- Vor dublarea salariilor.
- Dacă ai salariu dublu, ţi se pare că ţine mai mult. În realitate, cât ai, atâta cheltui.

- Avem un guvern slab, care se agaţă de putere, spuse însoţitorul. Menajând toate susceptibilităţile, la un moment dat, te trezeşti că nu mai ai ce menaja. Dacă vrei prea mult, dispari.
- Avem politicieni hotărâţi; se hotărăsc tot timpul.
- Ai dreptate. Pe Pământ, la fiecare zece secunde, se naşte un om. După aia, începe
evoluţia lui spre stadiul de maimuţă şi nici unul nu ştie să se maimuţărească mai bine ca politicianul.
- În timpul ăsta, un sfert din populaţie trăieşte din economia de troc, spuse Albert. Neştiindu-se prea bine că ăsta e o formă simplă de schimb comercial, s-au îmbogăţit fabricanţii de trocuri.
- Ha, ha! E o butadă.
- Nu e nici o butadă. E tristul adevăr. Dacă ar fi vrut cineva să ne împartă în două
categorii, n-ar fi reuşit aşa cum reuşim noi, care nu ştim niciodată în ce categorie să ne înscriem mai întâi. Unii vor să mâncăm prin reprezentanţi, iar alţii să muncim prin
reprezentanţi.
- Pe undeva, cele două opţiuni se întâlnesc şi sunt la fel de rele, spuse Karl. Dacă un lucru bun n-ar fi făcut din mici imperfecţiuni, n-ar mai exista lucru bun.
- Aşa, scoatem toate lucrurile ca fiind bune şi cădem în automulţumire...Dar, ia uită-te! Ai văzut? Sunt pline zidurile şi gardurile de afişe.
- Nu te uita prea atent! S-ar putea s-o păţeşti.
- Ce mi se poate întâmpla?! se miră Hosman.
- Sunt făcute în aşa fel încât să te atragă în lumea lor, o lume fantastică şi periculoasă, după cum am citit.
- Ce poate fi mai fantastic decât ceea ce ni se întâmplă?
- Nu ştiu. S-ar putea să fi căzut deja în lumea imaginată de A.P.A., în interiorul afişelor. S-ar putea să fi părăsit lumea noastră reală, se ambală însoţitorul.
- Eu ştiu că afişele sunt puse să le priveşti. Sunt făcute pentru reclamă sau să anunţe ceva.
- Astea sunt afişe electorale.

- Se apropie alegerile? întrebă Albert.
- Nu. E campanie electorală tot timpul. Până la alegeri, mai e ceva timp. - Sunt prea multe afişe. Asta e risipă.
- Au fost concepute şi realizate de lucrătorii Asociaţiei pentru

Protecţia Afişelor. Vor să fie siguri că e toată lumea captivată de fenomenul alegerilor, ca lume mirifică de dincolo de noi, explică însoţitorul.
- Ei le fac, ei le păzesc. Au trupe destule.
- Sunt o forţă. Tot mai mulţi proşti aderă la mişcarea de apărare a afişelor, dar s-au
înmulţit şi aceia care protestează împotriva exceselor făcute de A.P.A. Populaţia globului pământesc a scăzut, dar nu în detrimentul procentului de prostie.

Până să ajungă la scara blocului turn, ocoliră de câteva ori cartierul, să fie siguri că nu sunt urmăriţi, apoi parcară maşina.

Odată cu ei, dintr-un automobil alăturat, coborî un bărbat înalt şi sfrijit, ducând în spate o măsuţă pliantă, un scaun, iar sub braţ, un registru gros.
- V-aţi aşezat prost, le spuse.
- Pardon? se făcu însoţitorul că nu înţelege.
- Aici e parcarea cu plată a locatarilor blocurilor. - Nu stăm mult.
- Pot să ştiu ce căutaţi în blocul meu? îi întrebă. - E blocul tău?! râse Albert.
- Nu. Eu sunt preşedintele Asociaţiei Locatarilor Nr.3. - Ne pare bine.
- Sigur că vă pare bine. Fără mine, nu ştiu dacă aţi putea intra în bloc.

Le arătă cele câteva zeci de protestatari, bătrâni, bărbaţi maturi, femei, copii, aşezaţi pe platforma de beton a scării din faţa intrării. Agitând steaguri şi pancarte, făceau o gălăgie de nedescris, fluierau, huiduiau sau strigau sloganuri. Mulţi dintre aceştia se coborâseră pe prima alee a turnului, străjuită, de o parte şi de alta, de garduri din sârmă ghimpată, la fel cum era tot gardul care delimita spaţiul privat al blocului.
- Ce vor? întrebă Karl.
- Vor să închidem poarta după noi, atunci când intrăm pe alee. - Păi, o închidem. De ce am lăsa-o deschisă?
- Ca să-i enervăm, spuse preşedintele.
- E bine că ne-ai spus, dar e lucru elementar, râse Albert. Pe

pancartele lor chiar asta
scrie: „Închideţi poarta!” sau „Închideţi poarta de la intrarea blocului!”. Pe unele pancarte scrie: „Închide, bă, poarta!” sau „Boule, n-ai poartă acasă?!”. Se merge până la trivialităţi şi înjurături scrise.

- Sunt membri Asociaţiei Celor Ce Militează Pentru Închiderea Porţii, pe scurt,
ACCMPIP, şi sunt din ce în ce mai furioşi. Nimeni nu le face dreptate. Şi eu sunt
membru al acestei asociaţii şi sunt de partea lor. Şi eu militez pentru închiderea acestei porţi. Suntem o asociaţie non-profit.
- Nu văd ce profit aţi putea avea din închiderea sau lăsarea deschisă a acestei porţi.
- Profitul e moral. Nu-ţi convine să stai pe băncuţele de pe aleea din faţa blocului, la o
bârfă, cu copiii, cu câinii, şi să vină un tâmpit să lase poarta deschisă, spuse lunganul.
- Ce nu le convine? Nu există nici o lege care să interzică cuiva să lase poarta deschisă, în condiţiile astea. Ce se întâmplă? Dacă e poarta închisă, nu mai intră frigul sau vântul în spaţiul împrejmuit cu gard de sârmă?
- Dumneata ţii cu duşmanul.
- Despre ce duşman vorbeşti?! se miră Karl.
- Despre cel care i-a adus pe oameni la exasperare şi i-a făcut să se organizeze, să înfiinţeze această Asociaţie, paralelă cu Asociaţia Locatarilor Nr.3.
- Nu cumva această Asociaţie a ăstora cu poarta percepe şi cotizaţie de la membri săi? interveni Hosman.
- Ba da, recunoscu preşedintele.
- Şi nu cumva această sumă de cotizaţii o administrezi dumneata?!
- Ba da, dar aşa s-a considerat că e corect. Cum le administrez şi cheltuiesc banii ca
locatari, pot să le administrez şi banii ca membri ai ACCMPIP. Dar, ce vreţi să insinuaţi?
- A, nimic. Văd că, de când n-am mai fost pe aici, s-au înmulţit şi s-au diversificat
formele de protest în oraşul ăsta. Ca preşedinte de asociaţie de locatari, poţi convoca
locatarii la o şedinţă şi îi poţi pune să voteze. Poate unii locatari nici nu vor ca poarta asta să existe. Poate nu vor nici garduri. Aţi

împrejmuit spaţiul verde şi oamenii sunt nevoiţi să se înghesuie pe alee, cu progenituri şi căţei.

- Nu vor să vină la şedinţă. Se uită de sus la noi. Spun că n-au ei ce căuta la şedinţă cu un fost subofiţer al trupelor de apărare a ordinii, un şofer beţiv, care e şef de scară, şi un contabil limitat la o contabilitate primară, care e administrator.

- Dacă nu vor să vină la şedinţele voastre pentru că nu consideră că e de demnitatea lor, mergeţi voi la ei! spuse însoţitorul. Ce altă treabă aveţi? Luaţi un tabel, bateţi din uşă în uşă, pentru un aviz pozitiv sau negativ.

- E greu şi la celelalte blocuri, dar la ăsta, cu 600 de nivele.

- Puteţi pune un arc la poartă. În felul ăsta, se închide automat şi nu mai e motiv de ceartă sau de organizat în asociaţii.

- Păi, n-am pus?! După un timp, arcul slăbeşte, dar nu asta e problema, că putem schimba arcul de câte ori e nevoie. Bani avem, că am înfiinţat şi un fond de reparaţii.

- Cu ce bani?
- Cu bani de la locatari, bineînţeles, se arătă omul ofuscat. - Cu acordul cui?
- Cu acordul nostru, al celor care participăm la şedinţele de asociaţie. - Nu e ilegal?
- Nu.
- Să laşi poarta deschisă e ilegal?
- Nu.
- Păi? insistă Hosman.
- Păi, ce?

- În cazul în care nu e ilegal să laşi poarta deschisă, asociaţia asta a celor ce militează pentru închiderea porţii nu e o adunătură subversivă, care e în afara legii şi căreia trebuie să i se interzică protestele şi această tulburare a liniştii publice?!

- E ilegal ce fac ei, dar şi eu consider că este imoral să laşi poarta deschisă. Pot pune şi tăbliţe de avertizare, am pus şi arcuri la poartă, dar nu asta e important, ci principiul fundamental.
- Care ar fi acest principiu fundamental?
- Faptul că, orice poartă deschisă, trebuie închisă.

- Poate că aceia care lasă poarta deschisă gândesc pe dos: că orice poartă, odată închisă, trebuie deschisă.
- Nu e vorba de „aceia". Numai un singur om din bloc lasă poarta deschisă.
Instantaneu, Albert şi însoţitorul său fură cuprinşi de un acces de râs nebun.

- Uite cu ce ne pierdem noi timpul?! spuse Hosman. Cu o asociaţie înfiinţată ca reacţie de principiu la gestul unui om de a nu închide o amărâtă de poartă.

- Nu trebuie să râdeţi. Dacă aud ăştia ce vorbim, nu mai putem intra. Voi, oricum nu puteaţi intra. Aveţi norocul de a mă fi întâlnit pe mine, care sunt de-al lor. Unde vreţi să mergeţi?
- La un prieten.
- Cum îl cheamă?

- Robert Caran.
- A! Poliţistul de la 4. El e cel care îi enervează pe oamenii ăştia. El i-a adus la
exasperare. Are obiceiul să treacă, aşa, iar când ajunge la poartă, ostentativ, o deschide

larg şi merge mai departe. Necazul e că, uneori, coboară şi se duce de câte zece ori la
magazinul din colţ. E exasperant. Au încercat să-i râdă în spate, să tuşească sugestiv sau să arunce, aşa, ca din întâmplare, „uite şi la ăsta!”. Cum nesimţirea n-are limite, au pus copiii să-i strige să închidă poarta. I-au învăţat să înjure şi să scuipe.

- Nu te-ai gândit că tocmai manifestările de tipul ăsta l-au putut enerva atât de rău, încât să lase poarta deschisă înadins?

- Nu.

- Dacă ar râde cineva în spatele meu, m-aş întoarce şi i-aş da un şut în fund.

- Necazul e că nu ripostează, spuse lunganul. Lasă poarta deschisă şi atât. Un conflict atât de îndelungat e frustrant.

- Poate se confundă cauza cu efectul, interveni Albert. E posibil să îl înjure, să-i râdă şi să-l înjure în spate, tocmai pentru a da în ei, să-l bage la penal. Poate că îşi pun copiii să-l provoace pentru a introduce circumstanţe agravante în conflict.

- Stt! Să nu te audă. La domnul Caran merg şi eu.

- Nu trebuie să vă luaţi după el, spuse un bărbat, care trăsese cu urechea, din
întâmplare, şi venea spre ei. Sunt cu toţii nişte hoţi. Preşedinţii de asociaţii se aleg între ei, dar nu din rândurile poliţiştilor pensionaţi, nici din rândurile foştilor agenţi ai
Asociaţiei de Monitorizare a Afişelor, ci din rândurile agenţilor daţi afară sau pensionaţi din A.P.A. Sunt nişte proşti. Nici nu are rost să le spui că sunt proşti. În primul rând, agent prost reprezintă un pleonasm şi, în al doilea rând, sunt atât de proşti încât nu pot să sesizeze starea în care se află. Nu are rost să credeţi ce spune.

Se îndreptă spre ieşirea din împrejmuirea clădirii şi avu grijă să închidă, ostentativ, poarta.

- Ce vorbeşti, bă, or să te creadă pe tine?! se enervă preşedintele asociaţiei şi înjură. Locatarul ridică din umeri şi îşi văzu de drum, spre parcare.

- Dumneata ce cauţi la Caran? întrebă însoţitorul.

- Dă spectacol. Dacă are nervi atât de tari încât să reziste la

injurii, unii îl consideră om providenţial, mai ales membrii partidului său. Cei care nu sunt membri de partid, nu se pot integra în spectacol. Rolul meu e esenţial. Nu intră nimeni fără aprobarea mea,
indiferent dacă vor sau nu să se înscrie în partid.
- Am văzut. Mai ales dacă se pun de-a doua nişte idioţi cu pancarte.

Când ajunseră la etajul 3, slăbănogul îi ajută să-şi croiască drum prin mulţimea strânsă pe culoare, până la etajul 4, la numărul 19, unde locuia prietenul lor, ofiţerul, şi îşi aşeză măsuţa, catastiful şi scaunul lângă uşa dată la perete.

Dinăuntrul apartamentului, apăru un individ, ducând în spinare un covor.

- Ce cauţi, bă, înăuntru?! strigă preşedintele. Ai plecat la furat? De-aia te-am pus eu şef de scară, să dai buzna în casa omului? V-aţi învăţat ca, atunci când vedeţi o uşă descuiată, s-o împingeţi şi să intraţi.
- N-am împins nici o uşă, spuse omul. Era dată la perete, era larg deschisă. Parcă te
invita să intri şi să vezi ce se întâmplă. Nu era nimeni pe aici. Eu sunt responsabil cu
stingerea sau aprinderea ultimelor lumini de pe scări şi închiderea uşilor. Cum văd că este lăsată deschisă o uşă, mă reped şi o închid.
- Pe asta de ce n-ai închis-o?
- Asta e uşă de apartament, nu uşă de hol, spuse şeful de scară. Uşile de apartament sunt, în general, închise. Când o uşă de locuinţă e larg deschisă şi nu ies aburi de
mâncare, înseamnă că e ceva suspect. S-au înmulţit sinuciderile. În general, sinucigaşii lasă uşa deschisă, să ştie lumea că a fost părăsită de făptaş, să detalieze povestea pe la televiziuni sau prin presă. E posibil ca sinucigaşii să nu suporte ideea de a nu fi descoperiţi la timp şi de a se împuţi între patru pereţi.
- Să nu-mi spui că ai furat covorul acela din dorinţa de a descoperi sau salva vreun eventual sinucigaş.
- Nu am găsit nimic de valoare.
- Dacă nu ai găsit nimic de valoare, trebuia să laşi covorul în pace, spuse sfrijitul.
- Ei, sunt străini de faţă, şi te-ai apucat şi dumneata să faci demagogie. Cum să intru în
casa omului şi să ies cu mâna goală? De ce aş călca tocmai eu frumoasele tradiţii ale rasei noastre?
- Bine. Lasă covorul şi şterge-o, până nu mă enervez şi îţi trag un glonte în cap!
Bucuros că a scăpat, şeful de scară puse covorul într-un colţ şi se strecură prin mulţime, pe scări în jos.
- S-au strâns o grămadă de locuitori, le arătă însoţitorul.
- Nu sunt doar din blocul ăsta, spuse preşedintele de asociaţie. Vin

şi din blocurile
vecine sau din celălalt capăt al oraşului. Cel ales oferă un spectacol pe cinste. Puteţi intra.
- Nu se supără nimeni că le închidem uşa în nas?
- Cum adică „închidem uşa”?
- Am venit să vorbim cu prietenul nostru şi nu avem nici un chef de asistenţă.

- Aţi nimerit prost. După ce se termină spectacolul şi domnul Caran se întoarce acasă, din călătoria iniţiatică, puteţi să staţi cât vreţi la discuţii. Puteţi să-l aşteptaţi aici, în
camera alăturată, sau puteţi să vă integraţi în lumea mirifică creată de el şi de
însoţitoarele sale, iniţiatele.

- Să presupunem că vrem să ne integrăm în lumea asta a lui Robert..., spuse purtătorul de cuvânt.

- Puteţi face asta doar dacă sunteţi membri de partid. Dacă faceţi parte din conducere, presupun că sunteţi membri.

- Păi, suntem din conducerea partidului. El este Albert Hosman, perceput aici ca fiind un inginer de sunet şi transformat de nevasta acestuia într-o matrice energetică străină. Acum, este un ofiţer decedat, Urmanov sau Umanov, nu mai ştiu.

Păluga rămăsese mască.

- Iar tu?! întrebă. Tu ce eşti?

- Eu sunt însoţitorul lui Hosman, cel înzestrat cu misiunea de a-l depista pe cel ales.

- Aha! mimă lunganul că înţelege. Oricine aţi fi, ca să puteţi să vă integraţi în spectacolul dat de conducătorul providenţial al partidului, trebuie să-mi arătaţi legitimaţiile.

- Nu avem.

- În acest caz, trebuie să vă înscrieţi în partid. Vă trec aici, în registru.

Fără să ştie din ce colţ al memoriei îi veneau, Albert îi recită datele lui Urmanov, apoi fu trecut însoţitorul în caiet şi li se înmână câte o legitimaţie.

- Gata. Puteţi intra! spuse preşedintele.

- Nu vii înăuntru?

- Nu. Eu sunt plătit pentru a elibera actul care atestă apartenenţa la partid. Dacă înscriu mai mulţi oameni, câştig mai mult.

- Cam multă lume, spuse însoţitorul când ajunseră în sufragerie, o cameră mai mare, cu ferestrele larg deschise către o terasă.

În spatele lor, se formase deja un zid uman şi alte grupuri de indivizi continuau să vină de afară.

Aşezat pe un pat înalt, înconjurat de lumânări aprinse şi de femei dezbrăcate, Robert Caran, la fel de gol, aşezat în poziţie lotus, medita şi asculta muzică.

- Muzica e divină, spuse însoţitorul.

- Iar femeile care o cântă sunt în pielea goală, spuse Albert. Nu ştii ce să faci mai întâi, să asculţi sau să priveşti.

- Cel mai bine e să asculţi, îl auziră pe Caran. Sunt femei golite de conţinut. Altfel, nici n-ar putea să cânte aşa frumos. Doar femeile stoarse de conţinut, până la ultima picătură, pot cânta aşa.

- Care conţinut?! întrebă Albert. Ce tot vorbeşti? Nu vezi că sunt despuiate, adică goale pe dinafară? Despre ce conţinut vorbeşti?

- Despre transpiraţie. O parte dintre iniţiatele partidului nostru transpiră abundent. Pe planetoidul acesta, transpiraţia acestor femei are valoarea acroniului sau cel al cristalelor cu proprietăţi supraconductoare. Femeile astea şi-au făcut datoria faţă de societate, de familie şi chiar faţă de ele însele. Nu se poate transpira la infinit. Sunt venite din subteranele Pământului. Pe cele mai multe, le-am cooptat în partid. Se iniţiază foarte uşor în arta transformărilor de substanţă. Cu ele, am înfiinţat „Clubul iniţiaţilor”. Sunteţi oricând bineveniţi pe la noi. Împreună, nu vom mai fi niciodată singuri la masa istoriei.

Dacă pui zece oameni la o masă, fiecare cu meniul lui în faţă, nici unul nu e cuminte, să mănânce tot: unuia nu-i place supa, altuia îi displace prăjitura, friptura nu-i place unui al treilea sau fructele, sau cafeaua, berea sau coniacul. Dacă îi pui pe aceşti zece oameni să ia masa în locuri diferite, fiecare are ceva de lăsat în urmă, din întreg meniul. Dacă, însă, îi pui pe toţi la un loc, într-un cadru intim, familiar, aceştia pasează, de la unul la altul, ce le prisoseşte. Întotdeauna se găseşte un om care, din diverse motive, să refuze ceva. Acest mod de a gândi poate să ţină economia în picioare, chiar şi cu mijloace precare. Nimic nu se pierde; totul se redistribuie. Trăim într-o orânduire a sărăciei, care generează o societate ce se hrăneşte din resturi şi unde principiul de bază este: dacă nu eşti în stare să faci ceva bun, măcar nu face ceva rău!

- Când nu vor mai exista nici resturi, ce faci? întrebă Albert.

- Societatea de care vorbesc eu se va forma atunci când nu vor

mai exista femei pline de conţinut. Până acolo, mai e.
- Totul trece.
- Când se va ajunge acolo, se va produce o adevărată explozie. Ca să nu-i atingă suflul preconizatei explozii, cei din Uniunea Intergalactică 2 s-au gândit că e mai bine ca răul să fie controlat, să nu fie lăsat, aşa, de capul lui. S-au gândit că e mai bine să integreze pământenii în rândurile lor. În felul ăsta, vor putea să-şi „redistribuie" resturile, stocurile supranormative, în cadrul unui program mai vast de reciclare, recuperare şi refolosire.
Neştiind faptul că binele ţi se face din interes, am devenit cei mai ardenţi suporteri ai integrării în Uniune.
- Oamenii sunt, genetic, fiinţe optimiste, spuse Albert. Ştiu că la o viaţă aşa urâtă se renunţă mult mai uşor. Dacă nu le convine, după un timp, pot ieşi din sistemul ăsta globalizant.
- Asta e mai greu, dar e posibil ca tocmai intergalacticii să-şi dea seama că au greşit şi să-i dea afară. Ce n-au înţeles încă? Intergalacticii n-au înţeles că, dacă pui la o masă fiinţe educate diferit, cu gusturi complet diferite, nu-i poţi băga la acelaşi meniu. Chiar atunci când au avut dificultăţi economice, planetele din Uniunea Intergalactică 2, fiind educate la fel, au avut posibilitatea redistribuirii unor resturi specifice lor. Cu pământenii la masă, vor avea două feluri de resturi, greu de redistribuit la toată lumea.
Intergalacticilor le put gusturile pământenilor şi chiar invers. Asta, dacă nu mai punem la socoteală faptul că Uniunea a fost construită pe fundamentul unei economii sănătoase, unde se redistribuie, de la o planetă la alta, bogăţia. Atunci când vor începe să simtă mirosul fetid al redistribuţiei sărăciei, intergalacticii ne vor da afară.
- Bravo! îl lăudă Albert. Ai început să gândeşti ca un politician.

- Dacă începea să aibă o gândire politică sănătoasă, îşi punea problema ce câştigăm noi, conducătorii partidului, din povestea asta cu integrarea, spuse însoţitorul.

- Poate că îşi pune problema. Ştii şi tu că politicianul, pentru a asigura o alternanţă firească la putere, de la „a nu şti ce vrem”, la „a nu vrea nimic”, îşi imaginează că una face şi alta mănâncă.

- Pe dracu’! Diferenţa dintre politician şi omul de pe stradă nu e decât faptul că primul mănâncă rahat cu linguriţa de argint.

- Sigur că da, spuse Hosman. S-a constatat că argintul are proprietăţi antiseptice şi
nimic nu e mai important decât sănătatea. Doar banii, pentru că, fără bani, sănătatea nu se poate întreţine.

- Ca politicienii, începi şi tu cu butadele. Mai bine ar face un lucru util. Mai bine s-ar apuca să muncească.

-E adevărat că politicienii nu muncesc, dar, dacă fac asta, o fac pentru popor, interveni Robert.

- În loc de „bine aţi venit!”, ne iei cu poveşti de adormit copii, spuse Karl.

- V-am simţit încă de la început. Ştiu că, în interiorul acestui domn Urmanov, se găseşte Hosman. După spectacol, vă stau la dispoziţie.

- În interiorul acestui domn, nu se găseşte cumva şi unul Tui, soţul şefei unei celule de criză, o începătoare în arta iniţierii?

- Ba da. Nu a venit şi Arama?

- Nu. A spus că ne urmează, dar e dezastru pe hol. Nu cred că poate trece prin mulţime, spuse însoţitorul.

- Păcat. E o femeie foarte talentată. Îi place foarte mult spectacolul meu.

- Am auzit despre spectacolul tău. În ce constă? întrebă însoţitorul Karl.

- Prin concentrare yoga, mă voi ridica în aer şi voi zbura la iubita mea, împreună cu iniţiatele şi membri de partid. Aţi făcut bine că v-aţi luat legitimaţia. De data asta, foarte puţini vor fi cei ce se vor integra în absolut. Cei mai mulţi vor admira numai spectacolul dispariţiei noastre. Călătoria le va fi străină; din cauză că drumul

meu le poate produce tulburări psihice, preferă să nu se înscrie în partid.

- Te expui, aşa, fără nici o ruşine, în faţa acestor ţopârlani?

- Nu ştiu de ce, dar am observat că le plac politicienii curvari, spuse Robert. Celor care au avut curajul să zboare cu mine le-am introdus în codul genetic alte criterii de erecţie. Yoga nu e chiar un sport; e ceva pe la limita sexualităţii şi la limita sportivităţii, în acelaşi timp. Viaţa trebuie menţinută doar în limitele sportivităţii. La etajul 47, locuieşte un atlet. Trage toată ziua de fiare, ridică greutăţi. Când mai stăm de vorbă, la câte o băutură, îmi spune că nu poate face o asociaţie cu oamenii mei şi că, oricare ar fi limitele sportivităţii, preferă să le stabilească el.

- Dacă spune asta, pare destul de limitat.
- Nu. Are alte limite. Ca urmare a concursului său cu premii, numit „Uite ce ţi-aş
face!”, eu am iniţiat concursul „Uită ce ţi-aş face!”, care se bucură de mai mult succes, tocmai fiindcă se înscrie în alt fel de limite. Ai ce învăţa de la un atlet.
- Ce poţi învăţa de la un atlet? întrebă însoţitorul.
- Un atlet, în felul lui original, e un politician. Cel de care vorbesc participă la
concursuri complet gol. Când este întrebat de ziarişti de ce face asta, spune că
echipamentele sportive au ajuns la preţuri exorbitante. E un bun demagog; dezbrăcat, e mai aproape de mase. A crescut şi numărul femeilor care intră pe stadion.
- Ce tâmpit!
- Nu e deloc tâmpit, spuse Caran. A luat exemplul unui grup de cetăţeni, care au dat buzna în Primărie, în speranţa că vor ieşi îmbrăcaţi de acolo.
- Şi, au ieşit?
- Nu. Au ieşit cu cătuşe la mâini, dar ideea, în sine, e strălucitoare. Am adoptat-o. Până să se arunce în braţele propriei lui nebunii, e bine să se arunce fiecare în braţele nebuniei noastre comune. Gândeşte-te puţin!
- Cum adică?! se miră însoţitorul.
- Dacă te gândeşti puţin, îţi face foarte bine.
- Nu consum multă energie nervoasă. Dacă m-aş gândi mai mult, cum m-aş simţi? - Mult mai bine, spuse Caran.
- N-am de ce să mă simt rău. Nu sunt bolnav.
- Spuneam, aşa, ca stare generală. Ca exemplu, când mi se face frică, mă gândesc în altă parte.
- Am mai auzit asta, spuse însoţitorul. Un filozof ne îndeamnă ca, atunci când îţi pierzi curajul, să citeşti o pagină, două, dintr-o carte.
- Nu cred că indica şi cartea care îţi poate reda curajul.
- Bineînţeles că nu. O lua ca pe un exerciţiu de autosugestie, cum spui şi tu. Nu cred că avea importanţă ce carte era.

Ca la un semn, femeile se opriră din cântat, lucru care îi enervă pe cei prezenţi.

- Ar fi bine să începem, nu să stăm ca proştii, să vă ascultăm pe voi, spuse o femeie. Ne-am înscris degeaba în partid? Suntem la spectacol, iar iniţiatele astea sunt la muncă, nu la stat de vorbă.

- Ce ştiţi voi despre muncă? se enervă un bărbat. Staţi toată ziua acasă şi ne înşelaţi cu unul şi cu altul.

- Ce vină avem noi? întrebă o altă femeie. Noaptea asta perpetuă predispune la adulter. Să fiţi mulţumiţi că dăm planetoidului urmaşii de care are nevoie societatea. Noi îngroşăm rândurile clasei muncitoare cu noi generaţii, iar cele mai dotate dintre noi,
iniţiatele, transpiră pentru toţi.

- Aşa e, spuse o alta. Dacă n-am fi noi, femeile, să asudăm în subteranele planetoidului, s-ar duce dracului bugetul.

- Ăla nu e soţul tău?! o întrerupse o a treia femeie.

- Soţul tău, ofiţerul. N-a murit. Uite-l, acolo, în faţă! strigă o alta. Nu-l vezi?!

- Ba da. Gabriel! Ce bine îmi pare că te văd! strigă cea interpelată şi se desprinse din masa compactă a publicului, sărind şi agăţându-se de gâtul soţului.

- Şi mie îmi pare bine că mă vezi, spuse Albert.

- Am trăi, am sperat. Am trăit cu speranţa. Am simţit tot timpul că eşti în viaţă. Nu puteai fi mort.

- De-asta te-ai culcat cu toţi şoferii, spuse o femeie, din cauza speranţei.

- Nu e nevasta mea, spuse Albert. Am fost plecat pe o planetă îndepărtată, m-am întors pe Pământ exact din dorinţa de a-mi vedea familia şi, când colo, ce să vezi, sunt asaltat de nevestele altora.

- Îţi arăt eu ţie „nevestele altora”, spuse femeia.

Îl zgârie cu unghiile pe obraz şi îl plesni cu poşeta peste faţă, învineţindu-i un ochi şi spărgându-i piramida nazală.

Enervat peste măsură, bărbatul se puse să-i care palme şi pumni, până o trânti pe podea, apoi începu să dea în ea cu picioarele.

- Bestie! strigă femeia, ştergându-şi sângele de pe faţă. Nu m-ai bătut niciodată aşa rău. - Scuză-mă! spuse Albert. Nu ştiu ce mi-a venit.

Văzu că oamenii se uită ciudat la el şi încep să se tragă spre uşă. Într-un minut, toată
lumea era afară. Părăsiseră încăperea şi holul apartamentului,

bulucindu-se pe scări în jos.
Nici măcar membrii de partid, pentru care ceea ce se întâmpla la Caran trebuia să fie mult
mai interesant, deoarece aveau dreptul să se integreze în spectacol, nu rămăseseră pe
poziţii.

Preşedintele asociaţiei locatarilor se ridicase în picioare, privind năuc împrejur. Când
văzu arătarea, o rupse şi el la fugă, privind speriat în urmă, uitând să-şi ia măsuţa, scaunul şi registrul.

- Ce au păţit cu toţii? întrebă Albert, întorcându-se în camera unde nu se mai găseau decât Robert, iniţiatele lui şi însoţitorul.

- Uită-te în oglindă!

Când se văzu, crezu că îl lasă inima. Arăta ca ziaristul suplicitar întâlnit pe partea
întunecată a planetei Ioza, cu o mulţime de ochi, mari şi strălucitori, aşezaţi pe o coroană
craniană rotitoare. Chiar şi mirosul specific pe care îl emana îi aducea aminte de
suplicitarul cu care împărţise clipele grele de arest din templul cresomilor paşnici.

- Mi-a plăcut cum i-ai dat afară, spuse Robert. Aerul devenise irespirabil şi nu mă mai
puteam concentra. Începuseră să mă obosească. Erau prea mulţi şi gălăgioşi. Obraznici
chiar.

- Poate că ţie îţi convine, dar eu nu mă simt deloc bine în piele de suplicitar. Orice identitate aş fi avut, era mai bine ca om. Fă ceva şi adu-mă la forma iniţială!

- Nu este vorba de o transformare făcută de mine sau de iniţiate.

După o anumită vârstă, aici, pe planetoidul Pământ, apar bolile ireversibilităţii. Sunt boli necontrolabile care scot din tine subconştientul şi produc modificări surprinzătoare ale organismului. Până acum, nu s-au găsit leacuri pentru astfel de boli. Nici o boală din asta nu se transmite de două ori la fel. Nu e vina noastră.

- În cazul ăsta, eu ce fac?!

- Nu ai altceva de făcut decât să aştepţi.

- Ce să aştept?! se enervă Albert.

- Să aştepţi ca boala asta a ireversibilităţii să fie înlăturată de o altă boală a ireversibilităţii. Subconştientul uman e, practic, infinit.

- Să aştept ca, din Gabriel Urmanov, să redevin soţul Aramei, apoi să reintru în pielea mea, e una. Să aştept să dispară forma asta de suplicitar, cu care sperii oamenii, e cu totul alta. Ce fac?

- Orice ai face, cred că e bine să taci din gură, spuse însoţitorul.
Robert se concentrează. I-a venit inspiraţia. Începe spectacolul.

Capitolul VII

Aşezat pe pat, Robert se întinsese pe spate, printre lumânări aprinse şi iniţiate, apoi, într-un târziu, reveni la poziţia de la început. Îşi frecă picioarele amorţite, făcu zece exerciţii uşoare de respiraţie şi se aşeză în poziţia lotus, apoi îşi ridică trupul pe vârfurile degetelor de la mâini, încercând să se concentreze.

- Trebuie să las puţin mintea să zburde, le spuse iniţiatelor. Ajutaţi-mă!

Femeile îl ajutară şi văzură cum gândurile încep să bâjbâie prin colţurile întunecate ale încăperii, apoi, din ce în ce mai luminoase, coborâră în curtea interioară a blocului,

printre arbori şi bănci pustii; urcară printre plantele agăţătoare de pe pereţi, înapoi, în cameră, şi se întinseră pe plafon, iluminându-l, învăluind totul într-o lumină caldă, liniştitoare.

- A trăi pentru a trăi, le spuse, în timp ce îşi trecea fiecare muşchi în revistă, numindu-l într-o limbă necunoscută. Sau a trăi pentru a-ţi face viaţa frumoasă. Şi, pentru a-ţi face viaţa frumoasă, trebuie să suferi, să munceşti, să te zbaţi, să dai din gură. Şi, dacă faci toate astea, te întrebi dacă viaţa mai e frumoasă. Deci, nu există frumuseţe nepătată. Frumuseţea înfloreşte din pete. Petele fac frumuseţea frumoasă. Frumuseţe, în sine, nu există. Dacă nu te simţi urât în tot ce te reflectă, mai eşti, oare, frumos? De aici, se naşte îndoiala. Ea e dimensiunea frumuseţii urâtului şi urâţeniei frumosului. Ea e maimuţa din oglinda nopţii.

Cu această ultimă frază, ajunse la antebraţe; îl dureau îngrozitor. Ar fi vrut să le frece, dar nu se mai putea mişca. Îşi propuse să se gândească în altă parte.

- Priviţi această noapte perpetuă! Ne va pierde. Nu este această noapte câştigată pentru viaţă? Pentru fericirea mea, v-aş părăsi pe toţi; pentru a voastră, la fel.

Cuprinse în cătuşele gândului încheieturile amorţite ale mâinilor, apoi palmele şi falangele chircite. Îndoi degetele mici, rămânând suspendat pe celelalte patru. Cu un suprem efort, îndoi inelarele, degetele mijlocii, arătătoarele, şi se ridică zece centimetri deasupra patului.

Simţi inima ca de plumb şi fu străbătut de o vagă senzaţie de zbor. Transpiră brusc şi se prăbuşi, cu toată greutatea, bufnind înfundat.

Aşezat în genunchi, privind prin lucruri, undeva, departe, avea

ochii plini de fericire. Nu ştia de ce, dar, de fiecare dată, aceste prime mişcări, erau cele mai incitante.
Făcu mai multe exerciţii de respiraţie, pentru întărirea inimii, şi o luă de la capăt. Se
ridică dintre iniţiate şi pluti un timp. Când ajunse cu creştetul capului la tavan, se gândi să abordeze exerciţii mai complicate.
Ieşi pe terasă şi coborî pe gresia strălucitoare a acesteia, întinzându-se pe spate, cu capul spre nord, braţele paralele, pe lângă trunchi, şi picioarele uşor depărtate.
„Mi-am sacrificat tot restul vieţii pentru a oferi membrilor partidului nostru un
spectacol de excepţie, dar nu-mi pare rău, îşi spuse. Voi predica pentru o coaliţie a
binelui, care să lupte pentru tot ce e rău în ea. Voi milita pentru formarea politicianului
„pur sânge”, politicianul cu pedigriu, a unui politician cu o ascendenţă prodigioasă. Se
confundă prea uşor inteligenţa politică, intuiţia, talentul, arta şi curajul cu pedigriul. E
adevărat, ca să fii animal politic de rasă, trebuie să ai şi aceste calităţi, dar îţi mai trebuie
şi înaintaşi, care să-ţi poată anticipa apariţia. Nu ajunge să ai condiţii de mediu
favorabile. Pentru a deveni un bun conducător, nu ajunge să cunoşti bine viaţa; îţi trebuie
o ereditate adecvată. Ereditatea şi condiţiile de mediu te fac bun conducător. Nu avem
decât conducători de circumstanţă, speculanţi ai secundei, care se numesc, unii pe alţii,
„bărbaţi de stat”, până când încep şi ei să creadă acest lucru. Cum e unul mai răsărit, într-
o mare de ignoranţă, toţi ceilalţi îl şi cataloghează ca fiind un politician cu sânge nobil, în
speranţa creării, din nimic, a unei nobilimi politice. Pentru a fi real, „instinctul politic”

trebuie dublat de un „instinct istoric”. Planetoidul acesta nu are istorie; i-o vom crea.
Avem nevoie de tradiţie politică de familie cu adânci rădăcini în istorie, pentru a nu crea fiecare, după cum îi convine, istorie alternativă.
Gândurile se rotiră un timp, apoi pătrunseră în ceilalţi.

Simţi răcoarea plăcută, dată de vegetaţia înconjurătoare, şi îşi imagină cerul ca fiind însăşi „prana”, fluidul vital. Inspiră şi expiră, încet şi profund.
„Nimic, nimic,nimic...” derulă încontinuu, căutând să alunge orice alt gând.

Îşi trecu tot trupul în revistă: capul, musculatura sprâncenelor, gâtului, umerilor, pe partea dreaptă, apoi pe stânga. Continuă să se plimbe cu gândul, încet, metodic, până la degetele picioarelor. Coborî încă o dată de-a lungul corpului, să vadă dacă mai e vreun muşchi contractat, insistând asupra musculaturii faciale şi a gâtului.

„Supuneţi-vă intens acestor operaţii, până când gândul devine realitate!”, le îndemnă pe iniţiate.
Femeile îi răspunseră cu acelaşi gând.
Începu să respire, încet şi ritmic, trecând, de la relaxarea totală, la un exerciţiu de
iradiere psihică, căutând să-şi imagineze eul real independent de corp, liber, plutind în atmosferă, sub cerul nopţii calde, undeva, în afara carcasei temporale.

Se imagină îndoindu-se de la mijloc şi ridicându-se în picioare, umblând de colo-colo, urcându-se pe balustrada terasei şi admirând stelele.

Căută să se concentreze asupra acestui eu spiritual, ignorându-şi corpul, căutând să-l uite. Elimină din minte teama de zbor şi se înălţă, căutând în sine tot inefabilul.

„Sunt în aer”, spuse şi îşi îndreptă gândul spre stânga, iar eul se deplasă şi el spre stânga, cum îi poruncise.

Se ridică, întinse mâinile şi plană, ca o pasăre, prin faţa ferestrelor blocului, iar iniţiatele îl urmară.

- Ce face?!
- St! Linişte! spuse însoţitorul. Poţi strica totul.
Pe pat, în locul celui care părăsise încăperea, rămăsese un al doilea Robert. - Parcă e mort.

Fraza îl dezechilibră pe zburător, dar interveniră iniţiatele şi îl ajutară să se aşeze pa marginea acoperişului, mai sus de nivelul 600.

După asta, femeile zburară care încotro şi reveniră, concentrându-se împreună, pentru a aduce în spectacol ceea ce mai rămăsese din public.
- Plutesc, se sperie Hosman.

- Bineînţeles, spuse Caran. Pe voi vă integrează femeile, dar eu trebuie să fac totul singur. De oricâte ori aş face acelaşi lucru, tot am emoţii. Va fi un drum foarte greu.

- Unde vrei să mergem?

- La un cămin de fete, ca de fiecare dată, dar acum, cu un public format doar din două persoane, îmi vine foarte greu să mă concentrez.

- Nu-ţi era mai uşor să mergi la negresa cu trăsături hispanice de la motel? - Ba da, dar, dacă interesele partidului cer altceva...

Încercă să imagineze o distanţă mare şi nu reuşi să se clintească din loc. Încercă porţiuni de drum din ce în ce mai mici, până când reuşi să intre în levitaţie, observând că lungimea optimă era de o mie de metri.

Împreună cu iniţiatele, însoţitorul şi Albert, metamorfozat în suplicitar, traversă trei cartiere, făcând mai multe escale. Zăbovi mai mult pe soclul unei reclame luminoase, să se odihnească, să-şi reîmprospăteze bagajul de linişte psihică şi încredere de sine şi să admire feeria de lumini produsă de ceea ce mai putea fi luminat, în condiţiile penuriei de energie anunţate.

Îl plictisea drumul făcut din bucăţi mici, dar, după un timp, observă că viteza salturilor era din ce în ce mai mare, astfel încât fu puţin derutat de faptul că ajunseseră la destinaţie aşa repede.

„ Am greşit, gândi o iniţiată. Cvartalul de cămine studenţeşti e mai la nord.”

Din zbor, Robert recunoscu strada unde se găsea căminul căutat şi plană, îndemnându-i pe ceilalţi să-l urmeze.

Gândindu-se că au de-a face cu vreo formă originală de protest sau cu cine ştie ce reclamă trăsnită, automobiliştii grăbiţi nu luau în seamă grupul de oameni goi şi masca hidoasă a suplicitarului. Studenţii îndrăgostiţi, aşezaţi pe bănci dosnice, nu luau nici ei în seamă grupul de nebuni.

Priviră pe fereastră şi văzură că holul căminului era păzit de o

studentă de serviciu. Aşezată la un birou, sub o veioză cu lumină slabă, aceasta răsfoia o revistă.
- Vrei să intrăm?! întrebă Albert
- Nu intru decât eu, spuse Caran. Dacă vede un suplicitar, fata aia face stop cardiac. - Dacă vede un bărbat în pielea goală, nu face stop cardiac?
- Am mai trecut pe aici. De mai multe ori. Nu ştiu dacă fata asta a mai fost de serviciu, dar un lucru e, totuşi, clar: studentele nu leşină când văd bărbaţi goi.
- Unde vrei să mergi? întrebă Hosman.
- La etajul 5, camera 2101.
- Ce cauţi acolo?

- Acolo se găseşte iubirea vieţii mele.
- Nu intri, mai bine, pe sus? Sunt toate ferestrele deschise.

- Nu. Scenariul a fost scris, odată pentru totdeauna, şi jucat de mai multe ori. Voi puteţi să priviţi de pe acoperişul căminului vecin. Are 6 nivele, aşa că ne vom afla la aproape aceeaşi înălţime. Vă duc iniţiatele acolo, spuse Robert.

Intră în clădire, închise uşa după el şi trecu prin faţa studentei de serviciu, făcându-se că n-o vede.
- Hei, domnu', domnu'! Cum vă permiteţi? Ăsta e cămin de fete! o auzi strigând. - Nu stau decât zece minute.

- Aşa spun toţi. Intră pentru zece minute şi rămân cu săptămâna. Iar stratagema asta, cu dezbrăcatul în pielea goală, să nu te pot lua de mânecă, să te dau pe uşă afară, mi se pare deja banală. Am să chem poliţia.

Caran se gândi că faza cu chematul poliţiei nu se găsea în scenariu şi rămase puţin descumpănit. Îşi reveni repede, se întoarse cu spatele şi îşi văzu de drum.

Simţi o lovitură puternică în creştetul capului şi văzu că sângerează. Nici lovitura aplicată cu teul femeii de serviciu nu se găsea în scenariul spectacolului său.
Tocmai se pregătea să pareze o a doua lovitură, când văzu că fata schimbă macazul. - Ah, v-am rănit?!
- Nu face nimic, spuse Robert, gemând de durere. - Daţi-mi voie să vă însoţesc!
- Nu e nevoie. Ştiu drumul. Nu e prima oară când vin aici. - E plăcerea mea, spuse fata. Unde mergeţi?
- La etajul 5.
- Dacă îmi spuneţi camera, vă pot ajuta. Am chei de rezervă.

Îl însoţi până sus, apăsă mânerul şi, văzând că uşa era închisă, o deschise cu cheia şi privi înăuntru.
- Fetele dorm. Cu care dintre ele aveţi treabă?
- N-aş putea spune cu precizie, zâmbi Robert. Dacă o văd, o recunosc dintr-o mie. - Aveţi o relaţie cu una dintre studente şi nu ştiţi cum o cheamă?

- De fapt, în spectacolul în care joc, am venit de mai multe ori

la iubita mea, dar, de fiecare dată, a fost ca la început. De fiecare dată, reeditez acelaşi început de idilă, cu aceeaşi iubire a vieţii mele. Ea nu mă ştie nici dinainte, nici după această primă şi unică întâlnire.

- M-aş fi mirat să vă ştie. O fată, când e îndrăgostită, nu are somn. Dacă iubita asta nu vă ştie, s-ar putea şoca văzându-vă dezbrăcat.

- Tu de ce nu te-ai şocat?

- M-am şocat, spuse studenta. Din cauza asta şi era să comit o crimă. Dacă vă mai loveam, vă era fatal.

- Nu mă poţi ajuta decât într-un singur fel. Tu pleci, eu intru, iar în rest, mă descurc. Ştiu că fata visurilor mele are patul lângă fereastră, pe stânga.

- Foarte bine. Vă urez succes, dar, dacă iese scandal şi vine poliţia, nu ne-am văzut, nu ne-am cunoscut.

Caran intră şi, preţ de câteva minute, nu se mişcă, să vadă cât de profund dorm
colegele iubitei. Nefiind mişcare, se duse la fereastră, făcu semn cu mâna iniţiatelor aflate pe blocul vecin şi se vârî sub pătură, alături de fata pe care o iubea.

Femeile de pe bloc se aşezaseră în cerc şi se concentrau asupra a ceea ce urma să se întâmple în continuare.

Robert se aplecă, o sărută pe fată în somn, apoi preventiv, ca să nu ţipe, îi pusese mâna la gură. Trezită, acesta se întoarse şi, văzând că se petrece ceva în afara visului ei, începu să se zbată cu putere.

O lovi peste faţă, apoi o sărută şi, văzând că nu se linişteşte, repetă figura, până când nu mai scoase un sunet. Ameţită, îl privea fix, cu ochii larg deschişi.

- St! Linişte! îi spuse, mângâind-o.

- Ceea ce vreţi să faceţi vă va aduce mulţi ani de puşcărie, bâigui fata.

- Sunt iubirea vieţii tale. De-a lungul existenţei, mă întâlneşti o singură dată. Bine, de fapt mă întâlneşti de mai multe ori, dar e ca şi cum ai rupe acest episod din mai multe vieţi paralele. E greu şi inutil să-ţi explic. Nu mă aşteptai?

- Ba da. Te aştept din totdeauna, dar nu astăzi. Şi nu aici. Şi nu în pielea goală. Dacă se trezesc colegele de cameră şi încep să strige, mă zboară din facultate.

- Fi liniştită! o îndemnă bărbatul. Iniţiatele mele le-au indus un somn profund cu vise erotice de cea mai bună calitate.
- Nu înţeleg.
- Nici nu e nevoie. Femeile din partidul meu s-au concentrat cam greu astăzi. Era să strice totul; nici nu erai pregătită să mă aştepţi. Am să le tai din salariu. Uneori, am impresia că le plătesc degeaba.
- Tot nu înţeleg ce spui, dar ceea ce e chiar de neînţeles e faptul că ai putut trece de studenta de serviciu de la intrarea principală, insistă fata.
- Mai ales aşa, dezbrăcat.

- Chiar. Ai intrat pe altundeva. Pe unde ai intrat? - Pe fereastră, spuse Robert.
- Nu se poate. Suntem la etajul 5.
- Pe uşă nu aveam cum să intru. Era închisă cu cheia.
- Dacă ai venit pe fereastră, de unde ştii că uşa era închisă cu cheia?! se miră fata. De cele mai multe ori, lăsăm uşa deschisă.
- Am venit în zbor, pe geam, m-am speriat şi am vrut să fug, uşa era închisă, aşa că, de frică, m-am vârât sub pătură, lângă tine.
O sărută, iar ea se ridică şi îl îmbrăţişă.
- Cunosc genul ăsta de umor, dar te-am aşteptat prea mult ca să te mai pot goni. Până
acum, am trăit cu senzaţia ciudată că trebuie, dintr-o clipă în alta, să apari. De câteva ori, mi s-a părut că te văd, dar era altcineva. Am făcut mai multe gafe. M-am simţit de parcă
ai fi fost aerul pe care îl respir sau de parcă foşnetul frunzelor ar fi fost vocea ta. Astăzi,
am auzit tot timpul acest glas. Am crezut că am semnele vreuneia din maladiile astea
nocturne, mai noi.
Văzură că studenta din colţul opus al camerei se ridică şi se freacă la ochi, uitându-se după papuci pe sub pat.
- Se trezeşte una dintre colegele tale, se enervă bărbatul. Ce dracu' fac iniţiatele alea?! Le-am spus să se concentreze şi să adoarmă totul în jur.
Fata îl acoperi cu pătura, în timp ce el se aşezase pe burtă, cu capul sub pernă, încercând să se facă una cu salteaua.
Colega se ţinea cu o mână de cap, căutând fără speranţă cel de-al doilea papuc.
Negăsindu-l , îl aruncă şi pe primul, bolborosind ceva despre alcool, prostie şi dureri de cap. Bău apa dintr-o vază cu flori luminoase, apoi se ridică, ducându-se la baie, unde vomită zgomotos.
- A fost la chef şi a întrecut măsura, şopti fata.
Întorcându-se de la baie, colega se opri în mijlocul camerei şi aruncă priviri
circumspecte împrejur. Preţ de o clipă, se holbă spre patul îndrăgostiţilor, apoi se întoarse pe călcâie şi se trânti pe pat, cu

faţa în jos.
- Cred că ar fi mai bine să plec, spuse bărbatul.
- Abia ai venit. Ai riscat atât de mult, iar acum vrei să renunţi?
- Nu e decât o amânare. Spectacolul acesta a fost ratat din cauza apariţiei unui prieten, lovit de vreo boală a ireversibilităţii şi transformat în suplicitar, care mi-a alungat toţi spectatorii.

Îi povesti despre preocupările lui privind yoga, despre succesele pe care le înregistrase prin autosugestie, pe linie de partid, despre concentrarea asupra propriei persoane, despre exerciţiile de dezvoltare psihică, care îi măriseră darul de iradiere. Îi povesti despre
dedublare, despre faptul că era doar o umbră, iar trupul său se odihnea acasă, întins pe
pat, în apartamentul său de la etajul 4 al blocului cu 600 de nivele din parte cealaltă a
oraşului. Îi povesti despre iniţiate, nişte femei care nu mai transpirau, dar care îi erau utile pentru darul lor de a induce controlul psihic, unele dintre ele ajungând până la performanţa transformărilor fizice ale substanţei.
- Glumeşti. Nu există nici un bloc cu 600 de etaje în oraş.
- Cum să nu existe?! Se vede din orice parte a oraşului, spuse Robert.
Se dădu jos din pat, o apucă de mână şi o trase spre fereastră.
Vru să-i arate turnul, privi în depărtare, peste acoperişurile clădirilor, şi înlemni. - Nu mai e turnul, arătă.
- Nici n-a fost vreodată, acolo, vreun bloc-turn, spuse fata.
- Mai înainte, l-am văzut. Chiar de la fereastra asta. Nu e atât de întuneric încât să nu poată fi zărit. În plus, este cea mai luminată clădire din oraş.
- Acum, dacă nu e, nu e.
- Când ceva nu e la locul lui, am o senzaţie stranie, spuse bărbatul. Pe prietenii mei îi vezi, acolo, pe acoperişul clădirii vecine?
- Femeile alea care se roagă, bărbatul şi arătarea mascată?
- Da.
- Îi văd, dar femeile alea dezbrăcate nu sunt o noutate. Din când în când, vin aici, se
aşează pe vreun acoperiş şi se roagă. Nu fac nici un rău, aşa că nu le-a reclamat nimeni că fac nudism.
Caran le făcu semn subordonatelor, iar acestea fluturară mâinile către el, arătându-i că

totul e în ordine şi veghează ca studentele să fie liniştite şi să nu-i deranjeze dragostea.
- Le cunoşti? întrebă fata.
- Sigur. Sunt iniţiatele mele.
- Cam dezbrăcate. De ce nu se îmbracă?! Dacă era soare, mai înţelegeam.
- Şi eu sunt dezbrăcat. Aşa e spectacolul. Totul începe printr-un ritual iniţiatic în
sufrageria apartamentului meu din turnul care nu se mai vede. M-am dedublat, iar umbra
a ceea ce sunt a făcut călătoria de care ţi-am povestit, până aici, împreună cu tot publicul.

- Nu ai nici pe departe inconsistenţa unei umbre. Eşti, dacă pot spune aşa, foarte material.

Robert o sărută, iar ea îl cuprinse în braţe, ascultându-i bătăile inimii.

Când vrură să se urce în pat, dădură cu ochii de colega al cărei pat se afla spre fereastă, pe partea cealaltă. Ridicată în picioare, curioasă, aceasta se uita în direcţia lor.

- Ce facem?! se sperie fata. Suntem descoperiţi.
- Ce face ea?! Unde se uită?
- La noi se uită. Unde să se uite?
- Nu cred.

Bărbatul se deplasă câţiva metri mai încolo, iar colega de cameră nu întoarse capul după el. Stătea, în continuare, cu privirile îndreptate către iubita lui.

- Nu trebuie să te jenezi, îi spuse. Din când în când, am şi eu vise erotice. Ca şi tine, mă ridic din pat, vorbesc singură şi umblu ca bezmetica prin cameră. Sau mă uit pe fereastră.

Se întoarse şi, fără sa aştepte vreun răspuns, intră în baie şi închise uşa după ea. - Nu mă vede, spuse bărbatul.

- Ce facem?
- Nu ştiu. Iniţiatele mele ar fi trebuit să se concentreze şi să le ţină adormite. E enervant ce se întâmplă. Una vomită, alta face duş. Cine ştie ce ne putem aştepta de la cea de-a treia. Asta nu e dragoste. Cred că am să plec şi am să mă întorc la următorul spectacol, când şi publicul se stabilizează. E posibil să existe perturbaţii în inducţia energiei nervoase, care provoacă anomalii. Comportamentul ciudat al studentei de serviciu, faptul că nu m-ai recunoscut din primul moment, dispariţia blocului-turn, invizibilitatea mea, sunt doar câteva lucruri anormale.
- Nu înţeleg.
- Nici nu-i nevoie, spuse Robert.
- Dacă pleci, vin cu tine.
- Nu trebuie să vii cu mine. Mă întorc eu.

- N-ai cum să pleci, spuse fata.
- Ba da.
Se apropie de fereastră, închise ochii şi începu să se concentreze.

Aşezate pe marginea acoperişului căminului vecin, îl susţineau şi iniţiatele. Cu mâinile întinse în faţă, Caran se ridică în aer şi făcu un salt de două mii de metri, până dincolo de cvartalul căminelor studenţeşti, pe acoperişul unei fabrici de oxigen.

Terifiată, nevenindu-i să creadă că bărbatul viselor ei zboară, iubita privi un timp în urma lui, apoi, deznădăjduită, se aruncă pe pat şi începu să plângă.

- Nu voi putea face niciodată asta, scânci furioasă, lovind perna cu pumnii. - Ce nu vei putea face? o întrebă colega care tocmai ieşise de la duş.

- Ce să facă? întrebă cea din patul de alături, abia trezită din somn.

Mi s-a părut că ai aruncat ceva pe fereastră. Cum acel ceva avea silueta unui om, m-am speriat şi m-am trezit de tot din somn.

- Iar s-au aşezat femeile alea dezbrăcate pe clădirea vecină? interveni cea ieşită din baie. Au şi un bărbat mascat cu ele. E vreun carnaval şi nu ştiu eu?

- Alea ca alea, dar eu am văzut bărbaţi goi pe aici, pe la noi, prin cameră, spuse colega care vomitase şi se trezea din beţie.

- Dureri de cap ai?

- Vorbesc serios, a fost un bărbat gol pe la vreuna dintre voi, apoi, după ce o fi făcut ce-o fi făcut şi el, ca omul, a zburat.

- Cu vreun aparat autonom de zbor?!

- Nu glumesc.

- O fi ceva. O fi ceva legat de imaginaţia colectivă. Şi mie mi s-a părut că a zburat ceva pe fereastră, dar cred că am visat, minţi iubita lui Robert.

- Nu e nici o imaginaţie colectivă, spuse cea care avea patul alături şi îi băgă două calmante pe gât. Eşti îndrăgostită.

După ce înghiţi pastilele, iubita lui Caran fu nevoită, pe jumătate adormită, să suporte o frecţie cu spirt, pe gât şi pe piept, şi un prosop umed pe cap.

- Aşa am păţit şi eu când m-am îndrăgostit prima dată, spuse studenta din colţul opus al camerei, ţinându-se cu palma de frunte. Acum, nici capul nu mă mai doare.

- Nu s-ar spune, râse o alta, aranjându-şi din nou patul. Pe toate trebuie să le învăţăm. Studiile astea nu ne fac cu mult mai deştepte.

- Dar nici mai proaste.

- Poate mai civilizate.

- Să bei băutură ieftină şi multă nu e deloc semn de civilizare.
- Te iei de mine?! se enervă studenta care tocmai se trezise din beţie.

Iubita şefului de partid ascultă un timp sporovăiala celorlalte trei fete, apoi vru să se ridice şi să deschidă ochii, însă fără nici un rezultat. Somniferele îşi făceau efectul.
Pleoapele îi erau tot mai grele şi vocile i se păreau tot mai îndepărtate, venind de undeva,

din înalt, şi având ceva batjocoritor în ele. Îl văzu pe Robert, plutind prin aer, făcând salturi de câte un kilometru, apoi îi apărură în minte părinţii şi rudele. Cu toţii erau aşezaţi la o masă, într-o poiană, în apropierea unui sat de munte, sub un noian de stele, într-o atmosferă sărbătorească, învăluiţi într-o beţie de culori; verde, galben, albastru, roşu, într-o mare de întuneric luminos.

După ce, un timp, îi urmăriră zbaterea dintre somn şi trezie, furate de propriile gânduri, colegele se băgară în pat, adormind pe râd.

- Am visat, sări iubita lui Caran, trezindu-se din somn.
- N-ai visat nimic. Se întoarce! strigă fata de alături.

Într-adevăr, văzând că iniţiatele nu-l urmează, cu Albert şi însoţitorul său, cu tot, Caran se concentrase şi, în loc să facă drumul înapoi până pe căminul vecin, nimerise fereastra studentelor, ieşind dintr-un hieratic abur negru-lăptos.

După o clipă de uimire generală, fetele se repliară şi se uitară una la alta cu subînţeles, conştientizând că, dacă se apucau să ţipe, creau o încurcătură şi mai mare. Începură să se tragă înapoi, punând fiecare mâna pe ce întâlnea în cale, o mătură, un uscător de păr, un pantof, un cuţit, o umbrelă, cu scopul de a se apăra.

- Vă rog se mă scuzaţi, spuse bărbatul. Am nimerit greşit.

Supărat, se apropie de fereastră şi făcu semn iniţiatelor că s-au tâmpit de tot. Membrele de partid îi dădură de înţeles că făceau tot ce puteau pentru ca, prin concentrarea lor, să calmeze spiritele.

- Din punctul meu de vedere, cred că ar fi mai bine ca domnul şi cea la care a venit să plece în linişte, spuse studenta cu o umbrelă într-o mână şi un cuţit în cealaltă.

- Sunt de acord, spuse cea care ameninţa cu urcătorul de păr şi un pantof. Uşa e deschisă.

- E doar o umbră, spuse iubita lui. Un produs al imaginaţiei noastre înfierbântate. Nu aţi văzut cum zboară? Simt că a fost umbra unui om providenţial.

- Umbră sau nu, ar fi bine să ne părăsească, spuse cea de-a

treia, fluturând o mătură. Dacă intră cineva din conducere pe uşă, în momentul ăsta, veţi vedea cum zburăm din facultate.
- Se apropie ora deşteptării, când va trebui să mergem la curs, spuse studenta cu
umbrela. Vor suna o sută de ore. Auzi colo: „m-am simţit de parcă ai fi fost aerul pe care îl respir sau de parcă foşnetul frunzelor ar fi fost vocea ta. Astăzi, am auzit tot timpul
acest glas”...
- Ha,ha,ha! râse cea cu uscătorul de păr. Şi ce mai zicea? - Nu ştiu, că m-am întors pe parte acealaltă.
- Voi reveni, spuse Caran, privindu-le o clipă, nedumerit şi nervos, cum pufnesc în râs.

Se apropie de fereastră, se înălţă în văzduh şi dispăru în ceaţa densă care se lăsase, parcă înadins, pentru a dubla întunericul nopţii şi a-i încurca lui salturile.

- Ai avut dreptate, spuse fata care apucase cuţitul, zboară, dar cred că nu e decât efectul unei hipnoze colective. Eu iau un calmant şi mă duc la culcare. Îl dau dracu' de curs.

- Şi eu am să mă culc, spuse studenta care exagerase cu băutura, mai ales că am venit de la chef şi, peste nouă ore, am un colocviu de groază.

- Aveţi dreptate, spuse cea de-a treia, punând mătura deoparte.

Epuizate, două dintre ele se băgară în pat şi adormiră, fără nici o vorbă, iar iubita lui Robert şi colega din patul de alături mai sporovăiră un timp. Într-un târziu, adormiră şi ele, cu gândul că discuţia lor nu avusese loc în realitate, ci se desfăşurase într-un vis.

Însoţit de iniţiate, de însoţitor şi de fostul preşedinte al formaţiunii lor politice, omul providenţial plană pe o străduţă dosnică, unde, în afară de câţiva cerşetori beţi, nu se găsea nimeni.

- Ce e cu tine?! se miră şeful partidului, uitându-se către fostul preşedinte interimar. - Ce că fie cu mine?! întrebă Hosman.

- Ţi-ai revenit. Nu mai arăţi ca un suplicitar. Te-ai întors la starea de om.

- Da, interveni însoţitorul, dar n-a revenit la starea de Albert, care este obiectul activităţii mele de însoţitor sau purtător de cuvinte, dacă vreţi, spuse Karl. A rămas la starea intermediară de Gabriel Urmanov, ofiţerul decedat.

- E adevărat, le spuse cel vizat, am nişte ameţeli şi nişte viziuni groaznice. Totul îmi uruieşte în cap. În liniştea asta a nopţii, scenele de război, cu oameni sfârtecaţi de obuze, cu sânge peste tot, foc şi fiare contorsionate, sunt groaznice.

Se aplecă în faţă, îşi acoperi urechile cu podurile palmelor şi

închise ochii, aşteptând să se liniştească.
- Te simţi mai bine?
- Nu.

- Ce facem? întrebă o membră de partid. Nu ne mai putem concentra. Cum ajungem în cealaltă parte a oraşului?

- O să căutăm un jeep de neam prost, cum e ăla de colo, spuse Robert, arătând către un automobil de teren, supradimensionat, cu roţi masive şi apărat de numeroase ţevi nichelate.
- Ce e ăla?

- Un jeep mare, în care mafiotul îşi poate înghesui familia. Nu are rost să furăm un autobuz. Ne trebuie ceva rapid, puternic, în care să încăpem cu toţii şi cu care să ne putem strecura prin trafic, printre tot mai desele coloane de manifestanţi.

- Va fi foarte greu, spuse o iniţiată. Acum au loc manifestaţii de protest pentru orice
nimic. Ultima dată, am văzut unii care erau nemulţumiţi de faptul că s-a construit o
rotondă a celebrităţilor decedate ale oraşului, iar în interiorul acesteia s-au instalat
aviatorii.

- Ce aviatori? Din lipsă de combustibil, avioanele nu mai părăsesc oraşul, iar dacă îl
părăsesc, totuşi, nu pot zbura din cauza înmulţirii păsărilor teroriste sinucigaşe înzestrate cu raţiune.

- Nu e vorba de cei care conduc avioane, ci de cei nişte instrumentişti mai închişi la culoare, cum erau pe timpuri nişte păsări, asemănătoare avioanelor.

- Aşaaa! Şi ce-i nemulţumeşte?

- Îi nemulţumeşte faptul că acolo se puteau organiza reprezentaţii teatrale, expoziţii automobilistice, nu întâlniri de ţambalagii cu instrumente din gresie, printre picioarele cărora mişună copiii lor, care aruncă tot timpul cu petarde, tulburând liniştea publică şi stricând peisajul

- Dacă furăm automobilul, nu avem nici o şansă să străbatem aglomeraţia străzilor. În mai puţin de o jumătate de oră, ne prinde poliţia.

- Uitaţi că eu sunt ofiţer al forţelor de ordine? întrebă Robert. Le spun că sunt în
misiune şi am rechiziţionat autovehiculul. Am acest drept. Totul e să nu dăm peste cei de la Asociaţia pentru Protecţia Afişelor. Ăia trag fără somaţie.

- Nici cei de la A.M.A nu sunt mai breji.

- Cei de la Asociaţia de Monitorizare a Afişelor mă ştiu. Ei m-au salvat dintr-o situaţie dificilă. Cred că sunt băgat în calculatoarele lor.

- Chiar şi poliţiştii, dacă te văd în pielea goală, împreună cu femeile din partid, la fel de goale, nu cred că vor înghiţi găluşca aia cu rechiziţionatul maşinii în scopuri nobile, spuse însoţitorul.

- Am constatat, în relativ lunga mea perioadă de activitate de poliţist, că o situaţie,
atunci când atinge un procent foarte ridicat de absurd şi pune pe tapet prea multe întrebări fără răspuns, devine cu atât mai credibilă.
- Nu ai acte, eşti dezbrăcat, nu poţi dovedi că lucrezi la poliţie.
- Au aparate de identificare. Sunt în baza lor de date, dar am ajuns la concluzia că, pe acest Pământ, nu mai putem face altceva decât să trăim, spuse Robert. Nu putem face nimic altceva.
- Să trăim până când plecăm de aci, pe îndepărtata planetă Ioza. Nu putem trăi aşa, pur şi simplu. Trebuie să facem politică. Pentru asta trăim.
- Căraţi-vă de lângă maşina mea! auziră o voce.

Se uitară în sus şi văzură că, deşi părea pustie, străduţa era împânzită de terase intime, supraaglomerate, bine ascunse în spatele unor plante luminescente sau grilaje de lemn, întunericul ascunzându-le şi mai bine.

- Căutăm altceva, spuse Caran, făcându-le semn să se tragă într-o parte de lângă jeep. Terasele sunt pline de lume multă.

- Terasele sunt pline de lume. De ce „ multă”?

- Vreau să spun că sunt pline de oameni umpluţi cu propria lor suficienţă, care nu au altceva de făcut decât să stea la băutură şi discuţii inutile. La blocul unde partidul mi-a dat un apartament, trec drept scriitor şi, ca să nu dau apă la moară unor eventuali tâmpiţi, mi-am creat o aură de neadaptat. Pe mine mă doare în cot de furturile cu acte în regulă ale preşedintelui asociaţiei de locatari, ale administratorului sau şefului de scară, dar am ţinut să-i sperii puţin, să nu le dea în gând că spectacolele mele ar putea fi ilegale, cum şi sunt, de fapt. Pe mine nu mă interesează că ei între ei îşi votează tot felul de fonduri de reparaţii fără acoperire. Mă interesează să-i fac să dea o mână de ajutor unui act de cultură, cum este spectacolul meu. Ei îşi trag garduri, în jurul blocului, îşi fac curţi, ca al ţară, îşi plantează mese, îţi pun grătare, fac focul, pun muzica tare, mănâncă seminţe, scuipă pe jos, bârfesc, vorbesc urât, iar eu îmi văd de ale mele: îmi ţin spectacolul şi îmi imaginez tot ce vreau, că de-aia sunt scriitor, să-mi imaginez. Nu mă poate acuza nimeni de falsificarea vreunui adevăr. Scriitorul nu are nici o legătură cu adevărul. Nu i se poate pune laţul adevărului de gât. Nu poate fi priponit de cuiul adevărului, bătut într-o grindă

adevărată. Nu i se poate împinge scaunul adevărului de sub picioare. El îşi poate imagina orice. Îşi poate imagina că a dispărut tot ce îl înconjoară sau că a dispărut el din mijlocul lucrurilor înconjurătoare, ce îl sufocă, îl reprezintă şi îl însumează. De multe ori, sunt interpelat de câte un bou cu „Domnul scriitor, aţi mai scris ceva?!”, acest bou mâncându-mi o oră din viaţă, cu un dialog tâmpit şi convenţional, poate chiar o „oră astrală”, când, de obicei, vin idei nechemate, care întorc pe dos cursul firesc al vieţii. O astfel de oră astrală consider că este venirea voastră din spaţiul cosmic şi transformarea mea, din banal om al ordinii, în lider de partid. Cei care mă interpelează simt nevoia să mă cobor la nivelul lor şi să le ascult poveştile, despre cum ei, atleţii proletariatului, au pus umărul la capătul vagonului, pentru ca noi, oamenii de cultură, să putem mânca o pâine, de preferinţă, cu mâini cu tot. Nu ne spun cum au făcut ei, proletarii, ca viaţa să nu ne fie mai plăcută, ci, prin pumnii aplicaţi în ochi, să ne fie mult mai vizibilă. Nu ne spun cum au fugit dintre noi, cu salarii compensatorii în picioare împleticite, ca să revină în jurul nostru, să se aleagă între ei, sub formă de preşedinţi şi administratori de bloc, şi să ne mai îngrădească, încă o dată, libertatea de mişcare, cu garduri de fier, puse aiurea, chiar şi de-a latul aleilor. După pumni în vocabular, vine, firesc, bara de fier înfiptă între picioarele libertăţii de mişcare. Administratorii culturii nu ne spun să nu vorbim tot ce vrem noi; ei ne spun ce vor ei să vorbim noi. După minerii, pompierii şi gunoierii minţii, au venit oierii minţii, vierii minţii, frizerii minţii, oameni dedicaţi, iar acum, hop şi administratorii de bloc ai minţilor noastre! Acum, când preşedinţii asociaţiilor de locatari îşi continuă

vocaţia de foşti poliţişti, agenţi A.P.A., agenţi A.M.A. sau activişti de partid, dând buzna peste tine în casă, în momentele cele mai nepotrivite, să-ţi citească apometrele şi repartitoarele de căldură, vor şi o ciozvârtă din imaginea ta, clădită din teama ca administratorii de azi să nu-ţi mai facă vreo vizită şi să te prindă că scrii, ţie, boier al minţii...

Oratorul se trezi întrerupt de un ropot puternic de aplauze; nu-şi dăduse seama că se ambalase, vorbind din ce în ce mai tare, pe o stradă cu o acustică nebănuit de bună.

Dezbrăcat, cum se găsea, făcu o caricatură de plecăciune, fluturând faldurile unei mantii imaginare.

Atraşi de discursul conducătorului de partid, mai mulţi cheflii văzuseră iniţiatele în pielea goală şi, exaltaţi din cauza alcoolului, începuseră să fluiere şi să facă semne obscene.

- E momentul unei diversiuni, spuse una dintre femei, arătând spre jeep-ul cu care voiau să fugă.

Urcă scara ce ducea pe terasa de unde se auzise glasul stăpânului maşinii, iar celelalte
o urmară. Se împrăştiară printre meseni, în ritmul muzicii care venea de la bar, şi, cu
mişcări languroase şi lascive, începură să-i pipăie şi să-i excite pe bărbaţii pe jumătate
beţi.

- Ştiu eu cum să pornesc maşina, spuse Karl.

- Da, dar sunt urmărit de roiuri de gâze luminoase, spuse Robert.

- Şi eu, spuse Hosman. Tocmai când începusem să mă obişnuiesc cu viziunile
războinice ale lui Urmanov şi să nu le mai bag în seamă, alt coşmar vine să-mi dea dureri de cap.

- Sunt gâzele noastre, auziră o voce de pe terasă.

- Dacă sunt gâzele voastre, luaţi-le de aici. Nu am nici un chef de gărgăriţe luminoase la cap. Privite de acolo, de la voi, pot da o privelişte mirifică în întunericul străzii, dar ia să vezi ce plăcere e să -ţi roiască prin faţa ochilor şi să te ciupească de obraji.

- Dacă sunteţi hoţi! se auzi o altă voce. Intenţionaţi să furaţi jeep-ul amicului Jacko.

- Nu e vorba despre asta, că maşina mea e asigurată foarte avantajos, se auzi vocea
amicului. Problema e că măscăriciul ăla în pielea goală a spus

despre noi că suntem
oameni plini de propria noastră suficienţă, care nu avem altceva de făcut decât să stăm la băutură şi discuţii inutile. E o insultă la care nu se ştie cine, de pe nu se ştie care terasă, a reacţionat normal, trimiţând roiurile.
- Insultă e să-l faci măscărici pe domnul Caran, şeful nostru de partid! strigă Karl.

- Insultă e faptul că şeful vostru de partid îşi flutură chestia aia în văzul lumii. Haina îl face pe om conducător de partid. Nu e frumos să umble aşa.

- E o lume de toată jena, spuse însoţitorul. Şi apoi, într-o lume ca asta, cufundată în întuneric, nu se vede absolut nimic.
- Aici, la noi, se vede. De-asta am inventat gărgăriţele luminoase. - De ce nu aţi inventat pietrele fosforescente?

- Pentru acelaşi motiv pentru care nici Primăria n-a făcut-o, spuse Jacko. Nu se găseşte fosfor, iar populaţia nu e dispusă să plătească transportul acestuia de pe alţi aştri şi construcţia unei fabrici de obiecte fosforescente. Nu e economic.
- Da, dar gărgăriţele astea consumă energie.
- Consumă puţin şi dau o lumină albă ca ziua. Energia se poate obţine din te miri ce. În plus, roiurile pot fi manevrate telepatic de noi.
- Despre care „noi" e vorba? Voi cei care pierdeţi timpul stând pe terase, la discuţii inutile şi la băutură?
- Nu pierdem deloc timpul. Ne găsim aici cu un anumit scop, un scop precis, care ne animă pe toţi: aşteptăm să se facă ziuă.
- Aşteptaţi mult şi bine.
- Dacă ne pierdem speranţa, nici nu merită să fim aici, spuse amicul.
- Dacă vă pierdeţi speranţa şi nu mai meritaţi să staţi pe terasă, nu e nici o scofală. Plecaţi acasă.
- S-o crezi tu! Dacă ne pierdem speranţa, suntem daţi afară din gruparea pe care o formăm.
- Ce grupare formaţi? insistă însoţitorul.
- Suntem de la Liga Celor Care Aşteaptă Ziua. Mai pe scurt: L.C.C.A.Z. Nu veniţi sus?! Băutura şi mâncarea sunt gratis.
- Să aştepţi ziua, nu mi se pare aşa absurd ca atunci când protestezi împotriva unuia, care nu vrea să închidă o poartă. Aţi auzit de Asociaţia Celor Ce Militează Pentru Închiderea Porţii?
- Am auzit. Celebru e un locatar din cel mai înalt turn al oraşului. Acesta a reuşit să ţină piept unei adunături de ţaţe nesimţite, bătrâni sclerozaţi, văduve grase şi copii tâmpiţi, oameni cu origine modestă, fără multă şcoală, din asociaţia amintită.
- Cel despre care vorbeşti e domnul Caran, cel ales, conducătorul partidului nostru, şi se găseşte aici, cu noi, arătă însoţitorul.
- Aaaa?! Îl felicit pentru curaj şi vă invit încă o dată la un păhărel!
- Eu nu vin, spuse Robert. Am spectacol. Trebuia deja să fi

început următoarea reprezentaţie.
- Cel de lângă dumneata spunea că eşti liderul partidului vostru, nu actor.

- Îl ştiu pe domnul din turn, se auzi, de pe terasă, vocea unei membre a Ligii. Stă la blocul cu 600 de nivele. Am asistat şi eu la una dintre reprezentaţiile lui, dar nu până la capăt. Nu fac parte din partidului lor.
- Să fie sănătos.

- Poate fi sănătos, dar reprezentaţia n-o poate ţine. Femeile lui au urcat aici, la noi, şi se pare că s-au adaptat foarte bine la politica noastră de aşteptare a zilei. Câteva s-au retras în separeuri cu masculii noştri. Nu cred că mai are cu cine ţine reprezentaţia.

- Găsesc alte iniţiate, spuse Robert. E plin partidul nostru de femei scăpate din minele planetoidului.

- Până le găseşti, reprezentaţia dumneata trebuia deja să înceapă, spuse membra ligii.

- Chiar aşa! se auzi vocea unui chefliu. Dă-o dracu' de muncă! Veniţi încoace! Beţi, mâncaţi, aşteptaţi un timp venirea zilei, apoi, după ce fetele îşi termină treaba, puteţi pleca. Nu vă reţine nimeni; nu sunteţi membrii ligii noastre.

Bărbaţii pătrunseră într-un hol vast, urcară scara, străbătură o bucătărie imensă, trecură printr-o sală de restaurant întunecoasă şi pustie, ocazie cu care Caran îşi improviză un şorţ dintr-o faţă de masă şi se opriră pe o terasă luminoasă, acoperită de o plasă densă de gărgăriţe luminescente. Se aşezară la masa celor cu care vorbiseră până atunci, în apropierea unei fântâni arteziene cu arhitectură muzicală.

Erau trei bărbaţi şi o femeie la masă, care, după atitudinea de superioritate afişată, păreau conducători ai L.C.C.A.Z.

- Eu sunt cel numit amicul Jacko, ei sunt Miks şi Zon, iar ea este Calea. Nu este o cale spre cine ştie ce lume absconsă, nu o folosim ca medium, ci, pur şi simplu, este soţia mea şi aşa se numeşte. Voi cine sunteţi?

- Ei sunt Albert şi însoţitorul său Karl, iar pe mine mă ştiţi; sunt conducătorul partidului nostru.

- Domnul Albert este fotbalist?

- Nu sunt fotbalist. Ce întrebare mai e şi asta?!

- Întreb pentru că eu sunt fotbalist, spuse Jacko. Un fotbalist câştigă atât de mult, încât îşi poate permite să ţină şi un însoţitor pe salariu. Miks este însoţitorul meu. El se ocupă de toate mărunţişurile existenţei mele de fotbalist: facturi, plăţi,

încasări, echipament,
pariuri, legături sentimentale, soţie, familie, copii, şcoală, chestii din astea. Însoţitorul tău cu ce se ocupă?

- Însoţitorul meu mă însoţeşte, spuse Hosman. Uneori, vorbeşte în contul meu şi, din cauza asta, mai e numit şi purtător de cuvânt.

- Doar atât?!

- Da.

- Serviciul însoţitorului tău e atât de sărac în atribuţii pentru că nu eşti fotbalist. Cum îl plăteşti? întrebă fotbalistul.

- Nu-l plătesc eu.

- Cum adică?! Lucrează la tine şi e plătit de altcineva?

- Practic, sarcina mea de însoţitor a încetat în momentul în care a fost depistat omul providenţial, cel care va conduce destinele partidului, interveni Karl. Necazul e că n-am fost plătit pentru misiunea mea dusă cu bine la sfârşit. Asta mă face să cred că domnul Caran nu este omul providenţial căutat şi trebuie să-mi văd de treabă în continuare. Dacă scopul misiunii mele e acela de a-l însoţi pe domnul Hosman, pur şi simplu, s-ar putea ca să avem de-a face cu conducătorul ideal pentru partid. Şi într-un caz, şi în celălalt, eu îmi văd de treaba mea de însoţitor. Când vor veni banii, e semn să mă retrag.
- De unde vor veni aceşti bani?! Cine te-a angajat? întrebă Jacko.
- Nu m-a angajat nimeni. M-am angajat singur. Dacă aş fi avut un coeficient de inteligenţă mai mare, fi sigur că nu m-aş fi băgat în lucruri de felul acesta. M-aş fi angajat la o companie de componente electronice şi programe, măcar ca portar.
- Domnule, eşti dubios.
- Dubios eşti dumneata! se enervă însoţitorul. Spui că eşti fotbalist?
- Da.
- Cu ce se ocupă un fotbalist?
- Nu se ocupă cu nimic, spuse Jacko. Joacă fotbal.
- Jocul ăsta a dispărut demult. Chiar dacă ar fi rămas până în zilele noastre, nu văd cine ar fi fost cretinul care să consume atâta energie pentru organizarea de nocturne fotbalistice. Au dispărut toate stadioanele de fotbal. Ai mai văzut dumneata vreun teren de fotbal?
- Nu. Au fost demolate. Sportul nu creează valori arheologice.
- Păi vezi?! Unde şi cum joci dumneata fotbal, dacă stai la terasă

şi bei, aşteptând să se facă ziuă? întrebă Karl.

- Aaa, nu e vorba de fotbal pe teren. Ştiu şi eu că acela a dispărut. Joc fotbal de masă, aici, pe terasă. E un sport foarte îndrăgit, popular, care creează vedete cu bani. Eu sunt una dintre vedetele cu bani. Pentru că am bani, am fost cooptat şi în conducerea Ligii Celor Care Aşteaptă Ziua.

- Aşteptând să se facă ziuă, joci fotbal pe întuneric? - Nu. Mesele de fotbal sunt luminate de gâze.

- Soţul meu este principalul finanţator al Ligii, spuse Calea. Proiectarea şi realizarea acestor mici fiinţe luminoase s-au făcut pe banii lui. Liga noastră cheltuieşte enorm pentru cercetare. Deşi sperăm ca, într-o bună zi, să aibă loc un miracol şi să vedem din nou soarele, noi ne luăm multe măsuri de precauţie. Conceperea de surse alternative de energie este una dintre ele. Partidul vostru este bine finanţat?

- Nu prea, spuse Robert.

- Nici măcar tu n-ai bani?

- N-am.

- Credeam că scoţi bani frumoşi cu spectacolele alea cu zboruri, dragoste şi iniţiate, spuse Jacko. Eu, când mă îmbăt, arunc cu bancnote pe post de confeti.

- Spectacolele sunt gratuite. Dacă iau bani, iniţiatele nu se mai pot concentra. Banul distruge talentul.

- Ce chestie! se miră Calea. Dacă ştiam acest lucru, mă înscriam şi eu în partid şi vedeam şi sfârşitul spectacolului. După aia, nimeni nu mă mai ţinea pe acolo.

- Eşti invitata mea, spuse Caran.

- Noi avem bani să mâncăm şi să bem săptămâni de-a rândul. Voi cum vă asiguraţi protocolul?

- Nu avem bani pentru promoţie şi publicitate. Suntem un partid sărac, aflat la început. - Cum se numeşte partidul? întrebă Calea.

- Partidul nostru nu are încă un nume. Ne-am gândit să ne formăm întâi o identitate distinctă. Numele vine de la sine.

Sorbind dintr-un pahar, Robert le povesti, cu lux de amănunte, toată odiseea formaţiunii lor politice, începând cu episodul exportării acestuia pe planeta Ioza, continuând cu aventurile conducerii şi membrilor de partid, până în momentul începerii zborului, înapoi, spre Pământ, în scopul de a găsi un conducător capabil să asigure câştigarea alegerilor.

- Am citit undeva aceste lucruri, interveni Zon. Nu cumva ai citit şi tu romanul care prezintă aceste aventuri şi acum vii să ne vrăjeşti?

- Nu. Personajul principal şi, totodată, autorul cărţii se găseşte chiar aici, spuse Robert şi arătă către Albert, care adormise cu capul pe masă.

- Cam obosit autorul.

- E şi normal. Pentru a scrie o carte, trebuie întâi să te învârţi printre personaje. - Te pomeneşti că e în documentare?

- Pe moment, face o pauză, dar tot ce mişcăm şi vorbim noi aici, se înregistrează. Are un sistem de acumulare a informaţiilor foarte

performant, miniaturizat, inclus într-un ochi informaţional electronic.

- Măi să fie! Nu se odihneşte nici când doarme. În afara faptului că e scriitor, se mai ocupă cu ceva.

- Înainte de a se ocupa cu munca de partid, pe planeta Ioza, a fost economist. Înainte de a pleca de pe Pământ, se ocupa cu strategiile de planificare economică a investiţiilor.

- Economiştii sunt plini de bani. Ca scriitor, nu cred că face gaură în cer, spuse fotbalistul.

- Dacă vrea celebritate, fie în politică, fie în literatură, trebuie să plătească un preţ, explică Robert. Nu se poate împărţi. Un scriitor bine hrănit devine un mic afacerist al culturii, aşa cum pisica sătulă nu prinde şoareci. Toţi poeţii vor să aibă faimă, dar nici unul nu ar vrea să accepte vicisitudinile vieţii de creator literar. E adevărat, poţi deveni avocat, negustor, economist, arhitect, matematician, chirurg, te poţi umple de bani şi, după asta, dacă nu te lansezi în politică, să umfli şi mai multe poturi, te poţi face poet sau prozator, din dorinţa de a accede, dacă nu la gloria eternă a marilor talente, măcar la un loc minuscul în istoria literaturii universale. Pe de-o parte, nume celebre din afara literaturii pot deveni nume obscure în lumea literelor. Pe de altă parte, nume celebre din afara literaturii pot deveni nume celebre în patrimoniul istoriei literare. Şi într-un caz, şi în altul, numele poetului e acoperit de umbra celui care a fost în spate: arhitect, chirurg, avocat etc. Oricine poate să ajungă avocat şi, de pe poziţia asta, să-şi mâne singur destinul, să nu-l lase la mâna altora, dar trebuie conştientizat faptul că celebritatea se ia foarte rar de mână cu prosperitatea, foarte haotic. E bine ştiut faptul că, dacă nu vrei să plăteşti celebrităţii procentul de suferinţă pe care ţi-l cere, vei trăi şi vei muri cu mantaua neagră a celei de-a doua opţiuni deasupra ta. Dacă nu ştii sau nu vrei să alegi, te mulţumeşti cu jumătate de măsură. Fenomenul nu funcţionează decât unidirecţional. Un actor celebru s-a lansat în afaceri, apoi a revenit ca director de

teatru. Acest lucru n-a întinat cu nimic meritul de a fi făcut un rol de excepţie într-un film impecabil şi memorabil. Întâi a fost cuvântul, apoi fapta. Când cuvântul e mai întâi, nici o activitate meschină nu-l poate întina. Într-un fel sună când spui că un poet face şi agricultură sau un dramaturg face comerţ şi în cu totul alt fel sună când spui că economistul Cutare scrie poezii. Unidirecţionalitatea cuvânt-faptă e călcată doar atunci când entităţile sunt fundamental diferite. Nu poţi fi, de exemplu, în acelaşi timp, bufon şi rege. Aici, trebuie să ai puterea de a alege, iar această putere nici măcar nu ţine de tine, ci de hazard, nemaifiind vorba doar de puterea norocului, ci de contradicţia noroc-ghinion. Nu poţi avea decât norocul de a fi rege sau ghinionul de a fi clovn. Rareori regele reţine cuvântul bufonului şi asta doar din orgoliul de a fi şi el personificat în acest cuvânt. Când un poet celebru a cântat ca orbul vitejia altora, nu s-a gândit nici o clipă că va veni un dictator al cugetului, peste câteva secole, şi va aduna fragmentele sale în două epopei epocale. A cântat pur şi simplu.

- Ăsta nu ne-a cântat nimic. A adormit.

- Avea toate motivele. Întâi a fost lovit de un virus de conştiinţă şi a împrumutat personalitatea soţului unei şefe de grup de gestiune a crizei, din partidul nostru, un inginer pe la un laborator de acustică sau cam aşa ceva, apoi soţia asta, care are proprietăţi de iniţiată, i-a schimbat matricea energetică într-una a unui ofiţer din trupele de menţinere a păcii. A fost şi un episod nefericit în care s-a transformat, pentru o scurtă perioadă, într-o arătare extraterestră, un suplicitar; cred că a avut simptoamele unei maladii a ireversibilităţii. Mi se pare normal să fie epuizat nervos.

- Cred că maladiile alea ale ireversibilităţii sunt nişte maladii ale

opoziţiei politice, spuse fotbalistul.
- Care afectează membrii partidelor din Opoziţie?

- Nu. Maladii pe care Opoziţia le-a introdus în rândurile puterii. Ce rost ar fi avut ca actualii conducători să distrugă Opoziţia? Are nevoie de ea. De-aia le şi hăituieşte hoţii mai cu blândeţe, să nu-i streseze pe şefii lor.
- Legea nu iartă pe nimeni, spuse Robert.
- E adevărat, legea nu iartă. Judecătorii, da.
- În cazul ăsta, cei de la Putere sunt nişte proşti.
- Pot fi proşti, dar fac în aşa fel încât duşmanii lor să nu observe acest lucru. E o
chestie deşteaptă. Ce poate fi mai comic pe lume decât tragedia pământeană?! întrebă Jacko.
- Dacă tot ne-am înscris în registrul comic al politicii, îţi spun că, pentru a nu mai fi criticaţi că muncesc cu curul, parlamentarii pământeni s-au ridicat în picioare.
- Am auzit asta. Ca să nu stea jos, s-au ridicat la înălţimea propriei lor valori. Dacă nici
măcar proştilor nu le-ar mai plăcea lucrurile neinteligente, am putea spune că am
progresat. Conducătorii îşi doresc să mai treacă timpul rău, să vină şi timpul lor. Din
punctul ăsta de vedere, aştept cu inima strânsă venirea zilei. E plin de oficialităţi pe la
biserici, iar dreptcredincioşii nici nu mai ştiu la cine să se roage mai întâi, la
reprezentanţii puterii sau la opozanţi? Cu toţii se simt la Putere, după principiul: cine nu e
cu noi, e cam aşa. Sunt stilişti, aşa cum se autodenumesc şi ne aşteaptă pe la colţuri de
stradă să ne facă gropiţe în obraji cu pumnalul. Ţărăncile au început să se facă frumoase,
iar ţăranii agenţi de asigurări. A început să le meargă mintea fără alcool. Au mai găsit şi
găselniţa cu asumarea răspunderii în faţa Parlamentului. Dacă vin eu şi împuşc premierul,
ce fac?! Îmi asum răspunderea şi scap de pedeapsă. În faţa cui

îmi asum răspunderea? A
unora ca şi mine. Cine are puterea să înţeleagă, a înţeles demult tot ce era de înţeles. Cei
care nu au nici o putere nu au nici un interes să înţeleagă ceva, nefiindu-le de nici un
folos.
Cei prezenţi pe terasă, se ridicaseră în picioare şi aplaudară frenetic.

- Vă mulţumesc! spuse fotbalistul şi se aşeză, cu o modestie prost simulată, la locul
său.

- Ar trebui să nu mai bei! îl apostrofă Calea.

- Promit că sticla asta de vin e ultima; tot timpul.

- Nu ştiu, spuse Caran. Noi, până ne găsim identitatea, nu suntem nici la Putere, nici în Opoziţie.

- Ceea ce e similar cu a acţiona astfel încât să păreţi a fi şi la Putere, şi în Opoziţie. De ce nu vă băgaţi pe sub pielea actualului conducător ales al asteroidului? Toţi cei din jurul preşedintelui îi vor binele, dar nu acum.

- Am înţeles că plata întreţinerii locuinţelor noastre va fi de cinci ori mai mare ca în prezent, iar ideea pleacă de la preşedinte. Ce rost are să ne băgăm slugi la un zbir? Un preşedinte pleacă dintre noi, alt preşedinte pleacă între noi.

- Ăsta, care e acum, n-a uitat niciodată de unde a pornit, spuse Jacko. Instructorul său de la şcoala de şoferi i-a spus că se porneşte, de undeva, din dreapta volanului.
- Glumeşti.
- Îmi permit să glumesc. Televiziunile au adoptat şi ele cascadele de râs pe bandă
rulantă. Dacă nu reuşesc să prindă evenimentul, pretextează că acesta a trecut prea repede şi bagă râs.
- Scopul nostru nu e râsul, spuse Caran.
- Scopul e luarea puterii, apoi puteţi face ce doriţi, spuse fotbalistul. O dată luată
puterea, va avea loc şi obişnuita migraţie către voi. Vine şi trece o secundă în care toată
lumea are dreptate; atunci, nimeni nu contrazice pe nimeni. Trebuie să pândiţi secunda
asta. Mulţi au capacitatea de a conduce; şi volumul necesar, şi greutatea. Puţini conduc.
Ca să fie toată lumea la conducere, am să finanţez producerea, la jumătate de preţ, a unui
automobil cu cinci volane. Voi propune să se ocupe posturile publice pe criterii de
calitate, dar etnice. Ar trebui să facem front comun, dar nu aici, în oraş, că deranjăm
locatarii.
- Până luăm puterea, ca urmare a libertăţii de expresie, îi băgăm pe toţi acolo unde se bagă şi singuri, spuse Robert. La preşedinţie trebuie să mergem cu idei.
- O idee ar fi să elaboraţi un program de cunoaştere a agriculturii. Ca să-i daţi mai
multă greutate, puteţi spune că asta e ceea ce aşteaptă Uniunea Intergalactică 2 de la
pământeni. Aderarea Pământului la Uniune este dorinţa ascunsă a unora, care, dacă n-au avut oportunitatea să trăiască într-o democraţie, vor măcar să moară acolo; trăiesc această zi de parcă ar fi ultima, dar le rămâne impresia de deja-vu. Chestia cu

Uniunea vă vine ca turnată; aveţi avantajul că veniţi din spaţiul cosmic. Preşedintelui îi plac poveştile science-fiction. Povestea voastră e bine ticluită, credibilă, fără fisuri. Se vede că v-aţi învăţat bine lecţia. Dacă domnul Hosman e chiar autorul cărţii atât de bine vândute, aveţi cel puţin Ministerul Culturii, indiferent de rezultatul alegerilor.

- Program de cunoaştere a agriculturii? Agricultura este foarte bine cunoscută.

- E adevărat, admise Jacko. Agricultura e foarte bine cunoscută, dar pe nimeni nu interesează acest lucru. Toţi elaborează planuri de dezvoltare a agriculturii. Dacă muţi atenţia în domeniul delicat al cunoaşterii, nu te mai întreabă nimeni cum evoluează agricultura.

- Interesant.

- Şi mult mai ieftin. E o luptă acerbă între contribuabil şi administraţie. Tot din domeniul agriculturii vine şi ideea inoculată populaţiei că impozitele pot fi stârpite prin aducere la exasperare, după modelul aducerii gărgăriţelor la înfometare. La o emisiune televizată, un inginer agronom a povestit cum a reuşit el să stârpească gărgăriţa mazărei, dacă a văzut că nu merge cu nici un insecticid. A plantat 2 hectare de mazăre, iar gărgăriţele au venit şi au mâncat-o pe toată. După asta, a plantat 4 hectare; au venit insectele şi au mâncat toată mazărea. Enervat, inginerul a plantat 20 de hectare, să se sature, blestematele, şi a constatat că acestea nu au făcut faţă unei suprafeţe atât de mari.

Mai în glumă, mai în serios, ministrul finanţelor a sugerat că asta ar fi cea mai bună
metodă de a scădea impozitele şi taxele. Ciudat, populaţia a prins ideea şi se răzbună pe administraţie, propunând şi plătind taxe şi impozite tot mai mari, să vadă ei, nenorociţii, că poţi primi mult mai mult decât poţi cheltui. Într-un anumit moment, când oamenii vor da tot ce au, se va produce un colaps populaţional, administraţia se va speria şi nu va mai vrea bani nici să le bagi pe gât. E adevărat, de foame, mai sunt unii, care, în loc să-şi plătească dările, dau cu petarde, dar aceştia sunt o minoritate.

- Nu prea avem un program coerent despre agricultură, politica preţurilor sau taxe, spuse Caran. Ne-am gândit să ne afirmăm în lupta contra suprapopulismului.

- Dar nu a fost învins nici măcar populismul, spuse fotbalistul. Ce e acela „suprapopulism”?

- E aşa cum ai afirmat tu; nu a fost învins populismul şi, din cauza asta, s-a ajuns la o
formă foarte periculoasă a acestuia pe care noi am denumit-o „suprapopulism”, spuse
Robert. Nu pot fi de acord cu afirmaţia potrivit căreia „politica bună este de preferat
uneia proaste”. Machiavelic vorbind, politica bună este, de fapt, politica proastă. E exact
ca atunci când spui că un criminal bun este un criminal prost, dar pe dos faţă de politică.
Politica, aşa bună sau proastă cum e, se face în funcţie de punctul de referinţă. Sunt, în
general, două puncte cuantice de referinţă principale: politicianul, cel care face politica, şi
poporul, cel pentru care politicianul face politica. Politica nu poate fi „inacceptabilă în
plan moral”, cum sa spus. Această sintagmă are caracter pleonastic prin faptul că, prin
definiţie, politica nu are nimic de-a face cu morala. Oricum ar fi, politica e acceptabilă

pentru cei care o fac, deoarece o face toată lumea, atât Puterea, cât şi Opoziţia. Puterea vorbeşte în numele ei, iar Opoziţia în numele poporului. Când Puterea îşi imaginează că vorbeşte în numele poporului, cade în populism. Când Opoziţia nu mai e în stare să vorbească în numele poporului, oamenii sunt nevoiţi să se exprime singuri, să coboare în stradă, şi avem Revoluţie. Pe Pământ, cazul e straniu, atipic. Oamenii nu au încredere în Opoziţie, aceea care are interesul direct şi credibil să-i reprezinte. Nu avem o Opoziţie reală. Nu avem o Putere reală. Nu se ştie cine conduce această piatră cerească: Puterea sau Opoziţia?! Poate amândouă, poate nici una. Cetăţenii se adresează Puterii, care, nefiind lăsată să-şi împartă tortul, recurge la un populism exacerbat, postelectoral, un populism pe deasupra de măsură, un suprapopulism. Spre deosebire de fosta putere, care doar mima populismul, pentru a nu se vedea că nu conduce Pământul, ignorând total clasele de la baza societăţii, pentru a se putea ocupa în linişte de clientela politică, actuala Putere, pentru a nu fi acuzată de populism, exact în el cade. Nici ea nu încurajează formarea unei clase de mijloc. Şi ea încurajează extremismele; ambele extreme, nu ca fosta guvernare, doar extrema de sus. Actuala Putere încurajează îmbogăţiţii să atragă ultimii bani spre polul superior al societăţii. În acelaşi timp, de frica unor mişcări de tip sindical, încurajează şi sărăcimea, mai mult să vrea decât să primească ceva, pentru că nu are de unde să-i dea. Vom lua de la bogaţii corupţi şi vom da la săraci e o frază demagogică deloc perimată. Cei îmbogăţiţi în mod cinstit nu dau pentru că ştiu valoarea banului câştigat prin muncă, iar îmbogăţiţii necinstit ţin cu dinţii de ce au, cu lăcomie, cu

o armată de avocaţi, judecători, procurori plătiţi şi o legislaţie făcută înadins pentru acest
scop. Când Opoziţia nu mai are nimic a face cu poporul, iar Puterea nu mai are nimic de
dat, e normal să intre pe fir cea mai puternică federaţie sindicală şi să impună măsuri
populiste, cum ar fi dublarea unor salarii de mizerie sau dăruirea autonomiei către

unităţile finanţatoare, dacă tot nu ştiu la ce foloseşte această autonomie. Se confundă autonomia, libertatea de a ne conduce, cu libertatea de a fi conduşi. În timp, măsurile populiste scot populaţia în stradă, dar orice Putere speră ca inundaţiile, cutremurul, antraxul, terorismul, inflaţia etc. să nu vină în timpul ei. Dacă nu poate fi guvernat, planetoidul nu trebuie neapărat guvernat. Mulţi ani, în vechime, unele ţări au existat doar în mintea a milioane de oameni, care, acolo unde s-au găsit, s-au autoguvernat foarte bine. Cuvântul „trebuie” înseamnă o guvernare forţată, artificială, şi ne duce cu gândul la dictatură. Deocamdată, pe Pământ, dictatura este doar de natură financiară. Guvernare cu forţa nu se face. Nu astrul e neguvernabil; poporul e nemulţumit de orice guvernare. E şi normal; vrea condiţii de trai moderne şi la sate. Pământul poate merge prost şi fără conducători. Nu e nevoie de un guvern, care să conducă tot ceea ce e de necondus. E nevoie ca preşedintele, doar el sigur pe poziţia deţinută şi cu toţi ochii îndreptaţi spre el, să conducă singur. Hârşit, după cum am auzit, în exerciţiul exercitării puterii, ştie că putem aluneca spre dictatură. Deşi nu vrea acest lucru, vede micile dictaturi din jurul lui, exercitate de cine vrei şi cine nu vrei, în numele unei democraţii mimate. Astea sunt micile imperii financiare ale democraţiei. În comunism, când se proslăvea democraţia socialistă, eram învăţaţi la şcoală că „burjuii” aveau prostul obicei să concentreze în mâna lor toţi banii şi toată puterea, timp în care se cristaliza, în spatele

cuvintelor, o „burghezie
proletară”. Nu cu o burghezie intelectualizată avem acum de-a face; avem de-a face cu
moştenitorii burgheziei proletaro-comuniste. Dacă ar fi să cităm un măreţ conducător al
unei societăţii socialiste multilateral dezvoltată, anticipată de el pentru cei care i-au urmat
la conducere, am putea spune că: „Avem demagogi buni”. Poporul nu are de la cine să
aştepte democratizarea societăţii şi formarea unei clase mijlocii prospere. Conducătorii
sunt tot ăia. Nu ne putem aştepta decât la emigrări masive, cu întoarcerea celor emigraţi
pe alte planete, cu bani şi o nouă mentalitate, care să construiască aici o societate nouă.
Din păcate, cei care pleacă nu pleacă de bine şi, în cea mai mare parte, nu se mai întorc.
Aici, nici măcar nu se mai pune problema să trăim bine, să ne democratizăm, să avem o
clasă mijlocie prosperă, să fim guvernabili. Aici se pune problema existenţei noastre ca
specie; prin plecarea oamenilor şi înmulţirea progresivă a altor specii, se preconizează ca
speciile la care s-a fixat gena furtului să reprezinte 50%. Orgoliul ne face o specie
neguvernabilă şi, în consecinţă, neguvernată. Nu „mii de oameni au înfruntat singuri
puhoaiele timpurilor”, ci puhoaiele au fost nevoite să înfrunte miile de oameni aşezaţi
prost şi încăpăţânaţi. Premierul, cum am citit, nu „a ratat un moment bun pentru
anticipate”, cum spune preşedintele globului, ci a ratat cel mai prost moment, cum spun
oficialii de la Uniunea Intergalactică 2. Preşedintele a fost luat pe nepregătite de o decizie
pe care n-a luat-o el, aceea de demisie a premierului, dar s-a repliat repede, împingând un
altul la înaintare. În plus, în mod populist, şi-a donat şi salariul pe o lună pentru sinistraţii
nu ştiu cărui cataclism natural. Suprapopulist, aceşti bani nu

reprezintă mare lucru, ci ideea de salariu, salariu pe care mulţi nu-l au. Atipic este şi faptul că, ajunşi la Putere, cei de azi sunt mai mult politicianişti; ei nu fac politică în interes strict personal, cum au făcut ceilalţi, ci îi lasă tot pe aceştia să-şi facă jocul. Dorinţa lor de a respecta legea a devenit o manie; nu-şi pun problema că predecesorii au ajustat aşa bine legile încât să fie bine şi la Putere, şi în Opoziţie. Frica de a ieşi din sistem e comparabilă doar cu dorinţa absurdă a populaţiei de a lucra în orice condiţii, cu orice preţ, numai să lucreze. Astfel, politica e făcută numai să fie. E prost făcută, dar e bună pentru cei care o fac. Bună, rea, politică să fie. Nu are importanţă de ce şi pentru ce, pentru că încă nu ştim ce e binele

invocat, neavând termeni de comparaţie decât pentru rău. Dacă nu e un instrument al
organizării binelui public, politica poate fi făcută doar pentru binele unora. De ce n-ar fi aşa dacă se găsesc oameni care să voteze promisiuni deşarte, care speră ca proştii un nici ei nu ştiu ce, care aşteaptă să le cadă fructe în gură, să-i ia apa pentru a se muta în casă
nouă, care să fie guvernaţi cu orice preţ şi se trezesc guvernaţi cu orice preţuri?! Şi, dacă n-ar fi astfel de votanţi, ai unora, vin votanţii altora; locuri libere nu rămân la conducere. Sistemul e reformist prin faptul că reforma a luat-o la vale, dar e populist prin faptul că nu mai poate fi ajunsă din urmă.

- M-ai ameţit, spuse fotbalistul. Te felicit pentru discurs. Demonstrezi că eşti un bun politician, un bun conducător de partid.

- N-am ce demonstra. În fond, asta-i demagogie curată. - Nu-i adevărat. E antidemagogie.

- Da, dar o facem cu instrumentele străvechi ale demagogiei politice, se ambală Robert. - Atunci, spune-i antidemagogie politică şi lăsaţi-ne-n pace!

- Eu vă las, dar nu cred că are vreun rost să ne certăm. - Nu ne certăm, spuse jucătorul de fotbal.

- Oricum, mi se pare cam pe dos ce spunem.

- Totul e pe dos. Există oameni capabili să creeze trecut, dar, ce păcat, tocmai pe ei îi interesează cel mai puţin trecutul. La fel se întâmplă şi cu aceia care pot crea viitorul; din cauza asta, n-avem nici un viitor. Sau nu avem nici un viitor sigur. Ne întrebăm dacă există viaţă după moarte. Există, dar e moarte ce fel de viaţă e aia. Voi, ca formaţiune politică nouă şi, bănuiesc, modernă, cum vedeţi viitorul?

- Păi, construim un trecut sigur pentru un viitor sigur, spuse Caran. Aşa cum spui,
pentru început, ne-am gândit să ne formăm o imagine de partid consecvent. Pentru asta, am hotărât să ridicăm inconsecvenţa la rang de principiu şi, o perioadă, s-o folosim drept constantă

politică. Ne dăm şi noi, când cu unul, când cu altul, până răzbim. Aşa şi-aşa să ne ajute Cel de Sus!
- Şi să ne dea Dumnezeu binele pe care mi l-a dat şi mie!
- Dacă divinitatea supremă îmi dă şi mie bogăţie, am şi eu motiv să merg la biserică, mai ales că, văd eu, după ce şi-au construit palate cu turnuleţe, locuitorii oraşului au început să-şi construiască vile sub formă de biserici...Bun vin!
- Şi scump, admise fotbalistul. Nu e produs pe Pământ. Aşa suntem noi: n-avem de toate. Norocul nostru e că putem cumpăra de la alţii.
- Dacă nu e de pe Pământ, de unde e?
- Nu ştiu. De pe altă planetă. Îl vând unii, care se autodenumesc enologi. Dacă ar fi să ne luăm după cartea amicului vostru, deşi seamănă cu noi, aceştia nu au o natură umană.

- Păi, sigur! E inuman să produci un vin aşa bun, spuse Robert.
- Portocalele astea albastre tot de la ei sunt. Deşi nu se ascund,
nu-i vede nimeni.
Singurul lucru care le atestă prezenţa în oraş e Institutul de Enografie şi Folclor, construit de ei.

- Folclorul ştiu ce e, o ştiinţă care se ocupă cu creaţiile artistice, obiceiurile şi tradiţiile populare, dar enografia?

- Ştiinţa care se ocupă cu creaţiile plastice realizate sub influenţa vinului şi derivatelor lui, spuse Jacko. Am o nepoată înscrisă la acest institut. Profesorii îi îmbată şi îi pun să
picteze. Sunt pe mână cu Asociaţia pentru Protecţia Afişelor, principal beneficiar al
creaţiilor lor.
- Şi vinurile?
- Cred că institutul e acoperirea comerţului cu vinuri. - Sub protecţia A.P.A.
- Exact. Păcat că a căzut aşa rău sistemul energetic. Duc dorul aerului condiţionat.
Plăteam o grămadă de bani, dar aerul îmi era condiţionat cu esteri, eteri şi alcooluri
rafinate, frumos mirositoare, în doze precise, spuse fotbalistul gustând din paharul de vin şi transpirând abundent.
- Simt ceva neplăcut, am o stare de rău, spuse Caran. - Ai băut prea mult. Mănâncă ceva!
- Nu. Nu e asta. Simt o prezenţă străină, ostilă, ceva care ne înconjoară.

- N-are ce să fie, spuse fotbalistul. Să stai şi să aştepţi ziua nu constituie un delict. Nu ne-a deranjat nimeni, niciodată. Bem, mâncăm, cui ce-i pasă?

- Da, dar să colaborezi cu A.P.A. constituie un delict foarte grav, se auzi o voce din întunericul restaurantului.

Într-o fracţiune de secundă, îmbrăcaţi cu echipament militar şi înarmaţi până în dinţi, câteva zeci de agenţi coborâră pe frânghii, în mijlocul mesenilor, lovind în dreapta şi în stânga cu bastoanele de cauciuc. Alţi câţiva aduseseră iniţiatele, care stăteau

zgribulite, bătute, cu vânătăi pe faţă şi pe corp, speriate, strânse una în alta. Împreună cu ele, în aceeaşi stare deplorabilă, se găseau şi membrii Ligii.

Militarii, deşi nu mai opunea nimeni nici o rezistenţă, păstrau ordinea cu lovituri de cizmă şi paturi de armă.

În comparaţie cu oamenii în uniformă, şefii lor erau îmbrăcaţi în costume elegante,
aveau pălării la modă şi pantofii lustruiţi, de parcă n-ar fi venit la o razie, ci la o petrecere mondenă.

- Ia uite ce avem aici! spuse unul dintre şefi. Casă de toleranţă.

- Nu te poţi agăţa de asta, spuse Jacko. E perfect legal ca oamenii să aibă acte sexuale împreună.
- Aşa e, spuse un al doilea şef. Sexul te face să uiţi că eşti prost.
- Să lăsăm asta! Să nu uităm de unde am plecat! spuse primul şef.
- Eu am plecat de la serviciu, spuse Zon, ocazie cu care luă un baston de cauciuc în cap.
- De ce daţi în el?
- Mă ia peste picior.
- Deloc. Atunci când a venit aici, colegul nostru a plecat, într-adevăr, de la serviciu, spuse Calea.
- Nu-l dă afară hărnicia din casă. E adevărat ce se spune, că munca l-a creat pe om. Ia uitaţi-vă la el cum arată! Parcă e maimuţă. Dar, aşa cum am spus, să nu uităm de unde pornit discuţia. Vă urmărim de mult timp, spuse şeful.
- Cine eşti tu să ne urmăreşti pe noi?! se supără fotbalistul.
O lovitură cu arma peste faţă şi un picior în stomac îi rupseră doi dinţi, îi învineţiră un ochi şi îl făcură să se îndoaie de durere.
- Nu jucaţi cinstit.
- Ba da, dar nu suportăm aroganţa.
- E percepţia voastră despre aroganţă. Sunteţi forţele de menţinere a ordinii?
- Nu. Suntem Agenţia de Monitorizare a Afişelor. Ai afirmat că ai o nepoată la Institutul eno-folcloric, care se găseşte în cârdăşie cu A.P.A.
- Noi, cei de la L.C.C.A.Z, nu avem nimic de-a face cu Agenţia pentru Protecţia Afişelor, spuse Jacko.
- Ba da. Vă procuraţi băutura de la enologi, indivizi dubioşi, aflaţi în colaborare cu agenţii A.P.A, iar angajarea nepoatei dumitale în realizarea de afişe pune capac la toate. Am înregistrarea discuţiei de mai înainte; sunteţi colaboraţionişti şi, în consecinţă, sunteţi arestaţi.
- Bătuţi şi arestaţi.

- Iar te obrăzniceşti! se răsti unul dintre şefi.
- Să zicem că noi am fi colaborat, într-un fel sau în altul, cu duşmanii voştri, dar cu
femeile alea ce aveţi? Sunt membre ale nu ştiu cărui partid, la fel ca domnul care doarme cu capul pe masă, însoţitorul lui şi omul acesta, îmbrăcat sumar, care spune că e şeful lor. Ce pericol social poate reprezenta un individ îmbrăcat într-o faţă de masă?!
- De la ce partid sunt?

- De la un partid mic, fără nume, care îşi caută identitatea, spuse fotbalistul.

- Un partid mic, pentru a se face cunoscut, face multă politică. Nu ştiţi că politica a fost
scoasă în afara legii? Politica e sâmburele demagogiei şi îmbogăţirii fără merit. Nu există
nici un partid fără nume. Eu cred că sunt ostaticii voştri. Numai ostaticii sunt ţinuţi în
pielea goală, îmbrăcaţi sumar sau drogaţi. De ce nu vorbesc ei? De ce vorbeşti tu în
contul lor?

- Eu aş putea vorbi în numele membrilor mei de partid, spuse Robert, dar se repede maimuţa dumitale şi îmi rupe şi mie dantura.

Fără să aştepte prea mult, un militar îl lovi şi pe el în cap, cu un baston de cauciuc, făcându-l să vadă stele verzi şi să-i ţâşnească sângele dintr-o ureche.

- Poţi să-mi spui ce l-a găsit?! întrebă şeful de partid, ştergându-şi sângele cu un şerveţel.

- Oamenii mei au ordin precis: nu vorbeşte nimeni neîntrebat. În plus, l-ai făcut maimuţă, spuse ofiţerul.

- Dacă ne consideri ostatici, ar trebui să ne salvezi. Văd că loviţi în stânga şi în dreapta fără discernământ.

- Noi, cei de la A.M.A., urmărim eliberarea ostaticilor şi aducerea lor pe calea cea bună.

- Ca ofiţer al forţelor de menţinere a ordinii, am ucis un agent A.P.A. Înţeleg că sunteţi duşmanii acestei agenţii şi, drept mulţumire, îmi aplicaţi bâte în cap. Sunteţi tot o apă şi un pământ. Fraternizaţi cu ei. Aveţi aceleaşi metode, spuse şeful de partid.

- Cum adică să fraternizăm cu cei de la A.P.A.?! Nu suntem fraţi. De atâtea secole, de când servim cauze diferite, au avut loc atâtea mutaţii genetice, încât nici nu putem spune că suntem rase diferite, ci specii diferite.

- Aşa se explică faptul că ne trataţi ca pe animale? - Să lăsăm polemica! Spune-mi cum te numeşti! - Robert Caran.

Ofiţerul în civil scoase un mic notebook, îl deschise şi consultă mai multe fişiere. - Da, spuse într-un târziu, te găseşti în evidenţele noastre.
- Asta înseamnă că pot să-mi iau oamenii şi să plec?
- Nu. Mergi şi dumneata la sediu. Urmează să primeşti o medalie din partea noastră.

Agenţii din forţele A.M.A. începură să-i împingă cu pistoalele automate spre intrarea în restaurant, apoi, prin bucătărie, pe scări în jos, către două camioane militare.
- Pe Albert Hosman nu l-aţi luat? întrebă Robert.

- Care? Ăla care dormea cu capul pe masă? - Exact.
- Nu m-am încurcat cu el. L-am scanat şi am văzut că are personalitate multiplă. Nu se ştie ce e, ofiţer în forţele de menţinere a păcii, inginer de sunet, contabil, sau extraterestru? E periculos să arestezi persoane greu identificabile.
- Ce poate fi periculos la Hosman? Nu te nimereşte nici dacă trage de la doi metri.
- Nu e vorba de asta, spuse ofiţerul. O personalitate multiplă implică o birocraţie
infernală. E periculos să întocmeşti un dosar de urmărire pentru un astfel de om. Pentru o mică hachiţă, îmi pot pierde serviciul.
- Dar Karl?
- Cine, însoţitorul?
- Da.
- E periculos. Nu pot şti cine l-a angajat. Şi apoi, însoţitorul are rolul să-l însoţească pe drogat.
- Nu a fost nimeni drogat. Stăteam la un pahar de vin cu cei de la Liga Celor Care Aşteaptă Ziua. Ai ceva împotriva celor care aşteaptă ziua?
- Păi, da! Unii muncesc, iar alţii au bani să stea cât e noaptea de lungă la terasă şi, de la un timp, nu mai e decât noapte, râse şeful A.M.A.
- Noi, cei de la partid, nu ne permitem acest lux. Am fost invitaţi. - Vei spune ce ai de spus la interogatoriu.
- Parcă ziceai că merg să-mi dai o medalie?! se miră Caran.
- Nimeni nu primeşte nici o medalie până nu e supus unui interogatoriu riguros.
- Cred că am făcut o greşeală, îi şopti fotbalistul lui Robert, când se aşezară pe una dintre băncile de lemn ale camionului cu prelată şi auziră motorul pornind.
- Ce greşeală?
- Am crezut că plasez însoţitorului cartela magnetică ce acţionează pornirea jeep-ului, să poată fugi de acolo, şi am greşit. I-am dat cartea de credit a Ligii.
- Şi, care e necazul? O carte de credit are codul posesorului, pe care nu-l ştie decât el, spuse Caran.
- Inexact. Aveam o cartelă fără cod. Orice membru al nostru

putea merge cu ea la cumpărături.
- Nu-i nimic. Când scăpăm de aici, ţi-o dă înapoi.

- Tocmai ăsta e necazul, spuse Jacko. Aveam nevoie de banii de pe cartea de credit, să mituiesc paznicii şi să scăpăm.

Capitolul VIII

Văzând că nu vrea să se trezească, însoţitorul puse înregistratorul magnetic lângă Albert, rezemat de un pahar, foarte aproape de ochiul informaţional al acestuia, apoi se aşeză la masă.

Trase mai aproape o sticlă cu vin şi farfuriile cu mâncare, îşi puse un şervet la gât, apoi, tacticos, cu gesturi măsurate, se apucă să mănânce şi să bea, privind pe ecranul înregistratorului de gânduri imaginile care treceau prin capul celui pe care îl însoţea.

După câteva imagini înfiorătoare de la sfârşitul unei lupte cu o populaţie primitivă, de pe o planetă al cărui nume nu-l prinse, urmări o călătorie spre altă planetă.

„Deci cu astea se ocupă trupele pământene de menţinere a păcii”, spuse Karl pentru sine. „Mint o lume întreagă că execută misiuni pe alte continente, iar ei au ajuns deja în spaţiul cosmic”

Amintirile erau ale colonelului Gabriel Urmanov, iar acesta nu era oricine. Era chiar şeful unei misiuni expediţionare extraterestre, misiune de cucerire şi aducere a mai multor planete locuite într-o federaţie iniţiată de conducerea Pământului. Coborât din navă, colonelul constată o atracţie gravitaţională mai mare decât a Pământului, apoi ceru unui locotenent să analize aerul atmosferic. Cum acesta nu era foarte toxic şi cum cel mai apropiat oraş era la doar doi kilometri, renunţară la costumele autonome, încărcară aparatura şi armamentul într-un vehicul de teren teleghidat şi porniră pe jos

spre casele ce se vedeau în depărtare.

- Nu am luat corturi, nu am luat haine de schimb, nu am luat mâncare, nu am luat nimic cu noi, spuse locotenentul.

- Presupun că nu ne trebuie. Oraşul e locuit de umanoizi. Trebuie să se găsească un adăpost şi ceva de mâncare pentru noi. Extratereştri sunt trataţi, în general, cu multă solicitudine, dacă nu cu frică. Ar fi bine să vedem cum trăiesc şi ce mănâncă alte civilizaţii.

- Ar fi bine. Noi îi tratăm pe toţi cu respectul cuvenit unor fiinţe venite de foarte departe, dar ştiu eu dacă toţi umanoizii au bunul nostru simţ terestru?!

- Ar face bine să aibă, spuse Urmanov. Ai trimis vreo echipă de cercetaşi? - Am trimis trei echipe.

- Şi?!

- Nu s-au întors, spuse locotenentul.
- Sper că le-ai luat costumele cu care ies în spaţiul interstelar.
- N-au vrut să dea jos costumele de cosmonaut. Au spus că nu e aerul destul de curat. - Or fi speriat băştinaşii, spuse colonelul.

- Tot ce e posibil, dar suntem foarte aproape de primele aşezări şi nu am auzit nici un sunet, care să provină de la vreun eventual scandal. Poate nici nu i-au băgat în seamă.

- Ba ne-au băgat în seamă, răspunse unul dintre cercetaşi la ultimele cuvinte ale locotenentului, apropiindu-se în fugă.
- Ei!? îl îndemnă Urmanov.

- N-am ce povesti. În frunte cu primarul, ne-au primit cu bucurie, au ascultat mesajul nostru de prietenie între civilizaţii şi ne-au trimis la plimbare.
- Cum adică?
- Cred că am picat într-un moment nepotrivit. Ne-au spus că sunt ocupaţi şi ne-au
trimis să ne plimbăm şi să ne familiarizăm cu oraşul. S-a întâmplat ceva extraordinar în oraşul ăsta, ceva atât de unic, încât noi am căzut pe locul doi, spuse cercetaşul dintr-o răsuflare.

- Ce nesimţiţi! Nu-ţi pică în fiecare zi oaspeţi din altă galaxie, cum suntem noi. Ce putea fi atât de extraordinar?

- Sunt ocupaţi cu întâmpinarea unui om providenţial, care, spun ei, îi va mântui. În oraş, a sosit un bărbat remarcabil, bun, inteligent, generos, peste măsură de înţelept.
- Ce legătură are asta cu noi?! se miră colonelul.

- Nu ştiu. E greu de găsit o explicaţie. Cred că e ceva din subconştientul lor colectiv. Poate îl aşteptau de două mii de ani şi ieri a ajuns în oraşul lor. Din cauza asta, aterizarea noastră nu mai reprezintă nimic.

- Ca să fie un om atât de important, trebuie să fi venit tot cu vreo aerodină, ceva. Nu putea să vină din pustiu, cu bâta în mână şi cu desaga pe umăr.

- O fi tâmpitul de Desmo, spuse locotenentul. Ăsta ajunge întotdeauna unde nu trebuie.

- Imposibil. Nu am depistat nici o altă navă. Dacă ar fi fost Desmo, ar fi coborât, ca şi noi, cu o echipă de cercetători. Ăsta e singur şi nu e Desmo, spuse cercetaşul.

- Cum se numeşte omul lor providenţial? întrebă Urmanov.

- Nu are nici un nume. Locuitorii spun că nici n-are nevoie să se numească în vreun fel, spuse cercetaşul.

- Ce poate fi aşa minunat la o persoană necunoscută, astfel încât un oraş întreg să nu bage în seamă coborârea unei nave cosmice din înaltul cerului?

- Face minuni. A vindecat bolnavi, s-a coborât la mintea săracilor. Stă pe marginea fântânii arteziene din centru şi vorbeşte despre modul cum va trebui luptat împotriva ipocriziei şi jocurilor politice murdare.

- Cred că ai băut, spuse colonelul. Dacă n-ai băut, înseamnă că lucrurile sunt mai complicate decât credem noi, iar eu nu le înţeleg.

- Nu ştiu, spuse cercetaşul. Dacă dumneavoastră nu înţelegeţi abstractul, eu, nici atât.
Tot ce e complicat, mă oboseşte; sunt un simplu militar. Am ameţeli. Trebuie să mă aşez undeva.

Simţind că îşi pierde echilibrul, se sprijini cu spatele de vehiculul de marfă, abia trăgându-şi răsuflarea.

- Nu ne-au văzut când am survolat aşezarea? întrebă locotenentul.

- Ba da, spuse cercetaşul.

- S-or fi speriat, spuse colonelul.

- Deloc, spuse cercetaşul. Priviţi! Locuitorii sunt mai negricioşi, au urechile mai mari,
mai ascuţite, ochi mai mari, ieşiţi din orbite, sunt mai scunzi, dar, în general, seamănă cu noi.

Îi întinse binoclul şi îi arătă cu mâna de-a lungul unei străzi periferice, care, după ce
ieşea dintre ultimele case de la marginea oraşului, urca dealul nisipos şi o lua spre sud.

- Binoclul ăsta e în infraroşu, spuse Urmanov. Nu se vede nimic. Din cauză că sunt mai mulţi sori, aici e tot timpul ziuă.

- Rotiţi chestia aia spre dreapta, spuse cercetaşul.

Pentru că nu se descurca, îi arătă cum se face, iar comandantului navei i se revelă un oraş mare, frumos şi liniştit, construit între dunele de nisip ale pustiului, peste care se aşternuse o pace adâncă.

- Nu am pretenţia să fim primiţi cu steaguri fluturând, cu discursuri demagogice sau cu fanfara, dar ei nici nu se sinchisesc

să vină până aici. Se plimbă de parcă nici n-ar fi auzit de întâlnirile de gradul III între civilizaţii. O dată la o mie de ani ajunge o expediţie extraterestră în ţinutul lor provincial, iar ei se fâţâie de parcă nici n-au auzit de străvechea civilizaţie pământeană.

- Nici n-au auzit. Acum, merg cu toţii spre centru, să-l întâmpine pe omul acela al lor.

- Sunt profund dezamăgit, spuse colonelul. Voi ce ziceţi? Să mergem în oraş sau să ne urcăm în navă şi să plecăm?

- Ar fi bine să mai rămânem, spuse locotenentul. Vizităm oraşul, filmăm, culegem date, luăm probe de aer şi sol, suveniruri specifice zonei şi plecăm? Văd că de menţinerea păcii are cine se ocupa.

- De ce nu au venit toţi cercetaşii? Misiunea voastră s-a terminat?

- Ceilalţi au fost curioşi să vadă omul ăsta providenţial, atât de lăudat, spuse cercetaşul.

- De ce o fi ăsta aşa grozav, încât să eclipseze vizita epocală a unei nave cosmice? Vine din cer?

- Nu ştie nimeni. Spune ceva despre asta, despre un tată ceresc, despre zbor, dar e cam confuz în exprimare.

- Poate că umanoidul acela aşteptat de ei le va aduce mai multă linişte şi pace decât o companie expediţionară a forţelor de menţinere a păcii, spuse locotenentul.

- Le aduce pe dracu'! se enervă Urmanov.

- Poate vor să ne dea de înţeles că nu suntem doriţi aici, spuse un sergent. Nimeni nu vine să-ţi dea.

- Ce am putea noi să le dăm?! întrebă un al doilea sergent. - Sfaturi.

- De sfaturi ne-am săturat cu toţii, spuse colonelul. Să vedem ce le oferă individul ăla providenţial, de îl aşteaptă cu atâta nerăbdare.

- Am înţeles că locuitorii acestui oraş sunt cam ocoliţi de credinţă, iar ăsta, cu
apucăturile lui mesianice, vrea să se sacrifice pentru ei şi să le redea sufletele pierdute şi dorinţa de a se înălţa la cer, spuse cercetaşul.

- Poate ar fi mai bine să ne întoarcem, să luăm nava şi să coborâm la marginea altui oraş, spuse un sergent.

- Asta e singura aşezare urbană mai răsărită de pe planetă, spuse colonelul. În rest, nu există decât oraşe mai mici, nesemnificative, şi minuscule aşezări temporare de nomazi, care se mişcă încolo şi încoace cu turmele lor de animale stranii, între aşezările urbane sau zonele mai înverzite dintre munţi.

- Mergem pe următoarea planetă din grafic. Poate fi o lume mai bună, mai prietenoasă şi mai respectuoasă.

- Mergem în oraş! hotărî Urmanov. Vreau să am o discuţie dură cu primarul şi să-i dau, în semn de bun rămas, un picior în fund.

Cercetaşul le arătă pe unde s-o ia, pe străduţele pustii, astfel încât să ajungă chiar pe platoul din faţa primăriei.

Aşezat pe scară, în faţa clădirii, îi aştepta o persoană la fel de negricioasă şi
exoftalmică, cu urechi ascuţite şi înălţime mică, aşa cum era toată populaţia, dar mai gras.
- Presupun că tu eşti primarul, spuse colonelul în aparatul de tradus. - Presupui bine.
- Vrem să facem câteva analize ale solului, apei şi aerului, câteva filmări şi plecăm.

- Ştiu ce vreţi să faceţi.
- Au mai fost pe aici expediţii, cum este asta, a noastră? întrebă Urmanov. - De când trăiesc eu, nu.
- Atunci, cum poţi şti?!
- După cum scrie în cărţi, voi, pământenii, aţi mai fost pe aici, spuse primarul. Dacă vreţi, pot trimite pe cineva, să vă conducă la bibliotecă.
- Nu vrem.
- Chiar dacă n-aţi fi fost pe aici şi chiar dacă n-ar fi fost nici alţii ca voi, vă înscrieţi în limitele normale ale imaginaţiei. Putem deduce foarte uşor ce aveţi de gând să faceţi.
- Zău?! Ce vrem să facem !? întrebă colonelul.
- Vreţi să interogaţi locuitorii oraşului în legătură cu omul providenţial. - Chiar aşa. Eşti telepat?
- Nu ştiu ce e aia, spuse primarul.
- Ghiceşti gândurile?
- Nu. E doar o intuiţie logică.
- Ca să aveţi intuiţii logice, trebuie să aveţi un coeficient de inteligenţă foarte ridicat, spuse Urmanov.
- Nu ne-am pus problema.
- Cum arată acest străin?
- Greu de spus, răspunse primarul.
- De ce?
- Oamenii au păreri împărţite. Eu le împart. Când nu sunt eu, să le împart părerile, şi le împart singuri.
- Râzi de mine sau e traducerea proastă? întrebă comandantul. - Ia-o cum vrei, dar vezi că nu ţi-am dat voie să filmezi!
La un semn al colonelului, operatorul opri camera de luat vederi aşezată pe vehiculul de mărfuri şi, mai calm, primarul îi spuse că străinul era, după părerea lui, un tip chipeş, blând şi cumsecade, cu o inteligenţă rară şi nemăsurată. Ochii lui aveau culoarea sorilor din jurul planetei, a nisipului, munţilor şi puţinelor petice de pământ înverzit, dar cum arăta nu avea nici o importanţă.
- Ba are foarte mare importanţă, se enervă Urmanov. Dacă nu-l

descrii tu, am să iau mărturii de la alţii. Din ce mi-ai spus, poate să arate oricum.

- De ce nu mergi direct la el? Poţi să-i iei şi un interviu, personal. Poţi să-l şi filmezi. - Pot să văd şi eu vreun caz de vindecare miraculoasă?
- Sigur: fiul meu. A scăpat-o de o infecţie urâtă, instalată la un picior, spuse primarul.

- Asta puteam să fac şi eu, nu numai orice şarlatan fără însuşiri. Avem antibiotice cu spectru foarte larg, valabile pentru lichidul sistemului circulator al oricărei specii.

- Eşti supărat pe cineva, care ţi-a luat, din greşeală, rolul de cuceritor de noi teritorii,
care a ajuns aici înaintea ta şi te-a făcut să te simţi inutil şi mic, în faţa oamenilor tăi.
- Absolut deloc, spuse colonelul.
- Atunci, ce ai cu o populaţie, care, printr-o credinţă simplă, ar putea să mişte şi
munţii? Du-te în altă parte, cu metodele tale ştiinţifice, cu tot! De douăzeci secole
aşteptăm acest om. Toţi ne-am dorit să-l vedem şi să-l auzim, dar numai noi, cei de acum, avem şansa asta. El poate face mai mult decât să rezolve nişte cazuri medicale extreme. Nu pentru vindecările astea miraculoase îl aşteptăm de atâtea secole.

- Eu cred că e o cacealma religioasă ca să-ţi aperi bogăţiile solului şi subsolului. Cred că ai fi în stare de blasfemie, minciună, înşelăciune, furt şi chiar crimă pentru a-ţi atinge acest scop. Eşti un pragmatic autentic. Eşti un xenofob de tip special.
- Suntem o rasă limitată, recunoscu primarul.
- Nu cred. Mai degrabă, doriţi ca duşmanii voştri să nu afle că sunteţi educaţi.

- În afară de faptul că am înregistrat 23 de cazuri de vindecări ale orbirii totale, 64 de
cazuri de infecţie, câteva cazuri de lepră, 21 de cazuri de maladii pulmonare şi nu mai
ştiu câte cazuri de orbire parţială, epilepsie, boli venerice sau cauzate de schizofrenie, eu
nu pot vedea nimic. Vrem să fim lăsaţi în pace. Locuitorii oraşului meu au ceva bun şi
decent în ei, iar tu vii să le strici rostul, să-ţi baţi joc. Nu ne poţi

face bine cu forţa. Poate,
dacă veneaţi cu câteva zile mai din timp..., rezolvaţi cazurile astea şi, astfel, omul
providenţial avea mai mult timp să se concentreze asupra problemei pentru care îl aşteptam.
- Eşti obosit, spuse Urmanov. Crezi că, dacă rămâneţi săraci cu duhul, veţi cuceri
spaţiul cosmic? După secole de aşteptare, întreaga ta rasă e obosită. Acum, când a venit şi un om providenţial, şi trupele mele, să vă izbăvească de păcate, sunteţi neliniştiţi şi nu ştiţi încotro s-o luaţi. Nu am venit să vă stric orânduielile, ci să vi le împlinesc. Sunt
dispus să vă iert ignoranţa.

- Tu eşti obosit. După luni întregi de călătorie prin spaţiu, în nostalgie şi singurătate, ai impresia că le ştii pe toate. Nouă ne e mai aproape cel ce a umblat şi a făcut foamea prin pustiu, decât voi, cei ce aţi bătut spaţiul interstelar. Ai face bine să te muţi pe o altă
planetă, cu îndoielile şi minunile tale ştiinţifice, cu tot. Trebuie să laşi intactă demnitatea băştinaşilor planetei mele. Tu eşti epuizat. Nu poţi înţelege. Nu avem nevoie de iertarea ta. Avem nevoie să intrăm în orânduiala firească în care se găseau străbunii noştri, avem nevoie să zburăm, spuse primarul.

- Văd că nu vrei să recunoşti stilul murdar, criminal, al şarlatanului din toate timpurile.
Străluceşte ca o vâlvătaie, înconjurându-se de un nimb, răspândind cuvinte şi mângâieri
tandre, aruncând în dreapta şi în stânga raze vindecătoare. Trezeşte-te! Noi suntem lumea
reală, extratereştri reali şi ticăloşi, dar infinit mai puţin nocivi ca lumea de fantasme pe
care v-aţi construit-o, de douăzeci de secole încoace. Dacă vreţi să zburaţi, acum e
momentul; vă punem la dispoziţie întreaga tehnologie de construcţie a navelor.

Brusc, Albert se ridică de la masă şi se uită împrejur, speriat, apoi se aşeză, la loc, privindu-l întrebător pe însoţitor.

- Ce e cu noi?! Unde suntem?

- Suntem pe terasa Ligii Celor Care Aşteaptă Ziua, răspunse Karl într-un târziu, după ce înghiţi mâncarea din gură şi bău dintr-un pahar cu vin.

- De ce suntem singuri?

- Ceilalţi au fost ridicaţi de agenţii A.M.A.

- Aha! Şi ce facem aici? întrebă Hosman.

- Tu dormeai, iar eu luam masa şi vizionam un episod din existenţa ta ca reprezentant al forţelor de menţinere a păcii. Cum se întâmplă de obicei, când acţiunea era mai
interesantă, te-ai găsit să te trezeşti. Nu-i nimic. Pot extrage episodul din ochiul tău electronic şi, când am puţin timp liber, îl vizionez.

- La ce te uitai?

- La un fragment în care tu, ca Gabriel Urmanov, ajungi cu trupele pe o planetă cu
fiinţe umanoide şi te trezeşti că dai peste un personaj enigmatic, un individ providenţial, aşteptat de secole întregi de băştinaşi, care îţi banalizează misiunea. Eram curios să aflu dacă acesta face parte din populaţia autohtonă şi e vreun mutant, ceva, sau e proiectat acolo de altă civilizaţie, spuse însoţitorul.

- Ce prostie! Chestia asta cu personaje mesianice, providenţiale, cred că vine din memoria mea. N-am fost eu trimis pe Pământ să-l găsesc pe cel ales şi să-l pun şef la partid? Cred că s-au încurcat informaţiile celor trei personalităţi ale mele.
- Cum te simţi?
- Mi-au dispărut durerile de cap şi sunt mort de somn, spuse Albert.
- Vrei să mănânci ceva?
- Nu.

- Atunci, dacă vrei să mai dormi, poate reuşesc şi eu să termin masa, spuse Karl.
Captivat de discuţia dintre colonel şi primarul unui oraş, am ajuns abia la felul doi.

Fără să mai spună o vorbă, Hosman puse capul pe masă şi adormi pe loc, dar cu faţa întoarsă în partea cealaltă.

Însoţitorul se mută cu toate farfuriile la celălalt capăt al mesei şi propti din nou
înregistratorul în faţa ochiului electronic al fostului preşedinte interimar al partidului.

După câteva scene sângeroase, în care forţele de apărare a păcii apărau pacea, urmări câteva minute certurile filmate ale lui Albert cu nevasta, într-un episod dinaintea plecării sale accidentale pe Ioza, apoi aparatul reuşi să se autoregleze şi să revină la prezenţa lui Urmanov pe astrul unde dăduse peste vindecătorul misterios.

Urmat de trupele de menţinere a păcii, primarul şi câteva zeci de gură cască,
înconjurând vehiculul de marfă, Gabriel Urmanov ajunsese în centru, în piaţa din faţa
unui templu cu o arhitectură indefinită, unde se strânsese aproape jumătate din populaţia oraşului.

- Domnule primar, vă rog să ne salvaţi! strigă un bărbat, ieşind din edificiul înalt şi somptuos. Un nebun a dat buzna peste noi, strigând că aceasta este casa lui şi, de acum încolo, se va numi casă de rugăciune. Auzi colo, să spună că am făcut din casa lui o peşteră de tâlhari! O peşteră de tâlhari a făcut el, răsturnând tarabele negustorilor şi
mesele schimbătorilor de bani, dându-ne afară şi apucându-se să vindece orbi şi şchiopi acolo. Vrea să ne strice toate socotelile.

- Ce socoteli?! se miră edilul-şef.

- Dumneavoastră ne-aţi închiriat spaţiile din templu, că tot stătea degeaba clădirea şi se degrada, să facem şi noi un mic comerţ sau cămătărie, iar acum a venit unul cu pretenţia că edificiul e al său sau al tatălui său ceresc, n-am înţeles prea bine. Spune că are hotărâre judecătorească definitivă. Vă rog să-i spuneţi să plece!

- Nu pot.

- De ce, mă rog?! Nu vă ajung banii pe care vi-i dăm?

- Nu e vorba de asta, spuse primarul. Acesta este omul providenţial. E o chestiune de principiu. Acesta e omul care, prin

jertfa lui, ne va spăla de toate păcatele şi vom putea să zburăm din nou, cum făceau străbunii noştri.

- Nu ştiu ca străbunii noştri să fi zburat vreodată, spuse negustorul. Ştiu că alte civilizaţii au ajuns până la noi.

- Eşti orb. Dacă nici măcar proştilor nu le-ar mai plăcea lucrurile neinteligente, am putea spune că am progresat.

- Nu sunt orb deloc! strigă negustorul. Văd că începeţi s-o luaţi pe urma celui care spune poveşti în templu şi afirmă că, dacă se întâmplă ceva important, nu e treaba noastră, ci a urmaşilor străbunilor noştri!

- Adică a voastră, râse Urmanov.

- Chiar aşa, spuse negustorul. Noi suntem urmaşii străbunilor noştri. Trecutul face parte doar din viitorul unora; aceia care ştiu din ce să şi-l croiască.

- N-ai reţinut bine, spuse primarul. Trebuie să fie ceva legat de urmaşii urmaşilor noştri, adică de viitorime.

- Se poate. La câte a spus acolo, e loc de multe interpretări, dar dacă ziceţi că prezenţa lui e o chestiune de principiu, putem să atacăm cu recurs hotărârea judecătorească.

- Justiţia e oarbă şi are picioare scurte, spuse un alt negustor. Justiţia e o minciună. În ziua de azi, nimic nu mai e bătut în cuie. Avem un contract de închiriere.

- Dacă ar fi arestat, am scăpa de prezenţa lui supărătoare, interveni un altul.

- Mandatul de arestare trebuie emis de un judecător, spuse al doilea negustor.

- Îl arestează şi, după un timp, se întoarce înapoi, spuse primul negustor. Cei care l-au aşteptat douăzeci de secole, îl pot aştepta şi 30 de zile.

- Poate fi arestat de mai multe ori, spuse al treilea negustor.

- Poate fi arestat de câte ori vrei, numai că mandatele de arestare se emit „doar de judecător”, spuse un al patrulea negustor. Judecătorii au închis Judecătoria şi au venit aici cu toţii. S-au aşezat şi ascultă tâmpeniile mesianicului.

- Dacă templul a fost retrocedat celui atât de mult timp aşteptat, înseamnă că e al lui, spuse primarul. Să se mai îmbogăţească şi alţii.

- Parcă spuneai că e o chestiune de principiu, de izbăvire a rasei, nu de faptul că ar deschide ăsta o şcoală de literatură în templu, spuse primul negustor.

- Lasă, că v-aţi umflat de bani, se supără primarul. Sunteţi tot mai sferici şi tot mai chei.

- Sfericitatea şi calviţia sunt consecinţe fireşti ale evoluţiei ontogenetice a populaţiei noastre, spuse cel de-al doilea negustor. Nu are nimic a face cu negustoria. Câştigăm, plătim impozite; nu câştigăm, dăm faliment.

- Pentru voi câştigaţi, spuse primarul.

- Nu pentru noi, spuse al treilea negustor. Pentru generaţiile viitoare sau pentru popor. Noi pentru popor vrem să ne îmbogăţim; pentru el ne sacrificăm liniştea şi timpul liber. Plătim impozite înrobitoare.

- E plăcerea voastră, spuse primarul. Şi dacă aş vrea, tot nu v-aş putea ajuta. Legile noastre sunt neterminabile.

- Neterminate, spuse al patrulea negustor.

- Nu. Sunt neterminabile. Orice variantă a unei legi nu e nici măcar mulţumitoare; perfectă, nici atât, spuse primarul.

- Vrea să transforme templul într-un loc de rugăciune, pentru toată lumea, unde să ne mai întâlnim şi noi, la câte o bârfă, nu să ne rugăm pe la colţuri, spuse un bărbat.

- Dar, aceasta nu foloseşte la nimic, spuse primul negustor. S-a apucat să vorbească în pilde, dă cu tifla la toată lumea, iar populaţia stă cu gura căscată la el şi îi ascultă elucubraţiile. Cu vorbe meşteşugite, a pus la punct şi dăscălimea, care se credea tare deşteaptă. Când am ieşit, spunea ceva despre dreptate, credinţă, sacrificiu, iar pe noi, negustorii, ne-a scos din edificiu fără milă. Ce facem?

- Să ne rugăm! spuse primarul.

- Din rugăciuni, nu câştigă nimeni absolut nimic.

- Ba da. Hrană sufletească. De acum încolo, în loc să ne ducem la cumpărături, ne vom duce la biserică.

- Dacă n-ai bani, nu te poţi duce nici la cumpărături, nici la biserică. - La biserică te poţi duce fără bani.

- Pe dracu' ! se enervă negustorul. Nu dă odată bogăţia peste mine, că mă las de negustorie, mă îmbrac frumos şi mă duc la templu în fiecare dimineaţă. Trei ore înşir la rugăciuni. Credinţa e bună, dar să ai bani s-o întreţii.

- Nimic nu este absolut, spuse primarul. Confunzi credinţa cu religia. Din orice se poate câştiga ceva, iar religia, se ştie, e foarte bănoasă.

- Dar, religia asta sau cum îi spuneţi dumneavoastră e abia la început. Până vă organizaţi, până scrieţi un program, o dogmă, o doctrină, ceva, trece timp.

- Are dreptate, spuse Urmanov. Cred că pierdem timpul.

Ordonă trupelor să facă drum prin mulţimea adunată afară şi păşi spre uşa principală a templului.

- Îndrăzniţi! auzi o voce.

- Sigur că îndrăznesc, râse colonelul. Ce te face să crezi că n-aş putea îndrăzni?

- Nu ştiu. Nu v-am întrebat dacă îndrăzniţi; v-am spus să îndrăzniţi. Eu am biruit lumea.

- Cred că, mai degrabă, ai ameţit-o, spuse colonelul.

- Îndrăzniţi să nu vă opuneţi, vă zic vouă! S-au mai opus şi alţii. Violenţa creează violenţă. Nonviolenţa creează credinţă, spuse

propovăduitorul.
   - Cred că am să mă opun puţin, cu voia dumneavoastră. Am să mă opun eroismului de a nu face nici o brânză. Suntem militari şi avem nevoie de obiectul muncii, care este violenţa. Nu avem nevoie de arma adevărului. Arma noastră adevărată e adevărul însuşi.
   - Adevărul nu trebuie căutat aici, spuse omul providenţial. Planeta asta a ajuns în iarna existenţei sale politice. Toată lumea se gândeşte la această mică zeitate, care este kilocaloria.

- Dacă spui că o planetă ca asta, luminată tot timpul, are probleme cu kilocaloria,
înseamnă că nu ai fost niciodată pe Pământ, unde penuria de energie atinge pragul critic.

- Nu ştiu cum e la voi, dar aici, ca urmare a scăderii economice, capitalul electoral s-a
dus pe apa sâmbetei, zi de zi, tot mai mult, iar cetăţenii au început să gândească sacadat,
în timp ce sparg în dinţi seminţe de fructe de agaru şi aruncă cojile pe jos. Simbol al
suprarealismului semnificant, acest oraş a devenit, din cauza unei atât de mari lipse de
civilizaţie, tot mai absurd; străzile sunt udate după ploaie, gardurile din jurul clădirilor
sunt făcute din resturi vegetale, se dau aprobări de construcţie a vilelor pe platforme de
gunoi sau chiar în mijlocul drumului. Bătrâni sau tineri, locuitorii îşi scuipă ura şi
bacteriile salivare pe geam, în capul altora, pe bulevardele largi trece vântul pustiului,
dintr-o parte în alta, ca prin nişte tuburi de orgă. Legile sunt proaste, clădirile sunt
neterminate, hoţii sunt protejaţi de şefii lor, să nu se spetească muncind...

- În orice societate e aşa, spuse colonelul. Atâta timp cât e predat la termen, nimic nu e prea mult. Dacă hoţii n-ar fi protejaţi, de la cine ar mai fura oamenii cinstiţi. Hoţii au banii. Pe Pământ, s-a dat chiar şi o lege a corupţiei generalizate.

- Am presupus eu că nu e ceva în regulă cu tine. Unde ai mai pomenit ca ţăranii să vină în oraş pentru a cumpăra alimente sau alte lucruri necesare traiului, să vândă vreun
animal slab sau vreun vecin?

- Nu ştiu. Eu văd că aduc o notă de prospeţime, că înfrumuseţează locul. Îmbrăcaţi în frumoase costume populare, vin şi ei la oraş să-şi mai tragă sufletul îmbâcsit de praful câmpiei

deşertice sau să se reculeagă lângă statuile strămoşilor. Lângă primărie, în
stânga, în spatele unui teatru, se găseşte o rotondă formată din soclurile notabilităţilor trecutului, dar nu e, propriu zis, o rotondă, pentru că personalităţile nu sunt aşezate în cerc, ci total aiurea. Ce să semnifice asta?

- Or fi fost aşezaţi aşa cum au trăit: unul mai încoace, altul mai încolo, spuse propovăduitorul.

- De ce zici că, în afară de animale, ţăranii îşi vând şi vecinii?

- De neam prost ce sunt. Vor şi ei să aibă un aparat de opresiune puternic, care să-i
apere de hoţi, dar acesta nu e decât o copie din cărţi, cu agenţi slab pregătiţi. Din cauza
asta, când vreun ţăran are necaz pe un altul, inventează ceva la adresa lui şi îl reclamă
forţelor opresoare. Acestea sunt bucuroase că au ce lucra, să-şi scoată salariul, şi, în felul
ăsta, orăşenii sunt protejaţi; nu mai sunt nevoiţi să se pârască între ei. Cu ajutorul
ţăranilor arestaţi, forţele aparatului opresor încearcă, gratie cu gratie, să construiască o
viaţă mai bună.

- Dacă promiţi cetăţenilor o viaţă mai bună, înseamnă că, implicit, recunoşti faptul că aceştia n-au dus niciodată o viaţă mai bună. De ce aparat opresor? De ce nu protector? întrebă Urmanov.

- Am văzut că are mai mult un caracter de proximitate. - Adică de prevenţie.

- Cam aşa ceva, spuse propovăduitorul. În orice caz, opresoare, de proximitate, de protecţie sau ce-o fi, poliţia asta se rezumă doar la a da sfaturi. Pentru a nu deveni victimele tâlhăriilor, ea recomandă cetăţenilor să nu poarte bijuterii la vedere, ci să-şi procure pulovere pe gât, chiar dacă sunt 45 de grade Celsius. Pentru a nu etala inelele, le recomandă să-şi pună mănuşi, iar dacă nu se găsesc în magazine, pentru că avem de-a face cu un oraş tropical, spun că merg şi mănuşile chirurgicale. Dacă locuitorilor le e prea cald, le indică să ascundă bijuteriile în borsete, genţi, serviete, pungi de plastic sau ciorapi şi să nu ţină în păr agrafele din metale preţioase sau pe chelie tichii cu mărgăritare Le recomandă să evite locurile ferite şi umbroase, deoarece hoţii sunt şi ei oameni şi nu văd prin colţuri întunecoase. Le recomandă să evite locurile puţin aglomerate, deoarece hoţii sunt învăţaţi să fure la înghesuială sau la cozi; n-o să se apuce cineva să le strice reflexele condiţionate, exersate cu sudoarea frunţii. Le recomandă cetăţenilor, când pleacă de acasă, să verifice de mai multe ori dacă sunt urmăriţi, cu specificarea că, dacă sunt orgolioşi şi nu îi urmăreşte nici măcar un hoţ, să mai încerce. Le recomandă să strângă geanta sau borseta la piept, celelalte mâini ajungându-le să ducă plasa cu zarzavaturi sau copilul de mână. Recomandă cetăţeanului să strige după ajutor, dar mai tare, indicând hoţii care se indică între ei sau chiar pe respectivul. Şi hoţii s-au învăţat să strige după ajutor. Dacă cineva este atacat, pasivitatea nu este o atitudine

recomandabilă. Se
recomandă, flotări, răsuciri, aplecări şi rotiri de braţe pentru menţinerea unei bune
condiţii fizice. Atunci când agresorul vrea să treacă strada pe cineva, trebuie ca
respectivul să se împotrivească din toate puterile; nu trebuie să fie jefuit pe trecerea de
pietoni. Pentru ca agresorul să nu considere cetăţeanul o victimă sigură sau, în limbajul
lui, să-l ia de fraier, mai ales când agresorul e format din 3 zdrahoni, cetăţeanul trebuie să
strige din toate puterile; poate exersa acasă, cu odraslele. Nu este nici o ruşine să strigi
după ajutor, în asemenea împrejurări. În cazul unui atac, se recomandă o reacţie promptă
şi cu forţă; oricât ar fi de ocupat, hoţul a învăţat de la poliţişti arta resuscitării. Se
recomandă încercarea atragerii atenţiei celor din jur, ţipând, vorbind tare sau lovindu-l pe
agresor, că el e agresorul. Dacă sunt atacate, persoanele pot folosi orice obiect avut la
îndemână: sacoşă, pantof, spray. Cerşind şi furând în oraşe mai civilizate decât acesta,
răufăcătorilor le repugnă mahalagismele şi fug. De mirosul spray-urilor autohtone, fug
îngroziţi. Dacă un agresor doreşte să lovească o persoană, el o va face indiferent dacă
aceasta opune sau nu rezistenţă, aşa că: ce rost mai are? Ce trebuie să faceţi pentru a
uşura munca forţelor opresoare? Ori de câte ori cineva e victima unui atac, să le
contacteze cât mai repede. Dacă i s-a furat chiar telefonul mobil, să roage pe hoţ să facă
acest lucru; hoţii ţinuturilor civilizate sunt civilizaţi. Refuzând să depuneţi reclamaţie,
deoarece nu a văzut bine hoţul, cetăţeanul ajută infractorul să comită şi alte infracţiuni.
Dacă depune reclamaţie, e felicitat pentru spirit civic; ajută hoţul să se recalifice, să-i dea
foc la casă, contribuind astfel la dezvoltarea sectorului

construcţiilor. Liniştea şi siguranţa
de care avem nevoie le putem asigura doar împreună. Poliţistul aparatului opresor
urmăreşte cu atenţie ca toţi cei vizaţi să facă tot ce li s-a recomandat. Dacă cetăţeanul e
încăpăţânat şi nu se conformează, cu prima ocazie, este amendat.
- Asta e băşcălie la adresa organelor de ordine, spuse colonelul.
- Aşa am auzit, aşa ţi-am spus. Ei iau în serios lucrurile astea.
- Acum, depinde de nivelul de seriozitate al locului. Până la urmă, orice orăşean are la
bază un ţăran. Ţăranii vin în oraş, la cumpărături, şi se califică la locul de muncă, uitând

să se mai întoarcă acasă. Această uitare îi ţine câteva zeci de ani şi, uneori, toată viaţa. Nişte neserioşi.
- La oraş, învaţă să muncească organizat, spuse propovăduitorul.
- Da, dar când văd că unii dintre ei pot să muncească organizat şi să câştige uşor,
ţăranilor de la ţară li se face lehamite de muncă. Agricultura suferă, suferă şi industria.
- Nu cred că au nevoie de sfaturile tale.
- Nici de ale tale, spuse Urmanov.
- Oraşul poate merge şi singur mai departe.
- Da, dar cineva trebuie, din când în când, s-o ia înainte, spuse colonelul. Am dedus că, înainte de venirea noastră, sărbătoreau ceva.
- Da. Sărbătoresc „Zilele oraşului”. Deşi acestea nu sunt decât un pretext pentru a
vedea ce mai fac orăşenii şi de ce, m-am înscris şi eu, cu pildele mele, în programul de manifestări culturale. Zilele urbei sunt numărate.
- Cum adică? I-ai pus pe ăştia din templu să le numere şi le-ai făcut program anticipativ?
- Nu, nu m-am încurcat în speculaţii, spuse propovăduitorul. Am vrut să afirm că sunt fix şapte zile ale oraşului, conform programului de activităţi; deci, sunt numărate şi
oricine sau oricum le-ar număra, ies tot şapte.
- Nici eu n-am vrut să mă lansez în speculaţii, spuse colonelul. Am vrut să sugerez faptul că nu poţi număra nici o zi în condiţiile în care e tot timpul ziuă. Planeta asta are mai mulţi sori, astfel încât e luminată toată ziua.
- Trebuie să existe un sistem convenţional de măsurare a timpului, spuse cel mult aşteptat.
- Dacă aşteaptă de douăzeci de secole venirea ta, cum spune primarul, înseamnă că au secole. Dacă au organizat „Zilele oraşului”, iar acestea sunt în număr de şapte, cum spui tu, înseamnă că au zile.
- Vezi? Aparatele voastre ce spun?

- Aparatele noastre spun că măsoară timpul ca pământenii, ceea ce înseamnă că au mai luat legătura cu noi, dar secundele, orele, zilele, anii şi secolele sunt mai scurte ca pe Pământ, spuse Urmanov.

- Atunci, care e necazul?

- La noi, expresia „zilele îţi sunt numărate” exprimă un iminent sfârşit. După cum te-ai exprimat, credem că prezici vreun cataclism sau chiar sfârşitul lumii.

- Prezic şi un cataclism, dar nu va fi un cataclism natural, spuse cel ales. Va fi un
pogrom; vor muri mulţi băştinaşi. Nu va fi sfârşitul lumii atâta timp cât nu s-a terminat

nici facerea lumii sau, mă rog, facerea fiecărei lumi în parte. Va fi doar sfârşitul unei
lumi.
- Care ar putea fi aceea?
- Oraşul ăsta.
- Zău?! se miră colonelul. Cine ar putea fi dobitocul care să producă un omor în masă într-o aglomerare urbană ca asta?
- Poate tu, poate altul.
- În privinţa mea, e exclus. Eu sunt venit cu trupe de menţinere a păcii.
- Am văzut. spuse propovăduitorul. Unii menţin pacea cu arma în mână.
- Nu am nimic cu locuitorii oraşului, mai ales acum, când sunt în sărbătoare. - Poate ai ceva cu mine.
- N-aş putea spune că-mi eşti simpatic, dar nu am nimic cu tine, mai ales acum, la acest binecuvântat ceas, când sunt cu toţii atât de bine dispuşi, spuse Urmanov. Atmosfera de sărbătoare e aerul în care toată lumea are dreptate. Populaţia are sau nu are conducătorii pe care îi merită, conducătorii au sau nu au populaţia pe care o merită, dar cu toţii trebuie să ştie acest lucru. Nu-l pot afla decât la oră de bucurie bine disimulată, acţiuni enologice, de ecografie şi folclor negru.
- Etnografie.
- Poftim?
- Ai spus ecografie. Presupun că ai vrut să spui; etnografie, spuse cel ales.
- E posibil. Să mă scuzi! Oricum, mă gândeam la ceva mai profund, mai introspectiv.
La oră de veselie, cine nu e cu noi e cam aşa. Bucuroşi că vor putea să stea o clipă, chiar
şi proletarii mejdinei mai uită să urmărească repartitoarele de căldură, picătura de apă sau
drămuirea surâsului. Îmbrăcaţi în hainele cele bune, de firmă, cu găuri şi petice, acum
copiii sunt instruiţi că, dacă nu sunt cuminţi, sucesc gâtul

animalelor de casă, aruncă
guma de mestecat pe jos, ascultă muzică rău famată, se descalţă în faţa primăriei sau dau
cu pietre după handicapaţi, îi fac părinţii lor directori, la firmele personale, cu care se
găsesc în incompatibilitate, conform adevăratelor declaraţii de avere. Profesorii uită că a
rămas în urmă cu lecturile şi se pregătesc să înfrunte încă un an şcolar de greve; de
veacuri, aşteaptă să treacă timpul, să vină şi timpul lor. Între timp, cei care au avut
puterea să înţeleagă ceva au înţeles demult tot ce era de înţeles; cei care nu au nici o
putere nu au nici un interes să înţeleagă ceva, nefiindu-le de nici un folos. Omul la
distracţie se cunoaşte, când cedează cine-i mai deştept: scaunul. În rest: oale şi ulcele,
spiciuri, dansuri, tromboane, tobe, băutură, stadioane.
- Ăştia nu sunt oameni, spuse propovăduitorul.
- Sunt cam negricioşi, dar seamănă mult cu noi. Tu ce eşti? întrebă colonelul.

- Sunt fiul unui tată ceresc.
- Venind din cer şi fiind fii câte unui tată, mai bun sau mai rău, cu toţii suntem fii vreunui tată ceresc. De unde vii?
- Vin de oriunde vrei, spuse cel ales.
- Bine. Lasă! Dacă nu vrei, nu spui.
- Nu e deloc amuzant. E trist. Aş fi vrut să nu fiu nevoit să vin aici, unde până şi
sărăcia e contorizată, iar luxul nu e compensat decât prin mizerie morală Abia acum, în timp de sărbătoare, vedem că locuitorii oraşului supravieţuiesc în orice condiţii: unii supravieţuiesc în condiţii de lux, alţii în lipsa totală a acestuia.
- E mult rău pe această lume, spuse Urmanov. Politica se face prin jocul la două
capete; la un capăt, bătrânii, iar tinerii, la celălalt capăt. În timp ce un capăt doarme,
celălalt se gândeşte la asta. În timp ce un capăt fură, celălalt numără banii. În timp ce un capăt se odihneşte, altul pune de-o hărţuială sexuală. În timp ce un capăt comandă munca, celălalt face o analiză obiectivă. În timp ce unul comandă convingerea de la individ la individ, celălalt comandă convingerea organismelor internaţionale. În timp ce la un cap se comandă cine merge în străinătate pe banii contribuabilului, altul comandă brambureala de pe culoarele instituţiilor. Într-un singur punct, liderii se găsesc în consens; sunt de
acord ca toţi conducătorii să se afle în vârful ierarhiei politice.
- Şi te-ai gândit să-i împaci tu? întrebă cel ales.
- N-am venit să împac pe nimeni. Sunt în misiune de menţinere a păcii. - Cât timp nu e nici un conflict, pacea se menţine şi singură.
- Şi atunci, ai venit tu să le tulburi pacea, liniştea negustoriei şi cămătăriei, de exemplu, spuse colonelul.
- Am venit să-i mântui şi să le redau setea de zbor. Dacă este nevoie, mă şi sacrific pentru asta.
- Cred că va fi nevoie.
- Cum adică? De unde ştii? Tu eşti un fals prooroc, spuse propovăduitorul.

- Mă enervezi, spuse comandantul. Cred că ar fi bine să-i iei pe aceia pe care i-ai convins că tu eşti cel care le va obţine iertarea pentru toate păcatele şi s-o ştergi.
- Vrei să mă omori? întrebă propovăduitorul.
- Numai dacă va fi nevoie.
- Am ştiut eu. Cred că va fi nevoie.
- De ce spui asta?! se miră Urmanov.
- Pentru că nu vreau să mă mişc.

- Facă-se voia ta!
- E neconstiţuţional ce vrei să faci, spuse cel ales.

- Ia mai lasă-mă în pace cu Constituţia! Constituţia e cum şi-o face fiecare. Fiecare şi-o face după cum i-e felul, astfel încât să-i satisfacă interesele de moment. S-a dovedit faptul că o Constituţie nu este legea de bază a unei planete, ci este dată sau modificată după cum o cer interesele de moment ale uneia sau alteia dintre conduceri. Din timpuri imemoriale şi până azi, n-am făcut decât să ne întărim convingerea că orice Constituţie am avea, trebuie s-o respecte doar cei care nu sunt la putere. La modul de gândire pământean, prin care se consideră că e constituţional ca, dacă ai pâinea şi cuţitul, să faci ce vrei şi să respecţi doar legile care îţi convin, astrul nostru este democratic. În realitate, nu e democraţie atunci când Puterea îşi pavează o Curte Constituţională doar cu oamenii ei. E şi normal ca aceştia să spună că tot ce fac stăpânii lor e constituţional. O Constituţie poate fi oricât de bună sau oricât de rea; acest lucru e neinteresant. Interesant e ca această lege să concorde cu interesele conducerii de moment. Când a fost votată ultima lege fundamentală a planetoidului Pământ, presa ne-a bătut la cap că avem nevoie de o nouă Constituţie; presa guvernării din acel moment. Asta, deoarece, spuneau ei, cea dinainte era una a tranziţiei, a nevoii unei ordini noi, dar noua Constituţie, aceea pe care trebuia s-o votăm noi, trebuia să fie, în plus, una a durabilităţii, a stabilităţii, a valabilităţii pe termen lung şi foarte lung. Era şi normal ca specialiştii în drept

constituţional să
vorbească despre durabilitate, deoarece credeau că rămânerea lor la putere să fie durabilă,
stabilă şi pe termen foarte lung. Stabilitatea la putere creează obişnuinţă şi speranţă într-o
conducere cât mai lungă. Am văzut cu toţii, Constituţia dinainte, ca şi cea propusă votării,
a fost una a tranziţiei către polarizarea societăţii în foarte săraci şi foarte bogaţi. Nevoia
de ordine nouă continuă şi azi, spre durabilitatea noii ordini a mafiei instituţionalizate şi
nevoilor ei. Noua Constituţie nu a facut altceva decât să ne promită durabilitate,
stabilitate şi valabilitate, pe termen lung şi foarte lung, adică până la sfântul Aşteaptă al
integrării noastre în Uniunea Intergalactică 2. Până atunci, durabilă, stabilă şi valabilă nu
va fi decât o stare anormală de lucruri, acea ordine nouă promovată de Constituţia supusă
votului universal. Pentru asta, ni s-au înşirat nişte principii considerate universal valabile.
Ni s-a spus că vom vota pluralismul politic, într-un moment în care ne-am apropiat foarte
mult de partidul - planetoid şi ne aşteptam la măsuri represive contra celor care nu voiau
această stare de lucruri. Ni s-a spus să votăm separaţia şi echilibrul puterilor în stat, în
momentul în care imixtiunea politicii clientelare s-a generalizat la nivelul tuturor
puterilor astrului. Ce liberă iniţiativă să ai când fiscalitatea, birocraţia, sistemul
inchiziţional de control, privatizarea de faţadă şi concurenţa neloială nu-ţi permit acest
lucru? Ce proprietate privată să mai garanteze noua Constituţie când proprietatea, în
majoritatea ei, a fost vândută îmbogăţiţilor post-electorali sau acaparată prin mijloace
mafiote, de sus în jos, până la un anumit nivel, de foşti activişti de partid, de foştii ofiţeri
ai forţelor de menţinere a ordinii, ofiţeri A.P.A, A.M.A şi odraslele

lor?! Consacrarea rolului patronatelor în societatea pământeană se referă la patronii de carton şi baronii locali, care exact de asta mai au nevoie pentru a duce planetoidul la ruină, de consacrare.
Cei care ar fi putut fi patroni adevăraţi, oamenii cu bani, au dat de mlaştina legislativă şi s-au dezumflat, iar cei care ar fi putut avea inteligenţa necesară pentru o afacere reală, în interior, n-au avut banii parveniţilor, inginerilor financiari sau ai veşnic reeşalonaţilor. Să vedem, cine o să mai lucreze la consacrarea rolului patronatelor de circumstanţă?!

Specializarea camerelor legislative şi menţinerea egalităţii în atribuţii sunt formulări ce
intră în domeniul contradicţiilor în termeni. Ori e „specializare”, ori e „egalitate”. Şi aşa
fiind, prea mare încredere în Parlament oamenii nu mai au; văzând de ce sunt în stare
aleşii lor în a introduce legi interpretabile şi a-şi urmări doar interesele personale, s-au
cam scârbit. Chiar şi aşa, interpretabile, legile s-au aplicat, fiind împănate cu tot felul de
hotărâri şi ordonanţe guvernamentale. Chiar Constituţia dinainte a fost călcată în picioare
, de nenumărate ori, în funcţie de interesele personale ale unei pături de îmbogăţiţi peste
noapte. Conducătorii îmbogăţiţi s-au mai schimbat, dar avantajele obţinute le-au rămas.
Eliminarea procesului medierii şi întrunirea în şedinţă comună a celor două Camere
pentru rezolvarea divergenţelor neconciliate în faza medierii este tot o formulare ambiguă
şi nefericită, care conţine o contradicţie în termeni. Dacă se vorbeşte de „rezolvarea
divergenţelor neconciliate în faza medierii”, ce „eliminare” a procesului medierii mai e
aia?! Dacă ar fi real şi s-ar mai îngrădi autoritatea preşedintelui, în favoarea
Parlamentului, nu e nimeni nebun să creadă că acest lucru poate fi pus în practică, în
condiţiile medievale în care trăim, spuse colonelul.
- Ce sunt „condiţiile medievale”? întrebă cel ales.
- În trecut, a existat o perioadă de timp, în istoria Pământului, când conducerea
societăţii era autoritară şi discreţionară. Dacă avea putere, făcea fiecare ce voia. Acum, e la fel; doar condiţiile tehnico-ştiinţifice s-au schimbat.

- Interesant. Spune mai departe! Nici eu n-aş fi putut vorbi aşa frumos despre Constituţie.
- Ce vrei să ştii?
- Spune-mi, de exemplu, ceva despre restrângerea imunităţii parlamentare! spuse propovăduitorul.
- La noi, diminuarea imunităţii parlamentarilor este o formulare ambiguă. Cum adică
să se „restrângă”, atunci când nici „ridicarea imunităţii” nu are vreun sens?! Cu
imunitatea „restrânsă” sau „ridicată”, parlamentarii se comportă discreţionar în teritoriu şi
îşi văd de afacerile lor, peste capetele aleşilor locali, împreună cu aceştia, pe linie de
partid, şi în contradicţie cu funcţia de aleşi al poporului. În condiţiile unui preconizat
partid-planetoid, tot mai acaparator, limitarea regimului ordonanţelor de urgenţă ale
guvernului e şi ea tot o formulare prea vagă, ca şi restrângerea imunităţii parlamentare.
Nu sunt interzise ordonanţele, ci li se limitează regimul, conform noii Constituţii. Odată
votate de majoritatea partidului de la putere, cu un regim limitat sau nu, ordonanţele
produc efecte. Fiind date pentru a avantaja un grup restrâns de potentaţi, ordonanţele
exagerează unele articole de lege şi, de multe ori, contravin legilor. O ţesătură densă de
ordonanţe, cunoscută doar de cei ce au timp să le citească, produce o birocraţie kafkiană,
ce goneşte investitorii.
- Ce fel de birocraţie e asta, birocraţia kafkiană? întrebă cel ales.
- O birocraţie descrisă de un scriitor: stufoasă, cu un aparat birocratic supradimensionat, care frizează absurdul.
- O birocraţie imaginară.

- Nu. E o birocraţie reală, spuse Urmanov. Scriitorul n-a făcut altceva decât s-o descrie, să îngroaşe puţin liniile principale şi să creeze un scenariu.

- Prin definiţie, birocraţia e stufoasă.

- Nu. Pe Pământ, se consideră că birocraţia poate avea şi un caracter benefic, dacă e bine controlată, ca şi demagogia.

- Interesantă societate, spuse cel ales.

- Foarte interesantă, dar nu ţi-ai dori să trăieşti în ea. Pe planetoidul de unde venim noi, societatea merge la fel de prost şi cu preşedinte, şi fără. Prin ultima Constituţie votată, şi-a prelungit mandatul până la 5 ani. Nu a fost nevoie să fie corupt de putere; vine corupt gata la putere. Că ar fi 4, că ar fi 5 ani, preşedinţii pământeni de până acum au fost votaţi doar pe criteriul schimbării cu orice preţ şi al speranţei deşarte. Nu s-a născut omul providenţial, pentru un regim nou, şi nici nu se poate educa unul, pe un astru aflat la răscruce de furtuni solare. Cum să se producă întărirea controlului Parlamentului asupra Guvernului dacă se preconizează ca puterea să fie reluată de acelaşi partid, care se află şi acum la putere?! Câştigând alegerile, partidul de acum, emanaţie a fostului partid conducător, şi-a întărit şi mai mult poziţia şi va deveni exact ce se preconizează: adevărat partid-planetoid. În acest moment, partidul conducător dictează Guvernului şi Parlamentului. Când va recâştiga alegerile, politica de dictat a partidului de guvernământ şi a Guvernului către Parlament se va exacerba. Care „control” al Parlamentului asupra Guvernului? Şi apoi, ce control poate institui Parlamentul atunci când e bombardat cu

ordonanţe de urgenţă în vacanţa parlamentară; noua constituţie ne spune că, dacă actul
normativ nu e luat în discuţie în 30 de zile, „se consideră adoptat”. Curat control
parlamentar asupra Guvernului! Precizarea mai concludentă a drepturilor persoanelor
aparţinând minorităţilor e tot o gogoaşă pe care n-o înghite nici populaţia majoritară, nici
vreo minoritate. Minorităţile au aceleaşi drepturi cu populaţia majoritară şi ceva în plus:
dreptul de statut de minoritar, dreptul de a ne fura din buzunare, dreptul de a cumpăra
suprafeţe de teren la noi şi altele. Deci, nu minoritarii sunt discriminaţi, ci majoritarii.
Pământenii n-au auzit de „discriminarea pozitivă”, concept modern şi cunoscut în toate
lumile civilizate. Uneori, nici minoritarii nu vor să se bage în cârd cu populaţia terestră.

- Ce minorităţi aveţi?

- Pe Pământ, avem comunităţi întregi de extratereştri, iozanii, fiinţe venite de pe Ioza, o altă planetă locuibilă, spuse colonelul. Se mai găsesc iozanii neadaptaţi; cu ei nu se poate discuta, fiind invizibili. În condiţii subpământene, sub scoarţa asteroidului, trăiesc şi
muncesc nenumărate grupuri de femei care transpiră.

- Ce sunt femeile?

- Reprezentantele de sex feminin ale populaţiei pământene. Ce, ăştia nu au reprezentantele lor de sex feminin?!

- Nu au, spuse propovăduitorul.

Urmanov privi atent şi, pentru prima dată, observă că nu erau decât exemplare de sex masculin în jurul lor.

- Nu se poate. Unde sunt femeile?
- Nu ştiu ce sunt alea, spuse cel ales.
- Cum nu ştii, se miră colonelul. Primarul are un fiu vindecat de tine. Cu cine îl are? - Cu nimeni.
- Cu nimeni?! Cum adică? L-a făcut singur?
- Nu l-a făcut el, spuse propovăduitorul.
- Adică are un fiu nefăcut de el, darămite făcut de el cu o femelă?
- Exact.
- L-a înfiat?! întrebă colonelul.
- Nu. E fiul lui.
- Pe aici, pică odraslele din cer?
- Exact, spuse cel ales.

Colonelul se uită către locotenent, iar acesta făcu semn unui sergent că nu e ceva în regulă cu aparatul de tradus.
- Traducătorul merge foarte bine, spuse sergentul.
- Vrei să spui că am înţeles bine ce îmi spune omul lor providenţial?! - Da. Se pare că nu au femei.
- Când am văzut că nu sunt reprezentante de sex feminin pe străzi sau aici, în faţa
templului, am crezut că sunt o rasă inferioară, cum sunt la noi grupurile etnice cu bărbaţi care ţin mai multe neveste încuiate în casă, spuse Urmanov. De aici, până la a nu avea deloc, e totuşi o cale. Cum se înmulţesc?
- Nu vor să spună .
- Sunt o grămadă de copii în jur, spuse colonelul.
- Numai de sex masculin, spuse locotenentul.
- Indiferent fii cui suntem, cu toţii suntem fii aceluiaşi tată ceresc, spuse izbăvitorul. - Zău?! Foarte ciudat. Tu nu prea semeni cu ei. Eşti mutant?
- Orice e posibil, dar fără importanţă.
- E ceva important? întrebă Urmanov.
- Sigur. Cel mai important lucru e menirea mea de a izbăvi de păcate acest popor.

- După părerea mea, poţi să-i izbăveşti cât vrei. M-a şocat puţin faptul că, în timp ce îţi vorbeam de minorităţile Pământului şi de reflectarea doleanţelor lor în Constituţie, aflu că populaţia acestei planete nu are nici măcar o minoritate sexuală.

- Planetoidul tău are o minoritate sexuală?! se miră izbăvitorul.

- E mai complicat de explicat. Femeile sunt, într-un anumit fel, minoritate sexuală, dar nu peste tot. În unele locuri, sunt egale cu bărbaţii, participând în mod egal la perpetuarea speciei umane. „Egalitatea de şanse între femei şi bărbaţi” ar fi bine să fie precedată de egalitatea de şanse dintre bărbaţi şi egalitatea de şanse dintre femei. Diferenţa dintre două femei nu este egală cu diferenţa dintre doi bărbaţi. Discriminarea pozitivă, ca un concept modern, duce la evidenţierea diferenţei dintre forţă şi frumuseţe; o femeie care sparge piatră cu barosul şi un bărbat care croşetează, reprezintă o egalitate ilară, exacerbare a egalităţii. Avem o minoritate de sex feminin, exclusiv, dar nu e minoritate sexuală, ci minoritate socială; femeile respective transpiră, iar transpiraţia lor e sursă de energie. În unele părţi, unde aceste femei şi-au înţeles rostul, nici nu sunt considerate o minoritate.

- Dar iozanii?

- Aceştia sunt minoritate etnică extraterestră, spuse colonelul. Unii nici nu vor să se amestece cu autohtonii. Constituţional, „precizarea mai concludentă a drepturilor minoritarilor” se poate face, dar cui foloseşte? Un minoritar nu vrea să aibă aceleaşi drepturi ca majoritarii. Vrea mai multe. Când te găseşti în casa altuia, mănânci ce mănâncă gazda, iar minoritarii nu prea agreează ce mâncăm noi.

Doar faptul că suntem
noi civilizaţi i-ar putea face să se simtă „acasă”; până atunci, nu le rămâne altceva de
făcut decât să se simtă „ca acasă”. Disconfortul politic şi economic îi face chiar şi pe
pământeni să se simtă străini pe propriul asteroid; ar face bine şi minoritarii să accepte
acest disconfort. Minorităţilor etnice li s-a permis să se exprime în limba maternă, în
justiţie şi administraţie, lucru care a mărit şi mai mult tensiunea între ele şi băştinaşi.
Ajunge doar o scânteie pentru a se crea un conflict perpetuu. Eliminarea stagiului militar
obligatoriu a intrat în Constituţie imediat, ca element electoral, dar numai pentru
minorităţi, pentru că şi aşa nu-i prindea nimeni pe la oaste, foarte mulţi din ei neavând
cărţi de identitate şi nefiind prinşi în nici un fişier. Pentru autohtoni, lăsarea armelor va fi
pusă în practică mai târziu, cum se specifică, „printr-o lege organică”, dar nu se ştie cât
de târziu. La noi, bunele intenţii sunt fluturate pe la nas, amânate şi pierdute pe drum.
Instituirea unei „Autorităţii Electorale Permanente”, a unei „Asociaţii pentru Protecţia
Afişelor” şi una de „Monitorizare a Afişelor” ne mai lipseau, deoarece, în rest, avem
destule autorităţi pe cap. Noi ne îndreptăm către partidul unic şi ne arde de o
„reglementare prin lege organică a sistemului electoral”. Oricare va fi acest sistem, tot
mai mulţi oameni sunt convinşi că nu ne va mai folosi la nimic. După toate cele spuse,
„reducerea numărului de semnături necesar cetăţenilor pentru a avea iniţiativa legislativă”
pare lucru hilar. E ca şi cum, după strângerea numărului de semnături, ar mai urma ceva.
Ca o astfel de iniţiativă să devină lege, procesul e atât de complicat, încât cetăţeanul nu
mai are nici un chef să semneze. De ce ar semna cineva pentru un

lucru fără sens? De ce
ar semna pentru „garantarea accesului la cultură”, când formularea te face să te spargi de
râs. A limitat cineva, în vreun fel, accesul la cultură al cuiva? La noi, tineretul fuge de
cultură. Rămaşi singuri, nici bătrânii nu se prea înghesuie către actele culturale.
Formularea „Parte de carte” se confundă, tot mai mult, cu „Parte de carne”. Problema nu

e garantarea sau negarantarea, printr-o nouă Constituţie, a accesului la cultură, ci faptul că avem o lege a sponsorizării care nu avantajează pe nimeni, atunci când finanţează cultura. „Acordarea de burse sociale de studii copiilor şi tinerilor proveniţi din familii defavorizate şi celor instituţionalizaţi” e vorbă goală. Ştim cu toţii că aceia care obţin „burse sociale” sunt tot copiii mahărilor de tot felul, cei ce deţin pârghiile acordării acestora. Nu vrea nimeni burse din banii contribuabilului; bursele pot fi date de fundaţii, din donaţii de la bogătaşi, pe criteriul inteligenţei, nu cel al sărăciei sau bogăţiei. Ştim cu toţii, de exemplu, cine sunt beneficiarii locuinţelor „sociale”. Problema burselor e atât de puţin importantă, încât nu merită să fie tratată de legea fundamentală a unei ţări. Ni se spune că avem nevoie de o nouă Constituţie, deoarece „fiecărui moment istoric de mare însemnătate din istoria planetoidului modern îi corespund reforme constituţionale”. Care ar fi momentul acela istoric?! De curând, a avut loc o revoluţie, rebeliune populară, lovitură de forţă sau ce-o fi fost. Acum, după modificarea şi votarea Constituţiei, în afara creşterii preţurilor, fondurilor speciale, taxelor şi impozitelor mascate, mai are loc ceva? Integrarea în Uniunea Intergalactică 2 e o anticipare, nu un moment istoric; o presupunere. Nu se ştie ce poate interveni în felul nostru uman, prăpăstios, de a acţiona şi rămânem din nou pe afară. „Asigurarea cadrului instituţional pentru întâmpinarea noilor realităţi” e o formulă fadă. Care realităţi?! Cei din Uniune văd că

facem una şi lor le
spunem alta, că tragem înapoi, spre ultimul loc din galaxie şi râdem de ei, nedându-ne
seama că, de fapt, râdem de noi înşine. Să declari în proiectul noii Constituţii că
„Economia Pământului este economie de piaţă” e o minciună; nu ni s-a recunoscut acest
statut. Şi dacă era un adevăr, nu avea ce căuta într-o lege fundamentală; azi ai „economie
de piaţă funcţională”, mâine nu mai ai. Omul are prostul obicei să creadă doar ce îşi
imaginează; mai rămâne să convingă şi lumile civilizate de frumuseţea visului său.
Suntem întrebaţi dacă vrem „drepturi garantate şi nu numai obligaţii”. Da, dar aceste
„drepturi” le-am vrut acum 15 ani, şi acum 30 de ani, şi acum 60 de ani, când la putere
erau tot cei de acum. Ni se spune că vom participa la decizii, iar noi ştim că nu vom
participa la aşa ceva. La decizii, participă îmbogăţiţii revoluţiilor sau cei ce finanţează
procesul electoral, cei care au strâns bani în legislatura trecută şi le-a trebuit doar un pic
mai multă libertate de mişcare, să-i poată investi. S-a văzut că „libera asociere” a existat
şi până acum, dar nu a folosit nimănui la ceva. Orice asociere a fost făcută pentru a
îmbogăţi 2-3 oameni, apoi s-a autodizolvat. Nu s-au văzut asocieri care să împingă
Pământul spre progres. Dacă vrem să ni se „garanteze” proprietatea? Nu, nu vrem asta.
Vrem să ni se dea înapoi proprietăţile confiscate sau măcar libertatea de a ne construi o
nouă proprietate şi de a face avere prin muncă, nu prin furt. „Acces liber la studii şi
cultură” am avut tot timpul; nu trebuie să ni se dea printr-o nouă constituţie. Problema e
alta: nu prea avem ce face cu studiile şi cultura, în condiţiile în care nu ni se garantează
dreptul la câştig. Drept la muncă se mai găseşte, pe baza

studiilor şi culturii, dar câştigul
e cel mai mic din galaxie. Cei ce câştigă mult, o fac demonstrativ. „Cetăţenii asteroidului
cu dublă cetăţenie vor putea să candideze la funcţii şi demnităţi publice”, având bani prin
simpla comparaţie a monedei pământene cu monedele planetelor locuite din jur. Aceştia
se vor adăuga parveniţilor autohtoni şi atât. „Manierele” de pământean proaspăt investit
vin cu timpul. „Cetăţenii străini pot cumpăra terenuri pe Pământ”. Cinste lor! E mai uşor
să faci asta când vii din spaţiul cosmic. Până atunci, la terenuri se înghesuie mai mult cei
cu domiciliu pe asteroid şi au furat de pe alţi aştri sau cei care au avut oportunitatea să
fure direct de acasă. Iozanii vor fi cei mai mulţumiţi; vor putea să cumpere Pământul,

bucată cu bucată; după un timp, să declare autonomia unei noi „regiuni iozane”, va fi doar o formalitate. Puterea de acum a început prin slăbirea căilor de comunicare dintre nordul şi sudul asteroidului. Să spui că „între conducătorii provinciilor planetoidului şi autorităţile locale există raporturi de colaborare”, e banal, mai ales atunci când autorităţile locale sunt şantajate de Consiliul Provincial al guvernatorului provincial, pus de guvern. Autorităţile locale sunt obligate financiar să colaboreze şi, nu de puţine ori, să treacă la partidul de la putere; de la Consiliul Provincial se împart banii. Până la urmă, se formează o majoritate, iar noua Constituţie conţine germenii recâştigării puterii şi formarea unei majorităţi şi mai largi. Cam aşa se vede viitorul. Ni s-a spus că, votând noua Constituţie, votăm viitorul. În afară de viitorul sumbru anticipat mai sus, pe baza realităţii actuale, nu se întrevede alt viitor. Dacă raportăm principiile unei noi Constituţii la trecut şi prezent, ele nu rezistă la proba de foc a trecerii timpului. Noua Constituţie, ca şi cea precedentă, conţine atâtea mărunţişuri, încât, şi să vrei, nu le poţi respecta. Nu e importantă o Constituţie sau alta, ci aplicabilitatea ei. În principiu, toate constituţiile de până acum au fost bune, dar stufoase şi uşor de interpretat, în funcţie de interese. Nici Constituţia dinainte n-a fost rea, dar n-a respectat-o nimeni, niciodată; ea conţinea, în mare, principiile nobile din Constituţia pe care am votat-o de curând. Constituţia Pământului a fost dată cu faţa la Uniunea Intergalactică 2, pe aceasta

neinteresându-o prea mult
obedienţa şi frământarea noastră inutilă. Nu are nici un rost să mai spun că s-au aruncat
foarte mulţi bani pe tipografiile baronilor locali, pentru imprimarea buletinelor de vot, şi
pe îndemnurile mobilizatoare din ziare sau de la televiziuni. Banii puteau fi folosiţi
pentru acele atât de lăudate „burse sociale”, pentru construcţia unor locuinţe, recuperarea
unor şcoli, reamenajarea unor cămine sau orice alt lucru util...

- M-ai ameţit cu Constituţia asta a ta, spuse izbăvitorul.

- Tu ai invocat drepturile constituţionale. Ai spus că e neconstituţional să omori pe
cineva. E adevărat, dar tot atât de adevărat este şi faptul că poţi omorî pe cineva cu zile,
chiar prin textul Constituţiei. În acest caz, nu crezi că înnebuneşti şi îţi vine să ucizi?!

- Cum spui tu, aşa e.

- Mă bucur că eşti de acord cu mine, mai ales că n-ai stat degeaba. Ţi-ai adus apărători, spuse Urmanov.

În spatele omului providenţial apăruseră mai multe grupuri de militari mascaţi, purtând o uniformă ciudată, mulată pe corp, şi pistoale automate în mâini.

- Sunt forţe locale de opresiune. Au venit să păstreze ordinea.

- Am înţeles că aparatul opresor e format mai mult din ţărani rămaşi să se califice la
locul de muncă, spuse colonelul. Ăştia sunt mult mai înalţi decât populaţia autohtonă.

- Ai înţeles greşit, spuse cel ales şi făcu un semn discret către un mascat.

Când militarul din forţele de opresiune scoase pistolul şi îl îndreptă spre Urmanov,
locotenentul acestuia, aflat în apropiere, mai iute de mână, îi trase un glonte în cap.

Mai mulţi mascaţi se ridicaseră în aer şi deschiseseră focul din zbor, omorând câţiva oameni.

Fără o vorbă, colonelul îl împuşcă pe propovăduitor şi dădu ordin să se deschidă focul. Când, de jur împrejur, nu mai rămase nimeni în picioare, porni acţiunea de vânare a supravieţuitorilor, care se ascunseseră prin beciuri sau podurile clădirilor.

- A fost o acţiune sinucigaşă din partea lor, spuse un sergent.

Împrăştiaţi prin oraş, soldaţii trupelor de menţinere a păcii ucideau orice le ieşea în cale, umanoid sau fiinţă neînzestrată cu raţiune, şi jefuiau fiecare casă.

Autohtonii care reuşiră să scape de genocid, mai ales cei de la periferie, remarcară cu uimire că se puteau ridica în atmosferă şi puteau zbura, în afara oraşului, spre deşert.

Fugiţi în toate părţile, ei îi anunţau pe nomazii din câmpii sau pe cei din oraşele învecinate că sunt mântuiţi, se pot ridica în aer, dar se apropie nişte trupe extraterestre de menţinere a păcii şi ar fi bine să se pregătească de apărare. Locuitorii informaţi ştiau deja aceste lucruri.

Capitolul IX

- Ce tâmpenie, spuse însoţitorul, împingând farfuriile cât colo şi golind paharul cu vin dintr-o înghiţitură. Aceste lucruri nu sunt reale. Sunt doar în imaginaţia lui Urmanov ăsta.

I se făcuse silă. Stinse înregistratorul, apoi îl aprinse din nou; din capul lui Albert, nu veneau decât imagini de coşmar.

- Ce tot îmi bâzâi prin cap? mormăi Hosman.

- Chestia cu Constituţia nu cred că vine din capul lui Urmanov.

Militarii n-au preocupări din astea. Cred că frământările politico-sociale sunt ale inginerului de sunet de la Facultatea de Medicină din oraş.

- Ai face bine să mă laşi în pace. M-am săturat de tot felul de zbateri generale, de noaptea asta eternă, de dureri înăbuşitoare, lacrimi informaţionale, gândire cu premeditare, destine precumpănitoare şi concursuri de resurse umane.

- Ceri prea mult de la o lume care nu face altceva decât să supravieţuiască propriului ei orgoliu de a fi... Hopa, iat-o şi pe doamna Melior! exclamă Karl.

- Ai început şi tu să ai vedenii?

- Vorbesc serios. Nevasta conducătorului de partid asasinat pe planeta Ioza tocmai a intrat în clădire. Cred că vine încoace. Nu are unde se duce. Din holul de la parter, prin bucătărie şi restaurant, nu poate să vină decât aici, la noi, pe terasă.

- Într-adevăr, pe voi vă caut, o auziră pe Dieta Melior, care apăruse în uşa sălii de restaurant, agitând o lanternă. Vă urmăresc încă de la fuga voastră din satul acela de nebuni.

- Ţi-am spus eu că ai fugit împreună cu mine din sat? se întoarse însoţitorul spre Albert.

- Nu ai fugit împreună cu el din sat, spuse femeia. Ai fugit singur. Deoarece ştiam că misiunea ta e să fii ca o umbră pentru fostul preşedinte interimar al partidului, eu te-am urmărit pe tine, iar tu, firesc, l-ai urmărit pe el. Hosman a părăsit aşezarea împreună cu studentul acela de la sociologie, secţia sloganuri, Emert Holms sau cum l-o fi chemând. Au fost prinşi în mijlocul unei furtuni magnetice luminoase şi au înţepenit într-o poziţie ciudată.

- Nu e adevărat, spuse Karl. Nu am părăsit nici o clipă subiectul misiunii mele de însoţire, am trecut cu el prin pădure, fugind de gloanţele oamenilor Asociaţiei pentru Protecţie a Afişelor, până la şosea, unde ne-a salvat Arama Tui. Dacă nu era ea, să ne ia cu automobilul, până la spital, Albert murea.

- Eu vă spun ce am simţit şi trăit eu, spuse Dieta. Atunci când duce la acelaşi rezultat, orice variantă e bună. Am văzut şi eu când aţi plecat cu femeia aceea.

- De ce nu ne-ai făcut semn? Te luam cu noi.

- M-am gândit să fac asta, dar mi-ai barat drumul mai mulţi iozani invizibili şi m-au fugărit prin pădure. Abia am scăpat. De când am avut de-a face cu tatuaţii din spitalul de boli nervoase din sat, am învăţat să le simt prezenţa de la douăzeci de metri. Le povesti peripeţiile prin care trecuse până în oraş, cu iozanii pe urme, şi despre norocul de a găsi şi urmări căţelul electronic, care o dusese până la casa de pe strada

Colonială, nr. 145. De acolo, din cauza patrulelor de agenţi A.P.A. şi bandelor de iozani tatuaţi, a preferat să-i urmărească mai de departe şi să se mirat foarte mult; ştia că
locuieşte pe strada Festa, la numărul 8.
- Acolo şi locuiesc, spuse Albert.
Bărbatul îi povesti tot ce păţise din cauza escadrilelor miliardelor de fiinţe extraterestre minuscule, care îi pătrunseseră în cap, provocându-i tulburări nervoase de nedescris, până în momentul când se trezise la spital, de unde fusese luat de Arama Tui, care îl credea Indiocarimbie Tui, soţul ei.
- A, pe strada Colonială locuieşte această familie? - Exact.
- Din momentul în care aţi plecat de acolo, ştiu tot, spuse femeia. Am participat şi eu la câteva spectacole date de domnul Caran şi iniţiatele sale. Nu puteaţi să mergeţi decât la căminele de fete unde se găseşte iubita lui. Când am văzut că nu reveniţi în apartamentul din blocul cu 600 de nivele, am început să mă impacientez şi am venit încoace. E foarte greu de mers prin oraş; sunt greve şi mitinguri peste tot.

- Unde am putea merge? întrebă însoţitorul.
- Vreau să mergem până la mine acasă, spuse Albert.

- Da, dar misiunea ta e să descoperi omul providenţial, viitorul conducător al partidului.
- L-am descoperit. Nu e Robert Caran cel ales? - Am îndoieli.
- Nici mie nu-mi pare de încredere, spuse Dieta.

- O fi cum spuneţi voi sau nu o fi, cert este că microcipul ce mi-a fost implantat în creier nu mă împiedică să merg acasă.
- Dacă e aşa, să mergem, dar cu ce?!
- Am cheia de la jeep-ul unui fotbalist de la Liga Celor Care Aşteaptă Ziua, spuse Karl. - În cazul ăsta, nu mai văd ce aşteptăm, spuse Albert.
- Orice, dar nu ziua, râse femeia.

Ajuns lângă maşină, însoţitorul constată că, oricât ar fi manevrat cartela de iniţiere, portiera nu voia să se deschidă.
- Asta nu e cartela magnetică a automobilului. E o carte de credit; scrie pe ea. - Ce facem?

- Nu ştiu, spuse însoţitorul. Am să folosesc metoda tradiţională. Am să sparg uşa şi am să leg două fire.

- Nu e nevoie să distrugeţi mândreţe de jeep, mai ales că, dacă pătrundeţi în el prin efracţie, s-ar putea să sară în aer, împreună cu voi, auziră o voce. Dacă aveţi carte de credit, iar pe aceasta se găsesc destui bani, vă împrumut câteva dintre ideile mele.

Când se întoarseră, bărbaţii avură o tresărire, iar femeia scoase un ţipăt, controlându-şi cu greu bătăile accelerate ale inimii. În faţa lor se găsea o mantie neagră, cu gluga ridicată, şi atât.
- Sunt iozan, spuse invizibilul din mantie.
- Ne-ai speriat, spuse Albert. N-am mai avut de-a face cu iozani invizibili îmbrăcaţi.

- Sunt un iozan invizibil, dar cetăţean onorabil al oraşului. Nu mă ascund de nimeni. Respect legile Pământului şi am propria mea afacere. Deţin un

vast parc de idei tehnice.
La un preţ rezonabil, vă pot împrumuta câteva. Acestea au avantajul că vă pot purta prin
aer, pe deasupra coloanelor de manifestanţi, care împânzesc în mod nepermis oraşul.
- La ce ne pot folosi ideile tale?
- Să vă deplasaţi. Nu e departe. Veniţi!

Curioşi, cei trei îl urmară pe mai multe străduţe dosnice, traversară un bulevard larg şi
intrară iarăşi într-un cartier de case. Pe tot drumul,văzură că oamenii fugeau din calea lor.
Când îi vedeau, intrau repede în ganguri sau în clădiri, trântind şi ferecând uşi sau porţi.

- Unde fug ăştia?! De ce se ascund?! se miră Albert. Se sperie de iozan?

- Ba, de mine nu. Trăiesc aici de când mă ştiu. Cunosc toată lumea şi toată lumea mă ştie. Nu se sperie de mine.

- Atunci, ce au?!

- Nu ştiu, spuse invizibilul. Voi îi speriaţi.

- E adevărat, spuse Dieta. Sunt membri noştri de partid. I-am recunoscut aproape pe toţi. Membrii noştri de partid ştiu de frica liderilor lor. Nu ies ca puricii pe guler.

- Ce sunt puricii?! întrebă iozanul.

- Nişte paraziţi masivizaţi genetic. Eu nu am văzut cum arată aceste insecte, dar mi-a
povestit soţul meu. Au fost băgaţi în cusăturile hainelor, iar hainele au fost împărţite
electoratului partidelor adverse. Au fost folosiţi ca armă electorală până în momentul în
care s-a constatat că, datorită unei erori de calcul, puricii nu mai parazitau gazda,
sugându-i sângele, ci au început să iasă la lumină, pe la mâneci, pe la manşetele
pantalonilor sau pe la guler. În felul ăsta, intenţia de fraudare a alegerilor a devenit clară
şi a izbucnit scandalul. Puricii au dispărut, dar expresia a rămas, explică femeia.

- Mă bucur că membrii noştri de partid ne respectă, spuse Albert. - Mai degrabă, se tem de voi, spuse iozanul.

- Dacă se tem de propria lor conducere, de ce au mai venit la noi?! întrebă însoţitorul. Puteau merge la alt partid.

- Suntem singurul partid care are, ca una dintre priorităţi,

integrarea în Uniunea
Intergalactică 2. Pământeanului îi e groază să mai suporte singur singurătatea şi vrea să o suporte împreună cu celelalte specii umanoide din galaxie, spuse femeia.
- N-avem idei rele, spuse Hosman.

- Nu. Nu avem idei rele, dar prea multe, spuse Karl. Alegerile se câştigă bătând monedă pe o singură idee, iar chestia asta cu integrarea e prea subţire.

Ajunseră în spatele unor clădiri şi trecură dincolo de un şir de garaje. În apropiere, iozanul le arătă un teren viran, înconjurat cu un gard de sârmă şi acoperit cu dale
circulare.
- Ce trebuie să vedem?! întrebă însoţitorul.

- Plăcile mele turnante. M-au costat o avere, iar terenul pe care am cultivat ideile tehnice, plăcile astea turnante, m-a costat şi mai mult.
Deschise un lacăt masiv, trase lanţul şi împinse poarta spre interior.

- Puteţi intra!
- Bun. Şi acum, ce fac? întrebă Albert, urcându-se pe o dală. - Plimbă-te pe suprafaţa plăcilor până te alege una dintre ele! - Am văzut aşa ceva, dar de formă elipsoidală.

- Nu se poate. Sunt idei originale. Plăcile astea sunt mai inteligente decât noi, spuse invizibilul.
- Ba se poate. Am mai văzut.
- Unde?! se miră Hosman.
- Într-un film foarte vechi de la începuturile cinematografiei.
- M-aş fi mirat să fi văzut aşa ceva în realitate. Eu am inventat acest mijloc de locomoţie. E adevărat că m-am inspirat dintr-un film vechi, dar acela era un film de ficţiune. Nimic nu este real. Reale sunt ideile mele tehnice, îmbrăcarea ideii de tehnică.

- Era vorba de nişte planşete zburătoare individuale, pe care trebuie să te menţii în echilibru, nu-i aşa?
- Aşa-i, recunoscu iozanul.
- Îţi trebuie un antrenament special, constată Albert.

- Deloc. Eu am construit aceste mijloace de deplasare individuală, astfel încât să meargă prin inducţie psihică. Totul e să prinzi ideea. Te concentrezi şi porneşte.
- Dacă nu porneşte?

- Uneori, dacă nu le convine profilul psihic al cuiva, se fac ale dracului şi nu-l ridică în aer, dar am construit şi plantat plăci turnante pentru orice fel de mod de gândire.
- Nu se întâmplă nimic, spuse Hosman.
- Trebuie să se întâmple. Stai mai mult timp, pe fiecare în parte! Trebuie să meargă.
Stai pe aia din stânga până îţi vine. Presimt că te va alege. Dacă nu îţi vine, te enervezi că nu-ţi vine şi, tocmai din cauza asta, tot trebuie să-ţi vină, până la urmă.
- Ce să-mi vină? Crezi că plăcile astea sunt câini, să-şi aleagă singure stăpânul?!

- Într-un fel, aşa-i, dar nu te poţi considera stăpânul lor sau, mă rog, ele nu consideră pe nimeni stăpân, spuse invizibilul. Stai să-ţi vină inspiraţia, cheful de zbor! Îţi trebuie imaginaţie, nu antrenament de sportiv.

- Cu ce merg?

- Cu călătorul.

- Nu ce duce. Cu ce funcţionează? De unde ia energia necesară mişcării? întrebă Albert.

- Ca toate lucrurile, cu energie de la călător.
- Aşa, dacă e să-mi consum propria energie, n-o iau pe jos?

- Nu e convenabil, spuse iozanul. Cu picioarele, consumi mult mai multă energie. Aşezat pe ideile mele tehnice, nu simţi că faci vreun efort.
- Ai dreptate. Văd că asta se ridică. Ce fac?
- Ca să-ţi fie mai uşor, ridică un braţ!
- Da. Văd că mă înalţ, spuse Hosman.

- Nu aşa brusc, că te trezeşti dincolo de atmosferă. Acum, lasă uşor braţul în jos, în direcţia în care vrei să mergi! Te-ai prins? Să nu faci mişcări bruşte!
Albert ieşi în afara oraşului, trecu pe deasupra unei câmpii, se ridică până în vârful
unui munte, lăsă placa turnantă să planeze în podişul dintre piscuri, deasupra unei păduri de nepătruns, apoi începu manevrele de întoarcere.

Când ceilalţi începură să creadă că nu se va descurca şi se va prăbuşi cine ştie unde, Hosman apăru la orizont. După o manevră scurtă, se aşeză, cam brusc, pe trotuarul din afara terenului cu idei tehnice.
- Fantastic! exclamă. Se manevrează foarte uşor. - Unde vreţi să mergeţi? întrebă iozanul.

- Eu aş zice să mergem la mine acasă, pe strada Festa, la numărul 8, spuse Albert. Sunt
bolnav de curiozitate; vreau să văd ce mai face nevastă-mea. Copilul nu l-am văzut de la naştere.
- Tu eşti şeful, spuse însoţitorul. Tu comanzi.

- Eu aş fi spus că e mai bine să daţi întâietate unei doamne şi să mergem întâi la mine acasă, dar având în vedere că soţul meu a murit şi casa e pustie, vom merge la Hosman, spuse femeia.
- Hei, hei! strigă iozanul. Staţi să vedem dacă aveţi destui bani!

Intrară într-o baracă de metal, unde extraterestrul luă cartea de credit şi o introduse într-un cititor.

- Aveţi bani. Puteţi să şi cumpăraţi trei dintre plăcile mele

turnante. Se chiar indică să faceţi acest lucru. În primul rând, e mai sigur aşa, neştiind pe unde puteţi rătăci drumul. În al doilea rând, dacă le împrumutaţi şi le aduceţi înapoi, va fi greu să le reiniţializez ca idei tehnice.

Albert şi Karl îi făcură semn că sunt de acord, iar iozanul vărsă suma într-un cont şi înapoie pătratul de plastic magnetic.

- V-au mai rămas o grămadă de bani.

- Nu-i rău, spuse însoţitorul şi îi dădu lui Hosman să păstreze cartea de credit.

Le trebui mai mult de o jumătate de oră până să iniţializeze trei plăci turnante şi să intre în rezonanţă cu ele. Primul se ridică însoţitorul şi, suspendat în aer, îi aşteptă pe ceilalţi, concentrându-se să nu cadă.

Deoarece puteau atinge orice viteză, drumul dură extrem de puţin. Dieta şi Albert coborâră în grădina din spatele casei, iar Karl căzu ca un bolovan. - Ce-ai păţit? îl întrebară.

- M-a salutat o vecină de dincolo de gard şi, uitând unde mă aflu, am ridicat braţul.

Placa a ţâşnit în sus şi, de frică, am lăsat braţul în jos, dar cam brusc. N-a fost o aterizare prea lină, le explică.

- Am văzut.

Se apropiară de intrarea din spate a casei, care dădea în bucătărie şi priviră pe fereastră.

La lumina slabă a unui bec, alimentat de o baterie, un bărbat îmbrăcat într-un halat din caşmir verde, matlasat, aşezat într-un fotoliu, citea dintr-o carte. Mai încolo, lângă sobă, Norma, nevasta lui Albert Hosman, balansa un pat pentru sugari şi discuta cu o altă femeie. Din când în când, se ridica şi amesteca într-o cratiţă în care fierbea ceva frumos mirositor.

- Ce miros! spuse însoţitorul. Se simte până aici. M-a trăznit o foame...

- Lasă mâncarea, se răsti Dieta, şi spuneţi-mi cine e bărbatul cu cartea?

- Eu sunt, se miră Albert. Nu se vede? Dacă n-aş fi eu ăla, aş zice că Norma şi-a găsit un altul. Nu pot fi eu; nu suport culoarea verde.

- Dacă nu am vedea cu ochii noştri că e o dublură a ta, am putea presupune că e soţul femeii care dialoghează cu nevastă-ta, spuse Dieta.

- Ceea ce nu este adevărat, spuse Karl. Omul care citeşte este o

copie a celui pe care îl însoţesc.
- Ai dat de dracu'! râse doamna Melior.
- Cum adică?
- Păi, să o luăm logic! Albert al nostru e suma a mai multe individualităţi, în procente diferite. E Hosman, e un ofiţer din forţele de menţinere a păcii, e un inginer de sunet şi chiar un suplicitar. Cel dinăuntru poate fi 100 % Albert, citind o carte şi aşteptând să se termine de făcut mâncarea sau să se facă ziuă. Tu pe cine ai vrea să însoţeşti, un amestec sau un întreg?
- Obiectul misiunii mele a venit de pe Ioza. E aici, cu noi, spuse însoţitorul.
- Da, dar, la ieşirea din sat, l-ai scăpat din vedere. E posibil ca Arama Tui să ne fi băgat cine ştie ce clonă pe gât. Poate nu e o şefă de celulă de criză, membră a partidului nostru

şi iniţiată în devenire. E posibil să fie o agentă sub acoperire a uneia dintre agenţiile astea obscure, apărătoare sau monitorizoare de afişe.
- Lăsaţi prostiile! spuse Albert. Eu n-am citit în viaţa mea romane de duzină.
- Nu e un argument solid, spuse Dieta. O dată cu scăderea nivelului de trai, bunul gust se alterează. Nici curent electric n-au.
- N-ar fi mai bine să intrăm? întrebă Karl. Într-o confruntare directă, adevărul va exploda.
- Ceva nu e în regulă, spuse Albert. Eu pot fi originalul, iar cel dinăuntru o copie, sau invers, dar un lucru e cert; asta nu e casa mea. Adresa coincide, dar casa lăsată de mine aici, când am părăsit Pământul, se găseşte la adresa familiei Tui, pe strada Colonială. Asta nu e casa mea. Şi grădina e altfel. Casa asta are etaj. Nu cred că mă descurc. N-am nici un chef să intru într-o casă străină.
- Asta e. Dacă nu te descurci, îi întrebăm pe cei dinăuntru. Nu văd ce nevoie avem să umblăm brambura, peste tot, spuse Dieta. Dacă ce va veni ia o întorsătură proastă, luăm lucrurile aşa cum sunt şi vă găzduiesc la mine.
- Poate Norma acceptă să aibă doi soţi, spuse însoţitorul.
- Eşti trivial, spuse doamna Melior. Poate vrei să te accepte şi pe tine, ca însoţitor sau purtător de cuvinte, de la unul la altul?
- E de la sine înţeles.
- Lăsaţi cearta! spuse Albert. Să intrăm!
Când văzură că uşa bucătăriei se deschide şi se închide singură, cei din incintă se întoarseră, privind speriaţi.
Femeile amuţiseră şi bărbatul lăsase cartea. - Ce-a fost asta? întrebă Norma.
- Nu ştiu, spuse soţul. Cred că am citit prea multe cărţi de groază. Voi aţi văzut ce am văzut eu? Imaginaţia îmi joacă feste.
- Ţie poate să-ţi joace imaginaţia feste, dar eu nu citesc cărţi din alea şi tot am văzut o uşă cum se deschide şi se închide singură, ca în filmele fantastice.
- Aveţi fantome, spuse vecina.

- Eu nu cred în fantome, spuse Norma.
- De când s-a lăsat noaptea peste planetoid, fantome suntem toţi, glumi soţul. Ne
ducem la serviciu fără să ştim dacă e dimineaţă sau seară, obosiţi tot timpul. Nu ni se mai văd decât ochii înroşiţi de nesomn. Parcă suntem nişte fantome.

- Aici e altceva, spuse Norma. Toţi trei am văzut acelaşi lucru. Nu există imaginaţie colectivă. E o realitate faptul că uşa bucătăriei s-a deschis şi s-a închis singură. Simt o prezenţă străină între noi.
- De unde ştii că nu există imaginaţie colectivă? întrebă soţul. Se fac tot felul de
experienţe. De unde ştii că nu se experimentează, chiar acum, vreo formă de colectivism psihic?
- Pe cine să se experimenteze?
- Pe noi.
- Cine le-a dat voie?!
- Nu ştiu dacă e real ce spun. Am făcut o presupunere, spuse Albert-ul din bucătărie.
Nu am spus că e adevărat, ci că se poate întâmpla şi una ca asta. În cartea pe care o citesc, e un episod asemănător cu situaţia în care ne aflăm noi. E vorba despre un soţ cumsecade, cum sunt eu, specialist în investiţii, ca şi mine, care are fericirea să-i nască soţia un
băieţel, cum ai făcut tu. Când se duce să înregistreze copilul la registratura oraşului,
nimereşte pe o aerodină şi ajunge pe o planetă, undeva, departe.
- Interesant, spuse vecina.
- Urmează tot felul de aventuri, omul se întoarce acasă, viu şi nevătămat, dar, mister,
nu ştie că a nimerit într-o lume paralelă, acolo unde se şi găseşte familia lui. Neştiind
acest lucru, îşi duce viaţa în tihnă, pleacă şi vine de la serviciu, citeşte cărţi, lucrează pe
calculator, până într-un anumit moment, când Pământul se cufundă în întuneric, sursele
de energie devin tot mai limitate şi economia se duce de-a dura, la vale. Într-o seară, când omul, împreună cu soţia, copilul şi o vecină, stă şi citeşte o carte tocmai despre ceea ce i
s-a întâmplat şi i se întâmplă lui, se deschide, aparent fără nici un rost, uşa de la

bucătărie, apoi se închide la loc.
- De cine e scrisă? întrebă vecina, răsfoind cartea.

- Asta e culmea coincidenţei, spuse soţul. E romanul de aventuri extraterestre ale unuia cu acelaşi nume ca şi mine.

- Nu numai că e numele tău pe prima copertă. E şi poza ta pe ultima copertă, spuse Norma.
- E absurd, spuse soţul. Se publică după criterii din cele mai absconse, specifice
oricărei perioade de tranziţie. Numele şi poza mea se pot lua din baza de date a oraşului.
Oricine poate crea, în mod artificial, un autor. Trăim, la un alt nivel tehnologic, timpuri
demult apuse. Noaptea asta poate fi un test. E posibil să urmeze o perioadă de limpezire,
de decantare a valorilor, şi e posibil ca Pământul să dea, din mareea lui de valori, un
laureat al unui premiu intergalactic pentru literatură. E posibil ca unii să fi descoperit
formula chimică a succesului. Cei mai în vârstă sunt din ce în ce mai lipsiţi de criteriile
învăţate într-un anumit moment, dar caută să impună celor tineri parametri în care nu mai
cred. Tinerii fug de aceste criterii zaharisite. Ce păcat! Tineri, bătrâni, fug în aceeaşi
direcţie. Fuga se transformă într-un mod de viaţă şi principalul mod de abordare a lumi

înconjurătoare. În acest context, tinerii, dăscăliţi, cad şi ei în didacticism Uneori, e bine să nu te îndepărtezi prea mult de rolul educativ al literaturii, dar şi apropierea prea mare de rolul formator poate fi nocivă. Când vine de la scriitori falşi sau care nu au nimic de comunicat, adevărul e o minciună. Cel ce vorbeşte aiurea are adevărul lui, dar, neinteresând pe nimeni, e doar al lui. Nu se pot mânca seminţe şi face rugăciuni în acelaşi timp. Lipsa de criterii de azi nu înseamnă că, până acum, ne-am bazat pe criterii normale, abordate cu vocea joasă a raţiunii. Am avut criterii ferme, cu convingerea că acela care ţipă mai tare are neapărat dreptate. Dacă te poţi aşeza între ţipăt şi tăcere, stai bine, pe un planetoid unde au loc tot mai multe marşuri ale tăcerii, în condiţiile în care şi dacă strigi, tot nu e nimeni dispus să te audă. Talentul devine vizibil abia atunci când ai ceva de spus, nu de urlat sau de sugerat, prin priviri tăcute. Talentul se vede numai atunci când scriitorul creează o lume, unde ţi-ar plăcea să trăieşti fără scriitori. Din păcate, oricât de mari s-ar crede politicienii şi afaceriştii, lumea e creată tot de oamenii de cultură. Scriitorii rămân pe câte o carte, iar ceilalţi se duc acolo unde se duc banii şi vorbele goale, în neant. În lipsa scriitorului, ca entitate distinctă, din când în când, se produce o înnoire. Cu toţii vrem să fim scriitori, cu toţii vrem să participăm la o operă comună, orală, ca atunci când s-au creat cuvintele. Există un prea plin de informaţie, cuvintele dau pe-afară, creaţia literară merge în gol, lipsită de fermentul,

catalizatorul, frâna sau cum s-
o mai fi numind spiritul critic. Cercul vicios poate fi rupt de acela care se crede cel mai
deştept, de scriitor. Trebuie să se producă o înnoire....Autocenzura nu funcţionează foarte
bine. Puncte de vedere, principii, norme de bază. Fum. În loc să ni le sugereze, critica ni
le consemnează penal...

- Albert, nu ţi-e bine?! întrebă Norma.
- Nu ştiu ce mi-a venit.
- Te cred. Tu eşti contabil. Nu poţi avea un astfel de discurs. - I-o fi foame, spuse vecina.

- Nu fi aşa sigură, spuse soţia. De când citeşte cărţi filozofice sau de groază, e posibil să-şi fi format un limbaj paralel, iar acum a dat pe-afară.

- E posibil, nu zic nu, dar mă gândeam că foamea poate fi factorul de stres care să-i fi declanşat vărsarea de idei.

- Cred că lipsa luminii solare ne-a căpiat pe toţi. Poate din cauza asta vedem uşi care se deschid singure.

- Dacă soţul tău are idei din astea, e posibil să fie chiar el autorul cărţii. Poate se făcea că citeşte şi s-a folosit de un truc pentru a ne atrage atenţia. E absurd ca să fie numele şi poza lui pe copertă şi, în acelaşi timp, cartea să se găsească în mâna lui. E o coincidenţă prea mare, spuse vecina.

- Hm!

- Nici un „hm”. O fi vrut să-ţi facă o surpriză. Poate vrea să ia un premiu intergalactic pentru literatură.

- La ce ne-ar trebui?! întrebă Norma. Câştigă destul de bine ca specialist în investiţii. E absurd.
- Sigur că e absurd, dar e adevărat. Eu plec acasă. - Nu rămâi să mănânci cu noi?
- Nu. Sunt aşteptată de ai mei, spuse vecina.
Îşi luă la revedere şi trecu prin Dieta, către uşă, ca şi cum aceasta nici nu ar fi existat.

- Ah, ce m-am speriat! spuse doamna Melior. Când am văzut că se îndreaptă spre mine, am crezut că mă trânteşte.

- Măcar acum avem certitudinea că nu suntem percepuţi deloc de cei de aici. Ne găsim într-un spaţiu paralel.
- Sau într-un timp paralel, spuse însoţitorul. Timpul este cel care influenţează totul.
Uitaţi-vă şi voi! A trecut ceva timp de când ai plecat, iar copilul nu a crescut deloc. E tot sugar.
- E alt copil, spuse Hosman. Şi tatăl lui e un altul. Nu vedeţi?
- Nu putem şti, spuse Dieta. Noi avem avantajul că îi vedem pe ei.

- Nu văd în ce ar putea consta avantajul, spuse Albert. Nu mai am nici măcar bucuria de a-mi revedea familia. Copilul nu e al meu. E al acestui Hosman. Ei se găsesc în lumea lor, paralelă, temporală, nu contează.

- În cazul ăsta, poate că e mai bine să mergem acasă la doamna Melior, spuse însoţitorul.
- Nu ştiu. Am obosit, spuse Albert.

Căzură de acord să se urce la etaj şi să caute camere goale, unde să se odihnească mai multe ore, înainte de a hotărî încotro s-o ia. Deoarece numai bucătăria imensă de la parter era încălzită, presupuseră că soţii Hosman nu duceau copilul în altă cameră, în frig. Îşi spuseră că aceştia vor lua masa şi se vor culca pe patul ce se găsea acolo, la căldură, şi ieşiră.

Urcară la etaj, îşi aleseră câte o cameră şi se băgară îmbrăcaţi în pat, învelindu-se cu pături.

După un timp, Albert se coborî din pat, întredeschise uşa dormitorului şi se uită în stânga şi în dreapta, de-a lungul culoarului. Văzu că nu e nimeni, ieşi, închise uşa cu grijă, să nu facă zgomot şi coborî scările, într-o sufragerie luminoasă, cu zugrăveală fosforescentă. Vru să iasă în holul dinspre ieşirea ce dădea în faţă, spre stradă, dar toate uşile erau ferecate.

Îşi făcu socoteala că era invizibil şi intră în bucătărie. Strecurându-se pe lângă sobă şi o masă din lemn masiv, trecu pe la capul patului, spre ieşire.

- De ce te-ai îmbrăcat aşa?! auzi vocea Normei în spatele lui.
Se întoarse şi văzu că femeia se ridicase dintre perne şi îl privea fix. - Mă vezi?! se miră Albert.
- Asta-i bună! De ce să nu te văd?
- Când am intrat aici, împreună cu prietenii mei, nu ne-aţi văzut. - Dacă mai citeşti multe cărţi, ai să te prosteşti, spuse soţia.

- Sunt soţul tău, dar nu acela care era aici nu cu mult timp în urmă, împreună cu tine şi vecina din spate. Nu sunt cel care stătea pe fotoliul acela, lângă căruciorul copilului, şi citea dintr-o carte. Nu eu m-am băgat cu tine în pat. Sunt cel care a trăit aventurile din cartea aia şi, totodată, scriitorul ei.

- Dacă voiai să ieşi în oraş, la băut, puteai să-mi spui. Nu am nimic împotrivă, dar ştiu că tu ai obiceiul să bei acasă. Nu ţi-a ajuns cât ai băut la masă?
- Nu voiam să mă duc la băut, spuse Hosman.
- Dacă nu voiai să te duci la băut, de ce te-ai îmbrăcat aşa? De unde ai costumul ăsta?

- E costumul pe care l-am cumpărat împreună cu tine, când am fost în capitală, acum câţiva ani.

- Aiurezi. Nu am fost niciodată în capitala Planetoidului. Ce să caut acolo? Costumul ăsta nu l-am văzut niciodată. Dacă ai început să-ţi cumperi singur haine, e treaba ta. Dezbracă-te şi vino la culcare! spuse femeia.

- Nu sunt eu cel care era cu tine, spuse falsul soţ. Sunt o copie invizibilă. Îţi aminteşti uşa care s-a deschis şi s-a închis singură?

- Nu trebuie să faci glume din astea. Mă sperii! Ai plecat până la toaletă şi te-ai întors îmbrăcat şi gata de drum. Ai vrut să profiţi de faptul că dormeam şi să te furişezi afară. Dacă vrei, poţi să pleci!

Văzând că nu are cu cine se înţelege, Albert părăsi bucătăria şi ieşi în grădină, exact în momentul în care dublura sa se întorcea de la baie şi agenţii A.P.A pătrundeau în bucătărie; unii spărseseră un geam lateral, alţii veneau dinspre culoarul toaletei, iar vreo câţiva intraseră dinspre sufragerie, aducând cu ei pe Dieta şi pe

Karl, cu cătuşe la mâini.

După câteva minute de perplexitate generală, timp în care Norma, cu sugarul în braţe, soţul ei, îmbrăcat în halat, doamna Melior şi însoţitorul, treziţi brutal din somn, se uitară prostiţi unul la altul, neştiind ce să înţeleagă, forţele Asociaţiei de Monitorizare a Afişelor îi scoaseră în grădină.

Ascuns după un gard, Albert văzu cum îi împinseră în curte, cum îi scoaseră în stradă şi îi încărcară într-o camionetă.

Văzând că mai rămăsese un agent la poarta casei şi unul la uşa bucătăriei, nu avu altă alternativă decât să o ia spre fundul grădinii. Pândi câteva minute şi, văzând că nu era nimeni, sări gardul, trecu prin grădinile şi curţile vecinilor, ieşind pe o stradă paralelă, mult mai plină de vegetaţie şi mai întunecoasă decât strada Festa.

O luă la întâmplare, spre centrul oraşului, mirat de câte lucruri noi putuseră să apară de când plecase.

Îşi aduse aminte de cartela de credit a fotbalistului, rămasă la el de când plătiseră

plăcile turnante şi se felicită că nu făcuse imprudenţa să se culce într-o casă străină. Dacă se dezbrăca şi se băga în pat, agenţii îl luau din somn, ca pe Karl şi doamna Melior. Dacă reuşea să scape, fugea doar în chiloţi şi maieu, fără haine, fără bani, fără nimic.

Îi era groază să-şi imagineze în ce situaţie dificilă ar fi fost. Îl prindeau imediat; nu avea unde să se ascundă.

Pentru că barurile şi restaurantele de la suprafaţă i se păreau prea expuse, coborî întrun speluncă, aflată la subsolul unei clădiri vechi, pe care scria că e tipografie şi editură, cu gândul să bea o cafea, să se odihnească şi să-şi adune gândurile.

Locul era destul de bine luminat, corpuri fosforescente găsindu-se peste tot, şi, după cum arăta, clientela de bază a localului o constituiau tipografii, studenţii, pensionarii şi scriitorii rataţi.

Îşi spuse că, în fond, el făcea parte din tagma scriitorilor, chiar dacă nu bătuse pe la porţile editurilor. Dacă intra în vorbă cu vreunul, avea ce discuta.

Se aşeză la o masă mai retrasă, aflată în spatele unui stâlp de susţinere, şi deschise

catalogul cu produsele oferite de bar, trăgând cu coada ochiului la ceea ce se întâmpla în jur. Avea noroc să nu atragă prea mult atenţia; gălăgia cea mai mare o făceau cei de la masa unde, pe jumătate beat, trona un editor, aruncând vorbe de duh în dreapta şi în stânga. Vădit obedienţi faţă de acesta, scriitoraşii îi dădeau tot timpul dreptate, iar când arunca vreunul o vorbă împotrivă, se iscau nişte discuţii atât de aprinse, fiecare luând vorba din gură

celuilalt, încât te şi mirai că nu se luau la bătaie.

O chelneriţă tânără împărţi cafele, sucuri şi păhărele cu băuturi pe la mesele din jur şi se opri în faţa lui Hosman, fluturându-i pe sub nas carneţelul de comenzi.

- Domnul? îl întrebă.
- Aş bea o cafea.
- Altceva?
- Atât, spuse Albert.
- Nu merge aşa. Aici e bar, nu cafenea. Trebuie să consumi şi o băutură. - Ce băuturi aveţi?

- Avem băuturi spirtoase fabricate din porumb, cartofi, secară şi răşinoase, îi înşiră fata.

- Băuturi fabricate din fructe nu aveţi?
- Ce fructe?
- Mere, piersici, portocale, prune..., spuse bărbatul. - Când s-o coace.
- Bine. Dă-mi 100 de mililitri de băutură fabricată din răşină!

O văzu cum se depărtează, cum discută cu barmanul, în timp ce acesta toarnă în pahare şi prepară cafelele, şi cum se întoarce cu tava.

În drumul de înapoiere, se opri la câteva mese mai încolo, unde se găseau doi tineri de vârsta ei, probabil studenţi. Unul se ridică în picioare, o ajută să pună paharele pe masă şi se aplecă, şoptindu-i ceva la ureche. Fata se înroşi până în vârful urechilor, dădu din cap, aprobator, şi se îndreptă spre masa lui Albert, căutând să ia o mină cât mai firească.

După un timp, unul din tineri se ridică şi părăsi barul, la masă nemairămânând decât cel ce-i făcea ochi dulci chelneriţei. Fata îi adusese o cafea mare şi îi spuse ceva despre un al treilea tânăr, care nu mai venea, să-l prezinte editorului.

Albert observă că ochiul electronic, microcipul implantat pe scoarţa cerebrală sau cine ştie ce alt dispozitiv neştiut îi mărea acuitatea auditivă. Îşi ascuţi atenţia în direcţia fetei şi tânărului, aflând că o cunoştinţă comună, prieten cu cei doi, trebuia să chiulească de la cursuri şi să vină cu manuscrisul unui roman, să-l prindă pe editor şi să i-l bage pe gât, prin intermediul ei.

- Babalâcul libidinos mă iubeşte în taină, încheie ea. Am simţit asta. Trebuie să profităm.
- Lasă literatura şi povesteşte-mi despre George! o îndemnă tânărul. N-a plecat cu tine?
- Ba da. La sfârşitul programului, după ce s-au epuizat toţi clienţii, am plecat şi noi.
- Şi?!

- Am fost la mine acasă. La sfârşit, am tras o bârfă şi am convenit să vină mai târziu, să-l prezint editorului-şef de la editura

de deasupra. Îl cunosc de peste un an. Mă soarbe din ochi, dar nu îndrăzneşte să mă abordeze. Face pe durul cu studenţii lui şi, în realitate, e o cârpă, povesti chelneriţa.

- Lasă editorul! Spune-mi unde e George!

- La mine acasă. L-am lăsat dormind. Ar fi trebuit să apară. E posibil să se fi dus la curs.

- N-avem nici un curs. O fi băut prea mult şi a încurcat zilele, spuse studentul. - Vine el. Acum, scuză-mă! Am o comandă.

Fata se depărtă, îndreptându-se spre celălalt capăt al sălii, la masa unui client mai în vârstă, iar tânărul o urmă cu privirea.

Discuţia cu clientul se prelungea foarte mult, iar Albert nu reuşea să-şi îndrepte atenţia către ei. Tânăra părea îngrijorată, iar bărbatul încordat; era clar că nu vorbeau despre băuturi. Păreau a-şi arunca fraze scurte, ca la un interogatoriu, şi, din când în când, întorceau privirile către studentul de la masa de alături.
Într-un târziu, cei doi se apropiară şi bărbatul în vârstă se aşeză la masa tânărului. - Dânsul este agent al forţelor de menţinere a ordinii, o auzi Hosman pe fată. Ofiţerul arătă o legitimaţie şi se scuză că se aşezase neinvitat.
- Nu-i nimic, spuse studentul. De ce sunt acuzat?
- Nu e vorba de tine, ci de George Inal, colegul vostru. Domnişoara spune că aţi fost buni prieteni.
- Am fost?! Cum adică, am fost?
- Adică a murit.
- E o glumă de prost gust, spuse studentul.
- Nu-mi permit să glumesc în timpul programului. Câţiva colegi de-ai voştri mi-au spus că ultima persoană cu care a vorbit, înainte de a muri, eşti dumneata. Aţi fost aici, împreună, la băutură?
- Am fost, dar ultima persoană cu care a vorbit este domnişoara, aici, de faţă. Vă poate confirma.
- Aşa e, spuse fata. L-am lăsat la mine acasă.
- Nu a fost găsit la tine acasă, ci la el acasă, spuse omul legii. L-au găsit părinţii, când s-au întors de la ţară.
- Nu-mi vine să cred, spuse tânărul. Aştept să apară în cadrul uşii, din moment în moment, şi nu apare. Era rândul lui să dea de băut.
Sorbi din cafea şi privi într-o parte, clipind des, să nu i se vadă lacrimile.
- Îmi pare rău, spuse ofiţerul, punându-i mâna pe umăr. Îmi pare sincer rău. Asta nu e o vârstă la care să mori.
- Ce-a păţit?
- Nu ştim. Acum i se face autopsia. Nu există semne de violenţă. A fost găsit într-o poziţie nefirească, dar nu există suspiciunea de atac de cord.

Necazul e că au mai fost
găsiţi şi alţii în poziţia asta, goi, aşezaţi pe covor, ca şi cum ar fi murit în chinuri
groaznice sau cocârjaţi de frig. Ce frig, că erau 30 de grade în incintă. Nici afară nu e
rece.
Tânărul se ridică în picioare şi privi în gol:

- M-aş duce la părinţii lui, dar mi-e frică. Nu am dispoziţia sufletească necesară. Nu ştiu ce le-aş putea spune.

- Cred că e mai bine să mergi acasă, spuse agentul. Când am nevoie de tine, te chem. Oricum ar fi, trebuie să vii până la noi, să dai o declaraţie.

Între timp, intrase în local studentul care plecase mai din timp şi se apropie de ei: - Aţi auzit? îi întrebă. A murit George.

- Am auzit, spuse celălalt tânăr. Dânsul este cel care anchetează cazul. E agent al forţelor de menţinere a ordinii.

- Mă bucur. Venisem aici cu gândul să beau ceva, dar mi-a pierit tot cheful.

Fără nici o vorbă, studenţii părăsiră localul, iar chelneriţa aduse ofiţerului un suc şi o băutură spirtoasă din secară.

- Stai jos! îi spuse omul legii.

- Nu pot, spuse fata. Mai am de onorat câteva comenzi. - Bine. Du-te şi revino!

După ce îşi notă în carneţel şi plimbă mai multe tăvi cu băuturi, chelneriţa se întoarse şi se aşeză în faţa poliţistului.

- Cred că îţi dai seama ce vreau să te întreb, spuse acesta. - Nici prin minte nu-mi trece, spuse fata.

- Nu ţi-ai dat seama că au murit mai mulţi tineri în oraş şi ultima persoană întâlnită de ei ai fost dumneata?

- Nu m-a interesat. Sunt cunoştinţe întâmplătoare, cum e şi George ăsta.

- Uite cum facem, spuse ofiţerul. Deşi ştiu că tu eşti autoarea morală a deceselor din ultimul timp, eu sunt hotărât să nu te implic deloc. Despre mulţi, nici nu se ştie că s-au culcat cu tine. N-a fost găsit nici unul la tine acasă. Nu s-a gândit nimeni că tu ai putea fi legătura dintre aceste decese misterioase.

- Te-ai gândit tu. Eşti anchetatorul cazului. E normal să faci asocieri de idei. - Da, dar tu i-ai omorât şi nu ştii cum ai făcut asta.

- Nu i-am omorât eu, spuse tânăra. Au murit singuri. Eu m-am culcat cu ei. Nu mă poate nimeni condamna pentru acest lucru. Nici un caz n-a fost cercetat de acelaşi ofiţer. Mulţi au murit pe teritoriul altor secţii de

poliţie.
- Da, dar eu am aflat cauza deceselor.
- Care este.
- Tu eşti cauza, spuse agentul.

- Nu mai spune?!
- Da. Ţi-ai dat seama că omori oameni şi ai continuat să ucizi.

- Nu mi-am dat seama, spuse chelneriţa. Eu nu fac crime. Oricât v-aţi învârti, nu puteţi să mă băgaţi nici măcar la omor prin imprudenţă. Voi vă sinucideţi.

- Da, dar tu eşti cea care ne atragi. Secreţi vreo substanţă volatilă halucinogenă şi ne faci să nu ne mai putem abţine. De-asta vin cu următoarea propunere: eu uit tot ce ai făcut, iar tu, când termini treaba aici, mă inviţi la tine acasă.
- Ai spus că nu îţi arde de glume în timpul programului.
- Programul meu s-a terminat, spuse ofiţerul. Sunt gata să-mi las nevasta pentru tine.

- Ştii bine că nu se va ajunge până acolo. Chiar dacă ai supravieţui contactului sexual cu mine, nu mi-ar place să mă mărit cu o epavă. Mi-ar fi plăcut să mă căsătoresc cu unul dintre tinerii ăştia de viitor.
- S-au mai văzut căsătorii între bărbaţi mai tomnatici şi fete tinere şi frumoase.

- E adevărat, spuse fata. Dacă supravieţuieşti, sunt gata să te iau chiar şi pe tine de soţ.
Toţi mi-au jurat iubire veşnică. Au vrut să mă ia de soţie, dar n-au ajuns niciodată până
acolo. La început, am crezut că e un blestem. Nu cred că e ceva mistic, cu suflu metafizic. Am ajuns să cred că e ceva, cum se întâmplă la unele specii de ţânţari; după împerechere, masculul moare.

- Chiar dacă ar fi ultima mea aventură romantică, eu sunt hotărât să risc. Aştept până termini programul, apoi mergem la tine acasă, spuse agentul.
- Nu pot să te refuz, nici să vreau. Şi eu sunt atrasă de tine.

Tânăra se ridică de la masă, îl sărută, zâmbi forţat şi se depărtă, pentru a lua câteva comenzi.

Fascinat de ceea ce auzise, Albert îşi luă paharul şi se mută la masa omului din forţele
de menţinere a ordinii, aşezându-se pe scaunul de unde tocmai se

ridicase chelneriţa.
- Permiteţi?!
- Ce să permit? întrebă ofiţerul.
- Să iau loc la masa dumneavoastră.
- Păi, văd că te-ai aşezat deja. Dacă tot te-ai aşezat, stai aci! Tot nu am cu cine să beau. Până plec, poţi să-mi ţii de urât.
- N-aş fi vrut să vin aici, dar ceva mai presus de mine m-a împins, spuse Hosman. - Dacă ai venit, rămâi!

- Mă scuzaţi că m-am băgat aşa brutal în viaţa dumneavoastră, dar am ascultat, fără să vreau, discuţia pe care aţi avut-o cu domnişoara dinainte. Repet, nu am făcut-o cu intenţie.

- Ce să faci cu intenţie? întrebă agentul.

- Să trag cu urechea.

- Nu aveai cum să tragi cu urechea. Erai la trei mese mai încolo.

- Am un dispozitiv de ascultare foarte performant, spuse Albert.

- Imposibil. În gălăgia asta, nu puteai auzi nimic. Nu există dispozitiv de ascultare aşa performant. Puteai avea un microfon pe aici, pe undeva, dar am şi eu un dispozitiv performant, de depistarea a microfoanelor. Nu e nici un microfon implantat în masa mea. Nici cei de la A.P.A. n-au dispozitive de spionare foarte puternice. Dacă aveau, ne spuneau; am semnat cu ei un protocol de colaborare.

- Vă spun, n-am vrut să trag cu urechea. Mă plictiseam şi mi s-a direcţionat atenţia către masa tinerilor, încă înainte de a veni dumneata să anchetezi cazul.

- Nu-i nimic, spuse omul legii. Nu te mai scuza atâta? Indiferent din ce serviciu secret faci parte, îţi faci şi tu datoria.

- Nu fac parte din nici un serviciu secret. Sunt un contabil banal. M-am întors acasă dintr-o lungă şi palpitantă călătorie şi, în loc să găsesc viaţa tihnită de altă dată, am fost prins în vârtejul unor aventuri fără sens.

- Ai fost plecat în călătorie de lucru?

- Nu, răspunse Albert. Din greşeală, am nimerit pe o navă cosmică şi am ajuns departe, pe o planetă locuită de umanoizi ca şi noi, dar cu caracteristici fiziologice inexistente. Nu au puls, nu au tensiune, nu au temperatură.

În câteva fraze, îi descrise drumul prin spaţiul cosmic şi îi povesti epopeea sa de pe Ioza. Descriindu-i partea întunecată şi partea luminată a acestei planete, precum şi cele câteva zeci de feluri de extratereştri întâlnite, îi descrise, cu lux de amănunte, aventurile

spaţio-temporale, intrigile, crimele, filozofia de partid şi experienţele sexuale,
explicându-i politica pe care voia s-o exporte formaţiunea politică în care nimerise din
greşeală şi misiunea sacră de a descoperi un conducător nou. În încheiere, îi zugrăvi
drumul de întoarcere şi mirarea de a găsi, în locul planetei Pământ, un asteroid rece şi
întunecat.

- Vorbeşti prostii, decretă ofiţerul. Lucrurile astea le ştii dintr-un roman apărut de curând, un politic-fiction în mare vogă. S-a făcut şi un film după el.

- Eu sunt autorul.

- Albert Hosman?

- Desigur.

- Cum pot şti acest lucru? întrebă agentul.
- Nu poţi şti.
- De ce?

- Mi-am pierdut actele de identitate, dar te pot convinge prin ceea ce nu ştiu, spuse Albert. Nu ştiu numele informaticianului nebun, care a spart codurile şi a preluat textul din ochiul meu electronic. Dacă a pus numele meu pe prima copertă şi şi-a trecut numele şi adresa pe carte, în spate, după cuprins, recunoscând doar calitatea de corector al textului şi tehnoredactor, înseamnă că nu se ascunde. Un informatician e plin de bani, viitorul aparţinând informaţiei şi manipulării ei. Am avut de gând să merg, să cer drepturi de autor, dar n-am ajuns încă. Am înţeles că e o editură din capitala Pământului, dar nu trebuie nici măcar să fac atâta drum. Pe coperta interioară se găseşte numele, adresa şi numerele de telefon ale unui impresar cunoscut. Cu el trebuie să discut.

- Asta e o gogoriţă. E posibil să ştii şi lucrurile astea şi să te prefaci că nu le ştii. E foarte uşor.

- Cui ar folosi? Eu sunt venit de curând. Ştiu de la soţia ex-preşedintelui partidului nostru, doamna Dieta Melior, că am poza pe coperta din spate.

- Orice se poate falsifica, spuse reprezentantul forţelor de menţinere a ordinii.

- Nu şi textul brut, aflat la mine. Sunt venit de curând şi nu am cartea, ca să fac o confruntare între materialul brut şi textul tipărit, dar, când o voi găsi, voi face această comparaţie. În plus, fiind peripeţiile prin care am trecut eu, le ştiu pe dinafară şi le pot povesti cu multă spontaneitate, în amănunţime.

- Deşi cartea nu a apărut cu mult timp în urmă şi s-a vândut în milioane de exemplare, acum e cam greu să o procuri. Politica s-a cam demonetizat, se militează pentru scoaterea

ei în afara legii şi a început acţiunea de confiscare şi distrugere a scrierilor politice.
- Politic fiction-ul nu deranjează pe nimeni, spuse Albert.
- Nu există lucru care să nu deranjeze pe cineva. Dacă tu eşti autorul de succes care
susţii că eşti, eşti perfect integrat în mediul literar al acestei cârciumi. Îl vezi pe ăla? Dacă
aude ce eşti autorul unui roman atât de mare, îţi dă o grămadă de bani pentru o reeditare.
În plus, poţi să-i faci şi o prefaţă. Poţi să-i furnizezi amănunte picante din viaţa personală.
Poţi să închei chiar şi un contract, pentru o eventuală continuare. Te ia, te fotografiază, te
filmează, te traduce în mai multe limbi de circulaţie universală şi te plimbă pe tot
planetoidul, pe la toate televiziunile. Om te-ai făcut; te umpli de bani. În plus, se
îmbogăţesc şi cei care te manipulează, îţi fabrică imaginea şi te promovează.

Văzură cum, mort de beat, cel numit mai înainte de chelneriţă „babalâcul libidinos”, se suise pe masă şi, emfatic, spunea ceva studenţilor, care îl ascultau cu gura căscată, despre poezie şi condiţia artistului într-o societate, unde propaganda era exacerbată printr-o
mulţime de afişe, pliante sau spoturi publicitare, dacă înţelesese bine.
Fără să vrea, atenţia lui Albert fu amplificată şi atrasă de discurs.

„ Un poet bine hrănit devine un mic afacerist al culturii, spunea profesorul, criticul literar şi, totodată, editorul-şef al editurii de deasupra barului. Toţi vor să fie faimoşi, dar nici unul nu vrea să accepte vicisitudinile vieţii de artist. E adevărat, poţi deveni avocat, negustor, economist, arhitect, matematician, chirurg, te poţi umple de bani şi, după asta, dacă nu te lansezi în politică, să umfli şi mai multe poturi, te poţi face poet sau prozator, din dorinţa de accede, dacă nu la gloria eternă a marilor talente, măcar la un loc minuscul în istoria literaturii pământene. Pe de-o parte, nume celebre din afara literaturii pot deveni nume obscure în lumea literelor. Pe de altă parte, nume celebre din afara literaturii pot deveni nume celebre în patrimoniul istoriei literare. Şi într-un caz, şi în altul, numele poetului e acoperit de umbra celui care a fost în spate: arhitect, chirurg, avocat etc. Poţi ajunge, de exemplu, avocat şi, de pe poziţia asta, să-ţi struneşti singur destinul, să nu-l laşi la mâna altora, dar, după un timp, conştientizezi faptul că celebritatea se ia foarte rar de mână cu prosperitatea, foarte haotic. E ştiut faptul că, dacă nu vrei să plăteşti celebrităţii procentul de suferinţă pe care ţi-l cere, vei trăi şi vei muri cu mantaua neagră a celei de-a doua opţiuni deasupra ta. Dacă nu ştii sau nu vrei să alegi, te mulţumeşti cu jumătate de măsură. Fenomenul nu funcţionează decât unidirecţional; un actor se poate lansa în afaceri şi poate reveni ca director de teatru. Acest lucru nu întinează cu nimic meritul de a fi făcut roluri de excepţie în filme impecabile şi

memorabile. Întâi a fost
cuvântul, apoi fapta. Când cuvântul e mai întâi, nici o activitate meschină nu-l poate
întina. Într-un fel sună când spui că un poet face şi agricultură sau un dramaturg face
comerţ, şi în cu totul alt fel sună când spui că un economist şi premier scrie poezii.
Unidirecţionalitatea cuvânt-faptă e călcată rar, doar atunci când entităţile sunt
fundamental diferite. Nu poţi fi, de exemplu, în acelaşi timp, bufon şi rege. Aici, trebuie
să ai puterea de a alege, iar această putere nici măcar nu ţine de tine, ci de hazard,
nemaifiind vorba doar de puterea norocului, ci de contradicţia noroc-ghinion. Nu poţi
avea decât norocul de a fi rege sau ghinionul de a fi clovn. Rareori regele reţine cuvântul
bufonului şi asta doar din orgoliul de a fi şi el personificat în acest cuvânt. Când un poet a
cântat ca orbul vitejia altora, nu s-a gândit nici o clipă că va veni unul rege, dictator al
cugetului, şi va aduna fragmentele sale în două epopei epocale, premiindu-l post mortem
Poetul a cântat pur şi simplu”.

Uşor aplecat în faţă, cu gândurile aiurea, Albert privea în gol, undeva, dincolo de ziduri.

- Hei! îl zgâlţâi poliţistul. Ţi-e rău?!

- Am avut o uşoară ameţeală. O clipă, am avut impresia că îl aud pe şeful meu de
partid, cel descoperit de mine, omul providenţial, cel care ne va duce la victoria finală, vorbind celor ce aşteaptă venirea zilei. N-am vrut să vă inoportunez.

- Nu mă inoportunezi deloc.

- Aţi auzit discursul criticului în ceea ce priveşte condiţia scriitorului în societate? întrebă Hosman.

- Nu.

- Discursul ăsta se găseşte în memoria mea, cuvânt cu cuvânt.

- Nu e nimic rău, spuse agentul.
- Ba da. Am impresia că m-am ţăcănit.
- E problema ta.
- Mai e o problemă; am înţeles că doriţi să mă trimiteţi la plimbare, spuse Albert. - Cum adică?
- Am crezut că vreţi să-mi faceţi cunoştinţă cu literatul acela şi să scăpaţi de mine.
- N-ai înţeles bine. Am vrut să afli ce s-ar întâmpla dacă editorul ar şti că există un
scriitor celebru în crâşma lui. Şi mai încetează cu scuzele şi adresările la persoana a doua plural! Mă numesc Artur Nopsov.

- Nu am de gând să mă bag în afaceri cu oameni ca ăsta. Zici că nu poţi să-l auzi ce zice?

- Nu. Ţi-am spus: e prea departe şi e un murmur continuu. Nici dacă ar fi pustiu nu aş putea percepe sunetele de la o distanţă aşa mare. Ce zice?

Hosman îi sintetiză în câteva fraze ce spusese criticul şi îl asigură că nu voia să se bage în aventuri publicistice întâmplătoare. Dacă voia să-şi clarifice situaţia literară, îl căuta pe impresar.
- De ce vrei să rămâi cu mine?! întrebă Nopsov.
- Mă întristează situaţia tragică în care te afli. Dacă aş putea, te-aş ajuta cu plăcere.

- Nu ai cum să mă ajuţi. Chiar când eram mai aproape de soluţionarea cazului, am căzut în capcană. Nu ştiu cum să scap.

- Aresteaz-o! spuse Albert. E veriga de legătură dintre decese. E suspectul principal. Într-una dintre cuştile voastre de metal, îşi poate pierde atractivitatea. Poate fi ceva de natură electromagnetică.
- Nu avem cuşti de metal. Ce ţi-a venit să spui asta?

- Pe la toate secţiile de poliţie, pe unde am trecut, am văzut că aveau nişte cuşti din fier, unde sunt ţinuţi suspecţii, până la soluţionarea cazului.

- Nu ştiu, spuse ofiţerul. Chiar dacă aş avea mandat de arestare

la mine, n-aş putea s-o arestez. Simt o atracţie puternică şi vreau să o conduc acasă. Încep s-o percep ca pe o apariţie supranaturală, o fiinţă diafană, care, prin toţi porii, respiră iubire.
- Ce idilic!
- Vorbesc serios. Deşi ştiu bine că ea este criminalul, îmi vine greu să cred acest lucru.
Nu am dovada palpabilă că ea este veriga de legătură dintre decese, oricât ar fi acestea de suspecte. Imediat, după fiecare deces, legiştii au găsit la subiecţi nişte pete roşii pe piele,
mai ales pe suprafaţa capului. După un timp, acestea dispar. Nu au putut face o legătură
între un presupus factor favorizant, un fel de chemotactism negativ al fetei, care induce o

înmulţire fantastică a celulelor reproducătoare ale masculului, şi puterea extraordinară a acestora de a penetra membranele celulelor. Spermatozoizii, în loc să-şi urmeze drumul normal, fiziologic, cunoscut de milioane de ani, sunt impregnaţi într-o substanţă azotată, necunoscută, urmează un proces electrochimic misterios şi se întorc în uretră, pătrund în vezica urinară a bărbatului, străbat pereţii acesteia, ţesuturile şi organele, ajungând în sistemul sanguin şi limfocitar. Ca nişte mici rachete cu defragmentare, ajung la creier, unde se reorganizează, în grupuri compacte sau şiruri paralele, perfect ordonate. După ce ies prin piele, dispar, împreună cu orice urmă a trecerii lor. După dispariţia acestor reacţii, nu se mai întâmplă nimic; dispare orice urmă, chiar şi din probele prelevate de la cadavru. Ni s-a dat un dosar cu scheme şi planşe colorate, privind evoluţia celulelor reproducătoare masculine, pe ore şi minute, cu reacţiile lor chimice, cu tot, până la dispariţia totală şi inexplicabilă. Am studiat luni de-a rândul fotografiile şi filmările făcute la microscopul magneto-electronic. M-a fascinat nemişcarea unora, care parcă dădeau comandă altora, să execute o plutire sincronizată, ca un dans.

- Ce tâmpenie! spuse Hosman.

- Pare o tâmpenie, mai ales că şi aceste informaţii se autoşterg de pe discuri, peliculele fotografice sau din memoria calculatoarelor.

- În concluzie, dacă informaţiile s-ar şterge şi din memoria medicilor, chimiştilor şi geneticienilor voştri, nici n-ar mai avea rost să vorbim.

- Din fericire, asta nu se întâmplă, spuse Artur. Într-un anumit

moment, un medic legist
de la noi mi-a arătat, schematic, cum, astfel de spermatozoizi activaţi, chiar scoşi din
mediul lor natural, pot trece printr-un ţesut osos ca prin apă. Înainte de a dispare,
substanţa azotată misterioasă a fost studiată şi s-a tras concluzia că nu are structură
terestră. E posibil să fie produsă de fată, e posibil să fie produsă de cei ucişi, nu se ştie. E
posibil orice. Poate fi produsă prin inducţie psihică sau secretată, pur şi simplu. Nu vezi?
Simt o atracţie nebună pentru fata asta, ştiu că această atracţie mă va pierde, dar nu ştiu
de ce natură e. Poate fi chemotactism, poate fi psihotactism. Nu se ştie.

- E psihotactism, decretă Albert. Dacă ar exista feromoni volatilizaţi în aer, ar putea fi afectaţi şi alţi oameni din local.

- E posibil ca atracţia să aibă la bază o anumită compatibilitate inexplicabilă. Nu văd în ce ar putea consta compatibilitatea dintre mine şi o chelneriţă tânără şi frumoasă.

- Dacă aş scrie o povestire science-fiction cu o temă de acest fel, nu ar avea nici un succes.

- Ca scriitor, poţi să te integrezi în mediul ăsta, spuse Nopsov. Dugheana e frecventată de fauna literară, dar animalele astea nu prea au succes şi bani. De succes, cred că s-ar putea bucura scrierile de ficţiune, unde scriitura are rol predominant, nu obiectul sau întâmplarea imaginate. O realitate fascinantă, oricât de şocantă, trebuie frumos îmbrăcată în cuvinte. Aici, n-ai cum să descrii realitatea povestită de mine.

- În sine, nici nu e o realitate. Spui că, după un timp, totul dispare. Ambiguitatea
subiectului îmi permite să imaginez o lume slab dotată tehnic, care nu poate pune în
evidenţă nişte extratereştri extraordinar de mici, aproape nişte fragmente de informaţie,

ceva între undă şi particulă. Aş putea imagina o lume care are cu ce percepe extratereştri, dar care nu ar putea să-i perceapă decât deformat. Aş putea vorbi despre diferite grupuri de interese, cu mijloace de percepţie diferite. La nivele de percepţie diferite, bineînţeles, nivelele de cultură ar fi şi ele diferite.
- Ha, ha, ha! Vrei să sugerezi că celulele sexuale masculine sunt un fel de nave
cosmice, funcţionând cu energie biologică, cu care se plimbă nişte fiinţe subatomice,
bineînţeles, de natură extraterestră. Îţi dai seama cu câtă energie trebuie să încarci o astfel
de navă pentru a putea străbate un ţesut osos, să treacă prin peretele cutiei craniene?!

- Îmi dau seama, spuse Hosman. N-am vrut să sugerez nimic, dar ideea nu e rea. Poate fi folosită în alt roman, care să povestească aventuri dintr-un infinit mic. Spuneai că
celulele reproducătoare masculine rezistă şi atunci când ies din organism?

- N-am spus asta. Am spus că rezistă în afara mediului lor natural, dar tot într-un cadru biotic. Ce fac dincolo de corpul omului, nu ştiu. Dispar, încheie agentul.

- Poate nu dispar. Poate devin imperceptibile cu mijloacele actuale de investigaţie.

- Poate. E înfiorător să existe o lume plină de nave cosmice microscopice, construite din material organic, cu structură genetică proprie, conduse de fiinţe şi mai mici. E greu să povesteşti lucrurile astea.

- Nu e greu deloc, spuse Albert. Greutatea intervine atunci când cititorul trebuie să
reconstruiască mental ceea ce ai povestit tu. Ca să reconstruiască ceea ce ai descris,
trebuie să folosească repere generale, cunoscute se toată lumea. Pentru asta, în descrierile tale, trebuie să foloseşti şi tu elemente din realitatea înconjurătoare. Fără realitatea
cunoscută, imaginaţia nu există.

- Poezia e ironia naturii, spuse Artur.
- Exact. Când am fugit dintr-un sat, împreună cu Emert Holms, un student la sociologie, secţia Sloganuri, am păţit ceva asemănător. Am fost atacat de un nor de fiinţe zburătoare microscopice. Cred că mi-au umblat şi prin creier, nu numai prin oase.

Îi povesti cum fusese înţepenit într-o poziţie nefirească din cauza escadrilelor unor miliarde de fiinţe extraterestre minuscule, care îi pătrunseseră în cap, provocându-i tulburări nervoase de nedescris. Gâzele minuscule se prezentau ca o dâră luminoasă, cu caracter material, care, la atingere, îţi dădea senzaţia de substanţă grasă, alunecoasă, întinsă pe piele. Când s-au gândit că insectele luminoase şi miliardele lor aparate de zbor infinitezimale, de tip undă-particulă, care veneau din toate părţile, puteau avea o acţiune dezintegratoare, lucrurile nu li s-au mai părut aşa fascinante, ca la început, ci de-a dreptul înfricoşătoare. Pe alocuri, se formau aglomerări de o mare densitate, iar neorânduiala zborului avioanelor minuscule, cu câte trei fiinţe la bord era doar aparentă. Aşezate pe fruntea lui şi scoţând sunete ascuţite, distincte, aparţinând cine ştie cărui fel de limbaj, îl înnebuneau de-a dreptul.

- Ce coşmar! exclamă Nopsov. Universul este un loc periculos, dar Universul nostru infinitezimal , în care trăim, este şi mai periculos. E ca atunci când vrei să descrii un vis.
Un vis nu există decât în forma în care ţi s-a prezentat ţie. Nu faci literatură din vise.

Imaginea descrisă de scriitor e complet alături faţă de imaginaţia cititorului. În felul ăsta, realitatea dispare. Nimeni nu are dovada că visul descris ar fi existat vreodată, iar dacă ar fi existat, sub ce formă?

- Dacă e cum spui, acestea sunt crime perfecte. Odată vizat, cum eşti tu, în momentul ăsta, nu mai ai nici o scăpare.

- Aşa se pare. Până nu începe să se întâmple, literatura de ficţiune nu se citeşte. Nu vrea nimeni să se axeze pe caracterul preventiv al anticipaţiei. E mai incomod. Dacă te duci cu o înregistrare a discuţiei noastre sau cu o declaraţie făcută de mine, nu te crede nimeni. E o imposibilitate, o mistificare. Până când nu se întâmplă, orice lucru e imposibil.

- Da, dar se pare că aceste crime, şi după ce au loc, sunt tot nişte imposibilităţi. Femeia asta trebuie băgată în carantină. Trebuie izolată, să nu mai aibă nici un contact cu vreun bărbat, spuse Hosman.

- Pe ce motiv? Probele incriminatoare se curăţă singure. E ca şi cum nişte substanţe chimice sau biologice se transformă în informaţie şi dispar. Încă două-trei exemplare din astea şi dispărem ca specie. Eu, oricum, sunt programat să dispar. Se apropie ora când fata termină programul şi trebuie să merg cu ea. Dacă aş putea, aş aresta-o imediat, spuse Artur.

- Mai rău e că nici măcar nu te refuză.

- Aşa e. Nici măcar nu are o inteligenţă redusă. Nici în spatele prostiei nu se ascunde. Fiind un om în vârstă, chel şi burduhănos, credeam că mă va respinge, dar nici nu se gândeşte la asta. Nu se gândeşte la nimic.

- Cum să te respingă, dacă ea exercită magnetism asupra ta? întrebă Albert. Bine că nu e un fenomen de masă. Oricâte

exemplare din astea ar fi, nu e ceva care să se transmită, ca o viroză.

- Mai ştii? întrebă inspectorul, ca pentru sine. E posibil să mă termine şi să se întoarcă la tine, iar tu să nu poţi riposta sau să nu poţi fugi.

- Înfiorător! se cutremură Hosman. Iminenţa morţii personale te îngrozeşte mai mult decât moartea altora. Ca ofiţer de investigaţie, erai detaşat; ca subiect, cred că ai o senzaţie cel puţin stranie.

- Am. Dacă nu aş fi implicat în mod direct, aş dispune să fie urmărit cazul, iar fata să fie supravegheată permanent. Am tot amânat lucrul ăsta şi am căzut în capcană.

- Vrei să anunţ eu forţele de protecţie a ordinii?

- Sigur, spuse Nopsov. Chiar mă gândeam să-ţi propun acest lucru. Am câţiva subordonaţi care nu-mi ies din cuvânt. Ei vor face exact ce le transmit, prin intermediul tău. Nu au obiceiul să scurme după dovezi. Sunt executanţi perfecţi.

- Asta ar însemna să preiau eu cazul, iar subordonaţii tăi, maşini perfecte, să facă ceea ce le spun eu. N-am ce le spune.

- Nu trebuie decât să le povesteşti ce ţi-am spus eu. După aia, poţi să dispari.
- Dacă nu l-aş fi pierdut pe drum, şeful partidului nostru mi-ar fi fost de mare folos,
spuse Albert. A fost ofiţer în cadrul forţelor voastre de menţinere a ordinii. Nu se poate să nu fi auzit de el. El e cel ales.

- Cel ales e unul singur. Nu a fost niciodată ofiţer. Cel ales este preşedintele tuturor ţinuturilor Pământului. E cel ales pentru că noi, cetăţenii oneşti, l-am ales. Cum poate să fie „cel ales" şeful unui partid?! Cine l-a mai ales şi pe ăsta?!

- Nu l-a ales nimeni. A fost doar semnalat. Mie mi-a revenit misiunea de a-l descoperi. Doar eu deţin un dispozitiv care să-l semnaleze. E o cinste pentru mine.

- Cum, pentru că l-ai semnalat tu, trebuie să-l ia lumea în braţe? De ce e „cel ales"? întrebă Artur.

- Omul are caracteristici alese, deosebite, superioare, faţă de restul membrilor
partidului, şi proprietăţi paranormale. E un fel de mesia, un mântuitor al lumii, un vizionar, cel care are misiunea sacră să reformeze partidul din temelii şi să-l aducă la putere. E omul providenţial.
- Cum îl cheamă?
- Robert Caran.
- N-am auzit. O fi rămas în lumea paralelă a unei aşa numite realităţi. - Cum adică?! se miră Hosman.

- Adică Poliţia a semnat un protocol, prin care se menţionează că o parte din corpul birocraţilor, ofiţerilor, subofiţerilor şi trupelor de menţinere a ordinii trec în lumea paralelă construită de specialiştii Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor.
- Ce lume mai e şi asta?
- Lumea mirifică din interiorul afişelor, spuse Nopsov.

- Vrei să spui că tu ai rămas în lumea noastră şi o grămadă de ofiţeri, printre care se află şi Caran, au trecut într-o lume a afişelor?

- Nu. Eu am trecut în lumea afişelor şi ceilalţi au rămas în lumea arbitrar numită reală. Eu consider ca fiind „reală" lumea unde am

plecat noi.

- De ce consideri că este mai reală o lume virtuală, construită de nişte specialişti? întrebă Hosman.

- Consider lumea asta mai reală pentru că noi doi, cei ce stăm la masa asta, suntem
reali, palpabili. Pe lume, nimic nu este real, dar consider lumea unde ne aflăm mai reală din cauză că e o lume mai veridică.

- De ce ar fi lumea asta mai veridică decât alta?

- Pentru că e construită după şabloane şi reguli prestabilite, spuse Artur. Nu e creată de hazard, de jocul haotic al întâmplărilor. În plus, e o lume mai bună, mai dreaptă.

- Ia, stai! Până se dovedeşte că te-ai îmbătat sau ai luat-o razna, sunt obligat să te cred. Suntem amândoi în această lume a afişelor?

- Absolut.

- Adică eu nu mă găsesc într-o lume reală, ci, împreună cu tine, într-o lume artificială?! se miră Albert.

- Da.

- Nu ai fi singurul care încurcă planurile existenţiale. Încep să-i dau dreptate unui fost coleg de serviciu, care stătea atât de mult în faţa calculatorului, încât începuse să se identifice cu acesta şi lumea lui, încât inversa valorile. Obişnuia să spună că lumea înconjurătoare era un simplu spaţiu virtual în care putem să trăim sau nu atunci când ieşim de pe calculator, un spaţiu al timpului, un spaţiu mâncat de timp.

- Interesant şi poetic, spuse poliţistul. Spaţiul dintr-un calculator e chiar mai uşor de realizat.

- Dacă e cum spui şi cred că e aşa pentru că, în ultimul timp, m-am confruntat cu o serie de fenomene stranii, lumea asta nu mi se pare a fi o lume aşa bună.

- E opţional. Poţi crede ce vrei. Nu e nimic straniu.

- Cum nu? întrebă Hosman. E cât se poate de straniu să ţi se tripleze personalitatea, să vii acasă şi să găseşti altă nevastă în casa ta, în timp ce adevărata nevastă se găseşte, cu un alt „eu” al tău, în cu totul altă casă, într-o lume paralelă. Nici chiar colegul amintit nu cred că mai e pe aici.

- Tu o iei razna, spuse inspectorul. E incredibil ce spui. În orice lume s-ar găsi, stă
fiecare la el acasă, unde, dacă îl cauţi, îl găseşti. Nici despre multiplicări ale personalităţii n-am auzit, dar, cu tehnica asta, e posibil orice.

- E posibil şi faptul că există chelneriţe care ucid? se întrebă Albert. E posibil să te

aştepte moartea şi să nu găseşti nimic anormal în asta? Nu e posibil să existe aşa ceva în realitate.

- Ba e posibil. Depinde cum vezi tu realitatea. Noi, cei din lumea afişelor, credem că lucruri din astea pot avea loc oriunde.

- Ştii ce!? Dacă tu ridici anormalul la rang de normal şi nu poţi să te aperi, pot să atrag eu fata la toaletă şi s-o stâng de gât.

- Atât îţi trebuie, spuse Nopsov. Te împuşc pe loc. - Aşa se răsplătesc bunele intenţii?

- Asta nu e bună intenţie.. E crimă cu premeditare. Nu permit aşa ceva, nici să vreau. Chiar dacă n-aş iubi-o, codul deontologic al ofiţerului din forţele de menţinere a ordinii nu-mi permite să fiu de acord.

- E o crimă făcută într-o lume recentă, construită de curând, spuse Hosman. Nu există nici un cadru legal. Nu este interzis nimic, nici chiar crima. Pentru o cauză nobilă, mai greşeşte şi Poliţia.

- E adevărat ce spui, dar nu-ţi dau eu voie s-o ucizi, spuse Artur. - Foarte bine.

Se ridică, scoase cartea de credit luată de la şeful Ligii Celor Care Aşteaptă Ziua şi făcu semn chelneriţei să vină la ei.

- Nu aveţi nici un ban, spuse fata, scanând cartea. - Nu se poate, spuse Albert.

- Ba da.

- Iozanul invizibil mi-a spus că mai am o grămadă de bani. - Despre ce iozan invizibil vorbeşti? întrebă ofiţerul.

- Un iozan care vinde plăci turnante. Din capătul celălalt al oraşului, am venit în zbor cu astfel de plăci.

- Ai zburat cu plăci turnante?

- Da, cu plăci cumpărate de la iozan, pe baza acestei cărţi de credit. Din cauza grevelor, circulaţia mijloacelor de transport e deficitară, spuse Albert.

Povesti cum, plecând de pe terasa unde fuseseră invitaţi la masă de membrii unei ligi
care propovăduia aşteptarea luminii, întâlniseră un iozan invizibil, învelit într-o mantie
largă. Acesta vindea idei tehnice, iar una dintre acestea era placa turnantă zburătoare.
Cumpăraseră şi ei trei astfel de plăci şi zburaseră pe deasupra caselor sau blocurilor, peste
străzile pline de maşini sau coloane de manifestanţi, până la el acasă, pe strada Festa.

- Frumoasă poveste, dar va trebui să plătiţi consumaţia, spuse chelneriţa. - Plătesc eu, spuse comisarul.

Scoase un carnet şi un stilou, scrise ceva, rupse foaia, apoi o împături cu grijă.
Fără nici o vorbă, Hosman puse biletul într-un buzunar, salută şi părăsi incinta.

Capitolul X

Îi trebuiră câteva minute să-şi obişnuiască ochii cu întunericul de afară.

Luând-o la întâmplare pe străzi, începu să se gândească unde ar fi putut să se odihnească mai multe ore, înainte de a se duce la Poliţie, să-l caute pe subalternul comisarului Artur Nopsov.

„Locotenent Haralambie Maral, zis Harry, divizia 3, ajută-l pe purtătorul acestui mesaj", citi testul de deasupra unei semnături lungi, pretenţioase, cu multe floricele, trădând un spirit voluntar, orgolios, stăpân pe sine.

Puse biletul la loc, în buzunar şi se gândi că era prea obosit să pornească o acţiune coerentă. Din cauza ginului băut, avea dureri fulgurante de cap. La familia Tui, pe strada Colonială numărul 145, unde el trecea drept Indiocarimbie Tui, era periculos să meargă. După cum spusese Arama, cea care se autodenumea soţia sa, casa era supravegheată strict de agenţi A.P.A.

Strecurându-se prin grădinile vecinilor, încercă să se întoarcă la el acasă, pe strada Festa, la numărul 8, acolo unde fuseseră arestaţi cu toţii şi scăpase numai el. După mai multe peripeţii, în care fu cât pe-aci să fie sfâşiat de câini, printre arbori şi boschete, se strecură în curte. Ferestrele casei erau întunecate, dar foşnetele produse de mişcarea unor oameni îl convinse că fuseseră lăsate santinele ale aceleiaşi Asociaţii pentru Protecţia Afişelor.

Speriat de perspectiva de a se întoarce şi de a fi mâncat de câini, nu mai vedea decât o posibilitate, ieşirea prin faţă. Apucă un drug din fier şi se strecură pe lângă zid, ascuţinduşi simţurile. Când agentul lăsat la intrarea principală se întoarse, îl pocni în cap, cât putu de tare, să fie sigur că nu scoate vreun sunet, îi luă pistolul şi împinse poarta. Cum aceasta era blocată, sări peste ea şi se pierdu în întuneric.

Văzu, în depărtare, luminile blocului cu 600 de nivele şi se gândi la posibilitatea ca Robert Caran să fi ajuns acasă.

Se îndreptă într-acolo şi, când ajunse, avu surpriza să constate că membrii Asociaţiei Celor Ce Militează Pentru Închiderea Porţii nu plecaseră.

La lumina felinarelor fosforescente, peste măsură de furioşi, protestatari lăsaţi acolo de Albert şi de Karl, bătrâni, bărbaţi maturi, femei, copii, aşezaţi pe platforma de beton a scării din faţa intrării blocului, nu numai că nu plecaseră acasă, ci se înmulţiseră. Acum, erau peste o sută şi invadaseră şi aleea dintre poartă şi bloc, alee străjuită, de o parte şi de alta, de garduri din sârmă ghimpată, cum erau delimitate toate spaţiile private al blocului.

Agitând steaguri şi pancarte, făceau o gălăgie de nedescris, fluierau, huiduiau sau strigau, în continuare, aceleaşi sloganuri. Neavând loc la intrarea scării blocului, mulţi dintre cei prezenţi împânziseră aleile dintre construcţii sau se aşezaseră pe gazonul verde închis.

Vru să intre, dar nimeni nu catadicsea să se dea la o parte.

- Îmi permiteţi să trec? întrebă Albert, neutru.

- Ăsta e din ăia care nu închid poarta după ei, sări o fetiţă de vârstă preşcolară. - Ce te face să crezi acest lucru?
- Eşti urât. Nu te uiţi la tine cât eşti de urât?
Alte câteva fetiţe i se alăturară, strigând „urâtule, urâtule!”, chicotind sau râzând fără
fost.
Atacat atât de brutal de nişte fiinţe care ar fi trebuit să-ţi sugereze inocenţă, Hosman îşi spuse că, dacă mai întâlnea aşa ceva, era în stare să sfârşească prin a urî copiii.
- Părinţii voştri ştiu cum vorbiţi voi?
- Sigur. Cel de colo e tatăl meu, spuse o fetiţă. - Ce vrei, mă?! strigă bărbatul.
- Eu vreau să intru în bloc şi m-am trezit că sunt luat peste picior de nişte pişticoate. - Aşa, mă?! Îmi faci fata pişticoată?
- Ţie ţi-ar conveni să te facă urât un sfert de om, de nici un metru înălţime?! se enervă Albert.
- Bă, tu să nu-mi faci mie fata „sfert de om”, că te bag în mă-ta! - Pardon?! De la voi învaţă copii să vorbească urât.
- Tu şi intelectualii voştri vorbiţi urât. Miroşi de la o poştă a intelectual. Mama voastră! Credeţi că, dacă aţi făcut o facultate, le ştiţi pe toate? Nu ştiţi nimic, bă!
- Domne, pufni Hosman în râs, dacă ai un colţ împotriva intelectualilor, ţine-ţi frustrările în frâu!
- Îmi ţin pe dracu’. Cară-te de-aci!
- Eu intenţionez să intru în bloc, nu să plec. Sunt cetăţean al Pământului şi am dreptul constituţional de a intra oriunde şi de a ieşi de oriunde doresc.
- Ia, nu mă lua pe mine cu astea, că am mai citit şi noi la viaţa noastră! se umflă bărbatul în piept.
- Dacă ai mai citit şi tu câte ceva ai putea avea un minim de logică. După cum mi-a explicat preşedintele asociaţiei voastre de locatari, voi luptaţi împotriva celor care nu vor să închidă poarta asta metalică. Vreţi ca poarta să stea închisă şi o ţineţi deschisă. În plus, nu numai că v-aţi aşezat în spaţiul porţii, dar aţi blocat orice posibilitate de a intra în bloc.

Dacă se formează şi o asociaţie a celor ce militează pentru deblocarea căilor de acces?
Cum folosiţi voi pancarte cu „Închideţi poarta!”, „Închideţi poarta de la intrarea
blocului!”, „Închide, bă, poarta!” sau „Boule, n-ai poartă acasă?!”, mergând până la
trivialităţi şi înjurături ireproductibile, pot veni alţii să vă înjure că le baraţi calea.
- Pot veni. Atât le trebuie. S-au învăţat să se fâţâie toată ziua pe poartă. Hai, fă paşi!

- Trecând peste modul de exprimare, e elementar să te întreb cu ce drept îmi interzici tu să intru în bloc? întrebă Albert.

- Suntem înregistraţi ca asociaţie non-profit. Nu cerem nici un ban. Nu cerem decât puţin respect.

- De la cine?

- De la cei care lasă poarta deschisă. Nu vor decât să ne enerveze, spuse omul şi înjură. - Şi vreţi să-i enervaţi şi voi pe ei?!

- Sigur. Până la urmă, trebuie să se dea o lege de pedepsire a celor care nu închid poarta. Vom protesta până când ni se va face dreptate.

- Aşa, se poate da o lege şi împotriva celor care îşi pun gheaţă în băutură, spuse Hosman.

- Are dreptate fata mea; eşti urât.

- Cu ce drept mă faci tu pe mine urât?!

- Cu dreptul celui mai puternic. Nu vezi câţi suntem?

- Ba da, spuse Albert, dar întrebarea e alta: cine v-a strâns aici? Preşedintele asociaţiei de locatari unde-i?

- Tată, urâtul ăsta ne stresează psihic! strigă fetiţa. - Lasă, fata mea, că îi arăt eu lui, spuse bărbatul. - Arăţi pe dracu'! spuse Hosman.

Scoase pistolul luat de la santinela A.P.A., ochi şi îi trase un glonte în laba piciorului.

Descumpănit, în liniştea lăsată brusc, omul se uita şi nu putea realiza ce i se întâmplase. Când simţi durerea, scoase un ţipăt sfâşietor şi o luă la fugă pe una dintre aleile dintre construcţii. Trăgând piciorul după el, din când în când, se uita înapoi, speriat, către dâra de sânge lăsată în urmă sau la vecinii de scară. În privirile lui se putea citi că le cerşea ajutorul.

La un al doilea foc de armă, tras în sus, mulţimea începu să se împrăştie, călcându-se în picioare şi înjurându-se. Unii aruncaseră pancartele, alţii le foloseau ca armă împotriva celor care îi împingeau.

După o scurtă bătaie generală, terenul rămase pustiu; unii se

trăseseră mai departe,
protejaţi de întuneric şi de vegetaţia ofilită, iar alţii, cei mai mulţi, se ascunseseră în casă, uitându-se pe fereastră, pândind din spatele perdelei.

Deşi nu se ştie prin ce minune tehnică liftul mergea, lui Albert îi fu frică să îl ia şi urcă cele patru etaje pe scări. Atent să nu fie atacat, ţinea pistolul pregătit.

Când ajunse, avu surpriza să nu găsească pe nimeni acasă. La început, bătu mai discret la uşă, apoi, din ce în ce mai nervos, începu să bată cu pumnii. Văzând asta şi gândinduse cu disperare că nu avea unde să se odihnească, încercă să spargă uşa. O împinse cu umărul, o lovi cu piciorul, dar aceasta era uşă metalică, foarte solidă.

Descurajat, coborî la parter, ieşi, puse pistolul în buzunar, închise cu grijă uşa blocului, traversă în grabă aleea şi se uită să nu fie pândit de vreun protestatar. Apucând cu amândouă mâinile poarta metalică, o scoase din ţâţâni şi o zvârli cât colo.

Răsuflând uşurat şi râzând singur, fără nici un rost, se pierdu în întunericul străzii, neştiind nici el în ce parte s-o ia.

Intră în holul unui hotel, cu gândul să întrebe unde este sediul Diviziei 3 a forţelor de menţinere a ordinii şi avu inspiraţia să scoată cartea de credit şi să întrebe dacă e valabilă.

- E bună, spuse bărbatul de la recepţie, trecând-o prin faţa unui scaner. Aveţi o grămadă de bani.

- Serios?! se miră Hosman. Aşa ştiam şi eu. - Doriţi ceva?

- Da. Vreau o cameră, trei sandvişuri şi o sticlă cu vin. - Cu ce să fie sandvişurile?

- Cu orice. Las la latitudinea bucătarului vostru acest lucru. - Vinul?

- Orice fel, dar ceva scump. Dacă spui că am mulţi bani, opreşte o sumă mai mare.

- Am oprit bani în concordantă cu preţurile mijlocii, spuse recepţionerul, înapoind cartea de credit, împreună cu o cheie. Aveţi camera 16, la etajul 1, cum urcaţi pe scară, pe culoarul din stânga.

Albert mulţumi, urcă în cameră, înfulecă sandvişurile aduse de o chelneriţă, bău vinul din sticlă, blocă încuietoarea de la uşă şi se culcă. Mereu în alertă, se urcă îmbrăcat şi încălţat în pat, trase plapuma peste el, îşi băgă capul sub pernă şi se cufundă într-un somn adânc, convins că, de frică să nu dea buzna în cameră tot felul de militari înarmaţi, de la tot felul de agenţii sau asociaţii, nu

va putea adormi. După câteva ore, se trezi, stătu câteva clipe, să se dezmeticească şi să-şi dea seama unde se află.

Se spălă pe faţă, stinse lumina, coborî, întrebă unde se găsea sediul Diviziei 3, lăsă cheia şi ieşi.

Recepţionerul îi spuse că, de la intrarea hotelului, trebuia să meargă o sută de metri spre dreapta, pe aceeaşi parte, până la staţie, să ia bilet de la orice automat, cu cartea de credit, să se urce în orice autobuz şi să se dea jos la a treia oprire, dar nu-l prevenise că va avea de a face cu un nebun care să nu-l lase să urce.

- Eu fac ordine aici, îi spuse omul, apucându-l de mânecă.

- E treaba ta, îi spuse Albert. Eu mă grăbesc.

- N-ar trebui să te grăbeşti. Ar fi bine să stai cuminte până te programez să urci într-un autobuz.

- E fără sens ce spui. Nu e înghesuială, autobuzele trec aproape goale. Am bilet, mă urc şi la a treia cobor.

- Nu merge aşa, spuse omul. Dumneata eşti străin în oraş. Nu ştii.

- Ce să ştiu?! Ăsta e dialog fără sens. În primul rând că nu sunt străin de oraş, iar în al doilea rând, dacă aş fi venit din altă parte, ar trebui să te porţi frumos cu mine. Ai auzit de ospitalitate?

- Sigur. Eu încerc să fiu ospitalier în staţia mea, să te programez în ce autobuz să te sui, iar tu mă ţii de vorbă.

- Eu te ţin de vorbă?! se enervă Albert. Poate te pocnesc.

- Am intuit bine când m-am gândit să nu te las să urci în autobuz. Eşti violent şi ofensezi o autoritate.

- Ce autoritate ofensez?

- Pe mine. Crezi că stau de nebun să fac ordine în staţie?

- Da.

- Ei, bine, află că nu stau degeaba aici. E staţia mea şi aici eu comand. - Cum adică e staţia ta? întrebă Hosman.

- Am cumpărat-o. Când au fost scoase staţiile la vânzare, am licitat şi am dat banii pe ea.

- S-au privatizat şi staţiile de autobuz?

- Sigur, spuse proprietarul staţiei.

- Dacă îi fac semn şoferului să mă ia dintre staţii? - Nu opreşte.

- Dacă e staţia ta, îţi plătesc o taxă şi mă urc în autobuz. Presupun că nu ai cumpărat staţia de amorul artei, spuse Albert.

- Plăteşti şi o taxă, dar aştepţi şi până te programez în ce autobuz te urci. Sunt nişte reguli. Ca om de menţinere a ordinii pe suprafaţa asta de beton am şi eu o responsabilitate. Nu pot lăsa pe fiecine să se suie oricum în autobuz.

- Cum adică „oricum”? Ce condiţii trebuie să îndeplinesc?

- Nu trebuie să îndeplineşti nici o condiţie. Trebuie să aştepţi să te

programez.

- Spuneai ceva de o taxă, spuse Hosman căutând prin buzunare.

- Îţi iau eu şi taxa, dar întâi trebuie să mă uit pe diagramă şi să stabilesc autobuzul în care să te sui.

- Bă, tu încerci să-ţi baţi joc de mine. Abia am scăpat de dobitocii care protestează împotriva celor care nu închid poarta lor, iar acum, hop şi tu!

- Înţeleg că eşti un tip antisocial, care nu vrea să se supună regulilor. Am intuit bine atunci când nu te-am lăsat să urci în autobuz aşa cum vrei tu.

- Ai intuit pe dracu'! N-ai intuit nimic.

Albert îşi trase braţul de care îl apucase nebunul şi se îndreptă către autobuzul care

tocmai se oprise în staţie. Cu un cap mai înalt şi cu mult mai multe kilograme de muşchi pe el, proprietarul staţiei îl apucă de gulerul hainei şi în trase înapoi.

Enervat, scose pistolul, vrând să-i tragă un glonte în braţ şi să scape din strânsoare, dar responsabilul cu ordinea de întoarse şi fu lovit în plin.

- Ce lume, îşi spuse Hosman, urcând în autobuz.

Pe fereastră, văzu că în staţia slab luminată nu mai era decât dobitocul care nu-l lăsa să plece, căzut pe trotuar, şi se mai linişti.

Puse pistolul la loc, în buzunar, se aşeză pe un scaun şi, cât timp făcu exerciţii de respiraţie, să-şi potolească bătăile accelerate ale inimii, ajunse la destinaţie.

Chiar dacă era întuneric, nu-i fu greu să găsească clădirea Poliţiei; avea o firmă luminoasă cât toate zilele.

La intrare, fu luat în primire de o tânără în uniformă de gardian: - Dumneavoastră?

- Îl caut pe locotenentul Haralambie Maral, zis Harry.

- Aici este. Vă aşteaptă. Vă rog să aşteptaţi un minut!

Albert se gândi că, dacă era aşteptat, vorbise Nopsov la telefon, dar îl contraria un

lucru, faptul că el putea să vină oricând, peste zece, peste o sută de ore. Putea să nici nu mai vină. Ce făceau? Îl aşteptau, aşa, ca proştii?!

Poliţista se întoarse, îl conduse până în faţa unei uşi duble, din lemn, foarte înaltă, îi deschise şi îl introduse într-un hol imens, puternic luminat.

Intrară într-un birou, femeia închise uşa după ei, rămânând înăuntru, iar locotenentul se ridică şi veni către Hosman. Zâmbi, îl apucă de mână şi i-o scutură cu putere.

- Vă felicit pentru spiritul civic de care daţi dovadă! spuse. - Ce spirit civic?!

- Faptul că v-aţi dat seama de greşeala făcută şi aţi venit aici, direct, fără să vă mai căutăm noi, vă onorează.
- Aveaţi de gând să mă căutaţi?
- Evident. Asta e datoria noastră.
- Sunteţi locotenentul Haralambie Maral, cum scrie pe uşă? - Sigur.

Albert îi întinse bileţelul primit de la comisar, iar locotenentul îl citi cu multă atenţie şi i-l înapoie.

- Vă ajut cu cea mai mare plăcere, dar întâi trebuie să vă întocmesc un act de arestare. Bineînţeles că voi specifica faptul că v-aţi predat imediat. Asta atârnă greu în ochii procurorului care preia cazul.
- Ce caz?! Nu sunteţi subalternul comisarului Artur Nopsov?
- Nu sunt subalternul nimănui. Când apare o infracţiune, procedez la arestare. - Ce arestare? întrebă Hosman.
- A dumneavoastră?
- De ce vreţi să mă arestaţi?
- Pentru crimă, spuse Harry. Cu puţin timp în urmă aţi ucis un proprietar de staţie de autobuz .
- De unde ştiţi?
- Avem înregistrarea filmată a incidentului. Toate staţiile de autobuz au camere de filmat.
- Chiar dacă l-am omorât pe nebunul care spunea că menţine ordinea în staţie, nu-mi pare rău, spuse Albert. N-am venit să mă predau, ci să vă ajut.
- Nu văd cu ce ne poţi ajuta, spuse locotenentul.
- În lumina ultimelor evenimente, nu vrei să vezi. Şeful vostru m-a trimis aici şi, drept mulţumire, sunt acuzat de crimă.

Hosman le relată, cu lux de amănunte, discuţia pe care o avusese cu agentul Artur Nopsov în barul de la subsolul unei tipografii, iar locotenentul şi agenta pufniră în râs.

- Ai căzut în capcana unui nebun, spuse Harry. Aşa zisul comisar nu e deloc comisar, ci unul fugit din cine ştie ce spital de psihiatrie. Nu l-am arestat pentru că nu a provocat

nici un incident major. Pe unde merge, spune povestea cu celulele sexuale masculine,
care, chiar dacă sunt scoase din mediul lor natural, pot trece prin ţesuturi foarte dure.
- De unde ştii toate astea? Spunea că e un secret ştiut doar de medicul vostru legist.

- Nu e nici un secret. A povestit lucrurile astea despre psihotactism sau chemotactism oricui a stat să asculte. Povestea lui despre atracţii sexuale, despre feromoni volatilizaţi în aer, compatibilităţi psihice inexplicabile sau alte minuni ne e cunoscută, dar nu putem să arestăm pe cineva pentru că spune minciuni.

- În schimb, pe tine trebuie să te arestăm, spuse agenta. Proprietarul staţiei de autobuz a decedat în drum spre spital, ia situaţia îţi e agravată şi de faptul că ai mai avut o tentativă de crimă. Ai împuşcat în picior un bărbat care demonstra paşnic pentru dreptul lui de a vedea poarta de la bloc închisă.

- Nu demonstra deloc paşnic. Împreună cu alţi nebuni din Asociaţia Celor Ce Militează Pentru Închiderea Porţii, bara, ostentativ, aleea de la intrarea în bloc. Erau ameninţători, ca şi tâmpitul care m-a apucat de guler şi m-a tras înapoi, să nu mă pot sui în autobuz. Am fost în legitimă apărare.

- Apărare, neapărare, suntem nevoiţi să te reţinem şi să demarăm cercetările în privinţa
ta.

- Mă arestaţi?! se miră Hosman.

- Sigur. Vei fi condus în arest.

Poliţista care îl însoţise până acolo, îi vârâse ţeava unei arme între coaste şi, punându-l
cu braţele ridicate şi palmele pe perete, începuse să-l pipăie şi să-i caute prin buzunare.

După ce îi confiscă pistolul, se trase câţiva paşi înapoi şi îl înmână locotenentului.

Fără nici o vorbă, îl scoase din încăpere, în holul imens de afară şi îl salută pe Maral.

Deschise una dintre cele două uşi duble, din lemn masiv, şi, sub ameninţarea
revolverului, îl împinse pe Albert în spaţiul dintre acestea. Stinse lumina pe hol şi se vârî şi ea în spaţiul îngust, încuind cu cheia pe dinăuntru.

- Ne sufocăm aici, spuse bărbatul. Ce idee pe ăia care au

construit un sediu de poliţie cu două rânduri de uşi duble în acelaşi perete.

- Sediul ăsta a fost confiscat de la un bogătaş certat cu legea. Aşa se construiau casele pe timpuri, probabil pentru a nu intra frigul, spuse agenta. Nu stăm mult.

- E întuneric.

- La ce ne trebuie lumina? întrebă agenta.

- Dacă vine cineva de afară?

- Nu intră nimeni. Am închis cu cheia şi spre holul de la intrare, şi spre holul dinspre biroul şefului.

- Trebuia să mă duci la arest, nu să ne băgăm în spaţiul dintre uşi, spuse Hosman. - Preferi la arest?

- Nu.

- Atunci, lasă prostiile şi caută să te concentrezi1 se răsti femeia.
- Să mă concentrez?! Eu sunt acuzat de crimă, iar tu spui să mă concentrez? - Te fac scăpat.

- Aşa mai merge şi nu mai trage de mine că pot să mă dezbrac şi singur, spuse Albert. Şi lasă jos arma aia, că se poate descărca din greşeală.
- Ar fi bine să vorbim mai puţin.
- Trebuie să ne dezbrăcăm de tot?
- E cald, spuse poliţista.
- Nu aveai nici un birou disponibil?

- Nu. Suntem în afara programului şi toate birourile sunt închise. În afară de mine şi de Maral, în sediu nu se mai găsesc decât gardienii arestului.
- Dacă ne surprinde vreunul? o întrebă.
- N-au voie să părăsească postul de pază.

În biroul lui, locotenentul deschisese unul dintre zecile de difuzoare existente şi, aşezându-se mai comod în fotoliu, pusese picioarele pe birou şi asculta icniturile, gâfâiturile, respiraţia sacadată şi frânturile de frază pe care şi le aruncau, din când în când, cei doi îndrăgostiţi.

- Acum ce facem? întrebă Albert într-un târziu. De dezbrăcat a fost uşor, dar să te îmbraci între două uşi, într-un spaţiu aşa mic, mi se pare imposibil.
- Nu ne îmbrăcăm încă, spuse femeia.
- N-o să ne culcăm aici.
- Mai stăm.

La auzul unor noi serii de oftaturi şi cuvinte de dragoste, locotenentul îşi aprinse o ţigară din plante medicinale şi începu să pufăie, relaxat, zâmbind cine ştie cărui gând ascuns.

Într-un târziu, agenta descuie uşa exterioară, deconectă microfoanele şi se uită în stânga şi în dreapta, să nu apară vreun gardian. Adună hainele şi îl împinse pe Albert în camera de gardă, trăgând perdeaua şi

blocând uşa.
- Ne îmbrăcăm aici, spuse agenta.
- Era mai bine în camera asta, spuse Albert, în timp ce îşi încheia nasturii de la cămaşă. - Nu m-am gândit.
- Trebuia să te gândeşti. Aveam şi pat.

- Nu ştiu ce mi-a venit, se scuză femeia. Instinctele mele au luat-o razna.

- Ce instincte? A trebuit să depunem o muncă deosebită să ne dezbrăcăm în spaţiul dintre uşi. Sunt leoarcă de transpiraţie, iar ţie ţi se vede pe faţă că eşti marcată de efort. Camera asta era un loc infinit mai bun.

- Aşa-i. Puteam să mai aşteptăm. Nu ştiu ce mi-a venit.

- Dacă mai aveai puţină răbdare, puteam merge la hotel, spuse Hosman. E unul, aici, în apropiere, la numai trei staţii de autobuz.

Agenta îşi trase fusta, îşi puse cizmele şi se ridică în picioare, să controleze dacă are toţi nasturii închişi, apoi îşi aranjă părul, îşi închise cureaua şi puse revolverul în toc.

- Nu-mi pot permite, spuse poliţista. Sunt în exerciţiul funcţiunii.

- Poţi aştepta până la sfârşitul programului. Nici acum nu e târziu.

- Indiferent ce facem de acum înainte, nu mergem la nici un hotel. Coborâm la subsol. Vei avea o surpriză.

- Vrei să mă atragi într-o capcană? întrebă Albert.

- Nu.

- Atunci ce căutăm la subsol. N-ar fi mai bine să părăsesc clădirea?

- Când ţi-am spus că îţi dau drumul, nu a fost o promisiune făcută sub influenţa instinctului exacerbat. Vei pleca, dar întâi vreau să îndeplinesc un ordin, în ceea ce te priveşte, explică agenta.

- Ce ordin?!

- Vreau să-ţi arăt doi prizonieri interesanţi. Cred că deja au fost puşi în două cuşti metalice.

- Aveţi cuşti metalice?! se miră bărbatul.

- Sigur. Orice sediu de poliţie are aşa ceva.

- Aşa ştiam şi eu, dar Artur Nopsov susţinea că, la secţiile de poliţie din oraşul ăsta, nu există cuşti metalice.

- E încă o dovadă că nebunul vorbeşte prostii. Până acum, chiar dacă a călcat vreodată în clădirea vreunei poliţii din oraş, în arest nu ştiu să fi fost. A stat mai mult prin spitale. Dar, mai bine să mergem! spuse femeia.

- Spuneai ceva de o surpriză...
- Dacă a venit vorba, nu mai e nici o surpriză. Unul dintre cei arestaţi e Artur. - L-aţi arestat? întrebă Hosman.
- Sigur.

- De ce? Aţi spus că nu arestaţi pe nimeni pentru minciună.
- Arestăm pe cine vrem, se supără poliţista. Am arestat şi fata de la bar. - Chelneriţa ucigaşe?
- Chelneriţa, dar nu ucigaşe. I-am urmărit şi i-am arestat la ea acasă.

- Dacă fata nu e ucigaşe în serie, cum povesteşte cel ce se dă drept comisar, de ce aţi arestat-o? întrebă Albert.
- Am primit ordin s-o arestăm şi s-o testăm. - Ce ordin mai e şi ăsta?

- Trebuie s-o testăm dacă e aptă să meargă să lucreze în interiorul planetoidului, spuse femeia.
- Cum vreţi s-o testaţi?
- Prin intermediul tău.
- Cum adică?!
- Adică te dăm pe mâna ei.
- Între uşi? râse bărbatul.
- Nu e nici o glumă.

- Nu văd sensul. Vreţi să mă daţi pe mâna chelneriţei pentru a o testa pe ea. Ce fel de test mai e şi ăsta?!

- Acum, după ce s-a culcat cu Artur, e atrasă de tine, spuse poliţista. Am făcut toate măsurătorile spectrale şi subsonice posibile. Priveşte!

Scoase un aparat, apăsă câteva butoane, într-o ordine ştiută doar de ea, şi îi arătă pe ecran.
- Bun, şi?! întrebă Hosman.
- Şi am tras concluzia că, atunci când o vei vedea, vei fi şi tu atras de ea. - Nu am nici un chef. Prefer să aprofundez relaţia cu tine.

- Şi eu prefer lucrul ăsta, dar datoria e înainte de toate, spuse femeia. Vei vedea că, dacă ne apropiem, atracţia exercitată de fată va creşte. Nu mai ai nevoie de mine. Vei putea merge cu ea la hotel.

Împinse o uşă metalică, masivă, apăsă un comutator şi îl invită să coboare o scară spiralată. Ajunşi jos, traversară culoarul dintre cuştile metalice, răspunseră la salutul gardienilor şi trecură mai departe, spre fundul hrubei.

Poliţista scosese un baston din lemn şi lovea arestaţii peste degete. Treziţi din somn, aceştia se prinseseră cu mâinile de barele metalice şi strigau, scoteau sunete inumane sau proferau fraze porcoase.

- Uite, îi arătă agenta pe ecranul aparatului, fata e tot mai atrasă de tine. Aici se vede, grafic, şi interesul tău crescând faţă de ea.
- Prostii. Nu simt nici o atracţie. Mi-e de-ajuns. - Aşa spun toţi.
- Care toţi?! se miră Albert.
- Toţi cei folosiţi de noi la depistarea femelelor care sunt apte să meargă la produs.
- N-am mai auzit aşa ceva. Poliţia, în loc să combată prostituţia, formează prostituate? - Despre ce prostituate vorbeşti? întrebă femeia.
- Mai înainte, ai spus că vreţi să o testaţi, să vedeţi dacă e aptă să lucreze, undeva, în
subsolul planetoidului, şi, pentru asta, vă folosiţi de mine. Acum, îmi spui franc în faţă că o trimiteţi să producă. Ce să producă?

- Ah, ai luat expresia în mod strict literal. Ai înţeles că sunt nişte târfe care merg în interiorul planetoidului, organizat ca un imens bordel.
- Nu era logic să înţeleg acest lucru? întrebă Hosman. - Fiecare cu logica lui.
- Dacă nu produc bani, ce produc aceste femei?
- Transpiraţie, ce altceva?! răspunse agenta printr-o întrebare.

- Credeam că vreţi s-o împerecheaţi cu mine, cu Artur sau cu cine ştie cine, să vedeţi dacă prinde meseria. Credeam că vreţi s-o trimiteţi să se culce cu mai mulţi clienţi şi să aducă bani poliţiei.

- Ai înţeles greşit. Fata merge acolo unde merg toate femeile care pleacă. Acest fel de femei şi numai acestea, atunci când dispar de aici, de pe suprafaţa planetoidului, ajung într-un spaţiu subpământean. Vrem să vedem dacă şi chelneriţa are simptoamele specifice unei femei apte să transpire pentru societate, pentru noi toţi. Noi, forţele de menţinere a liniştii şi ordinii suntem cei care se ocupă cu testarea şi livrarea femeilor apte să meargă la produs în minele subpământene.

- De când am revenit pe Pământ, cred că am mai auzit undeva despre tâmpenia asta cu femeile trimise să muncească în minele Pământului. spuse bărbatul. E o cruzime.
- Ce e o cruzime?
- Să trimiţi femeile în mină. Femeile şi bărbaţii nu sunt la fel. Sunt două sexe
discriminate pozitiv. Nu pui o femeie să dea cu târnăcopul şi un bărbat să croşeteze. De ce nu trimiteţi bărbaţii în mină?

- S-a constatat că transpiraţia nici unui bărbat nu poate fi folosită ca sursă de energie, explică poliţista. Au fost supuşi la cele mai diverse teste, încă înainte de venirea nopţii; nu sunt buni de nimic. Nici măcar unul nu transpiră cum trebuie.

- Lasă dracului transpiraţia! spuse Albert. La baza progresului economic al unei societăţi stă munca, nu sudoarea.

- Eşti naiv. La baza tuturor lucrurilor stă sudoarea. Sudoarea acestor femei de excepţie. Fără ele, în condiţiile în care nu ne mai luminează soarele, putem muri. În antichitate era valabil sloganul „Cine nu munceşte, nu face dragoste”. Acum, lucrurile s-au schimbat; „cine nu face dragoste, nu transpiră”. E o melodie foarte cunoscută.

Începu să fredoneze melodia, lucru care îl scoase din sărite pe Albert.

- Şi noi doi am făcut dragoste, între uşile alea, apoi am transpirat abundent. Ce folos?

- Nu e vorba de orice fel de dragoste şi de orice fel de transpiraţie, spuse agenta. Nu e vorba de orice fel de femeie. Eu, de exemplu, pot să fac dragoste şi să transpir până leşin; nu sunt aptă să reprezint societatea în subsolul Pământului. Nu pot merge în minele din interiorul planetoidului oricât de mult aş asuda. Mi-ar place să am calitatea de fi testată şi recrutată în scopul ăsta. Deocamdată, nu am decât misiunea de a descoperi alte femei şi de a le livra Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor, cu care avem contract de colaborare. Ei le trimit în mină, să muncească şi să producă transpiraţie.

- Ştiam că femeilor le plac bărbaţii muncitori, nu invers.

- Orice poate fi aproape de adevăr fără să-l atingă, chiar şi faptul că femeilor le place ca unii bărbaţi să muncească pentru ele, ca să se împerecheze, totuşi, cu leneşii. Bărbaţii muncitori sunt nişte proşti. Filfizonii şi leneşii sunt odihniţi. Bărbaţi potenţi, transpiraţi şi cu multe kilograme de muşchi sunt un clişeu cinematografic perimat.

- Am deviat de la subiect, spuse Hosman.

- Chiar. M-ai întrebat unde merg femeile, atunci când merg. Ne-

am apucat să discutăm despre un lucru, iar discuţia a luat-o la vale.
- Mie, chestia asta cu transpiraţia ca sursă de energie mi se pare ceva science fiction.
- Ăsta e adevărul, spuse poliţista. Acolo, în minele subpământene, femeile produc
sudoare. De-asta am spus că la baza societăţii noastre stă sudoarea. Numai sudoarea lor şi numai în anumite condiţii. Aici, la suprafaţă, transpiraţia acestor femei de excepţie nu ar fi decât o secreţie urât mirositoare, ca oricare alta. În interior, sudoarea anumitor femei e aur curat. În condiţii optime, dezvoltă mii de gigacalorii.
- E o mutaţie. E vreo inginerie genetică.
- Nu cred. Afacerea ţine foarte mult de mediul subpământean. E vorba de influenţa condiţiilor de mediu asupra femeilor cu predispoziţie de secreţie sudoripară.
- Când îşi pun ele în cap, femeile pot secreta orice, spuse bărbatul.

- Nu e glumă. Ziarele scriu că mediul propice din Pământ le face să aibă procese
fiziologice deosebite de cele avute la suprafaţă, dar parcă poţi şti. Nu s-a întors nimeni din minele planetoidului.

- Continui să cred că mă iei în râs. Robert Caran, preşedintele nostru, spunea că iniţiatele lui sunt femei golite de conţinut. De transpiraţie, probabil.

- Deloc, spuse femeia. Te luam în râs dacă îţi spuneam că societatea civilă ne critică
peste tot că deţinem închisori secrete, că ţinem prizonierii nemâncaţi până mor, că îi
privăm nu numai de libertate, dar şi de dreptul la o judecată justă, că îi punem să
mănânce seminţe ca să ne batem joc de ei, că îi batem crunt dacă scuipă pe jos şi alte
năzbâtii.

- Şi, faceţi asta?

- Bineînţeles că nu, minţi agenta.

- Ce poziţie ciudată are domnul Nopsov! exclamă Albert. Parcă e mort. - E mort de-a binelea, spuse chelneriţa, când îi văzu.

Agenta se apropie de celulele din bare de fier şi strigă gărzile. De cine ştie unde, apărură doi bărbaţi în uniformă, înarmaţi până în dinţi.

- Deschide! spuse unuia dintre gardieni.

- Unde?

- La cuşca mortului.

Gardianul le deschise, iar femeia se aplecă asupra cadavrului, îl întoarse cu faţa în sus, îi desfăcu haina şi îi rupse cămaşa.

- E desfigurat, spuse Albert.

- Nu avea cum să se degradeze aşa repede, spuse chelneriţa. Nu sunt nici două ore de când a murit în chinuri groaznice, sub privirile mele.

- Ce pete roşii are pe corp şi, mai ales, pe cap?! se miră agenta.

Exact cum a descris el urmele ieşirii celulelor reproducătoare masculine prin craniu şi pielea capului. Nu credeam să se întâmple

acest lucru.
- Ziceai că minte.

- Credeam că minte, spuse poliţista. Dacă se dădea drept agent al forţelor noastre, putea minţi orice.
- Poate era ofiţer sub acoperire.

- Ai venit cu bilet de la el, dar Haralambie Maral nu-l cunoaşte. Să fie superiorul locotenentului, era doar un vis al lui.

- Bine că v-aţi pus mănuşile alea din piele, spuse unul dintre gardieni. Poate fi vreo boală contagioasă.
- Nu cred, spuse agenta. Uite, petele încep să dispară!
- Să chem medicul legist? întrebă cel de-al doilea gardian.
- N-ar fi rău, dar nu cred că va găsi ceva suspect. Când l-am adus, părea în formă.
Acum, şi aşa nu se mai poate face ceva în ceea ce îl priveşte. Cred că am greşit.
- A greşi este omenesc, a repara greşeala este supraomenesc, spuse Albert.
- Nu vreau să repar nici o greşeală, spuse poliţista. Să uităm totul!
- Ca să poţi uita un lucru, trebuie să vorbeşti mult despre el, spuse Hosman.
- Sunt sătulă de conversaţii. Dacă trebuie să uit în gălăgie sau să-mi amintesc în tăcere, e acelaşi lucru.
Îi şopti ceva unuia dintre cei doi gardieni, iar acesta deschise uşa cuştii în care se găsea chelneriţa, fluturând revolverul şi făcându-i semn lui Albert să intre.
- Nu aşa ne-a fost vorba, se întoarse acesta către agentă. Spuneai că mă faci scăpat. - S-au schimbat datele problemei, se auzi vocea agentei.
Înainte de a se stinge luminile, Hosman apucă să vadă cum chelneriţa împingea uşa grea, din bare metalice, lovind gardianul peste faţă, şi se gândi că e mai bine să se facă una cu pământul.
Urmă un scurt schimb de focuri, apoi, în întuneric, se aşternu o linişte de mormânt. După câteva minute, se simţi tras de haină.
- Hei, e cazul să părăsim teatrul de operaţiuni! - Cine eşti tu? întrebă Albert.
- Fata de la bar.
- Fata de la bar? Am uitat şi să te întreb cum te cheamă. Ce vrei? - Să mergem! spuse chelneriţa.
- E întuneric.
- Ţine-te de mâna mea!
După un timp, ajunseră la scara spiralată de la ieşire, o urcară, mai mult pe brânci, şi împinseră uşa.

Holul de la intrare era la fel de întunecat ca şi subsolul arestului. Fata îl lăsase de mână şi intrase în camera de gardă, întorcându-se cu două lanterne.

- Ăsta cine mai e?! se sperie Albert.
- Nu mă mai recunoşti? Sunt Artur Nopsov. - Nu eşti mort?!
- Absolut deloc. A fost o înscenare. Eu l-am lovit pe gardianul de lângă mine cu un drug de fier, iar chelneriţa a împuşcat-o pe femeie şi pe alţi doi gardieni. Restul a fost floare la ureche.
- Cum i-aţi nimerit?
- Vedem pe întuneric, spuse chelneriţa.
- Ce facem?
- Aşteptăm să vină echipa medicală.
- Pentru ce?
- St! Stinge lanterna şi ascundeţi-vă după fotolii! spuse fata. Au sosit.
Pândiră momentul când cinci indivizi înarmaţi, cu truse medicale, truse de reactivi chimici şi brancarde în mâini, intrară în arestul poliţiei şi se repeziră să blocheze uşa.
- Acum, putem pleca liniştiţi, spuse fata. Un timp, nu ne mai urmăreşte nimeni. Avem şi maşină la scară.
Înainte de a fi lovit în cap de Nopsov, cu mânerul unui pistol automat, şoferul asistenţei medicale nu mai apucă să spună nici un cuvânt. Îl aruncară în spatele unui gard viu, cu flori luminoase, puseră în maşină armamentul şi echipamentul electronic confiscate de la gardieni şi se urcară, Artur la volan, fata pe scaunul din dreapta şi Albert pe bancheta din spatele acestora.
- Unde mergem? îi întrebă.
- Părăsim oraşul. Cea mai bună ascunzătoare sunt hrubele minelor din subsolul planetoidului, spuse Artur.
- Ce căutăm acolo?
- Cu puţin noroc, prin labirintul de coridoare, ajungem dincolo, în oraş, în Esper. Subsolul face legătura dintre lumi.
- Suntem în Esper, spuse Albert.
- Deloc. Suntem în noaptea oraşului ilustrat. Nu vezi ce întuneric este?
- Ba da. În afară de fosforescenţa afişelor şi farurile autobuzelor,

tramvaielor sau
maşinilor mici, cum este asta, furată de noi, nimic nu luminează. E un întuneric total. Nu poate fi o pană de curent.

- Noaptea oraşului ilustrat nu este un loc prea sigur, spuse Nopsov. Cu puţin noroc, ajungem în oraşul nostru.
- Să înţeleg că povestea aia cu lumea paralelă construită de specialiştii Asociaţiei
pentru Protecţia Afişelor pentru corpul birocraţilor, ofiţerilor, subofiţerilor şi trupelor de menţinere a ordinii este adevărată?
- Aia nu e poveste; e adevărul. Nu ne găsim în lumea mirifică din interiorul afişelor. Suntem într-o noapte a oraşului ilustrat. E prea mult întuneric şi numai afişele sunt luminate. Nu aşa sună protocolul.
- Vrei să spui că eşti ofiţer al forţelor de menţinere a ordinii? întrebă Hosman. - Sigur. Ce altceva? întrebă Artur.
- Orice, dar nu şeful locotenentului Maral. Avea dreptate să spună că nu te cunoaşte, că eşti un nebun care umblă cu poveşti schizofrenice.
- Are dreptate. Nu e subalternul meu.
- Cineva trebuie să fie, spuse Albert.
- Face parte dintr-o organizaţie subversivă mai nouă.
- Sau Poliţia, dar într-o altă realitate, mai întunecată. Susţii că eşti din forţele de
menţinere a ordinii, dar de Robert Caran, conducătorul partidului nostru, spui că n-ai auzit. Nici nu mai ştiu ce să cred că e real.
- Poţi să crezi ce vrei, spuse Nopsov. Realitatea e aşa cum o percepe fiecare. Asta e o
anumită realitate. Când am intrat în beci, era lumină. La ieşire, găsim întuneric
generalizat. Cred că ne găsim în noaptea oraşului ilustrat, realitate întunecată, foarte
periculoasă, cum am auzit, pe care trebuie s-o părăsim cât mai repede. Bine că m-am
gândit la posibilitatea asta şi, împreună cu Emma, am anticipat şi regizat tot ce s-a
petrecut.
- Emma?! se miră Hosman.
- Da, chelneriţa, Emma Hoschin.

- A! Aşa te numeşti?

- Sigur, dar asta e prea puţin important, răspunse fata. Important e faptul că am reuşit să te smulgem din ghearele lor.

- Agenta spunea că simţi o mare atracţie faţă de mine şi mă foloseşte pentru a te testa dacă eşti bună să mergi în mină şi să transpiri.

- Asta e partea adevărată. Eu i-am băgat-o în cap. Şi episodul dintre uşi tot eu l-am provocat. Simplă inducţie psihică.

- Dacă îmi dădea drumul şi nu mai coboram în beci? întrebă Albert.

- Era imposibil, spuse chelneriţa. N-ai văzut cât de convinsă era de atracţia dintre noi?

- Care nu există.
- Care nu există, dar va exista. De testat, trebuie să mă testeze cineva.
- Te testează Nopsov. Credeam că îşi dă duhul din iubire, spuse Hosman.

- Atracţia aia făcea parte din plan. A fost o minciună a noastră, să te facem să cauţi sediul Diviziei 3 de Poliţie.
- Cam complicat planul!
- Dacă era simplu, dădea de gândit, spuse Emma.
- Ce caută o organizaţie subversivă nou înfiinţată într-un sediu de poliţie? - Ăla nu e sediul Diviziei 3, ci chiar sediul camuflat al organizaţiei
subversive.

- Cu arest preventiv, zeci de prizonieri, birouri, locotenenţi, paznici la intrare, maşini de asistenţă medicală, cu legişti, asistenţi, brancardieri, echipament şi armament cât cuprinde?! se miră Albert.
- Sigur. Ne-am prins că totul nu e decât un fals perfect organizat, într-o casă veche,
părăsită de cine ştie cine şi amenajată de ei. În sediul unei divizii de poliţie e un furnicar de nedescris, nu birouri încuiate, o femeie, un locotenent şi zece gardieni.
- Omul de la hotel mi-a indicat foarte precis locaţia.

- Omul de la hotel făcea parte din conspiraţie. Ai dormit, ai mâncat, dar îţi pot
demonstra oricând că acea cartelă de credit e complet goală, spuse chelneriţa.
- Sau s-a umplut cu bani din cauza întunericului nopţii oraşului ilustrat, râse Nopsov.

- Acum înţeleg, spuse Hosman, amuzat şi el. Lumea e cu atât mai reală, cu cât este mai veridică şi este mai veridică dacă e construită după şabloane şi reguli prestabilite. Nu e creată de hazard şi este o lume mai bună şi mai dreaptă. Aşa parcă ziceai la masă.
- Mă bucur că ai înţeles.

- Am înţeles că, fie o lume a afişelor, fie noaptea oraşului ilustrat, fie oraşul Esper de
după întoarcerea mea, lume reală, cu fenomene stranii, sau lume construită, artificială, tot un drac.

- Noi stăm de vorbă, iar tâmpitul ăla ne-a barat drumul cu camionul, spuse Emma. - Ce facem?! întrebă Albert. Ne întoarcem?

-E prea târziu, spuse Artur. Puneţi mâna pe arme şi ţineţi-le ascunse, pentru orice eventualitate!

Militarul se apropie, se învârti un minut, lumină cu lanterna roţile automobilului de teren al asistenţei medicale şi se opri în dreptul şoferului făcându-i semn să deschidă geamul portierei.
- Sunteţi cadre medicale? îi întrebă.
- Nu suntem cadre medicale, spuse Nopsov. Maşina este furată.
Militarul izbucni într-un hohot de râs atât de zgomotos, încât atrase atenţia şi altor doi agenţi, care se apropiară.
- Ce se întâmplă? E vreun necaz? întrebă unul.
- Nu e nici un necaz, spuse primul. Omul ăsta a reuşit să mă înveselească. Mi-a salvat ziua.
- Mai mult noaptea, spuse Nopsov.
- Bună şi asta, spuse militarul. Nu eşti lipsit de umor. Ce aveţi aici?
- Mai mult armament ş echipament electronic. Ce am putut fura şi noi. Trusele medicale, lădiţele cu reactivi chimici şi brancardele au rămas la proprietarii maşinii.
- Aşa e, spuse un al doilea militar, scotocind prin lucrurile aflate în spatele maşinii. Au mai mult armament decât instrumentar de primă urgenţă.
- Nu e bine să glumeşti cu aşa ceva, îi spuse primul agent lui Artur. Poţi da peste unul lipsit de umor şi o încurci.
- Sunteţi trupe guvernamentale?! schimbă Emma vorba.
- Ce să caute trupele guvernamentale aici? Suntem agenţi de pază ai Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor. Veghem la bunul mers al lucrurilor.
Îşi roti braţul şi arătă spre afişele luminoase care acopereau gardurile caselor şi zidurile.
- Până aici aţi ajuns? întrebă Nopsov.
- Cum adică?!
- Adică aici, în noaptea oraşului ilustrat.
- Nu eşti întreg la minte, spuse agentul. Eu credeam că ai un umor nebun, iar tu nu ai altceva decât un umor de dezechilibrat mintal. Cred că ar trebui dă te tratezi. Hai, ştergeţi-o până nu mă enervez!

- Unde s-o şterg?! întrebă Artur. Ne-ai pus camionul în drum.

- Înapoi. Chiar dacă dau eu camionul la o parte, nu ai unde să mergi. În parcul din apropiere se desfăşoară un miting electoral şi au ocupat şi carosabilul.

- Nici înapoi nu se mai pot duce, spuse un al doilea agent.

Manifestanţii au început să vină şi din spate. E plină strada şi tot mai vin. Singura lor şansă e să stea pe loc până la terminarea întrunirii şi împrăştierea participanţilor la
adunare.
- Nu are nici un rost să stăm pe loc, spuse Emma. Mai bine coborâm şi o luăm pe jos. - Ce fel de miting e? întrebă Nopsov.
- Electoral.
- Am înţeles, dar ce fel de miting electoral? Ce partid e?
- Nu ştiu, spuse militarul. Dacă sunteţi curioşi, vă puteţi uita. - Bine. Aşa facem. Lăsăm maşina aici şi ne ducem la adunare. - Să vă luaţi lanterne! E cam întuneric.
- Aşa vom face. Mulţumim! spuse Emma.
- Şi să încuiaţi maşina. Sunt cam mulţi hoţi pe aici.

- Ce tâmpiţi! spuse Nopsov după ce agenţii se depărtară, cufundându-se în întuneric, printre camioane.
- Ce fel de miting electoral o fi? întrebă Albert.

- Cine poate şti? Hai să vedem! spuse fata. După asta, trecem prin mulţime şi ne continuăm drumul spre ieşirea din oraş.

Îşi alese fiecare câte un revolver, luară o geantă cu multe gloanţe, trântiră portierele şi se îndreptară spre parc.

În faţa unei tribune improvizate, mulţimea imensă, cu torţe în mâini, după fiecare frază a vorbitorului, scanda lozinci.
- Ce spun? întrebă chelneriţa.
- Lasă aia! spuse Albert. Mai bine uitaţi-vă cine e aici. - Unde?
- La tribună.
- De unde vrei să ştim noi cine sunt ăştia?! se miră Nopsov.
- E un miting al partidului meu. Cel care vorbeşte e chiar preşedintele nostru, Robert
Caran. Ţi-am povestit la cârciumă despre el. Eu l-am descoperit. Mie mi-a revenit această
nobilă misiune. Doar eu deţin un dispozitiv care să-l semnaleze. E o cinste pentru mine.

- Îmi amintesc. Nu e ăla despre care spuneai că a fost ofiţer în cadrul forţelor de menţinere a ordinii, despre care nu am auzit nimic?

- El e; cel ales, spuse Hosman. Omul cu caracteristici alese, deosebite, superioare, faţă de restul membrilor partidului, şi proprietăţi paranormale. E un fel de mesia, un mântuitor al lumii, un vizionar, cel care are misiunea sacră să reformeze partidul din temelii şi să-l aducă la putere. E omul providenţial.

- Fiecare specie, fiecare planetă, aşteaptă câte un mesia din ăsta, mai ales pe timpuri de cumpănă, dar cunosc un caz straniu în istorie, când a apărut mesia unui popor şi l-au adoptat alte popoare, rămânând ca poporul respectiv să aştepte, în continuare, un al doilea mesia.

- Asta e o speculaţie. Poporul respectiv nu trebuia să fie egoist, să creadă că mesia acela era doar al lui.

- Dacă ăsta nu e omul tău providenţial, nu te-ai întrebat? Nu ai îndoieli? interveni Emma.

- Nu am nici o îndoială. Ar însemna să fiu frustrat şi nu am nici un chef.

Se strecurară printre camioane militare, maşini mici şi grupuri răzleţe de participanţi la miting, căutând să ajungă mai în faţă.

Le tăie calea o femeie care ducea în braţe o legătură de torţe şi le dădu şi lor câte una, aprinzându-le şi îndepărtându-se fără o vorbă.

- Iată-ne şi participanţi neinvitaţi la un miting, spuse Nopsov. Nu se aude nimic din discursul celui de la tribună.

- Da, dar şi instalaţia de lumini cam lasă de dorit, râse Emma, fluturând torţa. Cred că o să se stingă.

- Cel care vorbeşte e Robert Caran, conducătorul partidului nostru, spuse Albert, ajutând-o pe fată să-şi reaprindă torţa.

- Ce coincidenţă stranie! se miră Artur. Cum străbatem mulţimea asta?

- Nici de ocolit nu putem, spuse chelneriţa. În spate, e şi mai mare dezastrul. Vin valuri de manifestanţi.

- Până nu se termină, nu avem unde ne duce, spuse Nopsov. Ar fi bine, încet-încet, să ne apropiem de tribună, să trecem de ea şi

să ieşim dincolo. Sunt două porţi secundare, spre sud-vest. Dacă nu ajungem la ele, poate reuşim să sărim gardul.
- Aş vrea să vorbesc cu Robert, să mă pun în temă privind soarta partidului, spuse
Hosman. Văd şi alte cunoştinţe: Dieta Melior, soţia fostului nostru preşedinte de partid de pe Ioza, Emert Holms, studentul la sociologie, şi tot ce mai rămas din echipajul aerodinei 068, care ne-a adus pe Pământ, în frunte cu Mel Alanin, seful grupului de hidrotehnicieni, hidrotehnicianul Axel Kron, Melinda Berden, secretara particulară a lui Alanin, şi
atomoelectricianul Ian Vişeschi.

Era acolo chiar şi Săndulea Hlagian, împreună cu un grup masiv de ţărani,
reprezentând cam jumătate din satul lui, în frunte cu Nicu Iustian, poştaşul, precum şi toate iniţiatele din compania preşedintelui în funcţie.

- Faptul că, acolo, în centru, se găsesc componenţi ai Ligi Celor Care Aşteaptă Ziua mi se pare normal, însă e de mirare faptul că, dincolo, în stânga, se găseşte şi un grup foarte numeros de membri ai Asociaţiei Celor Ce Militează Pentru Închiderea Porţii.

- Ce mai sunt şi ăştia?

- Locatarii mai multor asociaţii de locatari, care protestează împotriva celor care lasă orice poartă deschisă. I-am găsit şi la intrarea turnului unde locuieşte Caran; bătrâni, bărbaţi maturi, femei, copii, aşezaţi pe platformele de beton ale scărilor din faţa intrării blocurilor, agitau steaguri şi pancarte, făceau o gălăgie de nedescris, fluierau, huiduiau sau strigau sloganuri, explică Albert.

- Asta fac şi aici. Nu vezi?! În mod deosebit se distinge grasul ăla cu toba. Îi acoperă pe toţi. Ce ţi se pare deosebit la ei?

- Faptul că nu le văd rostul aici. În afară de poarta mare a parcului, care e larg deschisă, nu mai e nici o intrare de păzit.

- Poate sunt nemulţumiţi că e lăsată deschisă poarta mare a parcului, spuse Nopsov. Poate e un protest global. Poate că protestul lor a căpătat un caracter mai radical, mai principial; poate s-au politizat. De unde ştii că nu le-a promis partidul vostru vreo lege care interzice lăsarea deschisă a porţilor? Dacă ăştia au reuşit să înfiinţeze o asociaţie cu atât de mulţi membri, pot să-şi impună punctul de vedere.

- E posibil, admise Hosman. Pentru a atrage votanţi, nici o promisiune nu e prea absurdă. Nu mai contează faptul că e prostie bine organizată.

- Sunt un grup mare, zgomotos, colorat. Cu pancartele lor fistichii, sar în ochi. Uite ce
scrie: „Închideţi poarta!” sau „Închideţi poarta de la intrarea blocului!”. Pe unele pancarte
scrie: „Închide, bă, poarta!” sau „Boule, n-ai poartă acasă?!”. Asta

e politica, un mesaj direct, la limita trivialului. Îi eclipsează pe cei din dreapta lor, Liga şi nu mai ştiu cum...

- Liga Celor Care Aşteaptă Ziua. Mesajul lor e mult mai concret şi mai logic. Cu toţii aşteptăm să vină ziua, să se împrăştie întunericul ăsta.

- E mai posibil să închizi o poartă prin lege decât să vină ziua, spuse Artur. Personal, cred că nu va mai veni nici o zi, ci va fi doar noapte.

- Da, dar dacă n-ar fi norul ăla de gâze luminoase ale celor de la Ligă, n-ai putea vedea, doar la lumina torţelor, ce scrie pe pancartele celor de la asociaţia ce militează pentru închiderea porţilor. Cei de la L.C.C.A.Z. fac ceva concret să împrăştie întunericul, nu stau să protesteze împotriva celor ce lasă porţile deschise. Că e deschisă poarta, că nu e deschisă, întunericul ne pătrunde în suflete şi ne deprimă. Am avut onoarea să iau masa cu membrii Ligii. Sunt oameni de o certă valoare. Partidul nostru ar trebui să se bazeze pe ei şi, în cazul câştigării unor alegeri, că o fi aici, că o fi pe planeta Ioza, ar trebui să le

finanţeze câteva proiecte. E şi amicul Jacko acolo, şi Miks, şi Zon. E şi doamna Calea prezentă.

Le povesti cum luase masa împreună cu membrii ligii şi tot ce discutaseră, până în momentul când agenţii A.M.A au dat buzna în restaurant şi i-au arestat pe toţi, cu excepţia lui şi a însoţitorului Karl.

- Pe tine de ce nu te-au arestat?

- Eu n-am auzit ce-au discutat, deoarece, beat, am adormit cu capul pe masă, dar mi-a povestit însoţitorul că n-au vrut să se încurce cu mine, având o personalitate multiplă, spuse Albert. O personalitate multiplă implică o birocraţie infernală. E periculos să întocmeşti un dosar de urmărire pentru o astfel de fiinţă, cea mai mică hachiţă făcându-l pe investigator să-şi piardă serviciul.

- Ce fel de personalitate multiplă eşti? întrebă Nopsov.

- Contabil, inginer de sunet, ofiţer în forţele de menţinere a păcii şi extraterestru? E periculos să arestezi persoane greu identificabile.

Le povesti, cu multe amănunte, cum el, un contabil, specialist în investiţii, fusese luat drept Indiocarimbie Tui de nevasta acestuia Arama Tui, membră de partid, şefă de celulă de criză şi iniţiată în devenire. Cu mare putere de transformare a matricei energetice, aceasta i-a declanşat un proces de remodelare într-un ofiţer al trupelor de menţinere a păcii, pe nume Gabriel Urmanov, decedat în misiune sau dispărut cine ştie pe unde. Când s-a întâlnit cu nevasta acestuia, a intrat cu ea în conflict, a fost zgâriat pe faţă şi lovit cu poşeta şi s-a dovedit că are şi un extraterestru în interiorul lui, ziarist suplicitar întâlnit pe partea întunecată a planetei Ioza. Cu mulţimea lui de ochi, mari şi strălucitori, aşezaţi pe o coroană craniană rotitoare, acesta a reuşit să pună pe fugă toţi spectatorii lui Robert

Caran şi iniţiatele sale.
- Dar Karl?
- Cine, însoţitorul? întrebă Albert.
- Da, spuse Nopsov.
- Ce e cu el?!
- De ce nu l-au arestat agenţii de la Monitorizarea Afişelor?

- Era periculos să-l aresteze. Nu l-au găsit în baza de date şi n-au putut afla angajatul cui e. Nici eu, cel însoţit, nu ştiu cine l-a angajat ca însoţitor. Pe urmă, e posibil să ca agenţii A.M.A. se fi gândit să nu aresteze însoţitorul, dacă nu arestează pe cel însoţit,
adică pe mine.
- E un raţionament.
- E imposibil de ajuns lângă tribună, spuse Emma. Mai bine ne-am orienta către
difuzorul din stânga. Dacă tot am nimerit aici, fără nici o treabă, măcar să auzim ce se discută.

- Nu se discută nimic, spuse Artur. Omul vorbeşte singur.

- Ce vă trebuie să auziţi ce zice? întrebă o femeie din public. La taraba aia se vând toate discursurile preşedintelui Robert Caran.

- Şi-a publicat discursurile?! se miră Albert. Când a avut timp? - Nu ne trebuie nici un discurs, spuse Nopsov. Suntem în trecere. - Atunci, de ce nu treceţi? întrebă femeia.

- Nu prea putem.

- Aşa-i. E cam mare înghesuiala.

- Dacă mă concentrez, eu pot să aud, spuse Albert. Ştii când ţi-am spus că, datorită unui microcip de pe scoarţa cerebrală, am putut auzi toată tot ce aţi discutat. Că a fost o discuţie reală, că a fost o capcană, iată-mă prins în jocul vostru!

- Îmi amintesc, spuse Nopsov. Eu şi Emma vedem pe întuneric, iar tu poţi auzi la distanţă. Jumătăţile de măsură nu ne folosesc la nimic.

După mai multe încercări chinuitoare, împingându-se unu pe altul, reuşiră să se apropie de cel mai apropiat difuzor, aflat în scorbura unui arbore înalt.

Văzând că mai mulţi oameni obosiţi stăteau pe jos, ţintiră şi ei un tăpşan mai liber şi se aşezară, printre florile rare, luminoase.

- Nu vrem să facem nimănui bine cu forţa, îl auziră pe Robert Caran. Uite, de exemplu,
hoţii consideră că fac bine că intră în puşcărie; după ce ne curăţă de bani. Stai şi te întrebi
unde este lupta politică a poliţistului cu umbra sa, răufăcătorul. Considerat mai mult un
răufăcător de bine. Pământul e o planetă aproape părăsită; n-au mai rămas decât foarte
puţini oameni. Cei rămaşi, se fură între ei. Unii sunt posedaţi de spirite rele, alţii sunt
deposedaţi de case, terenuri, bani sau ce mai au. De frica sărăciei, bogătaşii au ajuns să
doarmă în casele de bani. Dacă ar face asta în timpul lor liber, am mai înţelege, dar ei
dorm în timpul programului. Din cauză că n-au nici un motiv să

sărăcească, bogătaşii
sunt invidioşi pe săraci. Ei îşi construiesc edificiul cu multe camere al succesului doar
pentru a ajunge la concluzia că habar n-au la ce le foloseşte. E mai mult decât bine pe
Pământ; e dezastruos. Totul s-a scumpit artificial. Comercianţii spun să vând produse la
preţul fabricii; poate la preţul fabricii de axe şi boghiuri. Politicienii fac afirmaţii fără
conţinut sau cu un conţinut întâmplător, guvernanţii vor să ne forţeze să nu ne pierdem
toate speranţele. E uşor să vorbeşti despre conducerea care sfidează populaţia. E mai greu
să vorbeşti despre populaţia care sfidează bunul simţ. În afară de emisiunile tip „Din
dragoste”, emisiuni jalnice despre jale, televiziunile nu mai evoluează decât sub sigle de
tipul „Din părţi”. Ce vreţi să înţeleagă ţăranul din toate astea?! Ori trăim „în prostie”, ori
trăim „într-o veselie”, tot degeaba trăim. Guvernanţii actuali vor să ne ia chiar şi speranţa
de a vrea să ne pierdem toate speranţele, bazându-se pe faptul că toate lucrurile sunt
logice atâta timp cât nu sunt demonstrate. Să nu ne îmbătăm cu apă! Chiar băut la mese
prezidenţiale, vinul rămâne somniferul săracului. De pe Pământ nu poţi pleca necinstit;
necinstit cu un pahar de vin. Necinstit rămâi doar dacă nu pleci, dacă rămâi aici, unde

notabilităţile de tot felul se plimbă pe banii contribuabilului, în formă calificată.
Conducerea actuală ar trebui să înţeleagă faptul că, în timp ce ea se chinuieşte să schimbe
miniştri sau preşedinţi de camere parlamentare, omul de rând are necesităţi mult mai
casnice, să schimbe aragazul, automobilul, televizorul sau acoperişul casei. În politică,
totul este să rămâi în urmă, dar să faci acest lucru din timp, să nu ţi-o ia alţii înainte.
Lucrurile pot merge rău şi fără o administraţie stufoasă de rubedenii. Ca să nu se vadă că
funcţionarii publici nu au nimic de făcut, li s-a spus inspectori, că e mai greu de depistat
ce are de inspectat unul şi altul, când se trezeşte să iasă din birou, să ia puţin aer. O
privire asupra unui prim an de guvernare pământeană nu poate fi decât o privire
împăienjenită. Un banc spune că o bila face „poc-poc”, iar trila „poc-poc-poc”. Nu ştim
cum face bilanţul actualei guvernări, dar un lucru e indubitabil: Dumnezeu a dăruit
actualei puteri „spectrul” alegerilor anticipate, inundaţii, greve, mutaţii genetice la
virusuri foarte periculoşi, ostatici răpiţi de terorişti sau grupuri mafiote şi altele.
- Ce tot spune?! întrebă Nopsov. Ne ia cu bancuri?
- Nu cred, spuse Emma. Cred că, până acum, a spus ceva despre relaţia sărac-avut şi despre corupţie. Nu am înţeles prea bine. Ăla care îi scrie textele e un dobitoc.
- Fraze întregi sunt furate din cartea mea de călătorie pe Ioza. - Ah, scuză-mă!
- Nu face nimic, spuse Albert.
- Cred că a trecut la un atac direct la politica făcută de actuala guvernare pământeană, spuse Artur. Cred că încearcă o analiză a

activităţii acestuia pe ultimul an.

- Dacă actualul guvern nu avea în faţă aceste încercări, nu avea ce face în anul care a trecut, îl auziră. Nu făcea nimic, iar capitalul de încredere i se prelingea printre degete.
Aşa, Cel de Sus le-a dat mici pârghii, necesare unei imagini bune, dar şi un motiv pueril să nu se modernizeze. Acest lucru se vede la nivel local, unde şefii politici încep să tremure numai la auzul aducerii de oameni noi, nu neapărat tineri, ci mai capabili.
Conducătorii locali au dreptate, dar în felul lor; ce, sunt proşti să lase din putere şi altora, aşa, numai de dragul modernizării şi înnoirii?! Dacă nu aveau evenimentele de mai sus, actualii guvernanţi erau obligaţi să-şi facă de lucru cu reforma în domeniile proprietăţii şi justiţiei, precum şi unele măsuri adiacente, care amestecă reparaţiile materiale şi restituirile de proprietăţi cu justiţia, aducând în discuţie o himeră numită „repunere în posesie”, în condiţiile în care ne trebuie 100 de ani numai să citim cererile de restituire a proprietăţilor naţionalizate sau confiscate. Au avut noroc; a plouat şi n-a mai fost nevoie să se pună pe tapet tâmpenii liberale despre proprietate, drept sau reparaţii materiale. Şi chiar dacă ar fi fost puse în discuţie lucrurile astea, de la primăriile comunelor şi oraşelor până la o iluzorie comisie centrală pentru stabilirea despăgubirilor e drum ca de la Pământ la Harstar, de exemplu; niciodată invers. Lupta împotriva curentului universosceptic sau nu e puţin important pentru locuitorul Pământului, atâta timp cât ne-am cufundat în noapte, ca în cele mai întunecate şi abisale timpuri. Cota unică de impozitare, retrocedarea proprietăţilor, recalcularea pensiilor, investiţiile străine, reforma justiţiei, reforma sistemului sanitar, renta viageră şi programele

agricole adaptate la noile
condiţii sunt măsuri foarte bune, chiar şi prin simplul fapt că nu au avut prea multe

consecinţe negative. S-au făcut reforme minunate; dacă mai putea fi reformat ceva. La
noi, nepunerea în aplicare a unui lucru prost e şi ea o realizare. S-au dat atâţia bani în
dreapta şi în stânga. Un guvern care, atunci când dă la găini, numără boabele, nu merită
să conducă nici măcar o fermă. Bogăţie din sărăcie nu se face. Ca să găseşti metode de
îmbogăţire a planetoidului, îţi trebuie idei. Păcat că aceia care au idei îşi iau ideile şi le
vând extratereştrilor, la care stăm noi cu mâna întinsă. Plata datoriilor istorice din
sănătate nu e o victorie, ci un eşec. Ştim cu toţii că un sistem fără datorii se gripează,
chiar şi pentru simplul fapt că unele cheltuieli au fost nejustificate. Un sistem de ticăloşi,
feudali locali, criza schimbării preşedinţilor celor două camere ale Parlamentului, ştergeri
ilegale de datorii, licitaţiile trucate sau proasta funcţionare a organismelor anticorupţie
sunt lucruri prea grele şi prea mari ca să fie abordate. Imaginea se face din lucruri mici,
uşor de înţeles de populaţie, nu din lucruri complicate, care dau de gândit, pro şi contra.
Dacă tot nu s-au făcut alegeri anticipate, nu-i nimic; partidele nu trebuie să piardă suflul
electoral şi să se apuce de organizat economia, sănătatea, învăţământul, justiţia, cultura
sau cine ştie ce alt lucru mărunt. Şi, ca să se simtă în campanie electorală, ce poate fi mai
benefic decât critica grelei moşteniri a fostei guvernări? În loc să facă o benefică
curăţenie, guvernul consideră că e mai bună inefabila şi continua critică anti-opoziţie Nu se ştie; pot veni din nou ceilalţi la putere şi, ţup, se poate sări în banca lor, cum şi

opozanţii se ascund prin crăpăturile prieteneşti ale celor de la putere, mai ales la nivel local. Şoricelul anticipatelor e arătat partidelor de buzunar, opoziţiei, dar şi poporului, căruia i se induce ideea că, dacă n-au făcut nimic, e din cauză că n-au avut o majoritate confortabilă. În realitate, poţi face ceva tocmai când te găseşti pe muchie de cuţit, tocmai pentru a scăpa de incertitudine. Hărnicia nu spulberă indecizia, dar te face să uiţi de ea. Acum, e prea târziu pentru anticipate; s-a prins electoratul că e gogoriţă; din cele mai ciudate motive, nimeni nu vrea anticipate.

Necazul e că, dacă mai bat mult monedă pe tema luptei anti-opoziţie, cei de la putere pot obţine un efect invers, de acreditare a ideii că se tem şi adversarul e atât de puternic încât trebuie atacat tot timpul. Nu e deloc adevărat ce spune preşedintele, că avem cel mai bun guvern din toate timpurile. Interesant ar fi fost să ne spună dacă viitorul guvern ar putea fi mai bun ca acesta. Nu e adevărat că nu ne mai merităm eticheta de planetoid corupt; eticheta contează şi o etichetă ca asta nu ne-o poate lua nimeni. Dacă suntem dezorganizaţi, e bine ca să fim măcar consecvenţi. În privinţa corupţiei, actuala Putere tot a făcut ceva notabil: a afirmat că a scăzut nivelul corupţiei. Nu se ştie dacă a scăzut şi intensitatea acesteia. Declarativ, poţi spune că a scăzut orice, atâta timp cât se găsesc naivi pregătiţi să creadă orice, dar un lucru nu pot să înţeleg: să spui că a scăzut nivelul de trai. În plan psihologic, afirmaţia e cu dus-întors. Pe de-o parte, se afirmă că, vedeţi voi, noi nu vă minţim, vă spunem franc în faţă că sunteţi mai săraci. Pe partea cealaltă, se lasă impresia că actuala guvernare a luat cunoştinţă de acest trist adevăr şi, dacă a luat cunoştinţă, orice prost îşi poate imagina că se vor lua măsuri. Nu se ajunge la măsuri concrete. .Afirmaţiile trebuiesc făcute la nivel inefabil, intuitiv,

imaginativ. Măcar atât au
şi popoarele pământene: imaginaţie morbidă. Nu-mi dau seama cum ne conduce actuala
guvernare, pentru că nu ne spune, dar pot să intuiesc unde ne conduce; ne conduce pe
ultimul drum, spre Uniunea Intergalactică 2. Până atunci, cu servicii scumpe, practicate la
negru, cu mită în dreapta şi în stânga, cu viroze declarate în ultimă instanţă, cu alimente
scumpe pline de E-uri şi mai scumpe, cu psihoze şi artificii colorate, induse pe căi media,
suntem forţaţi să trăim bine. Preşedintele vrea să acrediteze ideea că noi, pământenii,

suntem chiar fericiţi. Cum să nu fim fericiţi dacă ne bucurăm aşa chiar şi atunci când
suntem învinşi. Să transformi o înfrângere într-o victorie, îţi trebuie un optimism
debordant. Ni se spune că trebuie să trăim bine, fără să putem face asta şi fără să nuanţăm
noţiunea de bine. Ceea ce pentru unii poate fi considerat bine, pentru alţii poate fi un
adevărat dezastru. Se compară binele profesorului universitar cu cel al schizofrenicului
străzii. Unii se luptă cu arme şi alţii cu bâte. Bineînţeles, cei cu arme sunt învinşi de
mirare. O victorie poate fi şi lupta la lumina zilei, care a dus la strângerea rândurilor
opozanţilor puterii în jurul şefilor lor. Fiind noapte, chiar şi liderii politici se odihnesc.
Când se mai schimbă câte ceva, noi, cetăţenii, suntem fericiţi. De exemplu, la
parlamentari, din când în când, se schimbă maşinile mici. În concluzie, în primul an de
guvernare, actuala Putere a făcut numai lucruri bune, dar, ce păcat, nu a făcut lucrurile pe
care le vrem noi şi voi, votanţii noştri. De ce? Dintr-un motiv foarte simplu: noi nu ştim
ce vrem. De ce nu ştim ce vrem? Pentru că ştim ce ni se promite, fără să ştim ce pot face
guvernanţii pentru noi. Guvernanţii nu ştiu nici ei ce pot face pentru noi pentru noi
deoarece ne conduc după ureche. Chiar ei spun că învaţă din mers să conducă, în timp ce
noi stăm pe loc, ne uităm ca proştii şi nu vrem să învăţăm din mers să fim conduşi aşa
cum vor ei. Văd tot mai multe demonstraţii de protest. Ca să faci grevă, trebuie să ştii ce
să ceri, cui să-i ceri şi dacă ţi se pot satisface cererile. Ca să ştii ce

să ceri guvernului,
trebuie să ştii dacă guvernul a realizat ceva şi nu vrea să-ţi spună. Bucătăria sa de interior
nu transpare în exterior, fiind, prin logica lucrurilor, „de interior”. Oamenii s-au cam
săturat de planuri „de perspectivă”, exersate pe ei chiar de politicienii bătrâni, nu de fiii şi
nepoţii lor de acum. Împărţită în ani, zile, ore şi chiar secunde, viaţa noastră nu poate fi
împărţită în felii de pâine. Ca să fie siguri că au învăţat ceva, conducătorii ne cer, aproape
tot timpul, un al doilea mandat de gândire, iar noi, ingraţii, nu vrem să li-l dăm. Lasă, că
are cine să li-l dea! Nu s-a deşteptat lumea peste noapte; aşteaptă să se trezească peste zi.
Nemaifiind decât noapte, cred că aşteaptă o zi ipotetică. Până la bilanţ, simţim doar
lanţul, adică, în loc de rezultate pozitive pentru populaţie, rezultate pozitive generale, fără
efecte imediate, sau chiar un bilanţ declarativ al primului an de guvernare. Aşa cum ar
spune un mare matematician: „Interiorul unui fenomen îşi asumă, prin extensie
paradoxală, exteriorul său. Cu alte cuvinte, îi aparţine şi ceea ce nu-i aparţine”.
Urmară aplauze, ovaţii şi fluturări de torţe.
- Mulţumesc. În spiritul acestor idei, personajele politice, culturale, mondene,
fotbalistice sau sociale s-au distrat, că nu se ştie ce aduce ceasul deşteptător. Sper ca acest
ceas deşteptător să fie ceasul venirii noastre la putere. Cu acea ocazie, sper să fie ştearsă
orice urmă de pupincurism. Nu avem nici un chef să protejăm, în continuare, lingăii...

- Da, dar nu vă sprijină nimeni fără un scop anume! se auzi o voce. Dacă avem cea mai vagă urmă de îndoială, nu vă votăm.

- E riscul vostru, spuse Caran. Oricum, eu vă asigur că vom fi mai buni decât conducătorii actuali.

- Ba e riscul vostru! Dacă nu vă votăm, nu câştigaţi alegerile.

- Da, dar dacă nu ne votaţi, nu are cine să vă dea ceva. Aproape

o treime din populaţia Pământului a fost lăsată pe-afară, atât de actuala Putere, cât şi de Opoziţie.

- Fără să-l perii puţin, şeful nu-ţi dă nimic, indiferent cine e la conducere, spuse
preopinentul. Linguşeala e deja tradiţie. Mai nou, am văzut că a apărut o nouă formă de pupat în fund: pupatul pe chelie; o formă mai televizivă şi mai puţin brutală. Un actor cunoscut, cu ocazia decernării unor premii, în direct, la o televiziune, a pupat preşedintele pe chelie. La manifestare, unde s-au dat premii cui vrei şi cui nu vrei, a apărut, această nouă şi perfidă formă de obedienţă, care are o singură culoare: interesul. Mass-media a făcut să fuzioneze cele mai deosebite entităţi politice, culturale, sportive, ziaristice etc. Profitând de neatenţie, i-au dat şi preşedintelui Pământului un premiu.

- Dacă s-a întâmplat ce spui, e mai puţin rău, spuse preşedintele. Nu a mai existat pericolul transmiterii unor boli, de pe calea orală pe calea anală. Metaforic vorbind.

- Da, dar nu ştiu cui a folosit exerciţiul de imagine încercat de actor, pe care l-a luat gura pe dinainte şi a sărutat chelia preşedintelui Pământului nostru.

- A fost un impuls de moment. Un actor e plin de „ego”-urile preşedinţilor interpretaţi
pe scenă. Chiar şi virtual, clovnul are un ascendent asupra regelui. De-a lungul lungii sale
vieţi, el îşi agaţă în piept multe medalii, chiar dacă sunt de tinichea şi pe costume de
recuzită.

- O fi, dar stau şi mă întreb „ce-i lipsea chelului” să se bage în ciorba mondenităţii
protipendadei de moment a capitalei, o protipendadă artificială, care se schimbă foarte
repede, de la nişte alegeri la altele, spuse cel din public. Pentru noi preşedintele actual
reprezintă singura certitudine. Dacă alegerile legislative au loc la timp, el mai rămâne un
timp în funcţie, mandatele fiind decalate. Dacă sunt provocate

alegeri anticipate, la fel, preşedintele mai rămâne un timp în funcţie, făcându-le la toţi cu mâna. Cu tichie sau cu şapcă, preşedintele rămâne singura certitudine a guvernării emanate de el. Vrea sau nu vrea, este obligat să rămână la palat, un palat bântuit de amintirile preşedinţiilor anterioare. În această calitate, poate primi orice premiu, alături de fotbalişti sau ziarişti de esenţă tare, şi crede că, la umbra lui, pot fuziona şi politicieni autodeclaraţi de 10 tipuri doctrinare. Mulţi s-or fi întrebat dacă merită să joci jocul ieftin al unor distincţii ieftine, de show-biz, pe post de tichie cu mărgăritare. Nu am găsit un răspuns, dar am găsit un profitor: protipendada, practicantă a unui pupincurism oral. Şi presa, desigur, practicanta unui pupincurism scris. Preşedintele e „jucător”, cum a spus, dar, de multe ori, stai şi te întrebi cine pe cine joacă tontoroiul, în amestecul acesta cu mutre fardate de actori, ziarişti, foşti miniştri, călăi şi osândiţi? Dacă veţi câştiga alegerile, cum susţineţi, veţi fi nevoiţi să conduceţi cu acest preşedinte. În plus, chiar dacă nu cu toţii, ci mai mult fiecare cu fiecare, Puterea tot a înregistrat un succes major: zilele astea o găseşte încă împreună şi chiar mai mult decât atât.

- E adevărat, cei de la conducere stau grămadă, dar stau degeaba, spuse Robert. Asta ne va uşura sarcina. A devenit o modă ca să se înceapă un mandat printr-un referendum de modificare a Constituţiei. Nu suntem meschini; trebuie să recunoaştem că, din orice ar fi făcute plăcintele, politica e aceeaşi. Nu vă putem promite decât disocierea dintre plăcintele voastre şi politica noastră. Vrem să vă oferim o politică de calitate. Un mare savant mânca doar o plăcintă şi un pahar cu lapte pe zi, dar după un timp, plăcinta lui

ajuns să valoreze foarte mult. Politicianul de azi, cu cât înaintează mai mult în funcţie, în

loc să crească valoarea plăcintei, îngurgitează, zi de zi, tot mai multe. Voi, poporul, îi urmaţi exemplul.

- Măcar acum e democraţie! strigă un altul. În caz că vrem să înjurăm, Puterea ne invită să înjurăm.

- Da, dar fără nici un folos, spuse Caran. Ori vă dă circ, ori vă afişează un zid de imagine, în care să daţi cu pietre, totuna. Circul nu se administrează fără pâine; nu există distracţie pe stomacul gol. Unii dintre voi s-au adaptat, văd, pe întuneric, dar majoritatea, nu. Intelectual sau ţăran, locuitorul Pământului nu mai e luminat cu becul, ci cu aruncătoare de flăcări. Într-o lume ca asta, e bine să taci, dar, ca să reuşeşti să nu spui nimic, îţi trebuie o îndelungată experienţă de lătrător experimentat. Are dreptate interlocutorul de mai înainte, trebuie să treci arta linguşelii la tradiţii. Nu vrem să procedăm ca aceştia, aflaţi acum la conducere. Ei vă cer să le sprijiniţi reforma, nu să fiţi de acord cu ea. Eu vă voi cere să fiţi de acord cu măsurile legislative pe care le voi lua. Dacă nu vom fi în stare să conducem, ne vom retrage singuri, vom pune între paranteze tot ce presa va pune între ghilimele şi ne vom da un pas înapoi. Până atunci, avem mulţi paşi de făcut înainte.

- Un pas înapoi va fi reformarea sistemului sanitar, strigă un altul. Orice conducere ar fi, medicii nu înţeleg cadrul legislativ ce li se propune, oricare ar fi acela.

-E greu de crezut că medicii nu înţeleg reforma din sistemul lor. E mai uşor de presupus că n-au ce înţelege. Noile pachete de legi nu aduc nimic nou, deci ce să înţeleagă medicul, dacă n-are ce? Noile măsuri legislative sunt

aceleaşi aberaţii, altfel
ambalate. Conducerea de acum a înţeles că "sănătatea" poate fi un bun capital electoral.
Maxima generalizare este o „bună” metodă de ameţire, atât a medicului, cât şi a
pacientului, învrăjbindu-i unul împotriva altuia şi mai rău. Dacă iei fiecare medic în parte,
cu problemele lui, vezi că legile prezente sunt zero. Nu medicul trebuie să înţeleagă
prostiile legislative, ci el trebuie înţeles de conducătorii sistemului. Cum poţi da o lege
cuiva, dacă nu cunoşti problemele acestuia? Nici actualul ministru al sănătăţii n-a înţeles
ceva. Gestionează şi el tot un dezastru. Antibioticul administrat de el sănătăţii tratează
efectele secundare ale gripei, nu gripa însăşi. A rămas foarte mirat să afle că, de la un
continent la altul, de la o ţară la alta, raportul „număr de medici-număr de pacienţi” ia
aspecte monstruoase, că există ţări cu foarte mulţi medici şi ţări cu excedent foarte mare
de medici.
- Şi, ce vă propuneţi?!
- Nu ne propunem nimic. Sistemul sanitar nu poate fi reformat, spuse preşedintele.
Dăm o lege-cadru, foarte generală, care să se refere mai mult la ce nu au voie să facă
medicii şi îi lăsăm singuri, să se conducă după bunul lor plac, în mod liberal, să
negocieze cu pacientul până la ultimul fir de păr. După un timp, lucrurile se aşează. Sunt
domenii de activitate unde nu poţi interveni legislativ. Inteligenţa nu poate fi controlată
prin lege. Un domeniu ca ăsta poate merge prost sau bine şi fără un pachet coerent de
legi.
- Dacă Sănătatea poate să meargă aşa, lupta anticorupţie nu poţi s-o laşi să se
desfăşoare singură, reluă cel care vorbise mai înainte din mulţime. În lumina ultimelor

evenimente, autosuspendarea din funcţie a unui preşedinte executiv al celui mai puternic
partid de opoziţie, fost premier, presupus corupt, pare o extrapolare a tot ce au făcut şi au
dres cei din jurul său. Cu el, putem trece de la un domeniu la altul, foarte uşor, încurcând
economicul, juridicul, turisticul, financiarul şi chiar culturalul, în câte feluri de
aranjamente vrem. E o extindere ipotetică a oricărui fel de a fura. Trecerea de la ideea de
furt la ideea de mare şi temut politician, mai complexă, cu sferă mai largă de aplicaţie,
extindere şi influenţă, îl face pe fostul preşedinte executiv o chintesenţă a legilor şi
teoriilor după care s-a ghidat mediul său înconjurător. E de notorietate faptul că, în
condiţiile date, nici măcar preşedintele Pământului nu se joacă aşa uşor cu banii. Fostul
premier a atins masa critică a celor pe care i-a ajutat şi l-au ajutat. Au mai sărit şi alţii în
aer, dar la un nivel mai mic, lucru care i-a făcut pe cei de la centru să creadă că hainele se
uzează doar pe dinafară, nu şi pe la ei, pe dinăuntru. Faptul că numărul celor corupţi a
devenit toxic pe Pământ nu e un secret pentru nimeni. Presa, „câinele de pază al
democraţiei”, a muşcat în dreapta şi în stânga până i s-au rupt dinţi. A sfâşiat şi a
îngurgitat la „cadavre politice” până la toxiinfecţie. Nu mai poate; e prea mult pentru ea.
Delicioşi la început, ca subiecte de presă, corupţii, mai ales cei politici, nu mai au nici un
gust. Corupţii s-au tot plimbat prin ale străinătăţuri, pe tot felul de planete, mai apropiate
sau mai îndepărtate, pe banii şi în contul nostru, în formă

calificată, neştiind că umor poţi
găsi şi aici, Pe Pământ; de-aia şi vrem să ne integrăm în Uniunea Intergalactică 2. Cu
umor specific fostului premier, le-au spus străinilor să o lase mai moale cu reforma
Justiţiei şi Anticorupţia, că noi suntem foarte buni la „prestări servicii”. S-a dovedit a nu
fi adevărat; mai târziu, dar s-a dovedit că pământeanul l-a descoperit pe „meşterul Sisif”.
- Cine mai e şi ăsta?! întrebă Caran.
- Unul, care tot începe o treabă şi nu o poate duce la bun sfârşit, reluând-o tot timpul. - Aha! Şi?!
- Imediat după ultima revoluţie mondială, ziariştii erau chiar amuzaţi să vadă cum unii
se ocupă de tot felul de „inginerii financiare”, cum fentează un cadru legislativ precar,
spuse spectatorul. Îi credeau isteţi, descurcăreţi; hoţi, cu o brumă de inteligenţă. În acel
moment, societatea ziaristică s-a împărţit în două categorii: admiratorii şi vizionarii.
Primii sperau ca fenomenul corupţiei să înflorească şi să fie perpetuat, în speranţa că vor
fi şi ei părtaşi la el; vizionarii prevedeau că fenomenul hoţiei se va generaliza şi va fi
scăpat de sub control. Din ambele puncte de vedere, Presa a învins. Au învins şi
îmbogăţiţii din presă, au învins şi cei care nu şi-au propus altceva decât să aibă dreptate.
Gândind astfel, am putea spune că nici n-am avut o presă adevărată. Ea a învins corupţia
preluându-i atribuţiile. Noile generaţii de ziarişti n-au produs nici o formă de vizionarism.
Nu au ce anticipa; tot ce a fost de anticipat, s-a anticipat. Au rămas doar ziarişti care se
luptă cu bancnota fără prea mare valoare. Oricine le dă o bancnotă în plus, îi are pe lângă
ziar. Prin comparaţie cu ceea ce s-a întâmplat în spaţiul cosmic, în condiţii asemănătoare,
cu populaţiile mai civilizate, profeţii de ocazie au prevăzut ceea ce putea să prevadă

oricine: populaţia va începe, de nevoie, să se civilizeze, la nici doi ani de la integrarea în
Uniunea Intergalactică 2, va începe să se organizeze economic şi să conştientizeze că,
fără luptă reală anticorupţie, nu se mai poate. De conştientizat, poţi conştientiza orice.
Unde este diferenţa faţă de alţi aştrii? Diferenţa constă în faptul că noi ne-am iluzionat că
„băieţii răi” fac pe proştii, că sunt şmecheri şi, într-un anumit moment, vor da o faţadă de

lucru cinstit făcut averilor lor, vor trage linie, vor vedea ce au la activ şi pasiv şi vor intra
în legalitate. În fond, peste tot în Univers, marile averi s-au făcut tot prin fraudă, dar,
când averea a atins masa critică, n-au lăsat-o să explodeze, ci au băgat-o în afaceri
cinstite, nu în vile monstruoase, tablouri, bijuterii, sau maşini de neam prost. Caracteristic
corupţilor noştri e chiar faptul că sunt proşti. Unuia, care face pe prostul, îi spui o dată, îi
spui de două ori, dar, până la urmă, tot înţelege. Când li se spune că e mai mult decât
evident că au furat, corupţii planetoidului nostru spun că sunt cinstiţi, încât te bate gândul
că nu au inteligenţa necesară să conştientizeze ce li se spune. Se ştie, proştii sunt mult
mai expuşi la paranoia. Când vezi că nu vrea nici unul să intre în legalitate şi culmea, mai
are şi ideea fixă că e cinstit şi îşi strigă cinstea în piaţă, începi să te îndoieşti că e întreg la
cap. E o prostie să te pui „în paranteză”, după ce presa te-a pus între ghilimele şi nu de
ieri de azi, ci încă de la început, de când erai prim-ministru. Dovada slăbiciunii
demersului de autosuspendare dintr-o funcţie politică e şi faptul că numeroase publicaţii
au scris despre fostul demnitar, iar el a ales să dea în judecată un ziar, în loc să dea
explicaţii inteligibile şi să felicite Presa pentru demersul său democratic. A găsit tocmai
un ziar care n-a îmbogăţit pe nimeni şi nici ziarişti de talent n-are. Omul nu s-a
autosuspendat din cauza unui „cod etic şi moral” ştiut doar de dânsul, ci de frică;
bulgărele de zăpadă, în rostogolire, se făcuse gheţar şi nici nu se

ştia prea bine din ce
direcţie vine: din interiorul partidului propriu sau dinspre Putere. În loc să-i ajute pe
corupţi să intre în legalitate, unde au televizor, „fotbal cu mâna” şi telefon mobil în pâine,
presa a învins a doua oară. Ea a decretat starea de democraţie mai dinainte de ora 7.00,
neştiind că „puterea poporului” nu e acelaşi lucru cu „obrăznicia poporului”. În condiţiile
democraţiei declarate, fie de la Putere, fie din Opoziţie, toţi politicienii cinstei şi sărăciei
noastre s-au descurcat şi ei cum au putut, ridicând legea concurenţei foarte sus, acolo
unde n-o mai ajunge nimeni, concurând doar între ei. Menirea oricărei conduceri e să
demonstreze poporului că orice obiectiv poate fi ratat. Din cauza asta, au ridicat cu toţii
„lupta anticorupţie” la rang de obiectiv, încercând să ne facă să înţelegem ceea ce e de
neînţeles, adică luptăm împotriva corupţiei, dar nu e importantă victoria, ci lupta însăşi.
Cum e la modă, şi fostul premier va scrie o carte, unde ne va explica, nouă, ignoranţilor,
modul său de gândire complex şi raţiunile după care s-a autosuspendat, "vrând să
elibereze partidul de aceasta falsă problemă". Adânc. Pe mii de pagini, un fost preşedinte,
dar nu de partid, ci de Pământ, a tot încercat să ne explice, fără succes, din ce raţiuni
înalte a eşuat lupta sa anticorupţie şi că, de fapt, aceasta a fost o victorie. Mai rămâne să
ni se explice că, de fapt, unii se îmbogăţesc prin trafic de influenţă, licitaţii preferenţiale,
concurenţă neloială pentru ca să trăim noi mai bine. Situaţia prezentată e ambiguă, bazată
pe neînţelegere. Acum, când presa a ajuns aşa departe, nu se ştie prea bine pe a cui
neînţelegere se bazează “situaţia”, a noastră sau a fostului premier? În timp ce tot mai
multe scandaluri de corupţie scot atâţia politicieni din anonimat,

preşedintele executiv
vrea să se autosuspende, bineînţeles temporar, ca să nu suporte reproşurile colegilor, care
nu i-au spus că era mai bine să facă la timp un pas înapoi şi să renunţe la funcţie. Omul,
dacă ar şti, ce bine ar fi! Cei care, cu o săptămână în urmă, îi cereau să facă un dans
tematic îi cer acum să facă un simplu pas înapoi, să vadă cât de uşor e. Cu toate că ştie şi
el "diverse lucruri", a făcut acest pas înapoi, ca să nu le mai ştie şi, mai ales, să nu le mai
spună. E bine de ştiut că averile făcute prin influenţă politică nu rezistă, chiar şi datorită
unor legi fizice, nu doar financiare, dar mai există o scăpare. Ca să nu sărăcească,
bogătaşii n-au altceva de făcut decât să doarmă în casele de bani; în timpul programului.

Cei care au condus până mai ieri au ştiut s-au n-au ştiut că, pe pământean, atât îl duce
mintea, de la mână pân' la gură. Interesant e de ştiut ce au învăţat cei de acum din vechea
guvernare: să nu facă aşa sau să perfecţioneze metode cunoscute încă din preistorie? Vom
vedea! Viaţa merge mai departe; prea departe. Acţiunile de la Bursă sunt vândute la
preţul fabricii; la preţul fabricii de osii şi boghiuri. Din cauză că nu li se dă nici un motiv
să sărăcească, bogaţii sunt invidioşi pe săraci. Hoţii consideră că ne fac un bine că intră în
puşcărie; după ce ne curăţă de bani. Mulţi îşi construiesc edificiul cu turnuleţe al
succesului doar pentru a ajunge la concluzia că habar n-au la ce le foloseşte. Şi altele.
Dacă un lucru e de la sine înţeles, Justiţia îl face de neînţeles. Neînceperea urmăririi
penale e o nedumerire de înţeles totuşi. Toată lumea vrea vile, maşini, bani, turism de
serviciu, dar politicianul demisionar nu voia aceste lucruri, ci ca noi să-l adulăm pentru
acestea. Nu putem şti dacă au mai rămas astfel de extrapolări politice în societatea
politică pământeană, dar o concluzie tot putem trage: acum e mai mult decât bine; e
dezastruos de bine.
Una dintre secretare pornise un reportofon şi înregistra tot ce spunea omul din public.

- Am auzit ceva despre preşedintele executiv de care vorbeşti, dar n-am fost prea atent, spuse Caran. N-am crezut că e un caz aşa mediatizat. Nici numele nu l-am reţinut.

- Nu are importanţă numele. Am considerat că e un caz emblematic de corupţie, altfel nu mă încingeam aşa. Să mă scuzaţi! spuse omul.

- Să te scuz? Nicidecum. Te felicit pentru discursul magistral! Voi studia cele spuse de tine.

Preşedintele partidului întinse braţul spre omul care intervenise din public, iar mulţimea, ca la comandă, începu să-l aplaude şi să-i strige cuvinte de încurajare.

- Avem susţinători de nădejde printre noi, spuse Robert. Mulţi sunt mai inteligenţi decât noi, conducătorii. Nu trebuie să ne temem de ei. Un astru nu poate fi condus fără lideri noi. Dacă fugim de ei, nu facem nimic. Dacă vom câştiga alegerile, promit să aduc oameni noi la conducere!

- Da, spuse cel din public, dar dacă vă aud cei vechi, aflaţi acum în jurul dumneavoastră, că vreţi să primeniţi partidul în defavoarea lor, vă mai sprijină să câştigaţi alegerile?

- Nu vreau să primenesc partidul în defavoarea nimănui. Vreau să solidific partidul. Când câştigi nişte alegeri, se face loc destul. Totul e să găsesc oameni care să ştie unde e locul lor.

- Asta înseamnă să găsiţi individualităţi marcante dispuse să recunoască valoarea altor individualităţi. Nu e dispus nimeni să facă acest efort. Fiecare se ţine cu dinţii de scaunul lui şi nu face altceva decât să se uite în jur dacă nu apare un scaun mai mare, să sară în el.

- Trebuie să se găsească şi oameni de înaltă probitate morală, spuse Caran. Unul eşti dumneata.

- E prea puţin.

- Numărătoarea începe de la unu.

- Bun, dar dacă, totuşi, demersul acesta de solidificare a partidului cu elemente noi dă greş? întrebă preopinentul.

- În acel caz, adunăm toţi locuitorii Pământului care sunt speriaţi de ceea ce în sociologie se numeşte „terorismul de a fi” şi ne mutăm pe altă planetă.

- Am auzit şi eu de faptul că s-ar fi ajuns pe alte planete, dar aproape toţi locuitorii Pământului cred că asta e o gogoriţă, aşa cum e şi vrăjeala cu Uniunea Intergalactică 2.
Cred că, de fapt, n-a început nici o eră nouă în cucerirea spaţiului cosmic, iar politicienii care dispar, nu ajung niciunde, în Univers, ci sunt băgaţi în beciurile forţelor de menţinere a ordinii.

- Poţi crede ce vrei, spuse preşedintele. Oricine e liber să creadă ce vrea. Vreau să vă explic cum vine treaba cu „terorismul de a fi”, apoi mai vorbim. Când explodează o bombă, e un act terorist, dar, după ce a explodat bomba, cei care au rămas în viaţă se simt mult, infinit mai liberi. Terorismul e ca o puşcărie; când ieşi din ea, simţi libertatea cu o intensitate foarte mare. Nu acelaşi lucru se întâmplă când eşti terorizat de propria ta existenţă. Până la modificarea genetică a întregii populaţii, să se adapteze la traiul pe întuneric, mai durează. Un proverb spune că viaţa este prima boală pe care o contractezi atunci când vii pe lume. Această boală o are fiecare, dar, cu timpul, ea nu mai depinde de individ. De sistemul sanitar, nici atât. Nu depinde nici măcar de sistemul politic, în mod direct, ci de sistemul social. Sistemul social este emanaţia sistemului politic, ca toate celelalte sisteme: juridic, religios, economic, cultural şi chiar

sportiv. Asupra sistemului social se răsfrâng toate micile cutremure ale celorlalte sisteme, mai mult decât asupra oricărui altuia. Un sistem, totalitar sau nu, ne-a frustrat de orice fel de libertate, libertatea de mişcare, de expresie, libertatea cuvântului, libertatea de a concura, de a acumula orice fel de cunoştinţe, libertatea culturală etc. Mai relaxat este sportul, unde, în cadru organizat, poţi să te defulezi, înjurând un jucător sau altul, dar nu prea mult.

Totalitarismul, indiferent de ce esenţă, ia omului câte puţin din orice fel de libertate, doar atât cât să rămână cu iluzia că libertatea nu îi e ciuntită, că e liber să facă orice, în cuşca mult prea mică a legalităţii. Acum e invers: cadrul legal e aşa larg, încât nici nu se vede.

În plus, e atât de labirintic, încât te simţi, tot timpul, rătăcit. Fie un cadru strâmt, fie unul prea larg, frustrează fiinţa umană; aceasta simte că nu mai e liberă. Omul nu poate fi exilat nici într-o moleculă, nici în infinitatea Universului. Azi, în mod formal, nu te mai ţine nimeni în frâu. Poţi să faci ce vrei. Necazul e altul: s-a creat un cadru politic şi administrativ, care nu-ţi mai ia din libertăţile tale fundamentale individuale nici un gram, dar a făcut în aşa fel încât să nu mai ai timp de manifestare a libertăţii şi să nu mai ai cu ce să ţi le manifestezi. Vor spune unii că nu e adevărat şi vor da exemple de oameni care şi-au creat timp liber şi au bani cu care să-l umple. Corect, dar nu în totalitate, astea fiind excepţiile. Nu vorbim de excepţii. Vorbim de faptul că majoritatea indivizilor societăţii, trezindu-se pe cap cu nişte libertăţi, cu care nu ştiu ce să facă, le folosesc şi ei cum cred de cuviinţă. Prost folosite, libertăţile meschine ale oamenilor se lovesc unele de altele şi ajung să frustreze fiecare individ în parte. În imposibilitatea de a

ne manifesta libertăţile
fundamentale în mod moral, ni le manifestăm cum ne taie capul. Fiecare e frustrat de
mofturile celui de lângă el, de cel întâlnit pe stradă, în mijloacele de transport, în
instanţă...Asta ţine de cadrul social, în principal, asupra căruia sunt aruncate gunoaiele

tuturor celorlalte sisteme: juridic, religios, economic, cultural, sportiv, turistic. Din toate
acestea, rezultă terorismul de a fi. De a fi şi atât. Eşti terorizat de faptul că te afli în
mijlocul libertăţii de prost gust a celorlalţi, dar nu ai ce te face. Libertatea ta e atât de
indefinită, încât doar presupui că există. Asta te face să stai pe loc, să nu ai curajul să te
duci acolo unde s-ar putea să explodeze ceva, creând , în secunda următoare, creşterea
intensităţii libertăţii din jur. Faptul că, după orice război sau revoluţie, ne luăm porţia de
libertate nu e vorbă goală, ci chiar expresia stării de intensitate afectivă, explicată mai
sus. Cel mai crunt terorism de pe Pământ e inducerea , conştientă sau nu, a senzaţiei că nu
te găseşti unde trebuie, că nu te găseşti când trebuie, că nu te găseşti cum trebuie, că nu
eşti înconjurat de oamenii care ai fi vrut să-i ai în jur. Când frustrarea fiecăruia devine
frustrarea tuturor, o populaţie îşi pierde identitatea. Identitatea unei populaţii e dată de un
procent rezonabil de identităţi individuale fără frustrări. Când tu, conducerea
planetoidului, induci unei întregi specii ideea că aici e rău, să nu te miri că societatea e
divizată şi pământeanul renunţă fără remuşcări la limba şi tradiţiile cu care s-a născut,
simţindu-le artificiale, impuse şi străine de el. Cu aceştia, vom construi un alt edificiu
politic, în altă parte...

Spontan, mulţimea izbucni în urale, aplauze furtunoase şi auziră pocnituri răzleţe. - Ce se întâmplă? întrebă Albert.

- Nu ştiu, spuse Emma. Se aud împuşcături. - Au lansat grenade fumigene.

- Nu e fum. E un gaz paralizant. Poate letal.
- Să fugim! spuse Nopsov , scoţând revolverul. - Unde să fugim?!
- Spre intrarea principală
- Tocmai acolo e cel mai mare pericol. Agenţii care ne-au oprit pe noi nu sunt aici pentru a proteja oamenii, ci pentru a-i lichida.
Văzură cum sute de manifestanţi cădeau seceraţi de gloanţe sau sufocaţi de gaze. Nici
cele două porţi secundare, aflate la sud-vest, nu erau sigure; dinspre ele, veneau, alergând
îngroziţi, cei care nu reuşiseră să scape. Ajunşi în apropiere, se opreau descumpăniţi,
neştiind încotro s-o ia; unii cădeau răpuşi de gloanţe, alţii se trânteau la pământ, tuşind
până la leşin.
- Ce facem? întrebă Artur. Fumul se îndreaptă spre noi. - N-au atacat încă tribuna. Vor să ia prizonieri.
- Ce fraieri am fost, spuse Emma. În maşină erau câteva cutii cu pastile pentru eventualitatea unui atac chimic.
- Nu aveam de unde să ştim că vom fi atacaţi astfel. - Astea sunt? întrebă Albert.

- Da. De unde le ai?
- Am crezut că sunt pentru răceală. Sunt aromatizate.

Disperaţi, ronţăiră şi ceilalţi câte două comprimate, apoi mai luară câte una şi începură să le sugă.

- Au efect, spuse Artur. De jur împrejur, mor pe capete.
- Caran nu moare, spuse Hosman. O ţine înainte cu discursul. - Nici cei din anturajul lui nu par prea afectaţi.

Printre mormane de trupuri, se târâră până aproape de tribună, împuşcând orice militar care se apropia mai mult.

- Ăştia or fi crezând că suntem din garda preşedintelui tău, spuse chelneriţa. - Ar fi o mândrie să fie aşa, spuse Albert.

- Pe dracu'! spuse Nopsov. Dacă o luăm pe aleea aia cu plante mai puţin luminoase, ne putem strecura în afara parcului pe una din porţile secundare. Riposta noastră s-ar putea să fi periclitat chiar şi şansele conducătorilor partidului. Înfuriaţi, militarii se pot hotărî să nu mai ia prizonieri.

- Hei, Robert, mă vezi?! strigă Hosman.

- Sigur că te văd, răspunse oratorul, ridicându-şi ochii din hârtii. Ce crezi, că sunt chior?

- Cum aţi reuşit să scăpaţi de agenţii A.M.A.?

- Pleacă, domnule, de aici! strigă Caran. Avem treabă. Nu avem timp de dialoguri sterile. Avem nişte alegeri de câştigat.

- Eşti nebun?! Nu vezi că se trage?

- E şi normal să se tragă. Eu i-am angajat. Sunt trupe de agenţi A.P.A. Ei sunt cei care se ocupă de bunul mers al lucrurilor.

Descumpănit, Albert se uită către Emma, aceasta ridică din umeri, la fel de nedumerită ca şi Nopsov, care făcuse ochii mari, uimit, neştiind dacă e bine să creadă ce auzea.

- Ce aţi rămas aşa?! râse Robert. În politică, este permis orice.

Alegerile nu se câştigă, aşa, cu una, cu două. Succesul cere sacrificii. Dacă este nevoie, chiar şi sacrificii supreme. După acest episod, cota noastră de popularitate va creşte vertiginos. Fiind un partid nou, fără un conducător cunoscut şi carismatic, folosim şi noi ce metodă putem. Vor vui radiourile, televiziunile şi ziarele.

- Dacă e adevărat ce spui, această destăinuire te poate da peste cap.

- Nicidecum. Ziariştii au plecat să-şi facă emisiunile. Fumul, întunericul, împuşcăturile şi mormanele de morţi vor impresiona opinia publică.
- Imaginile terifiante de după genocid sunt şi mai şocante, spuse Hosman.
- Deloc. În curând, se vor trezi cu toţii. Fumul nu e decât un somnifer uşor, pentru cei care n-au cunoscut scenariul, iar gloanţele nu conţin decât tranchilizante banale.
- Militarii împuşcaţi de noi s-ar putea să nu se mai trezească, spuse Nopsov.
- Am făcut-o lată, spuse fata. De unde să ştim că era doar un joc electoral?
- Pe moment, cât timp sunt cu toţii întinşi pe jos, suntem în siguranţă. Când se vor trezi cu toţii şi vor vedea că unii sunt morţi de-a binelea, se vor pune întrebări.
- Ce tot spuneţi acolo?! întrebă Caran. Aţi împuşcat agenţii angajaţi de mine?
- Nicidecum, minţi Emma. Spuneam doar că gloanţele revolverelor noastre conţin tranchilizante mai puternice. Militarii s-ar putea trezi puţin mai târziu.
- Minunat, spuse Robert. Faptul că v-aţi băgat şi voi în povestea asta şi aţi tras în forţele de protecţie a afişelor dă o notă de inedit întregii poveşti. La primul interviu, am să menţionez faptul că au fost morţi de ambele părţi şi că au fost doborâţi şi membri ai forţele opresoare, plătite de grupurile obscure de interese, să ne termine. După acest episod, interesul electoratului se va îndrepta către noi şi va creşte. Vom câştiga alegerile şi vom lua conducerea planetei Pământ.
- Eu nu te-am descoperit pentru a lua conducerea acestui planetoid, spuse Albert. E vorba să câştigăm alegerile pe îndepărtata planetă Ioza, a doua noastră patrie.
- Le câştigăm şi acolo. Le câştigăm oriunde.
- Da, dar există un impediment, spuse Emma, mitingul vostru s-a desfăşurat în afara perioadei legale de campanie electorală. S-ar putea ca presa să se sesizeze.

- Când are loc un accident la schi, presa tratează, orbeşte, doar accidentul, spuse Caran.
Nimeni nu se mai sesizează că n-a fost zăpadă pe jos. Campanie electorală e tot timpul.
Când aceasta devine tradiţie, legea nu mai funcţionează şi trebuie schimbată. Ce ştii tu?

- Ştiu că ar trebui să le dăm dracu' de alegeri, de miting, de tot, să ieşim din parc şi să părăsim noaptea asta a oraşului ilustrat, spuse chelneriţa. Eu rămân la subsol, într-o mină, la produs, iar voi vă continuaţi drumul. Cu puţin noroc, vă întoarceţi în Esper.

- Ăsta nu te recunoaşte, spuse Nopsov, arătând spre preşedintele partidului.

- Nu se poate, spuse Albert. Nu-ţi aduci aminte de mine domnule Robert Caran ? - Nu te-am întâlnit în viaţa mea, veni răspunsul. Din ce serviciu secret faceţi parte. - Suntem agenţi ai Asociaţiei pentru Protecţia Afişelor, minţi fata.

- Nici tu nu mă recunoşti Emert Holms? Noi ne ştim încă de când am plecat,
accidental, de pe Pământ. Ne-am întâlnit pe aerodina 068, în drum spre îndepărtata planetă Ioza.

- Nu am părăsit niciodată acest planetoid, spuse studentul. Nu-mi amintesc să ne fi întâlnit undeva.

- Nici dumneata nu-ţi aduci aminte de mine, Dieta Melior?

- Nu.

- Măcar pentru faptul că ziarele de pe planeta Ioza au urlat că eu aş fi asasinul soţului dumitale, şi tot ar trebui să mă fi ţinut minte.

- N-am auzit niciodată de Ioza asta a dumitale.

- Măcar tu, Karl, trebuie să mă ştii. Eşti cel însărcinat să se ţină după mine ca o umbră. - N-am nici o datorie la tine, spuse însoţitorul.

Încercă să le dea câteva puncte de reper în plus, dar aceştia negară că l-ar fi văzut vreodată.

- Nu mă cunoaşte nimeni?! strigă Hosman.

- Eu îl ştiu pe domnul! se trezi una dintre fetele din anturajul lui Robert strigând. L-am văzut pe coperta unei cărţi science-fiction. Ce rău îmi pare că nu am cartea la mine, să-mi daţi un autograf!

- Te chinui degeaba, spuse Artur. Să mergem!

Neavând pe unde trece, până la cel mai apropiat loc liber, fură nevoiţi să calce pe
trupurile celor întinşi pe jos, apoi se pierdură printre tufişuri, pe sub arbori luminoşi, către una dintre ieşirile secundare ale parcului.

Din depărtare, văzură că oamenii din public începuseră să se trezească, în timp ce
Robert Caran începuse să improvizeze un spectacol. Înconjurat de făclii şi femei
dezbrăcate, preşedintele de partid aruncase hainele de pe el şi, la fel de gol, se aşezase în poziţie lotus, în mijlocul podiumului, meditând şi ascultând muzică.

- Muzica e divină, spuse Artur.

- Iar femeile care o cântă sunt în pielea goală, spuse Albert. Nu

ştii ce să faci mai întâi, să asculţi sau să priveşti.

- Cel mai bine e să asculţi, spuse Emma Hoschin. Sunt femei golite de conţinut. Altfel, nici n-ar putea să cânte aşa frumos. Doar femeile stoarse de conţinut, până la ultima picătură, pot cânta aşa.

- Care conţinut?! întrebă Albert. Ce tot vorbeşti? Nu vezi că sunt despuiate, adică goale pe dinafară? Despre ce conţinut vorbeşti?

- Despre transpiraţie, spuse fata.

Capitolul XI

- Ce-a fost asta?
- Ce să fie?
- Am avut un vis ciudat, spuse Albert.

Le povesti cum coborâse la subsol, în arestul Poliţiei, cum avusese loc un schimb de focuri de armă, cum încuiaseră în beci echipa medicală, abia sosită, şi îi furaseră maşina. Povesti cum părăsiseră aşa-zisul sediu al Diviziei 3 de Poliţie, cum le baraseră drumul agenţii, obligându-i să abandoneze autovehicul şi să o ia pe jos, spre parcul unde se desfăşura un miting de partid. Le povesti, cu lux de amănunte, cum participaseră la adunare, cum omorâseră o grămadă de agenţi, dintr-o eroare de interpretare, până în momentul când plecaseră de acolo, spre poarta secundară.

- Şi eu am avut acelaşi vis, spuse Emma. Am avut un vis foarte lung, care, paradoxal, a durat doar câteva secunde. Se făcea că mergeam, ca acum, prin noaptea oraşului ilustrat, şi, la un moment dat, ne-a oprit o patrulă A.P.A. De aici, a început coşmarul cu mitingul partidului lui Hosman.

- Şi eu am visat chestiile astea, spuse Nopsov. A fost ca o viziune colectivă. M-am trezit chiar acum.

- Cum, şi tu?! Tu erai la volan. Dacă adormeai, ne băgai într-unul dintre gardurile astea pline de afişe. Dacă distrugem afişele, imediat apar agenţii A.P.A.

- Dă-i dracu'! Ăştia apar tot timpul. Deocamdată, n-au apărut decât în visul nostru. Sunt încă la volan şi sunt cât se poate de treaz.

- S-ar putea să apară, spuse Emma. Suntem în maşină, tocmai am plecat şi n-am ajuns încă în apropierea parcului acela.

- Suntem cât se poate de aproape, spuse Artur, încetinind. Nu e nimeni.

Trecură pe lângă parc, văzură că nu era nimeni în întunericul acestuia şi îşi continuară drumul spre ieşirea de sud a oraşului.

- Ce mai e şi asta?! întrebă Albert.
- Ce să fie? întrebă Emma.

- Aici era un cartier modern, cu blocuri de apartamente luxoase, multă verdeaţă, arbori luxurianţi, alei curate, drepte, parcă trase cu linia şi ronduri de flori. E întuneric, nu se vede prea bine, dar nici cele cunoscute de mine nu se profilează. Nu văd decât construcţii în ruină, fiare contorsionate şi hale industriale cu geamuri sparte.

- Asta şi trebuie să fie. Aici a fost un cartier industrial. De când cu întunericul ăsta şi penuria de curent, a dat faliment aproape toată industria energofagă.

- Nu putem merge mai departe, spuse Nopsov. Drumul se înfundă.

Opri maşina, deschise portiera, luă o lanternă şi coborî, luminând împrejurimile. - Nu puteţi merge mai departe, se auzi o voce. Drumul se înfundă.
- Asta am remarcat şi noi, spuse Emma. Spune-ne ceva nou.
- Trebuie să întoarceţi autovehiculul şi să plecaţi acolo de unde aţi venit.
- Vrem să ieşim din oraş.
- Ce vreţi să faceţi acolo?! se miră bărbatul, luminându-i cu fascicolul lanternei. Dincolo de zidul oraşului nu e nimic.
- Cum adică?! Ce zid? întrebă Artur.
- Zidul oraşului.
- Oraşul n-are ziduri.
- Ba are, spuse omul. Dincolo, se întâmplă tot felul de lucruri ciudate. - Zău?! Care ar fi acelea?
- Iniţial, zidul a fost ridicat pentru a apăra oraşul de norii formaţi din fiinţe temporale. - Ce mai sunt şi astea? întrebă Nopsov.
- Nu se ştiu prea multe, dar se ştie ce fac. Cei care au venit de afară spun că au început să dispară sate întregi, cu locuitori, cu locuinţe, cu tot. De câţiva ani încoace, n-a mai intrat nimeni în oraş. Eu aici locuiesc. Am fost paznic la o fabrică de oxigen lichid. Poate că e o exagerare, dar eu înclin să cred ce am auzit.
- Fiinţele astea au pătruns în oraş?
- Nu ştiu, spuse bărbatul. De ce întrebi?
- Am avut toţi trei un vis comun. Or fi de vină fiinţele temporale.
Artur îi povesti episodul care nu exista decât în mintea lor, cu discuţia avută la
întâlnirea reprezentanţilor A.P.A, cu participarea la mitingul electoral din parc, până la fuga spre ieşirea din parc şi trezirea în maşină, într-un timp anterior.
- Interesant, spuse omul. Dacă aveţi toţi trei lucrurile astea în cap, rezultă că e ceva ciudat la mijloc. Por fi chiar şi fiinţele temporale de vină.
- Vrem să mergem în afara oraşului, spuse Emma. Există vreo poartă? - Nu, dar vă pot ajuta. Nu vă e frică?
- De ce să ne fie frică.
- Puteţi dispărea.
- Orice dispare într-un loc, apare în altul, spuse Albert.

- E o presupunere, spuse paznicul. După dispariţie, nimeni n-a mai reapărut vreodată.

- Eu caut minele, spuse Emma. Vreau să devin femeie normală, care transpiră normal.
Pe planetoidul acesta, transpiraţia noastră, a femeilor cu potenţial ridicat, are valoarea
acroniului sau cel al cristalelor cu proprietăţi supraconductoare. Vreau să-mi fac datoria
faţă de societate, de familie şi chiar faţă de mine însămi. Cum nu se poate transpira la
infinit, după un timp, voi reveni din subteranele Pământului. Poate voi fi cooptată în
vreun partid şi mă iniţiez în arta transformărilor de substanţă. Voi fi o femeie golită de
conţinut, dar voi fi iniţiată. Am toată simptomatologia specifică unei femei apte să
transpire pentru societate, pentru noi toţi, dar pe mine mă doare în cot de societate; vreau
să ajung să transpir pentru mine însămi şi să fac transformări de substanţă.

- Am auzit şi eu de chestia asta cu femeile din minele planetoidului, dar nu am văzut
niciuna. Pe aici, circulă ideea că femeile devin întâi iniţiate de partid, apoi merg să
servească specia în afunduri, rolul lor fiind să producă o substanţă plină de energie.

- Nu e adevărat, spuse fata. Rolul iniţiatei e să zboare, să producă energie psihică, nu fizică, aşa cum ai auzit. Vreau să trec repede de faza minieră şi să devin iniţiată; vreau să transpir pentru a putea să mă ridic de la sol, să zbor şi să mă integrez în absolut.

- E posibil să nu fi auzit eu bine, spuse individul, ridicând din umeri. Dacă vreţi să ieşiţi din oraş, vă ajut. Ştiu un loc.

- Ne-o fi urmărit cineva? întrebă Albert.

- Nu cred. Numai nişte ciudaţi ca voi pot să părăsească oraşul.

Îi însoţi printre hale, pe un drum desfundat, atenţionându-i să nu calce în gropi sau resturi de utilaje industriale.

Ajunseră fără accidente la marginea oraşului, unde paznicul se apucă să caute ceva prin iarba uscată.

Găsi o frânghie cu harpon, o montă la un dispozitiv de lansare, reglă distanţa şi apăsă un declanşator. În lumina lanternelor, marginea de sus a zidului nu se vedea, dar gheara săgeţii metalice se prinsese de ceva, pentru că frânghia nu căzu.

- Frânghia a trecut peste zid şi s-a prins dincolo, spuse bărbatul. Când ajungeţi, vă rog s-o deblocaţi, s-o pot trage înapoi!

- Nici nu ştiu cum putem să te răsplătim, spuse Albert.

- Nu e nevoie să-l răsplăteşti pe cel ce îţi face un rău.

- Nu ne-ai făcut nici un rău. Ne ajuţi să părăsim oraşul.

- Eu consider că dincolo sunteţi în mare pericol, spuse paznicul. Nu consider că vă fac un bine.

- Vom vedea, spuse Nopsov, căţărându-se după fată, care ajunsese deja pe coama zidului şi se pregătea să coboare.

- Uite, spuse Albert, ai aici o carte de credit. Nu ştiu ce bani mai am pe ea, dar sunt destui. Dacă te hotărăşti să pleci de aici, unde nu văd ce poţi cumpăra, s-ar putea să-ţi folosească.

- Vezi că dincolo de zid se găsesc mai multe gropi antigravitaţionale. Nu vă temeţi! Aruncaţi-vă într-una din ele! Nu îţi pot spune unde ajungeţi, dar un lucru e sigur; acolo nu veţi fi afectaţi de fiinţele alea temporale. Nu veţi dispărea. Puteţi ajunge oriunde.

Hosman mulţumi pentru sfat şi se agăţă de frânghie, iar paznicul mulţumi pentru bani şi îl urmări cum urcă, luminând cu lanterna.

- În ce parte o luăm? întrebă Emma.

- Mergem peste câmp, spuse Nopsov.

- Atunci când plăteşti o informaţie, există şanse în procent de 90 % ca aceasta să fie adevărată, spuse Albert.

- Care ar putea fi acea informaţie?

- Dacă ne aruncăm într-o groapă antigravitaţională, putem ajunge oriunde, deci şi în minele femeilor care transpiră.

- Şi dacă o luăm peste câmp, drept înainte, putem ajunge oriunde, spuse Artur. - Peste câmp merge toată lumea.

- Care lume?! Nu e nimeni.

- Vorbeam, aşa, în general, spuse Hosman.

- Despre aruncarea într-o groapă antigravitaţională nu vorbim la general. Nu am auzit, până acum, să se arunce cineva într-o groapă din asta. Nici n-am ştiut că există, spuse Nopsov.

- Nici zidul oraşului n-a existat. Cine ştie ce fel de fiinţe temporale ne mai dau târcoale. Paznicul spunea că într-o groapă antigravitaţională perturbaţiile temporale sunt mai puţin probabile.

- Ne-am depărtat de zid şi am văzut deja câteva gropi, pe lângă care am trecut, spuse Emma. Care o fi antigravitaţională?

- Cred că aia care seamănă cu o oală din care iese ceaţa de parcă ar fi vapori de apă.

Îndreptară fasciculele luminoase al lanternelor în direcţia

indicată, apoi luminară
împrejur. Dintre toate găurile pământului de lângă oraş, doar din două erau acoperite de vălătuci de ceaţă
- Ei?!
- Eu îmi asum riscul, spuse Albert.
- Şi eu, spuse Emma. Într-un fel sau altul, trebuie să ajung în vreo mină.

- Merg şi eu, spuse Artur. Dacă am făcut o alegere proastă, nu cred că e mare scofală.
O dată în viaţă, omul trebuie să facă şi o alegere neinspirată. De multe ori, ultima. Vine
un timp când omul începe să vadă mai bine lucrurile, dar, ce păcat, acestea nu vor mai
exista.
- E un punct de vedere fatalist.
- Fatalismul ăsta m-a făcut, tot timpul, să rezist nervos.

Ajunseră la marginea unei prăpăstii şi, după multe parlamentări, ajunseră la concluzia
că ar fi bine să coboare încet, pe margine, ţinându-se de plante sau rădăcini. Artur, care
coborâse primul, strigă că nu mai mergea aşa, interiorul lărgindu-se într-un hău imens.
- Nu ne mai putem întoarce, spuse Albert.
- Să ne dăm drumul! spuse Emma. E o groapă antigravitaţională.
- Merge, strigă Nopsov. Plutesc. Căderea e lentă. Păcat că nu se vede nimic în jur.

La capătul tunelului, ceaţa începu să se disipeze şi căzură într-o grotă imensă, luminată de făclii aşezate pe margine. Din loc în loc, grupuri de femei îmbrăcate în cămăşi de
noapte dintr-o ţesătură groasă, scoteau bucăţi de cărbune din ziduri, transpirând abundent. Unele mânuiau târnăcoape, iar altele, cu lopeţile, încărcau vagonete şi îi împingeau pe şine, undeva, în interiorul Pământului.

Din când în când, câte una dintre femei îşi scotea îmbrăcămintea şi o storcea într-un vas aşezat central.
- Voi de unde aţi mai apărut? se întoarse o femeie. - De sus, spuse Albert.

- Atunci, aţi greşit. Pe aici, se iese. Noi, cele care muncim la capătul canalului, mai
avem puţin şi scăpăm de calvar. Suntem împinse afară prin galeria antigravitaţională.
Ceea ce am putut da societăţii, am dat. Misiunea noastră s-a

terminat. Să mai vină şi altele!

- Dacă, pe aici, numai se iese, noi ce facem?! Ne căţărăm pe ziduri, ne propulsăm şi mergem de unde am venit?

- Nu cred, spuse femeia. Trebuie să aşteptaţi să vină o comisie de expertiză de la Ministerul Muncii. Nu puteţi pleca fără un aviz.

- Nici nu vrem să plecăm. Domnişoara vrea să muncească aici, să se golească de conţinut, să fie utilă societăţii, apoi să se înscrie într-un club al iniţiatelor.

- Şi eu am vrut lucrul ăsta, cu 30 de ani în urmă. Acum, nu mai doresc nimic. Sunt stoarsă de vlagă.

- Spui că aici este ultima etapă dinaintea plecării? mai întrebă Hosman.

- Da.

- Unele femei sunt încă tinere.

- Au fost lipsite de vocaţie. Au asudat mai puţin timp. Ele pot să-şi refacă viaţa, interveni o a doua femeie.

- În concluzie, dacă vii să transpiri aici, nu ai nici un avantaj.

- Un avantaj ar fi, că primeşti o pensie destul de mare, dar ce folos? Am auzit că sus, la suprafaţa planetoidului, s-a aşternut o noapte eternă. Aşa e?

- Sigur, confirmă Albert.

- Atunci, nu mai am nici un chef să mă bag în vreun partid, să devin iniţiată şi să plutesc de fericire.

- Dacă nu e nici o scofală cu transpiratul ăsta, eu propun să plecăm, spuse Nopsov. Considerăm că am greşit drumul.

- Voi puteţi pleca, spuse femeia, dar, dacă prietena voastră e predestinată, nu mai poate părăsi mina.

- Zău?! se enervă Emma. Ce mă reţine?

- Nu ştiu. Nu te mai lasă nici legile naturii. Am încercat şi eu să părăsesc afundul Pământului şi n-am putut pleca. Există o forţă. Sunt tot felul de duhuri invizibile împrejur.

- V-au plantat cipuri telecomandate?

- Nu. Forţele astea sunt de altă natură, nepământeană, spuse prima femeie. După aprecierea celor de la Ministerul Muncii, pentru toate cele de aici, forţele acestea vor înceta şi vom putea părăsi grota prin tubul antigravitaţional.

- Să mergem! spuse Albert.

Încercă să se caţere pe zid şi văzu că nu ar fi avut şanse nici cu un costum complet de alpinist. Mai sus, peretele se curba spre interior, ca marginea unei oale.

Se aşeză în mijlocul incintei, sări în sus şi văzu că totul e zadarnic; antigravitaţia nu mai funcţiona.

Nu le mai rămânea decât o cale; s-o ia spre interiorul Pământului, prin galeria vagonetelor. Salutară femeile, le urară noroc în viitoarea viaţa, de la suprafaţă, şi părăsiră incinta.

Galeria se prelungea la infinit, căldura şi lipsa de aer făcându-i

să transpire abundent. Făcură câteva popasuri, apoi, cu încăpăţânare, porniră mai departe.
- Asta e transpiraţie care se pierde, auziră un glas.
- Cine eşti tu? Unde eşti?
- Albert Hosman mă ştie, spuse vocea.

- Nici nu te văd. De ştiut, nici atât.
Luminară cu lanternele în toate părţile şi văzură că nu e nimeni. - Nu mai căutaţi. Sunt invizibil.
- A, eşti vreun neadaptat rătăcit pe aici! exclamă Emma. - Nu ştiu ce e ăla.

- Neadaptaţii sunt băştinaşi de pe planeta Ioza. Prinşi de radiaţiile solare, atunci când soarele lumina planetoidul, au dispărut, devenind invizibili. Bântuie degeaba prin sate şi nu fac nimic. Încurcă lumea; de multe ori, ne lovim de ei, fără să vrem. Observ că au ajuns şi înstrăfundurile Pământului.
- Neadaptaţii ăştia sunt umanoizi? întrebă invizibilul. - Cum adică?

- Adică dacă au, aşa, ca voi, patru excrescenţe calcaroase şi una sferică, ce ţine loc de unitate centrală.
- Creier.
- Mă rog, ceva pentru analiza şi sinteza informaţiilor.

- Iozanii invizibili, ca şi iozanii vizibili, seamănă cu oamenii, dar nu au funcţii vitale cuantificabile cu aparatele noastre de măsură, interveni Albert.
- Ce vrei să spui?
- Vreau să spun că un iozan viu ni se pare a fi totuna cu un om mort.

- Interesant, spuse invizibilul. Faptul că senzorii aerodinei 068 ne-a perceput ca fiind fiinţe vii, ne-a salvat de la dispariţie. În momentul ciocnirii navei de o clădire şi exploziei acesteia, capsulele de salvare ne-au integrat şi ne-au expulzat împreună cu voi, oamenii.
- Despre ce navă vorbeşte?! se miră Nopsov.
- Despre aerodina cu care m-am întors eu pe Pământ, venind de pe Ioza, spuse Albert. - Dacă au venit de pe Ioza, sunt iozani.

- Nu am venit direct de acolo. Planeta aceea a fost o escală. Domnul Hosman ştie mai bine. L-am văzut la mitingul organizat în cinstea venirii noastre, la limita dintre partea luminată şi cea întunecată a planetei.

- N-am fost eu la acel miting, ci o sosie a mea, dar am şi eu acel

episod în memorie, spuse Albert.
- Mă bucur foarte mult, spuse invizibilul.
Le povesti cum, după ce plecaseră navele lor, rămăseseră mai multe milioane de
extratereştri pe planeta Ioza, luând-o care încotro. Un grup numeros a rămas pe loc şi a

aderat la politica lui Aram Melior, preşedintele partidului de import. Simpatizând cu ideile acestuia, au jurat că îl vor ajuta în tot ce avea să întreprindă.

- L-aţi ajutat de n-aţi mai putut! spuse Hosman. Fiind invizibili, puteaţi să interveniţi şi să împiedicaţi asasinarea acestuia.

- Nu puteam. Suntem fiinţe imateriale. Nu ne băgăm decât în lumea ideilor politice.

- Aaa, înţeleg! Şi dacă v-a murit idolul, presupun că v-aţi luat după mine, cel desemnat să-l găsească pe Robert Caran, viitorul conducător, cel ales de destin să reprezinte omul providenţial.

- Nu cunoaştem pe nimeni cu numele ăsta. Pentru noi, tu eşti preşedintele partidului, spuse invizibilul.

Povesti cum, după aterizare, îl urmaseră peste tot, de la spitalul de neuro-psihiatrie din sat până când a ajuns, înapoi, în Esper, oraşul de deasupra, netezindu-i calea spre interiorul planetoidului.

- M-aţi manipulat?! întrebă Albert.

- Sigur.

- În ce scop?

- Lipsită de lumina şi căldura solară, suprafaţa planetoidului se va răci, spuse invizibilul. Se vor răci şi relaţiile dintre oameni, ei vor deveni simple produse anacronice ale unor timpuri viitoare, când nu se va mai face politică. Se preconizează deja scoaterea politicii în afara legii. Atunci, locuitorii de deasupra vor ajunge să aibă cu toţii păreri, din cele mai diverse domenii de activitate. Părerile acestea vor fi exprimate cu tot mai multă ardoare; toţi se vor certa şi îşi vor lua vorba din gură. Cu toţii vor fi deştepţi; nu va mai munci nimeni. După timpurile de tristă amintire de azi, se anticipează timpuri şi mai triste. Până la găsirea unor surse alternative de energie, aici, la

subsol, putem reorganiza partidul. S-au format deja câteva zeci de mii de mici comunităţi, baza lumii
subpământene de mâine, unde politica a devenit un mod de viaţă.
- Da, dar o lume ca asta, la fel ca aceea de deasupra, funcţionează tot cu energie.
- Avem energie. Femeile astea nu muncesc degeaba în minele subpământene.
Transpiră pentru societate; sudoarea lor e un produs de o inestimabilă valoare. Mergem?

- Sigur, spuse Hosman. Ne-am odihnit destul. Ia-o tu înainte! Fiind o fiinţă invizibilă, te putem călca.

- Nu e problemă, auziră vocea. V-am spus, sunt o fiinţă imaterială. Când galeria se va bifurca, vă anunţ pe unde să o luaţi.

- Şinele pentru vagonete se termină aici, spuse Emma după ce străbătură mai mulţi kilometri.

- Nu e nimic de mirare. Nu cărbunele ne interesează. Acesta e scos dintr-o parte şi aruncat în altă parte, prin nişele ce duc în pungile formate prin infiltrarea apei în sol.

Obiectul muncii noastre e sudoarea produsă de anumite fiinţe umane, de sex feminin, mult mai importantă şi cu o putere energetică mult mai mare.

- Aşaaa?! se miră Albert. Şi acum, pe unde o luăm? - La dreapta. După aia, la stânga.

- Magnific! exclamă Nopsov. Ăsta e un adevărat oraş subpământean. E mai luminat ca Esper-ul.

- Mie îmi aduce aminte de un târg virtual de pe Ioza, teatru de operaţiuni al unor copii de mafioţi bogaţi, care se bat şi se ucid unii pe alţii, fără nici un discernământ, spus Albert.

- Există asemenea obiceiuri pe planeta aia?! întrebă fata. - Sigur.

- Aici nu avem aşa ceva, spuse invizibilul. Aici trăiesc, în armonie, femeile care se odihnesc pentru o nouă perioadă de muncă, oameni obişnuiţi, noi, entităţile invizibile şi cei aduşi aici să facă politică. Domnul Hosman îi va conduce pe cei înclinaţi spre politică, îi va organiza, apoi se va îndrăgosti de domnişoara Hoschin, aici, de faţă, se va căsători, va face copii şi va deveni cel mai influent personaj al tuturor comunităţilor noastre subpământene.

- Mi-ai pus gând rău?! râse Albert.

- Nu e deloc greu de anticipat.

Îi conduse pe strada care cobora spre centrul orăşelului, dinspre ultima galerie străbătută, până în faţa unei case, unde uşa se trânti la perete. Acesta era un semn că invizibilul intrase acolo şi luară asta ca pe o invitaţie.

- Vă rog să luaţi loc la masă! îi îndemnă.

Mâncărurile aduse de curenţii de aer, care presupuseră că erau tot nişte entităţi extraterestre invizibile şi imateriale, nu erau prea grozave, dar

erau atât de înfometaţi, încât nimic n-ar fi putut fi prea rău.

- Vă rog să-i scuzaţi pe semenii mei, auziră posesorul vocii, aşezat în capul opus al unei mese circulare, enorme, construită din cărbune şlefuit. Le-am spus să se mişte cu grijă, să nu facă prea mult praf.

- Nu e nici o problemă, spuse Albert, înghiţind încă un pahar cu vin aproximativ.

- Dacă vreţi, voi, bărbaţii, puteţi să mai staţi la masă, spuse invizibilul. Dacă vi se face somn, urcaţi la etaj. Puteţi să vă alegeţi ce camere doriţi. În casa asta, nu există oameni. Femeia, domnişoara Emma Hoschin, trebuie să meargă cu mine. După o serie de analize medicale, îi voi prezenta locul unde va munci, de acum înainte. Peste câteva ore, se va întoarce aici.

- De unde ştii cum mă cheamă?! întrebă fata. Nu-mi amintesc să-ţi fi spus.

- Primesc tot timpul liste cu femeile menite să coboare în galeriile miniere.

Uşa se deschise, iar chelneriţa se ridică, aruncă o ultimă privire spre bărbaţi, apoi, uimită de faptul că făcea ceva împotriva voinţei ei, părăsi încăperea.

- Ce-a fost asta?! întrebă Artur. Suntem conduşi de vânturi? - Aşa se pare, spuse Albert.

- N-o putem lăsa singură.

- Ba da. Nu cred că putem face ceva. Eu nici nu mai pot. Mi s-a coborât băutura în picioare. Hai noroc!

- Sănătate, spuse Nopsov cu jumătate de gură, ridicând paharul.

După un timp, Albert încercă să se ridice de la masă, să se ducă la culcare. Capul îi era greu şi picioarele înţepenite.

Făcu doi paşi spre scară, simţi o durere ascuţită în spate şi se prăbuşi. Comisarul încercă să-l ajute şi păţi la fel; nici pe el nu-l mai ţineau picioarele.

- Ne-au pus vreun drog în mâncare, spuse Albert.

- Nu cred. Emma a plecat bine merci, pe picioare. Mai degrabă, cred că am exagerat noi cu vinul.

- Nu cred asta. Cred că ne-au drogat. Fata n-a băut vin. În vin ne-a pus drogul. - Ce interes să fi avut? întrebă Artur. Oricum, nu putem scăpa de aici.

Albert nu-l mai auzi. Adormi bâiguind ceva despre scârbele de fiinţe invizibile, meschine şi urâte, cu drogurile lor cu tot, azi şi mâine, visând că se află în cabina cu numărul 12, aflată la nivelul 7, cel al membrilor de partid, culoarul 7, de pe aerodina 068, în drum spre Pământ.

Băuse cam mult şi se întinsese direct pe podea.

Aşezat pe fotoliul de lângă intrare, Karl, însoţitorul şi purtătorul său de cuvânt, picotea, ridicând capul, din când în când, şi aruncând câte o privire, să vadă dacă nu se trezeşte.

Nu mai era mult timp până la întâlnirea politică pe care trebuia s-o prezideze Albert

Hosman, împreună cu toată conducerea de partid a navei, iar acesta dormea ca lemnul.

Când, în sfârşit, dădu să se trezească şi se ridică în capul oaselor, văzu că era întins pe jos şi îmbrăcat tot costumul oribil sintetizat de furnicile soţiei preşedintelui interimar al planetei Ioza.

Însoţitorul ieşi din amorţire şi sări să-l ajute. Îl aşeză într-un fotoliu şi îi aduse un pahar cu apă minerală.

- Sunt în vis, spuse Albert.

- Absolut deloc. E pura realitate. Te-ai îmbătat. În astfel de condiţii, până devine certitudine, realitatea e o noţiune.

- Mă găsesc într-un orăşel din subsolul Pământului, în casa unor entităţi extraterestre invizibile, am băut cam mult, am căzut şi visez că m-am trezit în cabina mea de pe aerodina 068, în prezenţa ta, însoţitorul Karl.

- Karl, ce e aia Karl?! Nici măcar nu te-am informat că aş fi însoţitorul tău. Abia ne-am urcat pe navă, tu ai băut cam mult la întâlnirea de despărţire organizată de Pola Rashca în holul de la intrarea în aerodină. Un timp, cred că ai şi visat urât. În coşmarurile pe care leai avut, spuneai ceva despre un şarlatan bătrân, Adrian Ambajiu parcă se numea, şi despre faptul că te-a introdus într-un spaţiu virtual şi nu te-a mai scos de acolo. Vorbeşti în somn. Acum, înainte de a te trezi, cred că ai avut un nou coşmar; vorbeai cu unul Nopsov şi înjurai nu ştiu ce fiinţe extraterestre.

- Nu era deloc un coşmar. Coşmarul e că m-am trezit, aici, în vis, alături de tine. Dorm întins pe jos, în holul casei unui extraterestru invizibil şi imaterial, şi visez că stau de vorbă cu tine. Te-am mai întâlnit o dată. Din cauza asta, ştiu că eşti însoţitorul meu. E visul din vis. Eu ţi-am zis însoţitorul Karl. Ne aflăm în vis şi la începutul întâlnirii noastre, când eu abia m-am trezit din beţie, cu tine pe cap. Nu-i aşa că ţi-ar fi plăcut să-ţi spun purtătorul de cuvânt Karl?

- Evident. E mult mai frumos aşa.

- Vezi? Asta se va întâmpla mai târziu.

Îşi frecă fruntea, încercând să alunge durerea de cap şi începu să-i povestească ce va urma. Îi povesti despre faptul că încăperea în care se găseau se putea reconfigura, practic, într-o infinitate de moduri, cu câte paturi doreai, şi el, însoţitorul, peste câteva minute, îl va îndemna să facă un duş, să ia o pijama dintr-un dulap şi să se odihnească două ore, apoi va apăsa o serie de butoane, îl va pofti la masă, îşi va luă un

pahar cu apă minerală şi se va aşeza, la loc, pe fotoliu.

- Ciudat, spuse Karl. Asta am de gând să fac. Nu ştiu dacă aveai habar de faptul că această cuşetă e modulară.

- În visul ăsta, aflându-mă, în timp, înainte de ceea ce îţi povestesc, nu ar trebui să am habar, dar eu am trăit aceste lucruri.

- Ciudat. Ce voi face după asta?

- Îmi vei explica faptul că luminozitatea de aici se autoreglează în funcţie de starea anatomo-fiziologică în care mă aflu, totul fiind reglat să concorde cu energia psihică a proprietarului. Nu aveam habar nici despre acest lucru.

- Şi, într-un final, fiind obosit, te vei culca.

- Greşit. Difuzorul ăla va începe să răsune, obsedant, o voce sâcâitoare invitându-ne să
coborâm în sala de şedinţe de la nivelul 2, pentru prima întâlnire de la plecarea de pe
Ioza, întâlnire pe care va trebui s-o prezidez chiar eu. Mesajul va fi adresat celor care nu
fac parte din echipaj sau din servicii tehnice. Enervat că se iau hotărâri în numele meu,

voi lua o sticlă, o voi arunca în direcţia din care va veni anunţul, reducând difuzorul la
tăcere, apoi voi deschise trapa şi voi ieşi pe culoar, unde voi întâlni o doamnă corpolentă,
trecută de cincizeci de ani, îmbrăcată cu o rochie de culoare roşie, cu trandafiri galbeni,
purtând pantofi cu tocuri foarte înalte, pălărie şi poşeta, amândouă galbene, în ton cu
rochia şi pantofii. Îmi amintesc perfect. Nu va fi deloc încântată să te cunoască.
- Cine mai e şi asta? întrebă însoţitorul. Cu ce se ocupă?

- Dieta Melior, soţia de curând decedatului Aram, preşedintele nostru de pe Ioza. Ca fostă soţie de preşedinte de partid, are ca principală preocupare să admire stelele. Până la întâlnirea cu mine, nu a părăsit niciodată aerodina, aceasta devenindu-i locuinţă în
plimbările interplanetare ale soţului. Va fi foarte intrigată să afle că un om poate să aibă însoţitor permanent. Îmi va recunoaşte importanţa, dar nu până acolo încât să-mi
recunoască dreptul de a ţine un purtător de cuvânt după mine.

Îi povesti despre antipatia reciprocă dintre el, însoţitorul, şi femeie, despre faptul că
avea, în interiorul encefalului, un cip pe bază de acroniu, prin care urma să fie controlat,
să nu mişte în front până la găsirea omului providenţial pentru planeta Ioza, apoi îi
povesti despre modul cum îi va explica, amănunţit, că nu el, Albert, comisese atentatul
odios la adresa lui Aram, ci era un complot al aliaţilor acestuia, preşedintele interimar al
planetei şi soţia acestuia, Pola Rashca, el fiind doar o piesă prinsă între două tabere.
Îi povesti că va avea lungi discuţii existenţiale cu această femeie, despre libertate,
despre relativitate, despre modul de gândire pământean, despre

cler, „fast-food”-uri, legea
falimentului unora, dictatura corupţiei, micuţa dictatură de bloc de locuinţe, votul secret
„cu bile” relativ albe, circul parlamentar, inteligenţa artificială, suflul metafizic, presă, în
final cerându-i permisiunea să coboare şi ea la şedinţa de partid anunţată. Permisiunea o
va cere de la el, fiind numit căutătorul celui providenţial, după moartea vechiului
conducător al partidului, după cum scrie în statut. Ca bună cunoscătoare a programului şi
statutului, doamna Dieta îi va cere voie să-l însoţească, lucru acceptat cu plăcere,
deoarece, dacă numai 10 % din ce va spune ea e adevărat, înseamnă că oamenii vor
începe să-şi exacerbeze obiceiuri mai vechi şi existente doar la unele popoare, lucrul fiind
foarte grav.
Îi povesti că va vorbi mult cu femeia despre cartea publicată pe Pământ, luată fără
ştirea lui din ochiul informaţional, carte în care descrie, cu lux de amănunte, drumul spre Ioza, aventurile spaţio-temporale, intrigile, crimele, filozofia de partid, experienţele
sexuale, extratereştri din zona întunecată, totul.

Îi povesti cum vor coborî, de la nivelul 7, la nivelul 2, şi cum vor merge cu toţii la
şedinţă, se vor urca pe podium şi vor ţine discursuri despre taxe şi impozite, risipa de
energie, preţuri, profit, Uniunea Intergalactică 2, subvenţionarea economiei, tineretul de
proximitate, pensionari şi altele. Mel Alanin, seful grupului de hidrotehnicieni ai navei,
Axel Kron, hidrotehnician, şi Melinda Berden, secretara particulară a lui Mel, îi vor
aştepta, îi vor încuraja şi îi vor seconda cu succes în preluarea conducerii partidului. Până
la Pământ, unde va urma descoperirea celui ales, organizaţia va funcţiona pe aerodină şi
va fi condusă de hidrotehnicieni, ingineri şi ciberneticieni. Asistenţa îi va aplauda

frenetic, se vor scanda lozinci, va fi un infern. Vor fi invitaţi la o supă de protocol, apoi

un grup de ingineri va executa un dans social-patriotic din zona întunecată a planetei Ioza.

Vor face un tur al sistemului de control al aerodinei, al cabinei de control. Vor vizita tablourile de bord, tot aparatul tehnic de la nivelul 0, cele trei sisteme pentru cazuri de avarie şi reactoarele superluminice. Totul va culmina cu „acvariul", un compartiment invizibil sub nivelul 0, de unde se pot admira stelele şi coborârea pe Pământ, un fel de lentilă concav-convexă, lipită de navă, un sistem optic care face să nu se mai vadă nimic în jur şi călătorii să se simtă de parcă am fi în mijlocul hăului interplanetar.

Vor ajunge pe planeta albastră, dar situaţia va fi albastră. Luna, satelitul natural, nu va mai fi. Nici Pământul nu va mai fi regulă; va fi aşezat în spatele planetei Venus şi se va roti, împreună cu aceasta, în jurul Soarelui, neputând să mai primească destulă lumină. Lucrul acesta va fi mai îngrijorător decât trecerea prin centura de asteroizi.

În final, îi povesti că va fi găsit cel ales, omul providenţial, mai repede decât se puteau aştepta, în persoana unui ofiţer al forţelor de menţinere a ordinii, pe nume Robert Caran.

- Din păcate, după toate astea, aerodina se va lovii cu partea inferioară de un obstacol invizibil, care se va dovedi a fi spitalul invizibil al unei organizaţii clandestine, Asociaţia pentru Protecţia Afişelor, cu mare influenţă pe Pământ, şi se va face praf, încheie Albert.

- De aici, vor începe o serie de aventuri foarte neplăcute pentru mine, pe un Pământ deloc familiar, mai spuse.

- Dacă nava se va zdrobi, înseamnă că tu vei muri şi nu vei mai avea posibilitatea să dormi în casa subpământeană a unei

entităţi extraterestre invizibile şi să visezi această discuţie cu mine, spuse însoţitorul.
- Nu voi muri. Pe navă, există un sistem de salvare pentru cazuri de avarie. Mici
capsule elastice, sferice, programate dinainte, rezistente la foc sau la orice alt fel de
agresiune mecanică, se vor repezi şi îi vor salva pe cei rămaşi în viaţă, încă nestriviţi de fiarele contorsionate sau arşi de vii. Vom zbura până la distanţa unde orice pericol e
exclus. Fiecare capsulă va înghiţi câte un supravieţuitor şi va trece prin orice material, depărtându-se de incendiul care se va produce şi de exploziile ce vor urma acestuia.
Ejectate din mijlocul locului unde se va produce catastrofa, mii de astfel de capsule vor zbura în toate direcţiile şi, odată ajunse pe sol, se vor desface în două emisfere şi ne vor elibera. Odată cu mine, aruncat în aer de explozia motoarelor şi combustibilului aerodinei, vor cădea pe sol Robert Caran, luat de o capsulă din interiorul spitalului, Dieta Melior şi un câine mic şi păros, cu urechi blegi şi picioare scurte.
- Extraordinară imaginaţie! De unde pot şti că lucrurile vor decurge aşa? întrebă Karl.
- Nu vei şti. Eşti doar un personaj dintr-un vis al meu. Dacă le ştiu, înseamnă că lucrurile au decurs, aşa cum îţi povestesc, alături de adevăratul însoţitor.
- Ai visat. Nu există însoţitor mai mult sau mai puţin adevărat.
- Toate lucrurile existente sunt mai mult sau mai puţin adevărate, spuse Albert. Deşi se
făcea că nu mă cunoaşte, pe adevăratul Karl l-am văzut ultima dată la un miting electoral

ţinut de Caran. S-ar putea ca nici acel însoţitor să nu fi fost cel adevărat, deoarece, după
un timp, m-am trezit în aceeaşi maşină cu care mă îndreptam spre miting, dar mitingul nu
avusese loc, poate din cauza vreunui nor format din fiinţe temporale. E posibil ca pe
purtătorul meu de cuvânt să-l fi pierdut mult mai înainte, când a fost arestat de forţele
A.M.A.

- Ce complicat!

- Complicat de povestit, datorită planurilor temporale multiple, dar real. - Foarte bine. Şi acum, ce facem? întrebă însoţitorul.

- Aşteptăm să pornească difuzorul, cu anunţul lui stupid, şi să-i dau una cu sticla. Aşteptară câteva minute, în linişte, şi nu se întâmplă nimic.

Privind, când la însoţitor, care se aşezase pe fotoliu şi îşi reluase lectura, când la boxa sonoră de deasupra, Albert uită că, peste câteva minute, va trebui să facă un duş şi să ia o pijama dintr-un dulap. Se întinse pe pat, aşa, îmbrăcat, cum era, trase plapuma peste el şi îşi continuă aşteptarea. În curând, trebuia să răsune vocea blestemată, care îi chema la şedinţă. La căldură, îl cuprinse o toropeală plăcută şi, într-un târziu, adormi.

„M-a ameţit cu povestea lui de doi bani”, bâigui Karl şi izbucni în râs.

Se ridică, opri sonorizarea cuşetei, se aşeză în fotoliu, deschise cartea, citi ultimele câteva rânduri şi dădu pagina.

Albert nu-şi dădea seama dacă era treaz sau dormea. Se simţea atât de bine încât spera să nu mai audă niciodată difuzorul blestemat. Îşi spuse că i-ar prinde bine două ore de
somn şi dormi exact două ore, până în momentul când se trezi, amorţit de frig, nu într-un pat confortabil, cu plapumă şi perne moi, ci pe o canapea tare, îmbrăcat într-o pijama
subţire, transparentă.

Îşi smulse cu brutalitate ventuzele de pe cap şi de pe gât. Îşi dezlipi benzile adezive de

pe corp, îşi masă locurile dureroase unde fuseseră lipite acestea şi se ridică în picioare.
Se frecă la ochi şi îşi depărtă privirea de la becul care se găsea deasupra mesei pline de
sticle goale, pahare răsturnate şi componente electronice. Se uită împrejur şi îi trebuiră
mai multe minute să se dumirească unde se află. Îşi dădu seama că nu se mai găsea în vis,
în cuşeta lui de la nivelul 7 al aerodinei 068. Nu se găsea nici măcar în casa din subsolul
pământean, dormind şi bâiguind ceva despre scârbele de fiinţe extraterestre invizibile,
meschine şi urâte, visând că se află în cabina cu numărul 12, aflată la nivelul 7, cel al
membrilor de partid, culoarul 7, de pe aerodina 068, în drum spre Pământ.
Se afla în camera lui Adrian Ambajiu din centrul de viaţă veşnică, de pe partea
întunecată a planetei Ioza, dar cel care stătea la masă, în faţa monitorului calculatorului, nu era coordonatorul centrului, ci însoţitorul său Karl.
- Ce cauţi aici?! îl întrebă.
- Mă jucam pe calculator.

- Văd şi eu. Unde e Ambajiu?

- L-am pus la cutie, spuse însoţitorul. Îndeplinea toate condiţiile; era membru de partid, nu avea antecedente penale, şi-a luat cerere e demisie din partid aprobată şi, în plus,
îndeplinea condiţiile de pensionare. Pentru serviciile aduse acestui centru şi partidului, i-
am programat o existenţă virtuală de excepţie.

- Şi i-ai luat locul.

- I-am luat locul, dar nu sunt deloc mulţumit că am acceptat acest post. Am fost fraierit. Cred că mi-a pus vreun microcip în mâncare, lucru care a produs inducţii magnetice cunoscute şi cuantificabile doar de el.

- Vorbeşti de parcă ai fi android, constată Hosman. Mai degrabă, cred că ai fost un prost.

- Sunt android şi nu sunt nici mai bun, nici mai prost decât cei din seria mea.

- Cât timp ai fost însoţitorul meu, ai susţinut că eşti fiinţă umană. Dacă nu erai om, nu te recunoştea capsula de salvare, atunci când nava a sărit în aer.

- N-am fost niciodată însoţitorul tău, spuse Karl. Ceea ce spui face parte dintr-un
program indus de un alt program. Ambajiu a băgat în memorie un pachet de informaţii specializat în producerea unui alt pachet de informaţii.

- Aş fi putut jura că ai fost cu mine.

- Poate vreo reprezentare a mea. Ambajiu mi-a povestit despre tine. Am încercat să te scot din lumea virtuală în care te-a vârât acesta şi n-am reuşit. În cele din urmă, ai ieşit singur. Programul a creat vreun subprogram, în sensul ăsta. Uitasem de tine.

- Şi acum, eu ce fac?! întrebă Albert.

- Faci ce vrei.

- Nu ştiu încotro s-o iau, aşa, într-o pijama subţire, de vară.

- Nu ştiu ce sfat să-ţi dau, spuse însoţitorul. Poţi rămâne aici, cu mine. Mai schimbăm o vorbă, mai bem un păhărel, ne mai jucăm pe calculator.

- Acum, ai vorbit ca un om.
- Am şi o componentă umană.
- Nu-mi place aici, spuse Hosman.
- Nici mie nu-mi place. Ţi-am spus, regret că am acceptat să iau locul bătrânului.

- E posibil să nu mă găsesc nici aici în realitate, aşa cum nu cred că eram în realitate nici în cuşeta mea de pe aerodină, nici în casa extraterestrului invizibil din afundul planetoidului Pământ. E posibil să nu fiu în nici unul din locurile astea. E posibil să nu mă găsesc în nici o realitate, virtuală sau nu, ci să fiu internat în vreo clinică de neuro-psihiatrie, cu personalitate multiplă sau altă chestie ca asta. E posibil să fiu internat în

vreun spital de urgenţă, să mă aflu în comă, conectat la aparate. Poate am suferit un accident.

- Ai devenit patetic, spuse androidul. Realitatea e ceea ce este. Nu vrei s-o accepţi, te ţăcăneşti.

- E posibil. Şi mai posibil e faptul că mă găsesc într-o situaţie imposibilă. Drumul prin întunericul atoatestăpânitor, până la clădirea suplicitarilor mutanţi mă înspăimântă. Mă înspăimântă şi drumul, mai departe, pe linia fosforescentă a şoselei sau printre florile rare, luminoase, până la amestecul ceţos de negură şi întuneric de la graniţa cu partea luminoasă a planetei Ioza. Încotro s-o iau?!

- Ţi-am propus să rămâi cu mine.

- Nu am nici un chef, spuse omul. Mi-ai devenit profund antipatic. - Să pleci, nu vrei; să stai, nu vrei. Ce vrei?

- Nici eu nu ştiu. Poţi să mă introduci, la loc, în lumea virtuală din care am ieşit? - Nu. Nu ştiu cum rulează programul ăsta, spuse androidul.

- Sunt într-o situaţie fără ieşire.

- Ar mai fi o variantă. Să plec eu.

Albert stătu o clipă şi se gândi că însoţitorul îi făcea o propunere, dar în aşa fel, încât să-l gonească. Era ceva putred în comportamentul acestuia.

- Vrei să laşi centrul nesupravegheat? îl întrebă.

- Nu. Vreau să te las în locul meu, spuse însoţitorul. - Unde vrei să pleci?

- Niciunde. Vreau să mă introduc într-o existenţă virtuală veşnică. De când sunt aici, numai la asta lucrez. Mi-am creat cel mai bun şi mai scump viitor virtual.

- Zău?! Ce te face să crezi că n-aş vrea eu acest lucru? întrebă Albert. - N-ai dosarul complet.

- Tu îl ai?

- Sigur, confirmă Karl.

- Nu ştiu să lucrez. Ambajiu era cel mai priceput programator. Nimeni nu se pricepea aşa bine să întreţină instalaţiile astea cibernetice.

- Da, dar acum a trecut la o viaţă virtuală neîntreruptă. La început, nici eu n-am fost aşa priceput, dar, de plictiseală, am citit toate tomurile astea cu instrucţiuni. Poţi face la fel. Când va veni primul client, vei fi as.
- Tu eşti primul client, spuse Hosman.

- La mine e mai simplu. Laşi programul să ruleze şi, când scrie „terminat”, apeşi tasta „sfârşit” şi gata, închizi capacul.
- Vorbeşti de parcă ai fi sigur că voi face ceea ce spui tu. - N-ai de ales. Uite contractul! arătă androidul.

Aproape involuntar, Albert semnă hârtiile care îi fuseseră întinse, completă rubricile libere cu date personale şi puse deoparte tabelul cu priorităţile indicate de însoţitor.
Tremurând de frig sau de frică, emoţionat ca în faţa lansării unei nave cosmice, Albert îşi puse o pătură pe umeri şi se aşeză pe scaunul din faţa calculatorului.

Karl deschisese uşa rabatabilă a halei cu coşciuge, se aşeză într-unul din ele şi se conectă la sistemul electronic.
- Ce chestie, spuse omul.

Se ridică de pe scaun şi, obosit, se întinse pe canapea, apoi se aşeză pe-o parte, închise ochii şi se concentră asupra bâzâitului instalaţiilor electronice.
- Ce faci, dormi? auzi o voce.

Deschise ochii şi văzu câinele electronic, mic şi lăţos, cu picioare scurte, urechi pleoştite şi părul pe ochi, cum lătra la el.
- Imaginaţia îmi joacă feste, spuse Hosman.
- Imaginaţia nu-ţi joacă nici o festă, spuse câinele. - Ce mai e şi cu tine? De unde vii?

- Din lumea ta virtuală. Bătrânul Adrian Ambajiu, supraveghetorul acestui centru de viaţă nesfârşită, s-a îmbătat şi m-a uitat.
- El te-a programat să mă urmăreşti? întrebă Albert.
- Nu. Am mers pe program propriu. Cred că, iniţial, mi s-au băgat în memorie
informaţii despre tine, ca să te pot urma peste tot, dar, când au văzut că a fost descoperit omul providenţial, domnul Robert Caran, nu mi-au mai dat drumul. Cred că au vrut să mă reprogrameze astfel încât să-l urmez pe viitorul preşedinte al partidului şi nu au mai avut timp. A urmat catastrofa de la spitalul A.P.A.

- Păcat că tot ce mi s-a întâmplat n-a fost decât ficţiune. Ar fi

fost prea frumos să fie adevărat.

- Ce, să ai trei neveste, sub forma a trei persoane diferite într-una singură? întrebă câinele.

- Nu, nu asta. Cel mai mult regret faptul că am reuşit să public un roman fără să mă implic cu ceva şi, pe deasupra, să am un succes enorm, fără a avea vreun beneficiu.

Chiar înainte de a-şi duce fraza la capăt, Albert adormi, ca lovit în cap cu un obiect greu.